உ
கணபதி துணை.

கடைச்சங்கப்புலவர்களுள் ஒருவராகிய

மதுரைக்

கூலவாணிகன்சாத்தனூர்

அருளிச்செய்த

மணிமேகலை மூலமும்,

கும்பகோணம் கவர்ன்மெண்ட் காலேஜ

தமிழ்ப்பண்டிதராகிய

உத்தமதானபுரம்

வே. சாமிநாதையரெழுதிய

அரும்பதவுரையும்.

இவை

பாலவனத்தம் ஜமீந்தாரவாகளாகிய

இராமநாதபுரம்

ம-ள-ள-ஸ்ரீ

பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கள்

உதவியைக்கொண்டு,

ஷை சாமிநாதையரால்
சென்னை:
வெ. நா. ஜூபிலி அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டன
1898.
விலை ரூபா ரு.
(Copy-Right Registered.)

)ப்புத்தகத்திலடங்கியவை.

கணபதிதுணை.

முகவுரை.

"தன்றே ஞன்கி ஞென்று னைம்மிகூஉங்
களிறுவார் பெருங்கா டாயினு
மொளிபெரிது சிறந்தன் றளியவென் னெஞ்சே."

உலகமா பன்னூற் றிலகமா யிலகி
நவையறு மொன்பான் சுவைபுணர்ந் தினிமைத
*திரட்டுறு *மைந்து பொருட்டொடர் நிலைகளு*
ளமிழ்திற் சிறந்த தமிழெனு மடந்தை
யணிமே கலையா மணிமே கலைதான்,

நச்சும் பெருமை முச்சங் கத்துட்
கறைமிடற் றிறைவ னிறையனு ரெனப்பெயர்
வாய்ந்தே †புலம்பல வாய்ந்த சங்கத்
தொல்லிசை பலவுறு நல்லிசைப் புலவருட்
சீலமார் மதுராந் கூலவாணிகன் சாந்தனொன்னும்

புலவர்பெருமானால் அருளிச்செய்யப்பட்டது; இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர், அடியார்க்குநல்லார், ‡சமயதிவாகரவாமனமுனிவர், இலக்கணவிளக்கவுரையாசிரியர், §திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசர், சங்கரநமச்சிவாயர் முதலிய ||உரையாசிரியர்களால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள பிரமாண நூல்களுள் ஒன்று. தன்மைநவிற்சியணியும் பாவிகவணியும் இன்னோரன்ன பிறவணிகளுமே ஆங்காங்கு அமைந்திருத்தலால், தன்னுட் கூறப்பட்டுள்ள மலை கடல் தீவு வனம் நாடு நகர் ஆறுமுதலியவற்றையும் பிறவற்றையும் நேரில் அறிந்துகொண்டாற்போலப் படிப்பவர்களுடைய மனத்திற்கு நன்றாகப் புலப்படச்செய்யும் நலப்பாடுற்றது; இக்கா

---

* ஐந்து பொருட்டொடர் நிலைகளாவன.—சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதியென்பன

† புலம் - நூல், இதனை, "புலந்தொகுத தோனே" என்னுந்தொல்காப்பியப் பாயிரததாலுணர்க.

‡ சமயதிவாகரவாமனமுனிவர் - நீலகேசித்திரட்டினுரையாசிரியர்.

§ திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசர் - சிவஞானசித்தியார், பரபக்கவுரையாசிரியர்களுள் ஒருவர்

|| இவ்வுரையாசிரியர்கள் இந்நூலை இன்ன இன்ன இடத்தில் எடுத்தாண்டனரெ

ன்பதை, இப்புத்தகத்தின் பின்புள்ள பிரயோகவிளக்கத்தாலுணர்க (பக்கம்-௬௪௨.)

லத்தில் வேறொருவாற்றாலும் விளங்காதனவாகிய சிலதெய்வங்களுடைய பெயர்களையும், அத்தெய்வங்களை வழிபடுமுறைமையையும், சிலசாதியா ரையும், அவர்களுடைய நடைமுதலியவற்றையும், சில நகரங்கள் தீவுகள் மலைகள் வனங்கள் கோட்டங்கள் அறச்சாலைகள் புன்றங்கள் முதலியவற் றையும், அவைகள் இன்ன இன்ன வண்ணமாக இருந்தனவென்பதையும், இன்ன இன்ன சமயங்கள் இன்ன இன்ன இடத்திற் பரவியிருந்தனவென் பதையும், அவற்றின் இலக்கணங்களையும், சில அரசர் சில முனிவர் முதலியோருடைய சரித்திரங்களையும், பிறவற்றையும் இந்நூலில் விளங்க அறிந்துகொள்ளலாம் ; இதில் சொல்நுட்பம் பொருள்நுட்பங்கள் நூலளவேயாகிய நுண்ணறிவிற்கேற்ப எவ்விடத்துங்காணப்படுமென்று கூறுவர். இதனை,

"மந்தா கினியணி வேணிப்பி ரான்வெங்கை மன்னவநீ
கொந்தார் குழன்மணி மேகலை நானுட பங்கொள்வதெங்ஙன
சிந்தா மணியுந் திருக்கோ வையுமெழு திகொளினு
நந்தா வுரையை யெழுதலெவ் வாறு நவின்றருளே."

என்று கவிஞர்பெருமானாகிய துறைமங்கலம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாசமுனிவர் அருளிச்செய்த வெங்கைக்கோவைச் செய்யுளானுணர்க

சிலப்பதிகாரக கதைத்தலைவனான கோவலனுடையமகளாகிய மணி மேகலையென்பவளுடைய சரித்திரமாதலின், இந்நூல, சிலப்பதிகாரத தோடு கதைத்தொடர்புடையது.

இதில், சோழவளநாட்டுள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினததில பெருங்குடி வாணிகர்மரபில் உதித்த கோவலனுககு மாதவியெனனும நாடகக்கணி கையிடந்தோன்றிய மணிமேகலையென்பவள், தனனுடைய தாய் கோவலன் மதுரையில் வெட்டுண்டிறநததுகேட்டுப பரததைமைததொழிலை வெறுத்துப் பௌத்தமுனிவராகிய அறவணவடிகளைச சரணடைநது வாய்மைநான்கும சீலமைநதும உபதேசிககபபெறறுப பௌததசங் கத்திருத்தலை யறிந்து, அவரோடுபழகி, சிறுபிராயததிலேதானே பௌத்ததருமங்களை அறிதற்கேற்ற உணர்ச்சியுற்று, ஒருநாள், தாயின கட்டளைப்படி சுதமதியுடன பூககொய்தறகு மலர்வனஞ்சென்று, தன்னை விரும்பிவந்த உதயகுமரனுககு அஞ்சி அங்குள்ள பளிககறையில ஒளித திருந்து, அவன் போனபின்பு வெளியேவநது, தன் குலதேவதையாகிய மணிமேகலாதெய்வத்தால மணிபல்லவதீவிற கொண்டுபோகப்பட்டு, அத்தீவிலுள்ள புத்தபீடிகைக்காட்சியால தன்னுடைய பழம்பிறப்பில நிகழ்ந்த செய்திகளையறிநது, அப்பால் அத்தெய்வம் அறிவுறுத்திய மூன்றுமந்திரங்களையுணர்ந்து, முற்பிறப்பிற் கணவனாயிருந்த இராகுலனென்பவனே இப்பிறப்பில் உதயகுமரனாகவந்தானென்று அததெய்

முகவுரை.

வங்கூறக்கேட்டு, அப்பீடிகையின் காவற்றெய்வமாகிய தீவதிலகையினு தவியாற் கோமுகியென்னும பொய்கையை யடைந்து, அதிலிருந்த அமு தசுரபியென்னும் அக்ஷயபாத்திரம் தன்கையில் வரப்பெற்று, பின்பு காவி ரிப்பூம்பட்டினத்தைசசார்நது, அறவணவடிகளை யடைந்து, ஆபுத்திரன் வரலாற்றையும அவனுக்கு மதுரையிற் சிந்தாதேவி அமுதசுரபியைக் கொடுத்ததையும் பசித்தவுயிர்களுக்கு உணவளித்தலே எல்லாவற்றி னும் மேலான தருமமென்பதையும அவாகூறக்கேட்டு, அவர்கூறியவா

றே உணவளித்தற்பொருட்டு அமுதசுரபியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு வீதியிறசென்று, சிறநதபத்தினியாகிய ஆதிரையென்பவள்வந்து முத லிற் பிசசையிடபபெற்று, காயசண்டிகையென்னும் வித்தியாதரமங்கை யின் தீராப்பசியை அப்பாததிரத்திலிருநதெடுத்துதவிய ஒருபிடி யமுதாற் போககி, அப்பாததிரததில மேன்மேலும அமுது வளரப்பெற்று, அந்ந கரத்துள்ள உலகவறவியென்னுமமபலத்தை யடைந்து, அங்கேவந்த எல்லாவுயிர்களின் பசியையுமபோககி, அவ்வறஞ்செய்தலையே நித்தநியம மாகபபூண்டு, தன்னை விருமபிவநத உதயகுமரன் அறிநதுகொள்ளா வண்ணம மேறகூறிய காயசண்டிகையின வடிவங்கொண்டு அந்நகரத் துள்ள சிறைசசாலையையடைநது, அங்கே பசித்திருப்பவர்களுக்கெல் லாம உணவளித்து அதனை அறசசாலையாக்கி, தன்னை மீட்டும் விடாது தொடாந்த உதயகுமரன காயசண்டிகையின் கணவனால வெட்டுண்டு வீழ்நதது கண்டு மனங்கலங்கிப பின்பு கநதிற்பாவைத்தெய்வத்தின் மொழிகளால் தேறுதலுற்று, உதயகுமரனுடைய தநதையாகிய மாவண் கிள்ளியாற

சிறையில்வைக்கப்பட்டு, இராசமாதேவியின் முயற்சியால் அச் சிறையினின்று நீங்கி, நாகபுரத்தையடைந்து அதன் றலைவனான புண்ணிய ராசனோடு மணிபல்லவஞ்சார்ந்து புத்தபீடிகையைக்காட்டி அதனால் அவனது பழம்பிறப்பை அவனுக்குணர்வித்து, காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடல் கொள்ளப்பட்டசெய்தியைத் தீவதிலகையாலறிந்துகொண்டு, அப்பாற் சென்று வஞ்சிமாநகர்ப்புறத்தேயுள்ள பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகியின் கோயிலையடைந்து தரிசித்து, தன்னுடைய எதிர்காலச்செய்திகளைக் கண்ணகி கூற அறிந்துசென்று, ஆங்கிருந்த சமயவாதிகள் பலரையுஞ்சார்ந்து அவரவர்களுடைய கொள்கைகளைத் தனித்தனியேவினவியுணர்ந்து, அந் நகரில் தவம்புரிந்துகொண்டிருந்த மாசாத்துவானைக்கண்டு அவன் மொழிந்தசெய்திகள் பலவற்றையுங் கேட்டு, அவன்கூறியவாறு காஞ்சிநகரம் போய், அந்நகரிற் பசியால்வருந்திவாடிய எல்லாவுயிர்களுக்கும் உணவளித்து, அங்கேவந்த அறவணவடிகளைத் தரிசித்து, அவர் உபதேசித்த அறமொழிகளைக்கேட்டு, பின் முத்திபெறுதற்பொருட்டு அந்நகரிலேயே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தாளென்னுங் கதை விரித்துக் கூறப்படும்.

முகவுரை.

இந்நூல், பௌத்தசமயச்சார்பினளாகிய மணிமேகலையின் சரித்திரமாதலின், இதில் அச்சமயக்கொள்கைகளைப் பரக்கக் காணலாம்.

பற்பல தருமங்கள் இதிற் சொல்லப்பட்டுள்ளன ; அவற்றுள் மிகுதியாகக்காணப்படுவது ஒருவன் மனமொழிமெய்கள் தூயனாகி எல்லாவுயிர்களிடத்தும் எப்பொழுதும அருளுடையனாதல்வேண்டுமென்பதே.

மணிமேகலையென்பவளுடைய சரித்திரத்தை விரித்துக்கூறுதலின், இஃது இப்பெயர் பெற்றதெனபர். நீலகேசித்திரட்டில், புத்தவாதசசருக்கத்தில், "குயலாகுயலம்" என்னுஞ்செய்யுளுரையில, *''தீவினை யென்பதி ....பிரமரு மாகி' என்பது மணிமேகலைதுறவாதலின், இத னால், ஸம்ஸ்காரமறிந்துகொள்க" எனச சமயதிவாகரவாமனமுனிவரும், சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்திற் சௌதந்திராந்திகனமதத்துள்ள "ஒங் கிய வுருவம்" என்னுந் திருவிருத்தத்துரையில், *'' 'தீவினையென்பதி...... ... .பிரமருமாகி' என்பது மணிமேகலை துறவாதலின், இதனால ஸமஸ்காரமறிந்துகொள்க" எனத் திருவோற்றியூர் ஞானப்பிரகாசரும் எழுதி யிருத்தலால, இந்நூல, மணிமேகலைதுறவென்றும அக்காலத்தில் வழங் கப்பட்டுவந்ததென்று தெரிகின்றது ; " மணிமே கலைதுற, வாறைம பாட்டினுளறியவைத்தனன்" என்று பதிகத்திறுதியிற் கூறபபட்டிருத் தலும் இதற்கு இபபெயருண்டென்பதை நனகுபுலபபடுத்தும.

இந்நூல், அம்மைமுதலாகிய எனப்பெயட்டிநூள் இயைபின்பாற்படும்; தோல்காப்பியச் செய்யுளியலினகண்ணே, 'அம்மைமுதலியவனப்பெட்டும தொடர்நிலைச்செய்யுட்கிலக்கணம' என்று கூறுகின்றுழி, †"ஞகாரை முதலா னகாரை யீற்றுப், புள்ளியிறுதி யியைபெனப் படுமே" என்னுஞ் சூத்திரவுரையில், 'ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள வென்னும் பதினொரு புள்ளியுள் ஒன்றனை ஈறுகவமைத்துச செய்யுளைப் பொருட்டொடராகவும சொற்றொடராகவுஞ்செய்வது இயைபெனபபடும்', ‡'னகாரவீற்றானிற்றுப் பொருளுமியைநது சொல்லுமியைநதுவநதன, சீத்தலைச்சாத்தனாரால் செய்யப்பட்ட மணிமேகலையும், கோங்குவேளரால் செயயபபட்ட உதயணன்கதையும் போலவன' என்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியிருத்தலகாண்க. இதனால், மணிமேகலைச்செய்யுள் ஒவ்வொன்றும் 'என்' என னகரவொற்றீறுகவே படிக்கப்படவேண்டுமென்பது அறியப்படுமாயினும், இக்காலத்தில வழங்குதற்கேறப அச்செய்யுட்கள் னகர அகர

---

* மணிமேகலை, உச-ம் காதை, கஉ௬ - க௬௧, ௩௦ - ம் காதை, ௬௪ - அ௦.

† தொல்காப்பியம். செய்யுளியல், உ௪௧.

‡ ஈண்டெழுதியவாறு, தொல்காப்பியப பொருளதிகாரவுரைக் கையெழுத்துப பிரதிகளிற காணப்பட்டது

முகவுரை.

வீறுகவேகொள்ளப்பட்டன; வேண்டுமேல் அவற்றை ஒற்றீறுக்கிப் படித்துக்கொள்க. இந்நூலிற் சொல்வினையும் பொருளினையும் அமைந்திருத்தல்காண்க.

இதிற்கூறப்பட்டுள்ள சரித்திரம்நிகழ்ந்தகாலமும் இந்நூலாசிரியர் காலமும் ஒன்றென்றும், இஃது அவரால் தமிழிலேதான் முதலிற் பாடப்பட்டதென்றும், சிலப்பதிகாரத்தாலும் அதன்பதிகத்தொடக்கத்தில் அடியார்க்குநல்லாரெழுதிய உரைநடையாலும் இந்நூற்பதிகத்தாலும் நன்கு விளங்குகின்றமையின், இது வேறுமொழியிலிருந்துவந்ததென்று சொலலுவதற்கிடமில்லை.

இது, கதையைத் தொகுத்துக்கூறுவதும் பதிகமென்று வழங்கப் படுவதுமாகிய கதைபொதிபாட்டை முதலிற்பெற்று, விழாவறைகாதை முதற் பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றகாதையிறுதியாகவுள்ள முப் பதுபகுதிகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது; காதை - பாட்டு; நீலகேசித்திரட்டு, குண்டலகேசிவாதச்சருக்கம், ௨௭ - ம் செய்யுளுரையில், "'முன்றான் பெருமைக்கணின்றான்' என்னுங்காதையை அநுவதித்தவாறு" எனவும், ௨௮ - ம் செய்யுளுரையில், "'பிடகம்' என்னுங்காதை சொன்னவாறு" எனவும், மொக்கலவாதச்சருக்கம், ௨௯-ம் செய்யுளுரையில், "'தன்புறத்த' என்னுங்காதைசொல்லப்பட்டது" எனவும், ௪௦-ம் செய்யுளுரையில், "'எழுமைபத்தி' என்னுங்காதை" எனவும், ௪௧ - ம் செய்யுளுரையில், "'காவினுற்சுமந்துய்ப்பான்' என்னுங்காதை" எனவும், ௪௨-ம் செய்யுளுரையில், "'மக்கட்பண்பழியாது' என்னுங்காதை" எனவும், அந்நூலுரை யாசிரியர் எழுதியிருத்தலால், காதையென்பதற்குப் பாட்டென்று பொருள்கொள்ளுதல் துணியப்படும்; "ஆறைம் பாட்டினுள்ளறியவைத்தனன்" என்பது பதிகத்திறுதியிற் கூறப்பட்டிருத்தலும், மிதிலைப்பட்டித் திருச்சிற்றம்பலக்கவிராயரவர்கள் வீட்டிற்கிடைத்த பிரதியில் இந்நூற்பகுதிகளின் பெயர்கள்யாவும் பாட்டென்றே காணப்பட்டிருத்தலும் இதனைவற்புறுத்தும்; காதையென்பதை இசையோடு பாடப்படுவதாகியசெய்யுளென்று பொருள்படுகிற 'காதா' (गाथा) என்னும் வடசொற்சிதைவென்றுகொண்டால் யாதோரிழுக்குமின்றென்று வடமொழியாளர்கூறுவர்; இது நிற்க.

சிலவருடங்களுக்குமுன் பழைய தமிழ்ப்புத்தகங்களைத் தேடும்வண்ணம் இத்தமிழ்நாட்டினுள்ளே செல்லுதற்குரிய பல ஊர்களுக்குச் சென்று அங்கங்குள்ள பரம்பரைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்களுடையவீடுகள் தோறும் உள்ளனவாகிய கையெழுத்துப்பிரதிகளைப் பரிசோதித்துப பார்த்தகாலங்களிலெல்லாம் எனக்கு மணிமேகலைமூலப்பிரதிகள் கிடைத்தனவேயன்றி உரைப்பிரதி யாண்டும் கிடைத்திலது. சென்னை தஞ்சை

முதலிய நகரங்களிலுள்ள பழைய கையெழுத்துப்புத்தகசாலைகளும் பார்க்கப்பட்டன; அங்கும் கிடைக்கவில்லை. வெளிநாட்டிலுள்ள நண்பர்கள் பலரைப் பத்திரிகைவாயிலாக இதைப்பற்றி வினாவினேன்; அங்ஙனம் வினாவப் பட்டவர்களுள், இப்பொழுது கொழும்பிலிருக்கும் யாழ்ப்பாணத்துநல்லூர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ சிற். கைலாசபிள்ளையவர்கள் தமதுகையா லெழுதிய மூலப்பிரதியொன்றை அன்புடன் அனுப்பினார்கள்; பின்பு பாரிஸ்நகரத்துள்ள (Julien Vinson, Professor of Oriental Languages)
ஜூலியன்வின்ஸன் என்பவர், 'இந்நகரத்துக் கையெழுத்துப்புத்தகசாலையில மணிமேகலைமூலப்பிரதி ஒன்றேயுள்ளது' என்றுதெரிவித்து மாதிரிக்காக அதிலிருந்து பதிகமட்டும் எழுதியனுப்பினார். மற்றவர்கள் 'யாதொன்றுங் கிடைக்கவில்லை' என்று

விடையளித்துவிட்டார்கள். கிடைத்தபிரதிகளை வைத்துக்கொண்டு ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்துவந்தபொ ழுது பிரதிகளில எழுதுவோர்கள் இயலபாகவேசெய்வித்திருந்த வேறு பாடுகளாலும, இது பௌத்தசமயககாப்பியமாதலால அசசமயக்கொள் கைகளைக் கூறுமபாகங்களையெல்லாம எளிதிறறெிந்துகொள்ளல கூடா மையாலும, அவற்றை ஒழுஙகாகப புலப்படுத்தும பழைய *தமிழ்ப் பௌத்தநூலகள் பண்டைககாலததில இருநதும பாதுகாபபோரின் மையால இக்காலத்தில இறநதொழிநதமையாலும, அக்கொள்கைகளை விளங்கசசொல்லுவோா அகப்படாமையாலும, பிழைகளைப் பிழைகளெ ன்று நிசசயித்துக்களைநது திருத்தமானபாடங்களைத் தெரிநதுகொள்ளு தறகு எடுத்துக்கொண்டமுயற்சியும கழித்தகாலமும அடைநதவருத்த மும அளவுபடுவனவலல.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனுர் முதலிய சைவசமயாசாரியர்கள் அரு ளிச்செய்த தேவாரங்களிலுள்ள பௌத்தசமயமறுபபுக்களும, பெரிய புராணமுதலியவற்றுட் கூறபட்டுள்ள அசசமயகெொள்கைகளும மறுப் புமு, சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்துள்ள சௌத்திராநதிகன் மதமுதலி யனவும், அவற்றிற்குத் திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசர் எழுதியவுரையும், அவ்வுரையிலுள்ள சில உதாரணசசெய்யுட்களும, மறுப்புக்களும், நீல கேசித்திரட்டும் அதனுரையும், அவ்வுரையில மேற்கோள்களாக எடுத் துக்காட்டப்பட்டுள்ள சிலகவிகளும, வீரசோழியம் யாப்புப்படலவுரையி லுள்ள சிலவுதாரணப்பாடல்களும, இன்னுஞ்சிலவும் பௌததசமயமர புகளிற் சிலவற்றையும்

* அடியிலுள்ளவை பண்டைக்காலத்துப் பௌத்தநூல்களென்று சிலகாலேக்

குமுன்னேதான் தெரிந்தது. அவை குண்டலகேசி, சித்தாந்தத்தொகை, திருப்பதிகம், விம்பசாரகதையென்பன, அவற்றிலிருந்து இரண்டொருபாடல்களே நீலகேசித்திரட்டுரை முதலியவற்றில் நூற்பெயர்களோடு எழுதப்பட்டிருந்தன.

முகவுரை.

வைகளேயும் பிறவற்றையும் ஒருவாறு விளங்கச்செய்தன ; செய்தும்

முன்பிருநத ஐயங்கள் முற்றுந் தீராமையாற் பின்னும் அறிந்தோர்பாற் சென்றும தூரதேசததார்க்குக் கடிதமெழுதியும விசாரித்தலேயே மேற் கொண்டிருநதேன்.

ஆராய்சசிசெய்யத் தொடங்கிப் பலவருடங்களாகியும் இந்நூலே முன் னமே வெளிப்படுததாமைக்குக் காரணம் இதுவே

இப்படி இருக்கையில், ஹிநதுதேசத்துவித்தைகளிலும் ஆங்கிலேய வித்தைகளிலும் மிகப்பயிற்சியடைநதுவிளங்கும் மஹா, ஸ்ரீமத் உ. வே. அரங்காசாரியரவர்கள், M. A. பௌத்தசமயநூல்களிலும பாண்டித்தியமு ள்ளவர்களென்பதை அறிந்துகொண்டு உரியகாலங்களில் அவர்களிடத் துசசென்று வினவிவநதேன்; வருகையில், ஒவ்வோரமயத்தும் தடையின்றி உடனுடன் அவர்கள்கூறியவிடைகளால் அதற்குமுன்பு எனக் கிருநத ஐயங்களிற் பெருமபாலன நீங்கின. நீங்கவே இந்நூலைப்பரி

சோதித்தலில் என்மனம ஊக்கம்பெற்றது.
அவர்களுடையபேருதவி இல்லையாயின், மணிமேகலையில்வநதுள்ள துடிதலோகம், பாரமிதை், அரூபபபிரமர், உரூபப்பிரமர் முதலியசொற்களுக்குங்கூட உள்ளவாறே பொருள்கொள்ளுதல எனக்கு மிகவரிதாகும் ; தமக்குரிய அரியவேலை கள் அநேகமிருநதும் பழைய இத்தமிழ்நூல் வெளியேவந்து உலாவு தலையே பயனகக்கருதி, யான செலலுஙகாலங்கடோறும் சிறிதும் சலிப் பின்றி அவர்கள் செயதுவநதபேருதவி ஒருபொழுதும் மறக்கற்பால தன்று ; அம்மஹோபகாரிவிஷயத்தில இததமிழ்நாட்டினேமாகிய நா மெலலாம் நன்றிபாராட்டுதற்கு உரியவர்களாக இருக்கிறோம்.

எவ்விடத்தும இந்நூலுக்கு உரையகப்படாமையாலும், உரை முன் னபு உண்டென்று ஒருவாற்றாலும் விளங்காமையாலும இனி மூலத் தைமட்டுமாவது வெளிபபடுத்தவேண்டுமென்று நிசசயித்துப் பதிப்பிக் கத் தொடங்கியபொழுது, தமிழ்ப்பாஷாபிமானிகளாகிய அன்பர்களிற் சிலர், 'உரையெழுதியே இதனை வெளிப்படுத்தவேண்டும' என்று வற்பு றுத்திக்கூறினமையின், அவர்கள்சொலலை மறுத்தற்கஞ்சி, இது புலவர் திலகாகள் செய்தறகுரிய அரிய காரியமென்றுகருதாமல், "ஆங்கவன் புகழ்நத நாட்டை யன்பெனு நறவமாநதி, மூங்கையான் பேச லுற்று னென்னயான் மொழிய லுற்றேன்" என்று பெரியோர் கூறியதறகு இலக் கியமாக, தக்கநூலாராய்சசியும் எண்ணியவற்றைச சுவைபயக்கும்படி நல்லநடையில் விளங்கவெழுதும்வன்மையுமில்லாத யான், "மணிமேகலை நூனுட்பங்கோள்வதெங்ஙன்" என்று ஆன்றோரால் நன்குபாராட்டப்பட் டுள்ள இந்நூற்கு அரும்பதவுரையென்ற ஏதோவொன்றை எழுதத்தொ டங்கினேன்:

மொழிகளுட் பெரும்பாலனவற்றிற்குப் பொருள் விளங்கிக்கிடக் கின்றமையின், அரியவற்றிற்குமட்டுமே பொருள்செய்தும், ஆங்காங் குள்ள வாக்கியங்களை ஒத்தவைகளாக இந்நூலிலும் வேறுநூலி லும் காணப்பட்டவாக்கியங்களை அவ்வவ்விடத்தில்தந்துகாட்டி அவற்றி னிடங்களை உடனுடன் விளங்கச்செய்தும், பொருள்விளங்காத இடங் களில் (?) இக்கேள்விக்குறியை அமைத்தும், கையெழுத்துப் பிரதி களிற்கண்ட பாடபேதங்களை எடுத்துக்காட்டி அவற்றுள் இன்றியமை யாத சிலவற்றிற்குமட்டுமே பொருளைப்புலப்படுத்தியும், எல்லாருக்கும் எளிதிற் பொருள்விளங்குதற்பொருட்டு வடசொற்களைப் பெரும்பாலும் விரவுவித்தும், சிலவற்றிற்குச் சங்கமருவிய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் கள் இப்பொழுது அகப்படாமைபால் அவற்றைவிளக்குதற்குப் பிற்கா லத்துநூல்களிலிருந்து பிரயோகங்களை எடுத்துக்காட்டியும் ஒருவாறு எழுதிமுடித்தேன்.

*"சவிபுறத் தெளிந்து தண்ணென் றொழுக்கமும பயின்று" என்று சம்பநாடரும், † "செல்லாறு தோறும பொருளாழ்ந்து தெளிந்து" எனப் பரஞ்சோதிமுனிவரும் அருளிச்செய்த திருவாக்குகளுக்கு இலக்காகவிள ங்குங் கவிகளினுடையவரிசையிலேநிற்குந் தகுதியுள்ள பாட்டுக்களையு டைய இந்நூலுக்கு யானு அரும்பதவுரையெழுதுபவன் ? இதுசெய்தற் குததுணிநதுவநத எனது தறுகண்மையைப் பொறுத்தருளுமபடி இத தமிழுலகத்தை மிகவும வேண்டுகிறேன்

பழைய செந்தமிழ் நூற்பரிபாலகரும் இவ்வாராய்ச்சியால் எனக்கு மனச்சோர்வுண்டாகாதவண்ணம் அடிக்கடி ஊக்கமளித்துவருபவரும் கொழும்புநகரத்துப் பிரபுசிகாமணியுமாகிய Hon. பொ. குமாரசாமிமுதலி யாரவர்கள், இந்நூலிற் சிற்சிலவிடங்களில் முன்னம் நிகழ்ந்த ஐயங்களை நீக்கிக்கொள்ளுதற்பொருட்டு யான் கேட்டவினாக்களுக்கு இலங்கையி லுள்ள பௌத்தவித்தியோதய பாடசாலைத்தலைவராகிய ஸ்ரீஸுமங்களரவர் களைக்கொண்டு விடைகளெழுதுவித்து அனுப்பிப் பேருதவிசெய்துவந் தார்கள்.

மணிமேகலையைக் கவலையின்றி ஆராய்ந்து பதிப்பித்து வெளிப்படுத்துதற்குப் பொருளுதவிசெய்த பாலவனத்தம் ஜமீந்தாரவர்களாகிய இராமநாதபுரம் ம-ா-ா-ஸ்ரீ பொ. பாண்டித்துரைத்தேவரவர்களுடைய தண்ணளியும் பெருந்தகைமையும் ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாலனவல்ல; மிகவும் பாராட்டற்பாலன. இதைப்போன்ற எத்தனையோ பெரியகாரி யங்களைத் திருத்தமாகச் செய்துநிறைவேற்றியவர்களின் வழித்தோன்ற

---

* கம்பராமாயணம், ஆரணியகாண்டம், சூர்ப்பநகைப்படலம், க.

† திருவிளையாடற்புராணம், அன்னக்குழியும் வையையுமழைத்தபடலம், உஉ.

கூ

லாய் மிக்க பாண்டித்தியமடைந்து நூலாராய்ச்சியே இன்பத்துளின்பமெ னக்கொண்டுவாழும் அப்பிரபு அவர்களுக்குப் பழையநூல்களையும் அவற் றினுரைகளையும் பதிப்பித்து வெளிப்படச்செய்து அமிழ்தினுமினிய தமி ழைப் பரிபாலித்தல் இயல்பாயினும் படிப்பாரும் கேட்பாருமின்றி மூலை யிலே

மறைந்துகிடக்கும் அரியபெரிய நூல்களைத் தேடித்தொகுத்துப் படித்துக்கொண்டு அ ாதரவுற்றிருப்போர்க் கு அஃது அரியதிலும் அரி ுதாகத்தோ ற்றுமெனபது திண்ணம.

எனக்குண்டாகும் ஐயங்களை உடனுடன்போககிப் பேருதவிசெய் தருளிய மஹாமஹோபாத்தியாயரவர்களாகிய பெருகவாழ்ந்தான் ஸ்ரீமத், உ. வே. அரங்காசாரியரவர்களுக்கும, குபபகோணம கவர்ன்மெண்ட்காலெஜ ஸம்ஸ்கிருதபண்டிதரவாகளாகிய திருமலை ஈசசமபாடி ஸ்ரீமத், உ. வே. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரவர்களுக்கும என னுடைய வந்தனத்தை நன்றியறிவுடன் ஸமர்பபிககின்றேன்

சென்னைக்குச செலலுந்தொறும யாதொருகவலையுமின்றியிருநது நூலாராய்ச்சிசெய்யுமபடி எனக்குத் தமது அழகியமாளிகையில இடந்தந்து ஊக்கமளிதது அன்புடன் ஆத ரிதது வருகின்றவர்களாகிய ஹை கோர்டடு வககீல, எழுமபூர், ஸ்ரீமத், உ. வே. K. இராஜகோபாலாசாரியரவர் களுடையபெருநதகைமை மிகப பாராட்டற்பாலது.

சிவகங்கைசைமஸ்தாநத சிறுவயல் ஜமீநதாரவர்களாகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ முத்துராமலிங்கத்தேவரவர்கள், எனது அன்பரும பழைய தமிழ்நூலா ராய்ச்சியிற் கூர்த்த அறிவினருமாகிய தமது வித்துவானுமாகிய திருமானூர்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ கிருஷ்ணையரவர்களுக்கு மாதவேதனமளித்து வேண்டியகாலங்களிலெல்லாம அனுபபிப் பேருதவிசெய்துவநதார்கள்; இவ்வகையான உதவிசெய்தல் மிகசசிறநததென்பது யாவருக்கும தெரிநததே.

இநநூலை ஒப்புநோககிவநதபொழுது ஏட்டுப்பிரதிகளைவைத்துக் கொண்டு பலமுறைபடிததது முதலில் அனபுடன் உதவிசெய்தவர்கள்:— கும்பகோணம, பேட்டைத்தெரு, ம-ா-ா-ஸ்ரீ தியாகராஜபண்டாரம்.

திருப்பெருநதுறை, ,, பொன்னுசாமிப்பிள்ளை.

தங்களுககு அவகாசமுள்ளகாலங்களிலெல்லாமவநது உடனிருநது இப்புத்தகவிஷயததில எல்லாவுதவியும அனபுடன் செய்தவர்கள்:—

திருமானூர ம-ா-ா-ஸ்ரீ கிருஷ்ணையர்.

கும்பகோணம் நேட்டிவ்ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதராகிய } மணலூர ,, இராமானுஜாசாரியர்.

பினனததூர ,, நாராயணஸாமிஐயர்.

மணலூர ,, சந்தானமையங்கார்.

இழுக்கலுடையுழி ஊன்றுகோல்போன்ற இவர்கள் யாதொன்றையும எதிர்பாராமறசெய்துவநத பேருதவியை நினைக்குநதோறும், "பயன்

தூக்கார் செய்த வுதவி நயன்றூக்கி, னன்மை கடலிற் பெரிது" என்னும் அருமைத்திருக்குறள் ஞாபகத்திறகுவநது மனததைக்குளிர்விக்கின்றது.

மணிமேகலை பௌத்தசமயக்காப்பியமாதலின், படிப்பவர்களுக்கு விளங்கும்வண்ணம், அச்சமயக்கொள்கைகளை விரிவாக எழுதிச் சேர்க்க வேண்டுமென்று சிலகனவான்கள் வற்புறுத்திக்கூறினமையால், பௌத்தர்களால் மும்மணிகளென்று பாராட்டப்படும் புத்ததர்மசங்கங்களின் விவரணங்களாகப் புத்தசரித்திரமும் பௌத்ததருமமும் பௌத்தசங்கமும் ஆகிய இவை, மேற்கூறிய மஹா, ஸ்ரீமத், உ. வே. அரங்காசாரியரவர்களுடையபேருதவியாலியற்றி, இப்புத்தகத்திற்கு அங்கமாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

புத்தசரித்திரத்தை 'இங்கிலிஷ்' புஸ்தகங்களிலிருந்து தமிழிற்பெயர்த்து உதவியஅன்பர்கள்:—

ம-௱-௱ஸ்ரீ V. P. சுப்பிரமணியமுதலியார், G.B.V.C.
,, S. கிருஷ்ணசாமி ஐயர், B.A., B.L.
,, K. P. சோமசுந்தர ஐயர்.
,, V. சுப்பிரமணிய ஐயர், B.A.
,, M. S. நடேச ஐயர், B.A.

நான்போய் எழுதக்கூடாதகாலங்களில் ஷை மஹா அரங்காசாரியரவர்களிடஞ்சென்றுசென்று பௌத்ததருமத்தையும் பௌத்தசங்கத்தையும் எழுதியளித்த அன்பர்கள்:—

ம-௱-௱-ஸ்ரீ ஸ்ரீ. கோபாலசாமிஐயர், B.A. முதலியவர்கள்.

பௌத்ததருமத்தையும் பௌத்தசங்கத்தையும் மஹா, அரங்காசாரியரவர்களிடஞ்சென்று படித்துக்காட்டிச் செப்பஞ்செய்துகொள்ளுதற்கு எனக்குக்காலம்வாயாமையால், அவர்கள் முதன்முறை சொல்லியெழுதுவித்தபடியே அவைகள் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

தமக்குப் பற்பல அரியகாரியங்களிருக்கவும யான்விரும்பியபொழு தெல்லாம ஒப்புநோக்குதலமுதலிய பற்பலவுதவிகளை ஊககத்துடன செய்துவநத (Ch. of Scot. Mission College, Madras) தமிழ்ப்பண்டிதராகிய திருவல்லிக்கேணி, ஸ்ரீமத உ. வே. வை மு சடகோபராமானுஜாசாரியரவாகளுடைய அன்புடைமை ஒருபொழுதும மறககறபாலதனறு.

எனக்கு இயலபாகவுள்ள அறிவின்மையாலும, மறதியாலும, வேலை மிகுதியாலுண்டாகும் அயாசசியாலும, பிறகாரணங்களாலும் இப்புத்தகததில பல பிழைகள் இருத்தல்கூடும; அவறறைத் திருத்திப்படித்துக கொள்ளும்படி எலலோரையும வேண்டுகிறேன்.

தொடங்கியகாரியத்தை நிறைவேறுமபடி செய்தருளிய எல்லாம வல்ல முழுமுதற்கடவுளின் இணையடிகளைச சிந்தித்து வந்திக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்
உத்தமதானபுரம், வே. சாமிநாதன்.

கிடைத்த மணிமேகலைக் கையெழுத்துப் பிரதிகள்.

திருக்கைலாயபரம்பரைத்

திருவாவடுதுறையாதீனத்துப் ... ... பிரதி

க. எட்டையபுரம் பெரிய அரண்மனை ... .. ,,

க.

இது, திருவாவடுதுறையாதீனத்து
ஸ்ரீலஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிகரவர்கள் வருவித்துத்
தந்தது.

சிவகங்கையைச்சார்ந்த மிதிலைப்பட்டி
ஸ்ரீ அழகியசிற்றம்பலக்கவிராயரவர்கள் .. ,,
க.

திருமயிலையிலிருந்த திருநெல்வேலித
,, திருவம்பலத்தின்னமுதம்பிள்ளையவர்கள் ,,
க.

இந்தப் பிரதிகொடுத்தவர், திருமயிலைப் பார்த்தசாரதிக
கிராமணியென்பவர்.

சேலம்,
,, இராமசாமிமுதலியாரவர்கள் ... ... ,,
க.

முதலிற்கிடைதத பிரதி இதுவே.

யாழ்ப்பாணத்துநல்லூர்,
,, சிற். கைலாசபிள்ளையவர்கள் ... ... ,,
க.

ஆறுமுகமங்கலம்,
,, ஏ. சுந்தரமூர்த்திப்பிள்ளையவர்கள் ... ,,
க.

S P.G. High School, Vepery, தமிழ்ப்பண்டிதர், திருமயிலை,
,, சண்முகப்பிள்ளையவர்கள் . ,,
க.

சென்னை,

,, தி. முத்துக்குமாரசாமிமுதலியாரவர்கள்... ,,
க.

சென்னையிலுள்ள,

)ராசாங்கத்துக் கையெழுத்துப்புத்தகசாலை .. ,,
க.

அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ஒப்புநோக்கி உடனுடன்
கொடுத்துவிடப்பட்ட பிரதிகள் சில

இவற்றுள், மிகப்பழமையானதும் பரிசோதனைககு இன்றியமையாததாக இரு ந்ததும் மற்றைப்பிரதிகளிற் குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் திரிந்தும்போகிய பாகங்களை

யெல்லாம் ஒழுங்குபடச்செய்ததும் கோப்புச்சிதைந்து அழகுகெட்டு மாசுபொதிந்து கிடந்த, செந்தமிழ்ச்செல்வியின் மணிமேகலையை அவளணிந்துகொள்ளும்வண்ணம் செப்பஞ்செய்துகொடுத்ததும் மிதிலைப்பட்டிப்பிரதியே.

இந்நூலாசிரியராகிய

மதுரைக்கூலவாணிகன்சா;

வ ர லா று.

இவர், கடைசசங்கப்புலவர்களுள் ஒருவர்; கூலவியாபாரஞ்செய் துகொண்டிருநதமையின் இப்பெயர்பெற்ருரென்பா; பததினிக்கடவுளா கிய கண்ணகியின் வரலாற்றையும் அவள்ீமமபாட்டையும சேரன்செங் குட்டுவனுக்கு அறிவுறு தி அவளைக்கொண்டு அவளுக்குக் கோயிலகட் டுவித்து நித்தியபூசை முதலியனநடக்கும்படிசெய்தவா. அவ்வரசனுக் குக் கண்ணகியின்வரலாற்றைக் கூறியபொழுது அவனோடு கேட்டுககொண்டிருநதவரும அவன்சகோதரரும துறவுபூண்டவருமாகிய இளங்கோவடிகள் அவளுடையசரிததததைப் பொருட்டொடாநிலைசசெய்யுளாகசசெய் தற்கு வேட்கையடையுமவண்ணஞ் செய்தவா இவரே; இதனை, சிலப்பதிகாரத்தின் பதிகத்தாலும, அநநூலிலுளள உரு - வது காட சிககாதை யாலுமுணாக. எட்டுத்தொகையில் நற்றிணை முதலிய நூலகளில இவராற செய்யப்பட்டுள்ள பாக்களுமுண்டு. இவாபெயர், கூலவாணிகன்சாத்தனு ரெனவும, மதுரைச்சீத்தலைச்சாத்தனுரெனவும், சீத்தலைச்சாத்தனுரெனவும, சாத்தனுரெனவும வழங்கும. "தண்டமிழ்சசாததன்" (பதிகம, க0) என் றும, "தண்டமிழாசான்சாத்தன" (காட்சிககாதை, சுசு) என்றும, "நன் னூற்புலவன்" (காட்சிககாதை, க0சு) என்றும சிலப்பதிகாரதது இவா சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றனா. சங்கத்தில அரங்கேறறுவித்தற்பொருட்டுவரும் நூல்களிற் பிழைகள் காணபபடுநதோறும ஆக்கியோர்களைக் குற்றங்கூறுதற்குத் துணியாராய் 'இநதப்பிழைகளைக் கேட்குமபடி நேரிட்டதே' என்று

இவர் மனமவருநதித் தமதுதலையைக்குததிககொள்வா ரென்றும், அதனால தலை புண்பட்டுச சீயோடிருநதமையின், சீததலைச சாத்தனரென்பது இவர்க்குப்பெயராயிற்றென்றுங்கூறுவா; இதனை, "வள் ளுவர் முப்பாலாற், றலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு" என்று மருத்துவன் றமோதரனர் திருக்குறளைச் சிறப்பித்துக்கூறிய செய்யுளிற் குறிபபித்திரு த்தலகாண்க.

---

* கூலங்களாவன:—நெல்லு, புல்லு, வரகு, தினை, சாமை, இறுங்கு, தோரை, இராகியெனபன; கூலம் பதினெண்வகைத்தென்பர் கூத்தநூலார்.

† அவகாசக்குறைவால் இவரைப்பற்றி இன்னும் எழுதவேண்டியவற்றை இப் பொழுது எழுதக்கூடவில்லை.

கணபதி துணை.

புத்தசரித்திரம்.

இந்தப் பரதகண்டத்தில், *உத்தரகோசலதேசத்தில், †உரோகிணி நதிக் கரையிலுள்ள ‡கபிலவாஸ்து என்னும் நகரத்தில், இக்ஷ்வாகு பரம் பரையிலுதித்துச் சுத்தோதனனென்று பெயர்பெற்ற ஓரரசன் இருந் தான். அவனுடையகாலம், இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய இரண்டாயிரத்தைந்நூறு வருடங்களுக்கு முந்தியதென்பர். அவனுக்குச் சுக்கிலோதனன், அமிருதோதனன், தௌதோதனன்,

கனிதோதனனென்னும் நான்குசகோதரர்களும், பிரமிதை, அமிருதையென்னும் இரண்டுசகோதரிகளும் இருந்தார்கள். அவனுடையமுன்னோர், §சாகவிருக்ஷங்கள் அட ர்ந்துள்ள இடத்தில் முன்னம் இருந்ததுபற்றிச் சாக்கியரென்றும், கோ தமரென்பவரது மரபிலுதித்தமைபற்றிக் கௌதமரென்றுஞ்சொல்லப்படு வர். சுத்தோதனன், கோலியதேசாதிபதியாகிய அஞ்சனனென்னும் அர சனுடையமகளிரான மாயாதேவியையும் கௌதமியையும் மணஞ்செய்து கொண்டான்.

மாயாதேவி மூத்தவள்; ||கௌதமி இளையவள்.

கௌதமி, பிரஜாவதியென்றும் மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமியென்றும் பிரஜாவதிகௌதமியென்றுங் கூறப்படுவாள். இவ்விருவருள்ளே குண

---

* கிழக்கே லிச்சவிகளின்தேயமும் மகததேயமும், தெற்கே கோலியதேயமும், மேற்கே ஸ்ராவஸ்திதேயமும, வடக்கே மலையில்வாழ்பவர்களாகிய மங்கோலியரு டையதேயமும், உத்தரகோசலத்திற்கு எல்லைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. லிச்சவிக ளென்பது ஒருவகைக்குழூஉவின்பெயர். உத்தரகோசலம் சாக்கியதேசமென்றுங் கூறப்படும்.

† உரோகிணிநதி, இக்காலத்தில் கங்கையின் கிளைநதிகளுள் ஒன்று.

'கொகாணு' என்று வழங்குகின்றது; இது

‡ 'கபிலவாஸ்து' என்பதற்குக் கபிலரென்றுபெயருள்ள முனிவரொருவர்தங்கித் தவஞ்செய்த இடமென்று பொருள்கூறுவர். [வாஸ்து - இடம்.] பழையதமிழ்நூல்களில் இந்நகரப்பெயர் கபிலபுரமென்றும் கபிலையென்றும், இந்நகரையுடையநாடு மகதநாடென்றும் வழங்கப்படுகின்றன ; "கண்டார் விரும்புங் கபில புரமென்ப, தண்டு" என்பது நீலகேசித்திரட்டு, மொக்கலவாதச்சருக்கம், ககூ - ம் பாட்டு ; 'மறந்து மழைமறா மகதநன் னாட்டுக், கொருபெருந் திலகமென் றரவோ ருரைக் கும், கரவரும் பெருமைக் கபிலையம் பதி" என்பது மணிமேகலை, உசு - ம் காதை, உஉ - சச.

§ சாகவிருக்ஷம் - தேக்கமரம்.

‖ கௌதமி மூத்தவளென்றும், மாயாதேவி இளையவளென்றும் சிலபுஸ்தகங்களிற் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

வதியாகிய மாயாதேவி பேரழகுடையளாயிருந்ததுபற்றி, அரசன் அவளிடத்து மிக்க வேட்கையுடையனாகியிருந்தான். கௌதமி அதுதெரிந்து மாயாதேவிபால் அழுக்காறுற்று மனங்கொதித்துக்கொண்டே காலங் கழித்துவந்தாள். இவ்விருவரும் நெடுங்காலம்வரையிற் புத்திரப்பேறின்றி இருந்தார்கள்.

இப்படி இருக்கையில், துஷிதலோகவாசியாகிய பிரபாபாலரென்னும் †போதிசத்துவர், உயிர்களைத்

தீயவழியினின்றும்நீக்கி நல்லவழி யிற்செலுத்துதற்கு இவ்வுலகில் அவதரிக்கவிருப்புற்று, ஒருநாள் பொன் மயமான ‡தெய்வவிமானமூர்ந்துவந்து, மாயாதேவி சுத்தோதனன் என்னு மிருவர்சனவிலுந்தோன்றி, தாம் அவர்களுக்குப்புத்திரராக அவதரிக்கப் போதலைத் தனித்தனியேயுணர்த்திப் பின்பு மாயாதேவியினுடைய §வயிற் றிற் புகுந்தனர். எங்கும் நிறைந்துள்ளதெய்வம இங்ஙனஞ்செய்ததென்றும், மாயை ஒரு ஷட்கோணநக்ஷத்திரம் தன்வயிற்றிற்புகுந்ததாகக் கனவுகண்டு பின் | கருவுற்றாளென்றுஞ் சொல்லுவதுமுண்டு. மாயா தேவி கருவுற்றனளென்பதை அவளுடைய தோள்மெலிவுமுதலியவற்று லறிந்த அரசன்முதலியோர் அகமகிழ்ந்தனர்.

அப்பொழுது அவளுக்குப் பிராயம் நாற்பத்தைந்து. மாயாதேவி மட்டும கருப்பிணியாயினளேயென்று நறுமொறுப்! |றறுகௌதமி அவ ளுடைய உயிரைப்போக்குதற்குப் பலவாறுமுயன்றனள் ; முயன்றும அது சிறிதும் பலிக்கவில்லை. அதன்பின் | கௌதமி தானசெய்த குற்றத்தை நினைந்துநினைந்து மனம்நொந்து, மாயாதேவிபால அன்புகூர்ந்து ஒழுகு வாளாயினள். மற்றொருநாள், மாயாதேவியின்கனவிற் பிரபாபாலர் ஓரா ண்குழந்தைவடிவாகத்தோன்றி அவளுக்குச் சில நல்வழிகளை உபதேசித்து மீட்டும அவள்வயிற்றிற்புகுந்தனர். அவள் அவா உபதேசித்த வாறே நியமவழியில் ஒழுகுவாளாயினள். உலகத்திற் கருவுற்றமங்கை

---

* துஷிதலோகம் – தெய்வலோகங்களாறினுள் நான்காவது.

† போதிசத்துவர் - புத்தராக வருதற்குரியோர், "புத்த ராகு மாண்பினோர் போதி சத்து வர்கடாம்" என்பது நீலகேசித்திரட்டு, மொக்கலவாதச்சருக்கம், ௯௩ - வது செய்யுள். கௌதமபுத்தருடைய பழையபிறப்புக்களையுணர்ததும் வடநூலைப் போதிசத்துவாவதான கல்பலதையென்று கூறுதல்காண்க.

‡ 'துடிதவிமானத்தினின்றும்போந்து குயிலாலபுரத்துத்தோன்றி உலும்பினிவனத்துப்பிறந்து கபிலபுரத்துப் புத்தத்துவமபெற்றுத தர்மோபதேசம பண்ணி மஹாபோதிப்பிரதேசத்துப் பொன்றக்கெடுதல புத்தனுக்குவியதி' (மொக்கலவாதச்சருக்கம, ௯௦ - ம் பாட்டுரை) என்று சிலவற்றை வேறுபடுத்திக்கூறுவர் நீலகேசித்திரட்டுரையாசிரியர்.

§ ஈசானசகாப்தம் ௬௭ - ம்ஆண்டில் மாயாதேவி கருப்பமுற்றுவென்று பர்மாதேசத்துப் பௌத்தநூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவள் கருப்பமுற்றநக்ஷத்திரம் உத்தராட்டாதியென்பர்.

புத்தசரித்திரம்.

யாகளுக்கு உளவாகும் *வயாவும் வருத்தமும் அவளுக்கு இலவாயின. கருவுயிர்க்குங்காலமணுகிற்று; அணுகவே அவள் இனிய பலவகைக்காட் சிகளுமமைநத
உலும்பினிஎன்னும் பூஞ்சோலையையடைதற்கு விரும்பித் தன்கருத்தை அரசனுக்குத்தெரிவித்தாள். அவன் அகப்பரிசாரங்களும் புறப்பரிசாரங்களுஞ்சூழ அவளுடன் அசசோலையையடைந்து, அதிலுள்ள மாளிகையொன்றிலதங்கி, அவளுள்ளத்தைக்கவரும் நறுமலர்களைக்கொ ணருமபடி தன்பரிவாரங்களுககுக் கட்டளையிட்டான். அதைக்கேட்ட

பலரும பலவகைமலருங்கொணர்நது காட்டி அவளை மகிழ்வித்தார்கள். பின்பு அரசன் மாயாதேவியுடன் அசசோலையிடையே மலர்ந்துவிளங்கும் அசோகமரமொன்றைசசார்நது,அதனிழலில் மயில் கலாபத்தைவிரித்தாடு தலையும கலவிங்கமென்னுமபறவை அதற்கேறபப் பாடுதலையும் கண்டும் கேட்டும விழிகளுக்கும செவிகளுக்கும விருநதூட்டிக் களிக்கும் அவளை நோக்கி, "இமமரப்பூவொன்றைப பறித்துத்தா" என்று வேண்டினன். பூப்பறிககஅவள் அமமரத்தின் கிளையொன்றைப்பற்றுதற்கு வலக்கையை உயர்த்தினள். முன்னம், ஔாவரென்னுமுனிவர் தமதுதாயினது தொடையிலிருநதும, பிருது எனஓம சக்கரவாததி வேனராஜாவினுடைய கையி லிருநதும, மாநதாதா †உபோஷிக்னுடைய நெற்றியிலிருந்தும், ‡கக்ஷீவா னென்னுமுனிவா சுதேகஷ்ணதேவியின் கைம்மூலத்திலிருநதும் வெளிப் பட்டதுபோலப பிரபாபாலா அப்பொழுது மாயாதேவியின் கருப்பத்தி லிருநது சிறிதும அவளுக்கு வருத்தத்தை உண்டுபண்ணமல் மெல்ல மெல்ல அவளுடைய வலப்பக்கததின்வழியே ஆண்குழந்தைவடிவாக வெளியேவநது அவள்காலருகே அசசமயத்தில் தேருருளையைப்போல பெரிதாக முளைதுதந்தோனறிய நீலத்தாமரைமலரொன்றிற் சென்றிருநதா. அவா §பிறநததினம, வைசாககசுத்தபூர்ணிமை. அக்கணமே

தெய்வஅரசாகள் நாலவரும நநதன் உபநந்தனென்ற நாகஅரசர்கள் இருவரும அங்கேவந்து, முன்பு அவதரித்துள்ள புத்தர்களுக்குத் தாம செயததுபோலச செய்யவேண்டிய பல உபசாரங்களையும செய்துவிட்டுத் தத்தம உறைவிடஞ்சென்றாகள. அப்பால், அவர், அங்நீலத்தாம

* வயா - வேட்கைநோய்.

† உபோஷிகன் - யுவனுசுவன்.

‡ கக்ஷீவானென்பவர், 'தீர்க்கதமஸ்' என்கிறமுனிவருடைய அனுக்கிரகத்தால் பலியென்னுமரசன்மனைவி சுதேக்ஷ்ணையின் கக்ஷதிலிருந்து பிறந்தாரென்று ஸ்ரீ மஹாபாரதங் கூறுகின்றது. கக்ஷம - கைம்மூலம்.

§ கௌதமபுத்தர் பிறந்ததினம், ஈசானசகாப்தம், ௬௦-ம்ஞூ வைகாசிமாதத்திற் பூர்ணிமையும விசாகநக்ஷத்திரமுங்கூடிய வெள்ளிக்கிழமையென்று சொல்லுவா; "இருநிள வேனிலி லெரிகதி ரிடபத், தொருபதின மேலு மொருமூன்று சென்றபின், மீனத் திடைநிலை மீனத் தகவயிற், போதித் தலைவனொடு பொருந்திய போழ்தத்து" என்று மணிமேகலையிலும கூறப்பட்டிருத்தல்காண்க. கடு-ம் காதை, ௨௯ - ௨௪.

௬ புத்தசரித்திரம்.

ரைமலரினின்றும் சிங்கக்குருளைபோல் ஏழடிநடந்துபோந்து தாம் புத்தாவதாரமென்பதை ஆங்குள்ளவருக்குக் கூறினர். கூறியவுடன் வெப்பமும் தட்பமுமுள்ள *நீரோடைகளிரண்டு தனித்தனியே ஆகாயவழியே வந்து அவரை மஞ்சனஞ்செய்வித்தன. தேவர்கள் மலர்மழைபொழிந்தார்கள்; ஆகாயம மேகத்தால்மூடப்படுதலின்றித் தூய்மையுற்றுவிளங்கிற்று; விலங்குகளும் பறவைகளும் தம்முட் பகைமையின்றி அன்புற்றுப் பயின்றன; இன்னும் பற்பல †நன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன. தீயவழிகளுக்குத் தலைவனான மாரனென்னுந்தேவன் ஒருவனுமே துன்புற்றான். மாயாதேவி பொறையுயிர்த்தலாலுண்டாகுந்தளர்ச்சி சிறிதுமின்றி மேற்கூறிய அசோகமரத்தின்கீழேயிருந்தாள். கௌதமி அன்புகூர்ந்து

அக்

குழந்தையையெடுத்துச் சீராட்டிப் பாராட்டி வருவாளாயினள். குழந்தையும் அவள்பால் அன்புமிக்கது. அப்படியிருக்கையில், சிறந்தநிமித்திகனாகிய அந்தணனொருவன்வந்து, அக்குழந்தையை உற்றுநோக்கி, "ஆசிரியராக வருவோர்க்குரிய இலக்கணங்களெல்லாம் இவன்பால் உள்ளன; ஆதலால், இவன் துறந்து பலவிடத்துஞ்சென்று தருமோபதேசம் புரிதலை மேற்கொள்வான்; இவனால் மனிதர்கள் அடையும் ஊதியம் மிகப் பல" என்று அரசனுக்குக்கூறி நன்கொடைபெற்றுச்சென்றான். மாயா தேவி, கருவுயிர்த்த ‡ஏழாநாளில் ஆனந்தாதிசயத்தால் இறந்தாள்.

"உலும்பினி வனத்து ளொண்குழைத் தேவி
வலம்படு மருங்குல வடுநோ யுறும
லான்றோ னவ்வழித் தோன்றின னாதலி
னீன்றோ ளேழாநா ளின்னுயி ரிழந்தாள்."
(விம்பசாரகதையென்னுங்காப்பியம்.)

---

* நீரூற்று ஒன்று, மாயாதேவியின் அருகே பூமியில் தோன்றி மஞ்சனஞ்செய்வித்ததெனறுங் கூறுவதுண்டு.

† "மைத்திருள் கூர்ந்த மனமாசு தீரப், புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலைத், திங்களு ஞாயிறுந் தீங்குறா விளங்கத், தங்கா நாண்மீன் றகைமையி னடக்கும், வானம் பொய்யாது மாநிலம் வளம்படு, மூனுடை யுயிர்க ளுறுதுயர் காணா, வளிவலங் கொட்கு மாதிரம் வளம்படு, நளியிரு முந்நீர் நலம்பல தரூஉங், கறவைகன் றார்த்திக் கலநிறை பொழியும், பறவை பயனறுத்த துறைபதி நீங்கா, விலங்கு மக்களும் வெரூஉப்பகை நீங்குங், கலங்கஞர் நரகரும் பேயுங் கைவிடுங், கூனுங் குறளு மூமுஞ் செவிடு, மாவு மருளு மன்னுயிர் பெறா" என்று புத்தரவதரிக்குங்காலத்தில உலகத்துண்டாகும் நிமித்தவிசேடங்களை மணிமேகலையில் விளங்கக் கூறியிருத்தல காண்க; கஉ - ம காதை, அ௫ - கூஅ.

‡ "புத்தன்றாய் நண்டிப்பி வாழை புனமூங்கில், கத்தும் விரியன் கடுஞ்சிலந்தி - இத்தனையும், வேலாலும் வாளாலு மன்றியே தாங்கொண்ட, சூலாலே தம்முயிர்க்குச் சோர்வு" என்பது உலோகவசன மென்னுநூல்; இச்செய்யுள், நீலகேசித்திரட்டு ரையிற் கண்டது. 'இவன் பிறக்கின்ற காலத்து மாதாவினது வலமருங்குலாற் பிறந்தான்; அவளும் ஆறுநாட் குற்றுயிரோடு கிடந்து எழாநாள் இறந்தாள். இது புத்தமாதாக்கள் யாவர்க்கும் ஒக்கும்' என்பது நீலகேசித்திரட்டு, குண்டலகேசிவாதச் சருக்கம், சக - ம் பாட்டுரை.

அவளுடம்பைத்தகித்து அவளுடைய என்பையும் சாம்பலையும் ஒரு குடத்தில் நிறைத்து, அவளிருந்துவந்த மாளிகையை *அல்தமயந்தியிற் பெயர்த்துக்கட்டி அதில் அக்குடத்தை அடக்கஞ்செய்தார்கள். அவளுடைய பெருமையைப் புலப்படுத்தற்பொருட்டு நூற்றறுபது அடி உயரமுள்ள ஆலயமொன்று அம்மாளிகையினருகே எடுப்பிக்கப்பட்டதன்றி மேற்கூறிய அசோகமரமும் அவ்வாலயத்தின் எதிரிலே பெயர்த்து நடப்பட்டது.

கௌதமி குழந்தையை எடுத்து வளர்த்துவந்தாள்.

ஒருநாள், சுத்தோதனன் குழந்தையையெடுத்துக்கொண்டு கோயில் சென்று பண்டனதேவரைத் தரிசித்தபொழுது, அத்தேவர் தமதுபடிமத்தினின்று வெளிப்பட்டு, அக்குழந்தையின்பெருமைகளை அவனுக்கு விரித்துக்கூறினர். பின்பு அக்குழந்தைக்கு †ஸித்தார்த்தனென்று நாம கரணஞ் செய்தார்கள்; செய்தும் எல்லாரும் கௌதமனென்னும் குடிப் பெயராலேயே அழைத்துவந்தார்கள்.

கௌதமர், உரிய காலத்தில் வித்தியாரம்பஞ் செய்விக்கப்பெற்று ‡மித்திரரென்றுபெயருள்ள ஒரு பிராஹ்மணரிடம் பலகலைகளையும் முறை யாகக் கற்றுவந்தார். 'விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்' என்பதற் கேற்ப, ஜீவகாருண்யமுதலிய நற்குணங்கள் பலவும் அவர்பால் இளம பருவந்தொடங்கியே நாடோறும வளாச்சியுற்று விளங்கின. கற்க வேண்டிய கலைகள எல்லாவற்றையும அவர் யாதொருவருத்தமுமின்றிக் கற்றுவந்தார். அது தெரிந்த சுத்தோதனன் பெருமகிழ்ச்சியடைந் தான். அவரோடு கற்றுவந்த பார்ப்பனபாலர்களுள் உதாயியென்பவன்.

அவ்வளவில் அஸிதரென்னு முனிவர்வந்து கௌதமரைக்கண்டு பரி பூர்ண புத்தாகளுக்குரிய §ஸஹஸ்ரார சக்கரரேகை முதலிய ஸாமுத்திரிகலக்ஷணங்கள் பலவும் அவர்பால் உளவாதலையறிந்து வியந்து, "மானிடராகிய மரத்தில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு ஒரு முறையே மலரு மலர் இக்குழந்தை ; உமது குலப்பெருமையை என்னவென்று சொலலுவேன் ;
ன் துறவுபூண்டு உலோக ரக்ஷகனாக இருப்பான் " என்று அரசனுக்

*

அஸ்தமயகிரியென்பது அங்கேயுள்ள ஒரு மலையின் பெயர்.

† ஸித்தார்த்தன் (தந்தையின்) விருப்பத்தை நிறைவேற்றியவன். ஸர்வார்த்த ஸித்தியென்று நாமகரணஞ்செய்ததாகச் சொல்லுவதுமுண்டு. அவருக்கு இன்னும் உள்ளனவாகிய பெயர்கள் பல.

‡ இப்பெயர், விசுவாமித்திரரென்றும் சில புத்தகங்களிற் காணப்படுகின்றது.

§ ஸஹஸ்ராரசக்கரரேகை புத்தருடைய பாததிலிருந்த சிறந்த விசேடமென்பர், இதுபற்றியே அவனை, "ஆயிரவாரத்தாழியன்" என்றார் மணிமேகலையிலும்; ௫ - ம் காதை, ௧௦௪.

குக் கூறினர். அரசன், "துறப்பது எப்பொழுதோ ?" என்றான். அவர் "அஃது இப்பொழுது அறிவிக்கற்பாலதன்று" என்று சொல்லித் தம மிடஞ்சென்றனர். செல்லவே அரசன் கௌதமர் துறப்பாரென்பதை முன்பு ஒரு நிமித்திகனாலும் அறிந்தோனாதலால், அவருடைய உள்ளத்தை உலகவழியிற் புகுத்தற்பொருட்டுப் பலவாறு முயன்றுவநதோடு உலக வாழ்வில் அவருக்கு ஒருபொழுதும் யாதொரு வெறுப்புந் தோற்றும விருக்கும்வண்ணஞ்செய்வித்தும வநதான்.

அந்நாட்களிலே ஒருநாள் தோழர்களுள் ஒருவனாகிய தேவதத்த னென்பவன் தான் ஓரிடத்தில் எய்துவீழ்த்திய *அன்னப்பறவையைக் கௌதமர் அளிசுரநதெடுத்து அதன்மேலே தைத்திருநத அமபைப் பிடுங்கி யெறிநது அப்பறவையைத் தைவந்து பாதுகாத்துவிடுத்தமைபற் றிக் கோபமுற்றுப் பகைமைகொண்டு அவரை நீங்கித் தனக்கமைநத நண்பர்சிலருடன் வேற்றிடஞ்சென்றான்.

சிலநாளைக்குப்பின் கௌதமரைச சுத்தோதனன் தன்னுடைய இளவரசாக நியமித்து அதற்குரிய சிறபபோடிருககுமபடி செய்வித்தான். அப்பொழுது அவருக்குப்பிராயம் பதினாறு.

இளவரசாக இருநதே சிலவருடங்களைப்போக்கினர்.

பின்பு, அரசன், தன் மைத்துனனாகிய சுப்பிரபுத்தனுடையமகள் யசோதரையை அவருக்கு †மணம்புரிவித்தான் ; அப்பொழுது அவருக் குப்பிராயம் பத்தொன்பது.

அப்பால் கௌதமர் யசோதரைபாற்காதல்கூர்ந்து வேறொன்றையும அறியாது அவள்போகத்திலேயே சிலகாலம அழுநதிககிடந்தார. அது தெரிந்த உறவினர் கவலையுற்று, "மேன்மேலும அறிந்துகொள்ளவேண் டிய படைக்கலப்பயிற்சி முதலியவை கௌதமனுக்கு இல்லையாயினவே. எப்பொழுதேனும் யுத்தம் நேருமாயின் அக்காலத்து இவன் யாதுசெய் வான்?" என்று அரசனுக்குச்சொன்னாகள். அதைத்தெரிந்துகொண்ட கௌதமர், அவ்வுறவினர் பலரையும வருவித்து, தாம் அவற்றிலவல்லரா தலை அரசன்முன்பு வெளிப்படுத்தி, அவ்வுறவினரால் நன்கு மதிககப்பட் டார். இச்செய்தி விவாகத்திற்குமுன்னே நடந்ததென்றும் இதைக் கண்டுவியந்த சுப்பிரபுத்தன் தன்மகளைக் கௌதமருக்கு மணமபுரிவிததா னென்றுங்கூறுவதுண்டு. 'நிமித்திகனும் அஸிதருஷியும் முன்புகூறிய வாறு கௌதமன் துறவுபூண்பானோ' என்று கவலையுற்ற அரசன், ஒரு

---

* பருந்தென்று கூறுவதுமுண்டு.

† காட்டப்பட்ட மங்கையர் பலருள்ளே யசோதரை கௌதமரால் தெரிந்தெடுத்து விவாகஞ்செய்துகொள்ளப்பட்டாளென்றுஞ் சொல்லுவர்.

தோட்டத்தில் வேனிற்காலம், மழைக்காலம், பனிக்காலம் ஆகிய இம் மூன்றிலும் முறையே தங்கிப் போகம்நுகர்தற்குத் தகுதியாக மூன்றுமாளிகைகள் கட்டுவித்து, அவற்றின் நாற்புறவழிகளிலும் வலிய நிலைகளும் கதவுகளும் அமைப்பித்து, அத்தோட்டத்தைச்சூழ உயர்ந்தமதிலையெழுப்பி, இரவும் பகலும் அம்மதிலைச்சூழ்ந்து போர்வீரர் காக்கவும், அருவருக்கத்தக்கபொருள்களுள் யாதொன்றும் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலிருக்கவும் புரிவித்து, கௌதமரை அங்கே தங்கி இன்பநுகரும்வண்ணஞ் செய்வித்தான். அரசன் இவ்வாறு மேன்மேலுஞ் செய்துவந்த பெருமுயற்சிகளால் பிணிமூப்புச் சாக்காடென்பவைகள் மனிதர்களுக்கு உண்டென்ற ஞாபகம் அக்காலம்வரையிற் கௌதமருக்குச் சிறிதும் உண்டாகவேயில்லை.

அப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் உலும்பினிவனத்திலுள்ள அரண்மனையில் வந்து தன்னைக்காணும்படி அரசன் அவருக்குத் திருமுகமனுப்பினான். அதனைப்பெற்று உடனே தந்தையைக்காணுதற்கு நினைந்து தாமிருக்குந் தோட்டத்தின் கீழைவாயில்வழியே சிவிகையூர்ந்துசெல்லுங்கௌதமர், தம்மெதிரேவந்த மிக்க பிணியாளனொருவனைக்கண்டு எல்லாரும் இப்படியே பிணிவாய்ப்பட்டுத் துன்புறுவாரென்பதையும், மற்றொருநாள் அங்ஙனஞ் செல்லுகையில் மிகத்தளர்ந்து வருந்திக்கொண்டேவந்த முதியோனொருவனை வழியிடையே

கண்ணுற்று எல்லாரும இங்ஙனம்
மூபபுறறுவருநதுவாரென்பதையும, வேறொருநாள் குதிரை
யேறி மேலவாயில்வழியே செலலுகையில அங்கே அழுகிக்கிடந்த பிண
மொன்றைக்கண்டு எல்லாரும் இறத்தற்குரியாரென்பதையும் உடன்வந்த
குதிரைக்காரனாகிய *சந்தகனால் அறிநதறிநது, " அநித்தியமாகிய உலக
வாழ்வில அருவருபபுறறு இபபிணிமூப்புச சாக்காட்டிற்குக் காரணமா
கிய பிறபபிற்கு இடங்கொடாத நல்வழியையறிநது நாமுமுய்ந்து உலகத்
தையுமஉய்விததல எபபொழுதுகூடுமோவென்று
கவலையடைந்து அதைக் குறித்து ஆலோசிததுக்கொண்டே
மீண்டுமீண்டு வருவாராயினா.

† சுத்தாவாஸதேவர்களுளொருவர் கௌதமருக்கு
நிலையாமையை அறிவுறுத்தற்பொருட்டு முதியோன்வடிவமுதலிய
மூன்றுவடிவங்களா கத் தோற்றினரென்று கூறுவர்.

இக்காட்சிகளால் கௌதமருடைய மனம்
வேறுபட்டிருத்தலைக்
கேள்வியுற்ற அரசனுடைய கட்டளையால் உதாயியுடன் அழகிய மங்கை
யர் பலர்வநது தம்வயமாக்க முயன்றும், ஒத்த தோழர்களாகிய
மநதிரி

---

* அறிந்தது பாங்கனாகிய உதாயியென்பவனென்றுங் கூறுவதுண்டு.

† சுத்தாவாஸதேவரென்பார் பிரமகணங்களுள் ஒருவகையார்.

குமாரர்கள் பலர்வந்து சிற்றின்பத்தைப்பற்றிப் பலவகையாகப் போதித்தும் கௌதமனுடைய உள்ளம் சிறிதும வேறுபடவில்லை; வேறுபடுத்தத் துணிந்துவந்தவர்கள், கௌதமனுடைய அழகிய மேனியையும், கம்பீரமான தோற்றத்தையும், சாந்தமான பார்வையையும, மற்றுமுள்ள விசேடங்களையுங்கண்டு அஞ்சிச் சென்றார்கள்.

பின்பு ஒருநாள் கௌதமர் தேரேறித் தோட்டம்பார்க்கப்போன பொழுது வழியின் இருபுறத்துமுள்ள நன்செய்களிலும் புன்செய்களிலும உழவர்முதலியோரும எருதுமுதலியவைகளும் உழைத்தலையும,

அதனால் அவ்வுயிர்களடையும வருத்தங்களையுங்கண்டு மனமவருந்தி ஒரு நாவன்மரத்தின்கீழ்த்தங்கிக் கண்ணைமூடிக்கொண்டு, துக்கமாகிய பிறப்புப் பிணிமூப்பிறப்புக்களையும, அவற்றிற்குரியகாரணங்களையும, அவற்றைமாற்றும வழிகளையும் மெல்ல ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தார்; அங்ஙனமிருக்குமபொழுது, முன்பு தாம பிணியாளன்வடிவங்கொண்டு தோன்றி யாவரும் பிணிவாய்ப்படுதற்குரியரென்பதையும், முதியவன்வடிவங் கொண்டுதோன்றி யாவரும் மூத்தற்குரியரென்பதையும, பிணவடிவங் கொண்டுதோன்றி யாவரும் இறத்தற்குரியரென்பதையும புலப்படுத்திய சுத்தாவாஸதேவர், துறவறநெறியையும கௌதமருக்கு அறிவுறுத்த நினைந்து துவராடையணிந்த ஒரு *துறவியாகிவந்து "சித்தார்த்த" என்று அழைக்க, அவர் விழித்துப்பார்த்து, "நீர் யார்" என்றார். அவர் "நான் ஒரு †ஸ்ரமணன்; துக்கத்தை நினைந்து நினைந்து என்மனம் இடைவிடாது வருந்தாநின்றது. இத்துக்கத்தினின்றும நீங்கி என்றுமழியாததும, ஆதியந்தமில்லாததும, நட்புப்பகைமையற்றதும, ஏகாந்தமானதும்,

ஆநந்தமயமாகவுள்ளதுமான ஒருநிலையையடைதற்கு அவாவுகின்றது. ஆதலால், ஊர்ப்புறத்தே தங்கி ஐம்புலன்களையுமடக்கிச சமாதியி லிருந்துகொண்டு உயிரைப்பாதுகாத்தற்கு வேண்டியவளவே உணவை இரந்து உண்டு வாழும் பிக்ஷுக்களினிலைமையை, விழைந்தேன்" என்று கூறி அவர்கள்பெருமையையும எடுத்துச சொல்லிவிட்டுச சென்றனர் ; அதுகேட்டவுடனே துறத்தற்குத்துணிந்த கௌதமர் அவ்விடத்திலிருந் தும் எழுந்து அரண்மனைசென்று, தாம் துறவுபூண இசைந்திருத்தலைத் தந்தைக்குத் தெரிவித்தார் ; அதனைக்கேட்டசுத்தோதனன், மனங்கலங் கிக் கண்ணீர்பெருக, " ஐய, அதற்குக்காலம் இஃதன்று ; எம்மைப்பாது காத்து நெடுங்காலம் அரசாண்டபின்னரே அதுவிரும்பத்தக்கது"என்ன,

---

* பிணியாளன்றோற்றமுதல் இத்துறவியின் தோற்றமிறுதியாகிய நான்கையும் ஒரேநாளில் கௌதமர் கண்டனரென்று கூறுவதுமுண்டு.

† ஶ்ரமணனென்பதற்குத் துன்புற்றுத் தவஞ்செய்பவனென்றுபொருள் ; இச் சொல் ஶ்ரீ வால்மீகராமாயணத்திலும் வந்துள்ளது.

புத்தசரித்திரம்.

கௌதமர், " பிறப்புப்பிணிமூப்புச்சாக்காடாகிய இத்துன்பங்களை ஒழித் தற்குரியவழியை அறிந்துகொண்டாலன்றி இங்கு நில்லேன்" என்று

௳.று தியாகக கூறிவிட்டுத தமது உறைவிடமடைநதார் ; அரசன் அவரு டைய மனத்தை மேவறுபடுத்துமபடி ஆடல்பாடலகளில வல்ல மகளிரைப பின்னும் அவர்பால அனுப்பினன் ; அவாகள்வநது இயன்றவரையில முயன்றும அமமுயற்சி சிறிதும பயன்படவில்லை. அவர்களுடைய அழ கியவுருவங்கள் வைராககியமிகுநத கௌதமருக்கு அருவருக்கத்தக்கன வாகத் தோறறின ; இப்படியிருக்கையில, *ஒருநாள் ஆறுசென்று நீரா டிய கௌதமா அரண்மனைசெலலுதறகுத தேரேறுகையில், ஒருவன் வநது, †" உமககு மகனபிற ந்தான" என்றனன். அதுகேட்ட கௌதமர் " பந்தத்தினமேற பநதமுண்டாயிற்றே ; இத்துனபககடலைக்கடப்பது எப்படி ?" என்று கவலையுறறுக்கொண்டே தேரூர்ந்து அரண்மனைக்குச செல்வாராயினா ; அங்ஙனஞசெலலுகையில அவருடைய தேருக்கு முன் னும பின்னும பலவாததியஙகள முழங்கின ; நகரததாாபலரும ' நமமர சனுககுப புதலவன பிறநதான' என்று மகிழ்நது புகழ்நதுகொண்டே வநதாாகள ; ஆடலபாடலகள நிகழ்நதன ; அவற்றுள் யாதொன்றும அவாமனததிறகு இனபந்தரவில்லை ; அவருடைய உறவினளாகிய மங்கை யொருத்தி, " இக்குழநதையின தநதை பாககியவான் ; தாயும பாக்கிய வதி; மனைவியும பா ககியவதி" என்றுபாடிய பாட்டொன்றும் துக்கநிவார ணததிறகுரியவுபாயம யாதென்று இடைவிடாமல சிநதித்துக்கொண்டே செல்லுகிற அவருக்கு அபபொழுது நன்னிமித்தமாகவிருநது இன்பந தநதது ; அவா அநத ‡உபகாரததிக்காக அவளபால நன்றிபாராட்டுவா ராய்த் தமது கழுததிலிருநத விலையுயா நததான முத்தமாலையை அவளுக் கு நனகொடையாக க கொடுத்தா ; அதைப பெற்றுக்கொண்டவுடன், அமமங்கை, கௌதமா

,நனிடத்திலுள்ள விருப்பததாலளித்தாரென்றும்
பிறாதைதில தான அவ டைய முதன்மையுள்ள மனைவியாக ஆதல்கூடு
மென றும மஹாராசசியஞ் செய்வாளாயினள்.

அப்பால அவா அரண்மனைசென்று அங்கேநிகழ்ந்த நாடகமுதலிய ாட்சிகளுள ஒன்றையும பாராட்டாமலே அன்றிரவின்முற்பாகத்தில்
அயாநது நித்தி ாசெயது நளளிரவில
திடீரென றுவிழிதறுககொண்டு, ான உ ள யிருககும்பொழுது தனவிடு தீபபறறிகெகொண்டதென் ——— ——— ———

* இக்காலம, பௌதமா நான்காவது தோற்றஙகண்ட தினத்தின் பிற்பகலென் று சொலலுவதுமுண்டு.

† "உமக்குமகன்பிறந்தான" என்பதைக்கேட்ட கௌதமர், அம்மகன் தமது பசியாகிய திஙகளை விழுஙகவந்த இராகுவெனறு சொன்னாரென்றும், அதனுல் அப் பிள்ளைக்கு இராகுலனென்று பின்பு பெயரிடப்படடதெனறுஞ் சொல்லுவா.

‡ உபஞ—தி - உதவியானசொல.

. றதை அறிந்தவொருவன் அவ்வாபத்தினின்று நீங்குவதற்கு எவ்வளவு
பரபரப்புடனெழுவானோ அவ்வாறேயெழுநது,

எல்லாவறறையுநதுற
நது வேற்றிடஞ்செல்லுதற்குத துணிநதார ; துணிநதபொழுது, மேற்
கூறிய சுத்தாவாஸதேவரால் கதவுகள் திறநதுவைக்கப்பட்டன ; கௌத
மர், தம்மைசசூழ்நது தாறுமாறுகச சயனித்துக்கொண்டிருநத மங்கை
யர்களினகூட்டத்தினினறும்நீங்கிப் புறத்தேபோநது அங்கே விழித்துக்
கொண்டிருநத சநதகனையழைத்துத் தமமுடைய கண்டகமென்னும பெ
யருள்ளகுதிரையை விரைவிறகொண்டுவருமபடி அவனுக்குக கடடளை
யிடடார ; சநதகன், மஹாராஜாவின் அனுமதியின்றி இளவரசன்கட்டளை
யை இவ்விரவில நிறைவேறறலாமோவென்று சிறிதுபொழுது சிநதித்
துக்கொண்டேநின்று பின்பு மேற்கூறிய தேவருடைய அருளால் துணி
வுண்டாகப்பெற்றுக குதிரைகொணரச சென்முன் ; அவன் சென றவுடன்,
எல்லாவற்றையுந துறத்தற்குததுணிநத கௌதமர், இல்வாழ்க்கையி
லுள்ள வலியபறறை அபபொழுதே முற்றுநதுறக்கலாற்ருமல, தமது
குழநதையைக கையிலெடுத்துபபார்ததற்கு நினைநது சென்று,

அநதப்
புரத்திற குழநதையுடன் யசோதை
சயனித்திருக்கும அறையின்கதவை
மெலலத்திறநது, அங்கே மலரணைமேலே யசோதையால்
அணைபபுண்டு
அவளோடுதுயிலுங் குழநதையைத் தீபவொளியாற் கண்டு, "இக்குழந்
தையையெடுத்தால இவள் விழித்துக்கொள்வாள ; விழிப்பின் அது
நம்முடைய செலவிற்குப பெருநதடையாகுமே" என்று நினைநது, இன
னது செய்கிறதென்று தெரியாமல மயங்கி அவ்விருவரையும காதலோடு
பார்த்துக்கொண்டே வாயிற்படியிற சிறிதுபொழுது நின்றா ; நின்றவா,
தடுமாறிககொண்டிருநதமனம பின்பு தெளியபபெறறு, " நாம இவளுக
கும இவனுக்கும பிற்காலததில் ஞானாசிரியனாகவும ஆதலகூடும" என்று
எண்ணித் துணிநது புறபபட்டார். அவா அங்ஙனம வெளிபபட்ட
தினம் பூர்ணிமையென்பர். இங்ஙனம அவர் வெளிப்பட்டவுடன் சந
தகன் குதிரையைக் கொணாநது நிறுத்தினன். அவா அதில ஏறிச
செலுத்தியபொழுது நான்கு தேவாகள், அதன் குளமபுகளின்

ஓசைகளை ஒருவருடைய செவிக்கும் புலப்படாவண்ணம் அடக்கிக்கொண்டு உடன் சென்றனர். இளவரசராகிய கௌதமர், "உலகத்திற் பிறப்புப் பிணிமூப்பு சாக்காடாகிய துன்பங்களையெல்லாம் முற்றும் போக்குதற்குரிய வழியை அறிந்தாலன்றி மீளேன்" என்று உள்ளத்தில் உறுதிகொண்டு *செல்வாராயினர்.

அப்பொழுது அவருக்குப் பிராயம் இருபத்தொன்பது.

---

* கௌதமர் இங்ஙனஞ் சென்றகாலம், ஈசான சகாப்தத்தில் கூ௬-ம் வருடமென்றும், வாரம் வெள்ளிக்கிழமையென்றும் சொல்லுவர்.

கௌதமர், அகத்துறவுபூண்டு எல்லாவற்றிலும் அருவருப்புற்று, தந்தை முதலியோரையும், அரண்மனையையும், பெருஞ்செல்வத்தையும், மனைவியையும், பிள்ளையையும் *பிரிந்துசென்றதை மஹாபிநிஷ்கிரமணமென்று கூறுவர்.

பாவத்திற்குக்காரணமான இச்சைகளை உண்டாக்குந்தெய்வமாகிய மாரனென்பவன், இப்படி அரண்மனையைவிட்டுப் புறப்பட்ட கௌதம

னைத் தொடாந்தவந்து, "நீா துறவன்மின்; துறவாதொழியின், இன்று முதல ஏழுநாளைக்குள நான்கு மஹாத்நவீபங்களுக்கும் உம்மை அரசனாகுவேன" என றுசொலலித் தடுத்தான். அவா அத்தடையைமதியாமற் சென்றா; செல்லவே மாரன் வெலலுதற்குரிய சமயம் தனக்கு எப்பொழுதுவாய்க்குமோவென று நினைநது நிழலபோலவே அவனைத்தொடாந்து செலவாறுயினன.

சென்ற கௌதமா, அவ்விரவில நாகாகளுந் தேவாகளும் தமக்கு இயபைபாகவுளள ஒளியால வழிகாட்டிககொண்டுசெல்ல, ஒருநிமிஷமே நவும இடையே தங்காமல, நலலாசிரியா எங்கே கிடைபபாரென்ற கவலையோடுஞ்சென்று கோலியதேசத்துக்கு அபபாலுள்ள அநோமநதிக்கரையைச சூரியோதயததிறகுமுனனமே அனடநதாா. அடைதலும் கண்டகனெனுங்குதிரை அங்கு நின்றுவிட்டது. அப்போது அங்கேயுள்ள பாாககவரெனனும தாபதருடைய தவபபள்ளியையும அதில வைக்கப் படடுளள பிரைக்ஷுப்பாததிரங்கள பலவறறையுங்கண்டு, கபிலவாஸ்துவிலிருந்து சலிப்பினறி மூன்றுயோசனையளவு விரைந்துவநததான குதிரை அததவப்பளளியை அணுகியவுடன் தானகவே நின்றுவிட்டதைத் துற வைவிரும்பிவாநத தமககு நன்னிமிததமாககொண்டு களிப்புற்றாா.

பின்
பு அவர் தம்முடன்வந்த சந்தகனை நோக்கி, "அடையவேண்டுமென்று பல நாளாக நினைந்துக்கொண்டிருந்தவிடத்தை இப்பொழுது அடைந்தேன்; நம்முறவு இன்றோடு முடிவுபெற்றது" என்றுகூறித்

தமதுகழுத்தி
லிருந்த விலையுயர்ந்த கண்டசரத்தைக்கழற்றி

அவனுக்குநன்கொடையாக
இன்சொல்லோடு கொடுத்தார். கொடுத்தவர்

பின்பு தமது முடிமணியை
யெடுத்து அவன்கையில்வைத்து, "இதனை நான் அன்புடன் கொடுத்த
தாகச்சொல்லி அரசனுக்குக்கொடு; என்னிடத்திலுள்ள காதலை நான் முற்றும் மறக்கச்சொன்னதாகத் தெரிவி; இல்வாழ்க்கையின் வழியாகத் துக்கக்கடலை நீந்துதற்குரியதெப்பம் எனக்குக் கிடையாமையினாலேயே நான் பிரிந்தேனென்று சொன்னதாகவும் விண்ணப்பஞ்செய்" என்று கூறினார்; அதனைக்கேட்டு மனம்வருந்திய சந்தகன், "இப்பொழுது துறத்

* திரிபிடகத்தில் இச்செய்தியைக்கூறும் பாகத்திற்கு மஹாபிநிஷ்கிரமண ஸூத்திரமென்றுபெயர். மஹாபிநிஷ்கிரமணம் - பெருந்துறவு.

தல் தக்கதன்று" என்று பலவகையாக மறுத்து, அதற்கு அவரிணங்கா ததுபற்றிப் பின்பு "நானும் உடன்வருவேன்" என்றான். கௌதமர் அதற்கு இணங்காமற் குதிரையின் முதுகைத்தடவித் தட்டிக்கொடுத்து அதற்கு இனியவார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டு அதைக்கொண்டு செல்லும்படி வற்புறுத்திக்கூறி அவனுக்கு விடைகொடுத்தார்.

அதுங்: ந்ரதபின் கௌதமா அரோமாதியின்மனைவிற்றங்கி உடை வாளால் தமது மயிர்முடியை அறுத்தெறிந்துவிட்டு அங்குச சிறிதுபொழுது உண்மையை *ஆராய்ந்துகொண்டேயிருந்தார். இது சந்தகனுக்கு விடையளித்தற்குமுன்பு நிகழ்ந்ததாகக கூறுவதுமுண்டு.

அங்ஙன ம் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கையில், மேற்கூறிய சுத்தாவாஸ
தேவர் துவராடையுடுத்து விலனும அமடும் தாங்கிய ஒரு †வேடனாகத் தோன்ற, கௌதமா தமமுடைய பட்டாடையை அவ்வேடனுக்குக்கொடுத்துவிட்டு அவனுடைய துவராடையைத் தாம வாங்கியுடுத்திக்கொண்டு உண்மையை அறிவுறுத்தும் பெரியோரைத் தேடுசென்றார்.

. கௌதமரிடத்தில் விடைபெற்று, அவர் கேசத்தை அறுத்தெறிந்து
தைப்பார்த்துக்கொண்டேநின்று, அவர் கட்டளையை மறுதற்கஞ்சி வருநதிச்சென்ற சந்தகன் கண்ணீர்பெருகக காலேயாந்து மனமழுங்கிக குதிரையுடன் நகர்க்கு மீண்டான.

பெரியோரைத் தேடிச்சென்ற கௌதமர், காற்று சத்தநீர் மலர்கள் இளங்குருத்துக்கள் காய்கள கனிகள் கிழங்குகள அகிய் இவற்றுள ஏதாவதொன்றையேனும எடுத்த பிரசையையேனும உடை நீரிலேநின் றும் நெருப்பிலேநின்றும இனனும

பலவா ரூபவொழுகியும அருந தவம புரிநதுவாழும் முனிவாகள்பலரை வழியிடையிறகண்டு அவாகளோடு அளவளாவி, "துககநீககத்திற்குரியவழி யாது ?" என்று அவாகளைக்கேட்டு, அவாகள்கூறியவைகள் தமமனததிற்குப பொருநதாமையால அவற்றை மறுத்துரைத்து, அவ்விடத்தைநீங்கி அவாகளுடைய சொற்படி, சூரியாஸ்தமயத்திற்குபபின், மகதநதேசததுள்ள ‡ பாணடரமலையை சார்ந்து, அம்மலைக்குகையில தவஞ்செய்துகொண்டிருககும் §அராளராம

---

* இவர்தங்கி ஆராய்நதுகொண்டிருந்ததற்கு அறிகுறியாக அங்கே பிற்காலத்தாரால் மேல்விளைவுள்ள மணடபமொன்று கட்டப்பட்டதென்றகூறுவர்.

† வேடனைக்கூறிய இவ்விடததில் ஏழையாகிய வழிப்போக்கனொருவனைச் சொல்லுவதுமுண்டு.

‡ வெண்ணிறமுடைமையால், இம்மலை இப்பெயர்பெற்றது, இக்காரணம்பற்றிச் சுவேதகிரியென்றுங் கூறப்படும்.

§ இப்பெயர் ஆராடருத்திரராமர், ஆராடராமர், அராளகாலராமரெனப் ருகக் காணப்படுகின்றது.

முனிவரைக்கண்டு வணங்கி "பிறப்புமுதலிய துக்கங்களையொழிக்கற் குரிய உபாயத்தை அடியேனுக்கு உரைத்தருள்க." என்று விண்ணப்பித்தார். அராளராமர் யோகமார்க்கததை உபதேசிக்க, கௌதமா அந்நெறியைக்

கடைபபிடித்து ஒழுகுவாராயினா.

கபிலவாஸ்துவில முன்பு தெய்விகமாகத் திறக்கப்பட்டுக் கௌதம ருக்கு வழியைக்கொடுத்த அரண்மனை நகதவுகளெல்லாம மீட்டும மூடின படி யேயிருநதன; அவைகள அவ்வாறிருககவும், எல்லோரும, கௌதம ரும குதிரையும குதிரைக்காரனுமே இலலாமையையறிந்து, திகைத்து —ருநதி எங்கும தேடுவாராயினா.

அப்பொழுது, குதிரையுடன் அழுதுகொண்டேசென்ற சநதகன் நிகழ்நதவற்றை அவாகளுககுத் தெரிவிததான். அவற்றைககேட்ட எல்லோரும துக்ககடலில ஆழ்நதாகள்.

தன் மக ன் அ றநதானென் பதை அறிநத மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமி, பெ ருங்கா றறால தாககுண்ட இளவாழைபோலக் கைகால முதலிய அவ யவஙகளசோா நது மூாசசித்து ச சிறிதுபொழுது கீழேவிழுநதுகிடநது பினபு ஒருவாறு உணாசசியுற்று எழுநது மிரவும் பெருமூசசெறிநது கொண்டு, " அந தோ! இக்ஷ்வாகுகுலசிகாமணியே! இருண்டு வளைப்புறத் தேசுரிநது தூய்மையையுடையதாய் அழகிதாகவிளங்கிக் கடுண்ணுத பொ து பூமியைத்தொடடும முடி தகபொழுது கிரீடமபோன்று திரண்டும பளபளப்பாகவிருநத அநதககுடுமி குறைக்கபபட்டுப் புலமிறகிடக்கின் றதே! அ! அநதத் திரண்டதோள்கள், அநத ச சிக்கதடை, விடையேற றிள கமை கள போனற அநத கண்கள், பளபளப்பான பொன்போல் ஒளி யைவீசி விளங்கும அநத தேகம், அநதச சதுரமாடு முதலியவற்றை யுடையாய், நீ துனபத்திறகிடமாகிய காட்டிற்கு சென்றனையே! தூய்மை யிலும,

நிறத்திலும மென்மையிலும அல்லிமலர்போன்ற அப்பாதங்கள் கறகளாலும முட்களாலும கிழிக்கபபடுகின்றனவே ! ஆ ! அபபாதங்கள்

அத்துன்பததை எவ்வாறு பொறுககும்? காவலுள்ள இராசமாளிகை யிற பிறநது இனிது வளாக்கப்பெற்று மிகவு மெலலிய ஆடையை யுடுத துச சிறநத நறுநீரில் ஸ்நானமாடி இனிய அறுசுவையையுடைய சாலவ்ளை யடிசிலுமுண்டு விளங்கிய நீ இபபொழுது தாககி விறைக்கச்செய்யும கு ளிர்காற்றில அடிபட்டுப் பட்டினியுற்றுப் பனிக்குள்ளாகி வருந்துகின்ற

னேயே ! மிக்க வெபபக்காலததிலும் மிக்க தட்பக்காலத்திலும இளைப்

பாறுமிடம் உனக்கு அங்கே எவ்வாறு கிடைக்கும?" என்று தன்பிள்ளை

யை நினைநது நினைநது பிரலாபித்து விமமிவிமமி ஆற்றொணாதவளாய் மீண்டும நிலத்திலேவிழுந்து கிடநதாள். ஏவல்மகளிர் அவளையெடுத்துத்

தாங்கிக் கண்ணீர துடைத்துத் தேற்றுவாராயினர்.

கஉ த்த ச ரி த் தி ர ம்.

ய்சோதரை, தனது உயிர்த்துணைவர் துறந்தாரென்பதுகேட்டுக் கல ங்கி நெஞ்சுருகிக் கல்லும மரமுமிரங்குமபடி வேய்ங்குழல் அழுமாறு போல அழுது அவருடைய அவயவங்களை முன்னிலைப்படுத்திக்கொண்டு, " தாமரைமலர்போலுந் திருவடிகளே! உமக்கு யான்செய்தகுற்றம் யாது? முன்பு தவிசாகி என்னைசசுமநது ஆளுந்தன்மையையுடைய துடைகளே! அளிக்கத்தக்க

இப்பெண்ணுயிர்தான் அளியாககால் வருந்துமென்று நீங்கள் நினையாமற பிரிநதீர் ; இது தகுமோ ? எனககு மாலையும் திலகமும் மோதிக குங்குமமெழுதிப் பூந்தாதை அளகததிலே அப்பிச சிவநது அன்புற்றிருந்த விரலகளே! என்னைப் பாதுகாககததக்க நீங்களும அவ ரெண்ணியதையே எண்ணினீர் ; இஃது அறமோ? தோள்களே! அவர் இனி நாகமேரமென்று கைவிட்ட என்னை நீங்கள் அணைந்துத் தழுவிக கொள்ளீர் ; நீங்களும நெஞ்சய வலியிராகி நிறபீரோ? எனககு அணையா யமாபே! என்பாறகொண்ட நடையைக் கைவிட்டு நீங்கினையே; கழுநீரத் தாரே! அவர் போல் நீயும எனனைப் பாதுகாவாமற கைவிட்டனையே ; செவ்விய நாவே! அவர்போல நீயும அருளின்றி என்னை இகழ்ந்தனையே ; இங்ஙன மிகழ்தற்கு என்னிடத்துககண்ட குற்றம யாது ? அதனைக் கூறு ; கண்களே! முன்பு என்னைப்பார்த்துப பேரின்பமுற்று எனக்கும பேரின்பத்தைததந்த நீர் இப்பொழுது என்பால் அருளிலிராயினீர் ; இதற்குக காரணம யாது ? எனது எண்ணங்கெட்டபடியைக் காணமின்" என்று பலவாறு பிரலாபித்து விம்மிவிம்மிப் பின்னும வருநதிப புலமபு வாளாயினள் ; அதுதெரிந்து அந்நகரின் எப்புறத்துமுள்ள மகளிர்கள் பலருமவநது ஒருங்குகூடி அழுதலாலே, அநதப்புரததிற கடலொலிபோ லே ஒலியுண்டாயிற்று ; நகரமுற்றுங் கலங்கிற்று.

சுதத்தாதனன் இவ்வாறு நிகழுமென்பதை முனனமே அறிநதவ னாகவிருந்தும அவன் அப்போதடைந்த வருததத்திறகு அளவில்லை ; மகப்பிரிவினுந் துயர வலிதியாவதே.

அவ்வளவிலே இராஜபுரோகிதர், சுத்தோதனனைத் தேற்றி, " அரசி னஞ்சிங்கத்தை விரைவிற்கொணர்வேன் " என்று சொலலிவிட்டு, ஒரு

மகதிரியோடு கூடிப் பலவிடத்தும
முனிவருடைய தவசசாலைககருகே
தேடிக்கொண்டுபோய் அராளராம
கௌதமனைககண்டு பிரிவாற்றுமல்
அரசன்முதலியோர் படுமபாடடைசசொலலி வருந்தி அழைத்தார்; அழை த்தவர்க்குக் கௌதமா, "அழகிய இராசமாளிகை எனக்குக் கனலநிறை நத இடமபோலும் ; இனிமையுளள உணவுகளை ஆக்குதற்குரிய மடைப் பள்ளியோ நஞ்சினை உண்பிக்குமிடமபோலுமம; எல்லாம துக்ககரமாக வேயுள்ளன ; ஆதலால், நிலைத்த இன்பத்தைப் பெறவேண்டுமென்பதே என்கருத்து; அது முற்றுப்பெற்றுலன்றி மீளேன்" என்று மறுத்து ரைத்தார் ; அவ்விருவரும் அளவற்ற துயரமுற்று மீண்டுபோனாகள்.

அவாகள் போனபின், ஒருநாள், பிசைஷயெடுத்தற்காக இராஜகிருக

நகரத்தையடைந்த கௌதமர், அநநகரத்தரசனாகிய *பிம்பஸாரன் பல

பசுககளைப்படுத்து யாகஞ்செய்கிறுனென்பதைக் கேள்வியுற்று மிக்கபர பரப்புடன் அநதயாகசாலைக்குச்சென்று, கொல்லாமையாகிய நல்லறத் தின் பெருமையை விரித்துக்கூறி அவ்வேள்வியில் நிகழுங்கொலையை

மாற்றிவிட்டு, இவ்விடத்திற் சிலபகலிருக்க வேண்டுமென்று வேண்டிய அவனுக்கு "நான் உண்மையுணர்ந்த பின்பு நான் இவ்விடம் வருவேன்" என்று வாக்களித்துவிட்டுச் சென்றார்.

பிம்பசாரன், அதுதொடங்கிக் கௌதமராகிய நல்லறத்தை மேற்கொண்டு ஒழுகிவந்தான.

அக்காலந்தொடங்கிக் கௌதமருக்குக் கௌதமபிக்ஷு, பிக்ஷு கௌதமரென்னும பெயர்கள் வழங்கலாயினவென்பர்.

கௌதமர், ஆராளராமமுனிவருபதேசித்த வழியிலேயே பலநாளொழுகிவந்து அதனால் உண்மை விளங்காததுபற்றி அவரை நீங்கி உருத்திரகரென்னும வேறொரு முனிவரை ஆசிரியராகவடைந்து அவர் உபதேசித்தவழியிலும் பலநாள் முயன்றொழுகி ஆராய்ந்துவந்தார். அதனாலும் கௌதமருககு உண்மை புலபபடவிலலை.

அப்பால அவா துககபரமபரையைப்போக்கும வழியை அறிந்து கொள்ளவேண்டி ஞானரணியமெனபபடும †உருவேலாவனத்தைசசார்ந்து அங்கே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த கௌண்டிந்யகுலபுத்திரா, தச பலகாசியபா, பாஷபா, அசுவஜித, பத்திரரென்னும் ஐந்துமுனிவர்களை யடைந்து அளவளாவி அவாகளோடு அவ்வனத்தில் அருந்தவமபுரிவா ராயினா.

இவ்வாறு ஆறுவருஷங்கள் சென்றபின், ஒருநாள், கௌதமர், உண்மையை யறிந்துகொள்ளுதற்குரியவழியை ஆராய்ந்துகொண்டே உலாவுங்காலத்தில், பலகாலம பட்டினியுற்று நோற்றுவந்த இளைப்பால் நிற்கலாற்றாது மூர்ச்சித்துக் கீழேவிழுந்துவிட்டார்; மேற்கூறிய துறவிகளைவரும் இவர் இறந்தாரென்றே நிச்சயித்தார்கள்; கௌதமர் சிறிதுபொழுது சென்றபின் தெளிவடைந்து எழுந்து, "இப்படிப் பட்டினியுற்றுச்செய்யுந்தவத்

* பிம்பவமசமென்று ஒருவம்சமுண்டென்று தெரிகின்றது. மாளவிகாக்கினிமித்திரீயமென்னும் வடநூலில் அக்கினிமித்திரனென்பவன் பைம்பிகனென்று சொலலப்படுகிறான்.

† உருவேலாவென்பது நைரஞ்சரையென்னும் நதியின்கரையிலுள்ளதென்று தெரிகிறது. இந்நதி இக்காலத்துப் பல்குனியென்று வழங்கப்படும்; நைரஞ்சரையென்பது பௌத்தநூல்வழக்கு.

தாலே யாதும்பயனில்லை" என்று நினைந்து கிடைத்தவுணவை *உண்ணத்தொடங்கினர்; தொடங்கவே மேற்கூறிய ஐந்துதாபதர்களும், "இவர் விரதபங்கமுற்றார்" என்று வெறுப்புற்று மதியாமல், அவரை விட்டுநீங்கி வேறிடஞ்சென்றார்கள்.

மஹாபிநிஷ்கிரமணத்திற்குப்பின் உண்மையை அறிந்துகொள்ளுதற்குச் செய்தமுயற்சியில கௌதமருக்கு இவ்வாறு ஆறுவருடங்கள் சென்றன.

மேற்கூறிய ஐந்துதாபதர்களும் நீங்கியபின் அவர்

நைரஞ்சரை யென்னும ஆற்றின்கரையை யடைந்து ஆங்குள்ள ஓர் †அரசமரத்தடியிலிருந்துகொண்டு ‡இருபத்தெட்டுநாட்கள் அகோராத்திரம அயினுத லுந்துயிலுதலுமின்றி உண்மையை ஆராய்ச்சிசெய்துகொண்டேயிருந்தார்; இருபத்தொன்பதாவது தினத்தின்காலையில அருகேயுள்ள ஊரிலிருப்பவனாகிய பலனென்னு மிடையனுடையமகள் §ஸுஜாதையென்பவள், தன்னுடைய வழிபடுதெய்வத்திற்கு நிவேதனஞ்செய்யச்சமைத்துக் கையில்வைத்துக்கொண்டிருந்த பாலன்னத்தையூட்டினள்; அதை யுண்டு கௌதமர் ஒளியால் விளங்கினர்.||

அப்பொழுது சீலவிரோதியாகிய மாரனெனபவன் தன்னரசாட்சிக்குக் கேடுவந்துவிட்டதென்று வருந்தமுற்றுக் கௌதமருடைய மனத்தை வேறுபடுத்தநினைத்து, காமம, வெகுளி, மயக்கமென்னுந் தன்புத்திரிகள் மூவருடன்வந்து பலவாறுமுயன்று மிகப்போர்செய்தும அவருடையமனம சிறிதும வேறுபடவில்லை.

'உணவால் உடம்பும உடம்பால் உணர்வும் ஆகுமெனபது பௌத்தர்கொள்கை' என்பர் நீலகேசித்திரட்டுரையாசிரியர்; "மற்றுடம்பு சாவாக வுணாவெழு பெழு தற்குப், பெற்றிமைப் பறையடிப்பப் பெறுமொலியே யுணாயாதோ" எனபது, நீலகேசித்திரட்டு, புத்தவாதச்சருக்கம், ருஉ-ம பாட்டுரையிற்கண்டசெய்யுள்.

† இதனடியிற் கௌதமருக்கு ஞானோதயமானமையின், இது மஹாபோதியென்று பௌத்தராற்கூறப்படும; "பிணையைந் தோங்கிய பாசிலைப் போதி" (சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, கக) என்றதனுல், இவ்வரசமரம் ஐந்துகிளைகளையுடையதென்று தெரிகிறது. இது, பௌத்தர்களால் திசைநோக்கித் தொழப்படுவது.

‡ நாற்பத்தொன்பது நாட்களென்று சொல்வதுமுண்டு.

§ இப்பெயர், நந்தையென்றும விசாகையென்றும காணப்படுகின்றது.

‖ 'போதிவ்ருக்ஷத்து நாற்றிசையும் எவ்வேழுநாள் போதிவ்ருக்ஷம்பார்த்து நின்று உபவஸித்துப் பின் விசாகையென்பாள் பொற்கலத்திற் சோறிடப் புத்தன் உண்டானென்பதுமுண்டு' என்பது, நீலகேசித்திரட்டு, மொக்கலவாதச்சருக்கம், ககூ-ம் பாட்டுரை அவ்விருபத்தெட்டு நாட்களுள் முதலேழுநாட்களிற கௌதமா தியானஞ்செய்துகொண்டே யிருந்தாரென்றும், இரண்டாம ஏழுநாட்களில மாரன் அவருடைய உள்ளத்திற் பல வேறுபாடுள்ள தீய எண்ணங்களையுண்டாக்கினனெ ன்றுந் தெரிகின்றது.

இங்ஙனம் வேறுபடாதுநின்ற கௌதமபுத்தருடைய மனவுறுதியைப்

ராட்டிப் பழைய பௌத்தகவிகள் கூறிய பாடல்கள் வருமாறு:—

*"வாடாப் போதி மரகதப் பாசடை
மரநிழ லமர்ந்தோ னெஞ்சம் யார்க்கும்
அருளின நீங்கே னிறைந்து கனிசெகிழ்ந்து
மலரினு மெல்லி தென்ப வதனைக்
காமர் செவ்வி மாரன் மகளிர்
நெடுமா மழைக்கண் விலங்கி நிமிர்ந்தெடுத்த
வாளும் போழ்ந்தில வாயின
யாதோ மற்றது மெல்லிய வாறே."

†"தாமநறுங் குழன்மழைக்கட் டனிரியலார் தம்முன்னர்க்
காமனையே முனந்தொலைத்தாற் கண்ணோட்டம் யாதாங்கொல்."

கௌதமருடைய உள்ளத்தை வேறுபடுத்தற்குரியவன்மை தனக்

கில்லாமையைத் தெரிந்துகொண்ட ‡மாரன் தோல்வியுற்றுத் தன்

உறை

ருட மடைநதான் ; கௌதமருடையவுள்ளம் ஞானவொளியால் விளங்

கெற்று.

இங்ஙனம மாரனைவென்று வீரனாகிச சலனமற்றுச் சீலசமாதியி

லிருநத கௌதமருக்கு மேற்கூறிய §இருபத்தொன்பதாவதாகியதினத்தி னிரவில பழமபிறப்புணாச்சியும் தத்துவஞானமும் முறையே உண்டாயின; அப்பொழுது முதலில் முற்பிறப்பிற பாவஞ்செய்தோர் இப்பிறப் பில வருநதுதலையும் சிவகாருணியமபூண்டோா இன்புற்று வாழ்தலையும் அவா நமமுடைய ஞானககண்ணாலறிந்தார்; அறிநதவர், பின்பு காமம் ெவகுளி மயக்கமெனனுமம இவறறையுடையவாகள் துக்கத்துக்கே உரிய வர்களாகிப் பிறநது பிணிவாய்ப்பட்டு மூத்து இறக்கிறார்களென்றும், அநத இறப்பு பிறபபிலிருந்தும, பிறப்பு கருமக்கூட்டத்திலிருந்தும், கருமககூட்டம பற்றிலிருநதும, ‖பறறு வேட்கையிலிருநதும், வேட்கை நுகா

---

* இது, தொல்காப்பியப்புறத்திணையியலில் " அறுவகைப்பட்ட" என்னுஞ் சூத்திரததுள்ள 'மறுவில் . ... தேயமும்' என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரையிலும், வீரசோழியர், பொருட்படலததுள்ள "நாற்குலப் பககம்" எனனுங் கலிததுறையுரையிலுங்கண்ட செய்யுள்.

† இது. வீரசோழியம், யாபபுப்படலம், கக-ம் கலித்துறையுதாரணச்செய்யுள்.

‡ மாரன் தோல்வியுற்றுப் போனபின்பு ஸுஜாதை பாலன்னமளித்ததாகச் சொல்லுவதுமுண்டு.

§ புத்தருக்கு ஞானோதயமானதினம் வைசாகசுத்த பூர்ணிமையென்பர்; அதனால், ஒவ்வொருவருடத்தும அந்ததினம் சிறந்த திருநாளாகப் பௌத்தராற் கொண்டாடப்படும். இதுபற்றியே "மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாட், பொதுவறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன்" என்றார் மணிமேகலையிலும்; க0-ம் காதை, அங-௪ச.

|| "அவாசசாரந்து பற்றுகும பற்றினுல் வினைமுதிராவாங், தவாதவிவ் வினைமுதிர்வாற் பிறப்பாரும் பிறப்பினுற், குவாவிய பிணிமூப்புச் சாக்காட்டின் கூட்டமா, யுகாயவித் தமொற்ற மொழிவின்றி யுருளுமே." என்பது, நீலகேசித்திரட்டு, புத்தவாதச சருக்கம் ககஎ-ம செய்யுளினுரையிற் கண்டசெய்யுள்.

விலிருந்தும், நுகர்வு பரிசத்திலிருந்தும், பரிசம் வாயிலிலிருந்தும், வாயில் கள் நாமரூபத்திலிருந்தும், நாமரூபம் விஞ்ஞானத்திலிருநதும், விஞ்ஞா னம் செய்கையிலிருந்தும், செய்கை பேதைமையிலிருந்தும் உண்டாகின் றனவாதலாற் பிறப்பைநீக்க இறப்பும், கருமக்கூட்டத்தைநீக்கப் பிறப் பும், பற்றைநீக்கக் கருமக்கூட்டமும், வேட்கையைநீக்கப பற்றும், நுகர் வைநீக்க வேட்கையும், ஸ்பரிசத்தைநீக்க நுகர்வும, வாயிலைநீக்க ஸ்பரிச மூம், நாமரூபத்தைநீக்க வாயிலும், விஞ்ஞானத்தைநீக்க நாமரூபமும், செய்கையைநீக்க விஞ்ஞானமும், பேதைமையைநீக்கச செய்கையும் நீங் குமென்றும் துக்கம், துக்கோத்பத்தி, துக்கநிவாரணமென்னும் மூன்று சத்தியங்களை ஆராய்ந்து தெரிநதுகொண்டதன்றி நற்காட்சி, நல்லூற றம, நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப் பிடி, நல்லுளத்து ளூர்தலைப்பாடென்கிற நான்காவது சததியமாகிய துக்க நிவாரணமார்க்கமெனப்படும நல்வழிகளெட்டையுமாராய்நது தெரிந்து கொண்டார்.

* 'போதிவிருக்ஷத்தினடியேயிருந்தநாட்களுள் ஒருநாளிரவில் புத்தர் தியானஞ்செய்கையில் முதல்யாமத்திற்செய்த தியானத்திற் பழைய பிறப்பின் நிலைமைகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தன ; இரண்டாம் யாமத்திற்செய்த தியானத்தில் அப்பொழுதுள்ள பிறப்பின் நிலைமைகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தன ; மூன்றும்யாமத்திற்செய்த தியானத்தில் துவாதசநிதானரூபமாகிய ஏதுநிகழ்ச்சி அவருக்குத் தெரியவந்தது. நான்காந்தியானத்திற் சூரியனுதியாநிற்கையில் முழுதும் அவருக்குத்தெரியவந்தது' என்று சொல்லுவதுமுண்டு.

அரசமரத்தினடியிலிருக்குநாட்களுள் ஒருநாள் கௌதமர் நைரஞ்சரையென்னும் ஆற்றையடைந்து நீராடுகையில், அவ்வாற்றில் தூணொன்று மிதந்துவந்ததென்றும், அந்தூணில், "தோன்றுவனவெல்லாம் நிலையற்றன ; அவை பிறப்பிறப்பிற்கு உட்பட்டவை ; எக்காலத்து இந்தச் சனனமரணநிட்டம் நீங்குமோ அக்காலத்தேதான் ஆனந்தங் காணப் படும்" என்னும் பொருளடங்கிய வாக்கியங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தனவென்றும் அவற்றைக் கண்ணுற்றறிந்தபின்பு அவருக்கு ஞானோதயமாயிற்றென்றும் ஜப்பான்தேசத்துப் பௌத்தநூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

இவ்வண்ணம் கௌதமர் †ஸத்தியசதுஷ்டய ஞானத்தைப்பெற்ற பின், நாகரும் தேவரும் மற்றையோருங்களித்தனர் ; நன்னிமித்தங்கள் பல நிகழ்ந்தன.

அப்பாற் கௌதமர், " நான்விருமபியதையடைந்தேன் ; யானென

---

* போதிவிருக்ஷம் - அரசமரம்.

† ஸத்தியசதுஷ்டயமாவன துக்கம், துக்கோத்பத்தி, துக்கநிவாரணம், துக்கநிவாரணமார்க்கமென்பன.

'தென்னும் அகங்கார மமகாரங்களினின்றுந்தப்பினேன்" என்று களிப் புற்றார். *அப்பொழுது மஹாப்பிரஹ்மா அவருக்குமுன்னேதோன்றி, "கவலையால்மெலிகின்ற மனிதர்மேல் இரக்கம்வை; உலகத்தார் தமது பயனையேகருதி உழைக்கின்றனர்; பிறவுயிரோம்புதலைப் பேணிலர்; எல்லோர்க்கும தருமோபதேசஞ்செய்து அத்தீயவழியினைமாற்று" என்றனர். அதுகேட்ட †ததாகதர் மனமகிழ்ந்து அவர்கூறியவாறே உண்மையை உபதேசித்துப் பரவசசெய்து எல்லாவுயிர்களையும் நல்வழிப்படு தற்குதற்கு நிசசயித்தார்; நிசசயித்தவர் தமக்குண்டான உண்மைஞானத் 'தைதத தாம் முன்பு ஆசிரயித்திருந்த அராளராமமுனிவர் உருத்திரகர்
'என்பவாகளுக்கு முதலில் அறிவிககவேண்டுமென்றுநினைத்து விசாரிக்
கும்பொழுது அவாகள் இறந்துபோய்விட்டார்களென்பதைக்கேட்டு மிக
வும வருததமுறறூா.

அபபால், முன்பு உருவேலாவனத்தில் தம்மோடு தவஞ்செய்துகொ ண்டிருநத ஐநது தாபதாகளுக்கும் தாமபெற்றபேற்றைக் கொடுத்தற்கு நினைநது அவாகளைந் தேடிககொண்டு அவ்வனததின்வழியே செல்பவர், அங்கே உபகனெனனும அநதணனொருவனைக்கண்டு அவனோடுரையாடித் தாமபிந்தவுண்மையை வெளியிட்டு, அவனை மகிழ்வித்து, அதனல் தமது கொள்கை பிறருக்கு உபதேசிக்கத்தக்கதென்பதில்

ஊக்கமுற்று, மேற்கூறிய தாபதர்களைவரும் காசியிலிருப்பதாகக் கேள்வியுற்றுப்போய்க் காசியையடுத்த ‡ மிருகதாவமென்னும் வனத்திற்புகுந்தார் ; அங்கேதவம் புரிந்துகொண்டிருந்த கௌண்டிந்யகுலபுத்திரா முதலிய ஐவரும் அவரைத் தூரத்திற் கண்டபொழுதே "இவர் முன்பு தவத்தினின்றும் நீங்கினமையால், இவருக்கு நாம் யாதோருபசாரமுஞ்செய்தலாகாது" என்று தம்முட் பேசி நிச்சயித்துக்கொண்டிருந்தும் சமீபத்திற் கண்டவுடனே அவருடைய முகமலர்ச்சிமுதலியவற்றால் தாம் பரவசமுற்றுத் திடீரென் றெழுந்து உபசாரஞ்செய்தார்கள் ; ததாகதர் அதையேற்றுக்கொண்டு, 'காயக்கிலேசம் செய்தற்கு வலியில்லாமல் வேண்டியவாறே நுகர்ந்தொழுகுபவன் மனத்தை எவ்வாறு அடக்குதல்கூடும்? இப்பொழுது நீர் அறிந்துகொண்டவழி யாது?" என்று வினவிய அவர்களுக்கு "நற்காட்சி முதலிய எட்டு அங்கங்களையுடைய வழியைப்பற்றி ஒழுகல்வேண்டும் ; அவ்வாறு ஒழுகினாலன்றிச் சனனமரணங்களை நீக்குதல் ஆகாது ; துக்கம், துக்கோத்பத்தி, துக்கநிவாரணமென்பனவற்றை உள்ளவாறறிந்த

---

* கௌதமர் இங்ஙனம் ஞானம்பெற்றுப் புத்தத்துவம்பெற்றகாலம், ஈசான சகாப்தம், ௧௦௲ - ம் வருடத்தில விசாகநக்ஷத்திரமும் பௌர்ணமாஸியுங்கூடிய புதன்கிழமையென்பர்.

† ஞானோதயமானபின்பு, கௌதமருக்குத் ததாகதர், புத்தர், ஜினர் என்பவை முதலிய காரணப்பெயர்கள் வழங்குவனவாயின.

‡ மிருகதாவம் - மான்காடு.

பின்பே இவ்வழியைப்பற்றி ஒழுகுதல்வேண்டும; இதுவே நான்கண்ட வழி" என்று உபதேசித்தார் ; கேட்ட ஐவரும் அவர்கூறியவற்றை அங் கீகரித்துச சிஷ்யர்களாய் அவரைசசேர்நதாரகள்.

இங்ஙனம் அவர்கள் தம்முட் கூடியிருக்கத்தொடங்கியதே, பௌத் தர்களாற்கூறபபடும் *மும்மணிகளுள் ஒன்ருன ஸங்கத்திற்குத தொடக் கமென்பர்.

கண்டோரை வசீகரிக்தற்குரிய அழகியபார்வையும் முகமலர்ச்சியும் கேட்டோருடைய உள்ளத்தைக் கவர்தற்கமைந்த சிறநத இசைக்குர லும் இன்சொல்லும் புத்தருக்கிருந்தனவென்றும அவைகளே அவருடை யபிரஸங்கங் கேட்டோர்களை விரைவில் அவருக்குச சிஷ்யர்களாகச்செய் வதற்குச் சிறந்த கருவிகளாக விருநதனவென்றும் புத்தசரித்திரங்கள கூறுகிற்கும்.

பின்பு புத்தர், தாம் அறிநதுகைககொண்ட தருமமாகியசககரததை எவ்விடத்துமுருட்டநினைந்து அநத மிருகதாவவனததிலேயேயிருந்துகொ ண்டு சாதிவேற்றுமைகருதாமலும ஆண்பாலார் பெண்பாலாரென்றுபா ராமலும இவர் பகைவர் இவர் நட்பினரென்று நினையாமலும் அங்குவந தோர் யாவருக்கும் ஒப்பத் தமது சித்தாநதத்தை உபதேசித்துவந்தார்.

" இன்னர்க்கு மினியனு யிறந்தார்க்கு மினநீம்பால்
குன்றுமற் பொழிநதிட்ட குன்றுய குணத்தினன் "

(நீலகேசித்திரட்டு, புத்தவாதச்சருக்கம், கூகூ - ம் பாட்டுரையிற்கண்டசெய்யுள்.)

அப்பொழுது,குசிநகரத்திருந்த யசனென்னுஞ்செல்வவானொருவன், அவர்பெருமையைக் கேள்வியுற்று விரைவில் அவரைச் சரணமடைந்து அறங்கேட்டுத் தன்னுடைய பாலியநண்பர்களாகிய ஐம்பத்துநால்வர்களோடும் பிக்ஷுவாய்ப் பௌத்தசங்கத்தைச் சார்ந்தான்.

அவருக்கு ஞானோதயமான நாள்முதல் ஈருமாதத்திற்குள்ளாகவே அறுபதுபேர்கள் இல்வாழ்க்கையைத்துறந்து பிக்ஷுக்களாய்ப் பௌத்த தருமத்தையே தஞ்சமாகப்பெற்றுச் சிஷ்யர்களுக்குரிய நிலையைப் பாராட்டிக்கொண்டு சங்கத்தின் அங்கமாக விளங்கினார்கள். இதனால்,தமதுடைய தருமத்தை எல்லாரும் வருத்தமின்றியறிந்து அங்கீகரிக்கும்படி செய்தற்கு வேண்டியபோதனாசக்தி புத்தருக்கு மிகவுமிருந்ததென்றும்,அவருபதேசித்த தருமம் மிக்கவிரைவிற் பரவிற்றென்றும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

பின்பு யசனுடைய தந்தை தாய் மனைவி ஆகிய மூவரும் அவரையடைந்து அறங்கேட்டு †உபாஸகரானார்கள்.

---

* மும்மணிகளாவன – புத்த தர்ம ஸங்கமென்பன, "புத்த தர்ம சங்க மென்னு, முத்திற மணியை மும்மையின் வணங்கி" என்று மணிமேகலையில் வந்திருத்தல் காண்க ; ௩௦ – ம் காதை, ௬ – ௪.

† உபாஸகர் – பௌத்தரில் இல்லறத்தோர் ; "மேலை மாதவர் பாதம் விளக்குஞ், சில வுபாசகர் செங்கைநறு நீரும்" என்று மணிமேகலையில் வந்திருத்தல்காண்க; ௨௮ – ம் காதை, ௧௧ – ௧௨.

அப்பால், அவர் மேற்கூறிய அறுபதுசிஷ்யர்களையும் ஒருங்குசோத்து முகமலர்சசியோடும் அவர்களைநோக்கி, "அன்பர்களே, யான் உபதேசித்தவுண்மையை அறிவில்லாத மானிடாகளுக்கு விளங்கப் போதித்து
அவாகளை அவ்வறிவின்மையினின்றும் நீக்கி நல்வழிப்படுத்துதல் உங்க.
ளுடைய
கடப்பாடாகும்; ஆதலால், நீங்கள் தனித்தனியே பலவிடங்களுக்
குஞ்சென்று நம்முடைய சமயகொள்கைகளைப் பலர்க்கும உபதேசித்து
வருக" என்று கட்டளையிட, அவர்களில் யசன்மட்டும காசியிலிருநதும் மறறவாகள் தனித்தனியே பலவிடங்களிற்சென்றும் தாமறிநததருமங்
களை எலலாருக்கும அன்புடன் போதிப்பாராயினர்.

வருடநதோறும் மழைக்காலத்தில் தமதுசிஷ்யர்களை வருவித்துத்
தம்முடனிருக்கசசெய்வதும மற்றைக்காலங்களில் அவர்களைப் பலவிடங்
களுககுமனுப்பித் தருமப்பிரசங்கம்புரியச்செய்வதும அவருக்கு வழக்க
மாகவிருநதன.

ததாகதர், மேற்கூறிய உருவேலாவனத்திலிருந்து அக்கினியைவழி
படுபவரும அக்காலத்தில ஆசிரியரென்று பெயர்பெற்றிருநதவரும் வா
ணபபிரஸ்தருமாகிய அக்கினிகாசியபரென்பவரிடஞ்சென்று;

அவரிடத்
திருந்த கொடியபாமபொன்றைத் தமமுடைய விசேட
ஆற்றலாலடக்கி
அவா வழிபடடுவந்த அக்கினியையே உதாரணமாகக்காட்டி,
"புலன்க
ளெல்லாம பொறிகளின்வழியேசென்று காமவெகுளிமயககங்களை
உள்
ளததிலுண்டாககி அஞ்ஞானமாகிய பெருந்தீயால ஒவ்வொருவரும்
எரி
ந்து வருந்துமபடி செய்துகொண்டுவருகின்றனவென்றும்,
அத்தீயையவி
த்து நிருவாணத்தைப் பெறுதற்கு முயல்வோாயாவரும
புலனகளால
உள்ளஞசலியாதபடி தமமுடையபொறிகளை
வெல்லவேண்டுமென்றும,
இதையன்றி நிருவாணத்தையடைதறகுரியவழி
வேறொன்றுமிலலையெ
னறும் உபதேசிகக, அவரும அவருடைய சிஷ்யாகள்
ஐஞ்ஞூறறுவருமு தங்கள்கொள்கைகளைத்துறந்து
சங்கத்தைசசார்ந்தாாகள்; பின்பு அந்
தககாசியபருடைய சகோதராகளாகிய நதீகாசியபர்,
கயாகாசியபரென்
னுமிருவரும ததாகதரைச சரணமடைந்து அறங்கேட்டுப்
பிக்ஷுகக

ளானூகள். அககினிகாசியபருக்குப் புத்தர் அக்கினியை உதாரணமாகக் காட்டி உபதேசித்தவிஷயங்கள் ஆதித்தியபரியாய சூத்திரமென்னுநூ
லிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

பின்பு புத்தர், பிம்பஸாரனுக்கு முன்பு வாக்களித்ததை நினைந்து,
அக்கினிகாசியபர்முதலியவர்களோடே உருவேலாவனத்திலிருந்து இரா
சகிருகநகரத்தைச் சார்ந்த *யஷ்டிவனத்தையடைந்தபொழுது, ஆங்
குள்ளார் அவருக்கும் அக்கினிகாசியபருக்குமுள்ள வேற்றுமையைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் மயங்கினார்கள்; அப்பொழுது இராசகிருகநகரத்

* யஷ்டி - அதிமதுரம்.

தரசனாகிய பிம்பஸாரன் வந்துபார்த்து மிகப்புகழ்பெற்ற காசியபரோ இவ
ருக்குச் சிஷ்யரானொன்றால், இவர் ஒப்பற்ற பெரியோராயிருத்தல்
வேண்டுமென்று முன்னேயிலும் நன்குமதித்துப் புத்தரை வணங்கினான்;
அப்பொழுது காசியபர் பிம்பஸாரனுக்குப் புத்தருடைய மேம்பாட்டை
மிகப் பாராட்டிக்கூறினர். அந்தசசமயத்திற் காசியபரின்

பெருமையைப் புலப்படுத்தற்பொருட்டு அவருடைய பழம்பிறப்பைப்பற்றிய ஜாதக
கதையொன்று புத்தராற்சொல்லபட்டது ; அதனல், ததாகதருக்குப்
பழம்பிறப்புணர்சசியுமுண்டெனநினைநது இவரோ பெரியோரொன்று அரசனமுதலிய எல்லோரும் தெளிநது அவரைசசரணமடைய, அவா ஜனன
மரணங்களைநீக்கும்வழியை விளங்க விரித்து உபதேசித்தார; அதுகேட்ட
வரனைவரும பரமார்த்த தத்துவப்பொருளையறிநது அவருக்கு அடியவ ரானார்கள்; பிம்பஸாரன், தன்னுட்டிடி
...றையிலடைபட்டிருந்தோர் யாவ
ரையுமம விடுவித்து எல்லாவுயிரகளுக்குமம தண்ணளிகரநது அரசாட்சி
செ சய்வானுயினன்; அநநகரத்துள்ள மற்றையோருமம யவ்டிவனஞ்சாரந்து
புத்தாபால் தருமோபதேசமபெற்று வநதார்கள்,

பின்பு 'ஒருநாள் ததாகதா பிக்ஷைக்குவநதபொழுது யவ்டிவனம் இராசகிருக நகரத்திற்குத் தூரமாயிருத்தல்பற்றிச சிநதித்த அரசன், சமீ பத்திலுள்ளதாகிய *வேணுவனததில் ஒரு †விஹாரங்கட்டுவித்து, அவ்வி ஹாரத்தோடு அவ்வனத்தை அவருக்குமம அவருடையசங்கததிற்குமம வா ஸஸ்தலமாகக்கொடுத்தான். எலலோ ரையும் தமதுவழியைப்பறறி ஒழு குமபடிசெய்து அவாகளுடைய உள்ளங்களில் நிலைதத ஞானதீபததை ஏற்றுதற்பொருட்டுத் ததாகதா அவ்வனத்திற்றங்கி அங்குவருவோா களுககெலலாமம அனபுடன் தருமோபதேசஞ் செய்துவருவாராயினர்.

இப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் அவருடைய சிஷ்யர்களாகிய அசுவஜித், பார்சுவனென்ற பிக்ஷுக்களிருவரும் உரியகாலத்திற் பிக்ஷையெடுத்தற்பொருட்டு இராசகிருகநகரவீதியிற் செல்லுகையில், கபிலனென்பவரின் மாணாக்கர்களுள்ளே மேம்பட்டுவிளங்கும் ‡சாரீபுத்திரனென்பவன், அவர்களுடைய தோற்றப்பொலிவைக்கண்டு நன்குமதித்து அவர்களுடனுரையாடிக் கௌதமருடையமகிமைகளையறிந்து தனது நட்பாளனாகிய மௌத்கல்யாயனனென்பவனோடும் தனதுமாணாக்கர்கள் இருநூற்றைம்

---

* வேணுவனம் - மூங்கிற்காடு. இது புத்தருக்குப் பிரியமான வாஸஸ்தலங்களு ளொன்று ; இதில் அவர் பலவருடங்கள் சங்கத்துடன் தங்கியிருந்தாரென்று தெரிகின்றது ; இது கரண்டவேணுவனமென்றும் வழங்கப்படும்

† விஹாரம் - பௌத்தமுனிவர்கள் தங்குவதற்காகவே கட்டிய இடம்; "இந்திர விகார மேழுடன் போகி" என்பது, சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, கசு.

‡ சாரீபுத்திரன் - சாரீயென்பவளின் புதல்வன் ; இதுபற்றியே இவன் போதிஸத்துவாவதான கல்பலதையென்னும் நூலிற் சாரீஸுதுவென்று வழங்கப்படுவன். இவனையும் பின்புகூறப்படும் மௌத்கல்யா யனையும் ஸஞ்சயரென்பவரின் மாணாக்கர்களாகச் சொல்லுவதுமுண்டு.

பதின்மரோடும் வேணுவனஞ்சார்ந்து புத்தரைச்சரணமடைந்து தருமோபதேசம்பெற்று *அருகத்தசையை அடைந்தான் ; சாரீபுத்திரன் †புத்தருடையசிஷ்யர் பதின்மர்களுள் உயர்ந்தவன் ; பௌத்தசமயநூலுணர்ச்சியிற் பெயர்பெற்றவன். மௌத்கல்யாயனன் ‡இருத்தியிற்சிறந்தவன்.

அப்பால், புத்தர், சாரீபுத்திரனுக்கும் மௌத்கல்யாயனனுக்கும் தமது சங்கத்தில் முதன்மையளித்தனர். அதுபற்றிச் சங்கத்துள்ள மற்றையோர் பிணங்கி அவ்விருவரோடும கலகம்விளைப்பாராயினர்; புத்தர், அதுதெரிந்து தமது சங்கத்தார் எப்பொழுதும் கைக்கொண்டொழுக வேண்டிய விதிகளை அப்பொழுது அவர்களுக்கு உபதேசித்தார். அதன் பின் சங்கம அமைதிபெற்று ஒழுகுவதாயிற்று. அதுதொடங்கிச் சங்கம் ஶ்ராவகஸங்கபாதமென்று பெயாபெற்றது. மேற்கூறியவிதிகள் பிராதி மோக்ஷமென்றநூலில அடங்கியுள்ளன.

சங்கம இவ்வாறு மேன்மேலும் வளர்சசியடைதலைப்பொறுத மற்

றைச சமயவாதிகள் பௌத்ததாமம் பரவாதிருத்தற்பொருட்டுப் பல்வ .

கையான இடையூறுகள் செய்துவநதார்கள். ததாகதர் அவற்றைச்சிறி தும மதியாமல் தமது கடப்பாட்டை மேற்கொண்டொழுகிவந்தார்.

பின்பு காசியபஅக்கினிதததமொன்னுந்துறவி யொருவர், வைசாலி நகரஞ்செல்லுதற்குப் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டவராய் இடையே சாக் கியமுனிவரின் பெருமையைக் கேள்வியுற்று அவரையடைநது அறங் கேட்டுத் தமதுகொளகையைத்துறநது பௌத்தபிக்ஷுவாயினர்; சங்க த்தில மிகவும் மேன்மையுற்று விளங்கினமையின், இவர் மஹாகாசியப ரென்றுங் கூறப்படுவா.

கோசலதேசத்தில் ஶ்ராவஸ்திநகரத்துள்ளவனும் பெருஞ்செல்வனா னுமாகிய ||அநாதபிண்டகனென்னுமவணிகன், புத்தருடைய காருணிய உபதேச விசேடத்தைக் கேள்வியுறறு, உடனே இராஜகிருகநகரம் வந்து

ஆங்குள்ள சூளனென்னுமித்திரனவீட்டில தங்கி அன்றிரவே பரபரப் புடன புத்தரைச சரணமடைநது அறங்கேட்டு ஐயம நீங்கப்பெற்று
அவாவற்றுப் பிறப்பாகிய பெருங்கடலைக் கடததற்குரிய தெப்பமாகிய
நலவழியைக் கடைப்பிடித்தான்.

---

* அருகத்தசை – நிருவாணமடைவோர்க்குரிய தியானங்களைந்தனுள் நான்காவது தியானததையடைந்தவாகளின நிலைமை.

† புத்தருடைய சிஷ்யர் பதின்மர்களாவார்: காசியபன், ஆனந்தன், சாரீபுத்திரன், மௌத்கல்யாயனன், அனுருத்தன், ஸுபூதி, பூர்ணன், காத்தியாயனன், உபாலி, இராகுலனென்பவர்.

‡ இருத்தி – அற்புதசக்தி; இது சித்தியென்றுங் கூறப்படும்.

§ ஸேவகஸந்நிபாதம் – அடியவர்களின்கூட்டம்.

‖ இப்பெயர் அநாதபரிபாலகனென்றுங் காணப்படுகின்றது.

புத்தர் வேணுவனத்தில் இருக்கும்பொழுது அவரிடத்தில் தருமத் தைக்கேட்டுத் தத்தங்கொள்கைகளைவிட்டுப் பௌத்தமதத்தையடைந்து *சிவரதாரிகளாய்ப் பிக்ஷுக்களானோர் தொள்ளாயிரவரொன்றும் உபா ஸகரானோர் மிகப்பலரென்றுங்கூறுவர்.

இப்படியிருக்கையில், கௌதமர் சிறந்தஞானியாகிப் பலவிடத்துஞ் சென்று செய்துவரும் பிரசங்கத்தைக்கேட்ட அநேகர் தீயவழிகளி னின்றுநீங்கி நல்லொழுக்கமுடையவாகளாயினரென்பதைச் சுத்தோத னன்கேட்டுத் தான் இறக்குமுன்னமே ஒருமுறையேனும அவரைப்பார க்கவேண்டுமென்றுவிரும்பி அடிக்கடி பலரைத் தூண்டினமையால் அவர் கள் கபிலவாஸ்துவிலிருந்துவந்து அரசன்கருத்தைப் புத்தருக்குத்தெரி வித்தாாகள். அப்பால், புத்தர், சுத்தோதனன்முதலியோரைக்கண்டு தரு மோபதேசஞ்செய்து அவர்களையும் நலவழிப்படு ச ீ கினாக க வேணு வனத்தைநீங்கிக் கபிலவாஸ்துவுக்குச் செலலுவாராயினர்.

அங்ஙனஞ்செல்லுகையில், இடையயு ர ர பிரபாஸதேசத்தரசனு கிய வைடூரியனென்பவன் அவன் வேண்டுகோளினபடி நலவழிப்படுத் தக்கருதியபுத்தர் அரசமரத்திலிருந்து கடைநதெடுத்த நூறமெட்டுமணி கள் கோக்கப்பட்டுள்ள மாலையால, "நமோபுத்தாய, நமோதாமாய, நமஸ்ஸங்காய" என்னுமந்திரத்தைத் தினநதோறும இரண்டிலக்கம (உ,00,00,0) தரம் ஜபித்து உருவேற்றுமபடி உபதேசித்து, அதனாலுண் டாகும்பயனையும் அவனுக்குக்கூறி, அப்பாற்சென்று, †நியகுரோதவன த்தையடைந்தாரென்று சொல்லுவதுண்டு.

பின்பு அவர் நியக்குரோதவனத்திலிருந்து கபிலவாஸ்துவைக்கிட் டிச் சுத்தோதனனால் தக்கவாறு உபசரிததழைக்கப்பட்டு, அநநகரத்து ள்ளே சென்றார். சுற்றத்தாரல்லாத ஏனையோர் அவமதித்து அவருககு

யாதோருபசாரமுஞ் செய்யவில்லை ; துறவிகளை நகரத்தார அழைதது சென்று பிக்ஷைபண்ணுவிப்பது அக்காலவழக்கமாகவிருந்தும, அவாகள் புத்தரைப் பிக்ஷைக்கு அழையாமலே இருந்துவிட்டார்கள. அதனால், புத்தர், உரியகாலத்தில் பாத்திரமேந்திக்கொண்டு சிஷ்யர்களுடன்செ ன்று எவ்விடத்தும பிக்ஷைவாங்குவாராயினா, தன்புத்திரர் இப்படி வீடுகள்தோறும்போய்ப் பிக்ஷையெடுக்கிறானென்றசெய்தி சுத்தோதனன் காதிற்கு எட்டியது ; எட்டவே அவன் எழுந்து விரைவாக ஓடிவந்து அவரைக்கண்டு, “மகிமைபொருந்திய புத்தரே, இப்படிச்செய்து ஏன் எங்களையெல்லாம் அவமதிப்புக்கு உள்ளாக்குகிறீர் ? நீர எல்லாருடைய

---

* சீவரம் – பௌத்தபிக்ஷுக்கள் தரித்துக்கொள்ளும் ஆடை.

† நியக்குரோதவனம் – ஆலமரச்சோலை ; இது கபிலவாஸ்துவிற்குச் சமீபமாக வுள்ளது.

வீடுகளிலுஞ்சென்று பிக்ஷையெடுக்கவேண்டுமா? உமக்கும் உம்மையடு த்த இவர்களுக்கும் பிக்ஷைபண்ணுவித்தற்கு என்னால் முடியாதா?” என்றுசொன்னான். புத்தர், “எங்களுடைய மரபிலுள்ளார்க்கு இவ்வாறு இரந்துபுசிப்பதே இயல்பு” என்றார். சுத்தோதனன், “அஃது எப்படி? நீர் புகழ்பெற்ற இராசபரம்பரையிற் பிறக்கவில்லையா ? இந்த வம்சத்திற் பிறந்தவருள் ஒருவரேனும

ஒழுங்கினமாக இப்படி நடந்ததுண்டோ?" என்றான். புத்தர், "நீரும் உமது முன்னோர்களும் இராசாங்க ஒழுக் கத்துக்கு உரியவர்கள். இதற்கு முன்புபிறநதவர்களும் இனிப்பிறப்ப வாகளுமாகிய *புத்தர்களுடைய மரபிற்கு நான் உரியேன்; ஆதலால், அவர்கள் மேற்கொண்டொழுகிய ஒழுக்கத்தையே கைக்கொண்டேன் ; இஃது இமமைப்பயனையும மறுமைப்பயனையும தரும பெருமையையுடை யது ; இது நிற்க, ஒருவன ஒருபுதையலைக் கண்டெடுத்தால் அதனைத் தன் தந்தைக்குக்கொடுபபது அவனுடைய கடமையாகும ; ஆதலால, நான் கண்டெடுத்த இப்புதையலைத் தருவேன் ; தாமதியாமற் பெற்றுக் கொள்க" என்றார். சுத்தோதனன் நாணமுற்றுப் புத்தருடைய பிக்ஷா பாத்திரத்தைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு புத்தரைத் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துப்போய் அவருக்கும் அவருடன்வந்த ஆயிரத்தைந் நூறு பிக்ஷுக்களுக்கும அமுதுசெய்விப்பானாயினன். இங்ஙனம் கபில வாஸ்துவிலிருக்கையில், ஒருநாள், புத்தர் தாம் பிக்ஷுவாக இருத்தல் பற்றி நாணிய சுத்தோதனனுககும த மமுடைய தாயத்தாாக்கும நாம்

---

* உலகத்திற் பாவங்கள்பெருகப புண்ணியங்கள் குறைந்த காலந்தோறும் உப தேசத்தால் அப்பாவஙகளைப்போககி அருளறததை நிலைநிறுத்தி உயிர்களை நல்வழிப் படுததற்பொருட்டுப் புத்ததேவர் அவதரிததலுணடென்பது பௌத்தநூற்றுணிபு. அப்படியே இந்தக் கௌதமபுத்தருக்குமுன்பு அவதரித்த புத்தர்களுக்கு அளவில்லை யென்று கூறுவர், அஃது, "இறநத காலத் தெண்ணில்புத் தர்களுஞ், சிறந்தருள சுரந்து திருவாய் மொழிந்தது" (கூ0-ம் காதை, கச-கரு.) என்று மணிமேகலையிற் கூறியிருத்தலாலும் பெறப்படுகின்றது அவர்களுள், கௌதமபுத்தருக்குமுன்ன மே முறையே அவதரிததிருந்த இருபததேழு புததர்களுடைய பெயர்கள்மட்டும் இப்பொழுது தெரிகின்றன; அப்பெயர்களை, மணிமேகலைப் புத்தகத்தின் கூ()உ-ம் பக்கததிறகாண்க. கௌதமபுததருக்குப்பின்பு அவதரிப்போராகிய புத்தர் பெயர் மைத்திரேயபுத்தரென்பது என்பர். அதனை, பின்னெடுத்துக்காட்டப்படும தக்கயா கப்பரணியின் உரையாலுணர்க :— 'அந்தத் ததாகதபுத்தர் ஸ்ரீவாரணாசியிலே தரும மருளிச்செய்கிறார்: இனிப் பிறக்கக்கடவ மைததிரியாழ்வாரான புத்ததேவர்க்குப் பாதாளததிலே மாணிக்கததால் அடித்துக்கிடந்ததொரு கோயிலுணடு, அக்கோயில் மாணிக்கரத்தினமாளிகை; ஐந்நூறுயோசனைநீளமும் ஐந்நூறுயோசனையகலமு முள்ளதொன்றென்று தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலொன்றாலே பெருவிரலும் மணிவிர லுங்கொண்டு எடுத்துக்காட்டியருளி மீண்டும் காலாலே அழுத்தியருளினுமொன் றுண்டு.'—("சதுரானனன்" என்னுந் தாழிசையின விசேடவுரை.) மைததிரியாழ் வார் - மைத்திரேயபுத்தர்; புத்தனையும, அவருடைய தாதுக்களையும், பௌதத பிக்ஷுக்களுள மேம்பட்டோனையும் ஆழ்வாரென்றல் தமிழ்ப்பௌத்தநூன்மரபெ ன்று தெரிகினறது, புத்ததாதுக்கள் தாதுஆழ்வாரென்றும் பௌத்தபிக்ஷு ஒருவர் ஈழமடிப்படுததடையாழ்வாரென்றும் நீலகேசித்திரட்டுரை முதலியவற்றிற்கூறப் பட்டிருததல்காண்க.

பெற்றிருந்த *இருத்தியாற்றலகளைக்காட்டி அவ[illegible] களால் நன்[illegible]மதிக்கப பெற்றுப் பின்பு தருமோபதேசஞ்செய்தார

ததாகதர் கபிலவாஸ்துவிற்குச் சென்றபொழுது முதல்[illegible] கா[illegible] ச்ரேஷ்டியென்ற ஒருபிரபுவின்வீட்டிலும பின்பு தமதுதாயின் [illegible] வைக்கப்பட்டுள்ள ஆலயத்திலும தங்குவாராய் அநநகரவீடுகள[illegible] றுஞ்சென்று பிக்ஷையெடுத்துப்

பாதத்திரமங்கிரமமியவுடன் தமது இருப்பிடத்திற்குச் செல்லுவாரென்றுசொல்லுவர்.

அந்நகரத்திலே துவாதச நிதானத்தைப்பற்றியும் மஹாபிரஜ்ஞா சூத்திரத்திலுள்ளபடி பிரஜ்ஞாபாரமிதையைப்பற்றியும் புத்தர் உபதேசித்ததைக்கேட்டுப் பௌத்தராயினோர் மிகப்பலர்.

அந்நாட்களிலே ஒருநாள் சிஷ்யர்களோடு சுத்தோதனனுடைய அரண்மனையிற் பிக்ஷைக்குப்போனபொழுது அங்குள்ள ஆண்பாலார் பெண்பாலாராகிய இருதிறத்தாரும் வந்து பணிந்து புத்தரை உபசரித்தார்கள். யசோதரைமட்டும் வரவில்லை. ஆதலால் சென்று புத்ததரிசனத்திற்காக வரவேண்டுமென்று யசோதரையை யழைத்தபொழுது, அவள், "என்னைக் குணவதியென்று தாம் எண்ணியிருப்பின், அவர் என்னை நல்வழிப்படுத்தற்பொருட்டு இங்கே எழுந்தருளுவார்; அப்பொழுது அடியேனும் அவரை இவ்விடத்திலேயே தக்கவாறு வழிபடுதற்கு உரியேன்" என்று சொன்னாள். புத்தர், தம்மைத் தரிசிக்கவந்த குழாங்களுள்ளே யசோதரையைமட்டுங்காணாமையால் தாம் முன்பு கருதியிருந்தவாறே அவளுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்து ஆசிரியராதற்கு விரும்பிச் சிஷ்யர்களாகிய இரண்டு பிக்ஷுக்களுடன் அவளிடஞ்சென்று அவளாற் பூசிக்கப்பட்டுத் தமது பழைய நிலைமையை நினைந்து வருந்தி மிகத் துக்கித்த அவளது துயரத்தைத் தமது இனியமொழிகளாற்போக்கி, எல்லாவற்றிலும் மேம்பட்டு விளங்கிய அப்பெண்மணியின் நற்குணங்களையும் செய்கைகளையும் அவளுடைய உண்மையான வைராக்கியத்தையும் அங்கே வந்திருந்த சுத்தோதனன் சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து, பழம்பிறப்பிலும் அவள் தூய்மையையுடையவளாயிருந்தாளென்று பத்த ஆண்சிங்க ।

ரெல்லோர்க்கும புலப்படுத்துதறகு அவனைப்பற்றிய ஜாதககதையொன றைச் சொல்லி அவளுக்குத் தமமுடைய தருமததை உபதேசிததார.

இவ்வாறு உபதேசமபெற்றுக்கொண்ட யசோதரை, சிலதினஙகளு க்குப்பின், தன் புதல்வனுகிய இராகுலனையழைதது, " உன் தநதையை

* ' நின்னைப்பணியாது மானிததுநின்ற அரசன்முன் வில்வேற்றி அயனமானந் தவிர்த்து, மற்றுநின்ஞாதிகள் தமதுமானததால் நினனை அவமதிப்ப, அவர்களது மானம்போக்குதற்கு நீ இருததிகாட்டினமை மறந்தாயோ' (நீலகேசித்திரட்டு, புதத வாதச்சருக்கம், ௬௮-ம பாட்டுரை) என்பதனுல், புத்தர் சுததோதனனுக்கு விலவே ற்றியும் தமது பெருமையைப் புலப்படுத்தினுரென்று தெரிகினறது.

படைந்து, அவரிடமிருந்து நீ பெறத்தக்க உரிமைப் பொருள்களை யெலலாம் வினாவிப்பெற்றுக்கொள்" என்றாள். அதற்கு அப்பாலன் "என்தநதையை இன்னுரென்று அறிந்திலேனே; நான்போய்க்கேட்பது எப்படி?" என்றுன் யசோதரை உடனே அவனையெடுத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குப்போய் ஒரு சுவாமறைவில்நினறு, அங்கே பிக்ஷைபண் ணிக்கொணடிருந்த புத்தரைச சாளரவழியா ற்காட்டி, "அதோ பலபிக்ஷு க்களின் நடுவே அமுதுசெய்துகொண்டிருக்கும் மிகுந்த ஒளியுள்ளவரா கிய ஸந்யாஸியே உன்தந்தையாவார" என்று சொல்லி, அப்பாலனை

அவ
ரிடமவிடுத்தாள் ; ஏழு அல்லது எட்டுப்பிராயத்துக்குமேற்படாத
அவன் அப்படியே புத்தரிடம்போய்த் தனக்குரியசொத்தைக்
கொடுக்கவேண்டு
மென்று இடைவிடாமற் கேட்டுக்கொண்டே அவரைத் தொடர்ந்து
நியக் ·குரோதவன ததையடை..தான். அப்பொழுது
புத்தர்—எல்லோரும் தங்
கள் பிள்ளைகளுக்குக்கொடுக்கும் பொருளகள் அழிவுள்ளவை ;
நான் போதிவிருக்ஷத்தினடியில் அடைந்தநிதி அழிவற்றது ; அதனை
இவனுக் குக்கொடுப்பேன்—என்று எண்ணிக்கொண்டு
சாரீபுத்திரனை நோக்கி,
"இராகுலனையும சங்கத்திற்சேர்த்துக்கொள்க" என்று
கட்டளையிட, அவன் அவ்வாறு செய்தான.

பினபு ஒருநாள் புத்தர் கபிலவாஸ்துவிற்குப்போனபொழுது
அங்கே மணமகனுக் இருக்கும் (கௌதமியின் புதலவனாகிய)
நந்தனையடைந்து, தமமைக் கண்டு மிகுந்த பரபரபபோடு வந்து
அனபுடன் பணிந்த அவனை நோக்கி, "அகங்காரமமகாரங்களை விட்டு
ஆராயசசிசெய்து உண் மெய்ப்பொருளை யறிதலே எல்லாவற்றினுமமேலானது" என்று உப தேசிக்க, அவன் அதனை மகிழ்ந்து கேட்டு,
உடனே எல்லாவற்றையுந் துறந்து, அவருடைய
பிக்ஷாபாத்திரத்தை வாங்கித் தான் கையிலேந் திக்கொண்டு,
அவரோடு கூடவே நிபகுரோத வனத்தையடைந்து, பிக்ஷுவாகிச
சங்கத்தைச் சார்ந்தான். நந்தன் சங்கத்தைசசார்ந்தது, இராகுலன்
புத்தரையடைந்ததற்கு முன்பென்று கூறுவதுமுண்டு.

இவ்வாறு இராகுலனும் ந ,தனும் துறவுபூண்டதையறிந்து, "அர சாட்சி செய்தற்குரிய அருமை , ,,கலவ, க ிருலரையும சிறந்த பேர ஒருவனையும இம முதுமைப்ப ருவத்தில் இழந்துவிட்டேனே; இனி யா றுசெய்வேன்?" என்று மிகுந்த வருத்தமுற்று மற்றவாகளுக்கேனும்

---

* நந்தனும உரூபநந்தையென்பவளும், கௌதமி கௌதமனை வளர்க்கததொட ங்கியபின்பு அவள்பெற்ற மக்கள்; 'புததேவர்க்கு ஞாதியாவானொருவன் நந்தனென் பான; அவனுக்குத் தர்மோபதேசம்பண்ணித் தவமபடுத்தி அவனைப் பிடகத்திரய மோதுவிப்ப, அவன் நித்ராஸமயத்துத் தன் ஸ்திரீயாகிய வரசுந்தரியை நினைந்து அரற்ற, அந்த வேட்கையைத் தவிர்ப்பான் வேண்டித தேவலோகத்து அப்ஸரஸ ஸுக்களைக் காட்டி வரஸுந்தரிமேல் உபேக்ஷைபண்ணுவிக்கலுற, அவனும் அப் ஸரஸ்ஸுக்களைக் கண்டு ஸ்திரீவேட்கை பெருத்துத தவம்விட்டுப் போயினன்' என்பது, நீலகேசித்திரட்டு, புத்தவாதச்சருக்கம், கக - ம் பாட்டுரை.

.. அ

புத்தசரித்திரம்.

இனி இந்த வருத்தமில்லாதிருக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்றெண்ணி வந்த சுத்தோதனனுடைய வேண்டுகோளின்படி, பெற்றோர்களுடைய அனுமதியின்றிப் பிள்ளைகளை , பிக்ஷுக்களாகச் செய்வித்தல் கூடாதென்றவிதி அப்பொழுது அவரா லுண்டுபண்ணப்பட்டது.

போதிவிருக்ஷத்தினடியில் ஞானோதயமானகாலந் தொடங்கி இது வரையிற் புத்தருக்கு இவ்வாறு பதினெட்டு மாதங்கள் சென்றன வென்பர்.

பின்பு இராஜகிருக நகரத்தைசசார்ந்த வேணுவனஞ்செல்ல நினை

ந்து வழிக்கொண்டு இடையேயுள்ள அநோம நதிக்கரையையடுத்த 'அநுப்பிரியா' என்னுமிடத்தில ஒருமாந்தோப்பில் தங்கியபொழுது அங்கே தரிசித்தற்குவந்த உறவினராகிய சாக்கியர்கள்பலரும் கோலியர்கள்பல ரும் வேறுபலரும் அவரிடம் தருமோபதேசமபெற்றுப் பௌத்தமதத் தை அடைந்தார்கள். அவர்களுள்ளே மிகப் பிரஸித்தரானவாகள் *ஆன நதன் *தேவதத்தன், உபாலி, †அநுருத்தனென்பவர்கள். ஆனந்தன் புத்தரை வழிபடுபவர்களிலும் அவருடைய அன்பைப்பெறறவாகளிலும மேற்பட்டவன்; தேவதத்தன் பிற்காலத்திற் பொறாமையுற்றுப் புத்த ருக்கு விரோதியாகி ஸங்கத்தில் பலகலகங்களைசசெய்தவன்; உபாலி சாதியில் அமபட்டன்; இவன் தன்னுடைய அறிவின்மிகுதியால் பௌத்தாக ளுள்ளே மிக்க கௌரவமடைந்தவன். அநுருத்தன் பௌத்தமதத்தைச சார்ந்த தத்துவசாஸ்திரங்களில் மஹாநிபுணனானவன்.

அப்பால் ததாகதர் தமது பெரியஸங்கத்தோடு கோசலதேசததில் ‡'ரப்தி' நதிக்கரையிலுள்ளதாகிய ஸ்ராவஸ்திநகரஞ்சென்று அங்கேதம வரவுநோக்கி மிகஅலங்கரிக்கப்பட்டிருநத §ஜேதவனவிஹாரத்தை ஸங் கத்திற்காக மேற்கூறிய அநாதபிண்டகனென்றபிரபு தாரைவார்த்துக் கொடுக்க, அதை அங்கீகரித்துககொண்டு அதிற்றங்கிச செய்துவநத உபநியாஸங்களைக்கேட்டுப் பௌத்தரா ரேனர் பலா; பின்புஅநநகரத்தரச னாகிய 'பிரஸேனஜித்' என்பவனும் வந்து தருமங்கேட்டு உலகப்பற்றொ

புத்தர் தருமசக்கிரப்பிரவாத்தனஞ் செய்யத் தொடங்கிய காலமுதலாக இவ்வாறு அவரால் மூன்றுவருடங்கள் கழிக்கப்பட்டன.

---

* ஆனந்தனும் தேவதத்தனும் சுத்தோதனன் தம்பியாகிய சுக்கிலோதனனுடைய பிள்ளைகள்.

† அனுருத்தன் - சுத்தோதனன் தம்பியாகிய அமிர்தோதனனுடைய குமாரன்.

‡ இச்சதி அஜிரவதியென்றுங் கூறப்படும்.

§ இவ்வனம், முதலில் ஜேதனென்ற ஓரரசனுடையதாக இருந்தமையின், இப்பெயர்பெற்றதென்பர்; இதில் புத்தர் எழுவருஷகாலம் வஸித்தாரென்று ஜப்பான் தேசத்துப் பௌத்தநூல்களால் தெரியவருகிறது.

பின்பு, புத்தர், வைசாலிநகரஞ்சென்று அதைச்சார்ந்த 'மஹாவனமென்னும் சோலையிலுள்ள கூடாகாரவிஹாரத்தில் தங்கி அங்கேவருவோர்களுக்கெல்லாம் தருமோபதேசஞ் செய்துவந்தார்; அப்படியிருக்கையில், உரோகிணிநதியைப்பற்றிக் கோலியர்களுக்கும் சாக்கியர்களுக்கும் பிராணஹானியைத் தருவதற்குரிய பெரியகலகம் உண்டாயிருக்கிறதென்று கேள்வியுற்றுக் காருணியமேலீட்டால் உடனே கபிலவாஸ்துவுக்குச் சென்று அவர்களை சமாதானமுற்றிருக்கும்படி செய்துவிட்டு மீண்டு வந்து மஹாவனத்திலேயிருந்தனர்.

அவர் அவ்வனத்திலிருக்கும் நாட்களிலே, சுத்தோதனன் நோயால் மிகவும் துன்புறுகின்றானென்று அறிந்து அவ்வனத்திலிருந்து கபிலவஸ்துவுக்குச்சென்று அவன் இறக்குங்காலத்திலே உடனிருந்து அவனிறந்தபின்பு அவனுக்குச்செய்தற்குரிய அபரக்கிரியைகளையெல்லாம் தாமே செய்துமுடித்தார். சுத்தோதனன் இறந்தகாலம் ஈசானசகாப்தம் நூற்றேழாவது வருடமென்றும், இறக்கும்போது அவனுக்குப் பிராயம் தொண்ணூற்றேழென்றுங் கூறுவர்.

அப்பால், புத்தர், கபிலவஸ்துவினின்றும் மீண்டு மஹாவனத்துள்ள கூடாகாரவிஹாரத்துக்குவந்து ஸங்கத்தோடு தங்குவாராயினர். அங்கே கபிலவஸ்துவிலிருந்து தொடர்ந்துவந்த மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமி, யசோதரை முதலிய சாக்கியமாதர்கள் பலர்க்கும் கோலியமாதர்கள் பலர்க்கும் தருமோபதேசஞ்செய்தார்.

அதுகேட்ட மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமியும் மற்றமங்கையரும் இல்வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றவர்களாய்த் தங்களையும் ஸங்கத்திற்சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று மிகவும் பிரார்த்தித்தார்கள். புத்தர் தமது தாய்சொல்லியதை நிறைவேற்றுதற்பொருட்டே பெண்பாலாரும் பிக்ஷுணிகளாகி ஸங்கத்தையடையலாமென்று நியமித்ததன்றிப் பிக்ஷுணிகளுக்குரியவிதிகளையும் அப்பொழுது கட்டளையிட்டார். உடனே மேற்கூறிய மங்கையர்பலரும் பிக்ஷுணிகளாகிச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தார்கள்; அவர்களுள் முதலில் பிக்ஷுணிகளானவர்கள் மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமியும் யசோதரையும்; அதுதொடங்கி ஸ்திரீகளும் பிக்ஷுணிகளாகிச் சங்கத்தைச்சேருமவழக்கம் நடைபெற்றுவந்தது.

முதலில் புத்தருக்கு ஸ்திரீகளை ஸங்கத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளுதற்கு மனமில்லாமலிருந்ததென்றும், பின்பு, ஆனந்தனுடையவேண்டுகோளால் அவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளுதற்கு அவர் உடன்பட்டாரென்றும் சொல்லுவதுண்டு.

பின்பு புத்தர் மஹாவனத்திலிருந்து பிரயாகைக்கு அருகேயுள்ள தான கௌசாம்பிநகரத்தைச்சார்ந்த மகுளமென்னுமலைக்குச்சென்று

அதிற் சிலகாலந்தங்கியிருந்து, அப்பால், இராஜகிருகநகரம்போய்ப் பிம்பஸாரனுடைய மனைவியாகிய க்ஷேமையென்பவளுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்தார். அதுகேட்டு அவள் பிக்ஷுணியாகி ஸங்கத்தையடைந்தாள். அப்பொழுது ஸங்கத்திலுள்ள ஒருபிக்ஷுவானவர் தமக்குள்ள இருத்திசக்தியைப் புலப்படுத்தநினைந்து, அற்புதமானவழியாலே ஒரு பிக்ஷாபாத்திரம் பெற்றார். அதைப்பார்த்த புத்தர் வருத்தமடைந்து, "பிக்ஷுக்கள், தமக்குக்கிடைத்த இருத்திசக்தியை நிர்வாணமடைதற்கு உரியவழியை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுதற்கன்றி உலகத்தார் மதிக்கும்படி அற்புதகரமானகாரியங்களைச் செய்வதற்குக் கருவியாகக்கொள்ளுதலில் யாதும் பயனில்லை" என்று பிக்ஷுக்கள் யாவருக்குஞ்சொல்லி மேற்கூறிய பிக்ஷாபாத்திரத்தை உடைத்து வீசியெறிந்தார். இவ்வாறு இருத்திசக்தியைப்பாராட்டி அற்புதகாரியஞ் செய்தலில் யாதும பய

னிலலேயென்றுசொன்னமையாற் புத்தருக்கு அவ்வகையானசக்தி யா தொன்றும் இல்லேயோவென்று பலா எ ண்ணங்கொண்டிருநதார்கள் ; அவாகள் அவ்வாறெண்ணியதைப் பிமபுளாரனுலறிநதபுத்தர், தமக்கு ள்ள சக்தியைப் புலப்படுத்தற்கு ஒருகாலததில் பற்பல அற்புதகாரியங் களைசசெய்தார்.

அதன்பின் திரயஸ்திரிம்சலோகஞ்சென்று அங்கே இநதிரன்மகளா கப்பிறநது வளர்நதுகொண்டிருந்த தாயாகிய மாயாதேவிக்குத் தத்து வோபதேசஞ்செய்து சிலநாள் அங்கிருநதுவிட்டுப் பின்பு அவ்வுலகிலிரு ந்து ஸங்கர்ஷமெனனுமிடநதிலிறங்கி ஜேதவனவிகாரததிற்குச சென்று ரென்று சொல்லுவதுண்டு.

அவர் அந்தவிகாரத்திலிருக்கும்பொழுது விரோதிகளிற்சிலர், தன் னே அவர் விரும்பிக்கூடினதாகச் சொல்லுமபடி துஷ்டமங்கையாகிய சிஞ் சையென்பவளேத் தூண்டினுர்கள் அவளும் அவ்வண்ணமே அவர்பால் தோஷாரோபணம் செய்வாளாயினள். அந்த அபவாதம் அழுககாறுள்ள சிலருடைய முயற்சியாற் காரணமின்றியுண்டாக்கப்பட்டதென்று விரை வில் யாவர்க்குமு புலப்பட்டுவிட்டது.

அப்பால், புத்தர் கபிலவாஸ்துவுககு அருகேயுள்ள *சிம்சுமாரம் என்னுங் கற்பாறையிற் சிலகாலமிருந்தார். இருக்குமபொழுது, அங்கு வந்த நகுலனென்னும பிரஸித்தசிஷ்யனுடைய தாய் தநதையர்களும, மௌத்கலியென்பவனுடைய தாய்தந்தையர்களும் அவர்பால் அறங்கேட் டுப் பௌத்தரானுர்கள். பின்பு புத்தர் கௌசாமபிநகரத்துக்கு ஸங்கத் துடன் மீண்டுவந்தார். அவர் அந்நகரத்திலிருககும்பொழுது மௌத் கலியென்பவனல் ஸங்கத்திற்

பெருங்கலகமுண்டாயிற்று. புத்தர் இயன்றவரையில் சமாதானஞ்செய்தும் அடங்கவில்லை; கலகம் மேன்மேலும்

* இது சம்சுமாரமென்றும் காணப்படுகின்றது.

வளர்ச்சியுற்றுவந்தது. அதுதெரிந்த புத்தர் தமது சிஷ்யர்களை, அங்கே விட்டுவிட்டுத் தனியே பாரிலேயகமென்ற காட்டையடைந்து அக்காட்டில் ஆங்குள்ளவர்களால கட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட குடிசையொன்றிலிருந்தார் இருக்கையில ஸங்கத்துள்ள சிஷ்யர்கள் தாங்கள்செய்த குற்றவிஷயத்தில அநுதாபமுற்று, "போதி வேந்தன் சரணலால் அரண்புகேம" என்று அவரைச் சரணமடைந்து பணிந்து,

பூமகனே முதலாகப் புகுந்தமர ரெண்டிசையுந்
தூமலரா லடிமலரைத் தொழுதிரந்து வினவியநாட்
காமமுங் கடுஞ்சினமுங் கழிப்பரிய மயக்கமுமாய்த்
தீமைசால் கட்டினுக்குத் திறற்கருவி யாங்கிடந்த
நாமஞ்சார் நமர்களுக்கு நயப்படுமா றினிதுரைத்துச்
சேமஞ்சா நன்னெறிக்குச் செலலுமா றருளினையே!
எண்ணிறந்த குணத்தோய்நீ யாவர்க்கு மரியோய்நீ
யுண்ணிறைந்த வருளோய்நீ யுயர்பார நிறைதோய்நீ
மெய்ப்பொருளை யறிந்தோய்நீ மெய்யறமிங் களித்தோய்நீ
செப்பரிய தவத்தோய்நீ சோவார்க்குச் சார்வுநீ

நன்மைநீ தின்மைநீ நனவுநீ கனவுநீ
வன்மைநீ மென்மைநீ மதியுநீ விதியுநீ
யிம்மைநீ மறுமைநீ யிரவுநீ பகலுநீ

செமமைநீ கருமைநீ சோவுநீ சார்வுநீ"

அருளாழி பயந்தோய்நீ யறவாழி நயந்தோய்நீ
மருளாழி துரந்தோய்நீ மறையாழி புரிந்தோய்நீ
மாதவரின் மாதவனீ வானவருள வானவனீ
போதனருட போதனனீ புண்ணியருட் புணணியனீ

ஆதிநீ யமலனீ யயனுநீ யரியுநீ
சோதிநீ நாதனீ துறைவனீ யிறைவனீ
யருளுநீ பொருளுநீ யறவனீ யநகனீ
தெருளுநீ திருவுநீ செறிவுநீ செமமனீ"
(வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கக-ம் கலிததுறையின் உரையிற்கண்டவை)
என் றுதுதித்து "எங்களகுறறதனைப் பொறுததருள்க" எனப்
பிராாத் தித்தாாகள்.

புத்தா அவாகளுடைய வேண்டுகோளுககு இசைந்து
பொறுத்துக்
கொண்டதன்றி அவாகளுககுச சிததசமாதானமுண்டாகுமவண்ணம தா
மேபதேசமுஞ்செய்தாா.

அதனைக்கேட்டு மகிழ்ந்த சிஷ்யாகளுடன் மகதமேதசஞ்செல்லும
புத தர், இராஜகிருக நகரத்துக்கருகேயுள்ள
கிராமமொன்றிலிருப்பவனும, உழுதொழில்செய்து சீவிப்பவனுமாகிய
பாரத்துவாசனென்னும பிராம

ணயடைந்து பிக்ஷைகேட்டார். அப்பொழுது அவருடைய தோற்றப் பொலிவைக்கண்ட பலர்வந்து அவரை வணங்கிநின்றார்கள். பாரத்து வாசன் அவர் தன்பால் இரத்தற்குவந்ததைநினைந்து கோபங்கொண்டு, "பிக்ஷுவே! நான் உழுது விதைத்து அதனாலுண்டாகும்பயனையுண்டு சுக மாக இருக்கின்றேன்; நீரும் இவ்வண்ணமே செய்வீராயின், உமக்குஉள தாகுங்குறை யாது?" என்றான். புத்தர், "நானும் உழுகின்றேன்; விதைக்கின்றேன், அதனாலுளதாகும் பயனைநுகர்ந்து இன்புற்றிருக்கின்றேன்" என்றார். அதற்கு அவன் "நீர் உழுபவரென்பது உண்மையாயின், மாடு எங்கே? கலப்பை எங்கே? விதைமுதலியன எங்கே? காட்டுமின்" என்றுகேட்டான். அதற்குப் புத்தர் "விதை சிரத்தை; அதை முளைத்து விருத்தியடையும்படி செய்வதாகிய மழை நற்காரியம்; வயல் தருமநூல்; உழுதற்குரிய கலப்பையின் அங்கங்கள் அறிவும் வணக்கமும; தாமம் அக்கலப்பையின்பிடி; உழும் எருது விடாமுயறசி; அவ்வெருத் தைத் தன்வயமாக்கிச் செலுத்துங்கயிறு மனம்; தாற்றுக்கோல் ஊக்கம; பயிர்க்கு இடையூறாகிய களை மபக்கமாகும்" என்றும், "இத்தகையதான வியவஸாயம் நிர்வாணமாகிய பலத்தை அளித்துப் பலவகைத்துக்கங் களையும போக்குகின்றது" என்றுங்கூறினார். இவ்வினியமொழிகளைக் கேட்ட பாரத்துவாசன், தனது வீண்செய்கைகளைத்துறந்து அவருக்குச சிஷ்யனானான்.

பின்பு புத்தர் அங்கிருந்து கோசலதேசததுள்ள ஸத்தியப்பிரியை யென்னுநகரத்தையடைந்து அங்கே

சிலகாலந தங்கினர். அப்பூால் தெற் கே நெடுந்தூரம்வந்து பின்பு காசி, வைசாலி இந்நகரங்கள்வழியாகச் செ ன்று ஸ்ராவஸ்திநகரத்தையடைந்தார். இடையிடையே அவர்செய்துவந்த் பிரஸங்கங்கள் பல ; அவற்றைக்கேட்டுப் பௌத்தராயினோர் மிகப் பலர்.

சிலநாளைக்குப்பின் ஸ்ராவஸ்தியில் இராகுலனுக்கு மஹாராகுலஸூ த்திரத்திலுள்ள தர்மத்தைப்போதித்தார். அப்பொழுது அனுக்குப் பிராயம் பதினெட்டு.

அதன்பின் இராகுலன் மிக்க பரிபாகமடைந்திருக்கிறானென்பதை அறிந்துகொண்டு அவனைப்பிக்ஷுவாக்கி அவனுக்கு இராகுலஸூத்திர மென இக்காலத்தில் வழங்கும்நூலை உபதேசித்தார்.

பின்பு நியகருரோதவனத்தையடைந்து அதிற்சிலநாள் தங்கியிருந் தார் ; இருக்கையில் சுத்தோதனனுக்கும் அவனைப் பின்பற்றி அரசனாயிரு ந்த பத்திரகனென்பவனுக்கும் பின்பு கபிலவாஸ்துவை ஆண்டுகொண்டி ருந்த மஹாநாமனென்பவனுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்து அவனை உய் வித்தார்.

அக்காலத்தில், அங்கேவந்த ஸுப்பிரபுத்தன் தன்மகளாகிய யசோ தரையைத் துறந்ததுபற்றிப் புததனை வெளிப்படையாக வைதானென்

றும், அப்பொழுது பூமிவெடிக்க அவ்வெடிப்பில்விழுநது அவன் பாதா ளமபோயினனென்றும் சொல்லுவதுண்டு.

பின்பு, புத்தர், ஆலவியென்னு மூருக்குப்போய் அங்கே குழந்தை களபலவற்றை விழுங்கிக்கொண்டுவந்த துஷ்டராக்ஷஸனொருவனுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்து, அவனைச சீலவானுக்கினர். அவர், அவ்வூரிலி ருககுமபொழுது, ஒருநாள் தருமங்கேட்டலில் மிக்க விருப்பமுற்றுவந்த ஒருவன் கடுமபசியோடிருத்தலையறிநது உண்பித்து, அப்பால் அவனுக் குத தருமோபதேசஞ்செய்தார். இதனல், புத்தரிடம தருமோபதேசம பெறுவதற்குப் பட்டினியிருத்தல்முதலிய விரதங்கள் வேண்டாவென் பதும அவா மிக்க இரக்கமுடையரென்பதும வெளியாகின்றன.

அதன்பின் மகததேசத்தையடைநது அதிலுள்ள ஊர்கள்தோறுஞ் சென்று கேட்பவாகளுடைய அளவுக்குத் தக்கவண்ணம் தருமோபதே சஞ்செய்துகொண்டு வருபவர், ஒருவேடனுற் கட்டப்பட்ட வலையொன் றில் அகப்பட்டுச சிக்குண்டு வருநதிய மானென்றைக் கண்டு இரங்கி அதை அவ்வலையினின்றும விடுவிததுவிட்டுச் சென்று ஒருமரத்தடியிற் சீலசமாதியில் இருநதாா. இருநதபொழுது, மேற்கூறிய வேடன் தான் அகபபடுத்திய மானை அவா விடுவித்ததுதெரிந்து கோபங்கொண்டு அவ ரைக கொல்லத்தொடங்கி அவருடைய மகிமையால் தடுப்புண்டு நின்று விட்டான். சிறிதுபொழுது சென்றபின், அவர் அவனைப்பார்த்துச் செய்த

தருமோபதேசத்தால், அவ்வேடனும் அவனுடைய குடும்பத்தாரும அல்
லவைகடிநது நல்லவைபுரிவாராயினர்.

அபபால், ஶ்ராவஸ்திநகரஞ்சென்று, அங்கே சிலநாள் தங்கி, "அறஞ்
செய்ம்மின்; மறம் ஒழிமின்" எனப் பிரஸங்கமாரி பொழிந்து பாவவெப்
பத்தைத தணித்து வருபவர், தமது பிக்ஷாப்பாத்திரத்தைக் கூடவிரு
நத பிக்ஷுவொருவா, கவர்நதுகொண்டு பிரிந்துசென்றதைப் பாராட்
டாமல இரண்டுமுறை பொறுத்தார்; பொறுத்தவர் பின்னும் அவ்வாறு
நிகழாதிருக்கவேண்டி, தமக்கு உதவியாகப் பிரியாமற்கூடவிருக்கும்
படி ஆனநதனுக்குக் கட்டளையிட்டாா. அவனும் அவ்வாறே விட்டுப்
பிரியாமல அவருககுச செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளை அன்புடன்
செய்துவருவானாயினன்.

அப்படியிருக்கையில அநநகரத்துள்ள விசாகையென்பாளொரு
மடநதை, புத்தருடைய மகிமைகளைக் கேள்வியுற்றுத் தருமத்தின் நுண்
மைகளை ஆராய்நது, சங்கததாா இனிது தங்குதறபொருட்டுப் பூர்வாராம
மென்ற ஒரு சோலையையும அதிற் செவ்விதாகக கட்டப்பட்ட விஹார
மொன்றையும அளித்தாள்.

பின்பு அவர் சாலியையென்னுமூருக்கு அருகேயுள்ள காட்டையடைந்து, அதில் ஆறலைத்துத்திரிபவனாகிய அங்குலிமாலனென்னும் கொடிய

திருடனுக்குத் தமது இனியமொழிகளால் தருமோபதேசஞ்செய்ய, அவன் அதுகேட்டு எல்லாவற்றையும் வெறுத்துப் பிக்ஷுவாயினன்.

'அங்குலிமாரகனென்பானொருவன் வித்தை சாதிப்பதுடையனாய் அதற்கு ஆயிரம்விரல் தேடவேண்டி அதற்கு இரண்டுகுறைய ஆயிரம் விரல்தேடி அதற்குத் தன் மாதாவின் விரலில் இரண்டு குறைக்கப்புகப் புத்தனார் சென்று அவனைத் தார்மிகனாக்கித் தவம் படுத்தார்' (நீலகேசித் திரட்டு, புத்தவாதச்சருக்கம், ௩௨௧-ம் பாட்டுரை) என்பதனால், அங்குலி மாரகனென்ற தறுகண்ணனொருவன் ஒருகாலத்தில் புத்தருடைய தருமோபதேசத்தால் உய்வுற்றானென்று தெரிகின்றது; இவனே மேற்கூறிய அங்குலிமாலனென்று சொல்லுதற்கும் இடமுண்டு.

புத்தருக்கு ஞானோதயமானபின்பு இவ்வாறு இருபதுவருடங்கள் சென்றன.

இதற்குப் பின்பு புத்தர் பலவிடத்துஞ் சென்று அவரவர்களுடைய குணம் தொழில் அறிவுமுதலியவற்றிற்கு ஏற்பப் போதித்து அவர்களை நல்வழிப்படுத்தினரென்றுள்ள சரித்திரங்கள் மிகப்

பலவாகவுள்ளன.

அவற்றுள், இன்னதன்பின் இன்னது நடந்ததென்று அவைகளையெல
'லாம் காலக்கிரமத்திற்கு ஒத்தபடி அறிந்து எடுத்தெழுதுவது எளிதாக
இருக்கவில்லை; ஆதலால், இதற்குமேலும் அவருடைய நிருவாணத்திற்கு
முன்புமுள்ள காலத்தினடந்த முக்கியமான சிலவிஷயங்கள்மட்டும் இங்
கே எடுத்து எழுதப்படும்.

ஒருகாலத்தில், சூனியப்பிராந்தமென்னும இடத்திலிருந்துவந்து
தருமங்கேட்டுத் துறவுபூண்டு பௌத்தசங்கத்தைசசாரநத ஒரு வியா
பாரி தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் நல்வழிப்படுத்தநினைந்து புத்தரை
யடைந்து, "என்னுடைய சுற்றத்தார்களுக்குத் தருமத்தை உபதேசித
தற்பொருட்டுச செல்லுதற்கு நினையாநின்றேன்; அங்ஙனஞ் செய்தற்கு
விடைதருக" என்றான். அதற்குப் புத்தர், "சூனியப்பிராந்தத்திலுள்ள
சனங்கள் மிகவும் மூர்க்கரன்றோ; அவர்கள் நீ சொல்வதை மதியாமல

உன்னைத் தூஷிப்பாராயின், நீ யாதுசெய்வாய்?" என்றார். அவன், "நான ஒன்றும் பேசேன்" என்றான். புத்தர், "அவர்கள் கோபங்கொண்டு அடிப்பாராயின் நீ செய்வது யாது?" என்றார். அவன், "மாறாக அவர்களை அடிக்கமாட்டேன்" என்றான்; புத்தர், "அவர்கள் உன்னைக் கொல்லத
தொடங்கினால் நீ யாது செய்வாயோ?" என்ன, அவன், "சாவினால் எனக்கு
வரும் தீங்கு யாதொன்றுமில்லை; இறப்பையே விரும்புவோர் இவ்வுல
கிற் பலருண்டு; நானே என்னுடைய வாழ்நாளைக் குறைக்கவாவது மிகுக்கவாவது முயலேன்" என்றான். இவற்றையெல்லாங்கேட்ட புத
தர் அவன் மனத் தூயனாதலை யறிந்து, "நீ எண்ணியவாறே செய்துவரு
வாய்" என்று அவனுக்கு விடையளித்தார்.

புத்தசரித்திரம்.

௯௫

மற்றொருகாலத்தில், கிருசாகௌதமியென்பாளொருமங்கை, தான் பெற்ற அழகிய குழந்தை நடக்கும்பருவத்திலேயே இறந்துபோனமையால், மிகவும வருத்தமுற்றுப் பலவாறு புலம்பி அன்பின் மிகுதியால் அக்குழநதையினுடம்பையெடுத்து மார்போடணைத்துக்கொண்டு, தன்பால் அன்புள்ளவர்களுடைய வீடுகள்தோறுஞ் சென்று, "இக்குழந்தை யைப் பிழைப்பித்தற்குரிய மருநது ஏதேனும் உங்களிடம் இருக்குமா யின், அதனைக்

கொடுத்துப் பாதுகாக்கவேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டு பரிதபித்துத் திரிவாளாயினள்; அதுதெரிந்த பௌத்தபிக்ஷுவொருவர் மனமிரங்கி, அவளைப் பார்த்து, "நீ கேட்கிற மருந்து இங்கே கிடைப்பதன்று; அதை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஒருவரை மட்டுமே யானறிவேன்" என்றார். கிருசாகௌதமி, "அவர் யாவர்? விரைவிற் சொல்லவேண்டும்" என்ன, அந்தப்பிக்ஷு, "மிகப் புகழ்பெற்றவராகிய புத்தரே; அவரிடம் போவாய்" என்று சொன்னார்; அவள் புத்தரையடைந்து, வணங்கி, "ஸ்வாமீ, இறந்த இக்குழந்தையைப் பிழைப்பிக்கு மருந்தை அறிந்ததுண்டோ?" என்றாள். புத்தர், "அதனை அறிவேன்" என்ன, அவள், "நீர் எந்தப் பசிலை, எந்த வேர், அல்லது வேறெதை கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டாலும் அவற்றையெல்லாம் விரைவிற் கொண்டுவருவேன்" என்றாள். அதற்குப் புத்தர், "ஒருபிடி கடுகுவேண்டும்" என்றார். அவள் அது கொண்டுவருதற்கு விரைந்துபோகாநிற்கையில், அவர் அவளை யழைத்து, "ஒருவரும் இறவாத வீட்டிலிருந்து வாங்கி வரவேண்டும்" என்று சொன்னார்; அவள் நன்றென்று சொல்லிவிட்டுக் குழந்தையை ஏந்தி யணைத்துக்கொண்டு ஒரு வீட்டுவாயிலிற்சென்று, "ஒருபிடி கடுகு வேண்டும்" என்று கேட்டாள். அதைக்கேட்ட அவ்வீட்டார் கொணர்ந்து, "பெற்றுக்கொள்" என்று சொல்ல, அவள் அதை வாங்காமனின்று, "உங்கள் வீட்டில் இதுவரையில் யாரேனும் இறந்ததுண்டோ? இறந்திருப்பின் இஃது எனக்கு வேண்டுவதில்லை" என்றாள்; அதற்கு அவர்கள், இவளைப்பார்த்து நகைத்து, "நீ பித்துக்கொண்டனையோ? உயிரோடிருப்பவர்கள் மிகச்சிலர்; இறந்தவர்கள் மிகப்பலர்; அங்ஙனமிருப்பவர்களும் பின்பு இறத்தற்குரியவர்களே" என்று சொன்னார்கள். அவள் அவ்வளவில் நில்லாது ஒவ்வொருவீட்டிலுஞ் சென்று விசாரித்தபொழுது, என் பிள்ளை இறந்தானென்றும், என்னுடைய

தாய்தந்தையர்கள் இறந்தார்களென்றும, என் மனைவி இறந்தாளென்றும், என் கணவன் இறநதானென்றும், என்னுடைய அடிமைக்காரன் இறந்துவிட்டானென்
றும் இப்படியே பலவாறாக ஒவ்வொருவரும கூறுவாராயினர். இவற்றை யெல்லாங்கேட்ட கிருசாகௌதமி, பின்னும் பலமுறையலைந்தும் ஒருவரு மிறவாத வீடொன்றும் எங்குங்காணப்படாமையால், பிறந்தோர்யாரும் இறந்தற்குரியாரென்றுதெளிந்தவளாகிப் புத்திரசோகமொழிநது மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, பிணத்தை மயானத்திற்சேர்த்து அங்கே

செய்பவேண்டியவற்றைச் செய்துவிட்டுப் புத்தரை யடைந்து வணங்கி னாள். புத்தர், "நான் சொல்லியவாறு கடுகு கொண்டுவரப்பட்டதோ?" என்று கேட்ப, அவள் நிகழ்நதவற்றைக் கூறினள். அதைக்கேட்ட புத் தர், " இவ்வுலகில் ஒன்றும நிலையுள்ளதன்று" என்னும் உண்மைப்பொ ருளை அவளுக்கு நன்குவிளங்கப் போதித்தார். அதனைக்கேட்ட அவள் மனமாசு நீங்கிப் பௌத்தமதத்தைச்சார்ந்து பிறப்பறுத்தற்குரியவழி யில் நின்று நோற்பாளாயினள்.

மற்றொருகாலத்தில், மிக்க உலோபகுணமுடையானொருவன், ஒரு வருக்கும் ஒன்றுங்கொடாமல் தான்மட்டும இன்பநுகர்தலையே பெரும பயனாக எண்ணிச் சீவித்துவருகிறானென்பதைக் கேள்வியுற்ற புத்தர், இரக்கமுற்று, அவனிடத்துள்ள

உலோபமென்னும பெருங்குற்றத்தைப் போக்கி அவனை நல்வழிப்படுத்தநினைநது தாமாகவே அவனிடஞ்சென் றூர் ; அப்பொழுது, வேறிடத்திருந்தால்'பிறர் தன்னைக்கண்டுபிடித்துக் கேட்பார்களென்று அஞ்சி, அவன் தன்மனைவியோடு மசசில் ஏறி அங் கே ஒருவருக்குந்தெரியாமல் தனியே அப்பஞ்சுட்டுத் தின்றுகொண்டிரு நதான்; புத்தரும் அம்மச்சிலேறி அவன் தின்னுமப்பத்தைப் பிசசையாக இரந்து பெற்றுக்கொண்டு தருமோபதேசஞ்செய்து அவனுடைய குற றங்களையெல்லாமாற்றி அவனை உய்வித்தார் ; இசசெய்தி, நீலகேசித் திரட்டு, புத்தவாதச்சருக்கம, கூஅ - ம் பாட்டுரையில், ' ஒருவன் தன் ஸ்திரீயுடனுங்கூட மச்சேறி அப்பஞ்சுட்டுத்தின்பானது உலோபமபோக் குதற்கு நீ அவ்வழிச்சென்று அப்பமிரநதது அறியாயோ' என்று வந தள்ளது.

வேறொருகாலத்திற் புத்தர், எல்லாவுயிாகளையும் நல்வழிப்படுத்த நினைந்து கிருத்திரகூடமலையின் உச்சியில் ஏறிநின்று, மனங்கனிந்துருகத் தருமோபதேசஞ்செய்தபொழுது, ஸஹஸ்ராரசக்கரரேகையமைந்த அவ ருடையபாதங்கள் அழுந்தினமையால், அம்மலையுசசியில ஆயிரவார ஆழி ச்சுவடுகளும் அவற்றையுடைய பாதச்சுவடுகளும் உண்டாயின. அதனல், அது பாதபங்கயமலையென்று பெயர்பெற்றது :

“ ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்
மாதுய ரெவ்வ மக்களை நீக்கி
விலங்குந் தம்முள் வெரூஉம்பகை நீக்கி
யுடங்குயிர் வாழ்கவென் றுள்ளங் கசிந்துகத்
தொன்றுகா லத்து நின்றற முரைத்த

குன்ற மருங்கிற் குற்றங் கெடுக்கும்
பாத பங்கயங் கிடத்தலி னீங்கிது
பாதபங் கயமலை யெனும்பெயர்த் தாயது."
(மணிமேகலை, ௧௦ - ம் காதை, ௬௧ - ௬௭.)

புத்தர், அம்மலையின்மேற் கட்டப்பட்ட விஹாரத்திற் பலநாளிருந்துகொண்டு தமதுகொள்கையைப் பலர்க்கும போதித்துவந்தார். அக்காலத்தில், அம்மலையில் சனங்கள் வருத்தமின்றி ஏறியிறங்குவதற்கு அகன்று நீண்டனவாகிய அழகியபடிகள் பிம்பஸாரனாற் செய்விக்கப்பட்டன. புத்தர் அம்மலையில் தங்கியபொழுது, தேவதத்தனென்பவன் பொறாமைகொண்டு அவருக்குப் பல தீங்குகளைச் செய்துவந்தான்; அவைகளெல்லாம் அவருடையமகிமையால விலகிப்போயின; அவன் அவ்வளவில்நில்லாமல், அவரைக்கொல்லும்படி யானையொன்றை ஏவினன்; சினந்து கொல்ல வந்த அந்த யானை அவருடைய தருமோபதேசத்தைக்கேட்டும் அவர் கவித்தகையைக்கண்டும் சினந்தணிந்து நின்றுவிட்டது; இப்படியே மிக வும் கோபங்கொண்டு கொல்லவரும் கொடியவிலங்குகளையுங்கூடத் தம து இருத்திவலியால் அடக்குமாற்றல் புத்தருக்கு உண்டென்பது பின் வருவனவற்றாலும் விளங்குகின்றது:

'ஓரரசன் பௌத்த தரிசனங்கொண்டு மிகவும் புத்தபக்தனுய்ச் செல்ல, பிரீதனுகிய புத்தனும அரசன்சாவாமை வரங்கொடுக்க, இரா

ஜயம்பண்ணிச செல்லாநிற்ப,
புத்தன்சிஷ்யவர்க்கத்துள்ளானொருபிக்ஷு
இராஜபுத்திரனைநோக்கி, "குமாரனே, பகவான் நின்பிதாவுக்குச சாவா
வரம கொடுத்தனராதலின், உனக்கு இராஜயப்பிராப்தி இல்லை" என்று
சொல்ல, சவன்ற இராஜகுமாரன், பிக்ஷு உபதேசித்ததோர் உபாயப்பிர
யோகத்தால் இராஜாவைவதித்து இராஜயங்கொண்டுசெல்வான் தன்மித்
திரனுகிய பிக்ஷுவுக்குப் புத்தத்துவங்கொடுப்பான்வேண்டிப் புத்தன்
பிக்ஷைக்குப்போகின்றவழி ஒருமத்தகஜத்தைக் கொல்லக் குறிசெய்து
வரவிட, அதனைநோககிப புத்தர் தம கைகவித்துத் தருமோபதேசஞ்
செய்து அதனை உபசாநதமாக்கினுரென்பது.'

"......... ....,உணர்ந்தவன் விடப்பட்ட
களிநாகம விசையவித்த கையினு னல்லனே."
(நீலகேசித்திரட்டு, புத்தவாதச்சருக்கம், ௬௰௫ - ம் பாட்டின் உரையிற்
கண்டவை.)

ஒருகாலத்தில், மகதநாட்டிலுள்ள எண்பதினுயிரக் கிராமத்தலைவர்களாகிய எண்பதினுயிரவரும் ஒருங்குகூடிவந்து புத்தரிடம் தருமோபதேசம்பெற்றுப் பௌத்தரானார்களென்று தெரிகின்றது. இதனால் மகதநாடுமுழுவதிலும் புத்தர்காலத்திலேயே அவருடைய தருமங்கள் நன்ருகப் பரவியிருந்தனவென்று அறிந்துகொள்ளலாம்; இதுபற்றியும், புத்தர் ஞானமடைதற்குரிய இடமாக இருந்ததுபற்றியும், மகதநாடு புண்ணியபூமியென்று பௌத்தர்களாற் கொண்டாடப்படும்.

வேருெருகாலத்தில், புத்தர் *வைசாலியென்னு நகரத்தையடைந்து,

* இந்நகரம், கங்கையும் கண்டகிநதியும் சேருமிடத்திருந்ததென்பர்.

அந்நகரத்தைச்சார்ந்த *ஆம்ரவனத்திற்கட்டப்பட்ட விஹாரத்திற் சிலகாலமிருந்து செய்துவந்த பிரசங்கங்களைக் கேட்டோர்களில் இருபதினுயிரம்பேர்களுக்கு மேற்பட்டோர் ஒரேகாலத்திற் பௌத்தரானார்கள்.

மற்றொருகாலத்திற் புத்தர், தமது சிஷ்யர்களுடன் பாடலீபுத்திர நகரவழியேபோயக் கங்கையைக்கடக்க நினைந்தபொழுது, அவர் வருதலைத்தெரிந்த கங்காதீரவாஸிகள் எதிர்கொண்டுவந்து உபசரித்துத் தாங்கள்கொணர்ந்த தோணிகளின்மீது ஏறிச செல்லவேண்டுமென்று ஒவ்வொருவரும் வேண்ட, புத்தா ஒருவருடைய தோணியிலேறிலை மற்ற

வர்களுடைய மனம் வருநதுமேமயென்று நினைநது அத்தோணிகளுள் ஒன்றிலும ஏறுமல் தமக்குள்ள இருத்திவலியால் ஸங்கத்துடன் ஆகாய வழியேசென்று அந்நதியைக் கடந்தாரெனறும், அதுமுதல் அநதத் தோணித்துறை கௌதமகட்டமென்று பெயாபெற்றதென்றுஞ் சொல் லுவதுண்டு.

ஒருவீருஷாகாலத்தில், புத்தர் வேணுவனத்திலிருநதபொழுது தே வதத்தனென்பவனும, தனதுதநதையாகிய பிமபஸாரராஜனைக்கொல்லு

தற்கு முயன்ற அஜாதசத்துருவென்பவனுஞ்சேர்ந்து அழுக்காறுற்று அவருக்குச செய்துவநத தீங்குகளபல் ; அவ்விருவரும, சங்கத்திற்கு முதலவராக இருநதவினின்றும புத்தரைநீக்குதற்கும், அவருடைய ஆசி ரியத்தன்மையின் உயர்வைக் குறைத்தற்கும், அவருடைய கொள்கைக குமாறுக வேறெருசங்கத்தையும் வேறெருசமயததையும் உண்டாக்கு தற்குமுயன்றார்கள்; பின்னும அவாகள் ஒருகாலத்தில் அவரைக்கொல் லவுந்தொடங்கினர்கள் ; புத்தர், தமதுபொறுமையாலும மகிமையாலும அவற்றையெல்லாம வென்றுவிளங்கினா.

ததாகதர், வருஷாகாலநதோறும ஊர்களைச்சார்நத சோலைகளினி டையே அல்லது காடுகளினிடையே கட்டப்பட்டுள்ள விகாரங்களில் சிஷ்யர்களுடனிருந்தும,

மற்றைக்காலங்களில பல நகரங்களுக்கும் பல ஊர்களுக்கும் வேறுள்ள பல இடங்களுக்கும் சிஷ்யர்களுடனுவது தனி த்தாவது சலிப்பின்றிசசென்றும எல்லோரும் எப்போதும ஜீவகாருணி யத்தையே மேற்கொண்டொழுகுமபடி செய்யவேண்டுமென்று இரக்க முற்றுப் பற்பல உபந்யாஸங்கள் செய்துவந்ததோடு மயக்கத்தைக் கொ டுப்பனவாகிய மதுமுதலியவற்றை அருந்திக் களிப்பவர்களை அத்தீங்கி னின்றும் மாற்றுதற்பொருட்டும், பிறன்மனைவியை விழைதல் வரைவில் மகளிரைவிழைதல் முதலியவற்றை மேற்கொண்டு வீணே காலங்கழிப் போரை அவற்றினின்றும் விலக்குதற்பொருட்டும், பொய்யையே கூறி வந்தவர்களை மெய்யையே கூறுமபடி செய்தற்பொருட்டும், திருடிக்கொ

* ஆம்ரவனம் – மாஞ்சோலை.

ண்டே காலங்கழிப்பவர்களை அத்திருட்டுவழியினின்றும் நீக்குதற்பொ ருட்டும், தேகமுதலியவைகள் நிலையுள்ளனவென்று துணிந்திருப்போர் க்கு அவைகள் நிலையில்லாதனவென்று அறிவுறுத்தற்பொருட்டும, புண் ணியத்தைக் கனவிலுமறியாதவர்களுக்குப் புண்ணியம்புரிதல் எல்லா

வற்றிலும் மேலானதென்று தெரிவித்தற்பொருட்டும், யாதொன்றையும் சிறிதேனும் கொடுத்தலில்லாதோரை வண்மையுடையராகச் செய்தற்
பொருட்டும், பிறர்செய்த நன்றியை நினையாத கொடியோர்களை அதனை
மறவாதிருக்கும்படி செய்தற்பொருட்டும், இருவினைகளும இல்லையென்
போர்களை அவைகள் உண்டென்று தெளிந்தொழுகும்படி புரிதற்பொ
ருட்டும், இன்னும பற்பல நன்மைகளை விளைத்தற்பொருட்டும் அவரவர்
களுடைய பருவமுதலியவற்றிற்கேற்பப் பலபிரகாரமாகச் செய்துவந
தஅழகிய இனிய உபநயாஸங்கள் எத்தனையோ பற்பல; அவர்பேசிவந்த
பாஷை பாலீயாதலால, அவ்வுபநயாஸங்களெல்லாம் அநதப்பாஷையி
லேயே முதலிலிருந்தனவென்றும், பிற்காலத்தில் பற்பலதேசத்தாரால்
இயன்றவரையில் தத்தமக்குரிய வேறுவேறுபாஷைகளில் பெயர்த்தெழு
தப்பட்டுள்ளனவென்றுங் கூறுவர்.

புத்தருக்கு மகாபோதிவிருக்ஷத்தினடியில் ஞானோதயமான வருஷ த்திற்கு ௨௪ -வது வருஷத்து வருஷாகாலம் ஜேதவனவிகாரத்திலிருந்து கழிக்கப்பட்ட

அப்பால், புத்தர் வைசாலிநகரத்தைசசார்நத மாஞ்சோலையை யடைந்து அதில் ஸங்கத்துடன் தங்கியிருநதார். அங்கேவநது அவரு டைய உபநயாஸத்தைக்கேட்டு மகிழ்சசியடைநதவர்களில், ஆம்ரபாலி யென்னுங்கணிகை நல்வழியையறிநது தன்னுடையதான மாஞ்சோலை யொன்றை ஸங்கத்திற்குக கொடுத்தாள்.

லிசசவிகள், புத்தர் மேற்கூறிய மாஞ்சோலையிற் சங்கத்துடன் தங்கி யிருத்தலைக கேள்வியுற்று, ஒரு தினததில வநது வணங்க, அவர் அப்பொ ழுது அவாகளுக்குத் தமது சித்தாநதத்தைபபற்றிப் பிரஸங்கஞ்செய் தாா. அதனைககேட்ட அவர்கள் அறிவுற்று மிகுநத மகிழ்சசியடைந்து பௌத்தராஞர்கள். அதற்கு மறுநாள் புத்தர் ஆமரபாலியின் வேண்டு கோளின்படி சங்கத்தாருடன் அவளுடைய வீட்டில் பிக்ஷைசெய்தார்.

பின்பு .பெலுவமென்னுங் கிராமத்திற்குப்போய் அங்கே மழைக்
காலமுற்றுந் தங்கியிருந்தார். அஃது அவருக்கு ஞானேதயமான காலத்திற்குப் பின் நாற்பத்தைந்தாம்வருஷத்து வருஷாகாலமென்பர்.

அக்காலத்தில் அவருக்குத் தேக அசௌக்கியம் உண்டாயிற்று.
அதன்பின் வைசாலிநகரத்திற்குவந்து அங்குள்ள கபிலாஸ்லைச்சார்ந்த குளிர்ந்த சோலையொன்றில் தங்கினர். அப்பொழுது, மாரன் அவரிடம

வநது, "நீர் எண்ணிய யாவும செய்துமுடிக்கப்பட்டன; ஆதலால், இனி நிரவாணமடைதற்குரியீர்" என்றான். புத்தர், "இன்னும் சில மாதங்கள் சென்றபின் நீ கூறியவண்ணஞ் செய்வேன்" என்ன, அவன் அதுகேட்டுத் தன்னிடமடைந்தான்.

அப்பால் ததாகதர் ஒரு மரத்தடியிற் சிலசமாதியிலிருநது தாம சிவித்திருக்கவேண்டியகாலம் இவ்வளவென்பதை வரையறுத்தனர்; அப் பொழுது பல உற்பாதங்கணிகழ்ந்தன; பின்பு புத்தர் சமாதியினின்றும நீங்கி முன்னின்றோரைநோக்கி, "என்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும நீங்கி விட்டது. இனிச சமாதியின் ஆற்றலாலேயே வாழ்வேன்; என்னுடம்பு, வருதல் போதலிரண்டிற்கும் காரணமாயிருத்தலையொழிநது நொறுங் கிய தேர்போன்றுளது; இனிப் பரிபூர்ண நிவ்ருததியைப்பெற்று முட்டையினின்றும வெளிப்படுங் குஞ்சுபோலத் *தடையின்றிச செல்வேன்" என்றார்; அப்பொழுது பூமி நடுங்கியது; அதைக்கண்டு ஆனந்தன் நெஞ் சந் திடுககிட்டு, "இவ்வதிர்ச்சிககுக் காரணம யாது?" என்று கேட்ப, ததா கதர், "நான் இவ்வுலகை நீங்கக் கருதியிருப்பதே" என்றுசொல்லி, அதை ககேட்டு வருநதிய ஆனநதனைத் தேற்றினர்.

பின்பு, ததாகதர் இவ்வுலகைத் துறத்தலைக கேள்வியுற்று அங்கே வந்த லிசசவிகள், வருநதிநின்று அவர்கூறிய அறமொழிகளைக் கேட்டு ஒருவாறு வருத்தநீர்நது தத்தமிடஞ்சென்று வேற்றுமதப்பற்றை முற் றுங்கைவிட்டுப் புத்தர்கூறிய தருமபதங்களைச சிநதித்து அவ்வழியையே

கடைப்பிடித்து ஒழுகிவந்தார்கள். ததாகதர், "யான் நிர்வாணத்தை யடையப்போவதனால், இனி இவ்வைசாலிநகரம் என்னாற் பார்க்கப்படுவ தன்று" என்று கூறி மெல்லமெல்லச் சென்று போகநகரத்தையடைந்து ஆங்குள்ள ஆனந்தசைத்தியமென்று கூறப்படும் சாலமரச் சோலையிற் றங்கித் தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள பிக்ஷுக்களுக்குத் தத்துவோபதேசஞ் செய்தார்.

அப்பால், புத்தர், †குசிநகரத்திற்குச் செல்லுவாராய்ப் பாவாநகரம்போய் அங்கே வந்த ‡மல்லர்கள் அன்புடன் செய்த உபசாரங்களை ஏற்றுக்கொண்டு அந்நகரத்துள்ள §சுந்தனென்னுந் தட்டானால் அழைக்கப்பட்டுச்சென்று அவனாற் சங்கத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சோலை யொன்றிற்றங்கி இளைப்பாறிவிட்டு அவனுடையவீட்டில் அன்று சிஷ்யா

---

* "குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே, உடம்போ டுயிரிடை நட்பு" என்பது திருக்குறள், ௩௩௮.

† இந்நகரம், காசிக்கு வடகிழக்கில் ௧௨ - காதவழித் தூரத்திலும், கபிலவாஸ்துவிற்கு நேர்கிழக்கிலுமுள்ளதென்பர்.

‡ மல்லர்கள் - ஒருவகைச் சாதியார்; லிச்சவிகளைச் சார்ந்தோர். இவர்கள் குசிநகரத்துவாழ்வோரென்று தெரிகின்றது.

§ இப்பெயர் குண்டனென்றுங் காணப்படுகின்றது.

களுடன் உண்டார்; அவ்வுணவிற் பன்றியிறைச்சி கலக்கப்பட்டிருந்தமையின், தேகவியோகத்திற்குக் காரணமான அதிசாரக்கிடம் அவருக்கு வளர்ச்சியுற்றதென்றும், அவ்வுணவே அவருக்கு ஈற்றுணவென்றுங் கூறுவர்.

அப்போது புத்தருக்குப் பிராயம் எண்பது.

"யாதும் நிலையுள்ளதன்று" என்கிற பொருளமைந்ததான பிரசங்
கம் அன்று அங்கே அவரால் பண்ணப்பட்டது. அதன்பின்பு அவ்விடம்
விட்டுப் புறப்பட்டுச் செல்லும்பொழுது நடக்கலாற்றாது வழியிற் றங்கித்
தங்கி இளைப்பாறிச் செல்பவர், ஆனந்தனைப்பார்த்து, "தாகம் அதிகமாக
வுள்ளது" என்றார். அவன் உடனே தண்ணீர்கொணர்ந்து கொடுத்தான். அதைப்பருகி இளைப்பாறிவிட்டு அங்கே ஓடுவதான குகுஷ்டை யென்னும் ஆற்றையடைந்து அதிற் கடைமுறை ஸ்நானஞ்செய்தார்.

"சந்தனளித்த உணவாலேயே புத்தருக்கு அசௌக்கியம் பிறந்தது" என்று அருகேயுள்ளவர்கள் தம்முள் மெல்லச் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததைக்கேட்ட புத்தர், ஆனந்தனைநோக்கி, "சந்தன் என்மரணத்துக்குக் காரணமாயிருந்தானென்று பலரும் அவனைப் பழிப்பார்கள். அவனும அவ்வாறு நினைத்தல் கூடும்; அதுநிற்க. அவன் அளித்த உணவையுண்டபின்புதான் நான் திருவாணமடைதற்கு உரியனானேன். இதனால் அவன் சிறந்த பயனையடைவது திண்ணம்; அக்காலத்தில், அரசமரத் தடியில் நான் ஞானமடையுமுன்பு ஸுஜாதைபளித்தவுணவும், இக்காலத் தில திருவாணமடைதற்குமுன்பு சந்தனளித்தவுணவும் எல்லாவற்றிலும் மேலானவை; இதனை அவனுக்குச்சொல்" என்று கூறினர்.

பின்பு, அவர், அவ்விடத்தை நீங்கி அடிக்கடி

இடையிடையே தங்கித் தங்கிக் குசிநகரத்தையடைந்து, அதற்கு அருகே ஓடுவதான ஹிரண்ய வதியென்னும் ஆற்றின் கரையைச்சார்ந்து, இளைப்பாறிவிட்டு, ஆனந்தனைப்பார்த்து, "அந்த இரட்டைச் சாலமரத்தின் நடுவிடத்தைப் பெருக்கி நீர் தெளித்துப் பாயையும் விரிப்பாயாக ; நான் இன்று நடுயாமத்தே நிருவாணமடைவேன்" என்றார். தன் ஆசிரியர் சொல்லியதைக்கேட்ட ஆனந்தன் துக்கபரவசனாயிருந்தும் அவருடைய கட்டளையை மறுத்தற்கு அஞ்சி, அவர் கூறியவண்ணமே செய்து தெரிவித்தான் ; ததாகதர், அந்த இடத்தையடைந்து தலையை வடக்கேவைத்து வலக்கையைத் தலையணையாகக்கொண்டு மேற்றிசையைநோக்கி வலப்புறமாக ஒருக்கணித்துக் கால்மேற் காலைக்கிடத்திச் சிங்கவேறுபோற் படுத்துக்கொண்டு, தாம் நிருவாணமடைந்தபின்பு தமது உடம்பை இன்னவாறு அடக்கஞ் செய்யவேண்டுமென்பதையும், தமக்குப்பின்பு சிஷ்யர்கள்யாவரும் கைக்கொண்டு ஒழுகவேண்டிய விதிகள் சிலவற்றையும் அப்பொழுது ஆனந்தனுக்குச் சொன்னார் ; சொன்னவர், ஆனந்தன் வருந்துவதைத் தெ

ரிக்து, "இவ்வுலகில் ஒன்றும் நிலையுள்ளதன்று; மிகவும் நெருங்கியுள்ள *ஒவ்வொருபொருளினின்றும் நாம் நீங்கவேண்டும்;'அதுவே பேரின்பத் திற்குக்காரணமாகும்" என்று சொல்லிவிட்டு, தம்மையே பார்த்து மிக வும் வருந்திக்கொண்டு நாற்புறத்தும்நின்ற மற்றைச் சிஷ்யர்களைநோ க்கி, "நான் அறிந்தவற்றையெல்லாம் அறிந்துகொண்டவன் ஆனந்தன் ; ஆதலால், என்னால் அறியவேண்டியவற்றை இனி அவனால் அறிந்துகொ ண்மின்" என்றுகூறிச் சிறிதுபொழுது துயின்றார்.

துயிலுகையில், அவருடைய சிஷ்யர்கள்பலரும் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு, "இப்பேருலகம் இருண்டதே" என்று நெட்டுயிர்த்து நின்றார் கள். காற்று ஓய்ந்தது. அங்குள்ள நீரோட்டங்கள் ஒலியடங்கின. பறவை களும் விலங்குகளும் யாதோரொலியையும் செய்யவில்லை. தேவரும் மனிதரும் மிக்க துக்கத்தோடு கூடினர். அவ்வளவில் ததாகதர் விழித் துக்கொண்டு ஆனந்தனை நோக்கி, "எனது நிர்வாணகாலம் நெருங்கிற் றென்பதை மல்லருக்குச் சொல்வாயாக" என்று சொல்ல, அவன் அழு துகொண்டே சென்று அவர்களுக்கு அதனைக் கூறினன். அதுகேட்ட மல்லர்கள் புலம்பிக்கொண்டே வந்து புத்தரைப் பணிந்து அவருடைய தேகசக்தி மெல்லமெல்லக் குறைவதைக் கண்டு துன்புற்றார்கள். ததா கதர், முகமலர்ச்சியோடு அவர்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் துன்பமடையன் மின்; இது மகிழ்தற்குரியகாலம்; அடையக்கருதிப் பலநாளாக முயன்று வந்த பெரும்பேற்றை இப்பொழுது அடையப்போகிறேன்; துக்ககர மாகிய ஐம்புலச்சிறையினின்றும் நீங்கி

என்றும் அழியாத இன்பமயமான

நிருவாணத்தை அடையப்போகிறேன்" என்று இவைபோன்ற பலவற்றைக்கூறி அவர்களைத் தேற்றி உண்மையை யுபதேசிக்க, அவர்கள் ஒருவாறு சித்தசமாதானமுற்றுத் திரும்பிச சென்றார்கள்.

அப்பொழுது, சிறந்த நூற்பயிற்சியும நன்னடையுமுள்ளவரும் குசிநகரத்தினருமாகிய சுபத்திரரென்னும் பிராஹ்மண ஸந்யாஸியொருவர், ததாகதருடைய நிலையைக் கேள்வியுற்று, அவரைப்பார்த்தற்கு விரைந்து வந்து தமது கருத்தை ஆனந்தனுக்குத் தெரிவித்தார். ஆனந்தன், இவர் புத்தரோடு வாதஞ்செய்ய வந்திருக்கிறாரென்றும், வாதஞ்செய்தால் இச்சமயத்தில் அவருக்கு மிக்கதுன்பமுண்டாகுமென்றும் நினைநது, சுபத்திரரைப் புத்தரிடம் அனுப்புவதற்கு உடன்படாமல் நின்றான். ததாகதர் அந்த ஸந்யாஸி வந்திருப்பதை வேறுவகையால் அறிநதுகொண்டு

தம்

மைப்பார்த்தற்கு அவரை வரவிடும்படி ஆனந்தனுக்குக்கூற,அதுதெரிந்த சுபத்திரர் உள்ளே சென்று அளவளாவி அவருடைய ஸிததாந்தத்தைக் கேட்டு நன்குமதித்து அவர் மரித்தலைக்காணச சகியாதவராகித் துன்பமுற்று வேறிடஞ் சென்றார்

* "யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோதல், அதனி னதனி னிலன்" என்பது திருக்குறள், ௩௪௧.

அப்பொழுது, அநத இரவின் முற்பாகஞ்சென்றது.

எவ்விடத்திலும்

ஓசைகளடங்கின. புத்தர் மிகவும் இரங்கிய மனமுடையவராகித் தம்முடைய சிஷ்யர்களைப் பார்த்து *"ததாகதன் சொல்லியவற்றில் ஏதேனும்

ஐயமுண்டோ? இருக்குமானாற் சொல்லுமின்" என்று கேட்டார். அதற்கு ஒருவரும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. புத்தர் அதனையறிந்து, "என்னையும் யான் சொல்லியவற்றையும் நேசிப்பதுபோல நீங்கள் ஒருவரையொருவர் நேசித்து ஒழுகல்வேண்டும்" என்று கட்டளையிட்டார். அவர்களெல்லோரும் நெடும்பொழுது மௌனமாயிருக்கையில், அநுருத்தன் மிக்க துக்கத்துடன் "ததாகதர் ஏன் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நிருவாணமடையவேண்டும்" என்றான். அதைக்கேட்ட புத்தர், அவன்மனத்திற்குச் சமாதானமுண்டாகும்படி சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டு, எல்லோரையும் பார்த்து, "அன்பர்களே, பிறப்புக்குக் காரணம் எதுவோ அதுவே இறப்பிற்கும் காரணமாகும்; இந்த உண்மையை மறவன்மின்; இதை உங்களுடைய மனத்தில் தரித்துக்கொண்மின்; இனி என்வார்த்தைகள் வெளிப்படுவனவல்ல" என்று உபதேசித்துப் பின்பு எல்லாப்பற்றையுமொழித்து நிருவாணமடைந்தார்.

புத்தர் நிருவாணமடைந்தகாலம், ஈசானசகாப்தம், கசஅ-ம்ஆண்டில் வைகாசிமீ"த்திற் பூர்ணிமையும் விசாகநக்ஷத்திரமுங்கூடிய செவ்வாய்க்கிழமையென்பர்.

அப்போது அவரைச் சூழ்ந்துநின்ற அருஹத்துக்களும் அரசர்களும் முனிவர்களும் வேறுபலரும மனங்கலங்கி,

†" மருளறுத்த பெரும்போதி மாதவரைக் கண்டிலமா லென்செய் கேம்யாம்!
அருளிருந்த திருமொழியா லறவழக்கங் கேட்டிலமா லென்செய் கேம்யாம்!!
பொருளறியு மருந்தவத்துப் புரவலரைக் கண்டிலமா லென்செய் கேம்யாம்!!!"

என்றுபுலம்பி மிகத் துன்புற்றார்கள். எல்லாவுயிர்களும் கவலையடைந் தன. அநுருத்தன்,

'போதி மேவினை புன்மை யகற்றினை
சோதி வானவர் தொழவெழுந் தருளினை
யாதி நாதநி னடியிணை பரவுதும்.'

என்று ததாகதருடைய பரிநிருவாணத்தைப்பற்றி இவ்வாறுகப் புகழ்ந்து பாடினன். புத்தர் நிருவாணமடைந்த செய்தியைக் கேள்வியுற்ற மல்லர் கள் வந்து அவர் நெடுநதுயில்கொண்டதை உற்றுநோக்கி மிகப் பிரலாபித்தார்கள் ; பின்பு, பரிமளமூட்டி அலங்கரித்த அவருடையவுடம்பைப் பொற்பல்லக்கின்மீது வைத்து எடுத்துக்கொண்டு நிருத்த கீத வாத்தி யத்துடன்சென்று ஹிரண்யவதிநதியைக்கடந்து, முன்பு நிருவாணமுற்ற

* புத்தர், நானென்று சொல்லவேண்டிய இடஙகளில் ததாகதனென்னும் பெயரையே உபயோகித்து வந்தனரென்பர்.

வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கடு-ம் கலித்துறையுரையிற் கண்டசெய்யுள்.

கரு-ம் கலித்துறையுரையிற் கண்டசெய்யுள்,

புத்தசரித்திரம்.

புத்தர்களுக்காகச சைத்தியம் கட்டப்பட்டுள்ள இடத்தையடைந்து அங் . கே சந்தனமுதலிய நறுமணமுள்ள விறகுகளைப்பரப்பி அவ்வடுக்கில் அச் சரீரத்தைவைத்து மேலும அவ்விறகுகளையடுக்கி அதன்மீது பரிமளதை லங்களைவார்த்துத் தீமூட்டி வலம்வநது வணங்கினர்கள். செய்ய வேண்டிய யாவும் விதிப்படி செய்யப்பட்டன. எரிநதபின் வைரம்போன்ற என்பு கள்மட்டும் எஞ்சின ; மல்லாகள், அவற்றை ஒருபொற்கரகத்திற்பெய்து நகரத்துட்கொண்டுசென்று ஒருகோபுரத்தின்மேல் அக்கரகத்தை வைத் துத் தரிசித்துப் பூசித்து வணங்கிவந்தார்கள்

அதன்பின் ., ததாகதருடைய நிருவாணத்தைக்கேட்ட மகதநாட்ட ரசன்முதலிய எழுவர் வந்து அவ்வங்கத்திற்பங்குகொடுக்கும்படி மல்லர் க்குத்தூதனுப்பினா ; அதற்கு மல்லர்கள் இணங்கவில்லை. அதனல் அவ் வெழுவரும் கோபங்கொண்டு மல்லர்களோடுபோாசெய்வதற்குச் சேனை

களுடனவந்து குசிநகரததைச்சூழ்ந்தனா ; சூழவே இருதிறததார்க்கும் மிக்கயுத்தம் நிகழத்தொடங்கியது. அப்பொழுது, *சுபதத்ரனென்னும் பிராமணனொருவன் மத்தியஸ்தனாய்நின்று இருதிறத்தாரையும ஸமாதானஞ்செய்ய யுத்தம நின்றுவிட்டது. பினபு அவ்வங்கத்தை எட்டுப்பங்கு செய்து மல்லர்கள் ஒருபங்கும் மேற்கூறிய ஏழரசரும ஏழுபங்குமாக எடுத்துக்கொண்டு தத்தமிடங்களிற்சென்று பகுதி ஒன்றுக்கு ஒரு †தாது கோபங்கட்டுவித்து அவறறில அப்பங்குகளைவைதது வணங்கிவருவாராயினர் சுபத்திரன அங்கமிருந்த பொற்கரகத்தை மல்லரிடமிருநதுபெற்று, மேற்கூறிய எழுவரிடத்துஞ்சென்று அங்கத்துண்டு சிறிதுசிறிது வாங்கி அவற்றை அக்கரகததிலிட்டு ஒரு சைத்தியங்கட்டுவித்து அதில் அக்கரகத்தை அடக்கஞ்செய்தான். அநதசைத்தியத்திற்கு‡ ஸுவர்ண கரகதாதுகோபமென்று பெயர்வழங்கலாயிற்று. குசிநகரததுமாநதர்கள் புத்தருடைய தேகச்சாமபரைத் தொகுததுவைத்து அதற்குச சைத்தியமொன்று கட்டுவித்து அந்தசைத்தியததிறகுப் பஸ்மதாதுகோபமென்று பெயர்வைத்தார்கள்.

இப்படிச் சம்புத்தீவில் ஆதிகாலத்தில் பத்துத் தாதுகோபங்கள் இருந்தன ; அவற்றுள், ஒவ்வொன்றிலும் பௌத்தர்கள் நிருத்தகீதத்துடன் புத்தரை வழிபட்டுவருவாராயினர்.

புத்தர், வைடூரியனென்பவனுக்கு அரசமரத்திலிருந்து கடைந்தெடுத்த நூற்றெட்டு மணிகளாலாகிய மாலையைக்கொண்டு ஜபிக்கும்படி மந்திரோபதேசஞ் செய்தமையால் ஜபமாலைகொண்டு மந்திரங்களை ஜபிக்கும் வழக்கம் பௌத்தர்களுக்கு உண்டாயிற்றென்றும், அவர் திரயஸ்திரிம்சலோகத்திற்குச் சென்றபொழுது அவருடைய பிரிவாற்றாத பிம்ப

* இவன்வேறு, முன்புகூறிய சுபத்திரர்வேறென்பர்.
† தாதுகோபமென்பதற்குத் தாதுக்களைப் பாதுகாப்பது அல்லது மறைப்பது என்று பொருள்கூறுவர்,

ஸாரன்முதலியோர் சிறந்த ஒரு சிற்பியைக்கொண்டு அவரைப்போலவே ஐந்தடி இரண்டங்குல உயரமுள்ள படிமமொன்றைச் செய்வித்து அதைக் கிருத்திரகூட விஹாரத்தில ஸ்தாபித்துத் தரிசித்து வழிபட்டுவந்தமையால் புத்தாலயங்களிற் புத்த படிமம் வைத்துப் பூசிக்கும் வழக்கமுண்டாயிற் றென்றும், உபதேசித்தற்கு வந்த புத்தருக்குத் திரயஸ்திரிம்சலோக த்திருந்த மாயாதேவி ஒரு மந்தாரமலரை அளித்தமையால் ஆலயங்களிற் புத்தப்படிமத்திற்குப் பூக்களைப் புனையும் வழக்கமுண்டாயிற்றென்றும், புத்தர் கிருத்திரகூட விஹாரத்திலிருந்தபொழுது அவரைக் கொல்லநினைந்த தேவதத்தனுடைய முயற்சியால் ஒரு மந்திரவாதி அனுப்பிய பேய்களை ஓட்டுதற்கு அவருடைய கட்டளையின்படி வந்த தெய்வகணங்கள் காசியபரை முன்னிட்டுப் பலகொடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டும் ஜயகண்டி முதலிய பல வாத்தியங்களை முழக்கிக்கொண்டும் சென்றமையால் புத்தாலயங்களிற் கொடியெடுத்தலும் ஜயகண்டிமுதலிய பல வாத்தியங்களை முழக்குதலுமாகிய வழக்கமுண்டாயிற்றென்றும், மேற்கூறிய தேவதத்தனுடைய நட்பாளனாகிய மந்திரவாதி புத்தருடையமகிமையால் தன் ஆற்றல் குறைந்து காலைவடிவங்கொண்டு இறக்குங்காலத்தில அவரைநோக்கி "பகைவர்கள் உமது ஆற்றலை அறிந்துகொள்ளும்படி என்னுடைய இவ் வுடம்பினாலாற் கட்டுவித்த பேரிகை உமக்குமுன்பு அடிக்கும்படி செய்யவேண்டும்"

என்று வேண்டிக்கொண்டமையாற் புததாலயங்களிற் பேரி அடிக்கும வழக்கமுண்டாயிற்றெனறுஞ் சொல்லுவர்.

புத்ததேவருடைய பாதபபடிமைகள், காவிரிபபூமபட்டினத்தைச் சார்ந்த உவவன ததிலும இலங்கைததீவிலுளள (இரததினததீவு) சமந் தம் அலலது சமனொளி (ஆடமஸ்பீக) என்னும மலையின் உசசியிலும் இருநதனவெனறும, அவைகள பௌத்தமததைசசார்ந்த தெய்வங்களாலும, பௌத்தசாரணர் முதலியவர்களாலும, உபாஸகர்களாலும் புத்ததேவராகவே பாவித்து வணங்கித துதிக்கப்பட்டுவந்தனவென்றும் மணிமேகலையால தெரிகினறன. இவறறை,

"அருளு மன்பு மாருயி ரோம்பு
மொருமபெரும பூடகையு மொழியா நோன்பிற்
பகவ னாணையிற பனமரம பூககு
மூவடி மெனபமதான றுண்டத னுள்ளது
விளாபபறை போகாது மெய்புறத திடேஉம
பளிககறை மண்டப முண்டத னுளளது
தூநிற மாமணிச சுடரொளி வாநத
தாமனாப் பீடிகை தானுணடு" எனவும், (ரு-ம் காதை, ௫ரு-௬௬.)

.... மணிமேகலா தெயவம
பதியகத் துறையுமோர் பைமதொடி யாகி
மணியறைப் பீடிகை வலமகொண டோங்கிப்
புலவன தீர்த்தன புண்ணியன புராண
னுலக நோனபி னுயர்ந்தோ யெனகோ
குற்றங் கெடுத்தோய் செறறஞ் செறுததோய்

முற்ற வுணர்ந்த முதல்வா வென்கோ
காமற் கடந்தோ யேம மாயோய்
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோ யென்கோ

வாயிர வாரத் தாழியன் றிருந்தடி
நாவா யிரமிலே னேத்துவ தெவன்" எனவும்,

(ரு-ம் காதை, கரு-கoக.)

" ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்
பாத பீடிகை" எனவும்,

(ஈ-ம் காதை, கக-கஉ.)

" ஈங்கித னயலகத் திரத்தின தீவத்
தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை

யறவியங் கிழவோ னடியிணை யாகிய
பிறவி யென்னும் பெருங்கடல் விடூஉ
மறவி நாவா யாங்குள து" எனவும்,

(கக-ம் காதை, உக-உரு)

" இலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னுஞ்
சிலம்பிணை யெய்தி வலங்கொண்டு மீளுந்
தரும சாரணர்" எனவும்,

(உஅ-ம் காதை, கoஎ-கoக.)

வருவனவற்றானுணர்க.

இன்னும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தெற்கே முப்பதுயோசனைத்தூரத்தில் கடலிலுள்ளதாகிய மணிபல்லவமென்னும் சிறியதீவில், புத்ததேவரிருத்தற்காக இந்திரனால் நிருமித்து இடப்பட்ட ஆசனமொன்று இருந்ததென்றும், அது தீவதிலகையென்னுந் தெய்வமங்கையால் காக்கப்பட்டிருந்ததென்றும், தன்னைத்தரிசித்தோர்க்கு அவர்களுடைய பழம்பிறப்பில் நிகழ்ந்த செய்தியைத் தெரிவித்துத்

தன்னுடைய தெய் வத்தன்மையைப்புலப்படுத்தியதென்றும், அதனல் பலதேயத்துமுள்ள பௌத்தர்களால் வணங்கப்பட்டு வந்ததென்றும் மணிமேகலையால தெரி கின்றன. அவை வருமாறு:—

"விரிந்திலங் கவிரொளி சிறந்துகதிர் பரப்பி
யுரைபெறு மும்முழ நிலமிசை யோங்கித்
திசைதொறு மொன்பான் முழநில மகன்று
விதிமா ணுடியின் வட்டங் குயின்று
பதும சதுர மீமிசை விளங்கி
யறவோற் கமைந்த வாசன மென்றே
நறுமல ரல்லது பிறமரஞ் சொரியாது
பறவையு முதிர்சிறை பாங்குசென் றதிராது
தேவர்கோ னிட்ட மாமணிப் பீடிகை
பிறப்புவிளங் கவிரொளி யறத்தகை யாசனம்" (அ-ம் காதை, சச-ருக)

"பெருந்தவ முனிவ னிருந்தற முரைக்கும்
பொருவறு சிறப்பிற் புரையோ ரேத்துந்
தரும பீடிகை" (அ-ம் காதை, கக-கக.)

"வேக வெந்திற னாகநாட் டரசர்
சினமா சொழித்து மனமாசு தீர்த்தாங்
கறச்செவி திறந்து மறச்செவி யடைத்துப்
பிறவிப்பிணி மருத்துவ னிருந்தற முரைக்குந்
திருந்தொளி யாசனஞ் சென்றுகை தொழுதி
யன்றைப் பகலே யுன்பிறப் புணர்ந்தீங்
கின்றியா னுரைத்த வுரைதெளி வாய்" (க-ப் காதை, ருஅ-கச.)

புத்தசரித்திரம்.

" உயிர்க ளெல்லா முணர்வுபா ழாகிப்
பொருள்வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்தறி விழந்த
வறந்தலை யுலகத் தறம்பாடு சிறக்கச்
சுடர்வழக் கற்றுத் தடுமாறு காலையோ
ரிளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன
நீயோ தோன்றினை நின்னடி பணிந்தே
னீயே யாகிநிற் கமைந்தவிவ் வாசன
நாமிசை வைத்தேன் றலைமிசைக் கொண்டேன்
பூமிசை யேற்றினேன் புலம்பறு கென்றே
வலங்கொண் டாசனம் வணங்குவோள்" (௧0-ம் காதை, ௭-௧௬.)

" மன்பெரும் பீடிகை வணங்கினை யேத்தி
நின்பதிப் புகுவாய்" (௧0-ம் காதை, ௮௬-௮௭.)

" மண்பெரும் பீடிகை யென்பிறப் புணர்ந்தேன்" (௧௧-ம் காதை, ௧௬.)

" பழுகில் காட்சியிந் நன்மணிப் பீடிகை
தேவர்கோ னேவலிற் காவல் பூண்டேன்" (௧௧-ம் காதை, ௨௭-௨௮.)

" மன்பெரும் பீடிகை தொழுதனள் வணங்கி" (௧௧-ம்காதை, ௫௪.)

" கோமகன் பீடிகை தொழுது வலங்கொண்டு" (௧௨-ம் காதை, ௨௧.)

" ஆங்கத் தீவகத் தறவோ னாசன
நீங்கிய பிறப்பு நேரிழைக் களித்ததும்" (௧௨-ம் காதை, ௧௧-௧௨.)

" மணிப்பல் லவத்திடை யென்னையாங் குய்த்துப்
பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காட்டி
யென்பிறப் புணர்ந்த வென்முற் றோன்றி (௨௧-ம் காதை, ௧௫-௧௭.)

" மணிப்பல் லவம்வலங் கொண்டு மடக்கொடி

பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காண்டலுந்
தொழுதுவலங் கொள்ளவத் தாமணிப் பீடிகைப்
பழுதில் காட்சி தன்பிறப் புணர்த்த" (உரு-ம் காதை, கூகூ-கூக.)
"பெரியவன் ரேன்று முன்னரிப் பீடிகை
கரியுவ ளிட்ட காரணந் தானு
மன்பெரும் பீடிகை மாய்ந்துயிர் நீங்கிய
வெண்பிறப் புணர்த்தலு மென்னென்றி யான்றொழ
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வனை யல்லது
மற்றப் பீடிகை தன்மிசைப் பொறாஅது
பீடிகை பொறுத்த பின்ன ரல்லது
வானவன் வணங்கான் மற்ற வரனவன்
பெருமகற் கமைத்துப் பிறந்தார் பிறவியைத்
தரும பீடிகை சாற்றுக வென்றே
யருளினன்" (உரு-ம் காதை, ருச-கூச.)
" .... பூங்கொடி பொருந்தியித்
தீவகம் வலஞ்செய்து தேவர்கோ னிட்ட
மாபெரும் பீடிகை வலங்கொண் டேத்துழி" (உரு-ம் காதை, கஅக-கஅரு.)
"செல்வற் கொணர்ந்தத் தீவகப் பீடிகை
யொல்காது காட்டப் பிறப்பினை யுணர்ந்ததும்" (உஅ-ம்காதை, எஎ-எஅ.)
"பொன்றிகழ் புத்த பீடிகை போற்றுந்
தீவ திலகையு மித்திறஞ் செப்பினள்" (உக-ம் காதை, கூஅ-கூக.)

மணிமேகலையில் புத்ததேவனைப் பாராட்டியும் துதித்தும் வருவன

ரட் சில வருமாறு:—

"அருளு மன்பு மாருயி ரோம்பு
மொருபெரும் பூட்கையு மொழியா னோன்பிற்
பகவன்"

(கூ-ம் காதை, ருக-கூக.)

"எங்கோ னியல்குண னேதமில் குணப்பொரு
ளுலக நோன்பிற் பலகதி யுணர்ந்து
தனங்கெனை வாழாப் பிறர்க்குரி யாள
னின்பச் செவ்வி யன்பதை யெய்த
வருளறம் பூண்ட வொருபெரும் பூட்கையி
னறக்கதி ராழி திறப்பட வுருட்டிக்
காமற் கடந்தவாமன்"
"ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்"
"ஆதிசான் முனிவன்"
"பெருந்தவ முனிவன்"
"பிறவிப்பிணி மருத்துவன்" .
"ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்"
"மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாட்
பொதுவறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன்"
"தரும தலைவன்"

"மாரனை வெல்லும் வீர நின்னடி

தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் நின்னடி
பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய் நின்னடி
துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி
யெண்பிறக் கொழிய விறந்தோய் நின்னடி
கண்பிறர்க் களிக்குங் கண்ணோய் நின்னடி
தீமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
நரகர் துயர்கெட நடப்போய் நின்னடி
யுரகர் துயர மொழிப்போய் நின்னடி
வணங்குத லல்லது வாழ்த்தலென் னாவிற்
கடங்காது”

“மைத்தி ாள் கூர்ந்த மணமாசு தீரப்
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலை”

“தெளிந்த நாதன்”

(௫-ம் காதை, ௭௧-௭௭.)

(௯-ம் காதை, ௧௧.)

(௭-ம் காதை, ௧௯.)

(௮-ம் காதை, ௬௧.)

(௯-ம் காதை, ௬௧.)

(௧௦-ம் காதை, ௬௯.)

(௪௦-ம் காதை, ௮௯-௮௪.)

(௩௧-ம் காதை, ௯௦.)

(கக-ம் காதை, கூக-எஉ.)

(கஉ-ம் காதை, ஃ௫-ஃகூ.)

(உ௫-ம் காதை, கூ௬)

"தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பு
மன்னுயிர் முதல்வன்" (உ௫-ம் காதை, கக௬-ககஎ.)

"செம்பொன் மாச்சினைத் திருமணிப் பாசடைப்
பைம்பூம் போதிப் பகவன்"

"அறிவு வறிதா யுயிர்நிறை காலத்து
(உ௮-ம் காதை, கஎகூ-கஎச.)

முடிதயங் கமரர் முறைமுறை யிரப்பத்
துடித லோகம் ஒழியத் தோன்றிப்
போதி மூலம் பொருந்தி யிருந்து
மாரனை வென்று வீர னாகிக்
குற்ற மூன்று முற்ற வறுக்கும்
வாமனை" (௩0-ம் காதை,
எ-க௩.)

பழைய பௌத்தகவிகள் இப்படியே புத்ததேவருடைய குணவிசேடங்களைப் பாராட்டித் தமிழிற்பாடிய பாடல்களுள் இப்போதகப்பட்டவை மணிமேகலையின் அரும்பதவுரையில் உரியவிடங்களில் மேற்கோள்களாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றை அவ்வவ்விடங்களிற் பார்த்துக்கொள்க.

பௌத்ததருமம்.

புத்தர், பிராஹ்மணர்களுக்கும் அவர்களுடைய கொள்கைக்கும் விரோதமாகத் தமமுடைய கொள்கையை நிலைபெறச்செய்தாரென்பது சிலர் கருத்து. அஃது உண்மையன்றென்பது நிபுணர்களான ஐரோப்பாக் கண்டத்து வித்துவான்கள் பலருடைய அபிப்பிராயம்.

ரைஸ் டேவிட்ஸ் (Rhys Davids) என்பவர் இவ்விஷயமாகச் சொல்வது யாதெனின்:—"கௌதமர் ஹிந்துவாகவே பிறந்தார்; ஹிந்துவாகவே வளர்ந்தார்; ஹிந்துவாகவே பிழைத்தார்; ஹிந்துவாகவே இறந்தார். கௌதமருடைய கொள்கையை அநுஸரித்த

*உபாஸகர்களில .மிகப்புகழ்பெற்ற அசோகனென்பவனை ஜீவகாருண்யமும் நன்னடையு

முள்ளவனாகவிருநத பௌத்தசக்கரவர்த்தியென்று இப்பொழுதும் பல

முறை சொல்லுகிறார்கள். ஆனாலும் அவன் தன்னைத் †(தேவாநாம்ப்ரிய:)

தேவர்களுடைய அன்புக்குரியவனான அசோகனென்று சொல்லிக்கொ ள்வதில அதிகவிருப்பமுள்ளவனாக இருந்தான்; அவன் மிக்க உள்ளன் போ டுகூடிய பௌத்தனாக இருநதாலும், அவனைப் பௌத்தவகுப்பைச சேர்நத ஹிந்துவென்று சொல்வதுதான் உண்மைக்கு ஒத்ததாகும; கௌதமருடைய தத்துவசாஸ்திரத்திலும மானஸசாஸ்திரத்திலும் ஹிந் துககளுடைய வழிவழியாகவந்துள்ள ‡தாசனங்களுள் யாதேனுமொன் றில் இலலாதது ஒன்றுமிலலை ; அவர்வகுத்த அறநெறிக்குரியவிதிகளோ அவருடைய காலததிற்கு முன்னாவது பின்னாவதுள்ள ஹிந்து*களுடைய புஸ்தகங்களிலிருநது எடுத்துக் காட்டக்கூடியவைகளாகவே இருக்கின் றன ; கௌதமரிடத்திலிருந்த அரிய சிறபபாற்றல்களெல்லாம், பிறரால் முன்பு நன்றாகசசொலலப்பட்டதை அபிவிருத்திசெய்து நன்கு பாராட் டிச சீர்ப்படுத்தியவழியிலும், ஹிநதுக்களில மிகப்புகழ்பெற்ற ஆராய்ச் சிமிக்க அறிஞாகள் பண்டைக்காலத்திலேயே ஒத்துக்கொண்டிருக்கும்

---

* உபாஸகர் - பௌத்தரில் இல்லறத்தோர்.

† "தேவாநாம்ப்ரியஃ" என்பதற்கு மூடனென்று ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் இக்காலத்திற் பொருள் கூறப்படுகிறது; இதற்கு இப்பொருள்கூறும்வழக்கம் யாதுகாரணத்தினால் வந்ததோ அது விளங்கவில்லை; அசோகனைச்சார்ந்த பல சிலாசாஸனங்களில் அவன் தன்னை "தேவாநாம்ப்ரியஃ" என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறபடியால், அதற்கு மூடனென்று பொருள்கொள்ள இடமில்லை. தேவர்களைவணங்கி அவர்களுடைய அன்பைப்பெறுவது பிராஹ்மணர்களுக்குரிமையாவதுபோலப் பௌத்தர்களுக்கில்லையானாலும், அசோகன் பிராஹ்மணர்களுடைய கொள்கைக்கு விரோதியாக இருந்தானென்று சொல்லுதற்கு நியாயமில்லை.

‡ தர்சனம் – ஸமயம்.

௫0 பௌத்ததருமம்.

ஒழுங்கிற்கும் நடுவுநிலைமைக்குமுரிய தர்மங்களை நியாயமாக எந்தமுடிபுவரையிற் கொண்டுசெலுத்தலாமோ அதுவரையிற் கொண்டுசெலுத்தியதிலுந்தான் காணப்படுகின்றன; கௌதமருக்கும் மற்றை ஆசிரியர்களுக்குமுள்ள வேறுபாடு, முக்கியமாக அவருடைய மிக ஆழமான ஆர்வத்துடன்கூடிய ஸ்ரத்தையிலும உலோகோபகாரமாயிருக்கிற விசாலமான ஜீவகாருணியபாவத்திலு

*முள்ளது. இந்தவேறுபாடுகூடப் பெரும்பாலும் இப்பொழுதுதான் அதிகமாகத்தோற்றுகின்றன. இவ்வேறுபாட்டால் அக்காலத்தில அவருக்குப் . பிராஹ்மணாகளில உயாநதவாகளாக இருந்தவர்களுடைய ஸம்மதியும் ஸகாயமும் ஒருவிதத்திலும இலலாமற்போகவில்லை. அவருடைய முக்கியசிஷ்யர்களிற் பலரும் அவருடைய ஸங்கத்தேரில் மிகப்புகழ்பெற்றவர் பலரும் பிராஹ்மணாகளே; அவர் பிராஹ்மணர்களை மாணிக்கத்தகுநதவர்களென்று மதித்துப் பௌத்தபிக்ஷுக்களுடன் எப்பொழுதுஞ்சேர்த்துப் பாராட்டிக்கொண்டிருந

தார்;பௌத்தசமயத்தில் ஆழ்ந்தவர்களான அருகததுக்களுக்குப் பிராஹ் மணரென்ற பெயரை ஒருகௌரவநாமமாக உபயோகித்துக்கொண்டுவந் தார்; ஸங்கத்தாருக்குள் ஜாதிபேதமிலலாமற்செய்ததும் நிர்வாணத்திற் . குரியவழி மிக உயர்ந்தவனுக எண்ணிககொண்டிருக்கும இருபிறப்பாள னுக்கும் மிகத் தாழ்ந்தசண்டாளனுக்கும் ஒரேவிதமாகத்திறநதுள்ள தென்று அவர்சொல்லியதும் அதிக அத்ருப்தியை உண்டுபண்ணினவென் பதிற் சந்தேகமில்லை; மேலும் யாகமுதலிய காமமாக்கத்தில் அவருக் கிருநத அவமதிப்பும் இந்தஜன்மத்தில இவ்விடத்திலேயே தாம் கரை யேறுவதற்கு வேண்டியதைச செய்துகொள்ளும் யோக்கியதை ஒவ் வொருவருக்கு முண்டென்று அவருக்கிருநத தெளிவும் அபாயகரமான கொள்கைகளென்று புராதனவழியிலேயே பறறுள்ள கூட்டததாருக்குத தோற்றின. மேற்கூறிய இருதிறத்தாருடைய சமபிரதாயங்கள் காலக கிரமத்தில் ஒன்றற்கொன்று முற்றும் ஒவ்வாததாகவே ஆய்விட்டனவெ ன்பது உண்மையாயிருத்தல்கூடும; ஆனுல, பண்டைக்காலத்தில் கௌ தமரும் பிராஹ்மணரிற் பெருமபான்மையோரும அவை அவ்வாறு வேறு பாடுள்ளனவென்று எண்ணவில்லை.

அசோகன்காலத்திற்குப்பிறகு நெ டுங்காலஞ்சென்றபின்பு பௌத்தமதம் தன்னியற்கைமாறிச சீர்குலைவுமள வும் மதசம்பந்தமான கலகத்தினுல் வருந்துன்பம் இருந்ததாகவே கேள வியில்லை. வழிவழியேவந்துள்ள ஹிந்துமதத்தினகத்திருந்தே பௌத்த மதம் வளர்ந்து பெருகியது; அந்தப் பௌத்தமதத்தில் அழகு மிகுநத பல மேம்பட்டவிஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றனவென்பதை யாவரும அறிவாராதலின், அது, தனது மூலமாகிய ஹிந்துமதத்தின் சிறப்பினை யே விளக்குவதென்றும், ஹிநதுமதம் இழிந்ததென்றேனும் துன்புறுத

* கௌதமரிடத்தில் இந்த இரண்டு குணங்களும் மிகுதியாகவிருந்தனவென்று தாத்பரியம்.

துவதென்றேனும் விளக்கவந்ததன்றென்றும் அறியற்பாலது. கௌதம ருடைய பயிற்சியெல்லாம் பிராஹ்மணமதத்திலேயே. அப்புராதனமதத் தின் உட்பொருளைவெளியிட்டு மிகச் சரியாக விளக்கிக்காட்டியவர்களெல் லாருள்ளும் தாமே சிறந்தவரென்று கௌதமபுத்தர் தம்மைப்பற்றி எண்ணிக்கொள்வதற்கு உரிமையுண்டு. அவர், ஹிந்துக்களுள் மிகவுயர்ந் தவரும் அறிவுடையவரும் சிறந்தவருமாக இருந்தாரென்பதுதான் அவ ருக்குத்தக்கது." என்பது.

மத ஆராய்ச்சியில் உழைத்திருக்கும் சிறந்த வித்வச்சிகாமணிகளா கிய 'மாக்ஸ் முல்லர்' (Max Mullur) 'ஓல்டன்பர்க்' (Oldenberg) 'மானி யர் வில்லியம்ஸ்' (Monier Williams) முதலான மற்றை ஐரோப்பிய வித்துவான்களுடையகருத்தும இதுவே. கிழக்குத்திசைப் பரிசுத்த புஸ் தகங்களென்று பொருள்படும 'ஸேக்ரெட் புக்ஸ் ஆப் தி ஈஸ்ட்' (Sacred books of the east) என்ற இங்கிலிஷ் பெயரால் 'மாக்ஸ்முல்லர்' என்ப வா வெளிப்படுத்திவரும புஸ்தகங்களுள் கரு - ம் புஸ்தகத்தின் நூன்

முகத்தில் ௹௨ - ம பக்கத்தில் அவர் சொல்லியிருப்பது யாதெனின்:— "என்புத்திக்கேற்க உபநிடதங்களே புத்தமதத்திற்கு மூலம்; புத்தம தம, பலவாறாலும உபநிடதத்தின் கொள்கையை எந்தமுடிபுவரையிற் கொண்டு செலுத்தலாமோ அந்த முடிபாகவுள்ளது. அது, பின்னும் அந்த உபநிடதங்களின் கொள்கையையே தன்னுடைய நூதனமான கோட்பாட்டிற்கு ஆதாரமாக்வுடையது. கொள்கையைப்பற்றிச சொல் லப்புகுங்கால், வேதாந்தத்தால நாடப்படுவதும் எவற்றிற்கும் மேலான முடிவானதுமாகிய ஆத்மதத்துவஞானமானது பௌத்தர்களுடைய *ஸம்யக்ஸம்போதியேயாம். ஆசாரத்தைப்பற்றிப் பேசுங்கால், ஹிந்துஸந்யாஸியே பௌத்தபிக்ஷுவாம்; பிராஹ்மணப் பிரஹ்மசாரியாச்ரமத்துக்குரிய துன்புறுத்தும் நீடித்த நியமத்தினின்றும், பிராஹ்மண கிருகஸ்தனுடைய தருமங்களினின்றும, பிராஹ்மண வானப்பிரஸ்தனுக்கு நியமித்திருக்கும தவச்சுமையினின்றும் விடுதலையடைந்த துறவியே அந்தப்பிக்ஷு.

ஹிந்துமதத்தில் ஸந்யாஸிக்கேயுரிய ஆத்ம ஸம்பந்தஸ்வாதந்திரியமானது பௌத்தமதத்தில் ஸங்கமென்கிற சகோதர கோஷ்டியிலுள்ள எல்லாக்குமே உரிய பொதுப்பொருளாம். அந்தக் கோஷ்டியில் இளைஞரும் முதியரும், பார்ப்பாரும் சூத்திரரும், வறிஞரும் செல்வரும், அறிஞரும் பேதையரும ஆகிய எல்லோருமே ஒருங்குசேரலாம்; உண்மையில் வேதத்தைப்பற்றி நிற்குமுலகமும் திரிபிடகத்தைப்பற்றி நிற்குமுலகமும் தொடர்சசியற்றவையே யல்ல; அவ்விரண்டிற்கும் தேச

தால் தொடர்சசியுண்டு. ஒன்றோடொன்று மிக்கவேறுபாடுற்றுத் தோ ்றும் இவ்விரண்டு கோடிகளையும் சேர்த்துப் பொருத்திக்காட்டுவதற்

* ஸம்யக்ஸம்போதி - நல்லஞானம்,

குள்ள இயைபை உபநிடதங்களில் தேடிக் கண்டுகொள்ளவேண்டும்'' என்பதாம்.

இவ்விதமாக ஆராய்ந்துபார்க்குங்கால், பௌத்தமதத்திற்குள்ள ஆதாரங்கள், கௌதம புத்தருக்கும் முந்தியகாலத்திலேயே இருந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன. பௌத்தநூல்களாலும் கௌதமபுத்தருக்கு முன்பு அநேக புத்தர்கள் இருந்தாரகளென்றும் அந்தப்புத்தர்களில் இருபத்துநால்வர் மிகப் பெயர்பெற்றவர்களென்றும் அவர்களுள் இருபத்துநான்காம் புத்தர் கௌதமபுத்தரென்றும் தெரிகின்றது. இதனாலும கௌதமபுத்தருடைய காலத்துக்குமுந்தியே பௌத்தசமயத்துக் குரிய இன்றியமையாத கொள்கைகளெல்லாம் வழக்கத்தில் இருந்தனவென்றறியலாம்.

"இறந்த காலத் தெண்ணில்புத் தர்களுஞ்
சிறந்தருள் கூர்ந்து திருவாய் மொழிந்தது

(மணிமேகலை, ௨௦ - ம் காதை, ௬௪ - ௬௫.)

ஸ்மிருதிகளிற்கூறப்பட்டுள்ள வருணாச்ரம தர்மங்களைக்கைப்பற்றிப் பண்டைக்காலத்தில் ஹிந்துக்கள் யாவரும தவறாது ஒழுகிவந்தனரென்று எண்ணுவதற்குப் பல ஸாதனங்கள் உண்டு. ஆரியாகள் பிரஹ்மசரி யத்திலிருந்து கிருஹஸ்தாச்சிரமத்திற்கும், அதிலிருந்து வானப்பிரஸ்தாச சிரமத்திற்கும், பிறகு ஸந்யாஸ ஆச்சிரமத்திற்குஞ் செல்லுவது வழக்க மாகவிருந்தது. பிரஹ்மசாரிக்கும் கிருஹஸ்தனுக்கும் ஸ்மிருதிகளால விதிக்கப்பட்டுள்ள நியமங்கள் பலவாம்; அவை கடினங்களுமாம்; வானப் பிரஸ்தனுக்குரிய ஒழுக்கங்கள் அவ்வளவு கடுமையுள்ளனவல்ல. ஸந்யா ஸிக்குரிய ஸ்வாதந்திரியமோ மிக அதிகம். அவன், நித்திய நைமித்திக கருமங்களினின்றும் கிருஹ்யஸம்ஸ்காரங்களினின்றும் ஜயோதிஷடோம யாகப்பிரக்கிரியைகளினின்றும நீங்கினவன். இந்த ஸ்வாதந்திரியத்தைக கருதியே அநேகர் தக்க காலத்தில் துறவறத்தை மேறகொண்டனா. இங்ஙனம் வானப்பிரஸ்தராயும் ஸங்யாஸிகளாயுமிருந்தோா, காட்டிற சென்று ஒருங்குசேர்ந்து ஆங்காங்குத் தத்துவவிசாரம்செய்துவநததின் பயன், வேதங்களிலுள்ள *ஆரண்யகபாகத்தைச்சார்ந்த உபநிடதங்களில நன்கு விளங்குகின்றது. ஹிந்துக்களுடைய பிரஸித்தமான †ஆறுதரிசனங்களும் உண்டானதுகூட இவ்வித தத்துவ விசாரத்தினுலேயே. இன்னும் க்ஷத்திரியர்கள் நடுவுநிலைமையினின்று செங்கோல் செலுத்தி வருங்காலத்தில், அவர்களுள்ளே பலர் ஸ்மிருதிகளாற்பாராட்டப்படுகிற மூற்சொல்லிய வருணாச்சிரமங்களின் ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஜனங்களுக்குப

* ஆரணியகம்—காட்டிற்குச் சம்பந்தமுள்ளது.

† ஆறுதரிசனங்களாவன: ஸாங்கியம், யோகம், மீமாம்ஸை, வேதாந்தம், நியாயம், வைசேஷிகமென்பன. இவை ஷட்தரிசனமெனப்படும்.

பௌத்ததருமம்.

பொருண்மையை யுண்டாக்குவதினால், அவை தமது நல்ல அரசாட்சிக்கு இடையூறாகவுள்ளவைகளென்று எண்ணங்கொண்டிருந்திருக்கலாமென்றும் ஊகித்தற்கிடமுண்டு. பௌத்தமத ஆராய்ச்சியில் பேர்பெற்றவருள் ஒருவரான 'ஓல்டன்பர்க்' (Oldenberg) என்பவர், துறவறமானது முதலில் ஹிந்துதேசத்தில் உதித்துப் பின்பு மற்றையிடங்களிற் பரவியதென்று எண்ணுகிறார். கௌதமபுத்தர்காலத்தில் விந்தியமலைக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவேயுள்ள நாடாகிய ஆரியாவர்த்தத்தில் துறந்தோர் கூட்டம் பல இருந்தனவென்று பௌத்தநூல்களாலும் ஜைனநூல்களாலும் தெரியவருகிறதென்றும் அவர் சொல்லுகிறார். ஆகவே தத்துவவிசார முயற்சி எவ்விடத்தும மிகுதியாக விருநதகாலத்திலேயே அவ்வாரியாவர்த்ததில் கௌதமபுத்தர் அவதரித்தனர். மேறகூறிய முன்னோர்களின் ஞானமே அவருக்கு மூலதனம். வேதாந்தத்திற்கும பௌத்தமதத்திற்கும் பலவற்றிலும் ஒற்றுமையிருப்பதறகு இதுவே

காரணம்.

உலகவாழ்வானது துன்பத் தொகுதியென்பதும், மறுபிறப்பு அத்துன் பததைத் தொடர்ச்சியுறுது வழிவழியாக வளர்விப்பதென்பதும், பிறவா மையே மாந்தர் எய்துதற்குரிய மேலான உறுதிப்பொருளென்பதும், அப்பிறவாமைகுப் பற்றறுப் பயன் நோக்காது செய்யும நற்கருமங்களே காரணமாமென்பதும் ஹிந்துக்களுடைய தரிசனங்களிலும பௌத்த நூல்களிலும் ஒரேவிதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன:

"பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்னது
அற்றோ ருறுவது"

(மணிமேகலை, உ-ம் காதை, சுச-சுசு.)

*மூவகைத் துன்பங்களினின்றும் நீங்குவதே சிறந்த புருஷார்த்தமென்பது சாங்கிய தரிசனத்தின்கொள்கை. உலகவாழ்வு ஸாரமில்லாததென்றும் நிலையில்லாததென்றும் நினைத்து மாறுபடுதலில்லாததும் நித்தியமானதுமாகிய வீட்டையடைய ஒவ்வொருவரும் முயலவேண்டுமென்பதே வேதாந்தத்தின் கருத்து. இங்கே சொல்லிய அந்தமிலின்பத்தழிவில் வீட்டை வேதாந்திகள் நிர்வாணமென்றுங் கூறுவதுண்டு. பௌத்தர்க

னும் தாம் பெறுதற்குரிய மேலான புருஷார்த்தத்தை நிர்வாணமென்றே கூறுவர். இந்த நிர்வாணத்தினுடைய இலக்கணத்தைக் கூறுதலிலும இதனை அடைதற்குரிய வழியை அறிவுறுத்துதலிலும வேதாந்திகளுக்கும் பௌத்தர்களுக்கும் சிறிது வேறுபாடிருந்தாலும் அத்வைதிகளல்லாத மற்றை வேதாந்திகள் அத்வைதிகளைப் †பிரச்சன்ன பௌத்தர்க

* மூவகைத் துன்பங்களாவன:— (க) ஆத்யாத்மிகம் (உ) ஆதிதெய்விகம் (ங) ஆதிபௌதிகம்.

† பிரச்சன்ன பௌத்தர் - வேறுவேடத்தில் மறைந்த பௌத்தர்.

பௌத்த தருமம்

ளென்று அவமதித்துக்கூறும் வழக்கம் வேதாந்தத்திற்கும் பௌத்த மதத்திற்குமுள்ள ஒற்றுமையை விளக்குகின்றது. பௌராணிகர், கௌதமபுத்தரை விஷ்ணுவின் அவதாரமாக ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதும் பௌத்தமதம் ஹிந்துமதத்திற்கு நேரே மாற்றும் முரணியதன்றென்பதைக் குறிப்பிக்கும.

பௌத்தமதத்தில் மஹாயானம் ஹீனயானமென்று இருவகையுண்டு; அவற்றுள், மஹாயானம நேபாலம், திபெத், சீனம, ஜபபான் என்கிற இடங்களில் நடைபெற்றுவருகிறது. ஹீனயானம பர்மாதேசத்திலும் இலங்கைத்தீவிலும் பரவியுள்ளது. மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டுள்ளது இந்த ஹீனயானசம்பிரதாயமே. ஹிந்துதேசத்தின் வடக்கேயுள்ள மஹா யானசம்பிரதாயத்தாரும் வேதாந்திகளும் அடிக்கடி தம்முள் வாதித்து வந்தனரென்று தெரிகிறது. மஹாயானசம்பிரதாயத்தைச சேர்நத பல நூல்கள் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையிலே எழுதப்பட்டுள்ளன. ஹீனயானத்தார் க்குப் பாளிபாஷையில் எழுதப்பட்டுள்ள திரிபிடகமே மூலநூல் ; வேறொன்றுமில்லை. கௌதமபுத்தர்காலத்திலே பௌத்தருக்கும் வேதாந் திகளுக்கும தத்துவசாஸ்திர விஷயமான வழக்கு அதிகமாக இருந்ததெ ன்று தெரியவில்லையாதலால், அவாகாலத்துக்குப்பின்பே பௌத்தமதத திற் பிரசித்தமாகவுள்ள மாத்தியமிகர், யோகாசாரர், ஸௌத்திராந்திகர், வைபாஷிகர் என்கிற நான்கு வகையாருடைய தத்துவசாஸ்திர சமபிர தாயங்களும் உண்டாயிருக்கவேண்டும.

• கௌதமபுத்தர், வேதாந்தக்கொள்கையில் அடங்கியிருக்கிற அப் பிரத்தியக்ஷமான தத்துவங்களை அனுமானதர்க்கத்தினாற் சாதிக்கமுடியா தென்ற அபிப்பிராயங்கொண்டவர்; ஆனாலும் ஸாங்கியர்களுடையனவும வேதாந்திகளுடையனவுமாகிய மானஸசாஸ்திரத்தையும முன்னேயுள்ள பல ஆசிரியர்களின் ஆசாரத்தையும் அவர்களுடைய அறநெறிக்குள்ள விதிகளையும் கைக்கொண்டவர் ; ஸ்வப்பிரயோஜனத்தை நாடிமுயலவது அறமன்றென்பதும் அவ்வகைமுயற்சி துன்பமே உருவங்கொண்டாற் போன்ற உலகவாழ்வின்பற்றினை விருத்திசெய்துகொண்டே வருமெனபதும பயன்கருதாமல்

பிறருக்காகப் புரியுங்கருமமே துன்பந்தரும உலக பற்றினை அறுப்பதென்பதும அவருடையகொள்கை :

"தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன்"

(மணிமேகலை, ௫-ம் காதை, எ௬.)

"பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய்"

(மணிமேகலை, ௧௧-ம் காதை, ௬௩.)

"பிறர்க்கற மருளும் பெரியோன்"

(மணிமேகலை, உ௧-ம் காதை, ௧௭௮.)

பௌத்த தருமம்.

"தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பு
மன்னுயர் முதல்வன்"

(மணிமேகலை, உ௫-ம் காதை, ௧௧௬-௧௧எ.)

"முன்றான்பெரு மைக்கணின் றான்முடி வெய்து காறு
நன்றே நினைந்தான் குணமொழிந் தான்ற னக்கென்
றொன்றானு முள்ளான் பிறர்க்கேயுறு திக்கு ழந்தா
னன்றே யிறைவ னவன்றாள்சர ணங்க ளன்றே."

(குண்டலகேசி, கடவுள்வாழ்த்து.)

"இருட்பார வினைநீக்கி யெவ்வுயிர்க்குங் காவலென
வருட்பாரந் தனிசுமந்த வொன்றுமுத லின்றளவு
மதுவொன்று மலரடிக்கீழ் வந்தடைந்தோர் யாவர்க்கும்
பொதுவன்றி நினக்குரிதோ புண்ணியநின் றிருமேனி."

(வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௧௧-ம் கலித்துறை

யுகாரணம்.) தெய்வமுண்டென்னும் உறுதியும் ஆன்மாக்களுண்டென்னுமுறுதியும் அவற்றின் இலக்கணங்களையும் சம்பந்தத்தையும அறிந்துகொள்ளுதலுமே நலலொழுக்கத்திற்கு ஆதாரமென்று அவர் உறுதியாக எண்ணினவரலலர். தெய்வத்தைப்பற்றியும் ஆன்மாவைப்பற்றியும எவரும் யாதொன்றும அறியவல்லவரல்லரென்பது அவரதுக்ருத்துப்போலும். ஆயினும் துன்பம்நிறைந்த பிறவிப்பிணியினின்றும நீங்குவதே மாந்தர் எய்துதற் குரிய பெருமபயனென்பதையும், யான் எனதென்ற இருவகைப்பற்றுமே அப்பிறவிப்பிணியை அறுத்தற்கு இடையூறுகவுள்ளனவென்பதையும், அப்பிணிநீங்கிய நிர்வாணநிலையில துன்பத்திறகு இடமேயிலலையென்ப தையும அவர் உறுதியாக நம்பினவா. ஆன்மாவைப்பற்றியும பிரஹ்மத்

தைபபற்றியும் வழக்காடுவதைக்காட்டிலும் ஒழுக்கத்தைச் செவ்வைசெய்து நடைபெறசெய்வதால் உலகத்தில் துன்பங்குறையுமென்றெண்ணி, அவர் தர்மத்தை வெளியிட்டு விளக்கிப் பரவசெய்தாரென்றே

நினைக்க வேண்டும். புத்தரைச சிலர் நாஸ்திகரென்றும் அநாத்மவாதியென்றும பேசுகிறாகள். திரிபிடகத்திலடங்கிய புத்தருடைய உபதேசங்களுள் ஒன்றேனும இக்கருத்தை முற்றும் விளக்குவதாகத் தெரியவில்லை. இவ்வாறு கூறுபவர்கள் பௌத்தர்கள் சொலலும் நிர்வாணத்தைச சூனிய நிலையென்று கருதுகிறாகள். அது புத்தருடையகொள்கையென்று சொல்லற்பாலதன்று.

(Oldenberg Page 278)

ஸம்யுக்தநிகாயம் என்கிற பௌத்தநூலில, வத்ஸகோத்திரன் என்ற

ஒருதுறவி கௌதமபுத்தரிடஞ் சென்று "ஆன்மாவென்று ஒன்று உளதோ?" என்று கேட்டபொழுது புத்தர் மௌனமுற்றிருந்தனரென்றும,

ஆனால் அங்ஙனம் ஒன்று இல்லையோவென்று பின்னும் அவன் வினவிய பொழுது அதற்கும் புதகர் ஒன்றும் பேசாமலே இருந்தனரென்

றும் கூறியிருக்கிறார். கோசலதேசத்தரசனாகிய ப்ரஸேநஜித் என்பவன் ஸாகேத நகரத்திற்கும் ஸ்ராவஸ்தி நகரத்திற்கும் நடுவிற் போய்க்கொண டிருக்கையில், க்ஷேமை என்கிற ஒரு பிக்ஷுணியைச சந்தித்துப் பணிந்து அவளிடத்தில் பௌத்ததருமத்தைப்பற்றித் தான் ஐயுற்றபொருளை பின்வரும் வினாவிடைகளால் தெளிந்துகொண்டனனென்று மேற்கூறிய ஸம்யுக்தநிகாயத்தாலேயே தெரிகின்றது:

அரசன்—*"பகவதி! ததாகதன் இறந்தபின்னரும் உளனோ?"

க்ஷேமை—"அரசர்தலைவ! ததாகதன் இறந்தபின்னரும் இருப்பதாக ஆசாரியபுத்தன் சொல்லவில்லை."

அரசன்—"பகவதி! ஆனால் இறந்தபின்பு ததாகதன் இல்லையோ?"

க்ஷேமை—"அரசசிங்கமே! ததாகதன் இறந்தபின்னர் இல்லையென்பதையுங்கூட ஆசாரியபுத்தன் சொல்லவில்லை."

அரசன்—"பகவதி! அங்ஙனமாயின், ததாகதன் இறந்தபின்னர் உளனுமாம், இலனுமாம், என்னலாமோ?" பகவதி! ததாகதன் இறந்த

பின்னர் உளனுமல்லன், இலனுமல்லன் என்றும் கூறலாமோ?"

இவ்வினாக்களுக்கும முன்போலவே அந்தப்பிக்ஷுணி "இவற்றைப் பற்றி ஆசாரியபுத்தன் ஒன்றும் சொலலவில்லை" என்றனள். இவ்வகை வினாவிடைகளுங்கூட நிர்வாணமென்பது சூனியாவஸ்தையென்றும், ஆன்மாவென்று ஒன்றில்லையென்றும், கௌதமபுத்தர் வற்புறுத்திக் கூறினரென்று காட்டவில்லை. நிர்வாணத்தை அடைந்தபின்னர் உலகத் துன்பமுற்றும் அறுமென்றும் அத்துன்பத்தை அறுக்கமுயலுவதே எல்லாத்தருமங்களுக்கும் முடிவானபயனென்றுங்கருதி, உலகம் உய்யும் பொருட்டுக் கௌதமபுத்தர் தமது மதத்தை யார்க்கும் உபதேசித்து வந்தனர்.

கௌதமபுத்தருக்குப் போதிவிருக்ஷத்தினடியில் ஞானோதயமான பொழுது அவருடைய மதத்திற்கு அடிப்படையாகிய நான்கு ஸத்தியங்கள் அவர் மனத்துட் புகுந்தன; அவற்றின் மேலேதான் அவர் பின்பெழுப்பிய கட்டிடமெல்லாம் நிற்கின்றன.

அந்த ஸத்தியங்களாவன: — க - துக்கம், உ - துக்கோத்பத்தி, ... துக்கநிவாரணம், ச. - துக்கநிவாரணமார்க்கமென்பன.

"துன்பந் தோற்றம் பற்றே காரண
மின்பம் வீடே பற்றிலி காரண
மொன்றிய வுரையே வாய்மைநான் காவது"

(மணிமேகலை, ௩௰-ம் காதை, ௧௮௬-௧௮௮.)

* பகவதி என்பது, பிக்ஷுணிகளைக் கௌரவித்தழைக்கும் விளிப்பெயர்; க்ருஷிணிகளைப் பவதியென்பதுபோல.

பௌத்த தருமம். இவ

கௌதமபுத்தர் தமக்கு ஞானோதயமானபின்பு காசிக்குச்சென்று,

முன்பு தமமுடன் தவஞ்செய்துகொண்டிருநதோராகிய ஐந்துஸந்யாஸி களுக்குத தமமுடையகொள்கையைத் தெரிவிககும்பொருட்டுச் செய்த உபநயாஸததில் காணப்படுவது யாதெனின்,

(Oldenberg Page 211.)

" ஓ ஸநயாஸிகளே! துக்கமென்ற தூய்மையான ஸத்தியம் இதுவே: பிறவி துன்பம; பிணி துன்பம; மூப்பு துன்பம்; இறப்பு துன்பம்; அன்பிலலாரோடு தொடர்பு துன்பம; அன்புள்ளாரிடத்தினின்றும் பிரிவு துன்பம; விரும்பியதைப் பெறாமை துன்பம்; சுருங்கசசொல்லின் ஐம்புலப்பறறும துன்பமேயாம்.

ஓ ஸநயாஸிகளே! துகோத்பத்தியாகிய தூய்மையான ஸத்தியம் இதுவே: இங்கும அங்கும் சிறுபான்மையே நிறைவேறுதற்குரியனவாய காமலோபங்களோடுசேர்நத வேட்கை (திருஷ்ணை) என்பதே இது; இதுவே பிறப்பினும் வித்து;

" அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து." (திருக்குறள்.)

இன்பவேட்கையும உயிர்வாழ்வேட்கையும அதிகாரவேட்கையும் இது

வாம.

ஓ ஸங்யாஸிகளே! துக்கநிவாரணமாகிய தூய்மையானசத்தியம் இது வே: ஆசையை யொழித்து அதைத் தன்னிடத்தினின்றும வலிந்து நீக்கித தன்னை அதிலிருந்து பிரித்துககொண்டு அதற்கு இடங்கொடாமல் அதை முற்றும நாசஞ்செய்தலினால உண்டாகும இந்த த்ருஷ்ணையின் அழிவுதான்.

ஓ ஸங்யாஸிகளே! துககநிவாரணமார்க்கமாகிய தூய்மையான ஸத்தியம இதுவே: மிகக தூய்மையையுடைய அஷ்டாங்கமார்க்கம இததான்; அஃதாவது:—நற்காட்சி, நல்லூற்றம, நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நலவாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நறகடைப்பிடி, நல்லுளத்தோர் தலைப்பாடு என்னும் இவ்வெட்டுமாம."

"நற்காட்சி நல்லொழுக்க நல்வாய்மை நல்வாழ்க்கை
நற்செய்கை யோடைந்து நாடு."
"நன்முயற்சி நன்காங கடைப்பிடிநல் லோர்நம்பாற்
செல்கையுட னெட்டனைத்துந் தேறு."

(பரமதிமிரபானு.)

"பழித்திடாப் பழுதில் வாழ்க்கை யெட்டையும் பாரித்து"

(சிவஞானசித்தியார்.)

உலகவாழ்க்கை துன்பமென்பது, சாங்கியர்களுக்கும் வேதாந்திக

ருக்கும, மற்றைத் தரிசனத்தார்களுக்கும்

சைனர்களுக்கும், பௌத்

தர்களுக்கும் பொதுவாகவுள்ள கொள்கை.
மைத்திராயணியுபநிடதத்தின் தொடக்கத்தில உலகவாழ்வு
நிலையற்றதென்பதும, ஆதலின அது. துன்பத்திற்கு
இருப்பிடமானதென்பதும பினவருமாறு விளக்கப்பட் டுள்ளன:
(Sacred books of the east Vol. xv. pages 287 - 289)

"பிருஹத்ரதனென்னுமரசன் யாக்கை நிலையாமையைக் கருதி வை ராக்கியம்பூண்டு தன் அரசை மூத்தமகனிடத்து ஒப்பித்துவிட்டுக காட டுக்குச் சென்றனன்; அங்கே அவன் பிரமேற்குவித்தகையனுகிச சூரிய னையே நோக்கிக்கொண்டு அருந்தவம்புரிந்தான்; இங்ஙனம ஆயிரநாள் சென்றபின் ஒரு முனியையடைந்து அவா பாததததைப் பணிந்து வீழ்ந்துகிடக்க, எல்லாவற்றையும எரிக்கின்ற புகையிலலாத தீச்சுடாபோல ஒளிவீசும் ஆத்மஞானியான பகவான் சாகாயநயரென்னும அம்முனிவா, அரசனைநோக்கி, "எழுவாய், எழுவாய்; விருமபியதைப் பெறுவாய்; நீ வேண்டுவது என்னை?" என் றனா; அதற்கு அவ்வரசன் அவரைப் பணிந்து, "யாவரும் வழிபடற்குரிய முனியே! தேவரீா மெய்ப்பொருளுணா சியுடையீா; அடியேனுக்கு ஆத்மஞானமிலலை; அடியேன் அதைககேட்க விரும்புகிறேன்; எனக்கு உபதேசித்தருள வேண்டுகிறேன" என்றனன அதற்கு அம்முனிவர், "ஆத்மதத்துவ ஞானமானது பண்டைக்காலத் திற் பெரியோாகளால நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது; அஃது எளிதிற் பெறக் கூடியதன்று; ஆதலின், இக்ஷ்வாகு குலத்தோன்றலே! நீ விருமபிய பிற வற்றைக் கேட்பாயாக" என்றனா ; அப்போது அரசன் சாகாயநயருடைய பாதத்தில் தன்

சென்னியுறப்பணிநது பின்வரும காதைதயைககூறினன்.

"என்பு, தோல், நரமபு, என்பினுளிருக்கும ஊதது, மூமஊம, சுகி லம், சோணிதம், சிலேஷ்மம, கண்ணீர ஆகிய இவற்றை யுடைமையாய் பழிக்கப்படுவதாயும் மலமூத்திர வாத பித்த கபங்களுடைய கூட்டமாயு முள்ள நாற்றமுடைய இநதச சாரமிலலாத சரீரததிலிருநதுகொண்டு போகத்தை அனுபவிததலினுல யாதுபயன்? காமம, குரோதம, உலோபம், மோகம், பயம், துக்கம, அழுக்காறு, விருமபியதை யடையாமை, விரும்பாததை யடைதல, பசி, தாகம, மூப்பு, இறபபு, பிணி, சோகம ஆகிய இவற்றால் துன்புறும இசசரீரத்திலிருநது இன்பத்தை அனுபவித்தலால யாதுபயன்? ஈ கொசுகுமுதலிய ஜநதுக்களும் புல பூண்டுகளும பிறநது இறக்குமாறுபோலவே உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும அழி

யுந்தன்மையனவாக நாம் பார்க்கிறோம; அவற்றால் யாதுபயன்?

இஃதன

றிப் பெரியோர்களும், ஸுத்யும்நன், இந்திரத்யும்நன், குவலயாசுவன், யுவனாசுவன், வத்திரியாசுவன், அசுவபதி, சசிபிநது, ஹரிசசந்திரன், அம பரீஷன், அநநுக்தன், சர்யாதி, யயாதி, அநரண்யன், உக்ஷஸேநன் முதலிய சிறந்த வில்லாளிகளான சக்கரவர்த்திகளும், மருத்து பிரதன்முதலிய அர

பௌத்த தருமம். ருக

சாகளும தம்முடைய சுற்றத்தாருடைய கண்காணத் தமக்குரிய பெரிய ஐசுவரியத்தைத் துறநது இவ்வுலகைவிட்டு

வேற்றுலகஞ்சென்றனர். இம் மட்டுமேயன்று. வேறு பெரியோர்களும் அவ்வாறே சென்றார்கள். கந் தாவா, அசுரர், யக்ஷர், அரக்கர், பூதகணங்கள், பிசாசர், உரகர், பேய்கள் முதலியோருடைய நாசத்தையும் கண்டிருக்கிறோம். இதுவுமன்றி, பெரி யசமுத்திரம் நீர்வற்றுதலும், மலைகள் கீழேவிழுதலும், துருவநக்ஷத்திரம் சலித்தலும், பூமி ஆழ்தலும், தேவர்கள் தங்களிடங்களைவிட்டு ஓடுதலும் உண்டு. இப்படியிருக்குமெனக்கு இந்த உலக ஸுகானுபவங்களால் யா துபயன்? அவற்றை நம்பினவர்களுக்கு இவ்வுலகில் அடிக்கடி பிறப்பு நேரிடுவதைப் பார்க்கலாம். ஆகையால், என்னைக் கைதூக்கிவிடல்வேண்டும். நான் இந்த உலகவாழ்வில் பாழ்ங்கிணற்றிலுள்ள தவளையைப் போன்றிருக்கிறேன். பூஜ்யரே! தேவரீரே எங்களுக்குக்கதி; பூஜ்யரே! தேவரீரே எங்களுக்குககதி."

இவ்வாறு கூறியுள்ள உபநிடதத்தின்பொருளை ஆராய்ந்து பார்க்கு மிடத்தில உலகமும், உலகவாழ்வும், மானிடசரீரமும் நிலையற்று, மாறிப் போதலுக்கு உட்பட்டவையாதலால், அவை துன்பத்திற்கு ஓர் இருப்பிடமா குமென்றும, நிலையுள்ளதும, வேறுபாடில்லாததுமானபொருள் ஆதமதத்துவம ஒன்றுதானென்றும தெரிநதுகொள்ளலாம்.

புத்தர் இந்த ஆத்மதத்துவத்தைப்பற்றி உறுதியாக ஒன்றும் சொல்லாவிட்டாலும் பிரபஞ்ச சம்பந்தமான பொருள்களெல்லாம நிலையற்றனவாகையால, அவைகள் துக்கத்திற்கு இருப்பிடமென்று உறுதியாய்ச்சொல்லியிருக்கிறார். கௌதமபுத்தர் தமமுடைய ஆதிசிஷ்யர்களாகிய ஐந்து துற விகளுக்குக் காசியில

அடியில்வருமாறு உபதேசித்தாரென்று பௌத்தர்களுடைய மஹாவாக்கமெனகிற நூலால் தெரியவருகிறது:

“ஓ ஸங்யாஸிகளே! உருவம் ஆத்மாவன்று; உருவம் ஆத்மாவாயின், ஸங்யாஸிகளே! அந்த உருவத்திற்கு நோய்வருதல் கூடாது; ஒவ்வொருவரும் தமதுருவத்தைப்பற்றி என்தேகம் இவ்விதம் இருத்தல்வேண்டுமென்றும் இவ்விதமிருத்தல் கூடாதென்றும் சொல்லத் தகுந்தவராயிருக்கவேண்டும். ஆனல், ஓ ஸங்யாஸிகளே! உருவம் ஆத்துமாவல்லாததாதலால் நோய்க்கு உட்படுகிறது. மனிதன் தன் உருவத்தைப் பற்றி என்தேகம் இவ்விதம் இருத்தல்வேண்டும் இவ்விதம் இருத்தல் கூடாதென்று சொல்லத்தகுந்தவனாகவில்லை.”

வேதனை, ஸம்ஜ்ஞை, ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானம் என்கிற மற்றை ஸ்கந்தங்களைப்பற்றியும் “இவைகள் ஆத்துமாவல்ல” என்று தெரிவித்துவிட்டு புத்தர் அவர்களோடு அடியில்வருமாறு சம்பாஷிக்கிறார்:

புத்தர்.—“ஓ ஸங்யாஸிகளே! உருவம் நிலையுள்ளதா? நிலையற்றதா?

என்ன எண்ணுகிறீர்கள்?”

சிஷ்யர்.—“தந்தையே! நிலையற்றது”

புத்தர்.—“நிலையற்றுள்ளபொருள் துன்பமா? இன்பமா?”

சிஷ்யர்.—“தந்தையே! துன்பம்”

புத்தர்.—“நிலையற்றதும் துன்பம் நிறைந்ததும

மாறுதலுக்குட்பட்டதுமான பொருளை முறையே ஆராய்ந்தபிறகு ஒரு மனிதன் 'அஃது என்னுடையது, அது நான், அது நானே,' என்று சொல்லுதல்கூடுமா?"

சிஷ்யர்.—"தந்தையே! சொல்லமுடியாது"

இவ்வாறே மற்றை நான்கு ஸ்கந்தங்களாகிய வேதனை, சமஜ்ஞை, ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானம் எனபவற்றைப் பற்றியும நிலையற்ற தன்மையினால் அவை ஆத்துமா வல்லவென்றும துககததிறகிடமென்றும் கூறி யிருக்கிறார்.

ஆத்தும தத்துவத்தைப் பற்றியும பரப்பிரஹ்மததைப பறறியும் வேதாநதிகள் சொல்வதுபோல வெளிப்படையாகப புததா ஒன்றும சொல்லாவிட்டாலும் பிரபஞ்ச சம்மந்தமான பொருள்களெலலாம நிலையற்றனவாகையால உலகத்தையும் உலகவாழ்வையும துன்பததிற்கிடமென்று வேதாந்திகள் சொலவதுபோலவே புத்தரும் சொல்லியிருககிறார். இவ் வாறு எல்லாம் துன்பமென்று பௌத்தாகள பாராட்டுவதனால், அவா கள் லௌகிக வியாபாரம் ஒன்றும வேண்டாமென்று விட்டொழிந்து தங்களைத் தாங்களே எப்பொழுதும வருததிககொண்டிருநததாக நினைப பதறகு இடமில்லை; இதனை அவாகளுடைய தர்மபதமென்கிற நூலி னின்று பின் எடுத்துக்காட்டும் வாக்கியங்களால அறிநதுகொள்ளலாம.

(Oldenberg Pages 221-222.)

அவை வருமாறு:—

"பழக்குகிறவனால் அடக்கப்பட்ட குதிரைகளைப்போல எவனுடைய காமங்களானவை அடக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ! எவன் அகங்காரத்தைத் துறந்தவனோ? எவன் அசுத்தத்தினின்றும் விலகினவனோ! அவ்விதமான பரிபக்குவமுற்றவனைக்கண்டு தேவர்களும் அழுக்காறடைவார்கள். பகைநிரம்பிய இவ்வுலகத்தில் ஒருசத்துருவுமில்லாமல் பரிபூரணானந்தத்தில் நாங்கள் வாழ்கிறோம்; பகைநிரம்பிய மனிதரிடையில் பகையில்லாமல் நாங்கள் வசிக்கிறோம்; நோயாளிகளிடையில் ஆரோக்கியமுள்ளவர்களாகப் பரிபூரணானந்தத்தில் நாங்கள் வாழ்கிறோம்; நோயாளிகளிடையில் நோயற்று வசிக்கிறோம்; உழைக்கிறவரிடையில் உழைப்பில்லாமல் பரிபூர்ணானந்தத்தில் நாங்கள் வாழ்கிறோம்; உழைக்கிற மனிதரிடையில் உழையாமலே வசிக்கிறோம்; யாதொரு பொருட்பேறுமில்லாத நாங்கள் பரிபூரணானந்தத்தில் வாழ்கிறோம்; ஒளிபொருந்திய

பௌத்ததருமம். கூக

தேவர்களின் ஆனந்தத்தைப்போன்ற ஆனந்தந்தான் எங்கள் பணப்பையாயிருக்கிறது; ஒருவருமில்லாமல் ஒழிந்திருக்கிற வீட்டில் இருந்து கொண்டு தன் ஆதமாவைச சாந்தியால் நிரப்பிக்கொண்டிருக்கிற பிக்ஷுவானவன் ஸத்தியத்திலேயே கருத்துடையவனாய் மனிதர்க்குரிய ஆனந்தத்தைக்காட்டிலும் சிறந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான்."

காமமும உலோபமும் இன்பவேட்கையும் இருப்பைப் பெற வேண் டுமென்னும் வேட்கையும அதிகாரவேட்கையுமே உலகவாழ்விலுள்ள துன்பத்திற்குக் காரணங்களாகுமென்று இரண்டாம்வாய்மையாகிய துக் கோத்பத்தியைபற்றிப் பௌத்தா சொலலுவதாக முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இநதக்காரணங்களிலிருநது துக்கமுண்டாகும்வழி இன்ன தென்று விளக்குதற்குப் பௌத்த நூலகளில், காரிய காரண முறைமை யோடுகூடிய துவாதசநிதானங்களெனற பெயரையுடைய பன்னிரண்டு தத்துவங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மேற்கூறிய துக்கோத்பத்தி யைப்பற்றித் திரிபிடகத்திற் சொல்லியிருப்பது யாதெனின்,—

(Oldenberg Page 225.)

"அவித்தை (பேதைமை) யிலிருநது ஸம்ஸ்காரங்கள் (செய்கைகள்) உண்டாகின்றன; ஸமஸ்காரத்திலிருநது விஞ்ஞானம் (உணர்வு) உண்டாகின்றது; விஜஞானத்திலிருந்து நாமரூபங்கள் (அருவுரு) உண்டாகின்றன; நாமரூபங்களிலிருநது வடாயதனங்கள் (வாயில்கள்) உண்டாகின்றன; வடாயதனங்களிலிருநது ஸ்பரிசம் (ஊறு) உண்டாகின்றது; ஸ்பரிசத்திலிருநது வேதனை (நுகர்வு) உண்டாகின்றது; வேதனையிலிருந்து திருஷ்ணை (வேட்கை) உண்டாகின்றது; திருஷ்ணையிலிருந்து உபாதானம் (பற்று) உண்டாகின்றது; உபாதானத்தினின்று பவம (பிறப்புக்கு மூல மானகருமக்கூட்டம) உண்டாகிறது; பவத்திலிருநது பிறப்பு உண்டாகி

றது ; பிறப்பினின்று மூப்புமு மரணமும் வலியும் (pain), அழுகையும, துன்பமும் (suffering), கவலையும, ஏக்கமும (despair) ஆகிய வினைப்பயன்கள் உண்டாகின்றன ; துன்பமெனகிற இராச்சியத்திற்கெல்லாம இது தான் உத்பத்தி" என்பது.

"பேதைமை சார்வாச் செய்கை யாகுஞ
செய்கை சார்வா வுணர்ச்சி யாகு
முணர்ச்சி சார்வா வருவுரு வாகு
மருவுருச் சார்வா வாயி லாகும்
வாயில் சார்வா வூறு கும்மே
யூறு சார்ந்து நுகர்ச்சி யாகு
நுகர்ச்சி சார்ந்து வேட்கை யாகும்
வேட்கை சார்ந்து பற்று கும்மே
பற்றிற் றோன்றுங் கருமத் தொகுதி
கருமத் தொகுதி காரண மாக

வருமே யேனை வழிமுறைத் தோற்றந்
தோற்றஞ் சார்பின் மூப்புப்பிணி சாக்கா
டவல மரற்றுக் கவலைகை யாறெனத்
தவலி றுன்பந் தலைவரு மென்ப
வூழின்மண் டிலமாச் சூழுமிந் நுகர்ச்சி."

(மணிமேகலை, ௩0-ம் காதை, ௧0௭-௧௧௮.)

"அவித்தை, ஆசையை முற்றுந்துறப்பதினால் போக்கப்படும ;

அதனல ஸம்ஸ்காரங்கள் போக்கப்படுகின்றன; ஸம்ஸ்காரங்ககளைப் போக்குவத ஞல் விஜஞானம் போக்கப்படுகின்றது; விஜஞானத்தைப் போக்குவத ஞல் நாமரூபங்கள் போக்கப்படுகின்றன; நாமரூபங்களைப் போக்குவத ஞல் ஷடாயதனங்கள் போக்கப்படுகின்றன; ஷடாயதனங்களைப் போக் குவதனல ஸ்பரிசம் போக்கப்படுகின்றது; ஸ்பரிசத்தைப் போக்குவத ஞல் வேதனை போக்கப்படுகின்றது; வேதனையைப் போக்குவதனல திருஷ்ணை போக்கப்படுகின்றது; திருஷ்ணையைப் போக்குவதனல உபா தானம போக்கப்படுகின்றது; உபாதானத்தைப போக்குவத்ஞற் பவம் போக்கப்படுகின்றது; பவத்தைப் போக்குவதனல் பிறப்பு போக்கப்படு கின்றது; பிறப்பைப் போக்குவதனல் மூப்பும் மாணமும வலியும (suffering) அழுகையும துன்பமும் கவலையும ஏககமும (despair) போக கடிக்கப்படுகின்றன. துன்பமென்கிற இராஜபததிறகெலலாடி இது ,நான

"பேதைமை மீளச் செய்கை மீளுஞ்
செய்கை மீள வுணர்ச்சி மீளு
முணர்ச்சி மீள வருவுரு மீளு
மருவுரு மீள வாயின் மீளும
வாயின் மீள வூறு மீளு
மூறு மீள நுகர்ச்சி மீளு
நுகர்ச்சி மீள வேட்கை மீளும்
வேட்கை மீளப் பற்று மீளும்
பற்று மீளக் கருமத் தொகுதி

மீளுங் கருமத் தொகுதி மீளத்
தோற்ற மீளுந் தோற்ற மீளப்
பிறப்பு மீளும் பிறப்புப் பிணிமூப்புச்
சாக்கா டவல மாற்றுக் கவலே
கையா றென்றிக் கடையி றுன்ப | மெல்லா மீளுமிவ்
வகையான் மீட்சி" (மணிமேகலை, ௩௦ - ம் காதை,
௧௧௩ - ௧௩௩.)

இவ்விதமாகச சொல்லப்பட்டிருக்கிற அவித்தை, ஸமஸ்காரம், விஜ ¦ ஞானம், நாமரூபம், ஷடாயதானம், ஸ்பரிசம், வேதனை, திருஷ்ணை, உபா தானம், பவம, பிறப் |, பிணி மூப்புச சாக்காடுமுதலிய வினைப்பயன் ௬ள்

பௌத்த தருமம்.

கிற இப்பன்னிரண்டு தத்துவங்களுக்குள் ஒன்றற்கும் மற்றொன்றற்கு முள்ள காரணகாரியமுறைமையை அறிந்துகொண்டால், புத்தருடைய இரண்டாவது மூன்ருவது வாய்மைகளாகிய துக்கோத்பத்தி துககநிவா ரணங்களைப்பற்றிய எல்லாம் தெரியவரும்:

'பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவுரு
வாயி லூறே நுகர்வே வேட்கை
பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பய
னிற்றென வகுத்த வியல்பீ ராறும
பிறநதோ ரறியிற் பெரும்பே றறிகுவ
ரறியா ராயி னாழ்நர கறிகுவர்."

(மணிமேகலை, உ௪-ம் காதை, ௧௦௫-௧௧௦ , ௩௦-ம் காதை, ௪௫-௫௦.)

பௌத்தமதம, ஸகலவஸ்துக்களினுடைய மூலகாரணமாகிய தத்து
வத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடிகக மூயலுவதிலலை ; மத்தியமநிகாயமென்கிற
பௌதத நூலில, மாலங்கனென்பவன கௌதமபுததரையடைநது, "இவ்
வுலகம நிலையுளளதா? நிலையறறதா ?" என்று வினவியபொழுது, புத்தர் ' மறுமொழிகூறுதிருநதாரெனறும, அவ்விதமான ஆராய்சசி பயனைகொ
டுககாதென்பதுதான அவருடைய மௌனததிறகுக காரணமெனறுஞ
சொலலியிருககிறது. மூலகாரணததைப்பறறிய ஆரா யசசி பௌதத
மததில இலலாவிடி னும, உலகததிலுளள எல்லாபபொருள்களும எங்
கும வியாபித்திருக்கும காரணகாரியமுறைமைககுள அடஙகினவை
யெனபதை அமமதம ஏற்றுககொண்டிருககிறது. ' காரணமிருநதாற
காரியமுண்டாகும; காரணததைப்போக்கினுற காரியமும போயவிடும்'
எனகிற நியாயததைக்கொண்டு, புத்தா உலகததில எங்குங் காணபபடு
கிற துககத்தை எலலோரும போககடிததுக கொள்ளுதறகு முயலவே
ண்டியவழியைந தாம கண்டுபிடிதது உபதேசிததுவநதார.

இததுனபம மூலகாரணததைச சோநததலலாததிலை, அத்துன்பததைப போகக முயலுபவர்களுக்கு அமமூலகாரணததைப்பற்றிய அறிவு வேண்டுவதே யிலலையென்று அவா நினை ததாகத்தெரியவருகிறது. அதனுலதான மேற்கூறிய துவாதசநிதானங்களில ௭ லலாவற்றிற்கும மூலகாரணமான தாக ஒன்று கூறபபடவிலலை. பௌத்தருடைய மானஸசாஸ்திரக் கொள கைவழியே ஆராயுமிடதது, அறிவுள்ள பிராணிகளெலலாம் ஐநதுஸ்கந தங்களின் சோகசையினுல உண்டாவனவென்று அவாகளெண்ணியிருப்ப தாகத் தெரியவருகிறது. அவ்வையாவன :—ரூபம, வேதனை, ஸமஜ்ஞை, ஸமஸ்காரம், விஜஞானமென்பன :

"உருவு நுகர்ச்சி குறியே பாவனை
யுள்ள வறிவிவை யைங்கந்த மாவன"
(மணிமேகலை, ௬௦-ம் காதை, ௧௬௯-௧௭௦.)

௯௪ பௌத்ததருமம்.

அவறறுள், ரூபஸ்கந்தமாவது உருவங்கட்கெலலாம் காரணமாகிய பொருளைத் தெரிவிக்கின்றது. இந்த ரூபஸ்கநதத்தில்,

பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு ஆகிய நான்கு பூதங்களும், ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும, ரூப ரஸ கந்த சப்த ஸ்பரிசங்களாகிய ஐந்துபுலன்களும, ஆண்மை பெண்மை வேறுபாடுகளும், இவைபோல்வன பிறவுமாகிய இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆகாயத்தை ஒருபூதமாக அவர்கள் கொள்ளார்.

வேதனாஸ்கந்தமாவது இந்திரியங்களுக்கும புலன்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தினால உண்டாகும் உணர்வு. பொறிகளைந்தும மனமொன்றும ஆகிய அறுவகை வாயில்களால், இவ்வுணர்வு அறுவகைப்படும்; இந்தவாறும தனித்தனியே குசலம், அகுசலம, குசலாகுசலமென மூன்றுவகைப் படுதலால், வேதனை பதினெட்டுவகைப்படும.

ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தமாவது மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, மனமென்னும ஆறு இந்திரியங்களாலுண்டாகிற அறுவகையுணர்வுக்குச் சம்பந்த மூற்று அவ்வுணர்வினாலுண்டாகும் பொதுவறிவையும, சிறப்பறிவையுங் கொண்டு பொருள்களைப் பெயரிட்டுக் குறித்துக்காட்டுவதற்கு வேண்டிய ஞானமாகும. இந்த ஸ்கந்தம், ஆறு இந்திரியங்களின வாயிலாகத் தோன்றுதல்பற்றி அறுவகையினதாகும்.

ஸம்ஸ்கார ஸ்கந்தமாவது மனம, வாக்கு, காயமென்கிற முக்கரணங் களாற் செய்யப்படும் தொழிலவேறுபாடுகளால அககரணங்களுக்குண் டாகும பரிபாகவிசேடம. இந்த ஸ்கந்தம ஐம்பத்திரண்டு வகைப்படு மென்பர்.

விஜ்ஞானஸ்கந்தமாவது தாங்குவோருடைய உணர்வானது கர்த்திருத்துவம, போக்திருத்துவமின்றிச சாக்ஷிமாத்திரமாய்

நிற்றலபோலச சேதநர்களுடைய சரீரத்துள்ளிருந்து அவாகளுடைய அறிவுக்கெல்லாம ஆதாரமாய்நிற்கும சைதந்ய தத்துவம ஆகும:

"உணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற்
புரிவின் றாகிப் புலன்கொளா ததுவே."

(மணிமேகலே, ௩௦-ம் காதை, அஉ-அ௩)

இந்த விஜ்ஞானஸ்கநதம, தன்னுடைய காரியங்களாகிய பலவகைப படுமெண்ணங்களாலுண்டாரும் நல்வினை தீவினைகளைக்கொண்டு எண்பத தொன்பது வகையாக வகுக்கபட்டுள்ளது.

இந்த ஸ்கந்தங்களெல்லாம் நிலையற்றன; ரூபம் நுரையைப்போன்று

தோன்றி உடனே மறைவதென்றும், வேதனை நீரின்மீது அசைந்து தோன்றும் குமிழியைப் போன்றதென்றும், ஸம்ஜ்ஞை வெயிலில்தோன்றும் பேய்த்தேர்போல்வதென்றும், ஸம்ஸ்காரம் வாழைபோல வன்மை

பௌத்தருமம்.

யும நிலையுமில்லாததென்றும், விஜஞானம் இநதிரஜாலத்தோற்றம்போல்வதென்றும் சொலலப்பட்டுள்ளன.

"ஜாதஸ்ய மரணட த்ருவம" (பிறந்தவனுக்கு மரணம் நிச்சயம்) என்கிற விதமாகப் பிறநதவர்களுக்கெல்லாம் பிணி மூப்பு முதலிய துன்பங்களு முண்டு. பிறப்பே துன்பத்திற்கு நேராக முன்புள்ள காரணம. ஒருவனுக்கு மறுபிறப்பிற்கு இடமிருககிறவரையில் அவன துன்பமில்லாத ஸ்திதியை அடையமாட்டான்; மறுபிறப்புக்குக் காரணமும்,

மறுபிறப்புண்டாகும் வழியும் பௌத்த நூல்களில் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டுள்ளன:

"ஒருவன் மரணமடையும்பொழுது அவனைச்சேர்ந்த ஐந்துஸ்கந்தங்களும் தங்களுடைய பழைய சேர்க்கையினின்றும் பிரிக்கப்படுகின்றன; மேற்கூறிய ஸ்கந்தங்கள் இவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையிலே அவன் ஜீவித்திருந்தகாலத்திற் செய்துவந்த நல்வினை தீவினைகளாகிய செய்கைகளெல்லாம் விஜ்ஞானஸ்கந்தத்தில் வித்துப்போன்று உள்ளடங்கியிருந்து அந்த விஜ்ஞானஸ்கந்தத்தைத் தமக்குத் தகுதியுள்ள கதி (பிறப்பு) யில் மற்றை நான்கு ஸ்கந்தங்களோடு கலப்பித்து மறுபிறப்பை அடையச்செய்கின்றன; இவ்வகையான கருமப்பிரவாகம் மறுபிறப்பின் மூலம். ஒரு தீபத்தினின்றும் பல தீபங்கள் எவ்வாறு ஏற்றப்படுமோ அவ்வாறே ஒருபிறப்பினின்றும் பலபிறப்புக்கள் உண்டாக்கப்படும்". ஓராற்றில் நீர் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஓரிடத்தில் ஒருவிநாடியிற் கண்ட நீர் அவ்விடத்தில் அடுத்த விநாடியில் இல்லாவிட்டாலும் அவ்வாற்றொழுக்கம் ஒன்றாகக் கருதப்படுமாறுபோல வரும் பிறப்புக்களின் தொடர்ச்சி ஒன்றாகவேயிருக்கும். இதனை விளக்குதற் பொருட்டே இத்தொடர்ச்சிக்கு வாயுசந்தானம், தீபசந்தானம், *நீராசந்தானம், †பிபீலிகாசந்தானமென்னும் இந்நான்கினை உதாரணமாகக் கூறுவர். தாமியற்றிய நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்றவாறு மக்கட்கதி, தேவகதி, பிரமகதி, நரககதி, விலங்குகதி, பேய்க்கதியென்னும் அறுவகைக் கதியுள் ஒன்றை அவரவர் அடைவர்:

> "மக்களுந் தேவரும் பிரமரு நரகரும்
> தொக்க விலங்கும் பேயு மென்றே
> நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையாற்
> சொல்லப் பட்ட கருவிற் சார்தலும்."

(மணிமேகலை, ௩௦ - ம் காதை, ௫௭ - ௬௦.)

மக்கட்கதியி லுள்ளோர்க்கு அவர்கள் இயற்றிய தீவினைகளின் வேறுபாட்டால் நரககதி, விலங்குகதி, பேய்க்கதியென்னும் மூன்றனுள் ளவரவர்செய்கைக்குத் தக்கவாறு பிறப்புக்கள் உண்டாகும்.

---

* தாரை - நீர்ப்போக்கு.

† பிபீலிகை - எறும்பு.

பௌத்த தருமம்.

> "விலங்கு நரகரும் பேய்களு மாக்குங்
> கலங்கஞர்த் தீவினை."

(மணிமேகலை, ௨௫-ம் காதை, ௪௧-௪௨.)

> " .... பயன்றெரி புலவ
> சித்திறம் படரார் படர்குவ ராயின்
> விலங்கும் பேயு நரகரு மாகிக்
> கலங்கிய வுள்ளக் கவலையிற் றோன்றுவர்."

(மணிமேகலை, ௩௦-ம் காதை, ௭௨-௭௫)

மக்கட்கதி, தேவகதி, பிரமகதியென்னும் இம்மூன்றி லுமுள்ள பிறப்பின் வேறுபாடுகளானவை நல்வினையின்வேறுபாடுகளால் உண்டாகும்.

> "கலங்கஞர்த் தீவினை கடிமின் கடிந்தாற்
> றேவரு மக்களும் பிரமரு மாகுதி
> ராகலி னல்வினை யயரா தோம்புமின்."

(மணிமேகலை, உ௰-ம் காதை, சஉ-சச.)

"சொல்லிய பத்தின் றொகுதியி னீங்கிச்
சீலந் தாங்கித் தானந் தலைநின்று
மேலென வகுத்த வொருமூன்று திறத்துத்
தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகி
மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பய னுண்குவர்"

(மணிமேகலை, ௩௦-ம் காதை, எஎ-அக.)

இவ்வறுவகைப்பட்டகதிகளுட் பிறந்தோர்கள்யாவரும் சக்கரவாளமென்றுகூறும பிரஹ்மாண்டத்துள் அடங்கிய உலகம முப்பத்தொன்றனுள் இருப்பர்.

இந்த உலகம் முப்பத்தொன்றும், சக்கரவாளத்தின் நடுவேநின்ற ஸ்ரீமேருமலையின் அடிதொட்டு அதன் உச்சிவரையில் முறையே ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக உள்ளனவாகும்; இப்படி அநேகசக்கரவாளங்கள் உள்ளன வென்பதும், அவைகள் *கற்பங்களின் துவக்கத்துத் தோன்றி அதன் முடிவில் அழியுமென்பதும, ஒவ்வொரு சக்கரவாளத்தினுள்ளும் மேற் கூறிய ஸ்ரீமேருவும அதனைச்சூழ்ந்துள்ள ஏழுகுலகிரிகளும் அக்குலகிரி கள் ஒவ்வொன்றினையுஞ்சூழ்ந்து அவ்வக்கிரியின் உயரவளவுள்ள ஆழமும் அகலமுமமைந்த ஏழுகடல்களும ஆகிய இவற்றையெல்லாஞ் சூழ்நதுகிட க்கும் பெரும்புறக்கடலும் அநதப் பெருமபுறக்கடலினுள்ள சமபுத்தீவு

முதலிய நான்குமஹாத்வீபங்களும் அந்த நான்கனுள் ஒவ்வொன்றையும ப ஐந்நூறு ஐந்நூறாகச்சூழ்நதுள்ள

* கற்பம் என்பது காலத்தின்பேரல்லை; ஹிந்துக்களின் சோதிடநூலின்படி பார்க்குமிடத்து சகூஉ - கோடி வருஷமென்று தெரிகிறது; பௌத்தருடையகொள்கை கணக்கால் விளங்கவில்லை; 'கற்பமாவது ஒசனையகன்றுயர்ந்ததோர்வச்சிரமலை கருப்பிணியுடுத்தபட்டாடைத்தோகைபட்டுக் கையறத் தேய்ந்ததாம்' (நீலகேசியுரை) என்பதனுல் சைனருடையகொள்கை வெளியாகின்றது.

பௌத்ததருமம்.

கள்

களும் உள்ளனவென்பதும் பௌத்தருடையகொள்கை. இந்த
மஹாத் வீபம் நான்கனுள் தெற்கேயுள்ளது சம்புத்தீவென்பர்.
இத்தன்மைய தான சக்கரவாளத்தினுள்ளேயிருப்பனவாகிய உலகம்
முப்பத்தொன்ற னுள் எல்லாவற்றிற்கும் கீழேயுள்ளது நரகலோகம்;
அது மகாநிரயம், இரௌரவம், காலஸூத்திரம், ஸஞ்சீவனம்,
மகாவீசி, தபனம், ஸம்பிர தாபனம், ஸங்காதமென எட்டுவகைப்படும்.
இந்த நரகலோகத்திற்கு மேலுள்ளது விலங்கினுலகம்;
அதற்குமேலுள்ளது பேயுலகம்; அதற்கு மேலுள்ளது அசுரலோகம;
அதற்குமேலுள்ளது மக்களுலகம்; அதற்கு மேலுள்ளன
ஆறுதேவலோகங்கள்; அவற்றிற்கு மேலேயுள்ளன இரு
பதுபிரஹ்மலோகங்கள் ; இவ்விருபதுலோகங்களுள் உசசியிலுள்ள
நான் கும அரூபப்பிரஹ்மலோகங்களென்றும் எஞ்சிய பதினாறும்
ரூபப்பிரஹ் மலோகங்களென்றும் சொல்லப்படும். நரகலோகமுதல்
பரநிர்மிதவச வாததியென்னும ஆறுவது தேவலோகமிறுதியாகவுள்ள
பதினொன்ற னையும காமலோகங்களென்றும எஞ்சியனவாகிய
பிரஹ்மலோகமிருபதி னையும நிஷ்காமலோகங்களென்றும்
சொலலுவார்கள்; நரகலோகமுதல் ஆஸுரிகலோகமிறுதியாகவுள்ள
நான்கினையும் பாபலோகங்களென்றும் மற்றை இருபத்தேழினையும

புண்ணியலோகங்களென்றுங் கூறுவதுண்டு:—

"நால்வகை மரபி னரூபப் பிரமரு
நானால் வகையி னுருபப் பிரமரு
மிருவகைச் சுடரு மிருமூ வகையிற்
பெருவனப் பெய்திய தெய்வத கணங்களும்
பல்வகை யசுரரும படுதுய ருறூஉ
மெண்வகை நரகரு மிருவிசும் பியங்கும்
பன்மீ னீட்டமு நாளுங் கோளுந்
தன்னகத் தடக்கிய சக்கர வாளம்."

(மணிமேகலை, ௬-ம் காதை, ௧௭௬-௧௮௫.)

"சூழ்கடல் வளை இய வாழியங் குன்றத்து
நடுவு நின்ற மேருக் குன்றமும
புடையி னின்ற வெழுவகைக் குன்றமு
நால்வகை மரபின் மாபெருந் தீவு
மோரீ ராயிரஞ் சிற்றிடைத் தீவும்
பிறவு மாங்கத னிடவகை யுரியன
பெறுமுறை மரபி னறிவுவரக் காட்டி
யாங்குவா ழுயிர்களு மவ்வுயி ரிடங்களும்
பாங்குறு மண்ணீட்டிற் பண்புற வகுதது
மிக்க மயனா லிழைக்கப் பட்ட
சக்கர வாளக் கோட்டமீங் கிதுகாண்"

(மணிமேகலை, ௬-ம் காதை, ௧௬௨-௨௦௨)

௯௮ பௌத்த தருமம்.

உலகம்—௩௧.

இந்த நான்கும் அருபப்ராவுற மலோகங்கள்.

ஙக. நைவஸமஜ்ஞா ஞஸம்ஜ்ஞா ஞயதனலோகம். ... ...

ஙO ஆகிஞ்சநயாயதனலோகம்....

விஜ்ஞா ஞ நந்தியாயதனலோகம். ... ...

உஅ. ஆகாசாநந்தியாயதன லோகம்.

} இவை ஐந்தாநத்தில் தேறியவர்கள் அடைதற்

உஎ. அகநிஷ்டலோகம். ... ...

உசா. ஸுதர்சிலோகம. ... ...

உரு. ஸுதர்சலோகம. ... ...

உச. அதபலோகம். ... ...

உங. (ப்)ருஹல்லோகம். ... ...

அஸமஜ்ஞ்பா ஸ

} இவை நான்காந்தியானததில தேறியவர்கள் அடைதற்குரியவை.

இவை நபராவுறமலோ... 16ன்.

இந்த இருபத்தேழும் புண்ணியலோகங்கள். 16ந்

இந்தப் பதினாறும் நபப்ராவுறமலோகங்கள்.

உக. பிருஹத்பலலோகம. ... ...

உO. சுபகிருஸ்நலோகம. ... ...

ககூ. அப்பிரமாணசுபலோகம. ... ...

கஅ. பரீத்தசுபலோகம். ... ...

} இவை மூன்றாந்தியானததில் தேறியவர்கள் அடைதற்குரியவை.

கஎ. ஆபாஸ்வரலோகம். ... ...

கசா. அப்பிரமாணபலோகம. ...

கரு. பரீத்தாபலோகம். ... .

} இவை இரண்டாந்தியானததில் தேறியவர்கள அடைதற்குரியவை.

கச. மஹாப்ரஹ்மலோகம்.... ...

கங. ப்ரஹ்மபுரோகிதலோகம். ...

கஉ. ப்ரஹ்மகாயிகலோகம். ....

} இவை முதலாந்தியானததில தேறியவர்கள் அடைதற்குரியவை.

இந்த ஆறும் தேவலோகங்கள்.

௧௧. பரநிர்மிதவசவர்த்திலோகம.
௧0 நிர்மாணரதிலோகம. ...
௯.
௮.
௭. திரயஸ்திரிமசலலோகம.
௬. மஹாராஜிகலோகம. ...
௫. மனுஷ்யலோகம. ... ..

இந்த நான்கும் பாப லோகங்கள்.

ஆஸுரிகலோகம. ..
௩. பிரேதலோகம. ... ...
திரியக்லோகம். ... ..
௧. நரகலோகம.

இவைபதி ...ன்றும் ...லோகங்கள்.

இவ்வுலகங்களுட் சில வேறுபெயர்களாலும் சொல்லப்படும.

பௌத்ததருமம். ௬௧

శ్లో ॥ యేధర్మాహేతుప్ర[illegible]వాః తేషాంహేతుం తథాగతః ।
ఆహ తేషాంచయోనిరోధః ఏవంవాదీ మహాశ్రమ(ణ)ః ॥ ("யேதர்மாஹேதுப்ரபவாஃதேஷாம்ஹேதும்ததாகதஃ| ஆஹதேஷாம்யோநிரோதஃ ஏவம்வாதீமஹாஸ்ரம[illegible]ஃ") என்பது, புத்தமதத்தினுடைய முக்கியஸாரத்தை எடுத்துக்காட்டும் ஒரு பிரஸித்த சுலோகமாகப் பௌத்தர்களுக்குள்ளே வழங்கிவருகின்றது. பௌத்தர்களைச்சேர்ந்த தாதுகோபமுதலியகட்டிடங்களுட் சிலவற்றில் இந்த சுலோகம் கல்களிற்செதுக்கி அமைக்கப்பட்டுமுள்ளது. "காரணத்திலிருந்து உண்டாகுந்தன்மைகள் எவைகளோ? அவைகளுக்குக் காரணம யாதோ? பின்னும அவற்றின்தடை யாதோ? இவற்றைத் ததாகதன்

சொன் ஞன ; இப்படிச சொன்னவன் மஹாஶ்ரமணன்" எனபது இந்த சுலோக கருத்தின்பொருள். இதிற் கூறப்பட்டுள்ள மூன்றுவிஷயங்களும் மணிமேகலையில 'ஏதுநிகழ்ச்சி' என்று கூறப்பட்டுள்ளன : "ஏது நிகழ்ச்சி யெதிர்ந்துள தூ" (கூ-ம் காதை, ச.) "ஏது நிகழ்சசி யீஙகின்று" (கூ-ம் காதை, ௹க.) "ஏது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள" (கஉ-ம் காதை, கo௬;) (உக-ம் காதை, கூo.) இந்த ஹேதுநிகழ்சசியை விளக்கியதே கௌதமபுத்தருடைய பெருமை யாகும. உருவமுதல விஜ்ஞானமிறுதியாகவுள்ள ஐந்து ஸ்கந்தங்களும் இவ்வாறு காரணங்களிலிருந்து உண்டான காரியங்களென்பதுதான் அவருடையகொள்கை. ஹேதுநிகழ்சசியாகிய இந்தக்காரணகாரிய பரமபரைகளுந தடையின்றிசசெலலுகை இருக்குமவரையில் நிலையின்மையா லுண்டாகுந துன்பம நீங்காது. காரணத்திலிருந்துண்டான பொருள்கள் யாவும் அக்காரணங்கள் நீங்கியபொழுது தாமும நீங்குதல் இயலபு ; அதனால், இததன்மையனவாகிய பொருள்களெல்லாம் நிலையற்றன ; ஸார மிலலாதன ; துன்பததிற்கு இடமுமாகும்.

> "நிலையில வறிய துன்பமென நோக்க
> வுலையா வீட்டிற் குறுதி யாகி."

(மணிமேகலை, கூo-ம் காதை, கூo-கக.)

> "அநித்தந் துக்க மநான்மா வசுசியெனத
> தனித்துப் பார்த்துப் பற்றறுத் திடுதல்."

(மணிமேகலை, ௬௦-ம் காதை, உருச-உ௫௫.)

நிலையில்லாமையையே பெருந்துன்பமாகப் பௌத்தர்கள் கொண்டிருந்த லால, இந்நிலையிலலாத்தன்மையிலிருந்து நீங்குதலதான் அவாகளுக்கு.

உயாநத புருஷாத்தமாகும்; இப்படி நிலையிலலாத்தன்மையிலிருநது நீங்கி நிலையுளள தன்மையை அடைதலே அவாகள்கூறும் நிர்வாணத்திற் குப் பொருளென்றுதெரிகிறது. இவ்வுலகத்திற் காட்சியளவையாலும் அநுமானவளவையாலுமு நாம அறிநதுகொள்ளுகிற பொருள்களெல

லாம் ஹேதுநிகழ்ச்சியுள் அடங்கியவையெ[illegible]வம், நிலையில்லாதனவென்றும் அவரால் கொள்ளப்பட்டிருப்பினும், ஹேதுநிகழ்சசியுள் அடங்காததும் நிலையுள்ளதுமான தசை[illegible]ன்றிருக்குமென்று அவர்கள் கொண்டதாக நாம் ஊகிக்கலாம். இந்தத் தசைக்கு நிலையுள்ளதாக இருத்தலும் துன்பமின்றியிருத்தலுமே இலக்கணம்; இதைப்பற்றி வேறொன்றும சொல்லமுடியாது. இந்தத்தசையைப் பெறுவதற்குக் காட்சியாலும் அனுமானத்தாலும் அறிந்துகொள்ளக்கூடாத 'ஆத்மா' 'பிரஹ்மம்' என்கிற பொருள்களின் ஞானம் அநாவசியகமென்று கொண்டு, ஒழுக்கத்தைத் திருத்திக்கொளளுவதனாலேயே மேற்கூறிய துன்பமில்லா நிலையை எல்லோரும் அடையலாமென்றுதுணிந்து புத்தர் தமது அறவாழியை உருட்டிவந்தனா. நிலையில்லாத தன்மையோடுகூடிய தசையிலிருப்பதே துன்பமாகையாலும்,

நிலையில்லாப்பொருள்களெல்லாம் காரணங்களிலிருந் துண்டாகிய் காரியங்களாயிருப்பதனுலும், காரணத்தைப்போக்கினல காரியமும அழிநதுபோவதனுலும, நிலையில்லாத் தன்மையிலிருப்பதை உறுதியாக்குவதாகிய காரணமே துன்பத்திற்குக காரணமாகும் ; அநத நிலையில்லாத் தன்மையை நீக்குவதற்குவேண்டிய காரணமே துன்பததி னழிவிற்குவேண்டிய காரணமாகும ; ஆகையால், பௌத்தாகளுடைய பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறுவதற்குக் காட்சியனுமானங்களால அறிந துகொள்ளக்கூடிய ஹேதுநிகழ்சசியறிவும் அதற்கு ஒததரான நன்னடை யுமே போதியவை ; துன்பமும துன்பத்தின் காரணங்களும காட்சியனுமானங்களால் அறிநதுகொள்ளக்கூடியவைகளாக இருத்தலினுலே அவை வ்யாவஹாரிகதசையைச சேர்ந்தனவாக இருக்கின்றன ; ஆகையால், பாரமார்த்திகவிஷயவிசாரம் துன்பத்திலிருநது நிவ்ருததிபெறுவதற்கு வேண்டியதன்று. ஹேதுநிகழ்ச்சி முடிபொருளாகிய ஆதிகாரணத்தைத் தெரிவிக்கவந்ததன்று ; வ்யாவஹாரிகமான ஸம்ஸாரபரமபரையின் தோற்றத்தையும் அழிவையுமே காட்டுகின்றது. ஸாதாரணமாக ஒருவன் யாதே னுமொருபொருளைத் தன்பொறிகளால் அறிநதுகொள்ள முயலுமபொழுது முதலில் நேரிடுவது பொருள்களுக்கும அவனுடைய பொறிகளுக குமுண்டாகும் ஸம்பநதந்தான் ; இநத ஸம்பந்ததனை ஸ்பரிசமென்பர். இந்த ஸ்பரிசமுண்டானவுடன் இன்பதுன்பவடிவங்களான நுகாச்சி இயல் பாகவே உண்டாகின்றது. இதை வேதனையென்பர் ; இநநுகர்ச்சியைப் பெற்றபின்பு இன்பததைப் பெறவேண்டுமென்றும், துன்பத்தை அகற்ற வேண்டுமென்றும் தோன்றுகிற எண்ணம் இயல்பாகவே உண்டாகும; இவ்வெண்ணம் வேட்கையெனப்படும் ; இவ்வேட்கையின் பயன் பற்று

இதனை உபாதானமென்பர் ; வழியல்லாதவழியில் உழைக்கும்படி ஒவ்
வொருவரையும் தூண்டுதல்செய்வது இப்பற்றுத்தான் ; இது தான் முடிவில்லாமல் ஒன்றன்பின்னொன்றாகத்தோற்றும் மறுபிறப்பிற்குக் காரணமாகிய பவத்தையுண்டுபண்ணுவது ; இத்தன்மையையுடைய மறுபிறப்பு.

இல்லையாயின், பற்றின் தூண்டுதலாற் செய்யப்பட்ட தொழில்களின் பயனாகிய நல்வினை தீவினைகளை இயல்பிற்கேற்றபடி ஒவ்வொருவரும் அனுபவிப்பதற்கு இடமில்லாமலேபோகும். நல்வினை தீவினைகளின் பயன்களெல்லாம நிலையில்லாதனவாதலாலும் ஸாரமில்லாதனவாதலாலும் துன்பத்தையே கொடுக்கும். உலகப்பொருள்களிற் பொறிகளைச் செலுத்துவதனால மேற்கூறியபடி துன்பமுண்டாகுமென்பதில் யாருக்கும் ஸந்தேகமில்லை ; இப்பொறிகள் துன்பத்தைத்தரும்வண்ணம் செல்லுதற்குக் காரணமயாதென்று விசாரிப்போமாக: பௌத்தர்கள் மெய் வாய் கண் மூக் குசெவியென்னும ஐந்துபொறிகளையும் மனத்தையும்கூட்டி ஆறுவாயிலகளாக அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறும் புறத்தேயுள்ள ரூபத்தி
னறிவையும் அகத்தேயுள்ள நாமத்தினறிவையும் கொடுப்பதற்கு ஏற்ற இயல்போடு கூடியவைகளாம ; இவ்வாயில்கள் அருவுருவாகிய இவ்விருவகையறிவையும் கொடுப்பதற்கு மூலமாகவுள்ளது விஜ்ஞானமாகும. வேதாந்த நூல்களிலும் இப்படியே வெளியேயுள்ள பொருள்களைக்காட்டிலும் பொறிகள் உயர்ந்தனவென்றும

பொறிகளைக்காட்டிலும் மனம் உயர்ந்ததென்றும்,
மனத்தைக்காட்டிலும் புத்தி உயர்ந்ததென்றும், புத்தியைக்காட்டிலும்
ஆன்மா உயர்ந்ததென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. வேதாந்திகள்
புத்தியென்பதைத்தான் பௌத்தர்கள் நாமரூபமென்று
சொல்லுவதாகப் பெரும்பாலும் தோற்றுகிறது. இந்த
நாமரூபமானது விஞ்ஞான ஸம்ஸ்கார ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தங்களுக்கு
ஸமபந்தமுள்ளதாகப் பௌத்தருடைய நூல்களால் விளங்கிவருகின்றது
; ஆனால், பௌத்தர்க
ளுடைய விஞ்ஞானம் வேதாந்திகள் கொண்டிருக்கும் ஆத்மதத்துவத்
திற்குச் சமானமானதன்று ; ஆத்மாவுக்கு அநாதியாகிய தன்மையையும்
நித்தியமாகிய தன்மையையும் இலக்கணமாகச் சொல்லுகிறார்கள்.
விஞ் ஞானத்திற்கு இவ்விரண்டுமில்லை ; தீர்க்கநிகாயமென்கிற
பௌத்தநூலில் ஓரிடத்தில் புத்தர் பிருதிவி அப்புத் தேயு வாயு
ஆகாசம் விஞ்ஞானமென் கிற ஆறு பூதங்கள் உள்ளனவென்று
சொல்லியிருப்பதாகத் தெரியவரு
கிறது. ஆகையால், விஞ்ஞானத்தையுங்கூட ஒரு பூதமாகப் பௌத்தர்
கள் கொண்டிருக்கிறார்களென்று நினைக்கவேண்டும். இந்த விஞ்ஞானம்
கபிலருடைய ஸாங்கியதரிசனத்திலுள்ள ‘மகத்து’ என்கிற தத்துவத்தி
ற்கு ஒப்பாக இருக்கலாம் ; இது ஸமஸ்காரத்திலிருந்தும்
ஸம்ஸ்காரம் அவித்தையிலிருந்தும் உண்டாயினவென்று
சொல்லுகிறார்கள்.

அத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் மாயையை அவித்தையென்றும்
அஜ்ஞா னமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மாயை, அவித்தை,
அஜ்ஞானமென்னும் இப்பெயர்கள் மூன்றும் அந்த ஸம்பிரதாயத்தில்

பிரகிருதியைக்குறித்துக்

காட்டுகின்றன; புத்தருடைய காலத்திற்குப்பிறகு த்வாதசநிதானத்தில் ஒன்றாகிய அவித்தையை அத்வைதிகள்கூறும் மாயைக்கு ஒப்பென்று எ

பௌத்த தருமம்.

பௌத்தர்கள் எண்ணியதாகச்சொல்ல இடமுண்டு. பிரஜ்ஞாபாரமிதை என்னும் ஒரு புஸ்தகத்தில், புத்தருக்கும சாரீபுத்திரனுககும பின்வருமாறு ஒருஸமவாதம் நடந்ததாக இருக்கிறது.

புத்தர்.—"ஓ சாரீபுத்திர! மிகவும் பற்றுள்ளவர்களாய் அறிவுறுத்தப்

படாதவாகளாய் ஸாதாரண மானவர்களும அஜ்ஞானிகளுமாகியிருக்கிற

மனிதர்கள் நினைக்கிறவிதமாகப் பதார்த்தங்களுக்கு இருப்பு இலலை."

சாரீபுத்திரன். — "தந்தையே! ஆனால் அவைகளுக்கு இருபபு எப்படி?"

புத்தர்.—" ஓ சாரீபுத்திர! உண்மையில் இல்லாதனவாக அவைகள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு உண்மையான இருப்பு இலலாமையால், அவைகளை அவித்தையென்று சொலலுகிறாகள். இவ்விஷயத்தைபபற்றி அறியாதவர்களாய் ஸாதாரணாகளாயும அறிவிலலாதவாகளாயுமிருக்கிற மனிதாகள் இதில (அவித்தையில) அதிகப்பற்றுள்ளவாகளாயிருககிறாா கள். தமமுள் ஒன்றறகும் உண்மையான இருப்பு இலலாத வஸ்துக களையெலலாம் உண்மையான இருப்புள்ளனவாக அவாகள் தஙகளமனத தில பாவிக்கிறார்கள்."

பிரஜ்ஞாபாரமிதையென்னும் இந்தப் புஸ்தகத்திலேயே ரூபமுதலிய ஸ்கந்தங்களைந்தும் இந்திரஜால வித்தையில சதுரப்பாடுடையவனொருவன் ஒருசதுக்கத்தில தன் வித்தையினால் கூட்டங்கூட்டமாக மனிதர்களைத் தோற்றுவித்துப பின்பு அவர்கள் மறையுமவண்ணஞ் செய்வது

போலவே உள்ளனவென்று புத்தர் ஸுபூதியென்னும சிஷ்யனொருவனுக்கு உபதேசித்ததாகவும் சொலலியிருககிறது. ஆனால இவ்விதமான அபிப்பிராயம் பாளீபாஷையில உள்ளனவாகிய பௌத்தர்களுடைய மூலநூல்களால் விளங்கவில்லை.

மத்தியமநிகாயத்தைசசேர்நத ஸம்யக்திருஷ்டிஸூத்திராந்தம் என்கிற புஸ்தகத்திற் சொல்லியிருககிறவிதமா கத திரிபிடகததில் அவித்தையைப்பற்றிச சொல்லுமிடங்களிலெல்லாம "நண்பனே! துக்கத்தை அறிநதுகொள்ளாமையையும துக்கோத்பத்தியை அறிந்துகொள்ளாமையையும் துக்கநிவாரணத்தை அறிநதுகொளளாமையையும் துக்கநிவாரணமார்க்கத்தை அறிநதுகொள்ளாமையையுமே அவித்தையென்று சொல்லுகிறார்கள்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால், பௌத்தர்களுடைய நான்குவாய்மைகளையும் அறிந்துகொள்ளாமையே அவித்தை.

"பேதைமை யென்பது யாதென வினவி
னோதிய விவற்றை யுணராது மயங்கி
யியற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
முயற்கோ டுண்டெனக் கேட்டது தெளிதல்."

(மணிமேகலை, ௩௦-ம் காதை, ௫௧-௫௪.)

"பேய்மை யாக்குமிப் பேதைமைக் கள்வனொ டேனுய்க்
தாமுற் றுமதன் பயத்தினிற் காமனைக் கடந்த

நாம ரூடம்புகழ் கொடுப்பதோர் நன்னெறி நண்ணும்
வாமன் வாய்மொழி மறந்திட்டு மறந்தொழி கின்றும்."
(வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௧௩-ம்

கலித்துறை யுரையிற்கண்டது.)

இத்தன்மைத்தான அவித்தையிலிருந்து ஸம்ஸ்காரமுண்டாகின்றது. ஸமஸ்காரமாவது மனோவாக்குக் காயங்கள் தத்தம் தொழில்களைச் செய் தலினால் அவைகளுக்குண்டாகும் பரிபாகவிசேடம் (திருத்தம்) என்று அதனிலக்கணம் முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கிறது. பதார்த்தங்களின் தன்மை நிலையெல்லாம் ஸமஸ்காரத்தின்பயனைப் பௌத்தர்கள் சொல்லு கிறார்கள். புத்தர் நிர்வாணத்தை அடைந்தபொழுது, தேவனுகிய இந் திரன், "ஸம்ஸ்காரங்கள் உண்மையாக நிலையற்றன; தோற்றத்திற்கும் அழிவிற்கும் உள்ளடங்கினவை; அவைகள் உண்டானபடியே அழிந்துவி டும்; அவைகளினெடுக்கமே இன்பம்" என்று சொன்ன வாக்கியங்கள் திரிபிடகத்தில் இடந்தோறுங் காணப்படுமென்பர்; தர்மபதத்தில, ஸம் ஸ்காரத்தைப்பற்றிச சொலலியிருப்பது யாதெனின், "ஸமஸ்காரங்களெலலாம அநித்தியங்களாகவுள்ளவை ; ஒருவன் இதை உண்மையாக அறிந்துகொண்டால் அவன துன்பத்திலிருந்து திருமபுவான் ; இதுதான் பரிசுததமார்க்கம ; ஸமஸ்காரங்களெல்லாம துன்பமயமாகவுள்ளவை ; ஒருவன் இதை உண்மையாக அறிந்துகொண்டால, அவன் துன்பத்திலி ருந்து திருமபுவான ; இதுதான் பரிசுத்தமார்க்கம ; இயல்புகளெல்லாம் அநாத்மாகள் ; ஒருவன் இதை உண்மையாக அறிந்துகொண்டால், அவன துன்பத்திலிருந்து திரும்புவான் ; இதுதான் பரிசுத்தமார்க்கம்"

என்பது. இங்கே ஆதமா இலலையென்றுசொன்னதாக நினைக்க இட மிலலை. செய்கை (ஸம்ஸ்காரம்), களும் இயலபுகளும் ஆகிய உலகத்துள்ள எல்லாப்பொருள்களும அநித்தியமானவைகளென்றும் துன்பமயமான வைகளென்றும அநாத்மாக்களென்றுமே சொலலப்பட்டிருக்கின்றன; நானருவாய்மைகளையும அறிந்துகொள்ளாமையாகிய அவித்தையானது ஸமஸ்காரத்தை வளரச்செய்யவேண்டுவது முறைதான் ; இந்த ஸம்ஸ்கா ரம, ஒருபிறப்பிலிருநது மறுபிறப்பிற்கும் செல்லும்; முன்ஜன்மத்திலி ருநது பின்ஜன்மத்திற்கு இவ்வாறு வநதிருக்கிற ஸமஸ்காரத்தை ஜன் மாநதரவாஸனையென்று எலலாரும சொல்லுகிறார்கள்; இப்படியுண்டா யிருககிற ஜன்மாநதரவாஸனை ஒவ்வொருவனுக்கும் இந்த ஜன்மத்தில் அவன் பெறக்கூடிய ஞானஞானங்களுக்குக் காரணமாய நிற்கும; அஃதாவது பூர்வஜன்மததின் ஸமஸ்காரம கெட்டதாகவிருநதால் அஃது இநதஜன்மத்தில் அவித்தையையுண்டாககும்; நல்லதாக இருந்தால் அவி த்தையை ஒழிககும் என்றதாம. மேலும் முன்ஜன்மத்திலுள்ள அவித்தை மறுஜன்மத்தில் அவித்தையை உண்டாக்கக்கூடிய ஸம்ஸ்காரங்களுக்கு | 10

எஉ பௌத்ததருமம்.

இந்தஜன்மத்திலேயே காரணமாயிருக்கிறதென்பதை எளிதாக அறிந்து கொள்ளலாம். ஒரேஜன்மத்தில் அவித்தை ஸ்ம்ஸ்காரத்தை உண்டாக்கு கிறது ; ஒருஜன்மத்திலிருந்து வேறொருஜன்மத்திற்குச் செல்லும்பொ ழுது முன்ஜன்மத்தின் ஸம்ஸ்காரம பின்ஜன்மத்தில் அவித்தையை உண்

டாக்குகிறது. ஆகையால், அவித்தை ஸம்ஸ்காரத்திற்குக் காரணமென்றும் ஸம்ஸ்காரம அவித்தைக்குக் காரணமென்றும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொருஜன்மத்திலும் இத்தன்மையையுடைய ஸம்ஸ்கார மில்லாவிட்டால் விஞ்ஞானமும் அதன்பயன்களும் உண்டாகா ; இதைக் கொண்டு துக்கோத்பத்தி துக்கநிவாரணங்களென்கிற வாய்மைகளை விளங்க அறிந்துகொள்ளலாம் ; மேற்கூறிய பன்னிரண்டு நிதானங்களின் இலக்கணம் இவ்வாறு மணிமேகலையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது :

"பேதைமை யென்ப தியாதென வினவின்

உணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற்
புரிவின் றாகிப் புலன்கொளா ததுவே
யருவுரு வென்பதவ் வுணர்வு சார்ந்த
வுயிரு முடம்பு மாகு மென்ப
வாயி லென்ப தாயுங் காலை
யுள்ளமுறு விக்க வுறுமிட ன்ரு
மூறென வுரைப்ப துள்ளமும் வாயிலும்
வேறு புலன்களை மேவுத லென்ப
நுகர்வே யுணர்வு புலன்களை நுகர்தல்
வேட்கை விரும்பி நுகர்ச்சியா ராமை
பற்றெனப் படுவது பசைஇய வறிவே
பவமெனப் படுவது கரும வீட்டந்
தருமுறை யிதுவெனத் தாந்தாஞ் சார்தல்
பிறப்பெனப் படுவதக் கருமப் பெற்றியி
னுறப்புண ருள்ளஞ் சார்பொடு கதிகளிற்
காரண காரிய வுருக்களிற் றோன்றல்
பிணியெனப் படுவது சார்பிற் பிறிதா
யியற்கையிற் றிரிந்துடம் பிடும்பை புரிதல்
மூப்பென மொழிவ தந்தத் தளவுந்

தாக்குநிலை யாமையிற் றூந்தனர்ந் திடுதல்
சாக்கா டென்ப தருவுருத் தன்மை
யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திடுதல்."

(௩௦-ம் காதை, ௯௪-௧௦௩.)

(துக்கநிவாரணமார்க்கம்.)

புத்தர், காசியில் ஆதிசிஷ்யர்களாகிய ஐந்துபேர்களுக்குத் தம் முடைய மதத்தைச்சார்ந்த வாய்மைகள் நான்கையும் உபதேசித்தபொ

ழுது, அவைகளில் நான்காவதாகிய துக்கநிவாரணமார்க்கத்தைப்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறியிருப்பதாகப் பௌத்தநூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

" ஓ ஸந்யாஸிகளே! துக்கவிநாசத்திற்குரிய மார்க்கமாகிய பரிசுத்த மான ஸத்தியம் இதுதான் ; இதுதான் நற்காட்சி, நல்லூற்றம், நல்வாய் மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லுளத் தேர்தலைப்பாடென்பனவாகிய பரிசுத்தமான அஷ்டாங்கமார்க்கம்."

இதைத்தான் விசுத்திமார்க்கமென்றும் பழுதிலாவாழ்க்கையென் றுங் கூறுவர். ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்தில் இந்த விசுத்திமார்க்கத்தில் நடப்பவர்களுக்கு முக்கியமான மூன்றுகுணங்கள் வேண்டுமென்பர். அவற்றைச் சீலம ஸமாதி பிரஜ்ஞையென்று கூறுவர். சீலமாவது விலக் கியவற்றை ஒழித்து விதித்தவற்றையே செய்தல். ஸமாதியாவது மனத் தை

ஒருமுகப்படுத்துகை. பிரஜ்ஞையாவது மெய்ஞ்ஞானம். இம்மூன்றும் திரிபிடகத்தில் அடிக்கடி எடுத்துச சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஒருவ னுடைய உயிர்வாழ்வை நல்லொழுக்கத்தோடு செலுத்துவதாகிய பெரிய ஜீவமானயாத்திரையில் இவை மூன்றும் தங்குமிடங்களாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. இந்த யாத்திரையின்முடிபு நிருவாணமாம்; "சீலத் தோடுகூடிய ஸமாதி, பயனைக்கொடுப்பதாயும் மிக்கமங்களத்தை அளிப்ப தாயுமிருக்கிறது; ஸமாதியோடுகூடிய பிரஜ்ஞை பயனைக்கொடுப்பதாயும் மிக்கமங்களத்தை அளிப்பதாயுமிருக்கிறது ; பிரஜ்ஞையோடுகூடியபொழுது ஆன்மாவானது ஆசையென்னும மெலிவினின்றும், தோற்றமென்னும மெலிவினின்றும், பிழையென்னும் மெலிவினின்றும், அவித்தை யென்னும் மெலிவினின்றும, எல்லா மெலிவுகளினின்றும் முற்றும் நீக்கப்பட்டதாக ஆகின்றது" என்று திரிபிடகததுள் ஓரிடத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; "கையைக கை கழுவுதல்போலவும் காலைக் கால் கழுவுதல் போலவும் சீலம பிரஜ்ஞையினுல் சுத்திசெயயப்படுகின்றது ; பிரஜ்ஞை சீலத்தினுல் சுத்திசெய்யப்படுகின்றது, எங்கே சீலமுண்டோ அங்கே பிரஜ்ஞையுண்டு; எங்கே பிரஜ்ஞையுண்டோ அங்கே சீலமுண்டு. சீலவான்களுடைய பிரஜ்ஞையும் பிரஜ்ஞாவான்களுடைய சீலமும் எல்லாப் பிரஜ்ஞைகளிலும் எல்லாச சீலங்களிலும் உயர்நத மதிப்புள்ளன" என்று வேருரிடததிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் சீலஸமாதிப் பிரஜ

ளுகளைக்கொண்டு முற்பிறபபுக்களின் ஸமஸ்காரங்களையும், இப்பிறப்பின ஸமஸ்காரங்களையும் மறுபிறப்பிற்கு இடங்கொடாதபடி நீக்கிக் கொள்ள முயலவேண்டுமென்பதுதான் மேற்கூறிய விசுத்திமாககத்தின் நோக்கமென்று தெரியவருகிறது.

சீலம், பஞ்சசீலமென்றும் அஷ்டசீலமென்றும தசசீலமென்றும மூன்றுவகைப்படும்.—கொல்லாமை, திருடாமை, வியபிசரியாமை, பொய் கூறாமை, கள்ளுண்ணாமையென்னுமிவை பஞ்சசீலமென்றும், இவை இல

லறத்தார் எல்லோர்க்கும் உரியனவென்றும், இவ்வைந்தனோடு இரவில் தூய்மையில்லாத உணவைப்புசியாமை, சந்தனமுதலிய மணமுள்ள பொருள்களை உபயோகியாமை, தரையிற் பாய்மேலே படுத்தல் என்னும மூன்றுஞ்சேர அஷ்டசீலமென்றும், இவை இல்லறத்தாரில் நிஷ்டாபரா களுக்கே யுரியனவென்றும், இவ்வெட்டனோடு நாட்டியம் கானமுதலிய வற்றை விரும்பாமை, பொன் வெள்ளிகளைத் தொடாமையென்னும் இவ்
விரண்டும்சேரத் தசசீலமென்றும், இப்பத்தும் துறவிகளுக்கேயுரியன வென்றும், இப்பத்தில் வியபிசரியாமை நின்றவிடத்திற் பிரமசரியம் கூறப்படுமென்றும் தார்மிகசூத்திரமென்னும் பௌத்தநூல கூறும்.

இப்பத்தினோடு தன்மதமே யுயர்ந்ததென்று எண்ணிக்கொண்டு பிறர்மதத்தை அவமதியாமையையும் ஒருசீலமாகக் கூறுவதுண்டு; சில வான்களிலுயர்ந்தோர் மனைவி, மக்கள், பொருள், உயிர், பிறவிருப்ப மென்னும ஐந்தையும விட்டுவிடவேண்டும். இவ்வீடு பஞ்சத்தியாகமென றுசொல்லப்படும்; இந்தச்

சீலவான்களுக்கு அவா பற்று பேதைமை என்னும் மூன்று குற்றங்களும் இருத்தலாகாது.

> "குலவிய குற்றமெனக் கூறப்படுமே
> அவாவே பற்றே பேதைமை யென்றிவை."
>
> (மணிமேகலை, ௩௦-ம் காதை, ௧௬௧-௧௭௦.)

அக்குற்றமூன்றும் ஆஸ்ரவமென்றுங் கூறப்படும. மேற்கூறிய சில ஸமாதிப்பிரஞ்ஞைகளுக்குவிரோதமாய்நின்று அவைகளை வளராமற் செய்யக்கூடிய மனோபாவங்கள் பத்துண்டென்பதும, அவைகளை ஒழித்தாலன்றி முடிபாகிய நிருவாணத்தைநோக்கிச் செலலமுடியாதென்பதும பௌத்தர்களுடைய கொள்கை. இந்தப் பத்துமனோபாவங்களுக்கும தசஸம்யோஜனங்களென்று பெயர். ஸம்யோஜனமென்பது விலங்கு; பற்றையுண்டாக்கித் துன்பமயமாகிய உலகவாழ்வினின்றும நிவிர்த்தி யுண்டாகாதபடி ஒவ்வொருவரையும கட்டிவைபபதனால், இவற்றிற்கு இப்பெயருண்டாயிற்று.

தசஸம்யோஜனங்களாவன :—

௧. ஸத்காயதிருஷ்டி - உடமபு உண்மையுள்ளதென்னுமெண்ணம.

௨. விசிகித்ஸை - ஸந்தேகம.

௩. சீலவிரதம - பயனைநாடிச செய்யப்படும விரதங்கள்.

௪. காமம் - சப்தாதிவிஷயவிருப்பம.

௫. ப்ரதிகை - கோபம்.

௬. ரூபராகம - உருவமபெறவேண்டுமென்னுமாசை.

௭. அரூபராகம - உருவம்பெறாமலிருத்தற்குரிய உலகங்களில்வாழ இச்சித்தல.

௮. மானம் - கரவம்.

௯. ஔத்தத்தியம் - நானே மேலானவனென்னும் தற்புகழ்ச்சி.
௧௦. அஜஞானம் - அறியாமை.

இவைகளைப் போக்கடித்தாலன்றி விசுத்திமார்க்கத்திற்சென்று நிரு வாணத்தைப்பெறுதல் ஒருவருக்கும் இயலுவதன்று.

இந்த ஸம்யோஜனங்களைப் போக்கடித்தற்குவேண்டிய பிரயத்த னத்தோடு விசுத்திமார்க்கத்திற்செல்லுவோர் நான்குவகைப்படுவர்; ஸத் ஸங்கம பௌத்ததர்மச்ரவணமனனங்கள் நலலொழுக்கம என்பவைக ளால, ஸத்காயதிருஷ்டி, விசிகித்ஸை, சீலவிரதமென்கிற மூன்றையும் போக்கடித்துக்கொண்டு பாபம துவேஷம் அசுத்தி ஆகிய இவற்றுள் ஒன் றுமிலலாமலநீக்கி நான்குவாய்மைகளையும் அறிநதுகொள்ளததொடஙகு தலுக்கு ஸ்ரோதாபத்தியென்று பெயர்; ஸ்ரோதாபத்தியாவது ஆற்றை யடைதல; புத்ததாமமாகிய இவ்வாற்றை மேற்கண்டபடி அடைநதவா கள் ஸ்ரோதாபன்னரென்று கூறப்படுவாாகள். இங்ஙனம் புத்தருடைய தர்மததையடைநது மேற்கூறிய மூன்று ஸம்யோஜனங்களையும தொலை ததற்குமுயன்று வெறறிபெற்றவர்கள், காமம் வெகுளி மயக்கங்களை இய ன்றவரையில் தம்மிடததில் இலலாதபடி குறைத்துவிடுவார்கள்; இப்படி ஜயத்தைப்பெறறவாகளுக்கு ஸக்ருதாகாமிகளென்று பெயர்;

ஸக்ருதா காமியென்பவன் பின்பு ஒரேபிறப்பைமட்டும பெறுதற்கு உரியவனாக இருப்பான்; அநத மறுபிறப்பிலேயே அவன் நிருவாணத்தைப்பெறுதல் நிச்சயமென்பது இதன்கருத்து. இநதவழியிலேயே வளாசசிபெற்றுக் காமவெகுளி மயககங்களை முற்றும போக்கடித்துத் தமமைப்பற்றியாவது பிறரைப்பற்றியாவது தாழ்நதஎண்ணம் ஒன்றுமிலலாததசையை அடைநதவர்களுக்கு அநாகாமிகளென்று பெயா. அநாகாமியென்பவன் மறுபிறப்பில் தோற்றுவதற்கு உரிமையிலலாதவன்; பின்னும் பயிறசிசெய்வதனுல் வளாசசிபெற்று எஞ்சிய ஸம்யோஜனங்களையெல்லாம போக்கடித்துக்கொண்டு எடுத்தபிறப்பிலேயே நிருவாணத்தைப்பெறு தற்கு உரியவனுகக்கூடியவன். அகரோக்கத்தினுல் உண்மையையறிந்து கொண்டு ரூபாரூபராகங்களையும மான ஔத்தத்திய அவித்தைகளையும் போக்கடித்துக்கொண்டு எல்லாக்குற்றங்களினின்றும விலக்கப்பட்டவர் களாய்ப் பொருள்களையெலலாம் உள்ளவாறே மதிககவல்லவாகளாய்த் தீயவெண்ணங்கள் ஒன்றுமிலலாமற் பிறரிடததில் தயையும் பரிசுத்த மான அன்பும் உள்ளவர்களாயிருப்பவர்கள் அருகத்துக்களென்று சொல் லபபடுவார்கள்; அருகத்தென்றால பூஜையைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்கு உரியவனென்பது கருத்து. இப்படிப் பரிபூரணமான பயிற்சியைப்பெற் றவன் அத்வைதிகள்சொல்லும ஜீவன்முக்தனுக்கு ஒப்பாகக்கொள்ளு தற்குரியன். இத்தன்மையையுடையவனுக்கு மரணம்நேரிட்டால் அவன் பரிநிருவாணமென்கிற துன்பமிலலாநிலையை அடைந்துவிடுவான்.

மேற்கூறியபடியே படிப்படியாகப் பரிபாகத்தையடைந்து நிருவாணநிலையைப் பெற்றுக்கொள்ள முயல்பவர்களுக்கு உதவியாக ஸ்மிருதி களென்று பேருள்ள நான்கு ஸதிப்பிரஸ்தானங்களும், நான்கு ஸம்யக்ப்ர தானங்களும், நான்கு ருத்திபாதங்களும், பஞ்சபலங்களும், ஸப்தபோத்தி யங்கங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. புத்தர் தாம நிருவாணமடைவ தற்குமுன் கூடாகாரமலையில் கூடியிருந்த தன் சிஷ்யர்களாகிய ஸங்கத தார்க்குச் சொன்னதாகப் பின்வருமாறு மஹாபரிநிருவாணஸூத்திரத் தில் கூறப்பட்டுள்ளது:—

"ஓ பிக்ஷுக்களே! என்னுடைய சுத்தமான ஸமயம் நீடித்திருந்து கொண்டு ஜனங்களுடைய கூட்டத்திற்கெலலாம் நன்மையையும ஸுகத் தையும் தருவதற்கு உரியதாய் நிலைபெற்றிருப்பதறகும் உலகத்தாரிடத் தில் அருள்செலுத்துதற்கும் தேவர்கள் மனிதர்கள் ஆகிய இவர்களுக்கு இலாபத்தையும் அபிவிர்த்தியையும உண்டாக்குவதற்கும் நான் அறிந்து கொண்டு உபதேசித்துவந்த த(ர்)மத்தை நன்றாகக்கற்று ஆசரித்துத் திரு த்திப் பரவச்செய்யுமின் ; அந்தத் தர்மமாவதென்னவெனின், நான்கு ஸதிப்பிரஸ்தானங்களும், நான்கு ஸம்யக்ப்ரதானங்களும், நான்கு ருத்தி பாதங்களும், பஞ்சபலங்களும், ஸப்தபோததியங்கங்களும் அஷ்டாங்க மார்க்கமுமாயிருக்கிறது."

ஸ்மிருதிகளாகிய நான்கு ஸதிப்பிரஸ்தானங்களாவன:—

க. தேகம் அசுத்தமென்று நினைத்தல்.

உ. வேதனை (நுகர்வு) களிலிருந்து உண்டாகும்

கேடுகளை நினைத்

ந. எண்ணங்களின் நிலையில்லாத்தன்மையை நினைத்தல்.

ச. இருப்புக்கு இயல்பான தன்மைகளை நினைத்தல்.

நான்கு ஸம்யக்ப்ரதானங்களாவன - நான்குவிதமான நன்முயற்சிகள்:—

க. கெட்டகுணங்களுண்டாகாமல் அவற்றைத்தடுக்க முயலுதல்.

உ. உண்டாயிருக்கும் கெட்டகுணங்களை விலக்குதற்கு முயலுதல.

ந. முன்னில்லாத நன்மையை உண்டாக்க முயலுதல.

ச. உண்டாயிருக்குநன்மையை அதிகப்படுத்த முயலுதல்.

நான்கு ருத்திபாதங்களாவன - அருகத்துவநிலையாகிய ஸித்தியைப பெறுவதற்குவேண்டிய ஸாதனங்களாம்:—

க. இருத்தியைப் பெறவேண்டுமென்கிற நினைப்பு.

உ. இருத்தியைப்பெறுதற்குரிய பிரயத்தனம்.

ந. அதற்குரிய ஹ்ருதயபரிபாகம்.

ச. அதற்குரிய ஆராய்ச்சி.

பஞ்சபலங்களாவன - மனத்தின் அங்கங்களுக்குள்ள ஆற்றல்:—

க. ச்ரத்தை. ச. மனனம்.

உ. ஸாமர்த்தியம். ரு. ஊகை (ஊகித்தல்).

ந. ஞாபகம்.

ஸப்தபோத்தியங்கங்களாவன - உண்மையானஞானத்தை உண்டாக்குதற்குவேண்டிய கருவிகள்:—

க. ஸாமர்த்தியம். ரு. ஆனந்தம்.

உ. ஞாபகம. சு. சாந்தி.

ந. மனனம். எ. ஸமதிருஷ்டி.

ச. திரிபிடக ஆராய்ச்சி.

பற்றைபறுத்து ஸம்ஸ்காரத்தை ஒழித்துவிடுவது வருத்தமின்றிச் சாதிக்கக்கூடியதாகப் புத்தர் நினைக்கவில்லையென்று மேற்கூறிய விஷய

ங்களை ஆராய்சசிசெய்து பார்ப்பவர்களுக்கு விளங்காமற்போகாது;ஆகையால பற்றையறுத்து ஸமஸ்காரத்தை ஒழித்துவிடுதலை ஸாதாரணமான ஜனங்கள் மிகவும் கஷ்டமாகநினைப்பார்களென்பதில் ஸந்தேகமென்ன?

இப்படிப்பட்ட கடினமான பயனையடைவதற்கு இன்னும் இரண்டு விதமான ஸாதனங்களுண்டு. அவைகளாவன : ஐந்து பாவனைகளும் நான்கு தியானங்களுமாம்.

அவற்றுள் ஐந்து பாவனைகளாவன :—மைத்திரீபாவனை கருணாபாவனை முதிதபாவனை அசுபபாவனை உபேக்ஷாபாவனை என்பன.

இவ்வைந்தனுள் மைத்திரீபாவனையாவது:—ஒருதுறவி வசதியான

ஓரிடத்தையடைந்து தக்க ஆஸனததிலிருந்தபின்பு பினவருமாறு தியானித்தலாம்; 'உத்தமமான பிறப்பினையுடைய பிராணிகளெல்லாம் களிப்ற்றுவாழ்வனவாகுக; அவையெல்லாம் துக்கம் வியாதி துராசையென்னும் இவைகளினின்றும் விடுபட்டனவாகுக; எல்லாமனிதர்களும் எல்லாத்தேவர்களும நரகவாதையினுற் பீடிக்கப்படுகிற யாவரும் ஸந்தோஷமுடையவர்களாக ஆகுக; அவர்கள் துக்கம் வியாதி துராசையென்னும் இவற்றினின்றும் விடுபட்டவர்களாக ஆகுக.'

கருணாபாவனையாவது :—'வறியவர்கள் வறுமைநீங்கிச் செல்வமுடையவர்களாக ஆகுக' என்றுபாவித்தல். கருணையாவது இரக்கமுள்ள எண்ணம்; அஃது,
ஒருபிராணிதுன்பமுறுவதைக்காணின், மனக்கலக்கத்தையும் அத்துன்பத்தை நிவர்த்திபண்ணவேண்டுமென்பதையும் ஒருவருக்கு உண்டாக்கும.

முதிதபாவனையாவது :—'ஆக்கமுடையவர்களுடைய நல்ல அதிர்ஷ்டமானது எப்பொழுதும் நீங்காதிருத்தல்வேண்டும்; ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு அமைந்துள்ள நல்வினைப்பயனை அடைக' என்று பாவித்தல்

அo பௌத்ததருமம்.

முதிதமென்புதற்குச சந்தோஷமென்பது பொருள்; ஆனல் அஃது உலகப்பொருள்களையுடைமையால் உண்டாகுங் களிப்பன்று; இதுமைத திரீ, கருணையென்னும் இரண்டுபாவனைகளுக்கும்

சம்பந்தமானது.

[மேற்கூறிய மூன்றுவகைப்பாவனைகளுள் ஏதாவதொன்றை அப்பிய ஸிக்குந்துறவி, தான் கருதியபாவனையை முதலில் சிலஜனங்களிடத்தும அப்பால் ஒருதெருவில் வாழ்பவர்களிடத்தும் அப்பால ஒரூராரிடத்தும அப்பால் ஒரு தேயத்தாரிடத்தும் முறையேசெலுத்திப் பயிலுதல்நலம.]

அசுபபாவனையாவது :— அசுபமென்பதற்குப் பொருள் அமங்கலம்; நல்ல அதிர்ஷ்டமென்பதன் எதிர்மொழியாயிருப்பதோடு மகிழ்சசியின் மை வெறுப்பு என்பனவற்றையுண்டாக்குவதாகவுமுள்ளது. இதைப்பயி லும் ஒருதுறவி, சரீரமானது பலவகைக்குற்றங்களால் ஆக்கப்பட்டதென்றும் சாணியின்குவியலில் தோன்றிவளரும் புழுக்கள்போலக் கருப் பப்பையில் உண்டாகின்றதென்றும் மலங்கழிக்குமிடத்தைப்போல அசு த்தத்தின் கொள்கலனுயிருப்பதென்றும் அருவருப்பானகசிவு அதிலுள்ள நவத்துவாரங்களின்வழியே ஓயாமற் பெருகுகின்றதென்றும் ஜலதாரை யைப்போல் வெறுத்தற்குரியநாற்றத்தை அது வெளிப்படுத்துகின்றதெ ன்றும் பாவிக்கவேண்டும். 'சரீரத்தின் காலவளவை ஒரு நிமிஷமே; மின்னலையும் நுரையையும நீரிறபோட்ட உப்பையும் காய்நத புல்லிற பற்றிய நெருப்பையும கடலின் அலையையும் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கிற ஜுவாலையையும் புன்னுனியிற்பட்ட பனித்துளியையுமபோலப் பிறநத போதே

அதுநாசமாம்' என்று சரீரத்தின் நிலையின்மையைப்பாவித்த லும் அசுபபாவனையின்பாறபடும.

உபேக்ஷாபாவனையாவது:—எல்லாவுயிர்களேயும் சமயாநபபாவித்த லும் விருப்புவெறுப்பின்றி யிருத்தலுமாம். இது, மற்ற நான்குபாவனை களைக்காட்டிலும் மிகவுயர்ந்தது ; அருகத்துக்களால் அனுட்டிக்கப்படு வது ; இது சமசித்தத்துவமென்றுங் கூறப்படும். உபேக்ஷ-உதாசீனம.

நான்கு தியானங்களுள் முதல் தியானமாவது:—பிக்ஷுவானவன் காமத்திலிருந்தும் பாவத்திலிருந்தும் தன்னை விலக்கிக்கொண்டு மனனத் தோடும ஆராய்ச்சியோடுங் கூடியிருக்கும்பொழுது தனித்திருத்தலினு லுண்டாகும் ஸந்தோஷமயமும ஆனந்தமயமுமான தசை.

இரண்டாந்தியானமாவது:—மனனமும் ஆராய்ச்சியுமில்லாமல் அலைகள் அடக்கப்பட்டிருக்கும்பொழுது சாநதியிலிருந்துண்டாகும ஸநதோஷமயமும ஆனந்தமயமுமான ஸ்திதி.

மூன்றாந்தியானமாவது:—பிக்ஷுவானவன் காமவெகுளிகளை நாசஞ் செய்து ஸநதோஷத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு ஆனந்தமுடையவனுகி அறிவுள்ளவனுகி அருகத்துக்கள் கொண்டாடுவதும பொறுமை அறிவு ஸந தோஷங்களோடுகூடியதுமான ஆனநதத்தைத தன்னுள் அனுபவித்தல்.

பெளத்ததருமம். அக

நான்காந்தியானமாவது :—முன்னிருந்த ஸுகதுக்கங்களை விட்டொழிந்து ஸுகதுக்கநாசங்களைப்பெற்று ஸுகமுமில்லாமல் துக்கமுமில்லாமலிருக்கிற ஸமதிருஷ்டியையும் அறிவையுமுடைய பரிசுத்தமான ஸ்திதி.

மேற்கூறிய தியானங்கள் நான்கும் ஸமாதிக்கு உதவியாகவுள்ளன.

இப்படிப் படிப்படியாகத் தியானங்களில் மனத்தைச்செலுத்துதலினால் பௌத்தபிக்ஷுக்கள் ஸமாதியாகிய யோகஸித்தியைப் பெற்றுவந்தாரகளென்று தெரியவருகிறது. புத்தர். போதிவிருக்ஷத்தினடியிலிருந்து தமக்கு ஞானோதயமாவதற்குமுன்பு ஓரிரவில தியானஞ்செய்துவந்தா ரென்றும, முதல் யாமத்திற்செய்த முதலாவது தியானத்திற் பூர்வஜன்ம ஸ்திதிகளெலலாம அவருக்குத் தெரியவந்தனவென்றும், இரண்டாம யாமத்திற்செய்த இரண்டாவது தியானத்தில் அப்பொழுதுள்ள ஜன்மத்தின் ஸ்திதிகளெலலாம அவருக்குத தெரியவந்தனவென்றும், மூன்றும் யாமத்திற்செய்த மூன்றுவது தியானத்தில் துவாதசநிதானரூபமாகிய ஹேதுநிகழ்ச்சி அவருக்குத் தெரியவந்ததென்றும், நான்காந்தியானத்தில் சூரியனுதியாநிற்க எல்லாம அவருககுத் தெரியவந்தனவென்றும சில பௌத்தநூல்கள் கூறும. மஹாபரிநிர்வாணஸூத்திரத்தில் பின்வருமாறு தியானங்கள சொலலப்பட்டிருக்கின்றன :—

" பிறகு பகவான் பிரதமத்யானத்தையடைந்தான் ; அந்த முதற்படியைக்கடந்து த்விதீயத்யானததிற்குசசென்றான் ; அந்த இரண்டாம்படியைக்கடநது தருதீயத்யானததிற்குச சென்றான் ; அந்த மூன்றுமபடியை ககடநது துரியத்யானத்திற்குச சென்றான் ; அந்த நான்காமபடியைக்கடநது வெட்டவெளி மட்டற்றதென்னுமறிவை உள்ளே ஸாக்ஷாத்கரித்துக் கொடுக்கும் ஆகாசாநந்தியாயதனமென்கிற தியானத்தை அடைந்தான் ; அநத ஆகாசாநநதியாயதன

தயானத்தைக்கடந்து விஜ்ஞானம் எல்லையற்றதென்னும அறிவை உள்ளே ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொடுக்கும் விஜ்ஞாநந்தியாயதனமென்கிற தயானத்தையடைநதான்; அந்த விஜஞாநாநந்தியாய தன த்யானத்தைககடநது உண்மையாக யாதொரு வெளிப்பொருளுமில் லையென்கிற அறிவை உள்ளே ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொடுக்கும் ஆகிஞ்சந்யாய தனமென்கிற த்யானததைபடைந்தான் ; அநத ஆகிஞ்சநயாயதன த்யானததைக்கடநது அறிவுள்ளதும் அறிவிலலாததும அல்லாததாகிய நைவ ஸம்ஜ்ஞாஞஸம்ஜஞாஞயதனமெனகிற தயானத்தையடைநதான்."

இன்னும் அநேகவிதமாகச சொல்லப்பட்டிருக்கிற தியானத்தினிலக்கணத்தை விவரிததுககாட்டுவது கடினமாக இருக்கின்றது. இந்தத் தியானததின் உதவியினலை யோகஸமாதியை அடைந்தவர்களுக்கு ஆறு வகையான அபிஜ்ஞைகளுண்டாகுமெனபது பௌததர்களின் கொள்கை.

அபிஜ்ஞையென்பதறகு மறநதுபோனவிஷயம் மீட்டும நினைவிறகு வருத லெனபது பொருள.

11

ஆறுவகையான அபிஜ்ஞைகள் :—

க. யோகசுரோத்திரம.

உ. யோகசக்ஷுஸ்.

ந. பரசித்தஞானம.

ச. ஜன்மாநதரஸ்மரணம.

ரு. காமதோஷவிநாசஞானம—காமத்தினுலுண்டாகுந தோஷங்களைப் போக்கடித்துக்கொள்ளும வழியை

௬. இருத்திகள்—அற்புதசகதிகள்; அவை நிலத்தில் நடப்பது போல நீரில நடையின்றிநடததல், நீரிற்புகுவதுபோல நிலத்திற்புகு தல், ஆகாயத்திற்செலலுதல முதலிய ஆச்சரியச்செய்கைகள்; அவை பத்துவகைப்படுமென்பாரும, எண்பத்தொன்பதுவகைப்படுமென்பாரும வேறுகூறுவாருமுளர் ;

"நிலத்திற் குளித்து நெடுவிசும பேறிச
சலத்திற் றிரியுமோர் சாரணன்."

(மணிமேகலை, ௨௪-ம காதை, ௩௬-௭௭)

ஆனால், தியானங்கள் வழியாக யோகஸமாதியை அடையமுயலுவ தன்றி மேற்கூறிய அபிஜ்ஞைகளாகிய அஸாதாரண சக்தியைப் பெறு வது பௌத்தர்களுடைய முக்கியமானகருத்தன்று; வாயில்களின்வழியே புறத்தே செல்லுதலிலலாதபடி சித்தத்தை உள்ளடக்கி, ஊறு நுகர்வு பற்றுக்களை அறுத்துவிடுவதுதான் அவர்களுடைய முக்கியமான நோக்கமென்று தெரியவருகின்றது.

சில ஸமாதிப் பிரஜ்ஞைகளைப்பெற்று அருகதருககளாகிய பின்பு அதிகபரிபக்குவத்தையடைந்து போதிஸத்துவர் களுடைய நிலைமையைப் பெற்றவர்கள் புத்தபதவியை யடைவதற்கு வேண்டியவைகளான ௧௦ பாரமிதைகள் பௌத்தநூல்களில விளக்கிசசொல்லப்பட்டுள்ளன.

தசபாரமிதைகளாவன :—தானம், சீலம, க்ஷமை, வீரியம, தியானம,

பிரஜ்ஞை, உபாயம், தயை, பலம, ஞானமென்னும பத்துமாம.

இதனை,

" தானஞ் சீல மேபொறை தக்க தாய வீரிய
மூன மிற்றி யானமே யுணர்ச்சி யோடு பாயமு

மான மில்ல ருளினை வைத்த லேவ லிமையு

ஞான மீனாம் பாரமிதை நாடு காலி வைகளும்"

என்னும நீலகேசித்திரட்டு மொக்கலவாதசசருக்கர செய்யுளானுமா ந;

இப்பெயர் பாரமெனவும வழங்கும ;

"இன்பஞ்சார் பெரும்பார மீனைந்து முடனிறைந்

நன்கண நிலைபெற்ற நாதன." எனவும்,

'தானமே முதலாகத தசபார நிறைத்தருளி

யூனமொன் றில்லாமை யொழிவின்றி யியற்றினையே."

எனவும,

வ ருதலகாண்க. இபபததும

உயிருறுபபுபபொருணேர்ச்சிவகையான் முபபதாமென்பா ;

'அருநெறியாற பாரமிதை யாறைநது முடனடக்கிப்

பொருண்முழுதும் போதிநிழ னன்குணர்ந்த முனிவரன்ற

னருண்மொழியா னல்வாய்மை யறிந்தவரோ பிறப்பறுப்பார்

மருணெறியாற் பிறநூலு மயக்கறுசகு மாறுளதோ."

(சித்தாந்தத்தொகை.)

பாரமிதையென்பதற்குக கரையையடைநததென்றுபொருள். ஈண்டுக் கூறிய தானமுதலியபத்தும நிரம்பபபெற்றமையின், புத்தரைத் தசபல ரென்றுவழங்குவா. இபபத்தினுள், தானபாரமிதையை விளங்கக்கூறித் தாரனபாரமிதையென்று பெயர்பெற்றுள்ள ஒரு வடநூலிருப்பதாகத் தெரிகினறது ; இது, ஸ்ரீஹர்ஷகவிசெய்த ஸமஸ்கிருதநைஷதம், ௫-ம ஸர்கத்துள்ள ௧௧-வது சுலோகததாலும அதற்கு ஸ்ரீமல்லிநாதஸூரி செயத

வியாக்கியானத்தாலுமுணரப்படும்.

புத்ததாமமாகிய நான்குவாய்மைகள் இதுவரையிற் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டன; இங்கே சில ஸமாதிப் பிரஜ்ஞைகளைப்பற்றிச் சொல்லிய விவரங்களெல்லாம், துறவறத்தைமேற்கொண்ட பிக்ஷுக்கள்மட்டுமே கைக்கொண்டு அனுஷ்டிக்கவேண்டியவைகளாகவுள்ளன. இல்லற நெறியைப்பூண்ட உபாஸகர்களுக்கும் உபாஸிகைகளுக்கும் பஞ்சசீலத்தையாவது அஷ்டசீலத்தையாவது கைக்கொண்டுநடப்பது கடமையாகும். வேறுசீலங்களும் தியானஸமாதிமுதலியவைகளும் அவர்களுக்கு உரியனவாகச் சொல்லப்படவில்லை. மேற்கூறிய அஷ்டசீலங்களில் விலக்கப்பட்டவற்றைப் பத்துவகைத் தீவினைகளென்று சொல்லுவதுண்டு; அவைகள் தசபாபமென்றுங் கூறப்படும்:—

> "தீவினை யென்பது யாதென வினவின்
> ஆயுதொடி நல்லா யாங்கது கேளாய்
> கொலையே களவே காமத் தீவிழை
> உலையா வுடம்பிற் றோன்றுவ மூன்றும்
> பொய்யே குறளை கடுஞ்சொற் பயனில்
> சொல்லெனச் சொல்லிற் றோன்றுவ நான்கும்
> வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சியென்
> றுள்ளந் தன்னி லுருப்பன மூன்றுமெனப்
> பத்துவகையால்"

(மணிமேகலை, உசு-ம் காதை, கஉக-கஉக, கூ0-ம் காதை, கூசு-எஉ.)

இந்தப் பத்துவகைப்பாவங்களையும் பௌத்தரில் எவ்வறத்தோரும் ஒருபொழுதும் செய்யலாகாதென்பது விதி.

உபாஸகரும் உபாஸிகைகளுமாகிய இல்லறத்தார், ஸங்கத்தில் விநய பிடகம் படிக்கப்படும்பொழுது அங்கேபோய் அதைக் கேட்கவேண்டு

மென்றும், அஷ்டமி பூர்ணிமை அமாவாஸ்யை ஆகிய இநதத் திதிகளிற பட்டினியாயிருத்தல்வேண்டுமென்றும், பௌத்தஸங்யாஸிகள் வெளியே ஸஞ்சரிக்கக்கூடாத காலமாகிய * வருஷாகாலத்திலும் விதித்தவரையில உபவாஸஞ்செய்யவேண்டுமென்றும, உபவாஸமிருநததினத்தின் மறுநாட காலையில் இயன்றவளவு முதலில் பிக்ஷுக்களையுண்பித்து அபபால் பார ணஞ்செய்யவேண்டுமென்றும் பௌதத நூல்கள்கூறும. இன்னும இல்ல றத்தார்க்குரிய நியமங்கள், ஸ்ருகாலவாதசூத்திரமென்கிற நூலிற் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளன.

க.—தாய்தந்தையர்க்கும் மக்களுக்குமுரிய ஒழுக்கங்கள்

தாய்தந்தையர்,

(க) மக்களைத தீசசெய்கைகளிலிருநது விலககவேண்டும

(உ) நற்செய்கைகளை அவாகளுக்குக கறபிககவேண்டும.

(ங) அவாகளுககுக் கலவி கறபிக்கவேணடும.

(ச) அவர்களுக்குத் தக்க பதிபததினிகளைத தேடிக்கொடுக்க வேண்டும.

(ரு) உரிய தாயபாகத்தை அவரவாககுக கொடுககவேண்டும.

மக்கள்,

(க) தங்களைப் பாதுகாத்த தாய்தந்தைகளைத் தாங்கள் பாதுகாப்பதாகவும்,

(உ) குடும்பஸம்பந்தமாகச் செய்யவேண்டிய கடமைகளையெல்லாஞ் செய்வதாகவும்,

(ங) குடும்பத்தின் ஸொத்தைப் பாதுகாப்பதாகவும்,

(ச) குடும்பப்பொருளைப் பெறுவதற்குத் தக்கவர்களாகத் தங்களைச் செய்துகொள்ளுவதாகவும்.

(ரு) தாய்தந்தையர் மரணத்தையடைந்தபின்பு அவர்களை ஞாபகத்தில்வைத்துப்பாராட்டி வருவதாகவும் நிச்சயித்துத் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

உ.—குரு சிஷ்யர்களுக்குரிய ஒழுக்கங்கள்.

சிஷ்யன், ஆசாரியர்களை,

(க) அவர்களுடைய எதிரில் நிற்றலாலும்,

(உ) அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்தலாலும்,

(ங) வணக்கத்தோடிருத்தலாலும்,

(ச) அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தலாலும்,

---

* இத்தக்காலம் பௌத்தர்களாற் பிராதிஹாரகபக்ஷமென்று சொல்லப்படும்

அவர்களுடைய உபதேசத்தைக் கடைப்பிடித்தலாலும்

கௌ ரவப்படுத்தவேண்டும.

ஆசாரியன், சிஷ்யர்களை,

(க) நல்வழியிற் பயிற்றுதலாலும்,

(உ) ஞானத்தைக கைவிடாமலிருக்கும்படி உபதேசித்தலாலும்,

(ங) சாஸ்திரங்களிலும் காவ்யங்களிலும் ஞானத்தை உண்டாக்குதலாலும்,

(ச) அவாகளைபபற்றி அவர்களுடைய மித்திரர்களுக்கும் ஸகபாடிகளுககும தன்னுடைய நல்ல அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுவதினாலும,

(ரு) அபாயததிலிருநது பாதுகாப்பதினாலும அபிமானிக்கவேண்டியவனாகவிருக்கிறான்.

௯.— பதிபத்தினிகளுக்குரிய ஒழுக்கங்கள்.

பதியானவன், பத்தினியை,

(க) கௌரவத்தோடு நடததுவதனாலும,

(உ) அன்புடன் நடத்துவதனாலும,

(ங) அவளைவிட்டு அதிசரணஞ்செய்யாதிருததலினாலும,

(ச) பிறா கௌரவிக்கும்படி செய்தலினாலும,

(ரு) அவளுக்குததகுநத ஆபரணங்களையும் உடையையும் கொடுப்பதனாலும் பாராட்டிக்கொண்டு வருதற்குரியவனாகஇருக்கிறான்.

பத்தினியானவள்,பதியினிடத்தில் தன் அன்பையும் கௌரவத்தையும் செலுத்துவாளானல்,

(க) வீட்டுவேலைகளைத திறமையுடன ஒழுஙகாக நடத்திக்கொண்டுபோகவேண்டும.

(உ)
டுமை.
சுற்றங்களுக்கும் நட்பினர்க்கும் நன்றாக விருந்தளிக்கவேண்

(ஙூ) கற்புடையவளாக இருத்தல்வேண்டும்.
(ச) வீட்டுக்குரியசெலவை மிதமாகச் செய்யவேண்டும்.
(ரு) தான் செய்யும்வேலைகளிலெல்லாம் மறவாமையும் திறமையும் உள்ளவளாகக் காணப்படவேண்டும்.

ச.—நட்பினர் ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் நடந்துகொள்ள வேண்டிய ஒழுக்கங்கள்.

சீலவானனமனிதன், தன்மித்திரர்களுக்கு,

(க) நன்கொடைகொடுப்பதனாலும்,
(உ) கௌரவித்துப் பேசுவதனாலும்,
(ங) அவர்களுடைய நன்மையை அபிவிருத்திசெய்வதனாலும்,

(ச) அவர்களைத் தனக்குச் சமானமாக நடத்துவதனாலும்,
(ரு) தன்னுடைய பாக்கியத்தை அவர்களோடு பகிர்ந்துகொள்ளுவதனாலும் உபகரிக்கற்குரியவனாக இருக்கிறான்.
அவர்கள்,
(க) அவன் அஜாக்கிரதையாக இருக்கும்பொழுது அவனைப் பார்த்து காப்பதனாலும்,

(உ) அவன்பொருளைப் பாதுகாப்பதனாலும,

(ஙா) அவனுக்கு அபாயம் நேரிட்டபொழுது மறைவிடத்தைக கொடுத்துப் பாதுகாப்பதனாலும,

(ச) அவனுக்குக கஷ்டமநேரிடுமபொழுது அவனைக் கைவிடா மையினாலும,

(ரு) அவனுடைய குடும்பத்தாரிடததில அனபைச செலுததுதலி

னாலும அவனிடத்தில் தங்களுககுளளசிநேகத்தைப் பாராட்டவேண்டும.

ரு.—யஜமானனுக்கும் வேலைக்காரர்களுக்குமுரிய ஒழுக்கங்கள்.

யஜமானன், வேலைக்காரர்களுடைய நன்மையை,

(க) அவரவாகளுடைய சக்திககு இயன்றதொழிலகளை அவரவா களுககு விதிபபதனாலும,

(உ) அவரவாகளுககுத் தகக உணவையும கூலியையும கொடுபப தனாலும்,

(ஙா) அவர்கள் வியாதியை அடைவாராயின் மருநது உணவு முதலி யனகொடுத்து உபசரிப்பதனாலும,

(ச) (இருநதால்) சுவையுளள நல்ல உணவுகளைக்கொடுத்து அவா களை உண்பித்தலினாலும,

(ரு) விடுமுறைநாட்களை அவாகளுக்கு அப்போதைககப்போது கொடுத்தலினாலும் அபிவிருத்திசெய்ய வேண்டியவனாக இருககிறான.

அவர்கள்,

(க) காலம பெற எழுநதிருப்பதனாலும,

(உ) யஜமானன் தூங்கினபிற்பாடு தாம தூங்குதறகுச

செலஓுத லாலும்,

(ங) கொடுத்ததைப் பெறறுக்கொண்டு திருப்தியடைவதனுலும,

(ச) யாதொரு மனக்குறைவுமின்றி ஊக்கத்துடன் வேலைசெய்யும்,

(ரு) அவனிடத்தும் அவனைப்பற்றிப் பிறரிடததும் கௌரவமாக வசனித்தலினுலும் தங்களுக்கு யஜமானனிடத்துள்ள பகதியைக் காட்ட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறுர்கள்.

பௌத்த தருமம். அஎ

சு—உபாஸகர்களுக்கும் பிக்ஷுக்களுக்குமுரிய ஒழுக்கங்கள்.

சீலவானுன உபாஸகன், பிக்ஷுக்களை,

(க) வாககினுல அன்பைச செலுத்துதலாலும,

(உ) காயத்தினுல அன்பைச செலுத்துதலாலும,

(ங) எண்ணததினுல அன்பைச செலுத்துதலாலும,

(ச) கண்டவுடன் நல்வரவுகூறி அழைத்து ஏற்றுக்கொள்வனுலும,

(ரு) அவாகளுககு வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பதனுலும உபசரிககவேண்டியவனுக இருக்கிறுன்.

அவர்கள் உபாஸகனிடத்தில் தங்களுக்குள்ளபிரீதியை,

(க) அதாமஞ்செய்யாதபடிக்கும தாமமசெய்யுமபடிக்கும்

உபதேசிப்பதனாலும்,

(௨) அன்பைச் செலுத்துவதனாலும்,

(௩) மதசாரமுள்ள நாற்பொருள்களை உபதேசிப்பதனாலும்,

(௪) அவனுடைய ஸந்தேகங்களைத் தீர்த்தலினாலும்,

(௫) அவனுக்கு வீட்டுநெறியைக்

காட்டிக்கொடுப்பதனாலும் பாராட்டிக்கொண்டுவரவேண்டும்.

அந்த ஸிருகாலவாதசூத்திரத்தில், மேற்கூறியவண்ணம் நடப்பவர்களியாவரும் இந்த ஆறுவிதமான இயைபுகளிலும் சாந்தியோடும் சுகத்தோடும் வாழ்வார்களென்றும், இல்லறவொழுக்கங்களை நன்றாகச்செய்து பெருமைபெற்றுவருவார்களென்றும், மரியாதை, கொடை அன்பு அன்னியம்பாராட்டாமை ஆகிய இவையெல்லாம் உலகவாழ்வாகிய ஓடுந்தேர்க்கு அச்சாணியைப்போலவனவென்றும் சொல்லி, இவ்விஷயம் முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

"தோடா ரிலங்கு மலர்கோதி வண்டு வரிபாடு நீடு துணர்சேர்
வாடாத போதி நெறிநீழன் மேய வரதன பயந்த வறநூல்
கோடாத சீல விதமேவி வாய்மை குணனுக் நாளு முயல்வார்
வீடாத வின்ப நெறிசேர்வா துனப வினைசேர்த லுளு மிலரே."

(வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௩-ம் கலித்துறையுதாரணம்.)

பௌத்தசங்கம்.

பௌத்த ஸந்யாஸிகளுடைய கூட்டத்துக்கு ஸங்கமென்று பெயர். புத்தர், தர்மம், சங்கம் என்று சொல்லுகிற திரிமணி [மும்மணி] களுள் மூன்றுவது இது ஞானோதயமானபின்பு, கௌதமபுத்தர் காசிக்குப் போய் முன்பு தமமோடுகூடத் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தவர்களான ஐந்து ஸந்யாஸிகளுக்கும் தமக்குத் தெரியவந்த நான்கு சத்தியங்களை யும் உபதேசித்து அவர்களைத் தம்முடைய சிஷ்யாகளாக அங்கிகரித்த காலந்தான், இநதச சங்கத்துக்கு உற்பத்திகாலம். பின்பு, கௌதமபுத் தருடைய வாழ்நாளிலேயே இன்னும் எத்தனையோபலர் அவருக்குச சிஷ்யர்களாய்த் துறவுபூண்டு இந்தச சங்கத்தைச சோந்தார்சள். பிரா மணக்ஷத்திரியவருணத்தவர்களிலும் பலர் கௌதமபுத்தருடைய உப தேசத்தினுல் வைராக்கியமடைந்து துறவுபூண்டதாகவும தெரியவருகி றது. கௌதமபுத்தர் ஓரிடத்திலிருந்து வேறிடஞ்சென்று தருமோப தேசஞ்செய்துகொண்டுவந்த நாடுகளிலெல்லாம, பெண்பாலார், “உயர்ந்த குலத்திற்பிறந்த பிள்ளைகளையெல்லாம் இவன் துறவிகளாக்கிக்கொண்டு போய்விட வந்தான்” எனப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்களென்று தெரி கிறது. ஆகையால், கௌதமபுத்தருக்குச சிஷ்யர்களைச சேர்த்துக் கொள்ளுகிற ஆற்றல் மிகவும் இருநததாகத் தெரிகின்றது. இந்த ஆற் றலுக்கு அவருடைய மிகுந்த கருணையும் பிரசித்தமான வைராக்கிய முமே காரணங்கள். அவர் தமதுதர்மத்தை உபதேசித்துவிட்டுச் சிஷ்யர் களுடைய கூட்டமாகிய சங்கத்தை நியமியாதிருந்தால், அவருடைய காலத்துக்குப்பின்பு, பௌத்தமதம

நடைபெற்றிராது. அவருடைய தர்மம் உலகத்தில் நிலைபெற்றதற்கு முக்கியகாரணம் ஸங்கந்தான். பௌத்தபிக்ஷுக்களுக்குரியனவாகிய நியமங்களுக்கும் ஹிந்துக்களுடைய
ஸ்மிருதிகளில் சொல்லியிருக்கும் ஸந்யாஸநியமங்களுக்கும் பலவிஷயங்களில் ஒற்றுமையிருத்தலால், புத்தர் சங்கமுண்டாக்கியதைப்பற் [redacted] புதுமை யொன்றுமில்லையென்பர்; அஃதாவது முன்பு இருந்த ஸந்யாஸ தருமங்களிற் பெரும்பாலனவற்றையே புத்தர் தமது மதத்துக்கும் உரிய னவாக
உபயோகித்துக்கொண்டாரென்றபடி. பிருஹதாரணியகோபநிஷத் தில், "பூர்வகாலத்துஞானிகள், சந்ததியில் ஆசையுள்ளவர்களல்லர்; 'ஆத்மாவை வீடாகப்பெற்ற எங்களுக்குச சந்ததியினல் என்ன பிரயோஜனம்?' என்று அவர்கள் புத்ரேஷணை வித்தேஷணை லோகேஷணைகளை விட்டுத் துறந்து பிக்ஷையெடுத்துப் பிழைக்கிறார்கள்" என்று சொல்

யிருக்கிறது; ஆகையால, பண்டைக்காலத்திலேயே ஸந்யாஸஸம்பிரதாயம பிரபலமாக இருந்ததென்று தெரிபவருகிறது. கௌதமபுத்தரும் அவருககுச சிறிதுகாலத்திற்கு முனபிருந்த நிரகனென்கிற மஹாவீரனும் தங்கள் மதத்தைப் பரவச்செய்துகொண்டுவநதகாலத்தில், அநேகவித மான சித்தாந்தங்களைச சார்நதவர்களாகிய பலஸந்யாஸிகளின் கூட்டங் கள்

ஆரியாவர்த்தத்தில் அங்கங்கே யிருந்தனவென்று பாளீபாஷையி லுவள பௌத்த நூல்கள தெரிவிக்கின்றன. இப்படியிருந்த சந்யாசி களோ கூட்டங்கூட்டமாகவே புதது தமககுச சிஷ்யர்களாக்கிக்கொண்டு தமமுடைய சங்கததை வளரவைததாரென்றும பௌத்தநூல்களால் விளங்குகிறது. கிருஹஸ்தாசிரமத்திலிருநது வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தை யடைநது காட்டில கிருஹஸ்த தருமநியமங்களுக்கு உட்படாமல ஸ்வாத ந்திரியததைப்பெற்றுத தத்துவங்களை ஆராய்நதுவநத மகான்களுடைய ஞானத்துக்குப் புலப்பட்ட உண்மைகளே, வேததநதின் ஆரணியகபாகத்தி லுள்ள உபநிஷததுககளில அடங்கியிருககின்றன இவ்வாறு தத்துவத் தைத் தேடி க்கொ ணடுவநதகாலத்தில் அநேகாகள் அநேகவிதமானமதங் களை ச் சாா நதுவநதாாகளென்பது பலருடைய கருததது.

ஓல்டனபர்க (Oldenberg) என்பவ ர், புத்தாவிஷயமாக எ ழுதிய நூலில், பண்டைககாலத்தின நிலைமையைபபறறிப் பின்வருமாறு சொல் லியிருக்கிறார்:

"உறுதியிலலாத பொருள்களைக்கொண்டு மதத்திற்குப்பின் மதத்தை அககாலத்தில் உண்டாககிவநதாாக ள். அவைகளைப்பற்றிக் குறிப்பான சில விஷயங்கள் தெரியவருகின்றனவேயன்றி அதிகமாக வொன்றும நமககுத் தெரியவிலலை. உலகம எப்பொழுதும் உள்ளதா? அன்று? ஆத்மா நிததியமா? அநிததியமா? ஒருவழியில நிலைமயறறதாயும வேறொருவழியில நிலைமையுள்ளதாயும் தோனறுகிற தத்துவத்தை ஒப்புகொடித் துணிவது எவ்வாறு? உலகம அளவுபட்டதா? அளவுபடாத தா? அல்லது, ஒரேகாலததில் அளவுபட்டதாயும அளவுபடாததாயுமுள் ளதா? அல்லது, அளவுபட்டதும அளவுபடாததும அலலாததா?

என்கிற அநேக விஷயங்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி அக்காலத்தில் நடைபெற்று வந்தது. அப்பொழுது, தர்க்க நூலைத் தழுவி ஸம்சயபரிசோதனைசெய்ய வந்தனவாகிய, 'தோற்றுவனவெல்லாம உண்மை', 'தோற்றுவனவெல்லாம உண்மையல்ல' என்று சொல்லுகிற முக்கியப் பிரதிஜ்ஞைகளோடு கூடிய இருவகைக்கொள்கைகள் பிறந்தன. இங்கே 'தோற்றுவனவெல்லாம உண்மையல்ல' என்றுசொல்லுந் தார்க்கிகனை நோக்கி, 'எல்லாம் உண்மையல்ல என்றுசொல்லுகிற சித்தாந்தம உன்னுடைய கொள்கை யைப்பற்றியும் இயலுமா ? அக்கொள்கையும் உண்மையல்லாததா ?' என்று கேட்பார்கள். மறுமையுலகமொன்று உள்ளதென்றும் மரணத் துக்குப்பின்பு ஸ்திதியுண்டென்றும்

12

மனிதனுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு

௬௦ பௌத்தசங்கம்.

நிர்ப்பந்தமொன்றுமில்லையென்றும நல்வினை தீவினைகளுக்குத் தக்கபயன் கிடைக்குமென்றும அக்காலத்து மனிதர்கள் வாதஞ்செய்துகொண்டு வந்தார்கள். தீயவழிகளை உபதேசித்துக்கொண்டுவந்தவர்களில் மிகவுங் கொடியவனென்று புத்தரால் நினைக்கப்பட்ட 'மக்கலிகோஸாலன்' என் பவன், சோதனசக்தி [தூண்டும ஆற்றல] ஆகிய ஸங்கல்பத்துக்கு ஸ்வா

தந்திரியமில்லையென்று சொன்னதாகத் தெரியவருகிறது; மனிதனுக்குச சக்தியில்லை; சாமர்த்தியமிலலை; அதிகாரமிலலை; எலலாவஸதுக்களும உயிரோடகூடிய ஒவ்வொரு ஜநதுவும ஆகிய இவைகளுக்குச் சகதி அல் லது சாமர்த்தியம ஒன்றுமிலலை; விதியினுலும ஸ்வபாவததினுலும ஒவ் வொன்றும் தன்னுடைய கதியை அடையத் தூரத்தப்படுகிறது. ஞானி யும் அஜ்ஞானியும் முடிவில ஒருநிகராகத் துன்பததை அனுபவித்தொழி த்துவிடுகிறார்கள். உலகத்திலுள்ள பொருள்களெலலாம நியாயமான தெய் வீகச்செங்கோலுக்கு உள்ளடங்கியிருக்கின்றனவெனபதுகூட விலககப் பட்டிருந்தது. பூர்ணகசியபரென்பவா, 'ஒருவன் கங்கையின் தென்கரை யில் படையெடுத்துக்கொண்டுவந்து உயிரகொலையைச செய்தும செய் வித்தும் உலகத்தைப பாழாக்கியும பாழாக்குவித்தும் தீக்கொளுவியும கொளுவித்தும தான் குற்றஞ்செய்ததாகத் தோஷத்தைத் தன்னில ஆரோபித்துக்கொள்வதில்லை; குற்றத்துக்குச சிக்ஷை யாதுமில்லை. மற் றொருவன் கங்கையின் வடகரையிற்சென்று தருமதானங்கொடுப்பத னுலும் கொடுக்கச்செய்வதனுலும யாகங்களைசசெய்வதனுலும செய்விப் பதனுலும் அவன் நற்காரியமொன்றுஞ் செய்தவனுகான். நற்காரியத் துக்கு நற்பயன் யாதுமிலலை' என்று உபதேசித்துககொண்டு வநதாரென் பதும், 'ஞானியும் அஜஞானியும உடலவிழுந்தவுடனே நாசத்தையடை ந்து சூனியமாய்விடுகிறாகள்; இறந்தபின்பு அநுபவமிலலை' என்கிற கொ ள்கையும் அக்காலத்தில் இருநதனவென்பதும சொல்லபபட்டுள்ளன."

இங்ஙனம பலவகைச சித்தாநதிகள் பலவாறு பலவழிகளில புததி யைச் செலுத்திக தத்துவத்தைத் தேடிபபிடித்து உ ண்மையான கரு மத்தை அநேகாக்கு உபதேசித்து வரவேண்டுமென் கிற ஆசையோடுகூடி இல்வாழ்வைத்துறந்து கூட்டங்கூட்டமாக

விருநதுகொண்டு தருமவிசா ரஞ் செய்துவநதகாலத்தில் உண்டான புததமதம தனக்கு ஓா அங்க மாகச் சங்கத்தை யுண்டாக்கிக்கொ ண்டது ஒருவிதத்திலும் புதிதாகவா வது வியப்பாகவாவது நினைத்தற்கிடமில்லையெனபதில் ஐயமுண்டோ?

'ஹர்மன்ஜாகோபி' என்கிற ஐரோப்பியவித்துவான் ஒருவர், ஜைா சூத்திரங்களைப்பற்றி எழுதும்பொழுது, ஜைநமதம பௌத்தமதத்துக்கு முன்பிருந்ததா? பின்புண்டானதா? என்று விசாரஞ்செய்து, ஜைநமதம பௌத்தமதம் என்னும் இரண்டும் முக்கியமாகப் பிராமணசந்யாஸிகளிட த்திலிருந்து உண்டாயினவென்று வெளியிட்டிருக்கிறார். இவ்வாறு தாம

பௌத்தசங்கம்.

நினைத்தற்கு ஜைநசமபிரதாயத்திலும பௌத்தசமபிரதாயத்திலும் பிராம ணர்களுடைய ஸ்மிருதிஸமபிரதாயததிலும உள்ள சந்யாசதருமங்களை அவா ஒத்திட்டுப் பாாத்திருக்கிறா.—]த்தசந்யாஸிகளுக்குரிய *தசசில ஙகள முன்னமே தருமததிற கூறபபட்டுள்ளன. கொல்லாமை முதலிய ஐநதும் பௌத்தாகளில உபாஸகர்களெல்லோரும். அநுஷ்டிக்கவேண் டிய பஞ்சசிலங்களென்று தெரிவிக்கப்பட்டன. இந்த ஐந்தும் ஜைநசந் யாசிகளுக்குரிய ஐநது சீலங்களுக்கு ஏறக்குறையச் சமானமாகவுள்ளன.

ஜைநசநயாஸிகளுக்குரிய சீலங்களாவன: அஹிம்ஸை

(கொல்லாமை), ஸூநருதம (மெய்மமையாயும பிரியமாயுமுள்ளசொல்), அஸ்தேயம் (கள்

ளாமை', பிரமசரியம (காமமின்மை), அப்ரதிக்ரஹம் (இரவாமை) என்பவை. 'பிராமண ஸந்யாசிகளுடைய முக்கியமான பஞ்சப்பிரதிஜ்ஞை [விரதம]கள்:—அஹிம்ஸை, ஸூநருதம, அபரிக்ரஹம், பிரமசரியம், ஒள தாரியம' என்று போதாயனதருமசூத்திரம் தெரிவிக்கின்றது. பிராமண சந்யாசிகளுக்கு இன்னும் ஐந்து விரதங்களுண்டு; அவைகளாவன: சினமின்மை, குருபக்தி, ஆராயாது செய்தலில்லாமை, தூய்மை, ஆஹார சுத்தி என்பவை. 'மாக்ஸ்முல்லர்,' 'புகளர்,' 'கரன்' முதலிய ஐரோப்பிய வித்துவானகளனேககாகள், ஜைநசந்யாசிகளும் பௌத்தசந்யாசிகளும் பிராமணசந்யாசிகளுடைய வழியை அநுசரித்துத் தங்களுடைய நியமங்களை உண்டாக்கிக்கொண்டாரகளென்று சொல்லுகிறாகள். பிராமணாகளுடைய சநயாசநியமங்கள் அவாகளுடைய ஆசிரம விபாகங்க ளுண்டானகாலத்திலேயே உண்டாயிருக்கவேண்டும. பௌத்தசநயாசி களும ஜைநசநயாசிகளும தங்களுடைய மதங்கள் உண்டான ஆதிகாலத் திலே ஆாயாவாத்ததகில சிறசிலபாகங்களில சிற்சிலராகவிருந்தனரெ ன்று அவாகளுடைய சமய நூலகளிலிருந்து தெரியவருகிறது. அக்காலததில பிராமணசமபிரதாயத்தை அநுசரித்த சநயாசிகள் தேசமெங்கும பரவியிருநதாாகள. மேலும பிராமணாகளுக்குரிய ஆச்சிரமதரு மஙகளை இககாலததில சௌதமதருமசூத்திரங்களென்று வழங்கிவருகிற சூததிரஙகளால வெளியிட்ட கௌதமமுனிவர் கௌதமபுத்தருடைய காலததுககு முநதிய இருநதவரெனபதறகு தகக ஆதாரங்களுள்ளன வென்று ஐரோப்பியவிததுவாலகள் உறுதியாகச சொல்லுகிறாாகள். பிராமணசநயாசிகளுடைய நியமஙகளில சிலவறறைச

சொல்லுவோம: அவாகள, தனதானியாதிகளில் ஒன்றையும தாம சோத்துவைத்துக் கொள்ளலாகாது; ஐமபொறிகளையும வென்றவாகளாகவிருத்தல்வே ணடும; மழைக்காலததில இடமவிட்டுச் சஞ்சரிக்ககூடாது; அநநபி க்ஷை வாங்குதற்குமட்டுமே கிராமங்களினுட் பிரவேசிக்கலாம; கேட்ட விடத்திலேயே மறுபடியுங் கேளாமல ஈதாரணமாக எல்லோருமே ...

---

* தசசீலங்களைப் பௌத்ததருமம் ...-ம பக்கததிற் பாாக்க.

கூஉ பௌத்தசங்கம்.

ஜகஞ்செய்தற்குரிய காலமானபின்| அவர்கள் அந்ததைதப் பிக்ஷையெடு த்துப்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அவாகளுக்கு இன்சுவையுணவில ஆசையிருத்தல்கூடாது ; வாயின்தொழிலையுங் கண்ணின்தொழிலையும அடக்கவேண்டும்; நக்நதையில்லாமலிருப்பதற்காகவே வஸ்திரநதரித்தல வேண்டும்; ஒருகிராமத்தில் ஓரிரவிற்குமேற்படத் தங்குதல்கூடாது; தம க்கு நன்மைசெய்தாலும் தீமைசெய்தாலும எல்லாபபிராணிகள்விஷயத்திலும் அவர்கள் உபேக்ஷையோடு கூடியிருக்கவேண்டும; அவாகள் குடு மிவைத்துக்கொண்டாலும கொள்ளலாம்; மழித்துக்கொணடாலுங் கொள்ளலாம்; ஸ்வப்ரயோஜநத்துககாக (அநதப்பயன்கள் இமமையனவாயிருந்தாலுஞ் சரி மறுமையனவாயிருநதாலுஞ் சரி) ஒன்றுஞ் செய்தலாகாது; தண்டம் கமண்டலம் பிக்ஷாபாத்ரம நீாவடிக்

கட்டுநதுணிபொன்று கிண த்திலிருந்து நீரெடுக்குங் கயிறொன்று இவைகளே சநயாஸிகள் தங்களி டத்தில் வைத்திருக்கவேண்டிய பொருள்கள். இப்படிப்பட்ட நியமங்க ளெல்லாம் ஜைநர்களுக்கும் பௌத்தர்களுக்குமுள்ளன; ஆனல் துற வுக்கு முதன்மையான இலக்கணம் மனததிலுள்ள அடக்கமும் அவா வின்மையுமேயென்பது எல்லாமதத்தாருடைய துணிபு. தர்மபதமென கிற புத்தநூலில் உத்தமபிக்ஷுவின் இலக்கணமானது, அவனுடைய வேஷத்திலும் உடையிலும் இல்லையென்றும் வைராக்கியத்திலும் சாநதி யிலும் சுத்தியிலும் உள்ளதென்றும் அநேகவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது;—“தன்னுடைய வாக்கை நியமத்துக்குள்ளடக்கிச் செருக்கில் லாமல் விவேகத்தோடே பேசி இம்மைமறுமைகளை விளக்கிக்கொண்டு எவன்வருகிறானே அவனுடைய உபதேசம் மதுரமாயிருக்கும் ; அன்பையே உயிராகவும் புததருமத்தையே ஆநநதமாகவுமுடைய பிக்ஷுவா

னவன் சாந்திநிலையை யடைநது ஸம்ஸ்காரங்களுக்கெல்லாம் முடிவைத தரும் நிர்வாணாநநதத்தைப் பெறுவான் ; ஸ்கந்தங்களுடைய உ தபததி யையும் முடிவையும் அறிந்துகொண்டவுடனே ஞானிகளுக்கு அமிருத ரூபமாயிருக்கிற நிர்வாணமென்கிற சநதோஷத்தின் ஆநநததநதை அவன் பெறுவான். தயையே அவனுக்கு ஜீவனோபாயமாக விருக்ககக்கடவது; நேரான விசுத்திமார்க்கமே அவனுக்கு ஒழுக்கமாக விருக்கக்கடவது, இப்படியிருந்தால் பரிபூர ணாநநததனத்தைப் பெறறு அவன் துன்பத்தை ய

சமனடப்ச செய்வான். வாஷிகையென்கிற செடியானது வாடிப்போயா

மலாகளைக் கிழேயுதிரபபதுபோல, பிக்ஷுக்களே! நீங்கள்
காயத்தையும தீய எண்ணங்களையும முற்றுந்துறந்துவிடுமின ;
முறமுமுணாககள்
ஞன புத்தனால உபதேசிக்கப்பட்ட தருமத்தை
அறிந்துகொண்டவன்,
வேள்வித்தீயை எப்பொழுதும அந்தணர்
ஆராதித்துவருவதுபோல, அதை ஆராதித்துக்கொண்டுவரக்கடவன ;
பிராமணனுக்கு நலிவுசெய
யாதே; அவனும தன்னை நலிவுசெய்பவந்தவனை அடிக்கற தப் பே
ாக்க
கூடாது'; பிராமணனை யடிக்கிறவனுக்குக் கேடு உண்டாகும; தன
னை

யடிக்கவனை எதிராக அடிக்கிறவனுக்கு இன்னும் அதிகமானகேடு
உண்
டாகும் பேதையே! மயிரைச சடையாகத்தரித்து
வைத்துக்கொள்வத
னால என்னபயன்? தோலுடையால என்னபயன்? உன்னுடைய்
துராசை
களெல்லாம உன் உள்ளத்தில் இருக்கின்றன. நீ வெளியைமாத்திரம்
சுத்
தமபண்ணிக்கொள்ளுகிறாய்.'' இவ்விதமாக அநேகவகையாய்த்
துறவி

களுககு மனத்தூய்மையே முக்கியமென்று பின்னும அந்நூல தெரிவிக
கின்றது; இப்படியிருந்தும் பிக்ஷுக்களுக்குரிய சிலநியமங்கள், தார்மிக
சூத்திரமென்ற பௌதத நூலில பின்வருமாறு புத்தர சொன்னாரென்று
சொலலப்பட்டிருககின்றன:—" பிக்ஷுக்களே! கேளுங்கள்; பாவத்தை
யொழிக்குந தருமத்தை நான் உங்களுக்கு உபதேசஞ்செய்கிறேன்;
அதை உளளத்தில உறுதியாகவைத்துககொண்டிருங்கள்; நன்மையை
யடையத்தேடுகிறஞானியானவன் சங்கத்தாருக்கு உரிய அடக்கநெறியை
[ஹ்ரியாபதம] கடைக்கொண்டு ஒழுகவேண்டும். பகலில அகாலத்தில்
கிராமங்களுக்கு அந்நபிக்ஷைக்காகப போககூடாது; இராத்திரியிலும
போககூடாது. அகாலத்தில பிக்ஷையெடுக்கச செல்வதனால தீங்கு
நேரிடுமென்றறிந்து விவேகிகள் அவ்வாறு செய்வதில்லை. ஐம்புலன்களும்
பிராணிகளுக்கெலலாம மயககத்தையுண்டாக்குகின்றன. அப்புலன்களைப
பற்றிவரும ஆசையை நீக்கிவிடுங்கள். பிக்ஷுவானவன் தன்னுடைய
மத்தியானபோசனத்தை உரியகாலத்தில பண்ணவேண்டும;

அவன்

நககாலத்திஃல தன்னுடைய உணவைபபெற்றுத் தமியனாக மீண்டுவநது

ஏகாநதமாகவிருநது தியானஞ்செய்துகொண்டிருககவேண்டும். அவன் தன்னுடைய சித்தத்தைப பரவவிடககூடாது. மனத்தை நன்ருக அடக்

கிகொண்டிருககவேண்டும அவன் உபாஸகாகளோடாவது பௌத்த

பிக்ஷுக்களோட ாவது பேசுமபோது பௌத்ததருமத்தினுடைய பெரு

மையைப்பற்றிப பேசவேண்டும்: பிறரைப்பறறிப பழிமொழியாவவா

வது புறங்கூறலாகவாவது பேசலாகாது. பிக்ஷுக்களில சிலா ஊதந்

செயதறகுவேண்டிய வலலமையைப பெறுதற்கு முயலுகிருாகள். அவா

களுடைய மனம சிறுமையுளளது அவாகளை நான் பாராட்டுகிறதிலலை.

இபபடிச செய்பவாகளுககு அநேகவழியாகத் தீங்கிற் பறறு உண்டா

கும. அவாகளுக்கு வாத்ததில மூபற்சியிருக்குமபொழுது, அவாகள

உணமையாகத் தஙகள மனத்தை நெடுநதூரஞ

செலுததிவிடுகிருாகள்.

பௌத்தபிக்ஷுவானவன உணவு படுக்கை ஆஸனம உடலாடைகளின தாயமைகருமேவண்டியநீா இவைகளையெலலாம பெற்றுகமொளவதில புத்தாலிடபபட்ட கட்டளையொன்றையும கடக்கலாகாது. அவன் இவை களைபபற்றிப் பரபரப்புள்ளவனுகவிருககக்கூட ாது. தாமரையிலையிலுள்ள தண்ணீா போலப் பற்றிலலாதவனுகவிருக்கவேண்டும ''

புத்தா உயிரவாழ்ந்திருக்குங்காலத்தில அவரையாசிரயித்த சிஷ்யாகளை ரங்கத்தின் உற்பத்திக்குக காரணமென்பது முன்னமே சொல

லப்பட்டிருக்கிறது. புத்தருக்கும் அவருடைய சிஷ்யாகளுக்குமிருந்த சம்பந்தம், இந்தத்தேசத்தில தொன்றுதொட்டுப் பிரசித்தமாக ஆரியாகளில் நடைபெற்றுவந்த குருசிஷ்யசம்பந்தத்தையொத்தது தான். முதலில் சிஷ்யர்களையடையும்பொழுது, 'பிக்ஷுவே! இங்குவா; தருமத்தை உபதேசஞ்செய்கிறேன். பிரமசரியாநுஷ்டானஞ்செய்துகொண்டு துன்பத்தை முடித்துவிடு' என்று அவர்களுக்குச சொன்னதாகச சொலலியிருக்கிறது. இதனலெ ஹிந்துமதத்தாருடைய

தாமசாஸ்திரங்களிலு

ள்ளவாறு பௌத்தாகளும நான்கு

ஆசிரமங்களைப் பாராட்டிக்கொண்டு

வநததாக நினைக்கக்கூடவில்லை ; பிரமசாரியாசசிரமத்திலிருந்து

கிருஹஸ் தாசசிரமத்துக்கும கிருஹஸ்தாசசிரமத்திலிருநது

வாநப்பிரஸ்தாச்சிரமத துக்கும அதிலிருந்து சநயாசததுக்கும

படிபபடியாகச செலலுகிறசம

பிரதாயம் பௌத்தர்களாலேயே பங்கப்படுததப்பட்டதென்பது

சிலரு

டைய கொள்கை. அதனாலும, எலலாசசாதியாருககும

சநயாசத்தைப பெற யோக்கியதைபுண்டென்று ஒத்துககொண்டு

அவ்வாறு நடததி வநததனாலும, ஸ்மிருதிசம்பிரதாயததை

யநுஷ்டிககிற வைதிகமார்ககத தாருக்கும் பௌததர்களுககும

அநுகூலம் குறைநதுவந்ததென்று சொ

ல்லுகிறார்கள். மேற்கூறிய வாக்கியததில பிரமசாரியசபதத்துககு

காம மின்றி ஆஹாராதிகியமங்களுக்கு உட்பட்டிருத்தலே

பொருளென்று அறி ந்துகொள்ளவேண்டியது. ஆரம்பகாலத்தில

இஷ்டமுள்ளவர்களெல்லா ரும் சங்கத்தைச சேரலாமென்ற

விதியிருந்தது. வரவரச சிலநியமங் கள் விதிக்கப்பட்டன.

சங்கத்தைச்சோதற்கு விருப்பமுள்ளவன் ஒட்டு வியாதியொன்றுந

தனக்கில்லையென்றும, க்ஷயரோகம் தனக்கில்லையென்

றும,மூர்ச்சாரோகம் தனக்கில்லையென்றும, தான் ஒருவருக்கும

அடிமை யல்லனென்றும், தனக்குக் கடனில்லையென்றும், தான

போர்ப்படைச சேவகனல்லனென்றும, தான் சங்யாஸிபாவதில தனது

தாய் தகதையா களுக்கு உடன்பாடுண்டென் றும் தெரிவித்தல்வேண்டும. இவைகளெல லாம் பின்புதான் உண்டான விதிகளாம. ஆரம்பகாலத்தில் ஒருவன் தலை யை மொட்டையடித்துககொண்டு துவராடையையுடுத்துத் தனியேயிருப்பானுயின், அவனுககுப் பிக்ஷுத்தன்மை கிடைத்ததாக நினைததுவந தார்கள். பின்பு சங்கப்பிரவேசத்துககுவேண்டிய நியமங்களா உண்டாக கப்பட்டன. சங்கப்பிரவேசத்துக்கு இரண்டுவழி:—ஒன் று, இருபது பிராயத்துக்குக் குறைவிலலாதவர்கள் நேராகவே சநயாசத்தையடை ந்து சங்கத்தைச சேரலாமென்பது. மற்றொன் று, எட்டுமுதல் இருபது இறுதியான பிராயமுள்ளவாகள், பிற்காலததில சநயாசததையடை

வதற்குவேண்டிய சாதனங்களைப் பெறமுயன் றுகொண்டு சங்கத்தை ஒட்டினவாகளாகவிருக்கலாமெனபது. சநயாசஙகொடுக்கிற முறையில இரண்டுபடிகளுண்டு ; அவற்றில் தாழ்ந்த (முதல்) படிக்கு ப்ரவ்ரஜையையென றும, உயர்நததான (இரண்டாம்) படிக்கு உபஸம்பதையென றும பெயா.

ப்ரவ்ரஜையாவது பழையநிலையிலிருநது நீங்குதல்.
உபஸம்பதையாவது பிக்ஷுக்களின் நிஷடையைப்பெற்றுக்கொண்டு சங்கத்தாரில் தாலும்

ஒருவனாகி அசசங்கததையடைதல். ப்ரவ்ராஜ்யையைப்பெற்று உபஸம்பதையைப் பெறாத சநயாஸி வெளியாருக்குச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவனாகக் காணப்பட்டாலும சங்கத்தில் அவனுக்கு உள்ளபதவி தாழ்ந்தது. சிலருக்கு பரவ்ரஜபாஸம்ஸ்காரமும், உபஸமபதாஸம்ஸ்காரமும ஒரேகாலத்தில நடத்தப்படும. ஆனால், சாதாரணமாக, ப்ரவ்ரஜயாஸமஸ் காரததைப்பெற்றுக்கொண்ட சிலகாலத்துக்குப்பின்புதான் உபஸம்பதா ஸமஸ்காரத்தைக கொடுப்பதுவழக்கம. ப்ரவ்ரஜயையைப் பெற்றுககொள்ளவேண்டியவன, சங்கததாரெதிரில் சென்றாவது முதியவனை. ஒரு பௌத்தசநயாசியினிடமாவது அநதஸமஸ்காரததைப் பெற்றுககொள்ளலாம; அநதஸம்ஸ்காரத்துககு அதிகமாகச செய்யவேண்டியது ஒன்றுமிலலை; அநதஸமஸ்காரத்தைப் பெறறுக்கொள்ளவேண்டியவன், துவராடையை யுடுத்துககொண்டு தலைமுழுவதையும் முகமுழுவதையும் சிரைத்துக்கொண்டு தனக்கு ப்ரவ்ரஜயையைக்கொடுக்கிற சந்யாசியினிடத்தில, மூன்றுதரம் வணக்கததுடனும பக்திபுடனும *"புத்தமசரணமகசசாமி", "தாமம்சரணமகசசாமி" "ஸங்கமசரணமகசசாமி" என்று சொலலவேண்டும. இதைசசொன்னபின்பு பௌத்தசநயாசிகளுக்குரிய தச

சிலங்களையும தான அநுஷ்டித்து வருவதாகவும அவன் விரதஞ்செய்து

கொளளவேண்டும; பினபு உபஸமபதையைப பெற்றுக்கொள்ளும்பொழுது, அவன் சங்கததாரகுமுன் சென்று பணிந்து தலைமேறகூப்பிய கையனாய்ச சங்கததைப்பாாததுப பின்வருமாறு சொல்லுதலவேண்டும:—"பூஜயாகளே! எனக்கு ஸநயாஸங் கொடுக்கவேண்டுமென்று சங் கததாரை

வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். சங்கததா என்னையும தங்களி லொருவனுகச செய்துகொள்ளவேண்டுகிறேன்; என்மேல சங்கததா கயையுள்ளவாகளாகவிருககுமபடி வேண்டுகிறேன். பூஜயாகவே[1] என
கரு நீங்கள் சநயாசந் தநதருளவேண்டுமென்று இப்படியே இரண்டுதரம மூன்றுதரம் கேட்டுககொள்ளுகிறேன். சங்கத்தார் என்னை உயாத்தித்
கங்களில் ஒருவனுகச செய்துகொள்ளவேண்டும; என்னிடத்தில கரு
யுள்ளவாகளாயிருக்கவேண்டும." இப்படி அவன சொனனபின்பு சில
கேள்விகள்கேட்டு அவனைப் பரிசோதித்து அவனுககுச சங்கத்தைச சோதற்குத தகுதியுண்டென்று சங்கத்தார் தெரிநதுகொள்ளுவார்கள்;
அக்கேள்விகளாவன:–(வநதவனைப் பெயர்கூறியழைத்து) "நான் சொல்வ
தைசசெவிகொடுத்துககேட்கின்றனையா? சத்தியமாகவும வஞ்சனையில்லா மலும் நீ பேசுவதற்கு இதுதான் சமயம். உன்னைப்பற்றிய நிலைமைகள்

[1] "முத்திற மணியை மும்மையின் வணங்கிச்
சரணு கதியாய்ச் சரண்சென் றடைந்தபின்"
(மணிமேகலை, ௩௦ - ம் காதை, ௪-௫.) கூசா பௌத் த ச ங் க ர்.
எப்படி யிருககின்றனவோ, அவற்றைப்பபற்றி கேட்கப் போகிறேன்

; நீ உள்ளதை உள்ளதென்றே சொல்லவேண்டும். இல்லாததை இல்லையென்றே சொல்லவேண்டும். உனக்குப் பெருவியாதி, கண்டமாலை, வெள்ளைக் குஷ்டம், க்ஷயம், மூர்ச்சாரோகம் இவைகளுள் ஒன்றாமில்லையா? நீ வஞ்சகவேடம் பூண்டிராத உண்மையான மனிதன்தானா? நீ ஆண்மகனா? நீ யார்க்கேனும் அடிமையாக விருக்கின்றனையா? நீ கொடுக்கவேண்டிய கடன்களொன்றுமில்லையா? நீ இராஜசேவை செய்பவனா? சந்யாசத்தை யடைவதற்குத் தாய்தந்தையர்களின் கட்டளை பெற்றிருக்கின்றனையா? உனக்குப் பூர்ணமாக இருபதுபிராயமாயிற்றா? உனக்கு வேண்டிய பிக்ஷாபாத்திரமும், காஷாய வஸ்திரங்களும் இருக்கின்றனவா? உன்பெயர் என்ன? உன் ஆசிரியன்பெயர் என்ன?" (என்று சங்கத்தாரில் ஒருவன் பரீக்ஷகனாக முன்னின்று கேட்பான்.) இக்கேள்விகளுள் இறுதிக் கேள்வியால், ப்ரவ்ரஜையை யடைந்தவன் உபஸம்பதையையடையுமுன் சங்கத்தாருள் ஒருபிக்ஷுவைக் குருவாக அடைந்து அவனிடம் பௌத்த தருமங்களையும் ஆசாரங்களையும் அறியவேண்டுமென்று தெரிகிறது. இந்தக்கேள்விகளைக் கேட்டபரீக்ஷகன், அந்தக்கேள்விகளுக்கெல்லாம் நேரான விடை வந்தவுடனே சங்கத்தாரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லுவான்:— 'பூஜ்யர்களே! சங்கத்தார் நான்சொல்வதைக் கேட்கவேண்டுகிறேன்; (குருசிஷ்யர்களுடைய பெயர்களைச்சொல்லி) இன்னாருடைய சிஷ்யனை இங்கேயுள்ள இன்னான் சந்யாசம்பெற்றுக் கொண்டு சங்கத்தைச்சேரவிரும்புகிறான்; இவன் சங்கத்தைச் சேர்வதற்கு விரோதமான தடையொன்றுமில்லை; இவனுக்குப் பிக்ஷாபாத்திரமும் துவராடைகளும் இருக்கின்றன. இவன் இன்னாருடைய சிஷ்யனாய் விரும்புகொண்டு தானும் சங்கத்தைச்சேரவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறான்; இவன்

இன்னாருடைய சிஷ்யனாக இருந்துகொண்டு பிக்ஷுவாய்ச் சங்கத்தைச் சேரலாமென்று சங்கத்தார் கட்டளையிடக் கருதுகிறார்கள். இச்சங்கத்திலுள்ள பெரியோர்களில், இன்னாருடைய சிஷ்யனாக இவனிருந்துகொண்டு சங்கத்தைச் சேரலாமென்று எண்ணங் கொண்டவர்கள் மௌனமாக இருக்கவேண்டும்; அவ்வாறு எண்ணங் கொள்ளாதவர்கள் தங்கள் கருத்தை வெளியிடவேண்டும்" இவ்வாறு மூன்றுதரம் சொன்னபின்பு ஒருவரும் பேசாமலிருந்தால், அந்தப்பரிசோதகன், சபைக்குத் தலைவனான ஸ்தவிர [முதியோர்] னைப் பார்த்து வணங்கி (குருசிஷ்யர்களுடைய இயற்பெயர்சொல்லி) "இவன் இன்னாருடைய சிஷ்யனாகவிருந்துகொண்டு சங்கத்தைச் சேர்தற்கு நியமனம் பெற்றுக் கொண்டான். சங்கத்தாரெல்லாரும் இதற்கு உடன்பட்டவர்கள். அதனாலேதான் எல்லாரும்

மௌனமாயிருக்கிறார்களென்று நான் எண்ணுகிறேன்" என்று சொன்னபின்பு அந்தச் சிஷ்யன் சங்கத்தில் ஒருவனாய் விடுகிறான்.

பின்பு பிச்சையெடுத்துப் பெற்றுக்கொண்ட அன்னந்தான் பெ

ளத்தசங்கம. கள

அவனுக்குத் தகுதியான அன்னமென்றும், பிறர்விட்டெறிந்த கந்தைக

ளைச் சேர்த்துத் தைத்துக்கொண்ட ஆடைதான் அவனுக்குத்தக்க உடையென்றும், காட்டிலுள்ள மரங்களின் அடிதான் அவனுக்கு இருப்பிடமென்றும், கோமூத்திரந்தான் அவனுக்குத் தக்க மருந்தென்றும், உபாஸகர்கள் நல்ல ஆடை உணவு இருப்பிடம் மருந்து ஆகிய இவற்றைக் கொடுப்பார்களாயின் அங்கீகரிக்கலாமாயினும் அவைகளையெல்லாம் மேற்கூறிய விதமாகவே அவன் பெற்றுக்கொள்வது உத்தமமென்றுங் கூறுவர். பின்பு, காமமின்மை

கள்ளாமை கொல்லாமை யென்னும் விர தங்களிலிருநது தவிர நதாலும, யோகத்தாற்கிடைக்கும் இருத்திசக்தி கள தனககிருப்பனவாகப் பெருமைபாராட்டினுலும் சங்கத்திலிருந்து விலககிவிடுவதற்கு இடமுண்டாகுமென்றும் சொல்லுவார்கள். இவ் வாறு சங்கத்தைச சேர்நத ஒருவன் தன்னுடைய ஆசிரியனேடுகூடவே யிருநது தருமததையும் சீலததையும் அவன்பால் அறிந்துகொண்டு தந்தையிடத்தில மைநதனிருககுமவண்ணம் நடநதுகொள்ளவேண்டும். இங்ஙனந துறவியானவனுக்கு அநத நிலைக்குரிய நியமங்களை நடத்த முடியாவிட்டால் அவன் அதிலிருநது இல்லறநிலைக்கு வநதுவிடலாம.

பிக்ஷுக்களுக்குரிய ஆஹாரநியமங்கள் : —

சூரியோதயமானபின்பு மததியான்னததுககுள்ளாகவே அநநரூபமான ஆஹாரத்தை உட்கொள் ளலாம. இநத ஆஹாரததை வீடுவீடாகப்போய்ப் பிசசையெடுததுத் தொகுககவேண்டும. வீடடுவாயிலிறபோய் மௌனமாய்ப் பிக்ஷாபாத் திரததோடு †சும்மா நிறகவேண்டும. கொடுத்தாற் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்; கொடாவிடடால அப்பாற் போய்விடவேண்டும். இன்னார் வீட்டுககுப் போகவேண்டுமென்று தெரிநதெடுத்து உத்தேசத்தோடு போகக்கூடாது. தனக்கு ஒருவேளைக்கு வேண்டியவளவான உணவு கிடைததபினபு பிசசைவாங்கக கூடாது பிசசையெடுத்த ஆஹாரத்தை

‡உண்பதற்குமுன் அசுபபாவனை செய்துகொண்டிருந்து, பின்பு தான் இற

வாமலிருப்பதற்கு வேண்டுமளவே உண்ணவேண்டும். செல்வவான்க ளான உபாஸகர்கள் தாமாகவே பிக்ஷைக்கு அழைத்தால் போய் உண்

"ஒண்டுவ ரார்துகி லாடை மெய்போர்த்து துச்சிகொ ளாமையுண் டேயு ணாக்குவ, குண்டர்க ளோடன்றாக் கூறை யில்லார்கூறுவ தாங்குண மல்ல கண்டீர்" என்பது திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனர் தேவாரம்; கீழைத்திருக்காட்டுப்பள்ளி.

† "மனையகம் புகுந்து மணிமே கலைதான், புனையா வோவியம் போல நிற்றலும்" என்றதனல், பிக்ஷையிரத்தற்குச்சென்ற பிக்ஷுணிகளும் மௌனமாய்ச் சும்மா நிற்கவேண்டுமென்று தெரிகிறது. மணிமேகலை, கசு-ம் காதை, கஅ௦-ககக.

‡ நீலகேசித்திரட்டு, மொக்கலவாதச்சருக்கம், ௩உ-ம் பாட்டுரை:—'தலைசிரைத்தலே, புருவஞ்சிரைத்தலே, அத்யுஷ்ணமும் அதிபாரமும் அதிதூர்கந்தியுமாகிய சீவரம்போர்த்தலே, ஸர்வமும் அசுசியென்றுபாவித்துண்டலே, காமஸந்தாபமே, பொழுதுசெகுத்துண்டலே எனறிவைமுதலாயின' என்பதனுலும் பௌத்த பிக்ஷுக்கள் உண்பதற்குமுன்பு அசுபபாவனை பண்ணவேண்டுமென்று தெரிகின்றது.

ணலாம். உண்ணலாகாதென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; அப்பொழுதுங்கூடப்

பகலில் ஒருவேளையுணவுக்கே போகலாம். உபாஸகர்கள் பெரும்பாலும பூர்ணிமையில் அழைப்பது வழக்கம். தாமிருக்கிறவிடத்துக்கு உபாஸகர் யாரேனும் தாமாகவந்து உணவளித்தால அதை உண்ணுகிறவழக்கமும உண்டு. சில பிக்ஷுக்கள ஆஹாரவிஷயத்தில சில கடுமையான நியமங்களைக்கூட அநுஷ்டிப்பதுண்டு. மாமஸாஹாரத்தை யுண்பதில்லை யென்றும, பிசையெடுத்துப் பெற்றுக்கொண்டதையன்றி வேறொன றையும் உண்பதில்லையென்றும, *பிக்ஷாபாத்திரத்திறகிடைத்ததை எறி

கிறதிலலையென்றும இப்படிச சில நியமங்களிருநதனவென்று தெரி கிறது. பிக்ஷைக்குப் போகும்பொழுது ஊரிலுள்ளவர்கள் உண்டுவிட்ட செய்தியை இயன்றவரையில் தெரிநதுகொண்டு பின்பேபோகவேண் டும்; தமக்கு உணவைக கொடுத்துவிட்டு உபாஸகர் பட்டினியிருககும படி முன்பு செலலலாகாது.

தனதென்று அபிமானிபபதற்கேறற பொருளொன்றும பிக்ஷுவுக்கு இருததல்கூடாது; ஆனாலும் பிக்ஷாபாத்திரம, †மூன்றுவஸ்திரம, இடையிற் கட்டுங்கச்சை, கநதை நயாத் தைத்தற்குவேண்டிய ஊசி, ஜலசுத்தி, நீரவடிககட்டுகிற துணி என்னும ‡எட்டுமே இருக்கவேண டும. இவறறையன்றித் தனதென்று வேறொன்றையும் வைத்திருத்தல் கூடாது. அபபடி ஏதாவதொருபொருளை வைதது்கொண்டிருநதால், அது நிருவாணமடைதற்குப பெருநதடையாகுமென்பது அவர்கள் கருத்து. பக்ஷிகள தாம பறந்துசெலலுமிடங்களுக்குச சிறைகளையன்றி

* "கொள்ளு மாறுந்தங் கோரகை யுட்கஞ்சி, மொள்ளு மாறு முதுகு நெளித துண்டு" (நீலகேசித்திரட்டு, அருக்கசந்திரவாதசருக்கம், ௬ - ம பாட்டு:) எனவும், "வழிக்கு மாறுந்த மண்டையி னுண்டு" (நீலகேசித்திரட்டு, அருக்கசந்திரவாதசருக் கம, எ - ம் பாட்டு:) எனவும் வருவனவற்றால், பௌததபிக்ஷுக்களுடைய பிசசைப் பாததிரம, கோரகையென்றும மண்டையென்றும் கூறப்படுமென்றுணர்க

† மூன்றுவஸ்திரங்கள்—அந்தரவாஸகம், ஸங்காடி, உத்தராஸங்கமென்பன, "மருதின் வாழ்பகை யானவிம் மாந்தர்" (நீலகேசித்திரட்டு, குண்டலகேசிவாதச் சருக்கம், ௯௪-ம் பாட்டு:) எனவும், 'புடைவைகொண்டுகிழித்து மகதநாட்டுச் சதிர வனைக் கண்ணறுபோலத் துன்னஞ்செய்து மருதந்துவர்தோய்த்துக் கொட்டி இவ் வாறு பகுக்லேசத்தாற்போக்கின்றது மோக்ஷார்த்தம்' (நீலகேசித்திரட்டு, மொக்கல வாதச்சருக்கம், ௯-ம் பாட்டுரை:) எனவும், "துவ்ராடைகண்மூடியசேடன்" (நீல கேசித்திரட்டு, புத்தவாதச்சருக்கம், ௨௧-ம் பாட்டு:) எனவும், "நிலம்பொய் நீர்பொய் நெடுநகர் தாமும்பொய், கலம்பொய் காற்றொடு தீயும்பொய் காடும்பொய், குலம் பொய் யேயெனக் கூறுஞ்செங்கூறையாய" (நீலகேசித்திரட்டு, புத்தவாதச்சருக்கம், ௭௯-ம் பாட்டு:) எனவும் வருவனவற்றால், பௌத்தபிக்ஷுக்களின் ஆடைகளிலக் கணமும், அவை 'துவராடை' 'செங்கூறை' என்று கூறப்படுதலுமறிக.

‡ கிழிக்கத்தி, கத்திரிகை, சுண்ணும்புச்செப்பு, வெற்றிலைப்பெட்டி, பாக்குப் பை, பல்லுத்துடைக்கப் பாளைமுதலியனவும், தலைவழிக்கத்தி, தீட்டுகல், குடை, செருப்பு, மண்டை, கெண்டி முதலியனவும் பிக்ஷுக்கள் கைக்கொள்ளுதற்குரியன வென்பர், நீலகேசித்திரட்டுரையாசிரியர்; அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம் ௬

வேறொன்றையும் எப்படி உடன்கொண்டு செல்லுவதில்லையோ, அப்படியே பிக்ஷுக்கள் காஷாயத்தையன்றி வேறொன்றையுங் கொண்டுசெல்லலாகாதென்று பௌத்த நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. பணத்தை அவர் கையால் தொடவுங்கூடாதென்பது விதி.

உபாஸகர்களில் யாராவது பிக்ஷுக்களுக்குப் பணங்கொடுக்க விரும்பினால் பணமாகக் கொடுக்காமல், அவர்களுக்கு உரிய வஸ்திரமுதலிய பொருள்களை வாங்கிக்கொடுத்தல்முகமாகவே சேர்ப்பிக்கக் கடவர். ஒரு பிக்ஷு பணம் வாங்கினானென்று தெரிந்தால், அவனைச் சங்கத்தார் விசாரித்துக் *குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவித்து அவனைக்கொண்டு அந்தப் பணத்தை அருகிலுள்ள உபாஸகனுக்குக் கொடுத்துவிடச் செய்வதும், அங்ஙனம்

பெற்றுக்கொள்ள அந்த உபாஸகன் உடன்படா விட்டால், அவனைக்கொண்டாவது வேறு உபாஸகரைக்கொண்டாவது அதனை எடுத்தெறிந்துவிடச்செய்வதும்; எந்த உபாஸகரும் எறிதற்கு உடன்படாவிட்டால் சங்கத்தார் ஒரு பிக்ஷுவை அதற்கென்று நியமித்து அவனைக்கொண்டு அந்தப்பணத்தை எடுத்தெறிந்துவிடச்செய்வதும், அந்தப்பிக்ஷு தான் பணத்தையெறிந்தவிடத்தைக் கருத்தில்வைத்து வெளியிடலாகாதென்பதும் அவர்களுடைய நியமங்கள்.

வஸ்திரம்.—பௌத்த பிக்ஷுக்கள் எப்பொழுதும் வஸ்திரமில்லாம லிருக்கக்கூடாதென்றும், திகம்பரர்களாகவிருந்தால் அவர்களுக்கு விரத பங்கம் நேரிடுமென்றும் சொல்வார்கள். சாதாரண ஜனங்கள் உடம்பு முழுவதையும் வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொள்ளாத தேசங்களிற்கூட பிக்ஷுக்கள் உடம்பு முழுவதையும் வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொள்ளவேண்டுமென்பது நியமம். இந்தக்கொள்கை ஜைனர்களுடைய திகம்பரவாதத்துக்கு முழுவதும் எதிராகவுண்டாயிற்றென்று தோன்றுகிறது. ஒவ்வொரு பிக்ஷுவுக்கும் அந்தரவாஸகமென்றும், ஸங்காடியென்றும், உத்தராஸங்கமென்றும் மூன்று காஷாய வஸ்திரமிருக்கவேண்டும். அந்தரவாஸகம் - உள்ளாடை. ஸங்காடி - அரையிற்கட்டும் ஆடை.

உத்தராஸங்கம -
மேற்போர்வை இந்த மூன்றையும் தோய்த்து உலர்த்தி உபயோகிந் துகொள்வதற்கு உபகாரமாக வேறு மூன்றுவஸ்திரங்களே இருக்கலாம். உள்ளவஸ்திரங்கள் மலினமாகவும் சிதிலமாகவும் போய்விட்டால வேறுவஸ்திரம் பெற்றுக்கொள்வதற்குத தாமாகவே முயலலாகாது. இல்லாமலிருப்பதைப் பார்த்து யாராவது தாமாகக கொடுத்தால் பெற்றுக்கொள்ளலாம

---

* பிக்ஷுக்களுக்கு ஏதேனுங் குற்றமநேர்மொயின், அதற்குப்பரிகாரம் நநத வனத்துக்கு நீர்இறைக்கையென்று தெரிகிறது. இதனை, 'பிக்ஷுணிகளுக்குப்பிழை புகுந்தாற் பிராயச்சித்தம் புததாகோயில் முற்றததுக்கு மணற்சுமக்கை, பிக்ஷுக்களுக்குப் பிராயச்சிததம நந்தவனததுக்கு இறைக்கை' (நீலகேசித்திரட்டு, அருக்கசந்திர வாதச்சருக்கம், உரு - ம் பாட்டுரை:) என்பதனாலுணர்க

க00 பௌத்தசங்கம்.

இருப்பிடம்:—காட்டில் மரத்தினடியில் தனித்து வாசஞ்செய்வது

இந்திரிய நிக்கிரகத்துக்குச் சிறந்தவழியென்பது பௌத்தர்கள்கருத்து; ஆனால், கௌதமபுத்தர் தாம் தருமோபதேசஞ்செய்யத் தொடங்கின நாள்முதல் கிராமங்களுக்கும் பட்டணங்களுக்கும் அருகில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்; அநேகபிக்ஷுக்கள் தனியே காட்டிற்குச்சென்று மரத்தினடியில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள்; சில பிக்ஷுக்கள் தமக்கு இருப்பிடமாகப் பிறரால் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட விஹாரங்களில் கூட்டங்கூட்டமாக

இருந்தார்களென்று தெரிகிறது. *விஹா ரங்கள்.- ஊருக்கு அருகிலுள்ள பெரிய தோட்டங்களில பிக்ஷுக்கள் தங்குவதற்காக உபாஸகர் கட்டியமைததவை. கௌதமபுத்தர்காலத திலேயே சில விஹாரங்கள் அமைக்கபபட்டிருந்தனவென்றும, அவர் காலத்துக்குப்பின் அங்கங்கே பற்பல விஹாரங்கள் அமைக்கப்பட்டன வென்றுஞ் சொல்லுவர். மலைக்குகைகளிலும், மலைகளில் சிறிதாகவும் பெரிதாகவும சிற்பிகளாற் குடைந்தமைக்கப்பட்ட செயற்கைமுழைகளி லும் பிக்ஷுக்கள் தனித்தனியாகவாவது கூட்டங்கூட்டமாகவாவது தங்கு வதுமுண்டு. அத்தன்மையனவாகிய குகைகள் பல நமமுடைய தேசத தில் இப்பொழுதும் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட விஹாரங்களிலாவது குகைகளிலாவது பிக்ஷுக்கள் வருஷமுழுவதும வசிக்கிறவழக்கமில்லை. அவர்கள் சாதாரணமா வருஷாகாலமொழிந்த மற்றைக்காலங்களில் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடததுக்குப்பெயர்நது சஞ்சரித்துக்கொண்டேயிருத்தல்வேண்டும். வருஷாகாலத்தில்மாத்திரம ஓரிடத்திலேயே யிருத்தல்வேண்டும். வருஷாகாலத்தில் வெளியில மரத் தினடியில் வாசஞ்செய்யக்கூடாது; ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்துக்குச

பிக்ஷுக்களின் தினசரியை:—புதியபிக்ஷுவாய்க் குருவினிடத்தில் பணிவிடை செய்துகொண்டு வருபவன், சூரியோதயத்துக்கு முன்னமே எழுந்து ஸ்நாநஞ்செய்து, தானும் தன் ஆசிரியனும இருக்கும விஹாரத

தைச சுத்திசெய்து †தாம் தொழும அசுவத்தவிருக்ஷத்தின் அடியையும்

(நீலகேசித்திரட்டு, புத்தவாதச்சருக்கம், ௬௬ - ம் பாட்டுரை:) 'பள்ளியுட் சங்கத்தாரோடுகிடந்த உபாஸகன் நித்ராவசத்தாற் சங்கத்தார்மேற் காலேறட்டுவிழித்தால் அதற்குப் பச்சாத்தாபப்படுவது பாவமுண்டென்று அஞ்சியன்றே', (௭௦-ம் பாட்டுரை:) 'ஒருபள்ளியுளிருந்த சஙகத்தார்பலருட் சிலரைத் தோஷவான்களென்றும ஸஹபோஜனஸஹவாஸங்களுக்கு யோக்கியரல்லரென்றுங்கழித்தால் ஒழிந்தாரெல்லாரும் யோக்கியரென்றவாறுபோலக் குற்றமென்று உன்னாற்கழிக்கப்பட்ட நான்கு சொலலுமொழித்து ஒழிந்தன புண்ணியகாரணமாம' என்பனவற்றால், சஙகததாருறைதற்குரிய விஹாரமென்பது தமிழிற் பள்ளியென்று சொல்லப்படுமென்றுதெரிகிறது.

† பௌத்தர்களால் அரசமரம் தொழப்படுதலே, (நீலகேசித்திரட்டு, மொக்கலவாதச்சருக்கம், ௬௨ - ம் பாட்டு:) "புத்தர்கட் பத்தியிற் போதி மரக்தொழின்" என்பதனாலும், 'அருள் அறிவு துறவில்லாத போதிமரத்தை நீதொழுதல என்னை? புத்த பத்தியால், அவனிருந்த போதிமரம்போலும் போதிமரந்தொழுகின்றனையாயின்,

சுத்திசெய்து ஒருநாள்முழுதும் தாம் பருகவேண்டிய நீரையெடுத்து வடிக்கட்டிவைத்தல் வேண்டும். பின்பு ஏகாந்தமாகவிருந்து புத்ததருமத்தைத் தியானஞ்செய்யவேண்டும். பின்பு *தாதுகோபத்தையாவது போதிவிருக்ஷத்தையாவது மலராலருச்சித்துத்தொழுது ஒருபிக்ஷாபாத்திரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு ஆசிரியனுடன் பிக்ஷையெடுக்கச் செல்ல வேண்டும. பிசக்ஷையெடுத்துக்கொண்டுவந்தபின்பு ஆசிரியன் காலைக்கழுவிக்கொள்வதற்கு நீர்கொடுத்துப் பிக்ஷாபாத்திரத்தை அவன்முன்வைத்து அவனுந்தானுமுண்டபின்பு பிக்ஷாபாத்திரத்தைச சுத்திசெய்யவேண்டும. மறுபடியும புத்தரைத்தொழுது தியானஞ்செய்யவேண்டும். பின்பு பௌததசமயநூலகளைப் படிக்கிறதும எழுதுகிறதும்

தனக்

குத் தெரியாதவற்றை ஆசிரியனிடம கேட்டு அறிகிறதும

சாயங்காலம

வரையில் அவன்செய்யவேண்டிய தொழில்கள் ;

சாயங்காலமானவுடனே

விஹாரத்தைத் தூத்தச சுத்திசெய்து விளக்கேற்றி அன்று தான் பௌத்தநூலகளிலிருநது நெட்டுருப்பண்ணிய பகுதிகளைக் குருமுன் பே ஒப்பிதது, தான் ஏதாவது குற்றஞ்செய்திருந்தால் அதை

ஆசிரி

யனுககு அறிவிதது க்ஷமிக்குமபடி கேட்டுககொள்ளவேண்டும்;

நிரம்

பிய மனமுடையவனாய் இநதிரியங்களை வெல்லமுயன்றுகொண்டு

திரிகர .

ணங்களாலுஞ் சுத்தனாய்ச சாநதியுடன் வளர்சசியடைநது

வரவேண்டும். †ஸ்தவிரர்களான பிக்ஷுக்கள், இவ்வாறுசிஷ்யாகளால்

உபசரிக்கப்பட்டு,

தங்களுக்குள்ள காலத்தை, சீலாநுஷ்டானத்திலும ஐந்துவிதமான

பாவு

னைகளிலும தியானததிலும சமாதியைப்பெறுவதிலும

செலுத்திக்கொ

ண்டு வருவாாகள. ஆசையைவென்று பற்றையறுத்து முற்பிறப்புக் களிலும இப்பிறப்பிலும் செய்துவநத கருமங்களின் ஸம்ஸ்காரங்களை யெலலாம நாசஞ்செயதுவிட்டு நிருவாணத்தைப்பெறுவதுதான்,

இவர்க

ளுடைய முயற்சிகளுக்கெல்லாம் பயன். இவ்வாறு
சிலபாவனுத்தியா । நஸமாதிகளால், முறையே ஸ்ரோதாபநரென்றும
ஸக்ருதாகாமியென்
றும அநாகாமியென்றும ஆஹத்தென்றும படிப்படியாக
உயர்ந்திருக

அவனிரந்த மண்டைபோலுமண்டையையும அவன்தொட்ட செருப்புப்போலுஞ் செருப்பினையும் அவன குடைபோலுங்குடையினையுந்தொழுக" எனனும அதனுரையாலுமுணர்க.

* தாதுகோபம் - (புத்தருடைய) தாதுக்களைப் பாதுகாத்தற்குக்கட்டிய கட்டிடம்; தாது - என்புமுதலியன, (நீலகேசித்திரட்டு, அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், உசு - ம் பாட்டுரை.) 'புதசனுடைய என்பாகிய தாதுஆழ்வார்' எனவும், (நீலகேசித்திரட்டு, மொக்கலவாதச்சருக்கம், அஉ - ம் பாட்டுரை:) 'நீதாதுவினைத்தொழுவது புத்ததாது வென்றன்றே' எனவும் வருவனவற்றால், புத்ததாது பூசிக்கப்பட்டுவந்தமை யறிந்துகொள்க.

† ஸ்தவிரர் – முதியபிக்ஷுக்கள்; இப்பெயர், (நீலகேசித்திரட்டு, அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், கசு - ம் பாட்டுரை:) 'சிங்கதத்தரென்பாரொருஸ்தவிரர் ஸங்காவாஸத்துப்போதியின்கணின்ற பிக்ஷுணியைதயாசெய்யப்புக' என்பதில் வந்திருத்தல்காண்க.

கும வகை. நான்கு உண்டு; அசேக்ஷரென்கிற
ஐந்தாம்வகையொன்றும இருப்பதாகச சொல்வார்கள்.
" சங்கத்திலுறைபவன் வேறுசெய்தியைப்பற்றியும
அற்பவிஷயங்களைப்பற்றியும பேசமாட்டான். தன்னுடைய
சமயநூலையே விவரித்து வெளியிட்டுவருவான்; அல்லது

வேறொருவரை அவ்வாறு செய்யத்தூண்டுவான்; அல்லது தூய்மையான மௌனத்தை அதிகௌரவத்துடன பாராட்டிவருவான்" என்றுதிரிபிடகத்தில் ஓரிடத்தில சொலலியிருக்

மாதத்தில் இருமுறை பருவகாலங்களில் சமீபித்த இடங்களி லுள்ள பிக்ஷுக்களெல்லாரும் ஒருங்குசோந்து உபவுஸதவிரதாநுஷ் டானஞ் செய்துவருவது வழககம. உபவஸதபாவது உபவாஸம [பட்டினி யிருததல்]. கூடியிருகக்றபிக்ஷுக்களுள் ஒவ்வொருவருந தங்களுடைய கடமைகளையும் ஆசாரத்தையும முறைப்படி நடத்திககொண்டுவநதாக ளாவென்று விசாரித்தறிநது கொள்ளுதலும, குறறஞ்செய்தவாகளெல லாம தத்தமகுற்றத்தை அநுதாபததுடன வெளியிட்டுச சங்கத்தாரு டைய க்ஷமையைப் பெற்றுககொளவதுமே உபவஸதாநுஷ்டானததின முக்கியமான நோக்கம. ஓரெல்லைக்குட்பட்ட இடத்திலுள்ள பிக்ஷுக் களில மூததவனுக்கு இநத உபவஸத பிக்ஷு ஸங்கததைச சேர்கக அதி காரமுண்டு. அசசபைக்கு வரவேண்டிய பிக்ஷுக்களெலலாரும, அநத மூத்தவன் நியமிததபடி சமீபத்திலுள்ள விஹாரததிலாவது மலையிலுள்ள குகையிலாவது வநதுசேரவேண்டும. ஒருபிக்ஷுவாவது வாராமலிருத தல் கூடாது. பைத்தியமபிடித்திருநதாலமட்டுமே வாராதிருககலாம.

வரக்கூடாதபடி நோயை அநுபவிததுககொண்டிருப்பவர்கள், தாங்கள் விதியைக் கடந்து குற்றமொன்றுஞ் செய்யவில்லையென்று வேறொரு

பிக்ஷுவைகொண்டு சங்கத்துக்குத் தெரிவிக்கக்கூடுமானால வாராமல நின்றுவிடலாம; இப்படிச்செய்யமுடியாவிடில ரோயாளியைச சபைக்குத தூக்கிக்கொண்டு வரவேண்டும; அதுவும முடியாவிட்டால சபையே அவ னிருக்குமிடஞ் செலலவேண்டும; இவ்வாறு வரவேண்டியவாகளெல்லா ருமவர்தாமொழிய அந்தச்சபையைநடதத ஒருவருககும்அதிகாரமிலலை.

சூரியாஸ்தமயமான பினபு தீபவொளியில் பிக்ஷுக்களெல்லாரும உரிய இடங்களில் இருப்பாாகள். உபாஸகர்கள் ஒருவரும் அசசபை கூடுங்காலத்தில அங்கேயிருத்தலாகாது. பினபு, சபையில, எலலாருக குமகேட்குமபடி ஸதவிரன் பிராதிமோக்ஷவாககியத்தைச சொல்லுவான. பிராதிமோக்ஷமென்பது குற்றங்களை அநுதாபத்துடன் ஒத்துககொண்டு அவைகளின் பாதத்திலிருநது விடுதிபெறுதல். "பூஜயாகளே! நான் சொல்வதைச் சங்கத்தார் அன்புடன் கேட்கவேண்டும; இன்று, பக்ஷத்தின் பதினைந்தாவதாகிய உபவஸத தினமாயிருக்கிறது; சங்கத்

தார ஸித்தராயிருநதால் உபவஸதாநுஷ்டானஞ்செய்து பிராதி மோக்ஷத்
தைக் கேட்கலாம. பூஜயாகளே! உங்களுடைய பரிசுத்தியைப்பற்றிச
சங்கததாருககுத் தெரிவியுங்கள்; நீங்கள் குற்றஞ்செய்திருந்தால

அதை
ஒப்புக்கொள்வதற்குவேண்டிய வாக்கியங்களை நான்
சொல்லுகிறேன்;
கேளுங்கள்" என்று ஸ்தவிரன் சொன்னவுடன், சபையிலுள்ள பிக்ஷுக்கள யாவரும் "நாங்களெல்லாம் நீர் சொலவதைக கேட்டு அதற்கு ஏற்றவாறு நடந்துகொள்வோம" என்று சொல்வாரகள்; பின்பு
ஸ்தவிரன
பின்வருமாறு கூறுவான் :—"எவன குற்றஞ்செய்திருநதாலும
அதை
அவன் ஒததுக்கொள்ளவேண்டும; குற்றஞ்செயயாதவன்
மௌனமா
யிருககலாம. பூஜயாகளே! உங்களுடைய மௌனததிலிருநது
நீஙகள்
குறறஞசெய்யவில்லையென்று நான் அறிநதுகொளவேன. தனியே
ஒரு
வனை வினவினால அவன எபபடி விடைபகாவானோ, அப்படியே,
இசச பையை நோககி மூனறுமுறை நான்கேட்குஙகேள்விக்கு
இங்குளள ஒவவொருவரும் தக்கவண்ணம விடையளிகக
உரிமையுள்ளவாகளாய் விடுகினறனா." இப்படி ஸ்தவிரன்
மூன்று தரம கேள்வி கேட்டபின்
எவன செய்த குற்றம தன்ஞாபகத்திலுள்ளபொழுது அதை
வெளிப்பட டையாகச சொல்லி ஒத்துக்கொளளாத பிக்ஷு
அநருதவாததோஷத் தை [பொயசொன்ன குற்றத்தை] அடைவான.
மனப்பூர்வமாகச செய பும அநருதவாதம நாசததைத தருமென்று
ததாகதா சொலலியிருககிறாா. ஆ கையால, செய்த குறறததை
மறவாதிருநது அதன் தோஷததி. னினறும நீங்குதலைத்தேடும
ஒவ்வொரு பிக்ஷுவும் தன் குற்றததை வெளிபபடையாகச சொல்லி

ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும. இவ்வாறு வெளிப்படையாகச சொல்லி ஒத்துககொண்ட தோயத்தின்பாரம் மிகவுங் குறைநதுவிடும. பிரமசரிய விரதபஙகம, அஸ்தேய விரதபங்கம, அஹிம்ஸா விரதபங்கம, இருததிசகதியைப் பாராட்டாமையாகிய விரததை தினறு வழுவுதல ஆகிய இவறறைபபறறியும வேறுள்ள விரதபங்கஙக ளைபபறறியும ஸ்தவிரன மூன்றுமுறை கேட்டபின்பு, சபையில எலலோரும மௌனமாயிருநதால, அபபொழுது அவன், “பூஜயாகளெலலோரும தோஷமிலலாமல சுததராயிருககிறாரகள; ஆகையாலேதான அவாகள மௌனமாயிருககிறாாகளென்று நினைககிறேன” என்று சொலலிப்

பினபு அநத ஸ்தவிரன் சபையோரை நோககி, “ நீங்கள எனனிடத

தில் ஏதாவது ஒரு குற்றததைக கண்டாவது கேட்டாவது அறிநதிருநதாலும என்னைப்பற்றி ஏதாவது உங்களுககுச சநதேகமிருநதாலும அவறறைத் தயைசெய்து வெளிபபடையாக எனககுத் தெரிவிக்கவேண்டும. நான் என் குற்றங்களை யறிநதுகொண்டு அவைகளுககுரிய பரிகா

ரத்தைதத தேடுகிறேன” என்று சொலலிச சபையாருடைய அநுமதி

யைப் பெற்றுககொண்டு சபையை முடித்துவிடுவான. உபவஸததினத் தில சாயங்காலத்துக்குமுன்பு பிக்ஷுக்கள்சோநதிருக்குமிடத்திற்கு

உபாஸகர்களும் பிக்ஷுணிகளுமாகிய எல்லோருமவந்து திரிபிடகத்தி லொருபாகமாகிய விநயபிடகத்தைப் பிக்ஷுக்கள் படிக்கப் பக்தியுடன கேட்பது வழக்கம்.

இரண்டாயிருந்தன.

உபவஸததினங்கள் ஆதிகாலத்தில் மாதத்துக்கு

பின்பு அஷ்டமீதிதிகளையுஞ் சேர்த்து நான்காக்கி

னார்கள். இநத உபவஸதாநுஷ்டாநமும வருஷாகால நியமமும் ஆகிய இவ்விரண்டுமே பிக்ஷுக்களெலலோரும் ஒன்றுயிருநது செய்யவேண்டி யவை. முன்பு கூறிய சீலம் தியானம் பாவனை முதலாகிய, தமமை நல வழிப்படுத்துதற்கு வேண்டியமுயற்சிகளை ஒவ்வொருவரும் தத்தம ஆற் றலுக்கு ஏற்றபடி நடத்திக்கொண்டு வரவேண்டும். புததாபிறநத கபி லவாஸ்துவுக்கும் அவருக்கு ஞானோதயமான புத்தகயைக்கும் அவா தருமசக்கரப் பிரவர்த்தநஞ் செய்யத்தொடங்கிய இடமான காசிக்கும அவர் பரிநிர்வாணத்தை யடைநத இடமான குசிநகரததுககும பௌத்த பிக்ஷுக்களும பிக்ஷுணிகளும உபாஸகர்களும உபாஸிகைகளும ஆகிய எல்லோரும யாத்திரையாகச செலலுகிற வழக்கமுண்டு. ஸ்தூபங்கள, தாதுகோபங்கள், *சைத்தியாலயங்கள முதலியவற்றில் வழிபடுதலும

நித்தியநைமித்திகங்களை நடத்துதலும உபாஸகாகளுககுரியவழியென று புத்தா தமமுடைய பரிநிர்வாணத்துககு முன்பு ஆநநதனென்கிற சிஷ்ய னுக்குச சொன்னரென் று தெரியவருகிறது.

பெண்பா'லாக்கு ஸந்யாஸயோக்கியதை உண்டென்பதும

அவர்க ளுக்கு
ஸநயாஸத்தைக கொடுப்பதும பௌத்தசமயததிலே தான் விசேஷ
மாகவுள்ளனவென்று சொல்லுவதறகிடமுண்டு.
இநதநதேசத்திலுள்ள
பிறமதங்களில பெண்பாலாரும வைராககியத்தைப் பாராட்டலாம; அத
னால அவர்களுக்கு மேன்மையுண்டென்கிற அபிப்பிராயம இருபபதா
கத்தெரியவருகிறது. ஒருவிதமான நியமத்துக்கும உட்படாமல
தமமு டைய அந்தக்கரணத்தையே தமக்கு அதிகாரியாக
வைத்துககொண்டு ஆசையொன்றுமில்லாமல் தோஷங்களையெல்லாம
விட்டுச சாந்திபெற்று ஸர்வஸ்வதந்திரமான நிலையாகிய
ஸந்யாஸவழியில இருபபதறகு இயற் கையான தகுதி
பெண்பாலார்க்கு இல்லையென்றும, அநத ஸநயாஸநிலை மைக்குரிய
ஸ்வாதநதிரியத்தைக் குற்றமில்லாமற் பாதுகாத்துவருதறகு
அவர்களால் இயலாதென்றும, இநதேயத்தில தொன்றுதொட்டுப
பெரி யோர்கள் அபிப்பிராயங் கொண்டிருநதார்கள். அப்படி
யிருநதும.புத்தா

* சைத்தியாலயங்கள்—புத்தப்படிமையுள்ள கோயில்கள்; இதனை, "சைத்தி யங்காணிற் றலையினை முட்டும், பைத்தியங் கொண்டவர்" (நீலகேசித்திரட்டு, அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், உ௯ - ம் பாட்டு:) என்பதனாலும், 'புததப்ரதிமையது ஆலயந்தொழுப' என்னும் அதனுரையாலும், புத்தப்படிமைபூசிக்கப்படுதலை, "எததின ரேத்துக வென்றிறை போல்வன, பாத்தில பைம்பொற் படிமைசெய் தாலவை, யேத்துநர் பெய்தவ ரெய்துவர்" (மொக்கலவாதச்சருக்கம், கூரு) என்னுஞ்செய்யுளாலும், 'புத்தப்ரதிமைசெய்தார்க்கும் அதுகண்டு உபேக்ஷியாது ஸத்கரிததுப் பூசனை செய்தொழுதார்கும் புண்ணியமுண்டு' என்னும் அதனுரையாலுமுணர்க.

[illegible]

தமது செவிலித்தாயின் சொல்லைமறுத்தற்கு மனமில்லாதவராய்ப் பெண்பாலார்க்கும் ஸந்யாஸ அதிகாரத்தைக்கொடுத்தார். ஸந்யாஸிகளின் ஸமுதாயத்துக்குப் பிக்ஷுணீஸங்கமென்றும், ஸந்யாஸிகளின் சமுதாயத்துக்குப் பிக்ஷுஸங்கமென்றும், இவ்விரண்டன் ஸமுதாயத்துக்கு உபயஸங்கமென்றும் பெயர்.

புத்தர் பிக்ஷுணிகளுக்கு நியமித்த கட்டளைகளெட்டுண்டு:—

க.—பிக்ஷுணியானவள், தான் நூறுவருஷத்துக்குமுன் ஸந்யாஸம் பெற்றவளாக விருந்தாலும், அன்று ஸந்யாஸம் பெற்றுக்கொண்ட பிக்ஷுவைக்கண்டால் கௌரவித்து அவனைவணங்கி எழுந்து நின்று கொண்டு கைகூப்பித் தொழுது பாராட்டவேண்டும். இந்நியமத்தை ஒவ்வொருவருபிக்ஷுணியும் பரிசுத்தமானதாகவெண்ணிக் காப்பாற்றிக் கௌரவித்து வாழ்நாளிலே எப்பொழுதும் கடவாமற்கைக்கொண்டொழுகவேண்டும்.

உ.—பிக்ஷுணியானவள் பிக்ஷுக்களொருவருமில்லாத விடத்தில் மழைக்காலத்தைக் கழிக்கக்கூடாது. இந்நியமத்............வேண்டும்.

ங.—பிக்ஷுணிகள் பக்ஷத்திற்கொருமுறை பிராதிமோக்ஷாநுஷ்டானமும், தருமோபதேசம்பெறுதலும் ஆகிய இரண்டுகாரியத்துக்காகப் பிக்ஷுக்களினிடம் செல்லவேண்டும். இந்நியமத்...........வேண்டும்.

ச.—வருஷாகாலம் முடிந்தவுடனே, பிக்ஷுணிகள், ஸங்கத்தின் *உபயபாகத்தாரையும் அழைத்து, தம்மிடத்தில் யாரோனு ஏதாவதும் குற்றத்தைக் கண்டிருந்தாலும் கேட்டிருந்தாலும் தம்மிடத்தில் யாருக் காவது ஏதாவதொருவிதமான ஸந்தேகமிருந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். இந்த நியமத்...........வேண்டும்.

ரு.—பெருங்குற்றம் ஏதாவது செய்திருக்கிற பிக்ஷுணி பக்ஷத் துக்கு ஒருமுறை ஸங்கத்தின் உபயபாகத்தாருடையமுன்னிலையில் அவா கள்விதித்த பிராயச்சித்தத்துக்கு உட்படவேண்டும். இந்தநியமத்...... ......வேண்டும்.

சு.—பெண்பாலார் இரண்டுவருஷகாலம் பஞ்சசீலம், அகாலபோ ஜநத்தியாகம் ஆகிய ஆறு தருமங்களையுங் கைக்கொண்டொழுகியபின்பு தான் தமக்கு ஸந்யாஸத்தைத் தரும்படி ஸங்கத்தின் உபயபாகத்தாரை யும் வேண்டிக்கொள்ளலாம். இந்தநியமத்.........வேண்டும்.

எ —எப்பொழுதும் எவ்விதமான நிலைமையிலும் பிக்ஷுணியானவள் பிக்ஷுவை வைதலும் கடுமொழிகூறலும் ஆகா. இந்தநியமத்...... ......வேண்டும்.

---

* உபயபாகங்களாவன:—ப்ரவ்ரஜ்யை, உபஸம்பதையென்பன.

பௌத்தசங்கம்.

அ.—(ஸந்யாஸம்பெற்றுக்கொண்ட)

அன்றுமுதல் பிக்ஷுக்பிட

க்கு விரோதமாகப் பிக்ஷுணிகள் யாதொன்றும் பேசலாகாது. பிக்ஷு ணிகளுக்கு எதிராகப் பிக்ஷுக்களின்சொற்கள் அவ்வாறு தடுதத் படா. இந்நியமத்............வேண்டும். நான

இந்த எட்டுநியமங்களையும் ஆராய்ந்துபார்த்தால், பௌத்தமும ஸந்யாஸத்தால் பெண்பாலார்க்கு ஸ்வாதந்திரியம் அதிகமாகக்கிடையே தென்று நினைக்க இடமில்லை. பிக்ஷுணிகளுக்கு உபவஸதாநுஷ்டானமை இன்றியமையாதது; பிக்ஷுணிகளுக்கு உபதேசம்பண்ணவேண்டுகித பிக்ஷுக்களின் கடமை. சாதாரணமாகப் பிக்ஷுக்களும் பிக்ஷுணிகளும் தனித்தனியே யிருக்கவேண்டுமென்ற நிர்பந்தம் உண்டு. பிக்ஷுணிகளின் இருப்பிடத்துக்கு, அவர்களுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்தற்குரிய பிக்ஷுவுங்கூட, எந்தப்பிக்ஷுணிக் கனும் தேக அசௌக்கி யிருந்தாலொழியப் போகலாகாது.

பிக்ஷுணிகளோடுகூட வழிக்கொள்ளுதலும் ஓரிடத்திற்குச் செல்லுதலும் ஒருவருமில்லாமலிருக்கும்பொ ழுது அவர்களோடு ஏகாந்தமாகவிருத்தலும் பிக்ஷுக்களுக்குத் தகா தனவாம். பிக்ஷுக்களின் தினசரியைக்கும் பிக்ஷுணிகளின் தினசரியைக் கும் மிக்கவேறுபாடில்லை. எந்தக்காலத்திலும் பிக்ஷுக்களைக்காட்டி லும் பிக்ஷுணிகள் கணக்கிற் குறைவாகவிருந்தார்களென்று தெரிகிறது.

புத்தருடைய காலத்துக்குப் பின்பு பௌத்தமதத்துக்கு மூலாதா ரம் ஸங்கந்தான். இப்பொழுதும், பௌத்தமதம் விளங்கிவருந் தேசங்க ளில் பிக்ஷுக்களே அந்தமதத்தைப் பாதுகாத்து எல்லோர்க்கும் தரு மங்களை உபதேசித்துப் பரவச்செய்து வருகிறார்கள். உபாஸகர்களுக் கும் உபாஸிகைகளுக்கும் சாதாரணமாக எல்லா மதத்தாரும் மதித்துக் கைக்கொண்டிருக்கிற பஞ்சசீலாநுஷ்டாநம் அல்லது அஷ்டசீலாநுஷ்டா நத்தை யன்றி இவர்கள் பௌத்தர்களென்று எடுத்துக்காட்டக்கூடிய விசேஷநியமம் ஒன்றும் எப்பொழுதுமேயில்லை. இதனாலேதான், பௌ த்தசமயம் அதிகமாகச் சங்கத்தைப் பின்பற்றி வளரவேண்டியதாயிற்று. ஒருதேசத்தில் பௌத்தசங்கத்தைச் சேர்ந்த பிக்ஷுக்களும் பிக்ஷுணி களும் வேறுமதத்தை யடைந்தால், அத்தேசத்தாரெல்லாரும் பௌத்த மதத்தை விட்டுவிடும்படிநேரும்.

இதனாலே, பௌத்தர்களுடைய திரிமணியாகிய புத்ததருமசங்கங் களில் சங்கத்துக்கு உள்ள பெருமையையும் முதன்மையையும் அறிந்து கொள்க.

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

க.—விழாவறைகாதை.

பண்டைக்காலத்திற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை வளப்படுத்த நினை ந்த அகத்தியமுனிவருடைய கட்டளையின்படி, தூங்கெயிலெறிந்த தொ டித்தோட்செம்பியனென்னுஞ்சோழன், இந்திரனைவணங்கிக் குறையிர ந்து அவனனுமதிபெற்று இருபத்தெட்டுநாள் அந்நகரில் நடத்தியதும், அச்சோழன்காலத்திற்போலவே பிற்காலங்களில் அவன்பரம்பரையோ ராலும் வருடங்கள்தோறும் நடத்தப்பட்டுவந்ததுமாகிய இந்திரவிழா வை நடத்தக்கருதிய அந்நகரத்துள்ள பலசமயவாதிகளும் பிறரும் ஒரு ங்குகூடி, "இந்திரவிழாவை நாம் மறந்தால் முசுகுந்தனது துயரைப் போக்கியதான நாளங்காடிப்பூதம் துன்பஞ்செய்யும் ; பாவிகளைப் புடை த்துண்பதாகிய சதுக்கப்பூதம் இந்நகரை விட்டுநீங்கும்; ஆதலால், இவ் விழாவை நடத்துவேமாக" என்று தம்முள் நிச்சயித்துக்கொண்டு, அவ் விழா நடக்கப்போதலை நகரத்தாருக்கு அறிவிக்கும்படி முரசறைவோ னுக்குச்சொல்ல, அவன், *வச்சிரக்கோட்டத்துள்ளமுரசை யானையின் பிடரிலேற்றி, முதலில் ஊரைவாழ்த்தி, "மேகம் மாதந்தோறும் மும் மழைபொழிக; அரசன் செங்கோலினனுக. அறிஞர்களே, இந்திரவிழா நடக்குங்காலத்திற் சுவர்க்கலோகம் வறிதாகும்படி எல்லாத்தேவரும் அதனைநீங்கி இங்கே எழுந்தருளுவாரென்பது பெரியோர்களுடைய துணிபாதலால், வீதிமுதலியவற்றிற் பூரணகும்பங்களும்பொற்பாலிகை களும் பாவைவிளக்குக்களும் ஆகிய இவற்றைப் பரப்புமின்; குலைக்கமு கும் குலைவாழையும் கரும்பும் வஞ்சிக்கொடியும் பூங்கொடியும் ஆகிய இவற்றைக்

கட்டவேண்டிய இடங்களிற் கட்டுமின்; தூணங்களில் முத்துமாலைகளை நாற்றுமின்; வீதிகளிலும் மன்றங்களிலும் பழமணலைமாற்றிப் புதுமணலைப் பரப்புமின்; துகிற்கொடிவகைகளை மாடங்களிலும் வாயில்களிலும் கட்டுமின்; சிவபெருமான்முதல் சதுக்கப்பூதமிறுதியாகிய தெய்வங்களுறையுங் கோயில்களிற் செய்யவேண்டிய காரியங்களை ஏற்பச்செய்யுமின்; தருமோபதேசஞ்செய்ய அறிந்தவர்களே, பந்தரிலும் அம்பலங்களிலுஞ்சென்று பிரசங்கம்புரிமின்; சமயவாதிகளே, வித்தியாமண்டபத்தையடைந்து இருத்தற்குரிய இடத்திலிருந்து வாதம் புரிமின்; யாரிடத்தும் பகைமையும் கோபமும்கொள்ளன்மின்" என்று கூறி முரசறைந்து இந்திரவிழாவைத் தெரிவித்தான்.

---

* வச்சிரக்கோட்டம் - வச்சிராயுதநிற்குங்கோயில்.

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

உ.—ஊரலருரைத்தகாதை.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இந்திரவிழா நடைபெற்றது; அவ்விழாக்காலத்திற் பண்டைவழக்கப்படியே ஆடுதற்பொருட்டு மணிமேகலையும் *மாதவியும் வாராமையால் மனம்புழுங்கிய †சித்திராபதி, ‡வயந்தமாலையையழைத்து, "நீ மாதவிபாற்சென்று விழாவிற்கு வாராதிருத்தல

பற்றி இவ்வூரார்கூறும் பழிமொழியை அவளுக்குச்சொல்லிவா" என்று

அனுப்ப, வயந்தமாலைசென்று மணிமேகலையோடு மாதவியிருந்த மலர்

மண்டபத்தையடைந்து, அங்கே தவத்தால்வாடிய மாதவியினுடம்பைக்

கண்டு வருத்தமுற்று அவளைநோக்கி, " நீ உன்மகளுடன் இந்திரவிழா

விற்குவாராமலும், உன்மரபிற்கு ஒவ்வாத தவவொழுக்கம்பூண்டுமிருத்

தல்பற்றி ஊரார்கூறும் பழிமொழிகள் இன்னவை" என்றுகூற, மாதவி,

" கணவன் கொலையுண்டதற்குப்பொறாளாய் மிகசினந்து மதுரையை

யெரித்த பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகியினுடைய மகள் மணிமேகலை,

தவ்வழியிற்செல்லுதற்கு உரியளேயன்றி, மிகவுமிழிந்த பரத்தைமைத

தொழிலுக்கு உரியளல்லளாதலின், அவள் அங்கேவாராள் ; நான் இங்

கேவந்து பௌத்தாசாரியராகிய அறவணவடிகளைவணங்கி, என்காதலன்

மதுரையிற் கொலையுண்டதுமுதலிய பெருந்துன்பத்தை வருந்திச்சொ

ல்லி முறையிட்டேன் ; முறையிட்டஎனக்கு அவர்,

§"பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்

பிறவா றுறுவது பெரும்பே ரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன
தற்றே றுறுவ தறிக" என்றருளி, (௬௪ - ௬௭)

‖பஞ்சசீலத்தையும் உபதேசித்து, "இவற்றைக்கடைப்பிடி" என்றும
அருள்புரிந்து, என்னைத் தவவழியிற்புகுத்தினராகலின், நானும் அங்கே
வருதற்கு உரியேனல்லேன் ; இச்செய்தியை என்தோழிமார்களுக்கும
ன்னற்றாய் சித்திராபதிக்குஞ்சொல்" என்றுகூற, அதுகேட்ட வயந்த
மாலை,
பெறுதற்கரியமாணிக்கத்தைக் கடலில்வீழ்த்தியவர்போலச் செய
லற்றுமீண்டு சித்திராபதியிடஞ்சென்றாள்.

---

* மாதவி - மணிமேகலையின்தாய்.

† சித்திராபதி - மாதவியின்தாய்.

‡ வயந்தமாலை - மாதவியின்தோழி.

§ இதில் நால்வகைவாய்மைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன ; அவை துக்கம், துக்க நிவாரணம், துக்கோற்பத்தி, துக்கநிவாரணமார்க்கமென்பன ; இம்முறையாலன்றி வேறு முறையாற்சொல்லுவதுமுண்டு.

‖ பஞ்சசீலங்களாவன:—கொல்லாமை, கள்ளுண்ணாமை, பொய்யாமை, காமமின்மை, களவாமையென்பன.

௩.—மலர்வனம்புக்ககாதை

இங்கே மாதவி வயந்தமாலைக்குச்சொல்லிய வருத்தச்சொல்லைக் கேட்ட மணிமேகலைக்கு அக்கேள்விவழியாகப் பற்றறுதற்குரிய நற்காலம் (ஏதுநிகழ்ச்சி) வந்துற்றமையால், அவள், தன்னுடைய தாய்தந்தைகளான கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் மதுரையில்நேர்ந்த துயரச்செய்தி தன்காதுகளைசுட மனங்கலங்கி அழுது சிந்துகின்றகண்ணீரால் தான் தொடுக்கின்றமாலையை நனைத்துக்கொண்டிருப்ப, மாதவி, அதனைக்கண்டு கண்ணீரைத்துடைத்து அவளுடையதுக்கத்தை ஒருவகையாக மாற்ற நினைந்து, “ இம்மாலை உன்கண்ணீர்க்கலப்பால் தூய்மையொழிந்ததாதலின், வேறுமாலைதொடுத்தற்கு நீ சோலைசென்று புதுமலர்பறித்துவா” என்றாள்.

அதனைக்கேட்ட சுதமதி, மாதவியைநோக்கி, “ தாய்தந்தையர்க்குச சம்பவித்த பெருந்துன்பத்தைக்கேட்டு மிக்க துக்கத்தையடைந்த மணிமேகலையின் கண்ணீரைக்காணிற் காமன் தனது படைக்கலங்களை எறிந்துவிட்டு நடுங்குவான் ; இப்பாவையை ஆடவர் புறத்தே காண்பாராயின், விட்டுநீங்குவாரோ? நீங்கார்; இயற்கைத்தன்மைகுன்றுவர் ;

குன்றுமல் நிற்பாராயின், அவாகள் பேடியரன்றோ? அத்தன்மையளாத லால, இவளை இப்பொழுது வெளியில் பூப்பறித்தற்குத் தனியே அனுப் பலாகாது ; இந்நகரத்தில் நான்வந்ததற்குரிய காரணங்கூறுவேன் ; கேட்பாயாக : சண்பைநகரத்துள்ளானுன கௌசிகனென்னும் அந்தண ஹுடையமகளாகிய யான், தனியேசெல்லுதற்கு அஞ்சாமல் ஆராய்ச்சியின்றி ஒரு சோலையிற்சென்று பூப்பறித்தேன் ; அப்பொழுது இந்திரவி ழாவைக்காண்டற்கு இநநகரைநோக்கி ஆகாயவழியேவரும் மாருதவேக னென்னும் வித்தியாதரனொருவன் என்னைக்கண்டு எடுத்துக்கொண்டு மேலேசென்று, தன்வயமாக்கிச சிலநாள்கழித்தபின் இந்நகரத்தே என் னைவிட்டுவிட்டு நீங்கித் தன்னகரம்போயினன் ; மகளிர் தனியேசெல்லுத லானுண்டாகுந்தீங்கு இத்தன்மையது ; ஆதலால், மணிமேகலை தனியே போய்ச் சோலையிற் பூப்பறிக்குந்தன்மையையுடையாளல்லள்; இவளுடன் யாரேனுஞ்செல்லவேண்டும்; *இலவந்திகைச்சோலைக்குச்சென்றால் அரச னுடைய பக்கத்திலுள்ளார் அங்கிருப்பர்; †உய்யானத்திற்குச் செல்லலா மோவெனின், அதில் தேவர்களாலன்றி மனிதர்களால் விரும்பப்படா தனவும் வண்டுகள் மொய்க்கப்பெறுதனவுமான மலர்களையுடைய மரங்க ளெல்லாம் வாடாத பூமாலைகளைத்துக்குதலால், "இவ்வனம் பாசக்கையை

* இலவந்திகைச்சோலை - யந்திரவாவியையுடைய வயர்தச்சோலை.

† உய்யானம் - அரசர் விளையாடுங்காவற்சோலை.

யுடைய பூதங்களாற் காக்கப்படும்" என்றுநினைந்து அவ்வனத்தை அறிவுடையோர் அடையார்; சூரியகிரணத்தாற் சிறைபிழந்த சம்பாதியிருந்த சம்பாதிவனமும், காவிரியின்தந்தையாகிய கவேரனிருந்த கவேரவனமும் மிக்கமுதுமையையுடையனவும் தீண்டிவருத்துவனவுமாகிய தெய்வங்களாற் காக்கப்படுதலின், அவற்றினிடத்தும் அறிவுடையோர் செல்லார்;

அருளு மன்பு மாருயி ரோம்பு
மொருபெரும் பூட்கையு மொழியா நோன்பிற்
பகர [illegible] பன்மரம் பூக்கும் (௫௧ - ௬௧).

உவவனமென்று ஒரு வனமுண்டு; அவ்வனத்தில் தன்னகத்துள்ளோருடைய ஓசையை வெளிப்படுத்தாமல் அவர்களுருவங்களைமட்டும் வெளிப்படுத்துவதாகிய *பளிக்குமண்டபம் ஒன்றுண்டு; அம்மண்டபத்தி னுள்ளே மாணிக்கச்சோதிபரந்த †பதுமபீடம் ஒன்று[illegible]டு; அப்பீடத்தி லிட்டால் அரும்புகள் மலரும்; [illegible]வருடஞ்சென்றாலும் அதில் இட்ட மலர்கள் வாடா; அம்மலர்களில் வண்டுகள் மொய்யா; இதுகாறும அதன் பெருமையை உனக்குச்சொல்ல மறந்தேன்; கேட்பாயாக: ஒரு தெய்வத்தை நினைந்தோர் அத்தெய்வத்தின் அடிகளைத்தியானித்து மலர்களை அப்பீடத்திற்சேர்த்தால் அம்மலர்கள் அப்பீடத்தை நீங்கி அத தெய்வத்தின் அடிகளிடத்தே செல்லாநிற்கும்; யாதொரு

நினைப்புமின்றி அவற்றை அப்பீடத்தின்மேல் சேர்ப்பின், அவைகள் அதனைவிட்டு நீங்கா; இதற்குக்காரணம் யாதென்று வினவுவாயாயின், சொல்லுவேன்: "மனத்தோடு கூடாதவிடத்தும் கருமங்கள் பலிக்கும்" என்னும் விரதிகள் தன் பமடையவும், "மனத்தோடு கூடாதவழிக் கருமங்கள் பலியா" என்போர்க்குத் திருஷ்டாந்தமாகவும் மலனை இட்டுக் காட்டுதற்கு ‡மய னென்னும் தெய்வத்தச்சனால் அப்பீடம் நிருமிக்கப்பட்டதாகும்; அவ்வ னத்திலன்றி உன்மகள் வேறுவனங்களிற் செல்லுதற்கு உரியளல்லள். அவளோடு பூப்பறித்தற்கு நானும் துணையாகச் செல்வேன்" என்று சொல்லிவிட்டு மணிமேகலையோடு சேர்ந்து சுதமதி போகும்பொழுது, உண்ணு நோன்பியொருவனைத் தொடர்ந்து நின்று கள்ளையுண்ணும்படி வற்புறுத்திக்கூறும் களிமகன்பின்னே நிற்கும் சனங்களும், ஒரு பித்தனுடைய விகாரசெயலைக்கண்டு வருந்தி நிற்கும் சனங்களும், பேடென்னுங் கூத்தைக்கண்டுநிற்கும் சனங்களும், தெருவின் இருபுறத்துமுள்ள

---

* இங்கே பளிக்குமண்டபத்தினுடைய மிகப் பாராட்டிற்பாலது.

தன்மையைச் சொல்லியிருக்குமழகு

† பதுமபீடமென்றது புத்தருடைய பாதபீடிகையை; இப்படியே 'பங்கயப் பீடிகை' என்பர் பின்னும்; உ அ - ம் காதை, உகக.

‡ மயனை அசுரத்தச்சனாகக் கூறுவதுமுண்டு.

௬.—பளிக்கறைபுக்ககாதை.

மாளிகைகளில் எழுதப்பட்டுள்ள சித்திரங்களைக்கண்டு வியந்துநிற்கும் சனங்களும், சிறுதேரின்மீது செய்து வைக்கப்பட்டுள்ள யானையின்மேற் சிறுவர்களையேற்றி மகளிர் பாராட்டுதலைக் கண்டுநிற்கும் சனங்களும் ஆகிய எல்லோரும், முன்னம் விராடநகரத்திற் பேடிவடிவங்கொண்டு சென்ற அருச்சுனனைக்கண்டு வியந்து சூழ்ந்துகொண்டவர்களைப்போல மணிமேகலையைச் சூழ்ந்துகொண்டு, "மிக்க அழகையுடைய இவளைத் தவவழியிற்புகுத்திய தாய் மிகக்கொடியவள்; இவள் பூப்பறித்தற்குச் சோலையிற் புகுவாளாயின், ஆங்குள்ள அன்னப்பறவைகள் முதலியன இவள் நடைமுதலியவற்றைக்கண்டு என்னபாடுபடா" என்று இவை போல்வனவற்றைச் சொல்லி அவளுடைய அழகைப் பாராட்டிக்கொண்டு மிகவும் வருந்தி நின்றனர்; மணிமேகலை, சுதமதியோடு மெல்லச் சென்று உவவனத்தில் மலர்கொய்தற்குப் புகுந்தாள்.

௩.—பளிக்கறைபுக்ககாதை.

புகுந்தவள், அச்சோலையின்வளங்களையும் ஆங்குள்ள பொய்கையி னழகையும் சுதமதிகாட்டக் காண்பாளாயினள்.

அவள் அங்கே அப்படியிருக்க, மதவெறிகொண்டு தெருத்தோறும் சனங்களை வருத்தித் திரிந்ததான காலவேகமென்னும் யானையின் மதத்தையடக்கித் தேரேறிச்

சேனையுடன்வரும் உதயகுமரன், நாடக கக்கணிகையர் வீதியில் ஒரு மாடத்தே மலரணைமேற் காதற்பரத்தை யொருத்தியோடு, யாழின்கோட்டைத்தழுவிக்கொண்டு மயங்கிப் பாவை போலிருந்த எட்டிகுமரனைத் தெருப்பக்கத்துள்ள சாளரவழியாற் கண்டு, "நீ அடைந்த துன்பம் யாது" என்றான். உடனே அவன் துணுக்கென்றெழுந்து விரைந்து அருகேசென்று உதயகுமரனைவணங்கித் துதித்து, " இயற்கையழகுகெட்டு மலர்வனத்திற்கு இவ்வீதிவழியே நடந்துசெல்லும் மணிமேகலையைக் கண்டேன் ; கண்டவுடன் அவளது தந்தையாகிய கோவலன் மதுரையிலடைந்த கொடுந்துன்பம் நினைவிற்கு வந்து என்மனத்திண்மையைமாற்றி இந்த யாழிலுள்ள பகைநரம்பில் என்கையைச் செலுத்தியது ; இதுவே நான் அடைந்தவருத்தம்" என்று சொல்ல, பலநாளாக மணிமேகலையை விரும்பிக்கொண்டேயிருந்த உதய குமரன், அவன்சொல்லால், அவள் சோலைசென்றுளென்பது தெரிந்து மகிழ்ந்து, " அங்கேபோய் மணிமேகலையை என் தேரிலேற்றிக்கொண்டு வருவேன்" என்று அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டுத் தேரைச் செலுத்திக் கொண்டு சென்று உவவனத்தின் மதில்வாயிலையடைந்தான்.

மணிமேகலை அத்தேரொலியைக்கேட்டுச சுதமதியை நோக்கி, " உதயகுமரன் என்மேல் மிக்கவிருப்பமுடையவனென்று மாதவிக்கு

வயந்தமாலை சொல்லியதை முன்னங்கேட்டுளேன்; இஃது அவளுடைய தேரொலிபோலும்; இத்துன்பத்திற்கு யாதுசெய்வேன்" என்றாள்; அதைக்கேட்ட சுதமதி, அவளை ஆங்குள்ள *பளிக்கறையிற் புகுத்தித்
தாழிட்டுக்கொண்டு உள்ளேயிருக்கச்செய்துவிட்டு, தான் அப்பளிக்கறைக்கு ஐந்துவிற்கிடைத்தூரத்தே நின்றாள்; அங்ஙனநின்ற சுதமதியைச சோலையினுள்ளேவந்த உதயகுமரன் கண்டு, "யாருமிலலாத இவ்விடத்தே நின்றாய்; நீ மணிமேகலையுடன் வநதாயென்று அறிந்து கொண்டேன்; அவள் †முதுக்குறைவுற்றனளோ? அவளுடைய செவ் வாய் நகைத்தலைப்பெற்றதோ? கண்கள் பிறழ்ந்து உலாவி வேட்கையைப் புலப்படுத்துமோ? அவள் பௌத்தசங்கத்தாரிருப்பிடத்தை நீங்கி இவ்விடம்வந்ததற்குக் காரணம யாது? சொலவாய்" என்று தனது வேட்கைதோன்ற வினவினன்.

அப்பொழுது சுதமதி, வாயிலில்லாத அறையில அகப்பட்டோா போல மனம்வருந்தி, " இளமைப்பருவததிலேயே முதுமைவேடம் பூண்டு வழக்கைக்கேட்டு உணமையை வெளிப்படுததிய சோழன்கரிகாற்பெருவளத்தானுடைய வழித்தோன்றலே, நீ ஆண்டில் இளையயா யினும் அறிவில் முதியாயன்றோ? உனக்கு பகளிா தெரிவித்தற்குரியனவும் உளவோ? இலலை; ஆயினும் ஒன்று தெரிவிப்பேன் ; கேட்டருளுக:—

வினையின் வந்தது வினைக்குவிளை வாயது
புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது

மூத்துவிளி வுடையது தீப்பிணி யிருக்கை
பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம்
புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை
யவலக் கவலை கையா றழுங்க
றவலா வுள்ளந் தன்பா லுடையது
மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து
மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப் பாராய் (கககூ - கஉக).

என்று உடம்பினியல்பைக்கூறினள்; அவள் இங்ஙனங்கூறிய இனிய வார்த்தை உதயகுமரனதுகாதை அடையுமுன்னே பளிக்கறையுள்ளே யிருந்த மணிமேகலையினுருவம் அவன் கண்ணுக்குத் தோற்றியது.

ரு.—மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை.

தோற்றியவுடன் அவ்வடிவத்தை மணிமேகலையின் வடிவமென்று நிச்சயித்து அப்பளிக்கறையினுள்ளே சென்றடைதற்கு நினைந்த உதய குமரன், அதன்வாயில் காணப்படாமையால் அஃது இன்னவிடத்திலுள்ள தென்பதை அறிந்துகொள்ளுதற்குப் பளிக்குசசுவரைக் கையால் த—

* பளிக்கறை - படிகத்தாலாகிய அறை.

† மூதக்குறைவு - பேரறிவு.

ரு.—மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை.

விக்கொண்டு சூழ்ந்துவந்தான்; வந்தவன் சுதமதியைப்பார்த்து, "மணி

மேகலை எத்திறத்தினள்? சொல்" என்றான்; என்றவனுக்குச் சுதமதி, "அவள் தவவொழுக்கமுடையள்; குற்றஞ்செய்தாரைச் சபிக்கும்வன்மையையுமுடையள்; சிறிதும் காமவிகாரமில்லாதவள்; ஆதலின், நீ அவளை விரும்புதல் தக்கதன்று" என்று கூறினள்; கூறவே "அவள் எத்தன்மையளாயினும் ஆகுக; எப்படியும் எனக்கு உரியளாகக்கடவள்" என்று சொல்லிக்கொண்டுசெல்பவன், மீட்டும் சுதமதியைப்பார்த்து, "தறவொழுக்கம்பூண்ட சமணமாதர்களின்நடுவே ஒரு வித்தியாதரனால் இடப்பட்டாய்" என்று எல்லாராலுங்கூறப்படும் நீ அவரைநீங்கிப் பௌத்தசங்கத்தைச்சார்ந்த மாதவியின் மகளுடன் வந்ததற்குக் காரணம் யாது? சொல்லுவாய்" என்றான்.

அதுகேட்ட சுதமதி, "அரச, யான் சண்பைநகரத்துள்ள கௌசிகனென்னும் அந்தணனுடையமகள்; என் இளமைப்பருவத்தில் அன்னை யிறந்தாள்; அவளிறந்தபின்பு தந்தையால் ஆதரிக்கப்பட்டுவந்த நான் ஒருசோலையிற்சென்று தனியேநின்று பூக்கொய்கையில் என்னை விரும்பி ஆகாயத்தே எடுத்துச்சென்று தன்வயமாக்கிக்கொண்ட வித்தியாதரனொருவனால் இடப்பட்டு இந்நகரத்திருந்தேன்; இதையறியாத என் தந்தை என்னைக்காணாமல் வருந்தித் தேடிக்கொண்டே கன்னியாகுமரியாற்றிற்கு நீராடச்செல்பவர்களோடு சென்றான்; செல்லுகையில் இடையிலுள்ளதான இந்நகரச் *சங்கமுகத்துறையில் நீராடுதற்கு அந்தணர்களோடு வந்து என்னை இந்நகரிற்கண்டு, "நீ இங்கே எப்படிவந்தனை" என்று சொல்லி வருந்தி அந்தணர்களோடிருத்தற்கு நான் தகுதியில்லேனாயினும் என்னிடத்து மிக்க அன்புடையவனாதலின், அவன் என்னைக் கைவி

டாதவனுகி மனைகடோறும பிசசையெடுத்துண்டிருந்துத் தானுமுண்டு பொழுதுகழிபபானுயினன் ; அபபடியிருக்கையில், ஒருநாள், அவன் பிச சையெடுத்தற்குசசெலலுமபொழுது இளங்கன்றையுடைய ஒருபசு அவனைமுட்டி வயிறறைநகிழித்துவிட்டது ; அதனுல சரிநதகுடலைக் கையிலேநதிக்கொண்டு, நானிருந்தவிடமென்று முன்பு அறிந்தவனுதலால் †சமணப்பள்ளியிற்புகுநது, "முனிவர்களே, யான் உங்களடைக்கலம் ; என்னைப் பாதுகாக்கவேண்டும" என்று முறையிட்டான்; அதைக்கேட்ட அவர்கள் சினந்து அவனை என்னோடும் புறத்தே ‡தள்ளிவிட்டனர்; நாங்களிருவரும் மிக்கதுக்கமுடையவர்களாய்ப் புறவீதியிற்சென்று, "கதியற்ற எம்மைப் பாதுகாக்கும் அறவோர் யாரேனுமுண்டோ?" என்று புலம்பி

* சங்கமுகத்துறை – காவிரி கடலொடுகலக்குந்துறை.
† சமணப்பள்ளி – சமணமுனிவர்கள் தங்குவதற்காக அமைந்த இடம்.
‡ தள்ளிவிட்டனரென்றதனுல், சைனமுனிவருடைய இரக்கமின்மை கூறினுள்.

முறையிட்டேம்; அப்பொழுது, மனைகடோறுஞ்சென்று ஐயமேற்கு பாத்திரத்தையேந்திய கையையுடையவனும் முழுமதிபோன்ற முக னனும் பொன்னிறமுள்ள *சீவரவாடையனுமாகிய சங்கதருமனென்_ முனிவன் விரைந்துவந்து, "என்ன துன்பமடைந்தீர்கள்?" என்று எம்மை அருளுடன்பார்த்து இனியமொழிகளைக் காதுகளில்நிறைத்து எம்மனத்தைக்குளிர்வித்து உடனே தன்கையிலுள்ள பிச்சைப்பாத்திரத்தை என் கையிற்கொடுத்துவிட்டு என்தந்தையின் துன்பம்

முற்றும்நீங்கும்படி அவ னைத்தழுவியெடுத்துக்கொண்டு சென்று பௌத்தசங்கத்தாரிடத் தைக்காட்டி என்றந்தையின் †மரணத்துன்பத்தையும் நீக்கினன் ; அம் முனிவன் எனக்குச் செவியறிவுறுத்திய (பாதம்)

எங்கோ னியல்குண னேதமில் குணப்பொரு

ளுலக நோன்பிற் பலகதி யுணர்ந்து
தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாள
னின்பச் செவ்வி மன்பதை யெய்த

வருளறம் பூண்ட வொருபெரும் பூட்கையி
னறக்கதி ராழி திறப்பட வுருட்டிக்
காமற் கடந்த வாமன் (எக - எஎ.)

பாதங்களையே என்னுடைய நாவானது இடைவிடாமற் பாராட்டுமேயல் லாமல் வேறொன்றையும் சொல்லவறியாது ; அதுமுதல், பௌத்தசங்கத் தைச்சார்ந்திருந்த மாதவியிடத்தில் உறைவேனானேன் ; அதனால் இவளு டன்வந்தேன்" என்று கூறினள் ; அதுகேட்ட உதயகுமரன், "உனதியல் பை அறிந்துகொண்டேன் ; மணிமேகலையைச் சித்திராபதியால் இனிச் சேர்தலுங்கூடும்" என்று சொல்லிவிட்டுக் காமபரவசனாய் அச்சோலையி னின்றும் போயினன்; போனவுடன் மணிமேகலை பளிக்கறையினின்றும் வெளியேவந்து சுதமதியைநோக்கி, "அன்பிலனென்றும் தவவுணர்ச்சியில் லாதவனென்றும் வருணக்காப்பிலனென்றும் விலைமாதென்றும் என்னை இகழ்ந்தானென்று நினையாமல், உதயகுமரன்பின்னே என்னுடைய நெஞ்சமானது செல்லுதலுற்றது ; இதற்குக் காரணம் யாது? காமத்தி னியல்பு இதுவோ" என்று சொல்லிக்கொண்டுநின்றாள் ; நின்றபொழுது, வந்து இந்திரவிழாவைக் காணுதலுற்ற மணிமேகலாதெய்வம், அவர்க ளுக்குத்தெரிந்தவளும் மாயவித்தைசெய்பவளுமாகிய ஒரு மடந்தைவே டம்பூண்டு அச்சோலையையடைந்து பளிக்கறையிலுள்ள

ஸ்ரீபாதபீடிகையை வலங்கொண்டு உயர எழும்பிநின்று,

"புலவன் தீர்த்தன் புண்ணியன் புராண
னுலக நோன்பி னுயர்ந்தோ யென்கோ

---

* சீவரவாடை - மருதந்துவர்நீரில்தோய்த்த பௌத்தபிக்ஷுக்களின் வஸ்திரம்.
† மாணத்துன்பத்தையும் நீக்கினனென்றதனாற் பௌத்தமுனிவனுடைய அரு
ந் திறன்

௬.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை

குற்றங் கெடுத்தோய் செற்றஞ் செறுத்தோய்
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வா வென்கோ
காமற் கடந்தோ யேம மாயோய்
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோ யென்கோ

வாயிர வாரத் தாழியன் றிருந்தடி
நாவா யிரமிலே னேத்துவ தெவன்" (௬௭ - ௭௦) என்று

துதிக்கத்தொடங்கியது. இங்ஙனந்துதித்துக்கொண்டிருக்கையிற்

பகற்காலநீங்க அந்திமாலை வந்தது.

௬.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை.

வந்த அந்திமாலைப்பொழுது நீங்க, சந்திரன் உதயமாயினன்; மணி மேகலாதெய்வம், மீட்டும,

ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்
பாத பீடிகை பணிந்தன ளேத்தி, (௧௧ - ௧௨)

அங்கே வாடிநின்ற சுதமதியைப்பார்த்து, " நீங்கள்

இங்கேநின்றதற்குக் காரணம யாது? என்னதுன்பமடைநதீர்கள்?'' என்றுகேட்க, சுதமதி உதயகுமரன் மணிமேகலைவிரும்பிச சொல்லிய சொல்லையும், பின்பு சித்திராபதியால் அவளைப் பெறலாமென்று அவன் எண்ணிசசென்றதை யும கூறினள்; கூறலும், அதமெதய்வம, அவளைப்பார்த்து, " உதயகுமர னுக்கு மணிமேகலைபாலுள்ள ஆசை சிறிதும் தணிவுற்றிலது; 'இது முனிவர்களுடைய தவவனம்; இதில யாம தீங்குசெய்யலாகாது' என்றெ ணணியே அவன் இசசோலையைநீங்கினன்; இவள் இதனைக்கடந்துசெல் வாளாயின், புறவீதியில் அவன் இவளை அகப்படுத்திக்கொள்ளுதல் சரத மே; நீங்கள் இசசோலையைசசூழ்ந்த மதிலின் மேற்றிசைக்கண்ணதாகிய சிறியவாயில்வழியேபோய் முனிவர்களுககிருப்பிடமாகிய சக்கரவாளக் கோட்டத்திறசெலலுக; சென்றால், ஒருபொழுதும் யாதொருதுன்பமும் அணுகாது'' என்றுசொல்லியது; சொல்லலும, சுதமதி, " மாருதவேக னும நீயுமே அதனைச சக்கரவாளக்கோட்டமென்று சொல்லுவீர்; மற்றையோர்யாவரும் சுடுகாட்டுக்கோட்டமென்றே சொல்லாநிற்பர்; சக் கரவாளக்கோட்டமென்றதற்குக் காரணம்யாது? அதனைச் சொல்லுக'' என்றாள்.

என்றலும், அத்தெய்வம், " காவிரிப்பூம்பட்டினம்தோன்றியகால த்தே உடன்றோன்றியதான சுடுகாடு இசசோலையின் பக்கத்தேயுள்ளது. அது, நாற்புறததும வாயில்களையுடைய மதிலாற்சூழப்பட்டது; காளி கோட்டத்தையும, அருந்தவர் அரசா கணவனிறகக உடனேயிறந்தமட வார் ஆகிய இவர்களுள் இன்னாரின்னார் இன்ன இன்னவிடத்தே புதைக் கப்பட்டாரென்பதற்கு அறிகுறியாக அவரவர்களுடைய வருணம்

சிரமுதலியவற்றிற்கும் அவரவர்களுடைய தகுதிக்குமேற்பச் சிறிதும் பெரிதுமாகக் கட்டப்பட்டுள்ள பற்பலகோட்டங்களையும், மயானதெய்வங்களுக்குப் பலியிடுதற்குரிய தூண்களையும், கற்களாற்றிருத்திசெய்யப் பட்டுள்ள திண்ணைகளையும், காவற்காரர்உண்பதற்கும் உறங்குவதற்கும் அமைந்துள்ள குடிசைகளையும், தோரணங்களையும், பந்தர்களையுமுடையது; பிணங்களைச் சுடுதற்கும் சும்மாபோடுதற்கும் குழியிற்புதைத்தற் கும் உள்ளேவைத்து வாயிலையடைத்தற்கும் தாழியாற்கவித்தற்குமாக இரவும்பகலும் வருபவர்களுடையவோசையும், அங்ஙனம் வந்துசெல்ப வர்களுடைய ஓசையும், சாப்பறைகளினோசையும், இறந்ததுறவிகளைத் தொழுபவரோசையும், மற்றையோர்பொருட்டு அழுபவரோசையும், நரி யின் கூக்குரலோசையும், செத்தோரையழைக்கும் பேராந்தைகளினோ சையும், கோட்டானுடையகுரலும், ஆண்டலைப்பறவைகளின் குரலும் அம்மயானத்தில் மிகுதியாகவுண்டு; தான்றி ஒடுவை உழிஞ்சில் கான்றை சூரை கள்ளிமுதலிய பற்பல மரவிசேடங்களும் அங்கே அடர்ந்துள்ளன; பேய்கள்நெருங்கியுள்ள வாகைமரம்நிற்கும் மன்றங்களையும, நிணத்தோடு இறைச்சிகளைத்தின்று மகிழ்ந்து பறவைகள் தங்கியுள்ள விளாமரம்நிற் கும் மன்றங்களையும், காபாலிகசமயத்தோர் வாழும வன்னிமரம்நிற்கு மன்றங்களையும், விரததாலிளைத்த உடம்பையுடையசிலர் உடைந்ததலை களை

மாலையாகக்கட்டும இலந்தைமரம்நிற்கும் மன்றங்களையும், பிணங்களைத்தின்போர் களித்துவாழும் வெளியான இடங்களையுடைய மன்றங் களையும் அம்மயானம் உடையது;
நெருப்பிருந்தபாண்டங்களும் *மண் டைகளும் பாடைகளும் அறுத்தெறிந்த மாலைகளும் உடைந்த குடங் களும் நெற்களும் பொரிகளும் சிறுபலியாக இடப்பட்ட அரிசிகளும எங்கும் பரவப்பெற்றது ;

தவத்துறை மாக்கள் மிகப்பெருஞ் செல்வ
ரீற்றிளம் பெண்டி ராற்றுப் பாலகர்
முதியோ ரென்னு ளிளையோ ரென்னுன்
கொடுந்தொழி லாளன் கொன்றனன் குவிப்பவிவ்
வழல்வாய்ச் சுடலை தின்னக் கண்டுங்
கழிபெருஞ் செல்வக் கள்ளாட் டயர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்பாது வாழு
மக்களிற் †சிறந்த மடவோ ருண்டோ? (கஎ - கoச).

இத்தன்மையதான அச்சுடுகாட்டைப் பார்ப்பனச்சிறுவனாகிய சார்ங்கல னென்னும் ஒருவன் ஒருநகரமாக நினைந்து அதில் தனியேசென்று அங்கே களித்தாடிய பேயொன்றைக் கண்டு அஞ்சி அதனால் தாக்கப்

---

* மண்டை - நவபாண்டவிசேடம்.

† சிறந்த - மிகுந்த.

௬.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை.

பட்டுக் கதறிக்கொண்டு ஓடித் தனது தாயாகிய கோதமையையடைந்து, "சுடலையிலுள்ளபேய்க்கு என்னுயிரைக்கொடுத்தேன்" என்று சொல்லி அவள்முன் வீழ்ந்து இறந்தான்; உடனே கோதமை, "முதுமைப்பருவ மடைந்துதளர்ந்த பார்ப்பானும் யானும் கண்ணிழந்துள்ளேமென்பதை யும் வேறுபுகலிலலேமென்பதையும் நினையாமல் எங்கள் மைந்தனுடைய உயிரையுண்டது அணங்கோ! பேயோ! அறிகிலேனே" என்று புலம்பிக் கொண்டு தன் அருமைப்புதல்வனுடைய உடம்பையெடுத்து மார்போடு தழுவிச்சென்று சுடுகாட்டைச் சூழ்ந்த மதில்வாயிலை யடைந்துநின்று, " *சமபாபதி, நீர்த்துறைகளிலும மன்றங்களிலும் பழைய மரவடிக ளிலும் கோட்டங்களிலும வேற்றிடங்களிலுமிருந்து யாருக்கும் எந்தச் சமயத்தும் யாதொருதீங்கும் அணுகாவண்ணம் பாதுகாத்தருளும் நீ என்மகனைக் காவாதொழிநததற்குக் காரணம யாது? நின்பால நடுவு நிலைமையில்லையோ; இனி யான் என்செய்வேன்" என்று வருந்தி முறை யிட்டாள்.

முறையிடவே சம்பாபதிவந்து, "இவ்விரவில் இம்மயானத்திற் பேய் கள் போக்குவரவுசெய்யும் வாயிலில் நின்று மிக்க வருத்தமடைந்து நீ என்னை அழைத்ததற்குக் காரணம யாது? சொல்வாய்" என்ன, கோ தமை நிகழ்நதைக் கூறினள்; சம்பாபதி, "உன் மகனுயிரை அணங்கும் பேயும கவர்நதில ; அவனுடைய அறியாமையையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு இழவூழே அவனுயிரைக் கவர்ந்து சென்றது" என்று கூறினள்; கூறலும், கோதமை, " என்னுயிரை வாங்கிக்கொண்டு இவனுயிரை நீ தநதருள்வாயாயின், இவன் கண்ணற்ற தந்தையைக்

காத்தளிப்பான்; ஆதலால், அங்ஙனம் செய்தருள்வாயாக" என்று வேண்டினள்; சம்பாபதி மனமிரங்கி, "உயிர் உடம்பைவிட்டுநீங்கின் அது வினைவழியேசென்று வேறுபிறப்பை யடையாநிற்கும்; இதில் ஏதேனும் ஐயமுண்டோ? போனவுயிரை மீட்டளித்தல் என்னால் இயலுங்காரியமன்று; ஆதலால், மகன் இறந்ததுபற்றி நீ இரங்காதே;

> உலக மன்னவர்க் குயிர்க்குயி ரீவோ
> ரிலரோ விந்த வீமப் புறங்காட்
> டரசர்க் கமைந்தன வாயிரங் கோட்டம்
> நிரயக் கொடுமொழி நீயொழி" என்றலும், (கசுச - கசுஎ).

கோதமை, "கேட்ட வரங்களையெல்லாம் தேவர் தருவரென்று நூல்கள் கூறாநிற்கும்; ஆதலால், யான் கேட்ட இவ்வரத்தை நீ தந்தருள்க; தாராயாயின், இவ்விடத்தில் இப்பொழுதே என்னுயிரைத் துறப்பேன்" என்று சொன்னாள்; சொல்லவே சம்பாபதி, "நீ சொல்லியபடியே இச்

சம்பாபதியென்பது காவிரிப்பூம்பட்டினத்து அதிதேவதையின்பெயர்.

*சக்கரவாளத்துள்ள தேவர்களில் யாரேனும் நீ கேட்ட வரத்தைக் கொடுப்பாருளராயின் யானும் அதனைக் கொடுக்கும் உரிமையுடையேனாவேன்; என் ஆற்றலைக் காண்பாயாக" என்று சொல்லிவிட்டு, †நான்குவகை அருவப்பிரமகணங்களையும் பதினாறுவகை உருவப்பிரமகணங்களையும் இருசுடர்களையும் ‡அறுவகைத் தெய்வகணங்களையும் பலவகை

அசுர கணங்களையும் ‌எண்வகை நரகர்களையும் பல விண்மீன்கூட்டங்களையும் அச்சுவினிமுதலிய இருபத்தேழு நாட்களையும் கோட்களையும் தனக்குள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருக்கும இச்சக்கரவாளத்தில் வரங்கொடுக்கும் வன்மையையுடைய தேவர்களையெல்லாம வருவித்துக் கோதமைக்குமுன்னே நிறுத்தி, "இவளுடையவருத்தத்தைக் கெடுத்திடுவீராக ; இவ ளடைந்த வருத்தம் இதுவாகும்" என்று நிகழ்ந்தவற்றைச்சொல்ல, அத் தேவர்கள் சம்பாபதி கூறியவாறே கூறிமுடித்தார்கள் ; அதனைக்கேட்டு உண்மையறிந்து ஒருவாறு வருத்தமொழிநதகோதமை தன்மகனைச சுடு காட்டிற் சேர்த்துவிட்டு இறந்துபோயினள்.

அப்பால், சம்பாபதியின் வன்மையை யாவருக்கும் புலப்படுத்த வேண்டி, எல்லாத்தேவர்களும் கூடியவிடத்து அவாகள் கூடியதற்கு அறிகுறியாக, இவ்வுலகின் நடுவேயுள்ள மேருமலையும அதனைச் சூழ்ந்த ஏழுமலைகளும் நான்கு பெருந்தீவுகளும் இரண்டாயிரஞ் சிறுதீவுகளும் மற்ற இடவிசேடங்களுமாகிய இவற்றைப்புலப்படுத்தி ஆங்காங்கு வாழ் பவர்களுடைய் உருவங்களையும்வகுத்து மயனால் நிருமிககப்பட்டதாத லின், இது சக்கரவாளக்கோட்டமெனப் பெயர்பெற்றது; இது சுடு காட்டைச் சூழ்ந்த மதிலின்புறத்தேயுள்ளதாதலாற் சுடுகாட்டுக்கோ ட்டமென்று எல்லாராலுங் கூறப்படும ; இதன் வரலாறு இதுவா கும்" என்றுசொல்லக் கேட்டுக்கொண்டிருநத மணிமேகலை, " மனிதர் வாழ்க்கை இத்தன்மைத்து" என்றுசொன்னாள். அவள் அங்கே அப்படி யிருக்கையில், சுதமதி தூங்குதலுற்றனள் ; அப்பொழுது அத்தெய்வம்

தன்வித்தையால் மயக்கி மணிமேகலையைத் தழுவியெடுத்துக்கொண்டு ஆகாயவழியே முப்பதுயோசனையளவு தெற்கேசென்று கடல்சூழ்ந்த மணிபல்லவமென்னும் சிறு தீவையடைந்து அதில் அவளைவைத்துவிட்டுச்

* எல்லா வுலகங்களையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்ட கோளத்தைச் சக்கரவாள மென்றல் பௌத்தநூல்வழக்கு.

† பிரமகணங்களை இங்ஙனம் வகுத்துக்கூறுதல் பௌத்தநூல் வழக்கு; மணிமேகலைப் புத்தகத்தின் கூ-ம் பக்கம் பார்க்க.

‡ அறுவகைத் தெய்வகணங்கள் தங்கும் உலகங்களின்பெயரை மணிமேகலைப் புத்தகத்தின் உ-ம் பக்கத்திற் பார்க்க.

§ எண்வகை நரகருடைய இருப்பிடங்களின் பெயரை மணிமேகலைப் புத்தகத்தின் கூக-ம் பக்கத்திற் பார்க்க.

எ.—துயிலெழுப்பியகாதை.

கக

எ.—துயிலெழுப்பியகாதை.

சென்ற மணிமேகலாதெய்வம், "விடிந்தால் மணிமேகலையை எப்படியும் நான் அகப்படுத்திக்கொள்வேன்" என்று எண்ணிக்கொண்டு காம பரவசனாய்த் துன்பமுற்றுத் தூங்காமலேயிருந்த உதயகுமரன் முன்னே சென்று, அவன்காண நின்று,

"......... .... மன்னவன் மகனே

கோணிலே திரிந்திடிற் கோணிலே திரியும்
கோணிலே திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரும்
மாரிவறங் கூரின் மன்னுயி ரில்லை
மன்னுயி ரெல்லா மண்ணாள் வேந்தன்
றன்னுயி ரென்னுந் தகுதியின் றாகும்
தவதிறம் பூண்டோ டன்மேல் வைத்த
வவத்திற மொழிக." (எ - கச).

என்று அவனுக்குச சொல்லிவிட்டுப் பின்பு உவவனஞ்சென்று அங்கே தூங்குகின்ற சுதமதியையெழுப்பி, "யான் மணிமேகலாதெய்வம்; இந் நகரில் நடக்கும் இந்திரவிழாவைக்காணுதற்கு வந்தேன்; நீ அஞ்சாதே; பௌத்தசமயவழியே செல்லுதற்குரிய நற்காலம மணிமேகலைக்கு உண்டாயிற்று; ஆதலால், அவளை எடுத்துக்கொண்டுசென்று மணிபல்லவத்தில் வைத்தேன்; தன்னுடைய முற்பிறப்பில்நிகழ்ந்த செய்தியையும் அறிந்துகொண்டு அவள் இற்றைக்கு ஏழாவதுநாளில் இங்கே வந்துசேருவாள். இநநகரில் வேறுவடிவங்கொள்வாளாயினும் அவள் உனக்கு ஒளிப்பாளல்லள்; அவள் இங்கே புகும்நாளில் இந்நக ரின்கண்ணே பலஅற்புதங்கள் நிகழும்; நான்வநததையும மணிமே கலை நல்லவழியிற்சென்றதையும மாதவிக்குச் சொல்வாயாக; அவள் முன்னமே என்னையறிவாள்; கோவலன், 'நமது குலதெய்வத்தின்பெயரை இக்குழந்தைக்கு இடுக' என்றுசொல்லி, என்பெயரை இவளுக்கு (மணிமேகலைக்கு) வைத்தநாளின்இரவில் மாதவியின் கனவிற்சென்று, "காமன் செயலற்று ஏங்கும்வண்ணம் ஆசையை முற்றக்கெடுக்கும் தவ மாதைப்பெற்றாய்" என்று நனவிற்கூறுவதுபோல யான் கூறியதுண்டு. இதனையும் அவளுக்கு நினைப்பூட்டுவாயாக" என்று கூறிபபோயிற்று.

அப்பாற் சுதமதியெழுந்து மணிமேகலையின்பிரிவால்வருந்தி அச் சோலையைச்சூழ்ந்த மதிலின்மேற்கேயுள்ள சிறிய வாயிலவழியேசென்று சக்கரவாளக்கோட்டத்தையடைந்து ஆங்குள்ள உலகவறவியின் ஒரு பக்கத்தேயிருந்தாள்; அவள் அப்படியிருக்கும்பொழுது அவ்விடத்தே தூணிலுள்ளபாவையொன்றை அதிஷ்டித்திருக்குந் தெய்வமொன்று, சுதமதி மயங்கிஅஞ்சும்படி,

கஎ மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

"இரவி வன்ம னொருபெரு மகளே
துரகத் தானைத் துச்சயன் றேவி
தயங்கிணர்க் கோதைத் தாரை சாவுற
மயங்கி யானைமுன் மன்னுயிர் நீத்தோய்
காராளர் சண்பையிற் கௌசிகன் மகளே
மாருத வேகனோ டிந்திரர் புகுந்து
தாரை தவ்வை தன்னொடு கூடிய
வீரை யாகிய சுதமதி கேளாய், (கஅ - க0ரு).

தங்கையாகியஇலக்குமி தன்னுடையமுற்பிறப்பையும் உன்னுடைய முற்பிறப்பையும் அறிந்துகொண்டு இற்றைக்கு ஏழாநாளிரவில் இந்நகரத்தேவருவள்; அவள் பிரிந்ததுபற்றி நீ அஞ்சற்க" என்று தனது தெய்வவாக்காற் கூறிற்று; அதனைக்கேட்டு மனநடுங்கிய சுதமதி, பொழுதுபுலருமளவும் அவ்விடத்தேயிருந்து சூரியனுதித்தவுடன் எழுந்து புறப்பட்டு வீதிவழியேசென்று மாதவியையடைந்து முதனாளில் நிகழ்ந்த வற்றைச் சொன்னவுடனே அவள் மாணிக்கத்தையிழந்த நாகம்போன்று

மிக்கதுயரத்தோடிருந்தாள் ; சுதமதி, மணிமேகலையின்பிரிவாற்றாமை யால் உயிரிழந்த உடம்புபோலச் செயலற்றிருந்தாள்.

அ.—மணிபல்லவத்துத்துயருற்றகாதை.

சுதமதி இங்கே இப்படியிருக்க, மணிபல்லவத்திற் கடலருகே மண லிற்றுயின்ற மணிமேகலை, துயிலுணர்ந்து தனக்குத்தெரிந்த யாதொன் றும் அங்கே காணப்படாமையால், தான் முன்பிருந்த இடத்தைத்து றந்து வேற்றிடத்துச்சென் றுபிறந்த உயிரபோன்றவளாகித் திகைத்துக் கொண்டிருக்கையில் சூரியனுதித்தான் ; உதித்தவுடன் அவள், " இவ் விடம், உலவனத்தில் முன்னங் கண்டறியப்படாத ஒரு பகுதியோ!

சுதமதி யொளித்தாய் துயரஞ் செய்தனை
கனவோ கனவோ வென்பதை யறியேன்
மனநடுக் குறூஉ மாற்றந் தாராய்
வல்லிருள் கழிந்தது மாதவி மயங்கும்
மெல்வினை வாராய் விட்டகன் றனையோ? (உ0 - உச).

இது, மாயவித்தையோடுதோன்றிய அம்மடந்தைசெய்தவஞ்சமோ! ஒன் றுந்தெரியவில்லையே ! தனியேயிருத்தற்கு மிகவும் அஞ்சுகின்றேன் ; நீ விரைந்துவருவாயாக" என்று சொல்லிக்கொண்டு, பல நீர்த்துறைகளி லும் பல மணற்குன்றுகளிலும் சென்று தேடித் தனக்குத்தெரிந்த ஒரு வரையுங்காணாதவளாகிக் கூக்குரலிட்டு அழுதுவருந்துபவள், தன்றந்தை யையினைந்து,

"கோற்றொடி மாதரொடு வேற்றுநா டடைந்து
வைவா ளுழந்த மணிப்பூ ணகலத்
தையா வோ" என் றழுவோண் முன்னர், (சக - சங)

கூ.—பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை.

இந்திரனலிடப்பட்டதும் தரிசித்தோர்க்குப் பழம்பிறப்பைத் தெரிவிப் பதுமாகிய புத்தபீடிகை தோன்றியது.

கூ.—பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை.

தோன்றலும், அதனைக்கண்ட மணிமேகலை, விம்மிதத்தால் தன்னை அறியாளாயினாள்; அவளுடையகைகள் தலைமேற்குவிந்தன; பின்பு ஆனந்
தக்கண்ணீரை உகுத்து அப்பீடத்தை மூன்றுமுறை வலம்வந்து பணிந்து எழுபவள், அப்பீடிகைக்காட்சியால் தன பழம்பிறப்பில்நிகழ்ந்த செய்தி களையறிந்து, "மாதவ, உறுதிப்பொருளைபுணர்ந்தோய், காயங்கரையென்னும் நதிக்கரையில நீ சொல்லியவெல்லாம உண்மையாதலை விளங்க வறிந்தேன்:—காந்தாரமென்னும் பெரியதொருநாட்டிலுள்ள பூருவதேசத்தில் இடவயமென்னும் நகரை இராசதானியாகக்கொண்டு அரசுபுரிந் துவாழும அத்திபதியென்னும் அரசனுடைய மைத்துனனாகிய பிரம தருமம, நீ அவ்வரசனிடத்திற்சென்று தருமோபதேசம்புரிகையில், "இச சமபுத்தீவில இற்றைக்கு ஏழாவதுநாளில் பூகம்பமுண்டாகும் ; உண் டானபொழுது இநநகரும நாகநாட்டில் நானூறுயோசனைப்பரப்பும்பாத லத்தில்வீழ்நது கெட்டொழியும ;

ஆதலால், நீ இந்நகரத்தைவிட்டுவிரை வில வேறுநகரம் புகுவாய்" என்றுசொல்ல, அவன் நகரத்தார்யாவருக் கும் அச்செய்தியைப பறையறைவித்துசசாற்றி எல்லாருடனும் அந்ந கரைநீங்கி அதற்கு வடக்கேயுள்ள அவநதிநகரம செல்லுதற்குப் புறப் பட்டு வழிக்கொண்டு இடையேயுள்ள காயங்கரையென்னும் நதிக்கரை யையடைந்து அங்கே பாடிவீடு செய்துகொண்டிருநதபொழுது ஐய ! நீ உ ரைத்தபடியே குறித்தநாளிற்
பூகம்பமுண்டாக இடவயநகரம் அழிந்து போயிற்று; அதுதெரிநத அரசனும் மற்றையோரும் உன்பால் அன்பு மிக்கு உன்னைச சரணமடைந்து சூழ்நதுநின்றகாலத்தில், அவர்களுக்கு முத்திவழியை உபதேசிததுககொண்டிருநதாய்; இருநதபொழுது,அசோ
தரநகரத்தரசனுகிய இரவிவன்மனென்பவனுடைய தேவியான அமுதபதி யென்பவள்வயிற்றிற்பிறநது இலக்குமியென்று பெயாபெற்று, அததிபதி யென்னுமரசனுக்கு
நீலபதியென்பவள்பாற்பிறந்த இராகுலனுக்கு மனை வியாய்ப்புக்கயான்என்கணவனேடுவந்து
தருமங்கேட்டற்பொருட்டுவண ங்கியவுடன், நீ என்னைநோக்கி, ' இவ்விராகுலன் இற்றைக்குப் பதினறு வதுநாளில்
திட்டிவிடமென்னும் பாம்பாலிறப்பான் ; நீ இவனேடு தீயிற் புகுவாய்; புகுந்து, பின்பு காவிரிப்பூம்படடினத்திற்சென்றுபிறப்பாய்; அவ்விடத்தில் உனக்கு ஒரு துன்பம்வரும்; அப்பொழுது மணிமேகலா தெய்வம் வந்துதோன்றி நள்ளிரவில்
உன்னையெடுத்துக்கொண்டுசென்று
காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத்தெற்கே
கடலினுள்ளசிறுதீவொன்றில்லை

த்துவிட்டுச்செல்லும்; சென்றபின் ஆங்குள்ள புத்தபீடிகையைத் தரிசித்துத் தொழுவாய்; தொழுதவுடன் உனது முற்பிறப்பில் நிகழ்ந்தசெய்திகளையறிந்து இன்று நான்சொன்ன மொழிகளையும் தெரிந்துகொள்வாய்' என்று நீ சொல்ல, 'என்கேள்வன் இன்னவாறு பிறப்பானென்பதை யும் தெரிவிக்கவேண்டும்' என்று கேட்டேன்; கேட்டவெனக்கு 'உன்னைக் கொண்டுசென்ற தெய்வம் மீட்டுந்தோன்றி உனக்கு அதனைப் புலப்படுத் தும்' என்று அருளிச்செய்தாய்; அத்தெய்வம வரவில்லையே" என்று ஏங்கி அழுதுகொண்டிருநதாள்.

௧0.—மந்திரங்கொடுத்தகாதை.

மணிமேகலை இப்படியிருக்கையில், —

புத்தபீடிகைக்காட்சியால

இவள் பழமபிறப்பையறிந்தாள் ; இவளுடைய இயற்கையும் அழகிது—

என்றெண்ணிக்கொண்டு ஆகாயத்தினின்றுமிறங்கிவநத மணிமேகலா

தெய்வம், அவள்கேட்கும்படி,

"உயிர்க ளெல்லா முணர்வுபா ழாகிப்
பொருள்வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்தறி விழந்த
வறந்தலை யுலகத் தறம்பாடு சிறக்கச்
சுடர்வழக் கற்றுத் தடுமாறு காலையோ
ரிளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன
நீயோ தோன்றினை நின்னடி பணிந்தே

னீயே யாகிநிற் கமைந்தவிவ் வாசனம்
நாமிசை வைத்தேன் றலைமிசைக் கொண்டேன்
பூமிசை யேற்றினேன் புலம்பறுக" (எ - கரு)

என்று புத்ததேவனுடைய பீடிகையை அவனுகவேமதித்துத் துதித்து
வலம்வந்து பூசித்து வணங்கியது ; வணங்கியதெய்வத்தை மணிமேகலை
வணங்கி, "உன் திருவருளால என்னுடைய முற்பிறப்பையறிநதேன் ;
அப்பிறப்பிற் கணவனுயிருநத இராகுலன் எங்கே பிறநதுளன்?" என்று
கேட்டாள்.

கேட்டவளுக்கு அத்தெய்வம், " இலக்குமி! கேட்பாயாக ; நீ ஒரு
நாள் சோலையொன்றில் இராகுலனேடு ஊடியிருந்தாய்; இருந்தபொழுது
அவன் ஊடலைத்தீர்த்தற்கு உனதடியைவணங்கினன்; வணங்குகையில்,
இரத்தினத்தீவஞ்சென்று அங்கே தருமசக்கரத்தைப் பிரவிருத்திக்கச்
செய்துவிட்டு வருபவனுகிய சாதுசக்கரனென்னும்
பௌத்தசாரணமுனி வனெருவன் உச்சிப்பொழுதில்
ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கிவர, நீ அவ
னைக்கண்டு மெய்நடுங்கி மயங்கிக் கலங்கி ஒல்கிப் பணிந்தாய் ; அது

கண்ட இராகுலன், " இங்கே வந்தவன் யார் ?" என்று கோபித்துச்சொல்லும், நீ அஞ்சி நடுநடுங்கி அவன்வாயைப் பொத்தி, "ஆகாயத்தினின்றுமிறங்கிய இப்பெரியோனுடைய மலரடியைவணங்காமலும் இவனைத்

க௦.—மந்திரங்கொடுத்தகாதை.

துதியாமலும் இருந்தது எவ்வளவுபெரும்பிழை ?" என்று அவனுக்குச் சொல்லி அவனோடுகூட அம்முனிவருடைய பாதங்களைவணங்கி, "யாங்கள் தேவரீருடைய அடியேமல்லேமாயினும்,

அந்நீக் தண்ணீ ரமுதொடு கொணர்கேம் (கஎ)

அமுதுசெய்தருள்க ; தேவரீருடைய திருவுளப்பாங்கின்படியே நடத்தற்கு உரிமையுடையேம" என்று தெரிவித்தலும், அம்முனிவன், "தாயே! உண்பேன் ; இங்கே கொண்டுவருக" என்றுசொல்ல, நீ உடனே அவற்றைக்கொணர்ந்து அவனையுண்பித்தாய் ;

அந்நா ளவனுண் டருளிய வவ்வறம்
நின்னுங் கொழியாது நின்பிறப் பறுத்திடும் ; (௪௦ - ௪௧).

அவ்விராகுலனே உவவனத்தில் உன்பால்வந்த உதயகுமரன் ; அதனாலே தான் அவனுடையமனம் உன்னை விரும்பியதன்றி உன்மனமும் அவனை மிகப்பற்றியது. அந்தப்பற்றைமாற்றி நல்வழிப்படுத்தற்கு நினைந்து உன்னை இத்தீவிற்கொணர்ந்துவைத்து இப்பீடிகையைக் காட்டினேன் ; இலக்குமீ! இன்னுங்கேட்பாயாக; முற்பிறப்பில் உன்னுடைய தமக்கைமாராயிருந்த தாரையையும் வீரையையும் அங்கநாட்டுள்ள கச்சயநகரத் தரசனாகிய துச்சயனென்பவன் மணஞ்செய்துகொண்டு ஒருநாள் அவர்களோடுசென்று மலைவளங்களைக்கண்டுவந்து கங்கைக்கரையை

அடைந் திருந்தபொழுது, அறவணவடிகள் அங்கேவரக்கண்டு உடனே எழுந்து வணங்கிய அவன், "தேவரீர யாவிர? எங்கே எழுந்தருளியது?" என்று கேட்க, அவர, " பாதபங்கயமலையைத் தரிசித்தற்குவந்தேன் ; ஆதிகால த்தே புத்ததேவன் எல்லாவுயிர்களுைம துக்கத்தினின்றும நீங்கி இன்புற் றிருக்கவேண்டுமென்று நினைந்து அவைகள்யாவும் கேட்டு மகிழும்படி அம்மலையின் உசசியில் நின்றுகொண்டு தருமோபதேசஞ் செய்தபொ

ழுது அவருடைய பாதசசுவடுகள் தங்கப்பெற்றமையால் அஃது அப் பெயருடைத்தாயிற்று; குற்றமற்ற அறிவுடையீர்! நீங்களும் அதைத் தரிசித்து வழிபடுமின்" என்று கூறினர். அவர்கூறியவாறு உடனே சென்று அமமலையையடைந்து தரிசித்த புண்ணியவிசேடத்தால் தாரை யுமவீரையும் முறையே மாதவியாகியும் சுதமதியாகியும்வந்து உன்னோடு கூடினர் ; மணிமேகலை! நீ பழம்பிறப்பையறிந்தாய் ; தருமத்தின் தோற் றத்தையும் தெரிநதுகொண்டாய் ; மற்றைசசமயவாதிகளுடைய கொள் கைகளையும் இனி ஒருகாலத்திற்கேட்பாய் ; அங்ஙனங்கேட்கும்பொ

ழுது, உன்னை, "இளமைப்பருவத்தினள்" என்றுநினைந்து அவர்கள் தத் தம் சமயவுண்மைகளைச் சொல்லார்கள் ; ஆதலால், அக்காலத்து நீ வேற் றுவடிவங்கொள்ளவேண்டுவது இன்றியமையாதது" என்றுகூறி வேற்

---

* நின்னுங்கொழியாது - நின்னிடத்தைநீங்காது.

றுவடிவைக்கொடுப்பதும் ஆகாயவழியே சஞ்சரிக்கச்செய்வதுமாகிய மந் திரங்களிரண்டை அவளுக்கு உபதேசித்து, " நீ புத்ததேவனருளிச்செய்த நல்லறவழியை நணுகுதல் ஒருதலையென்று உணர்வாயாக; இப்பீடிகையை வணங்கித்துதித்து ஊர்செல்வாயாக" என்று சொல்லிவிட்டு மேலேசெல்லுதற்கு எழுந்து, "இன்னும் ஒன்றைச்சொல்ல மறந்துவிட்டேனே" என்று அத்தெய்வம மீட்டும் இறங்கிவந்து, " சிறந்த விரதவொழுக்கமுடையாய், கேட்பாயாக; மக்கள்யாக்கை உணவாலாகியதொகுதி; இம்மந்திரமோ பசியைத்தொலைக்கும்; இதனைக்கொள்வாயாக" என்று சொல்லி அம்மந்திரத்தை அவளுககு உபதேசித்துவிட்டு எழுந்து ஆகாயவழியே சென்றது.

கக.—பாத்திரம்பெற்றகாதை.

அப்பால், மணிமேகலை, அத்தீவிலுள்ள மணற்குன்றுகளையும் பூஞ் சோலைகளையும் குளிர்ந்த பொய்கைகளையும் பாாத்துக்கொண்டு மெல்ல உலாவிவருகையில், ஒருத்திவந்துநின்று, ' கப்பல்கவிழப்பெற்ற மகளிர் போல இங்குத் தனியேவந்தநீ யார்?" என்றுகேட்டாள்.

மணிமேகலை, "பொற்கொடிபோல்வாய்! 'நீ யார்' என்றது, என்னுடைய எந்தப் பிறப்பின் செய்தியைத் தெரிந்துகொள்ளுதற்கு? கேட்பாயாக; சென்றபிறப்பில் இலக்குமியென்னும் பெயரையுடையேன்; இராகுலனென்னும் அரசிளங்குமரனுக்கு மனைவியாகவிருந்தேன்; இப் பிறப்பில் நாடகக்கணிகையாகிய மாதவியின்வயிற்றிற்பிறந்தேன்; என் பெயர் மணிமேகலையென்பது; மணிமேகலாதெய்வம

காவிரிப்பூமபட்டி னத்துள்ள உவவனத்திலிருந்து இத்தீவிற்கொண்டுவந்து வைத்தமை யால், இந்தப் பீடிகையைத் தரிசித்து முற்பிறப்பை யறிநதுகொண் டேன் ; இங்கே வந்தமையால் நான் அடைநதபயன் இது ; என்னுடைய வரலாறு இதுவாகும் ; பூங்கொடிபோல்வாய் ! உன் வரலாறுயாது ?" என்று கேட்டவுடன், தீவதிலகை "இத்தீவிற்கு அயலிலுள்ளதான இரத்தினத்தீவத்திலே மிகவுயர்நதுவிளங்காநின்ற சமநதகூடமலையின் உச்சியிலேயுள்ள புத்ததேவனது அடியிணைப்படிமைகளைத் தரிசித்துவிட்டு இத்தீவிற்கு முன்னொருகாலத்தில் வந்தேன் ; வந்ததுமுதல் இநதிரன் கட்டளையால் இந்தத்தருமபீடிகையைக் காத்துக்கொண்டு இவ்விடத்தி லேயேயிருக்கிறேன் ; என்பெயர் தீவதிலகையென்பது. புத்ததேவன ருளிச்செய்த நல்லறவழியேநடப்போர் யாரேனும் இதனைத் தரிசிப்பா ராயின், அவர்கள் அந்தத்தரிசனவிசேடத்தால் உடனே தம்முடைய பழ ம்பிறப்புணர்ச்சியை அடைவது திண்ணம் ; அத்தன்மையினையுடையோர் உலகத்தில் மிக அரியர்; அவர்களுக்கே தருமபதம் உரித்து; இஃது உண்

மை ; பழம்பிறப்புணர்ச்சியை யடைந்தமையால், நீ மிகவும் பெரியை ; இந்தப்பீடிகைக்குமுன்னே மாமலர்க்குவளையும் நெய்தலும் மயங்கிய கோமுகியென்னும் கொழுநீரிலஞ்சியொன்று உள்ளது ; அப்பொய்கையி

னுள்ளேயிருந்து அமுதசுரபியென்னும் அக்ஷயபாத்திரமானது, ஒவ்வொருவருடத்தும், புத்ததேவன் அவதரித்த காலமாகிய வைசாகசுத்தபூர்ணிமைதோறும் மேலேவந்து தோன்றுநிற்கும் ; இத்தினம் அப்பூர்ணிமையே ; அது தோன்றும்வேளையும் இதுவே ; இப்பொழுது அந்தப்பாத்திரம உன்கையிலவ நமென்று எண்ணுகிறேன்; அதிலிடப்பட்ட அன்னம் எடுக்கஎடுக்க மேன்மேலும வளர்ந்துகொண்டேயிருக்கும் ; அதன்வரலாற்றை உன்னூரிலுள்ள அறவணவடிகளிடத்தே இனிக்கேட்பாய்" என்று சொல்லலும், மணிமேகலை அதைப்பெறுதற்குவிரும்பிப் புத்தபீடிகையைவந்தித்து அவளோடுகூடிச்சென்று கோமுகிப்பொய்கையை வலஞ்செய்துவந்து நின்றவுடன், அப்பாத்திரம் அப்பொய்கையினுள்ளிருந்து மணிமேகலையின்கையை அடைந்தது ; உடனே அவள் அளவுகடந்தமகிழ்ச்சியுற்று நின்று,

" மாரனை வெல்லும் வீர நின்னடி
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் நின்னடி
பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய் நின்னடி
துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி
யெண்பிறக் கொழிய விறந்தோய் நின்னடி
கண்பிறர்க் களிக்குங் கண்ணோய் நின்னடி
தீமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
நரகர் துயர்கெட நடப்போய் நின்னடி
யுரகர் துயர மொழிப்போய் நின்னடி
வணங்குத லல்லது வாழ்த்தலென் னாவிற்
கடங்காது" (கக - எ௨)

என்று புத்ததேவனைத்துதித்தாள் ; இங்ஙனந்துதித்தமணிமேகலைக்கு உயிர்களுடைய பசித்துன்பத்தையும் அதனைத் தீர்ப்போருடைய பெருமையையும் தீவதிலகைசொல்லப்புகுந்து,

"குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடூஉ
நாணணி களையு மாணெழில் சிதைக்கும்
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி யென்னும் பாவியது தீர்த்தோ
ரிசைச்சொ லளவைக் கென்னா நிமிராது ; (எசு - அக)

முன்னொருகாலத்தில், கௌசிகமுனிவர் மழையே இல்லாதுபோனமை யால், பசியால் வருந்தி அதனைத்தீர்த்துக்கொள்ளுதற்கு எங்குந்திரிந்து சிறிதும் உணவுகிடையாததுபற்றி மெலிந்து பின் நாயிறைச்சியைப்பெ ற்றுத் தின்னப்புகுந்து, முதலில் அவ்விறைச்சியின் ஒருபகுதியைத் தெய்வங்கட்குப் பலியிடுவாராயினா; அதுதெரிநத இந்திரன் உடனே

எங்கும் மழைபெய்யச்செய்தமையால், உயிர்கள் களித்துவாழும்படி விளைவுபெருகியதென்பர்; அதை நீ கேட்டிருப்பையே.

ஆற்றுநர்க் களிப்போ ரறவிலை பகர்வோ
ராற்று மாக்க ளரும்பசி களைவோர்
மேற்றே யுலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை
மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லா
முண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரே ; (கூஉ - கூசு)

ஆதலால், பசியைப்போக்கி உயிரைக்கொடுத்தலாகிய தருமத்தைசசெய் வாய்" என்று கூறினள் ; அதுகேட்டமணிமேகலை, "போனபிறப்பில் என்கணவனாகிய இராகுலன் திட்டிவிடமென்னும பாமபாலிறந்தது பொறாமல் யான் தீப்பாய்ந்து உயிரொடுவோநிற்கையில முன்னம சாதுசக்

கரமுனிவனை உண்பித்த நினைவுடையேனானேன்; இறக்குங்காலத்தில எனக்கு அந்நினைப்பிருந்த புண்ணியவிசேடத்தாலேயே இந்தப்பாத்திரம என்கையிற்புகுந்ததென்று எண்ணுகிறேன் ; இதுநிற்க. பசியால்வாடிய குழந்தையின்முகத்தைக் கண்டு மனமிரங்கிப் பால்சுரக்கும் தாய்முலை போலவே வயிறுகாய்பெருமபசி அலைத்தற்கு இரங்கி வெயிலென்றும் மழையென்றும் பாராமல் எங்கும வாடியலைந்துதிரியும் ஏழைகளுடைய முகத்தைக்கண்டு இரங்கி இப்பாத்திரம் மேன்மேலும் அவர்களுக்கு அமுது சுரந்தளித்தலைக் காணும் விருப்பமுடையேன்" என்று சொல்லக் கேட்டு மகிழ்ந்த தீவதிலகை, அவளோடு பின்னுஞ் சிலநேரம் அளவளா விக்கொண்டிருந்து, " இனி இப்பாத்திரத்தோடு உன் ஊருக்குச்செல்வா யாக" என்றுசொல்ல, மணிமேகலை, அவள்பாதத்தைவணங்கிப் புத்த பீடிகையைத்தொழுது வலஞ்செய்து ஆகாயகமனமந்திரத்தை ஜபித்து மேலேயெழுந்து ஆகாயவழியேசென்று, தன்னைக் காணாதுவருந்தித் திகைத்து மயங்கி வழியைநோக்கிக்கொண்டேநிற்கும் சுதமதியையும மாதவியையும் பார்த்து, வியப்படையும்வண்ணம அவர்களுடைய முற் பிறப்பை அவர்களுக்கு அறிவித்து, " மானிடயாக்கையாற் பெறுதற் குரிய தவவழியை அறவணவடிகளிடத்தே இனிப் பெறக்கடவீர் ; இஃது ஆபுத்திரனுடையகையிலிருந்த அமுதசுரபியென்னும் அக்ஷயபாத்திரமாகும்; இதனைத் தொழுமின்" என்றுசொல்லி, அதனை அன்புடன் தொழுத அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அறவணவடிகளைத தரிசித்தற் குச் சென்றாள்.

சென்றவள், "அறவணவடிகள் எங்கேயுள்ளார்" என்று விசாரித் துக்கொண்டுபோய்,

நரைமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாவி
னுரைமூ தாள னுறைவிடங் குறுகி, (க-ச)

கஉ.—அறவணர்த்தொழுதகாதை.

அவரைத்தரிசித்து மும்முறைபணிந்து துதித்துத் தான் உவவனஞ்சென்றதும், உதயகுமரன் அங்கேவந்து சொல்லிப்போனதும், பின்பு மணிமேகலாதெய்வம் தன்னையெடுத்துச்சென்று மணிபல்லவத்தில்வைத்ததும், அத்தீவிலுள்ள புத்தபீடிகைக்காட்சியால் தன் பழம்பிறப்பைத் தானறிந்துகொண்டதும், "முற்பிறப்பிற் கணவனாகவிருந்த இராகுலனே உதய குமரனாக வந்துபிறந்தான்; அப்பிறப்பில் உனக்குத் தமக்கைமார்களாக விருந்த தாரையும் வீரையுமே மாதவியும் சுதமதியுமாக வந்தனர்; அவர்கள் வரலாற்றை அறவணவடிகள்பால் நீ தெரிந்துகொள்" என்று மணிமேகலாதெய்வஞ்சொல்லி மூன்றுமந்திரங்களை யுபதேசித்துச்சென்றதும, அப்பால் தீவதிலகைவந்ததும், அவளுடன்சென்று கோமுகிப் பொய்கையிலிருந்த

அமுதசுரபியைப்பெற்றதும், " ஊருக்குச்சென்று அறவணவடிகள்பால் ஆபுத்திரன்வரலாற்றை நீ கேள்" என்று அத்தீவ திலகைசொல்லத் தான்வந்ததும ஆகிய இவற்றையெல்லாநதெரிவிக்க, அம்முனிவாகேட்டு மகிழ்ந்து, "முன்பு ஒருமுறை நான் பாதபங்கயமலை யைவழிபட்டு மீண்டுவருகையில துசசயராசனை ஒரு சோலையிற்கண் டேன்; " அரச, நீயும உன்மனைவியரும சுகமோ?" என்று யான்வினவ, அவன் மனங்கலங்கி அரற்றிக்கொண்டு, விரை மதுவின்மயக்கத்தால் ஓரியானைமுன்சென்று இறநததும், அசசெய்தியைக்கேட்டுவருந்திய தா
ரை ஒருமாடத்தின்மீதேறி வீழ்ந்து மரித்ததுமாகிய பெருந்துன்பத்
தைதககூறி வருநதினன்; நான் " இது பழவினைப்பயனாகும; ஆதலால்,
நீ வருந்தாதே" என்று சொல்லிப்போந்தேன் ; அங்ஙனமிறநத நீவிர்
இப்போது கூத்தரைப்போல வேறுவேடம பூண்டுவநதீர்கள்" என்று
மாதவியையும் சுதமதியையுமபாாத்துச சொல்லிவிட்டு, பின்னும் மணிமே
கலையைப்பார்த்து, " இவ்வுலகிற் பௌத்ததருமங்கள்குறையப் பாவங் கள்மிகுத்தன; ஆனாலும், சிறிதுசிறிது தருமமுண்டாதலுங்கூடுமென்று
எண்ணி நான் தருமத்தை உபதேசித்துவருதலுமுண்டு ; அத்தருமத்தை

இவ்வுலகத்திலுள்ள மாந்தரறியார் ; இவ்வுண்மையையறிந்த இச்சக்கர வாளத்துள்ள தேவர்களுடைய வேண்டுகோளால், *ஆயிரத்தறுநூற்றுப் பதினாறுமாண்டில் துஷிதலோகத்திலுள்ள தேவன் இவ்வுலகத்தில் அவதரிப்பான் ; அதற்குப்பிற்பாடு யாவருக்கும் அருளறத்தில் மனஞ்செல்லும் ;

புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலைத்
திங்களு ஞாயிறுந் தீங்குறா விளங்கத்
தங்கா நாண்மீன் றகைமையி னடக்கும்
வானம் பொய்யாது மாநிலம் வளம்படும்

* இங்கே கூறப்பட்டுள்ள ஆண்டு இன்னசகாப்தத்தைச்சார்ந்ததென்று புலப்படவில்லை ; ஆண்டு - வருடம்.

௨௨ மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

ஊனுடை யுயிர்க ளுறுதுயர் காணா
வளிவலங் கொட்கு மாதிரம் வளம்படும்
நளியிரு முந்நீர் நலம்பல தரூஉம்
கறவைகன் றார்த்திக் கலநிறை பொழியும்
பறவை பயன்றுய்த் துறைபதி நீங்கா
விலங்கு மக்களும் வெரூஉப்பகை நீங்கும்
கலங்கஞர் நரகரும் பேயுங் கைவிடும்
கூனுங் குருடு மூமுஞ் செவிடு
மாவு மருளு மன்னுயிர் பெறாஅ
அந்நாட் பிறந்தவ னருளறங் கேட்டோ
ரின்னாப் பிறவி யிகந்தோ ராதலிற்
போதி மூலம் பொருந்திய சிறப்பி
னாதன் பாத நவைகெட வேத்துதல்
பிறவி தோறு மறவேன் மடக்கொடி" (௮௬ - ௧௦௫)

இதுநிற்க ; மணிமேகலை ! இந்நகரத்தில் உன்னாலே சிலவிசேடங்கள் உள்ளனவாம் ; அவை நிகழ்ந்தபின்பன்றி யான்கூறுந தருமமொழி உன் மனத்திற்பொருந்தாது ; இவ்விருவரும் முற்பிறப்பிற் பாதபங்கயமலை யை வழிபட்ட புண்ணியவிசேடத்தால் பிற்காலத்தில் உன்னோடுகூடிப் புத்ததேவனது திருவடியைத்தொழுது வணங்கி வினைகளினின்றும் நீங்கி நிருவாணமடைவார்கள் ; உயிர்மருநதாகிய மிகசசிறந்த அமுதசுர பியை நீபெற்றனை ; எல்லாவுயிர்களுடைய பசியையும தீர்ப்பாயாக;

மக்க டேவ ரெனவிரு சார்க்கு
மொத்த முடிவி னோரற முரைக்கேன்
பசிப்பிணி தீர்த்தல்" என்றே யவருந்

தவப்பெரு நல்லறஞ் சாற்றினர். (கககூ - கசக)

மணிமேகலையும் அங்ஙனமே செய்வேனென்றாள்.

கஅ.—ஆபுத்திரன் றிறமறிவித்தகாதை.

பின்பு அறவணவடிகள் மணிமேகலையைநோக்கி, "ஆபுத்திரன் வரலாற்றைக்கூறுவேன் ; கேட்பாயாக; வாரணாசியென்னுமூரில் வேத மோதுவிப்பவனாகிய அபஞ்சிகனென்னும் அநதணன்மனைவி, சாலியென் பாள் ; அவள் நியமந்தப்பியொழுகினமையால் உண்டாகிய பாவத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்பொருட்டு, தான் கருப்பிணியாகவிருநதும் அதைப் பாராமல் கன்னியாகுமரிக்கு நீராடச்சென்றாள் ; சென்றவள் சூலால்வரு நதி வழியிடையேபெற்ற

குழந்தையிடத்தில் சிறிதும் இரக்கம்வையா மல் அக்குழந்தையை ஒரு தோட்டத்தில் இட்டு நீங்கினள்; நீங்கவே அக் குழந்தை உணவுபெறாது பசியால் வருந்தியழுதது ; அவ்வழுகையோ சையைக்கேட்டு ஒருபசுவானதுவந்து அதன் வருத்தந்தீரும்படி நாவால் நக்கிப் பாலூட்டி ஏழுநாள்வரையும் அப்புறஞ்செல்லாது பாதுகாத்துக்

கஈ.—ஆபுத்திரன் றிறமறிவித்தகாதை

கொண்டிருந்தது; அப்படியிருக்கையில், வயனங்கோடென்னும் ஊரி லுள்ளவனாகிய பூதியென்னும் அந்தணனொருவன் தன் மனைவியோடும் அவ்வழியேவருபவன், அக்குழந்தையழுத கூக்குரலைக்கேட்டுச் சென்று தனியேகிடக்கும் அதைக்கண்டு மிக்க துன்பத்தோடு கண்ணீர்பெருக்கி, ' இவன் பசுமகனல்லன் ; என்மகனே' என்றுகூறி அக்குழந்தையை யெடுத்து ஊர்சென்று வீடடைந்து மகிழ்ச்சியுடன்வளர்த்து உரியகாலத் துத் தன்குலத்துக்குரிய கல்விகளை நன்குபயிற்றிவருதான் ; வருகையில், அச்சிறுவன், ஒருநாள் அவ்வூரில் ஓரந்தணன்வீட்டிற்புகுந்து, யாகசாலை யில் ஒருபசு மாலையைச்சுற்றிய கொம்புகளையுடையதாய்ப் பின்பு தனக் குண்டாகும் துன்பத்திற்கு அஞ்சி வெய்துயிர்த்துப்புலம்பி வேடர்களு டைய வலையிற்பட்ட மான்போல அஞ்சிக் கதறுவதைக்கண்டு மனநடுங் கிக் கண்ணீருகுத்து, ' இவர்களறியாதவண்ணம் இப்பசுவைக் கவர்ந்து கொண்டு இரவிற்போய்விடுவேன்' என்று தன்னுள் எண்ணிக்கொண்டே

ஒருபக்கத்தில் ஒதுங்கியிருந்து அன்றிரவில் அப்பசுவைக் கையிற்பற்றி ஊருக்குவெளியே போய்விட்டான்; பசுவைக்காணாத அந்தணர்கள் பலர் அதனைத்தேடிசசென்று, வழியில் பசுவையும் அதனைக் கவர்ந்துசென்ற அச்சிறுவனையுங்கண்டு அகப்படுத்திக்கொண்டு, அவன் கருத்தையறியா ராய், "புலையா, இப்பசுவை இரவில் ஏன் கவர்ந்துசென்றாய்?" என்றுகேட்டு அவனைக் கோலாலடித்து ஒறுக்கத்தொடங்கினர். அப்பொழுது பசு, வருத்துகின்ற உபாத்தியாயனைமுட்டி வயிற்றைக்கிழித்துக் குடரைப் புறப்படச்செய்துவிட்டுக் காட்டில் விரைந்தோடிவிட்டது. ஆபுத்திரன் அவர்களைநோக்கி, "வருத்தன்மின்; யான் சொல்வனவற்றைக்கேண்மின்; நீங்கள் வருத்தும்படி இப்பசு என்னகுற்றஞ்செய்தது

விடுநில மருங்கிற் படுபுல் லார்ந்து
நெடுநில மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம்
பிறந்தநாட் டொட்டுஞ் சிறந்ததன் றீம்பா
லறந்தரு நெஞ்சோ டருள்சுரந் தூட்டு
மிதனொடு வந்த செற்ற மென்னை?" (டுக – டுரு).

என்றுசொல்ல, அவர்கள், "நீ வேதவிதியையறியாமல் வேள்வியை இகழுகின்றாய்; ஆதலால், பசுமகனென்பதற்குப் பொருத்தமுடையை" என்று இகழ்ந்துகூறலும், ஆபுத்திரன்,

"ஆன்மக னசலன் மான்மகன் சிருங்கி
புலிமகன் விரிஞ்சி புரையோர் போற்று
நரிமக னல்லனோ கேச கம்பள
னீங்கிவர் நுங்குலத் திருடி கணங்களென்
றோங்குயர் பெருஞ்சிறப் புரைத்தலு முண்டா
லாவொடு வந்த வழிகுல முண்டோ" (சுக – சுஎ)

என்று சொல்ல, அவர்களுள்ளே ஓரந்தணன், "இவனுடைய பிறப்பின்

வரலாற்றை யான் அறிவேன்;முன்னொருநாள், கன்னியாகுமரியில் விதிப் படி நீராடிவிட்டு வருத்தத்தோடு வந்த சாலியென்னும் ஒரு பார்ப்பனியைக் கண்டு, "உன் ஊர் யாது? நீ எதற்காக இங்கே வந்தனை?" என்று நான் கேட்டதற்கு அவள், "யான், வாரணாசியென்னுமூரிலுள்ள ஆரண உவாத்தியாகிய ஓரந்தணன் மனைவி ; யாறொழுகிய தீயவொழுக்கத்தாற் கணவனைப்பிரிந்து கன்னியாகுமரிக்கு நீராடச்செல்லுகையில்,கொற்கை நகரத்துக்கு அப்பாற் காதவழித்தூரத்துள்ள இடையர்சேரியில ஆண் குழநதையொன்றைப் பெற்று இரக்கமின்றி அதனை அங்குள்ள ஒரு தோட்டத்தில் இட்டுப்போனேன் ; இப்படிப்பட்ட தீவினையேனாகிய எனக்கு நற்கதியுண்டோ" என்று மிகத் துன்புற்று அழுதாள்; அங்ஙனமழு தவள்பெற்ற அந்தமகனே இவன்; இதைச் சொலலுதலால் யாதுபயனென்று இதுகாறும் உங்களுக்குத் தெரிவியாதிருந்தேன்; அசுத்தனாதலால் இவனைத் தொடாதொழிமின்" என்று சொலல, ஆபுத்திரன், "திலோத்தமையின் புத்திரர்கள் பெரியமுனிவர்களாக இருததல் கேட்டிலிரோ ; நீங்கள் *சாலிக்குத் தவறுகூறத் துணிநதீர்களே" என்றுசொல்லி அவர் களைப்பார்த்து நகைத்தான். வளர்த்த பூதியும் அசுத்தனென்று எண்ணி உடனே அவனை நீக்கிவிட்டான். பசுவைத்திருடின கள்வனென்று இகழ்ந்து அந்தணர்களுடைய கிராமங்களிலெல்லாம அவனுடைய பிச்சைப் பாத்திரத்திற் கல்லிடத்தொடங்கினார்கள் ; அதனால, வேறு

புகலின்றித் தென்மதுரையையடைந்து சிந்தாதேவியின்கோயிலாகிய கலைநியமத்தின் முன்னேயுள்ள அமபலத்தையே யிருப்பிடமாகக்கொண்டு கையிற் பிச்சைப்பாத்திரத்தையேந்தி வீடுகள்தோறும் சென்றுசென்று வாங்கிவந்த

காணார் கேளார் கான்முடப் பட்டோர்
பேணுந ரில்லோர் பிணிநடுக் குற்றோர்
யாவரும் வருகவென் றிசைத்துட னூட்டி, (ககக - ககரு).

அவர்களுண்டொழித்த மிச்சத்தையே தானுண்டு பிச்சையோட்டைத் தலையணையாகவைத்துக்கொண்டு அவ்வமபலத்தின்கண்ணே நாள்தோறும் இரவிற் கண்படைபுரிந்து காலங்கழித்துவந்தான்.

கசு.—பாத்திரமரபுகூறியகாதை.

அப்படி நிகழுங்காலத்தில், அவனுக்கு ஒருநாள் அங்கே நிகழ்ந்த செய்தியைச்சொல்லுவேன்; கேட்பாயாக; அவன் அவ்வம்பலத்தில் ஓரிரவில் தூங்கும்பொழுது, சிலர்வந்து, "பெரும்பசி எங்களை வருத்தாநின்றது" என்றார்கள்; அதைக்கேட்ட அவன் அத்துன்பத்தைத்தீர்த்தற்கு

* சாலியென்பதற்கு அருந்ததியென்றும் ஒருபொருள்தோன்றிற்று.

கசு.—[illegible]

ஆற்றலில்லாதவனும் மிக்க வருத்தமடைந்தான்; அச்சமயத்திற் சிந்தா தேவி எழுந்தருளிவந்து, "இதனைக்கொள்வாயாக; நாடெல்லாம் வறுமையுற்றாலும் இவ்வோடு வறுமையடையாது; கொடுக்கக்கொடுக்க இதில் உணவு வளர்ந்துகொண்டேயிருக்கும்" என்றுசொல்லித் தன் கையிலுள்ள அக்ஷயபாத்திரமொன்றை அவன்கையிற்கொடுத்தான்; உடனே அவன், அளவுகடந்தமகிழ்ச்சியடைந்து,

"சிந்தா தேவி செழுங்கலை நியமத்து
நந்தா விளக்கே நாமிசைப் பாவாய்
வானோர் தலைவி மண்ணோர் முதல்வி
யேனோ ருற்ற விடர்களைவாய்" (௧௭ - ௨௦).

என்று துதித்து அவளைப்பணிந்து, முன்பு பசித்துவந்திருந்தவர்களை ஊட்டி மகிழ்வித்து, அன்றுமுதல் எல்லாவுயிர்களுக்கும் உணவளிப்பானாயினன் ; உண்பதற்காக முனிவர்கள்பலர் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள் ; விலங்குகளும் பறவைகளும் அவனைப் பிரியாவாய் அன்புடன் சுற்றிக்கொண்டன ; அப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் அவனதுபுண்ணியமிகுதியைத் தனது *பாண்டுகம்பளநடுக்கத்தால் அறிந்த இந்திரன், அவனுக்கு வரங்கொடுக்கநினைந்து ஒரு முதியவேதியனது வடிவுகொண்டுவந்து நின்று, "நான் இந்திரன்; வரங்கொடுத்தற்கு வந்தேன்; நீ விரும்பியது யாது? உன்னுடைய பெரிய தானத்தின்பயனைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக" என்றுசொல்ல, ஆபுத்திரன் விலாவெலும்பு ஒடியும்வண்ணஞ் சிரித்து,

" அறஞ்செய் மாக்கள் புறங்காத் தோம்புநர்
நற்றவஞ் செய்வோர் பற்றற முயல்வோர்
யாவரு மில்லாத் தேவர்நன னாடுக்
கிறைவ னாகிய பெருவிறல் வேந்தே! (௬௦ - ௬௬).

வருந்திவந்தவர்களுடைய தீர்த்தற்கரியபசியினைத்தீர்த்து அவர்களுடைய இனியமுகத்தை யான் காணும்படிசெய்கின்ற எனது தெய்வப்பாத்திரம் ஒன்றே போதும்; வேறொன்றும் வேண்டற்பாலதன்று" என்று அவனை மதியாதுசொன்னான்; சொல்லவே இந்திரன் கோபித்துப் பசித் துன்பத்தால் வருந்துவோரில்லாமலிருக்கும்படி செய்வேனென்றுநினைந்து எங்கும் மழைபெய்வித்து மிக்க செல்வத்தையுண்டாக்கினன்; அதனால், பசித்துவருவோர் இலராயினர்; அதுகண்டு ஆபுத்திரன் முன்னிருந்த அம்பலத்தைநீங்கி ஊர்கள்தோறும்போய், "உண்போர்யாரேனுமுண் டோ?" என்று வினவத்தொடங்கினன்; அதுகேட்டுச் செல்வக்களிப்பால் யாவரும் அவனை யிகழ்ந்தார்கள்; உண்போரைப் பெறாமையால், அவன்

* பாண்டுகம்பளம் - வெள்ளைக்கம்பளம்: தனது பாண்டுகம்பள நடுக்கத்தைக் கொண்டு உலகிலுள்ள சில நிகழ்ச்சிகளை இந்திரன் அறிந்துகொள்வானென்று கூறுதல் பௌத்தர்களுடைய வழக்கமென்று தெரிகின்றது.

[illegible]

பெருஞ்செல்வத்தையிழந்தோனைப்போல வருந்தித் தனியேசெல்லுகையில், அப்பதியில்வந்த சிலர், அவனைக்கண்டு, சாவகநாடு மழையில்லாமையால் மிகுந்த வறுமையுற்றதென்றும் அங்குள்ளவுயிர்கள் பெரும்பாலும் பசியால் இறந்தனவென்றும் கூறினர்; அதுகேட்டு அவன் அந்நாட்டிற்குச்செல்வேனென்றுநினைந்து கப்பலேறினன்; அக்கப்பல்சென்று மணி

பல்லவத்தினருகே ஒருநாள் தங்கிற்று; அவன் அத்தீவில் இறங்கினன்; மீகாமன், இறங்கிய ஆபுத்திரன் ஏறிவிட்டானென்று எண்ணி இருளில் அக்கப்பலைச் செலுத்திக்கொண்டுபோயினன். போனதுதெரிந்து அவன் மிகுந்தவருத்தமடைந்து, பலர்க்கு உணவளிக்கும் இப்பாத்திரத்தை வைத்துக்கொண்டு யாருமில்லாத இத்தீவில் யான்மட்டும் இரேன்" என்று எண்ணி அப்பாத்திரத்தைத் தொழுது, "வருடத்திற்கு ஒருநாள் நீ தோன்றுவாயாக" என்றுகூறிக் கோமுகிப்பொய்கையில் அதைவிடுபவன்,

" மிக்ககருணையோடுகூடித் தருமஞ்செய்தலையே மேற்கொண்டு எல்லாவு
யிர்களையும் பாதுகாப்போர் யாரேனும்வரின் அவர்கையிற் புகுவாயாக" என்றுசொல்லி அப்பொய்கையில்விட்டுவிட்டுத் தான் பட்டினியிருந்து உயிர்துறப்பானாயினன். அப்பொழுது அத்தீவிற்குச்சென்ற யான் அவனைக்கண்டு, " நீ யாதுதுன்பமடைந்தாய்" என்றுகேட்க, நிகழ்ந்தவற்றைச்சொல்லி மணிபல்லவத்தில் உடம்பைப்போகட்டுவிட்டு எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாக்குமெண்ணத்தோடுசென்று சாவகநாட்டரசனுடைய பசுவயிற்றினுதித்தான்.

கரு—பாத்திரங்கொண்டுபிச்சைபுக்ககாதை.

மணிமேகலை! இன்னும் கேட்பாயாக ; முன்பு ஆபுத்திரனுக்கு ஏழு நாள்வரையும் பாலூட்டிய பசுவானது, அப்புண்ணியவிசேடத்தால் சாவகநாட்டில் தவளமலையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் மண்முகமுனிவனிடத்தே,

பொன்மயமாகிய கொம்புகளையும குளம்புகளையும் உடைய தாய்சென்று, ஈனுமுன்னமே பால்சுரந்து எல்லாவுயிர்களையும் உண்ணச் செய்துகொண்டிருந்தது; அதனைக்கண்டு, முக்காலவுணர்ச்சியையுமுடைய அம்முனிவன், "இப்பசுவயிற்றில் எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாக்கும் ஒரு விசேடபுருடன் பொன்மயமான முட்டையினிடம் தோன்றுவன்" என்று கூறினன். தருமஞ்செய்தற்காகவே மணிபல்லவத்தில் இறந்த ஆபுத்தி ரன் தன்னைக் குழவிப்பருவத்தே காத்தளித்தபசுவை எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்தவனாதலின், மண்முகமுனிவன்கூறியவாறே அப் பசுவயிற்றில் தோன்றினன் ; அவன் தோன்றியகாலம் வைசாகசுத்த பூர்ணிமை ; அப்பொழுது சில நன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன. அதுதெ ரிந்த சக்கரவாளக்கோட்டத்துள்ள முனிவர்கள், " புத்தன் அவதரிக்கும்

[illegible]

காலமல்லாத இந்நன்னிமித்தங்கள் இப்பொழுது நிகழ்வதற்குக் காரணம் என்ன?" என்று வியப்புற்று, அதனுண்மையைத் தெரிந்துகொள்வ தற்குக் கந்திற்பாவையையடைந்து வினவினர்கள்; அது, "மணிபல் லவத்தில் இறந்த ஒரு விசேடபுருடன் உயிர்களைப்

பாதுகாத்தற்காகச்

சாவகநாட்டிலுதித்தான்; அதனாலேதான் நன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன. அவன் வரலாற்றை அறவணன்பாற் கேண்மின்" என்றுசொல்லி என் பாலனுப்பி எனது நாவைவருத்தியது; மகப்பேறில்லாமல் வருந்துபவ னாகிய அந்நகரத்தரசன்பூமிசந்திரனென்பவன் மண்முகமுனிவனைவணங்கி

மேற்கூறிய பசுப்பெற்ற குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டுசென்று வளர்த்துவந்தான்; அச்சிறுவன் இப்பொழுது அரசுரிமைபெற்று வாழ்கின்றான்; இதுநிற்க; காவிரிமாநதி மாறுது நீர்பெருகி இந்நாட்டைவளமுறச் செய்தும் யாதுகாரணத்தினாலோ உயிர்கள் வறுமையால்வருந்துகின்றன;

ஆதலால்,

வெண்டிரை தந்த வமுதை வானோ
ருண்டொழி மிச்சிலை யொழித்துவைத் தாங்கு,

(கூக - கூஉ).

மிகப் பயன்படுகின்ற இவ்வமுதசுரபியை நீ சும்மாவைத்திருத்தல் தகுதி யன்று" என்றுகூறினர். அதைக்கேட்ட மணிமேகலை, உடனே அவரை வணங்கித் துதித்துப் பிக்குணிக்கோலம்பூண்டு, அப்பாத்திரத்தைக் கை யிலேந்தி வீதியையடைந்தாள் ; அடையவே, உச்சயினிநகரத்தரசனாகிய பிரச்சோதனனென்பவன் உதயணனை வஞ்சித்துச் சிறைப்படுத்திய பொழுது, அவனைச் சிறைமீட்டற்கு அவன்மந்திரியாகிய யௌகந்தராயணனென்பவன் வேற்றுவடிவங்கொண்டு வீதியையடைந்தகாலத்தில், அவனைக்கண்டு துன்புற்று அமைச்சர் சூழ்ந்தாற்போலப் பிக்குணிக்கோலத்தையுடைய மணிமேகலையைக்கண்ட பலரும், "உதயகுமரனுடைய உள்ளத்தில் ஒளித்திருக்குமிவள் எல்லாருங்காணும்படி பிச்சைப்பாத்திரத்தையேந்தி

வீதியையடைந்தது என்ன வியப்பு!" என்றுகூறித் தன்
புற்று அவளைச் சுற்றிக்கொண்டனர். அப்பொழுது மணிமேகலை, "கற்புடைமாதர் இடும் ஐயத்தையே முதலில் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் தகுதி" என்றுசொல்ல, காயசண்டிகை "மழையைத்தரும் கற்புடைமாதர்களுள் மிகமேம்பட்டவளாகிய ஆதிரையென்பவளுடைய வீடு இது; நீ இதிற் புகவேண்டும்" என்று அவளுக்குக் கூறினள்.

கசு.—ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை.

அங்ஙனங்கூறிய காயசண்டிகை, மீட்டும் மணிமேகலையைநோக்கி, "இந்த ஆதிரையின் கற்புவிசேடத்தைக் கேட்பாயாக; இவள்கணவன் சாதுவனென்பான்; அவன் ஒருபரத்தையின் இணக்கத்தாற் கைப்பொருளிழக்க வளமையற்று வேறுதேயம்போய்ப் பொருள்தேடவெண்ணிக்

கிலவணிகரோடு கப்பலேறிச்சென்றான்; செல்லுகையில் கடுங்காற்றால் அக்கப்பல்கவிழ்ந்தது; கவிழவே சாதுவன் அதிலிருந்து ஒடிந்துவிழுந்த பாய்மரத்துண்டமொன்றைத் தெப்பமாகப்பற்றிக்கொண்டு நீந்திச்சென்று, உடையில்லாது சஞ்சரிப்பவர்களாகிய நாகருடையமலைப்பக்கத்தை அடைந்தான்; அஃதங்ஙனமாக; அக்கப்பலினின்றும் கழுவியமரத்தைப் ப ற்றிக் கடலில்நீந்திப் பிழைத்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்தோர், "க ப்பலுடைய இறந்தவர்களோடு சாதுவனுமிறந்தான்" என்று ஆதி ரைக் குக் கூறினர்; அதுகேட்ட அவள், மிக்க வருத்தமடைந்து இறக்கத் துணி ந்து மயானத்திற் குழிதோண்டி அதில் விறகுகளை அடுக்குவித்துத்

தையரு ட்டி, "வினைப்பயனால் என்கணவனடைந்த இடத்தை நானுமடையக்கட வன்" என்று சொல்லி அதிற்புகுந்தாள்; புகுந்தவளை அத்தீயானது சுட தொழிந்தது; ஒழியவே அவள், "தீயுஞ்சுடாதபாவியேன் இனி யாதுசெய் வேன்" என்று ஏங்குகையில், ஆகாயவாணியானது, "ஆதிரை! உன் கணவன் இறக்கவில்லை; அவன் பிழைத்துச்சென்று இப்பொழுது நாகர்மலையில் இருக்கிறான்; அங்கே பலவருடந்தங்கான்; சந்திரதத்தனென்னும் வாணிகனுடைய கப்பல்வழியேவந்து உன்னையடைவான்; நீ வருந்

ாதே" என்று கூறிற்று; அதைக்கேட்ட ஆதிரை வருத்தமொழிந்து வீட்டையடைந்து கணவன் விரைந்துவருதலைக்குறித்து அதற்கேற்ற புண்ணியங்களை இடைவிடாது செய்துகொண்டிருந்தாள்; அங்கே நாகர் மலையையடைந்த சாதுவன், ஒருமரநிழலைச்சார்ந்து அயர்ச்சியால் துயில்கொள்ள, அம்மலையிலுள்ளநாகர்கள்வந்து இவ்வுடம்பு நமக்கு நல்லவுணவாகுமென்றெண்ணி அவனை எழுப்பினர்; அவன் அவர்கள்பாஷையை விளங்கக்கற்றவனாதலால், அவர்களோடுபேச, அவர்கள் அவனைவருத்துதலைத் தவிர்ந்து, "எங்களாசிரியன் ஒருவனிருக்கின்றான்; அவனிடம் நீ வரவேண்டும்" என்று அழைத்துச்சென்றார்; சாதுவன், அவர்களோடும் போய்,

கள்ளடு குழிசியுங் கழிமுடை நாற்றமும்
வெள்ளென் புணங்கலும் விரவிய இருக்கையி
லெண்குதன் பிணவோ டிருந்தது போலப்
பெண்டுட னிருந்த, (கஎ - கக)

அவர்களுடைய குருமகனைக்கண்டு அவனோடு அளவளாவி அவனை வயமாக்கிக்கொண்டான்; கொள்ளவே அக்குருமகன், "நீ இங்குவந்தது எதன் பொருட்டு?" என்ன, சாதுவன் நிகழ்ந்ததைக்கூறினன். அவன், "பசியால் வருந்திய இவனுக்கு வேண்டியவளவு கள்ளையும் ஊனையுங்கொடுத்துப் பின் இளையளாகிய நங்கை ஒருத்தியையுங்கொடுமின்" என்று சொன்னான். சாதுவன் அதுகேட்டு அவனுடைய அறியாமைக்குவருந்தி, "எனக்கு

அவைவேண்டா" என்றான்; அவன்,

"பெண்டிரும் உண்டியு மின்றெனின்
மாந்தர்க்கு இன்பந்தருவது வேறு யாதுளது? இருந்தாற்சொல்வாய்" என்று கோபித்துச்சொல்ல, சாதுவன்,

"மயக்குங் கள்ளு மன்னுயிர் கோறலுங்
கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர் கேளாய்
பிறந்தவர் சாதலு மிறந்தவர் பிறத்தலு
முறங்கலும் விழித்தலும் போன்ற துண்மையின்
நல்லறஞ் செய்வோர் நல்லுல கடைதலும்
அல்லறஞ் செய்வோ ரருநர கடைதலும்
உண்டென வுணர்தலி னுரவோர் களைந்தனர்" (௮௪ - ௯௦).

என்றுகூறினன்; பின்பு அவன்கேட்ட வினாக்களுக்கெல்லாம் தக்கவாறு விடைகூறி மறுபிறப்பும் புண்ணியபாவங்களும் அவற்றால்வரும் இன்ப துன்பங்களுமுண்டென்பதை அறிவுறுத்தி இறக்குமளவும் நடக்க வேண்டியமுறையையும் அவனுக்கு இயையத்தெரிவித்து விடைபெற்று, அவன்கொடுத்த சந்தனம்

அகில் துகில் முதலியவற்றைக் கைக்கொண்டு, அங்குவந்த சந்திரதத்தனென்னும் வாணிகனுடைய கப்பலிலேறி இந் நகரையடைந்து இவளோடு வாழ்வானாகிப் பல தானங்களுஞ்செய்தான். அப்படிப்பட்ட மேம்பாட்டையுடையளாகிய இந்த ஆதிரையின்கையால் முதலிற் பிச்சைபெறுக" என்றுசொல்ல, மணிமேகலை, அவளுடைய மனையிற்புகுந்து வாய்பேசாமற் சித்திரம்போல நின்றாள்; நின்றவுடன்,

> தொழுது வலங்கொண்டு துயரறு கிளவியோ
> டமுத சுரபியி னகன்சுரை நிறைதர,
> "பாரக மடங்கலும் பசிப்பிணி யறுக"என
>
> ஆதிரை யிட்டன *ளாருயிர் மருந்து. (கக௨ - கக௫).

கஎ.—உலகவறவிபுக்ககாதை.

ஆதிரையளித்த பிச்சையை முதலில் ஏற்றபின்பு அமுதசுரபியி லுள்ள சோற்றுத்திரளை,

> அறத்தி னீட்டிய வொண்பொரு ளறவோன்
> றிறத்து வழிப்படூஉஞ் செய்கை போல, (௩ - ௪).

எடுக்க எடுக்கக் குறையாமல் மேன்மேலும் வளர்ச்சியையடைந்து, வந் தோருடைய பசியைப் போக்கி விளங்கிற்று. அதுகண்ட காயசண்டிகை வியந்து மணிமேகலையை வணங்கி, "அன்னாய்! என்னுடைய தீராப்பசியை யும் தீர்த்தருளவேண்டும்" என்று வேண்டினள்; உடனே மணிமேகலை,

அமுதசுரபியிலிருந்து ஒருபிடியமுதையெடுத்து அவளதுகையிலிட்டாள். அதனையுண்டு அப்பசிநோய்தீர்ந்து மகிழ்ந்த காயசண்டிகை, "வடதிசையில் வித்தியாதரருலகிலுள்ள காஞ்சனபுரமென்பது என்னுடைய ஊர்;

* ஆருயிர்மருந்து - அன்னம்.

[illegible]ச்சருக்கம்

தென்றிசைக்கண்ணதாகிய பொதியின்மலையின்வளங்களைக் காண்பதற்குக் கணவனும் யானும் புறப்பட்டுப்போந்து இடையேயுள்ள காட்டாறொன்றின் கரையிலிருந்தேம். இருக்கையில், விருச்சிகனென்னு முனிவனொருவன் பாரணஞ்செய்தற்குப் பனங்கனிபோன்ற பருமையையுடைய நாவற்கனியொன்றைத் தேக்கிலையில்வைத்துவிட்டு நீராடச்சென்றான். அக்கனி அம்முனிக்கு உணவாகுமென்பதனை அறியாதநான் முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினையின்முதிர்ச்சியாற்சென்று அக்கனியைக் காலாற் சிதைத்துக்கெடுத்தேன்; நீராடி மீண்டுவந்த விருச்சிகன் அக்கனி என்னாற் சிதைந்திருத்தலையறிந்து கோபித்துத் தெய்வத்தன்மையுள்ளதும் பன்னிரண்டுவருடத்துக்கு ஒருமுறை ஒருகனியைத்தருவதுமாகிய நாவன் மரத்திலுண்டானது இது; இதையுண்டோர் பன்னிரண்டுவருடம் பசியொழிந்திருப்பார்; நானோ பன்னிரண்டுவருடம் பட்டினியிருந்து ஒருநாளுண்ணும் விரதமுடையேன்; உண்ணுந்தினமும் இன்றுதான்; யான் உண்ணக்கருதிய கனியும் இதுவேகாண்; இதனை நீ அழித்துவிட்டாய்; ஆத

லால் ஆகாயவழியேசெல்லுமந்திரத்தை மறந்து யானைத்தீயென்னும் நோயாற் பன்னிரண்டுவருடம் தீராப்பசிகொண்டுவருந்திப் பின்பு இங்கு இக்கனியை நான் உண்ணுந்தினத்தில் நீ பசியொழிவாயாக" என்றுகூறிப் பசியால்வருந்திப்போயினன் ; உடனே எனக்குப் பெரும்பசியுண்டாயிற்று ; அதனால் மிக்கவருத்தமடைந்தேன் ; அதுகண்ட என்கணவன் சிறந்த கனிகள் கிழங்குகள் காய்கள்முதலியவற்றை நிரம்பக்கொணர்ந்து என்னையுண்பிக்கவும் அப்பசி தீரவில்லை ; அந்தரஞ்செல்லும் மந்திரமும் என்னினைவுக்கு வரவில்லை ; அப்பொழுது அதுகண்டுவருந்திய என்கண வன், " நீ நடந்துசென்று இத்தமிழ்நாட்டில் ஆற்றுமாக்கட்கு அருந்துணைவர்களாகிய பெருஞ்செல்வர்கள் வாழ்ந்திருக்கும் காவிரிப்பூம்பட் டினத்தையடைந்து அங்கேயிருப்பாயாக" என்றுசொல்ல, நான் அவ் வண்ணமேவந்து இங்கிருக்கின்றேன் ; இங்கு இந்திரவிழாநடக்குங்கா லத்தில் ஒவ்வொருவருடத்தும் என்கணவன்வந்து என்வருத்தத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் தானும்வருந்திச் செல்வான்.

தணிவில் வெம்பசி தவிர்த்தனை வணங்கினேன்
மணிமே கலையென் வான்பதிப் படர்கேன்; (எரு - எச)

இந்நகரில் முனிவர்கள் பலரிருக்கும் சக்கரவாளக்கோட்டமென்று

ஒன்

றுண்டு ; அதில் பலரும்வந்துபுகுதற்காகவே எப்பொழுதும் கதவுதிறந்துள்ள உலகவறவியென்னும்பெயரையுடைய அம்பலமொன்றுண்டு. அதில்,

[illegible] துறுபசி யுழந்தோ
ராரு [illegible] யுற்றோ
சிலவோர்த் தேர்க்தான் இருப்போர் பலர் ; (எக - அச

[illegible]

ஆதலால் அவ்விடத்திற்கு செல்வாயாக" என்று சொல்லிவிட்டு, [illegible] தன்னூருக்குப்போயினள் ; போகவே மணிமேகலை, வீதியின் ஒரு பக்கத்தே ஒதுங்கிச்சென்று உலகவறவியையடைந்து மூன்றுமுறை வலம்வந்து பணிந்து அதிலேறிச் சம்பாபதியையும் கந்திற்பாவையையும் வணங்கி,

வெயில்சுட வெம்பிய வேய்கரி கானத்துக்
கருவி மாமழை தோன்றிய தென்னப்
பசிதின வருந்திய பைதன் மாக்கட்
கமுத சுரபியோ டாயிழை தோன்றி, (கக - கச)

"இப்பாத்திரம் ஆபுத்திரன்கையிலிருந்ததாகிய அமுதசுரபி ; உண்ணுதற்கு விருப்பமுள்ள யாவரும் வருக" என்றுசொல்ல, பலரும்வந்து உண்பாராயினர் ; ஆகவே அவ்வம்பலத்தில் உண்ணுமொலிமிகுந்தது.

கஅ.—உதயகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை.

மணிமேகலை பிக்குணிக்கோலங்கொண்டு பாத்திரமேந்தி ஐயமேற்று உலகவறவியிற் சென்றுளென்பதைக் கேட்ட சித்திராபதி, மனங்கொதித்து வெய்துயிர்த்துக் கலங்கி, "மணிமேகலையை இச்செயலினின்றும் நீக்குவேன்" என்றெண்ணிக்கொண்டு நாடகக்கணிகையரெல்லாரையும் பார்த்து, "கோவலன் இறந்ததுகேட்டு மாதவி எல்லாவற்றையுந் துறந்து முனிவர்களுடைய தவச்சாலையையடைந்து தாபதக்கோலம்பூண்டிருத்தல் நகைக்கத்தக்கதாக இருக்கின்றது; யாம கணவனுடன் இறக்கும் பத்தினிப்பெண்டிரல்லேம்; பாணன் இறந்தபொழுது அவனுடன் இறவாத யாழைப்போல்வேம்; பின்னும்,

நறுந்தா துண்டு நயனில் காலை
வறும்பூத் துறக்கும் வண்டு போல்குவம், (கக - உ0)

தாபதக்கோலந்தாங்குவது நம்முடையகுலவொழுக்கத்திற்கு ஒத்ததன்று; மாதவிமகள் மணிமேகலையின் பிக்குணிக்கோலத்தைமாற்றி அவள் கையிலேந்திய பிச்சைப்பாத்திரத்தை,

பிச்சை மாக்கள் பிறர்கைக் காட்டி, (௩0)

பலநாளாக விரும்பிக்கொண்டிருக்கும் உதயகுமரனால் அவளை அவனது தேரிலேற்றுவித்தே வருவேன். அங்ஙனஞ்செய்து வாரேனாயின் குடிக் குற்றப்பட்டு ஏழுசெங்கலைத் தலைமேலேற்றிக்கொண்டு நாடகவரங்கைச்

சுற்றிவந்து பழியோடிருக்கும் நாடகமடந்தையாபோல இனி நான் நாடக்கணிகையர்வீட்டிற்குச் செல்லேனாகக் கடவேன்" என்று சபதஞ்செய்துவிட்டுத் தன்னைச சிலர் சூழ்ந்துவரச்சென்று உதயகுமரனுடைய

அர ண்மனையையடைந்து அவனைக்கண்டு துதித்து, மணிமேகலை உ

லகவற [illegible] மணிமேகலைக்கலந்தசுருக்கம்

[illegible] இருக்கின்றுனென்பதை அவனுக்குக்குறிப்பிக்க, அவன்

உலகவறத்தில் மணிமேகலையைக் கண்டதுமுதல

நிகழ்ந்தவற்றைக்கூறி

அவளிடத்துள்ள விசேடத்தன்மையைப் பாராட்டினன்; சித்திராபதி, அவனுடைய மனத்தை வேறுபடுத்தும்வார்த்தைகள் பலவற்றைச்சொல்லியும், அவன் உள்ளம்பிறழ்ந்து தேரேறி உலகவறவியையடைந்து, பலர்க்கும் உணவளித்துக்கொண்டிருக்கும் மணிமேகலையைக்கண்டு அவளிற்சென்று, "நீ தவக்கோலம்பூண்டது யாதுகருதி" என்று வினவினன்; மணிமேகலை, "பழம்பிறப்பிற் கணவனுக இருந்த இவனைவணங்குதல் முறையாகும்" என்று எண்ணி வணங்கி,

" பிறத்தலு மூத்தலும் பிணிப்பட் டிரங்கலு
மிறத்தலு முடைய திடும்பைக் கொள்கல
மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்" (கஉ - கஉக)

காள்ள நினைந்து அவனைநீங்கிக் கோயிலினுள்ளேசென்று சம்பாபதியை வணங்கி, முன்பு

மணிமேகலாதெய்வ முபதேசித்த மந்திரத்தை ஜபித்துக் காயசண்டிகைவடிவுமுற்று அமுத சுரபியையேந்தி வெளிவேந்துநின்றாள் ; அவள் அவ்வாறுவந்ததையறி யாத உதயகுமரன்—சென்றமணிமேகலை சம்பாபதிகோயிலுள்ளே ஒளித்துக்கொண்டாள்—என்று நினைந்துசென்று சம்பாபதியைவணங்கி, "பிச் சைப்பாத்திரத்தைக் காயசண்டிகையின் கையிற்கொடுத்துவிட்டு ஒளித்துச்சென்ற மணிமேகலையை இங்கேயுள்ள இவ்வளவுபாவைக்கூட்டங்களுள்ளே நான் எவ்வாறு தெரிந்துகொள்ளுவேன் ; நீ எனக்கு அவளைக் காட்டாயாயின், இவ்விடத்திலேயே *பாடுகிடப்பேன் பலநாள்சென்று ஆஞ் செல்லுக. மணிமேகலையை இங்கேவிட்டுவிட்டு நான்மட்டும் போ கேன்; உன்னுடைய திருவடியைத்தொட்டேன்" என்று சபதங்கூறினன்.

கக.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை.

உதயகுமரன், சம்பாபதியைவணங்கி இங்ஙனஞ் சபதங்கூறுகை
யில், அவன்கேட்கும்படி, "நீ எம்பெருமாட்டியின்முன்னே ஆராய்ந்துபா ராமல் வஞ்சினங்கூறினை ; இங்ஙனங்கூறியதில் யாதொருபயனுமில்லை" என்று ஆங்குள்ள சித்திரங்களுள் ஒன்றை அதிட்டித்துநிற்கும் தெய் வங்கூறியது; அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு அவன் மனங்கலங்கி வருந்தி "மணிமேகலையை மறப்பாய்" என்று முன்னங்கூறிய தெய்வத்தின் வார்த்தையும் வியப்பைத்தருகின்றது ; தெய்வத்தன்மையுள்ளதாக இருத்தலின், அவள் ஏந்திய பாத்திரமும் வியப்பைத்தருகின்றது ; இச்சித்திரம்

* பாவிடைத்தல் - வரம்பெறுதற்குக் கிடத்தல்.

கசு.—சிறைக்கோட்டம்அறக்கோட்டமாக்கியகாதை

பேசியதும் வியப்பை உண்டுபண்ணுகின்றது; இவற்றையெல்லாம் மணிமேகலையின் செய்தியை அறிந்துகொண்டபின்பு அறிவோம்" என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு காமபரவசனாய் வெய்துயிர்த்து மீண்டு தன் இருப்பிடத்தை யடைந்தான். மணிமேகலை, " இவ்வடிவத்தோடு திரிந்தால் உதயகுமரன் விட்டுநீங்கான்; கைப்பற்றிக்கொள்ள முயலுவன்; ஆதலால், நாம் காயசண்டிகைவடிவங்கொள்ளுதல் நன்று" என்றெண்ணி அவ்வடிவுகொண்டு சம்பாபதியின் கோயிலிலிருந்த அமுதசுரபியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு எங்கும்போய், பசித்துவந்த யாவருக்கும் உண வளித்துச் செல்லுபவள், ஒருநாள், அந்நகரத்துள்ள சிறைச்சாலையிற் புகுந்து அங்கே தண்டிக்கப்பட்டிருந்து பசியால்வருந்துவோரை அருளுடன்பார்த்து மனமுருகி இனியமொழிகளைக்கூறி உண்பிப்பாளாயி . னள்; அதனைக்கண்ட காவலாளர் அவள் ஒரு பாத்திரத்திலிருந்தே பலருக்கு உணவளித்தலைத் தெரிந்து வியப்புற்று, " இப் பாத்திரத்தின் விசேடத்தையும் இவள் செய்தியையும் அரசனுக்குத் தெரிவிப்போம்" என்றுநினைந்து சென்று, ஒருமண்டபத்தில் மிக்கசிறப்புடன் சீர்த்தி யென்னும் இராசமாதேவியோடு வீற்றிருக்கும் அரசனுடைய செவ்வியைப்பார்த்துச் சேய்மையில் வணங்கிநின்று,

"வலிகெழு தடக்கை மாவண் கிள்ளி
யொளியொடு வாழி யூழிதோ றூழி
வாழி யெங்கோ மன்னவர் பெருந்தகை
கேளிது மன்னோ கெடுகநின் பகைஞர்" (கஉஎ - கசo).

என்றுவாழ்த்தி, "யானைத்தீயென்னும்நோயால் வருந்தி

உடல்மெலிந்து இநநகரில் திரியுமங்கைபொருத்தி,
சிறைக்கோட்டத்துள்ளேவந்து தே

வரீனைவாழ்த்திக் கையின்கண் பிசைைப்பாத்திரம் ஒன்றையேவைத்துக் கொண்டு அதிலிருந்துண்டாகி வளரும் சோறுால் அங்கேயுள்ள எல்லாருடைய பசியையுநதீர்த்து விளங்குகின்றாள். இவ்வற்புதத்தைத் தெரிவிப்பதற்கே வந்தோம்" என்றார். அதைக்கேட்ட அரசன், "அம்மங்கையை இங்கே அழைத்துவருக" என்றான். உடனே காவலாளர்கள்வந்து அதனைச்சொல்ல, அவள்சென்று அரசனைக்கண்டு, "அரச! உனது அருள் வாழ்க" என்றாள். அரசன், "மிக்க தவமுடையாய்! நீயார்? கையிலேந்திய பாத்திரம் எங்கேகிடைத்தது?" என்றான். அவள் "அரசே! நெடுங் காலம் வாழ்வாயாக; யான் விஞ்சைமகள்; இந்நகரில் வேற்றுவடிவங் கொண்டுதிரிநதேன். இது பிசைைப்பாத்திரம்; இதனை அம்பலத்தே யுள்ள தெய்வமொன்று எனக்கு அருளியது; தெய்வத்தன்மையோடு கூடியது; யானைத்தீயென்னுந் தீராப்பசியைத் தீர்த்தொழித்தது; பசியால் மெலிந்தவர்களுக்கு மிருதசஞ்சீவினியாகவுள்ளது" என்று சொல்ல, அரசன் "யான் செய்யவேண்டுவது யாது?" என்றுகேட்ப, அவள் "சிறைச்

சாலையை அறச்சாலையாகச் செய்யவேண்டும்" என்றாள் ; அரசன், அவள் விரும்பியவண்ணமே சிறைச்சாலையையழித்துத் தூய்மைசெய்து அவ் விடத்தைப் பலவகையான புண்ணியங்களும் நடத்தற்குரிய இடமாகச் செய்வித்தான்.

உ0.—உதயகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை.

அரசனுடைய கட்டளையால், சிறைச்சாலை, பலவகைப்புண்ணியங்களும் நிகழ்தற்குரிய அறச்சாலையாய் விளங்கிற்று; உதயகுமரன் இச்செய்திகளையெல்லாம் கேட்டு, "மணிமேகலை உலகவறவியை நீங்கி வெளியே வந்தபொழுது அவளைக் கைப்பற்றிக்கொணர்ந்து தேரிலேற்றி அவள் கற்ற வித்தைகளையும் அவள்கூறும் இனிய முதுமொழிகளையும் கேட்பேன்" என்று தன்னுள்ளே எண்ணிக்கொண்டுசென்று அவளிருக்கும் உலகவறவியில் ஏறினன். காஞ்சனனென்னும் வித்தியாதரன், "பெரும்பசியால் வருந்தும்படி காயசண்டிகைக்குப் பொதியின்மலையைச்சார்ந்த காட்டாற்றின்கரையில் விருச்சிகமுனிவன் இட்ட சாபத்தை அவள் அநுபவித்தற்குரிய பன்னிரண்டுவருடங்களும சென்றன ; சென்றும் அவள் வாராமைக்குக்காரணம்யாதோ'' என்று மிக்க கவலையுற்று, தனது நகரை நீங்கி ஆகாயவழியேவந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிறங்கிப் பூதசதுக்கமும் பல பூஞ்சோலைகளும் முனிவர்களுடைய தவச்சாலைகளும் மன்றங்

களும் அம்பலங்களும் ஆகிய இடங்களிலெல்லாம சென்றுசென்று தேடித் தேடித்திரிந்து, காயசண்டிகைவேடம்பூண்டு உணவளித்து மாந்தர்கள் பலருடைய பசிகளையும் மாற்றிக்கொண்டிருக்கும மணிமேகலையை மணி மேகலையென்று அறியானாகிக் காயசண்டிகையென்றே நிச்சயித்துக்கொ ண்டு அருகிற்சென்று அவளைநோக்கி, "நீ ஏந்திய இப்பாத்திரம் ஒன்றாயிரு ந்தும் இதனால் அளிக்கப்படும் உணவை அருநதுவோர் பலராய் உள்ளார எனக்கு இது மிக்கவியப்பைத் தருகின்றது. உன்னைவருத்திய யானைத தீயாகியநோயை ஒழித்தற்குத் தேவர்கள் இதனைகொடுத்தார்களோ' என்று சொல்லிப் பின்பு பழையகட்பினைப் புலப்படுத்துமொழிகள் பல வற்றைக்கூறிப் பாராட்டவும அவள் அவற்றைச சிறிதும் மதியாமல அவனை நீங்கி உதயகுமரனையடைந்து அவனருகேநின்று இளமையின் நிலையில்லாமையை அவனுக்கு அறிவுறுத்தநினைந்து, அங்கே இயல்பாக வந்த முதுமைப்பருவத்தாளொருத்தியைக் காட்டி, முன்பு அழகையுடை யவளாயிருந்த அவளுடையஉறுப்புக்கள் வலிமைகுறைந்து அழகுகெ ட்டு வெறுக்கத்தக்கனவாக இருத்தலைப் பலவாற்றாலும் அவனுக்குப் புலப்படுத்துவாளாகி,

" தண்ணறல் வண்ணக்.................................
....
....

உ0.—[illegible]

பூவினுஞ் சாந்தினும் புலான்மறைத் தியாத்துத்
தூசினு மணியினுந் தொல்லோர் வகுத்த
வஞ்சந் தெரியாய் மன்னவன் மகனே" (சக -.கூகூ.)

என்றுகூறினள். அவள் அவ்வாறுகூறுதலைக்கேட்ட காஞ்சனன், "யான் பாராட்டிக்கூறுகின்ற சொற்களின்பொருளை இவள் கொள்ளுகின்றிலள்; என்னை மதிக்கின்றிலள்; அயலான் பின்னே செல்லுகின்றாள்; என்னை அயலானாகக்கருதுகின்றாள்; காதற்குறிப்பைப் புலப்படுத்திக்கொண்டே நீதிமொழிகளை இவனுக்குக்கூறுகின்றாள்; இவன் ஆசாநாயகனுதலி னாலேயே இவள் இவ்விடத்திற்றங்கிவிட்டாள்போலும்" என்று நினை நது மிக்ககோபங்கொண்டு புற்றிலடங்கும் பாம்பைப்போல அவ்வுல கவறவியினுள்ளேபுகுந்து தீதுகருதி ஒளித்து அடங்கினன். அவன் அங்ஙனம் அடங்கியதை அறியாத உதயகுமரன், மிக்க வேட்கையை யுடையவனாகி, "மணிமேகலைதான் காயசண்டிகைவேடம்பூண்டு கையிற் பிசைப் பாத்திரத்தை ஏந்திக்கொண்டுவந்துநின்று நம்மை மயக்கினள்; அறிந்தவன்போன்று பழமைகூறிப் பாராட்டிய அயலானொருவன் இங் கே இருத்தலால், இவள் இன்றிரவில் இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்குவாளல் லள்; இவள் செய்தியை இன்றிரவின் நடுயாமத்தேவந்து தெரிந்துகொள் வோம" என்று தன்னுள் எண்ணிக்கொண்டேசென்று தன்னிருப்பிட மடைநதான்; மணிமேகலையும் காயசண்டிகையுருவத்தோடே சம்பாபதி கோயிலை அடைநது வதிந்தாள். அப்பால, எல்லாருந் தூங்கியபின்பு உதயகுமரன் முன்பு எண்ணியவாறே செல்லத்துணிந்து தனியேயெழு ந்து அரண்மனையைநீங்கி உலகவறவியையடைந்து,

வேக வெந்தீ நாகங் கிடந்த
போகுயர் புற்றளை புகுவான் போல (கஅ - கக)

அதனுள்ளேபுகுந்தான். உடனே, அங்கே முன்னம்புகுந்து இவன்வரவை நோக்கிக்கொண்டே கோபத்துடனிருந்த காஞ்சனன், "இவன் இவளிடத்திலேயே வந்தான்" என்று நிச்சயித்து அதிவேகத்தோடுமெழுந்து, விரைந்துபோய், அவன் தோளைவெட்டிவீழ்த்திவிட்டு, காயசண்டிகை யைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு ஆகாயவழியேசெல்லுவோமென்று நினைந்து அவளருகேசென்றான்; அப்பொழுது அங்கேயுள்ள கந்திற்பாவையா

னது, "காஞ்சன! செல்லாதே, செல்லாதே; இவள் உன்மனைவியாகிய காயசண்டிகையல்லள்; இவ்வடிவம் மணிமேகலைகொண்ட வேற்றுவடிவம; காயசண்டிகை கடும்பசியொழிந்து ஆகாயவழியேசெல்லுகையில் அவளுக்குநேர்ந்த துன்பத்தைக்கேட்பாயாக; ஆகாயசாரிகள் துர்க்கை யெழுந்தருளியிருக்கும் விந்தமலைக்குநேராக ஆகாயவழியிற் செல்லார். யாரேனுஞ் செல்வாராயின், அம்மலையைக்காக்கும் விந்தாகடிகையென்

பவள் அவர்களைச் சாயையினாலேயிழுத்துத் தன்வயிற்றில் அடக்கிக்கொள்வாள். இதனையறியாத காயசண்டிகை அம்மலைக்குநேராக மேற்சென்று அவள்வயிற்றில் அடங்கிவிட்டாள். காஞ்சன! இதனையுங்கேட்பாயாக: உதயகுமரன் ஊழ்வினையினால் இறந்தானாயினும் நீ இறிதும் ஆராயாதுவெட்டினமையால்,

அழிவில்லாதவனேயாவாய் ; மிக்க தீவினையைச் செய்துவிட்டாய்; அவ்வினை விடாதுதொடர்ந்து உன்னைவருத்தும்" என்று சொல்லியது. அதுகேட்டு மனம்வருந்திக் காஞ்சனன் தன்னகரத்திற் குச்சென்றான்.

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை.

அப்பால், சம்பாபதியின் கோயிலிருந்த மணிமேகலை, காஞ்சனன் செய்தியையும் உதயகுமரன் வெட்டுண்டுவீழ்ந்து இறந்ததையும் காஞ்சனனுக்குக் கந்திற்பாவைகூறிய அற்புதமொழியையுமறிந்து, உடனே யெழுந்து, தான்கொண்ட வேற்றுவடிவத்தைத்துறந்து, "முற்பிறப்பில் திட்டிவிடத்தால் உன்னுயிர்போனகாலத்தில நின்பிரிவாற்றாது தீயிற் பாய்ந்து நானும் உயிர்துறந்தேன்; உவவனத்திறகண்டபொழுது உன் பாற்கருத்தைச செலுத்தியதுபற்றி மணிமேகலாதெய்வம என்னையெடுத் துச்சென்று மணிபல்லவத்திலவைத்துப் புத்தபீடிகைக் காட்சியால் என் பழம்பிறப்பை எனக்குத் தெரிவித்து, உன் முற்பிறப்பையும் கூறிற்று. அதனால், நீ முன்பு

புற்று,

கணவனாகவிருந்ததையறிந்து யான் உன்பால் அன்

பிறந்தோ ரிறத்தலு மிறந்தோர் பிறத்தலும்
அறந்தரு சால்பு மறந்தரு துன்பமும்
யானினக் குரைத்துநின் னிடர்வினை யொழிக்கக்,
காயசண் டிகைவடி வானேன் காதல, (கக – உஉ)

வித்தியாதரனுடைய வாட்படையால் வெட்டுண்டு வீழ்ந்தனையே; அந் தோ!" என்று புலம்பி வெய்துயிர்த்து வருந்தி அவனருகிற் செலவாளா யினள்; அப்பொழுது, அங்குள்ள கந்திற்பாவைத்தெய்வம், "நீ இவனிடத்திற் செல்லாதே; செல்லாதே; உனக்கு இவன் கணவனாகவிருந்ததும் இவனுக்கு நீ மனைவியாகவிருந்ததும் சென்ற பிறவியிலேமட்டும் நிகழ்ந்தனவல்ல; அதற்கு முன்னும் எத்தனையோபிறவிகளில் நிகழ்ந்தன:

> தினக்கிவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉ
> மனக்கினி யாற்குநீ மகளாய தூஉம்
>
> பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவாற்
> கண்ட பிறவியே யல்ல காரிகை. (உக - கூஉ)

இங்ஙனம் தடுமாறும் பிறவித்துன்பத்தை ஒழித்துக்கொள்ளுதற்குமுய லும் அறிவினையுடையாய்! இவனிறந்ததுபற்றி நீ துன்பமடையாதே" என்று தனது தெய்வவாக்காற்சொல்லிற்று; அதுகேட்ட மணிமேகலை

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்த காதை

சென்று, " இவ்வம்பலத்தில் யாவருக்கும் மெய்ம்மையைச் சொல்லிக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குந்தெய்வம் ஒன்றுண்டென்பர்; அத்தெய் வம் நீதானோ? உன் திருவடியை வணங்குகின்றேன்; சென்ற பிறவியில், திட்டிவிடத்தாலும் இப்பிறவியில் வித்தியாதரனுடைய வாளாலும் இவன் இறந்ததற்குள்ள காரணத்தை நீ அறிவையோ; அறிந்திருப்பாயாயின், அதனை அடிச்சிக்கு உரைத்தருளல்வேண்டும்" என்றாள்; என்றலும், அத்தெய்வம், "

புத்ததேவன் அவதரித்து வருதலைக்கூறி, காயங்கரை யென்னும் ஆற்றங்கரையிலிருந்துகொண்டு மனிதருடைய அறிவின்மை யைப்போக்கும் பிரமதருமமுனிவரை இராகுலனும் நீயும் வழிபட்டு அவ ருக்கமுதுசெய்விக்கநினைந்து அக்கருத்தை அவருக்கு அறிவித்து அவர் உடன்பாடுபெற்று, "விடியற்காலத்திலேயே அடிசில்முதலியவற்றை விரைந்து ஆக்குவாய்" என்று மடையனுக்குக்கூறினீர்; அவன் யாதுகார ணத்தாலோ அக்காலத்தில்வாராமல் சிறிதுபொழுது பாணித்துவந்து, அங்ஙனம் வந்த அசசத்தால் வழுக்குற்றுக் கால்தளர்ந்து மடைக்கலஞ் சிதையும்படி வீழ்ந்தான் ; வீழ்ந்ததனைக்கண்டும் இரங்காமல், "இவன் முனிவர்க்குச் செய்யவேண்டிய காரியத்தை விரைந்துவந்து செய்யாது தாழ்த்தான்" என்று சினந்து தோளும் தலையும் துண்டுபட்டு வேறுகும் படி இராகுலன் அவனை வெட்டினன்; வெட்டிய அவ்வல்வினையே அப் பிறப்பில் அவனைத் திட்டிவிடததால் இறக்கசசெய்ததன்றி இப்பிறப்பி லும் இங்கு வெட்டுண்டுவீழசசெய்தது. உதயகுமரன் இங்ஙனமிறந்த தற்குக் காரணம் இதுவே ; வினை தன்பயனை ஊட்டாமலொழியாதென் பது திண்ணம்; இன்னுங் கேட்பாயாக; உதயகுமரனிறந்ததற்கு மிகவும் வருத்தமுற்ற சக்கரவாளக்கோட்டத்து முனிவரால் அச்செய்தியை யறி ந்தவரசன் உன்னைச சிறையில்வைப்பான்; அது தெரிந்த இராசமாதேவி உன்னைச்சிறைமீட்டுத் தன்காவலில் வைத்துக்கொள்வாள் ; மாதவியின் வேண்டுகோளால்வந்த அறவணவடிகளுடையசொல்லால் அக்காவலினி ன்றும் நீங்குவை. அப்பால நீ சாவகநாடுபோய் ஆபுத்திரனிடஞ்சென்று அவனோடு மணிபல்லவத்தை அடைவை; தன் வரலாற்றைப் புத்தபீடிகை க்காட்சியாலும் தீவதிலகையாலுமறிந்து அவ்வரசன் தன்னாட்டை

யடை

ந்தபின் நீ ஒரு முனிவன்வேடம் பூண்டு வஞ்சிநகரம் புகுவாய்; புகுந்து அந்நகரத்துள்ள சமயவாதிகள் பலருடைய கொள்கைகளையுங் கேட்பை;

> தீவினை யுறுதலுஞ் செத்தோர் பிறத்தலும்
> வாயே யென்று மயக்கொழி மடவாய்! (கக௩ - ககச)

இதுநிற்க ; என்வரலாற்றையுங் கேட்பாயாக ; யான்

தெய்வகணங்களைச்

சார்ந்த ஒருவன்; என்பெயர் துவதிகனென்பது; இந்தப் பழைபதூணில் எனக்குஒப்பாக மயனாற்செய்யப்பட்ட இந்தப் படிமத்தைவிட்டு ஒருபோ

மணிமேகலைக் கதைச் சுருக்கம்

'மூழ்கும் நீங்கேன்" என்று தனது தெய்வவாக்கால் சொல்லியது. சொன்னவுடன், மணிமேகலை, "அப்பால் என்னுடைய மரணமிறுதியாக நிக

ழுஞ் செய்திகளையெல்லாம் உரைத்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தாள்; பிரார்த்திக்கவே, "மழையில்லாததுபற்றிக் காஞ்சிநகரத்தில் உயிர்கள் பசியால் வருந்துதலையும், மாதவி சுதமதியென்னும் இருவருடன் அறவணவடிகள் அந்நகரஞ்சென்று உன்னுடையவரைப்பார்த்துக்கொண்டு தங்கியிருத்தலையும் வஞ்சிநகரத்தில் நீ அறிந்து உடனே அக்காஞ்சி நகரஞ் சென்று உணவளித்து எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாப்பாய்; அந்நகரத்தே உன்னாலே பற்பல அற்புதங்கள்நிகழும். அப்பால் வஞ்சிநகரிற் கேட்ட சமயவாதிகளுடைய கொள்கைகளையெல்லாம் அறவணவடிகளுக்கு

நீ தெரிவிப்பாய்; அப்பொழுது, அவர்,

தவமுந் தருமமுஞ் சார்பிற் றோற்றமும்
பவமறு மார்க்கமும் பான்மையி னுரைத்து,

"மறவிரு ளிரிய மன்னுயி ரேமுற
வறவெயில் விரித்தாங் களப்பி ளிருத்தியொடு
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காறும் (கசரு - கசஎ)

இந்தத் தலத்திலேயே இறந்தும் பிறந்தும் தருமோபதேசஞ் செய்து கொண்டு தங்காநிற்பேன்" என்று சொல்லுவர்; அவர் செய்த உபதேச மொழிகள் பிழையாமல் நல்லறங்கள் பலவற்றையும் செய்து இறந்து மேலவரும் பிறப்புக்களை *உத்தரமகத நாட்டிலேயேபெறுவாய்; அவை கள்யாவும் உனக்கு ஆண்பிறப்பாகவே நிகழும்; அப்பிறப்புக்களுள் ஒவ்வொன்றிலும் அருளறத்தினின்றும ஒழியாயாகின்று முடிவிற் புத்த தேவனுக்கு முதல் மாணுக்கனுகும் பெரும்பேறுற்றுப் பற்றற்று நிருவாணமடைவாய்; இன்னுங்கேள்; உன்குலத்து முன்னோர்களுள் தானந்

தாங்கிச் சீலத்தில் மேம்பட்ட ஒருவனைக் கடலினின்றும முன்னம் எடு

த்தளித்த மணிமேகலாதெய்வம் நீ முற்பிறப்பில் சாதுசக்கரமுனிவனுக்கு உணவளித்த

புண்ணியவிசேடமுடையாயென்பதையறிந்து உவவனத்தினின்றும் உன்னையெடுத்து மணிபல்லவத்திற்கொண்டுசென்று புத்தபீடிகையைக் காணச்செய்தது" என்று தனது தெய்வவாக்கால் அத்தெய்வம் சொல்லிற்று; கேட்ட மணிமேகலை கவலையொழிந்து மயக்கம் நீங்கியிருந்தாள்; அவ்வளவிலே சூரியனுதித்தான்.

உஉ.—சிறைசெய்காதை.

சூரியனுதித்தவுடன், கந்திற்பாவையையும் சம்பாபதியையும் வழி
பட்டவர்கள், அங்கே உதயகுமரன் வெட்டுண்டுகிடத்தலைக்கண்டு, அத னைச் சக்கரவாளக்கோட்டத்திலுள்ள முனிவர்களுக்குக் கூறினர். அம்

* புத்ததேவரவதரித்ததும், அவருக்கு ஞானோதயமானதும் மகதநாடாதலால், அது சிறந்த புண்ணியபூமியாகப் பௌத்தரால் மிகப் பாராட்டப்படும்.

[illegible]

முனிவர்கள், "இவன் வெட்டுண்டதற்குக்காரணம் நீ அறிந்ததுண்டோ?" என்று மணிமேகலையைக்கேட்ப, அவள் நிகழ்ந்தவற்றைச்சொல்ல,அவர்கள் உதயகுமரனுடைய உடம்பையும் மணிமேகலையையும் வேறி டத்தில் ஒளித்துவைத்துவிட்டு அரண்மனைசென்று தம்முடையவரவை வாயில்காப்போரால் அரசனுக்குத் தெரிவித்து உள்ளேபோய் அரசனை யடைந்து அவனைவாழ்த்தியபின்பு, அவர்களுள் ஒருமுனிவர், "அரசே! இன்றுமட்டுமன்று; இந்நகரில் காமவிகாரத்தால் மயங்கிப் பத்தினிப் பெண்டிரை யடுத்து வன்மைசெய்தும் தவமகளிரைவிரும்பியொழுகி யும் ஒறுக்கப்பட்டு இறந்தோர் முற்காலத்தும் பலருண்டு ; கேட்பா யாக : அரசர்களுடைய பரம்பரையை வேரறுத்த பரசுராமன் போர்செய் தற்குவந்தபொழுது, துர்க்கை, அந்நாளில் இந்நகராயாண்ட

காந்த னென்னும் அரசனைப்பார்த்து, “ நீ இப்பொழுது பரசுராமனோடு போர் செய்தற்குச்செல்லுதல் தகுதியன்று” என்றுகூறுதலால், வேறிடஞ்செ ல்லுதற்குநினைந்த அவ்வரசன் இந்நகரைப்பாதுகாததற்குரியோர் யா ரென்று ஆராய்ந்து காவற்கணிகையின்புதல்வனும் வீரருள்வீரனுமா கிய ககந்தனென்பவனே இதற்குத் தகுதியுள்ளானென்று நிச்சயித்து, அவனை வருவித்து, “ அரசாளுங்குலவுரிமை உனக்கின்மையால், அரச பரம்பரையோரைக் கொல்லுதலையே விரதமாகக்கொண்ட பரசுராமன் உன்னோடு போர்செய்தற்குவாரான் ; அகத்தியமுனிவருடைய கட்டளை பெற்று யான் மீண்டுவருமளவும் இந்நகரை நீ பாதுகாக்கக்கடவை ; உன்னாற் காக்கப்படுதலின், இந்நகர்க்குக் காகந்தியென்று பெயருண்டாகக்கடவது” என்றுசொல்லிவிட்டு வேற்றுவடிவங்கொண்டு தான் கருதியவிடஞ்சென்றான்.

அவன் சென்றபின்பு ககந்தனென்பவனால் இந்நகரம் பாதுகாக்கப் பட்டுவந்தது ; அப்பொழுது ஒருநாள், ககந்தனுடைய பிள்ளைகளுள் இளையவன், காவிரியில் நீராடிவிட்டுத் தனித்து வருபவளாகிய மருதி யென்னும் பார்ப்பனியைக காவிரிவாயிலிற்கண்டு காமபரவசனாய், “ நீ வா” என்றழைத்தான்; அவள் மனங்கலங்கி, “ இவ்வுலகில் மழைவளந்
தைத்தரும் பத்தினிப்பெண்டிராயுள்ளார் பிறருடைய நெஞ்சிற்புகார் ; நானோ இவனுடைய உள்ளத்திற் புகுந்தேன் ; ஆதலால், இனி †அந் தணனுடைய முத்தீயைப்பேணுந்தகுதி எனக்கு இல்லையே! இதற்குக் காரணம் யாது?” என்று துன்பமுற்றுத் தன்னுடைய வீட்டிற்செல்லா

மற் பூத‡சதுக்கம்புகுந்து மயங்கி, "தெய்வமே! கொண்டவனுக்கு யா

* காவிரிவாயில் - காவிரிக்கரையில் திருமுகத்துறைகழிகின்றவழி.
† அந்தணனென்றது கணவனை.
‡ சதுக்கம் - நாற்றெருக்கூடுமிடம்.

தொருகுற்றமுஞ் செய்திலேன் ; அப்படியிருந்தும் பிறனுடைய மனை
சில் எளிதாகப் புகுந்தேன் ; யான்செய்ததவறு இன்னதென்று எனக்
கே புலப்படவில்லை ; 'தவமறைந்தொழுகுவோர்முதலிய
தீயவர்களைப் பாசக்கட்டிவர நீ இங்கே அறைந்துண்பை' என்று
ஆன்றோர்கூறக்கேட்டுளேன் ; இப்பொழுது என்னை
அங்ஙனஞ்செய்யாமையின், நீ ஈண்டிருத்தல் பொய்யாமோ" என்று
அவலித்து அரற்றினள்; *அரற்றும்பொழுது
சதுக்கப்பூதந்தோன்றி, " மடக்கொடி ! கேட்பாயாக ;

†தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
‡பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேராய் ; (குறள் - ருக.)

பொய்க்கதைகளையும் நகையைவிளைவிக்குமொழிகளையும் பிறர்வாய்க்

கேட்டு நிருத்தகீதவாத்தியங்களையுடைய விழாக்களைவிரும்பித் தெய்வங் களை வழிபடுநியமத்தை மேற்கொண்டிருந்தனை ; ஆதலின், உன் ஏவலால் மேகம் மழையைப் பெய்யாது ; உத்தமபத்தினிப்பெண்டிரைப்போலப் பிறருடைய மனத்தைச்சுடுந்தன்மையும உனக்கு இல்லாதுபோயிற்று. மேற்கூறிய வெற்றுச்செய்கைகளை விடுவாயாயின், மேகம் உனதுமொழி

வழிப்பட்டு ஒழுகாநிற்கும்; மனமபோனவாறேயொழுகும் பெண்டிரைக் கட்டுவதுபோல உன்னை என்பாசம் கட்டுதல்செய்யாது ; குற்றஞ்செய் தோரை ஏழுநாளவரையில் தண்டித்தல் அரசனுடைய முறைமை; அவன் அக்காலவரையறையுள் அதனைசசெய்யாதொழியின், அப்பால் தண்டிப் பது என்னுடைய முறைமையாகும்; இவ்வேழுதினத்திற்குள்ளேதானே இச்செய்தியைக் கேட்டுக் ககந்தன் உன்னைவிரும்பிய சிறுதொழிலாளனை வெட்டிவிடுவான்'' என்று எடுத்துரைத்தது ; அப்பூதமஉரைத்த ஏழுநா ளைக்குள்ளே அச்சிறுதொழிலாளன் தாதையின்வாளால் தடியப்பட்ட

ஊன் ; மன்னவரேறே! இன்னுங்கேட்பாயாக :—

இந்நகரில் முன்பிருந்த பேரழகையுடைய தருமதத்தனென்னும் வாணிகனும் அவன் மாமன்மகளாகிய விசாகையென்பவளும் ஒருவர்பால் ஒருவர் மிக்க அன்புபாராட்டி உரையாடிக்கொண்டிருநதமை பற்றி,

“இவர் காந்தருவமணத்திற்கு உரியவராயினா” என்று ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும் பழிகூறுவாராயினர். அதுபொறாத விசாகையானவள்சென்று உலகவறவியிலேறி, “கந்திற்பாவாய்! இப்பழியை ஒழிப்பாய்” என்று முறையிட்டாள். உடனே அத்தெய்வம் “நகருள்ளீர்! இவள் யாதொரு குற்றமும் இல்லாதவள்” என்று தனது தெய்வவாக்கால் அவளை உயர்த்

* மருதி தன்குற்றத்தையேயெண்ணிவருந்தியதாக ஆசிரியர்கூறியது மிகப்பாராட்டற்பாலது.

† திருக்குறள், ௫௫.
‡ பொய்யில் புலவன் - திருவள்ளுவநாயனார்.

௨௩.—சிறைசெய்காதை

திக்கூறியது. அதுகேட்டு ஊரார் அவளை வியந்து புகழ்ந்தார்கள்; விசாகை, “இத்தெய்வம் தெளிவியாதாயின் இவ்வூராருக்கு என்பாலுண்டாகிய ஐயம் நீங்காது; மறுபிறப்பிலேதான் மைத்துனனுக்கு மனைவியாவேன்; இப்பிறப்பில் இவனை மணத்தல்செய்யேன்” என்று தன்னுடைய நற்றாய்க்குச்சொல்லிவிட்டுக் கன்னிமாடம்புகுந்து தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தாள். அப்பால், தருமதத்தன் தன்பழியைப்போக்கிய கந்திற்பாவையைத்துதித்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக்கடந்து தென்மதுரையையடைந்து, “விசாகையையன்றி வேறுமகளிரையான்விரும்பேன்; இப்பிறப்பு இங்ஙனம் ஒழிவதாக” என்று தன்னுட்கூறி விரதம்பூண்டவனாகி வாணிகஞ்செய்து அறவழியே பொருளீட்டிப் பெருஞ்செல்வமுற்று

அரசனால் *எட்டிப்பூப்பெற்று மிக்க சிறப்படைந்து அறுபதுபிராயம் வரையும் அந் நகரிற் றங்குவானாயினன். அப்பொழுது அவனிடத்தில் ஒரந்தணன்சென்று, "நீ விவாகமின்றி இந்நகரத்தே இருந்து என்னகாரியஞ்செய்தனை? மனைவியில்லாதவர்கள் எவ்வளவு தருமஞ்செய்வாராயினும் தெய்வலோக மடையாரென்பதை நீ கேட்டறிந்திலையோ? இனித் தாழ்த்தலின்றி உன்னகரஞ்செல்வாயாக" என்றுகூறலும், தருமதத்தன் அந்நகரைவிட்டு நீங்கிவந்து இந்நகரத்திற் புகுந்தான். அவன்வந்தது கேட்டவிசாகை சிறிதும் நாணமின்றிக் கன்னிமாடத்தினின்று புறத்தே வந்து அவனையடைந்து, "இப்பொழுது நமமுள் ஒருவரையொருவர் நாம் அறிந்திலேம்; முன் நம்மைமயக்கிய அழகுகள் எங்கே ஒளித்துச் சென்றன? உனக்கு அறுபதுபிராயம் ஆயின; எனக்கும் கூந்தல் நரைத்தது. முன்பிருந்த இளமையும் காமமும் எங்கே ஒளித்துப்போயின? உரைப்பாயாக. இப்பிறப்பில் யான் நின்னடியை யடையேன். மறுமையில் நின்னை மணப்பது திண்ணம்.

இளமையு நில்லா யாக்கையு நில்லா
வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமு நில்லா
புத்தே ளுலகம் புதல்வருந் தாரார்
மிக்க வறமே விழுத்துணை யாவது' (கூ௱ - ௬௧௫).

ஆதலால், தானஞ்செய்க" என்றுசொல்ல, அவன் தான் ஈட்டியபொருள் களையெல்லாம் விசாகைக்குக்காட்டி அப்பொருள்களைக்கொண்டு அவளோடுசெய்த நல்லறங்கள் மிகப்பல ; இது நிற்க : முன் இந்தவிசாகை கந்திற்பாவைத்தெய்வத்தால் பழிநீங்கிப் பலர்கடுவே வீதியில்வருகையில், முன் மருதிபால்மடிந்த அடையாத்தான்,

அவ்விசாகையைக் கண்டு அதிமோ கங்கொ ...ண்டு, ...ன் தலையிலணிந்தமாலையைவாங்கி அவள்

* எட்டிப்பூ - அரசனால் வணிகர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் எட்டிப்பட்டத்திற்கு உரிய பொற்பூ.

கழுத்தில் இடுதற்குத்துணிந்து அம்மாலையையெடுத்தற்காக நினைந்து தன்கையைக் குடுமியிற்செலுத்த அக்கை அதைவிட்டு நீங்காததாயிற்று. ஆகவே "விசாகையின் ஒழுக்கவிசேடத்தால் அவன்கை கீழே இறங்கிலது" என்று பலர்கூறக்கேட்ட ககந்தன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு தன் மகனென்றுபாராமல் உடனே அவனை வெட்டிவீழ்த்தினன்" என்று கூறலும், அரசன், 'இன்றுமட்டுமன்று' என்று தொடங்கிப் பலவற்றை யுங்கூறினீர்.
முன்புநிகழ்ந்ததாகக்கூறிய அத்தீயவொழுக்கம் இந்நாளிலும் உளதோ? இயம்புமின்" என்று கேட்ப, ஒருமுனிவர்,

"முடிபொரு ளுணர்ந்தோர் முதுநீ ருலகிற்
கடியப் பட்டன வைந்துள வற்றிற்
கள்ளும் பொய்யுங் களவுங் கொலையுந்
தள்ளா தாகுங் காமந் தம்பா
லாங்கது கடிந்தோ ரல்லவை கடிந்தோரென
நீங்கின ரன்றே நிறைதவ மாக்க
ணீங்கா ரன்றே நீணில வேந்தே

தாங்கா நரகந் தன்னிடை யுழப்போர், (கசக - கஎ௯)

தன் கணவனாகிய கோவலன் கொலையுண்டதுமொழமல் மாதவி உலக வாழ்வைவெறுத்து முனிவர்களுடைய தவச்சாலையை யடைந்தாள். அவள் பெற்ற மணிமேகலையென்பவள் இளமபருவத்தேதானே தவஞ் செய்யத்துணிந்து சிற்றிலும் பேரிலுஞ்சென்று ஐயமேற்று அருந்தி ஊரம்பலமடைந்தாள்; அவள் அவ்வியல்பினளாகவும், அவளை விழைந்து நிழல்போல்விட்டுநீங்காமற் காமபரவசனாய்த் தன்னிருவிலே உதயகுமரன் அவ்வம்பலத்தை யடைந்தான். அதுதெரிந்த மணிமேகலை, அவன் தன்னை நலியாதிருக்கவேண்டிக் காயசண்டிகைவடிவம்பூண்டாள். அங்கே முன்னமிருந்தகாயசண்டிகையை அழைத்துச்செல்லுதற்குவந்த அவள் கணவனாகிய வித்தியாதரன்கண்டு, அவள் மணிமேகலையென்பதை யறியாமல், அவளைத் தன்மனைவியாகிய காயசண்டிகையென்றும் அங்கே வந்த உதயகுமரனைத் தன்மனைவியைச் சேர்தற்கு வந்தவனென்றுந் தானே நிச்சயித்துக்கொண்டு முறுகியகோபமுற்று உடனே அவனை வாளால் வெட்டி வீழ்த்தினன்" என்று சொன்னார். அதுகேட்ட அரசன் தன் மகனிறந்ததற்குச் சிறிதும் வருந்தாமல், *சோழிகவேனாதியைப் பார்த்து, "உதயகுமரனுக்கு யான் செய்யவேண்டிய தண்டனையைத் தான் செய்தமையால் வித்தியாதரன் தகவிலனல்லன்;

மாதவர் நோன்பு மடவார் கற்புங்
காவலன் காவ லின்றெனி னின்றால்; (உ௦அ - உ௦௯).

தன்மகனைப் பூமியிலே கிடத்தி அவன்மீது தேர்க்காலைச் செலுத்தி முறை செய்த அரசர்பிரானுடைய பரம்பரையிலே ஒருதீவினையாளன் பிறந்தா

---

* சோழிகவேனாதி - மந்திரிகளுளொருவன்.

னென்பதை மற்றை அரசர்கள் கேட்குமுன்னம் அவனைப் புறங்காட்டை டைவித்துக் கணிகைமகளாகிய மணிமேகலையையும் சிறைப்படுத்துக" என்றனன். அவன் அவ்வாறுசெய்தான்.

உ௲.— சிறைவிடுகாதை.

பிற்பாடு, அரசன் கட்டளையால, வாசந்தவை யென்னு முதியவளொருத்தி, புத்திரசோகத்தாற் கலங்கி வருந்தும் இராசமாதேவியை விரைந்தடைந்து தொழுது முன்னின்று வாழ்த்தி அவளுடையவருத்தம்நீங்கும்வண்ணம் பலகட்டுரைகள்கூறி ஒருவாறு ஆற்றுவித்துப்போயினள். அவள் போனபின்பு இராசமாதேவி தன்னுடையவருத்தம் புறத்தேதோன்றுதவண்ணம அடக்கிக்கொண்டவளாய், "மணிமேகலையை வஞ்சித்து வருத்துவேன்" என்று எண்ணி அரசனைச் சார்ந்து, "செங்கோல்வேந்தே! மணிமேகலையின் பிக்குணிக்கோலத்தைக்கண்டு தன்னறிவுவேறு பட்ட உதயகுமான் அரசாட்சிக்கு உரியனல்லன்; அவன் அக்கொடுந் தொழிலால இறந்தது தக்கதே; தனது இளமையைப் பாழாக்குவதாகச் செய்த பேரறிவுடையளாகிய மணிமேகலைக்குச் சிறை தகுதியன்று" என்றாள். அரசன், "உன்கருத்து அப்படியாயின் அவளைச் சிறையினின்றும் விடுவி" என்று கூறினன். கேட்ட இராசமாதேவி சிறையினின்றும் விடுவித்து அவளை

அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனையுட்சென்று, "இவ்வூரிலுள்ளாரெல்லாரும் அதிசயிக்கும்படி இவளைப் *பித்தியாகச்செய்வேன்" என்றெண்ணி மயக்குமருந்தை அவளுக்கு ஊட்டினள். அவள் மறுபிறப்புணர்ந்தவளாதலால் சிறிதும் அறிவுவேறுபடாதிருந்தாள். அப்பால் இராசமாதேவி அறிவிலியாகிய ஓரிளைஞனை அழைத்து, "இவளுடம்பை எப்படியேனும் வேறுபடுத்தி 'மணிமேகலை என்னைவிரும்பினாள்' என்று பலர்க்கும் சொல்வாயாக" என்று சொல்லிப் பொற்காசுகள் பலவற்றைக் கைநிறையவனுக்குக்கொடுப்ப, அவன் அத்தீச்செயற்கு உடம்பட்டு மணிமேகலையிருந்த இடத்தை அடைந்தான். அடைதலும் அவள் 'இவன்வந்தது இராசமாதேவியின வஞ்சத்தால்' என்றுநிச்சயித்து வேற்றுருவெய்துவிக்கு மந்திரத்தைஜபித்து ஆண்வேடம்பூண்டு அங்கேயிருந்தாள். அங்ஙனமிருந்ததனைக்கண்டஅறிவிலி நடுநடுங்கி, "அரசருடைய அந்தப்புரத்தில் ஆடவர் அணுகார்; இக்கொடியவளின் தீய நினைப்பையானறிந்திலேன்" என்றுபயந்து அவ்விடத்தைவிட்டு விரைந்து புறத்தே ஓடிப்போயினன். அதன்பின் இராசமாதேவி நமது அருமைப் புதல்வனை மயக்கி மாளச்செய்த இவளை இனி உயிரோடுவையேனென்று

"நோய்மிகுதியால் இவளுக்கு உணவுசெல்லவில்லை" என்று

---

* பித்தி - பைத்தியங்கொண்டவள்.

அவள்பாற் பொய்க்நோயொன்றைக்காட்டி அவளைப்

*புழுக்கறையில் அடைப்ப, அவள் ஊழெனுழிமந்திரமுடையவளாதலின் அம்மந்திரத்தை ஜபித்துச் சிறிதும் வாட்டமின்றி அவ்வறையிலேயே இருந்தாள். அத னைக்கண்ட இராசமாதேவி ஆச்சரியமுற்று நடுநடுங்கி அவளைவணங்கி, "மகனையிழந்த பெருந்துன்பமபொறுக்கலாற்றாது இத்தீங்குகளைசெய்தேன்; நீ இவற்றைப் பொறுத்தருளவேண்டும்" என்று பலவாறுவேண்டினள். வேண்டவே மணிமேகலை, "சென்றபிறப்பில் நீ பதியின் வயிற்றிற்றோன்றிய இராகுலனைத் திட்டிவிடமென்னும் பாம்பு உயிருண்டபொழுது, அதனைப்பொறேனாகித் தீயிற்பாய்ந்து என்னுடைய உயிரைச்சுட்ட நாளில்,

> யாங்கிருந் தழுதனை யிளங்கோன் றனக்குப்
> பூங்கொடி நல்லாய் பொருந்தா து செய்தனை
> யுடற்கழு தனையோ வுயிர்க்கழு தனையோ
> வுடற்கழு தனையே லுன்மகன் றன்னை
> யெடுத்துப் புறங்காட் டிட்டனர் யாரே
> யுயிர்க்கழு தனையே லுயிர்புகும் புக்கில்
> செயப்பாட்டு வினையாற் றெரிந்துணர் வரிய
> தவ்வுயிர்க் கன்பினை யாயி னாய்தொடி
> யெவ்வுயிர்க் காயினு மிரங்கல் வேண்டும் : (எக - எகூ)

உன்மகனை வித்தியாதரனொருவன் வெட்டிவீழ்த்தியதற்குக் காரணமான தீவினையை இன்னதென்றுகூறுவேன் ; கேட்பாயாக; அது

முற்பிறப்பில்
மடைக்கலஞ்சிதையவிழ்ந்த மடைத்தொழிலாளனை
வெட்டிவிழ்த்தியதா
னுண்டாகியதீவினையே ; அத்தீவினை அப்பிறப்பிலேயே
நஞ்சுவிழியரவால்
அவனுடைய நல்லுயிரைவாங்கி இப்பிறப்பிலும்
விஞ்சையன்வாளால்
வெட்டுண்ணச்செய்தது ; ' இச்செய்திகளையெல்லாம் நீ எப்படி
அறிந்
தாயோ?' என்பையா யின், நடந்தது இவ்வாறாகும்" என்று தான்
உவவ
னஞ்சென்றதுமுதலிய எல்லா வற்றையும் அவளுக்கு
விளங்கக்கூறிப்
பின்னுங்கூறுவாளாயினள் : " நீ மருந்தால்
எனக்குப்பித்தேற்றினை ;
யான் மறுபிறப்புணர்ந்தேதைதலின், சிறிதும்
அறிவுபிறழாதிருந்தேன் ;
உன் ஏவலால் கல்லாக்கயவன் என்பாலவர வேற்றுருவெய்துவிக்கும்
மந்
திரவலியால் ஆணுருக்கொண்டிருந்தேன்.
யாதொருநோயுமில்லாத
என்னைப் பொய்ந்நோய்காட்டி புழுக்கறையில் அடைத்தாய் ;
ஊவுணழி
மந்திரமுடைமையினாலேயே அத்துன்பத்தினின்றும் தப்பினேன். நீ
செ

ஞ்றபிறப்பில் எனக்குக் கணவனுயிருந்த இராகுலனை ஈன்றதாயாதலின்,

உனது துக்கத்தைக்களைந்து தீவினையைப்போக்கி உன்னை நல்வழிப்படுத்

தற்பொருட்டே ஆகாயவழியேசெல்லுதலையும் வேற்றுருக்கொள்ளுதலை

யும் யான் நினைந்திலேன் ; இதுநிற்க ; இவ்வுலகத்துள்ளோர்க்குத்

* புழுக்கறை - வாயிலில்லாத அறை.

உ௪.—ஆபுத்திரனுடைந்தகாதை.

பம் தருவனயாவையெனின், காமம், கொலை, கள், பொய், களவென் னும் ஐந்துமாம். இவற்றைத்துறந்தோரே சீலமுடையோராவார்.

செற்றஞ் செறுத்தோர் முற்ற வுணர்ந்தோர்
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வோ ரென்போ
ரல்லன் மாக்கட் கில்லது நிரப்புநர்
திருந்தே ரெல்வளை செல்லுல கறிந்தோர்
வருந்தி வந்தோ ரரும்பசி களைந்தோர்
துன்பு மறுக்குந் துணிபொரு ளுணர்ந்தோர்
மன்பதைக் கெல்லா மன்பொழி யார்''என
ஞான நன்னீர் நன்கனந் தெளித்துத்
தேனு ரோதி செவிமுதல் வார்த்து
மகன்றுயர் நெருப்பா மனம்விற காக
வகஞ்சுடு வெந்தீ யாயிழை யவிப்ப, (கடக - கசக)

இராசமாதேவி, மனந்தெளிந்து மணிமேகலையைவணங்கினள் ;

மணிமே கலை அதனைப்பொருளாகி; "நீ என்கணவனைப்பெற்றதாயாக இருத்தலன்றி அரசனுடையமாபெருந்தேவியாக இருந்தும் என்னைவணங்குதல் தகுதியன்று" என்றுதுதித்து அவளைத்தானும் அன்புடன்வணங்கினள்.

உச.—ஆபுத்திரனடைந்தகாதை.

மணிமேகலையை விரும்பிச்சென்ற உதயகுமரன் விஞ்சையனுடைய வாட்படையால் உலகவறவியில வெட்டுண்டு இறந்ததையும் மணிமேகலை சிறையில் வைக்கப்பட்டிருத்தலையுங்கேட்டு வருந்தி நடுங்கி அவளைச் சிறையினின்றும் நீக்கநினைந்த சித்திராபதி, இராசமாதேவிபாற்சென்று வணங்கி, "மாபெருந்தேவி! கோவலனிறந்தானென்று மாதவி தனது பரத்தைமைத்தொழிலைநீத்துத் தவச்சாலையையடைந்ததும், அவள்மகளாகிய *அரங்கக்கூத்தி பாத்திரமேந்தி வீடுகள்தோறுஞ் சென்றுசென்று பிச்சையேற்றதும் யாவரும் அவமதித்துச்சிரித்ததற்கு இடமாயின வேயன்றி வேறல்ல; இதுநிற்க; உதயகுமரனிறந்ததன்றி, மணிமேகலையால் இனி இந்நகரத்திற்குஉண்டாகும் பெருந்துன்பமுமொன்றுண்டு; கேட்பாயாக:

முன்னொருநாள், அரசன், இந்நகரிற் கடற்கரையைச்சார்ந்த புன்னை மரச்சோலையில் பேரழகினளாகிய ஒரு மங்கையைக்கண்டு விரும்பி அவளோடும் இன்புற்று ஒருமாதம் அச்சோலையில் உறைவானாயினன்; அம் மங்கை அவனிடஞ்சொல்லாது தன்னிடஞ்சென்றாள் ; செல்லவே, அரசன், இளங்கொடியாங்கொளித்தனளென்று பலவிடத்துந்தேடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, அற்புதசக்தியையுடைய ஒரு சாரணன்வர, அரசன் கண்டு அவனைவணங்கி முன்னின்று, "என்னுயிர்போல்பவளாகிய ஒருத்தி

---

* அரங்கக்கூத்தியென்றது மணிமேகலையை.

இங்கே ஒளித்தனள் ; அவளை அடிகள்கண்டதுண்டோ ? உண்டாயின் சொல்லுக" என்றுகேட்ப, அந்தச்சாரணன், "அரச! அம்மடந்தையை யான் இப்பொழுது கண்டிலேனாயினும் முன்பு அறிந்துளேன் ; கேட்பாயாக; அவள் நாகநாட்டரசனாகிய வளைவணனென்பவனுடைய தேவியான வாசமயிலையென்பவளின் வயிற்றிற்றோன்றிய பீலிவளையென்பாள்; அவள் பிறந்தநாளிற் சோதிடங்கூறவந்த கணி, "இவள் சூரியகுலத்தரசனொருவனைச்சேர்ந்து கருவுற்றுவருவாள்" என்று அரசனுக்குக்கூறினன் ; இது முன்புநடந்தது; அவளே நீகூறியமடந்தை; இனி, அவள்வயிற்றிற்றோன்றும் மகனே வருவான் ; அவள் வாராள் ; நீ கவலாதிருக்கக்கடவை ; இன்னும் ஒன்றுகேட்பாயாக ; இந்திரவிழாச்செய்யாதநாளில் மணிமேகலா தெய்வத்தின்

சொல்லால் உன்னகரத்தைக் கடல் கொள்ளுட ; இந்திர சாபமுமிருக்தலால், அதுதப்பாது ; ஆதலால், யான்கூறியவை உண்மை யென்றெண்ணி இந் நகரைக் கடல்கொள்ளாதபடி இந்திரவிழாவை வருடந்தோறும் மறவாது செய்துவருக" என்றுசொல் லிவிட்டுப் போயி னன். அவன்போன அந்நா ள்தொடங்கி, நகரத்திற்கு எப்பொழுதுகேடு வந்துவிடுமோவென்று இந்நகரத்தாரெல்லாரும் நடுங்கிக்கொண்டே யிருக்கின்றனர்.

தன்னுடையபெயரைப்பெறறமடந்தை துன்பமுறுவாளாயின், அதனைப் பரிகரித்தற்கு மணிமேகலாதெய்வம் வருதலுங்கூடுமோவென்று யானும் அஞ்சாநின்றேன்" என்றுசொல்லித் துதித்து, "நல்லமனமுண்டாகப்பெற்ற நாடகக்கணிகையை என் மனைக்குப்போதரும்படி கட்டளையிடுவாய்" என்றுகேட்ப,

இராசமாதேவி,

"கள்ளும் பொய்யுங் காமமுங் கொலையும்
உள்ளக் களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை (எஎ - எஅ)

மேலானசெய்கையென்றுகொண்ட உனதுபரத் தைமைத்தொழிலை அசுத் தவழியென்றெண்ணிவந்த இவள் உன்னுடன்வந்து உன்மனை யிற் புகு தாள் ; என்னோடுதானே இருத்தற்குரியள்" என்று சொல்லிக்கொண்டி ருக்கையில், மணிமேகலையின் நிலைமையைக்கேட்ட மாதவி, சுதமதிக்குக் கூறி வருந்திச்சென்று அறவணவடிகளைவணங்கி அறிவித்து அவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவளை ச சிறைமீட்டற்பொருட்டு இராசமாதேவி யிடம்வர, இராசமாதேவி, அவரைக்கண்டவுடன் மற்றை இருவரோடு

மெழுந்து எதிர்சென்று அவரடியையவணங்கினள் ; அவர் "அறிவுண் டாக" என்று ஆசிகூறினர். அப்பால் அவள் அவரைச் சிறந்த ஞானத்

திலிருத்தி அடிவிளக்கிச் சிறப்புச்செய்து, "எமதுநல்வினையே மிகப்பெரியோராகிய உம்மை இங்கே எழுந்தருளச்செய்தது ;

நாத்தொலை வில்லா யாயினுந் தளர்ந்து
மூத்தவிவ் யாக்கை வாழ்கபல் லாண்டு" (கக • ௪00)

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை.

என்றுகூற, அவர், "யான் இத்தவவுடம்பிற் பொருந்தியிருந்தும் அத்தமிக்குஞ் சூரியன்போன்றேன் ;

பிறந்தார் மூத்தார் பிணிநோ யுற்றா
ரிறந்தா ரென்கை யியல்பே யிதுகேள்" (௪0௬ ௪0௪)

என்று பன்னிரு *நிதானங்களையும் அவளுக்கு விளங்கஉபதேசித்து,

"எப்பொழுதும் நல்லறத்தையே பேணிக் கேட்டு அவ்வாறேயொழுகுக' என்றுசொல்லிப் பின்பு மணிமேகலையைநோக்கி, "மற்றைச்சமயதருமங்களையெல்லாம் நீகேட்டபின்பு இவற்றையும் இவற்றின்பகுதிகளையும்

உனக்குவிளங்க உணர்த்துவேன்” என்றுகூறித் தம்மிடஞ்செல்லுதற்கு எழுதலும், மணிமேகலை எழுந்து அவரைவணங்கிப் பின்பு இராசமாதேவிமுதலியோரைநோக்கி, “அறவணவடிகள்கூறிய உபதேசமொழிகளை மறவன்மின் ; அவர்கூறியவாறே ஒழுகுமின் ; யான் இந்நகரிலிருப்பேனாயின், ‘உதயகுமரனுக்கு இவள் கூற்றாயிருந்தாள்’ என்று யாவருங்கூறுவர் ; ஆதலால் இங்கிரேன்; இனி, ஆபுத்திரனாடடைந்து பின்பு மணிபல்லவஞ்சார்ந்து புத்தபீடிகையைத் தரிசித்துவிட்டு, அப்பால் வஞ்சிநகரஞ் சென்று, †பத்தினிக்கடவுளைத்தரிசித்தபின் எங்கும்போய் நல்லறஞ்செய்துகொண்டு ஒழுகாநிற்பேன் ; எனக்கு இடருளதாகுமோவென்று நீர் சிறிதும் கவலற்க” என்றுசொல்லி அவர்களையுமவணங்கி, சூரியாஸ்தமயத்திற்குப்பின் அந்திமாலைப்பொழுதிலேசென்று, உலகவறவியையும் சம்பாபதியையும் கந்திற்பாவையையும் வலங்கொண்டுதுதித்து ஆகாயவழியே பறந்துசென்று, இந்திரனுடையவழித்தோன்றலாகிய புண்ணியராசனது நகரப்புறத்தேயுள்ள சோலைக்குள்ளேயிறங்கி அயர்வுயிர்த்து, ஆங்குள்ள ஒருமுனிவனைவணங்கி, “இந்நகரின்பெயர்யாது? இதனையாளும் அரசன்யார்?” என்றுகேட்டாள் ; அம்முனிவன், “இதன் பெயர் நாகபுரமென்பது ; இதனையாளபவன் பூமிசந்திரன்மகனாகிய புண்ணியராசனென்பான் ; இவன் பிறந்தகாலந்தொடங்கி இந்நாட்டில் மழை பிழைத்ததில்லை; பூமியும் மரங்களும் பிறவும் பலவளங்களையும் மிகத் தாராநிற்கும் ; உயிர்களுக்கு ஒருவகையான நோயுமில்லை” என்று அரசனுடைய பெருமையை அவளுக்கு விளங்கக் கூறினன்.

உரு. — ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை.

அப்பொழுது, புண்ணியராசன், தன்பெருந்தேவியோடு அச்சோலையிற்புகுந்து ஆங்குள்ள தருமசாவகனென்னும் முனிவனைவணங்கி,

* நிதானம் - ஆதிகாரணம்; என்றது பேதைமைமுதலியனவற்றை.

† பத்தினிக்கடவுள் - கண்ணகி.

அறனு மறனு மநித்தமு நித்தத்
திறனுந் துக்கமுஞ் செல்லுயிர்ப் புக்கிலுஞ்
சார்பிற் றோற்றமுஞ் சார்பறுத் துய்தியு
மாரிய வமைதியு மமைவுறக் கேட்டு, (ட-க.)

பின்பு, "இவள் ஒப்பற்றபேரழகினள்; கையிற்பிச்சைப்பாத்திரமொன்றையுடையவளாய்த் தருமங்கேட்கின்றாள்; யார்?" என்று வினவுகையில், அருகேநின்ற சட்டையிட்டபிரதானி அரசனைவணங்கி, "இவளையொப்பவர் யாருமில்லை; முன்னொருகாலத்தில் கிள்ளிவளவனோடு நட்புக்கொள்ளுதலைவிரும்பிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்சென்றபொழுது, அங்கேயுள்ள அறவணவடிகள் இவள்வரலாறுகளையெல்லாம் விளங்கக்கூறினாரென்று முன்னமே நான் உரைத்ததுண்டு; அம்மடந்தையே இவள்" என்றுகூறினன்; கூறலும், மணிமேகலை அரசனைப்பார்த்து, "உன்கையிலிருந்தபாத்திரமே என்கையையடைந்தது; செல்வத்தால் மயங்கினைபோலும்; என்செய்தனை? மணிபல்லவஞ்சென்று புத்தபீடிகையைத் தரிசித்

தாலன்றி உனதுபழம்பிறப்பின்செய்தியையறியாய் ; ஆதலால், அரச ! அங்கேவருவாயாக " என்றுசொல்லிவிட்டு, எழுந்து ஆகாயவழியே சென்று சூரியாஸ்தமயத்திற்குமுன்னமே மணிபல்லவத்திலிறங்கி வலங்கொண்டு புத்தபீடிகையைத் தரிசித்தாள். அது பழம்பிறப்பை அவளுக்குத்தெரிவித்தது. அதனையறிந்து வியந்து அவள் அங்கே இருக்க, புண்ணியராசன், அச்சோலையைநீங்கி நகரிற்புகுந்து, தன்னை வளர்த்ததாயாகிய அமரசுந்தரியைக் கண்டு வினவித் தன்வரலாறுமுழுவதையும் அவள்கூறக்கேட்டு வருந்தி அரசாட்சியில்வெறுப்புற்றுத் துறத்தற்குத் துணிந்து தன்கருத்தைவெளியிட்டான் ; அதனைக்கேட்ட சனமித்திரனென்னுமந்திரி அவனைவணங்கி,

"எங்கோ வாழி யென்சொற் கேண்மதி ; (கக)

உன்னை அரசன்பெறுவதன்முன் இந்நாட்டில் பன்னிரண்டுவருடம் மழையில்லாமற்போயிற்று ; வறுமைமிக்கது; அதனால் எல்லாவுயிர்களும் வருந்தின; அக்காலத்தில் நீ தோன்றினை; தோன்றியபின் இந்நாட்டில் எல்லாவளங்களும் நிரம்பின ; உயிர்கள் துயரமநீங்கி வாழ்வனவாயின ; நீ நீங்குவாயாயின், எல்லாவுயிர்களும் தாயைப்பிரிந்த குழந்தைகள்போலக் கூவாநிற்கும் ; இந்தநிலையையுடைய உலகத்தைக் காவாமல் உனதுபயனையேவிரும்பிச் செல்லுதல் தகுதியன்று ;

தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பு
மன்னுயிர் முதல்வ னறமுமி தன்றால்." (ககசு-ககஎ)

என்றுகூற, அரசன்கேட்டு, 'மணிபல்லவத்தை

வலங்கொள்ளவேண்டுமென்று எனக்குண்டாகிய வரம்புகடந்த ஆசை தணித்தற்கு அரிது ;

ஆதலால், அங்கே போய்வருவேன்; ஒருமாதகாலம் இந்நகரைப்பாதுகாத்தல் உனதுகடன்" என்றுகூறிப் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டு கடற்கரையைச்சார்ந்து நாவாயேறி மணிபல்லவத்தையடைந்தான்; உடனே மணிமேகலைவந்து அழைத்துச்சென்று அவனோடு அத்தீவைவலம்வந்து, "பழம்பிறப்பையுணர்விக்கும தருமபீடிகை இது" என்றுகாட்ட, அரசன், அதைத்தரிசித்து வலங்கொண்டு துதித்தான்; துதிக்கவே அப் பீடிகை பழம்பிறப்பின்செய்தியை அவனுக்கு விளங்கத் தெரிவித்தது. அதனையறிந்து வியப்புற்று, தனக்குப் பழம்பிறப்பில் அமுதசுரபியென்னும அக்ஷயபாத்திரத்தையளித்த சிந்தாதேவியைத்துதித்து மணிமேகலையோடுமெழுந்து தென்மேற்கிற்சென்று கோமுகிக்கரையில் புன்னை மரத்தின் நிழலிலேயிருந்தான்; இருக்கையில, ஆபுத்திரனோடு மணிமேகலைவந்திருந்ததைத் தீவதிலகையறிந்துவந்து, "அமுதசுரபியைக் கையி லேந்தி உயிர்களின்பெருந்துயரத்தைத்தீர்த்த பெரியோனே! அக்காலத் தில், மறந்து உன்னை இத்தீவில் தனியேவிட்டுவிட்டுக் கப்பலேறிச்சென்று பின்பு உன்னைநினைந்து மீண்டுவந்து இங்கே நீ இறந்திருத்தலையறிந்து உடனே தம்முயிரைநீத்த ஒன்பதுசெட்டிகளின் உடலென்புகள் இவை. காண்பாயாக. அச்செட்டிகள் உண்பிக்கவுண்டு உடன்வந்தோர்கள், அவர்கள் இறந்ததுதெரிந்து தாமும இறந்தார்; அவர்களுடைய என்புகள் இவைகள்காண்; அலைகள்தொகுத்த மணலால்மூடப்பட்டுப் புன்னை

நிழலின்கீழ உனது பண்டையுடமபு இருந்ததைப பார்ப்பாயாக.

> நின்னுயிர் கொன்றாய் நின்னுயிர்க் கிரங்கிப்
> பின்னாள் வந்த பிறருயிர் கொன்றாய்
> கொலைவ னல்லையோ கொற்றவ னாயினை" (௧௭௨-௧௭௪.)

என்று அரசனைநோக்கிக்கூறிப் பின்பு மணிமேகலையைப்பார்த்து, "காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடல்கொண்டது; அதற்குக்காரணங் கேட்பாயாக: நாகநாட்டரசன்மகளாகிய பீலிவளையென்பவள் தான்பெற்ற குழந்தையுடன்வந்து இத்தீவையும் புத்தபீடிகையையும் வலம்வந்து துதிக்கும்பொழுது, கம்பளச்செட்டியின்கப்பல் வந்துதங்க, பீலிவளை அவனிடஞ் சென்று, "இவன் அரசன்புதல்வன்; இவனை அவனிடஞ்சேர்ப்பாயாக" என்றுசொல்லி, குழந்தையை அவன்கையிற்கொடுக்க, அவன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து வாங்கிக் கப்பலேறிச்செல்லுகையில் அஃது உடைந்து போயிற்று. போகவே கப்பலிலிருந்தோரிற்சிலர் மெல்லப் பிழைத்துச் சென்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையடைந்து புதல்வனைக்கெடுத்தசெய்தியை அரசனுக்குத்தெரிவித்தார். அதுகேட்டு அவன்பொருமல் செயலற்றுக் கடற்கரையையடைந்து மகனைத்தேடிக்கொண்டு அலைந்தமையால், நகரம் இந்திரனுக்குவிழாச்செய்தலை விட்டொழிந்தது; ஒழியவே அதனை

ப்பொறுக்காமல் மணிமேகலாதெய்வம், "இந்நகரைக் கடல்கொள்ளுக" என்றுசபிக்கக் கடல் நகரை மூடியது; மூடவே அரசன் வேறிடஞ்சென்றான். அறவணவடிகளோடு மாதவியும் சுதமதியும் யாதொருவருத்தமு மின்றிப்போய் வஞ்சிநகரம் புகுந்தார்" என்று சொல்லிப்போயினள்; அவள்போனபின்பு புண்ணியராசன் அவ்விடத்தே மணலைத்தோண்டி, அங்கேதோன்றிய தன்னுடைய பழைய உடம்பின் என்பைக்கண்டு மயக் கமுற்றான். மணிமேகலை தேற்றித் தருமோபதேசஞ்செய்து அவனை நகரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டுத் தான் வஞ்சிநகரஞ்செல்லநினைந்து ஆகாயத் தெழுந்தாள்.

உசு.—வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை.

எழுந்தவள் ஆகாயவழியேசென்று வஞ்சிநகரப்புறத்தேயிறங்கி, தாய்கண்ணகியையும் தந்தைகோவலனையும் தரிசிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசை தூண்டுதலாற் கோயிலிற்புகுந்து கண்ணகியைவணங்கித் துதித்து "கணவனிறந்ததுதெரிந்து உடனிறவாமலும் கைம்மைநோன்பை நோலாமலும் சினங்கொண்டு மதுரையைஅழித்ததற்குக் காரணங்கூறியருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகி, "எனது தலைவனுக்குநேர்ந்த மரணத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமுடியாமையால் மதுரையை எரித்தழிக்கத்தொடங்கினேன்; அப்பொழுது மதுராபதியென்கிற அந்நகர்த்தெய்வம எனக்குமுன்னேதோன்றி, "இத்துன்பத்தை நீங்களனுபவித்தல் முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையினாலேயே. அதனைக்கூறுவேன்:

முன்பு கலிங்கநாட்டிலுள்ள சிங்கபுரத்தரசனாகிய வசுவென்பவனும் கபிலபுரத்தரசனாகிய குமரனென்பவனும் தமமுட் பகைமைகொண்டு போர்செய்வாராயினர்; அப்பொழுது மனைவியுடன் சிங்கபுரத்துக் கடை வீதியிற்சென்று பண்டம்விற்றுக்கொண்டிருந்த சங்கமனென்னும்வணிகன்பாற் பொறாமையுற்று, அந்நகரத்தரசனிடம் தொழில்செய்துகொண் டிருக்கும் பரதனென்பவன், "இவன் பகைவனுடையஒற்றன்" என்று அரசனுக்குச்சொல்லி, யாதொரு குற்றமுமில்லாத அச்சங்கமனை அவ்வரசனைக்கொண்டு கொலைசெய்வித்தான். சங்கமன் மனைவி நீலியென்பவள், அதனைத்தெரிந்து, ஏங்கி அழுது பெரியமலைமீதேறி வீழ்ந்து உடம்பைந் துறக்கநிச்சயித்து, "எமக்குத்துன்பஞ்செய்தோர் மறுபிறப்பில் இத் துன்பத்தையே அடைவார்களாக" என்று சபித்துவிட்டு இறந்தாள் அப்பரதனே கோவலனாகப் பிறந்தான்; அவ்வினையால் இத்துன்பமடைந்தீர்கள்; பழம்பிறப்பிற்செய்த வினையின்பயனை யாரும நுகர்ந்தே ஒழிதல்வேண்டும்" என்கிற உண்மைமொழியைக் கூறியது; அதுகேட்டு தெய்வம

உஎ.—சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாதை.

கூறியபின்னும என்கோபம் அடங்காமையால், நகரத்தை எரித்தழித் தேன்; முன்புசெய்த நல்வினையாலே நானும் என்கணவனும் தேவர்கள

கிச்சென்றேம். இந்நல்வினையினிறுதியிற் கோவத்தாலுண்டாகிய பாவ ப்பயனை நுகர்தல்கூடும்; இப்படிப் பிறந்துமிறந்தும் புண்ணியத்தினிறுதி யிற் பாவப்பயனையும் பாலத்தினிறுதியிற் புண்ணியப்பயனையும் நுகர்ந்து
நுகர்ந்து உழலாநிற்பேம். அப்பால் மகதநாட்டிற் கபிலையம்பதியிற்
புத்தஞாயிறு உதிததுப் போதிமரத்தினடியில் எழுந்தருளியிருந்து நால்
வகைசசத்தியங்களையுமறிநது பன்னிரண்டுசார்புகளின் தோற்றங்களை யும அவற்றின்அழிவையும விளங்கக்கூறி இசசக்கரவாளமுழுவதும் தரு மவொளியை வீசுங்காலத்தில், யாம் அவ்வுபதேசமொழிகளைக்கேட்டுத் துறநது நிருவாணமடைவேம ; இப்பயனை யாம அடைதற்குக்காரணம், முன்
காவிரிப்பூமபட்டினத்திற புத்தசைத்தியத்திலுள்ள இந்திரவிகார மேழினையும் உன்தநதைபுடன் ஏத்தியபுண்ணியமே; யாம் நிருவாணத்தை யடைவது பலநாளைக்குப் பின்பேயாயினும், அதுகாறும் பலவகையாகிய சித்திகளையுமசெய்துகொண்டிருப்பேம். இதுநிற்க. நீ இநநகரிலுள்ள பல சமயவாதிகள்கூறும் கொள்கைகளையெல்லாங்கேட்டு அவற்றுள் ஒன்றும உனக்கு உண்மையென்றுதோன்றாமையால் பின்பு பௌததசமயத்தைப் பற்றி யொழுகுவை" என்று சொன்னவுடன், மணிமேகலை வணங்கி வேற் றுருவெய்துவிக்கு மநதிரததைஜபித்து ஒரு
முனிவன்வேடங்கொண்டு,

தேவ குலமுந் தெற்றியும் பள்ளியும்
பூமலர்ப் பொழிலும் பொய்கையு மிடைந்து
நற்றவ முனிவருங் கற்றடங் கினரு
நன்னெறி *காணிய தொன்னூற் புலவரும் (எஉ-எரு.)

எங்கணும் விளங்கிய வஞ்சியமபதியில், செங்குட்டுவனென்னும் சேரர்பெ ருமானது புகழ் விளங்கும்படி சென்றுபுகுநதாள்.

உஎ.—சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாதை.

புகுநதமணிமேகலை, சமயவாதிகள்பலருடைய கொள்கைகளையும் அறியவிருமபி, அவருள்ளே வைதிகவழியைசசாாநத அளவைவாதியை முதலிலடைநது, 'உனகொள்கையை உரை' என்றுவினவி, அவன் தன் கோட்பாட்டைக் கூறக்கேட்டும, அப்பாற சைவவாதியையும, அப்பாற பிரமவாதியையும, அப்பால் வைணவவாதியையும, அப்பால வேதவாதியையும், அப்பால் ஆசீவகவாதியையும, அபபால நிகண்டவாதியையும், அபபாற் சாங்கியவாதியையும, அப்பால் வைசேடிகவாதியையும், அப்பாற பூதவாதியையுஞ் சார்நதுசாாநது வினவிவினவி, அவா தங்கொள்கைகளைக் கூறக்கேட்டும அவற்றை அறிநதுகொண்டாள்.

---

* காணிய - கண்ட.

மணிமேகலைத்துறவுச்சருக்கம்.

உஅ.—கச்சிமா நகர்புக்ககாதை.

அதன்பின், மாதவியையும் சுதமதியையும்

அறவணவடிகளையும்
காணவிரும்பிப் புறநகரத்தைக் கடந்துசென்று வஞ்சிநகரத்தினுள்ளே
போய்ப் பலவகைச் சாதியாருமிருத்தற்குரிய வீதிகளையும் வேறுள்ள
பலஇடங்களையும் முறையேகண்டு மகிழ்ச்சியுற்றுச்செல்பவள், பௌத்
ததருமங்களைச் சொல்லுமுனிவர்கள் தங்கியிருக்குந் தவச்சாலையிற் புகு
ந்து, அங்கே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த *மாசாத்துவானைப் பணிந்து,
எடுக்கவெடுக்க உணவுவளரும் அமுதசுரபியின் விசேடத்தையும் அப்பாத்திரத்தைக்கொண்டு செய்த தானவிசேடத்தால் ஆபுத்திரன் புண்ணியராச னகப் பிறந்து சாவகநாட்டை ஆண்டுவரும் பெருமையையும் தான் அவ னை மணிபல்லவத்திற்கு அழைத்துவந்து புத்தபீடிகையைக் காட்டப் பழம்பிறப்புணர்ச்சியை அவன் பெற்றதையும் தீவதிலகை வெளிப்பட்ட தையும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடல்கொண்டமையால் மாதவியும் சுதமதியும் அறவணவடிகளும் சாதலின்றி இந்நகரில்வந்து புகுந்தார் களென்று தான் தீவதிலகைபாற் கேட்டதையும் புண்ணியராசன் நாக புரஞ்செல்லத் தான் மணிபல்லவத்தைவிட்டுவந்ததையும் தாயாகியகண் ணகியைத் தரிசித்ததுமுதலியவற்றையும் பின் வேற்றுருக்கொண்டு பல

சமயவாதிகளைச்சார்ந்து அவர்களுடையகொள்கைகளைக் கேட்டதையும அக்கோட்பாடுகளெல்லாம் பொருத்தமில்லாமையால் தான் அவற்றை மனங்கொள்ளாததையும் பௌத்ததருமத்தைக் கேட்கவிரும்பி அறவண வடிகளைத் தேடிக்கொண்டுவந்ததையுஞ்சொன்னாள். இவற்றையெல்லாங் கேட்ட மாசாத்துவான், " உன்னைநான்கண்டது எனதுநலவினையினாலேயே; உன்தந்தைகோவலனும் தாய் கண்ணகியுமடைந்த வருத்தங்களும மதுரையம்பதி அழிவுற்றதும் ஆகிய இவற்றைக்கேள்வியுற்று எல்லாவற்றையுந்துறந்து பௌத்தமதத்தைச்சார்ந்து தவஞ்செய்தலை மேற்கொண் டேன்; கொண்ட யான் இங்கேவந்ததற்குக் காரணங்கேட்பாயாக:—

முற்காலத்தில் இங்கரையாண்ட இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாத னென்னுமரசன் தன்தேவிமாரோடும இச்சோலையைச் சார்ந்து இருந்த பொழுது, இலங்காதீவத்துள்ள சமனொளியென்னு மலையையடைந்து தரிசித்து வலங்கொண்டு ஆகாயவழியேமீள்வோராகிய சாரணர் இச் சோலையிலிறங்கி ஒரு சிலாதலத்திலிருந்தார்; அங்ஙனமிருக்கக்கண்ட அரசன் அவர்களைவணங்கி உபசரித்து அமுதுசெய்வித்துத் துதிக்க, அவர்கள்,

> பிறப்பிற் றுன்பமும் பிறவா வின்பமு
> மறத்தகை முதல்வ னருளிய வாய்மை

* மாசாத்துவான் - கோவலனுடைய தந்தை.

உ௬.— கச்சிமாநகர்புக்ககாதை.

பின்ப வாரமு திறைவன் செவிமுதற்
றுன்ப நீங்கச் சொரியு மந்நாள், (௩௧௧ - ௧௨௨)

நின் தந்தைக்கு ஒன்பதாதலைமுறை முன்னோனாகிய கோவலனென்பவன் அவ்வரசனுக்குக் காதற்பாங்கனாதலால், இங்கேவந்திருந்து, அச்சாரணர் அரசனுக்குக்கூறிய அறமொழிகளைக்கேட்டு, தானீட்டிய பலகோடிதனங் களையும் முன்னோர்கள் தருமவழியே தேடிய பொருள்கள் பலவற்றையும் ஏழுதினத்துள் இரவலர்க்குககொடுத்துவிட்டுப் பின்பு தவஞ்செய்வானாயி னன்; அவன் அக்காலத்திற் புத்ததேவனுக்குக் கட்டுவித்த சைத்தியத் தைத்தரிசித்தற்காகவே வந்தேன்; காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக கடலவிழு ங்கிவிடுமென்ற செய்தியை ஈண்டுள்ள முனிவாகள துணிந்துகூறக்கேட்டு அந்நகரஞ்செல்லாமல் இவ்விடத்திலேயே இருந்துவிட்டேன் ; தீவினை யுடைமையாற் கொலையுண்டிறந்த உன்றந்தை, நலவினையால் தெய்வயாக் கையைப் பெற்றுப் பின்னுந் தீவினைப்பயனை அனுபவித்து, அப்பால், புத் ததேவன் அவதரித்துசசெய்யுந தருமோபதேசத்தைக் கேட்டு விட்டை வானென்று அறிநதோர்கூறக் கேட்டேன் ; நானும அக்காலத்தில அவ் வறமொழிகளைக் கேட்பேன் ; உனது பிற்காலசசெய்திகளை நீ கந்திற் பாவையாலறிநதாயென்று அறவண வடிகளாலறிநதேன் ; அமமுனிவர், உனக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்தற்கு அமைநதவிடம் காஞ்சிநகரமெ ன்றெண்ணி இங்கிருநது அஙகேசென்றூா ; மாதவியும சுதமதியும்

அவ ருடன் அநநகரம போயினா ; இன்னுங்கேட்பாயா ர;
மழையிலலாமை யாற் காஞ்சிநகரத்தில் மிக்க வறுமையுடையாயிற்று;
பலவுயிர்கள் இற ந்தன; அந்நகரில ஐயமிடுவோா
இலலாமறபோனமைபால், அங்கே
யிருநதமுனிவர்கள் இவ்விடம் வந்துவிட்டார்கள்; ஆதலால், அந்நகர
மடைநது எல்லாவுயிரகளேயும பாதுகாத்தல் உனக்குக் கடனுகும்" என்று
சொல்ல, மணிமேகலே அவனேவணங்கி, அமுதசுரபியைக
கையிலேநதிக் கொண்டு, வஞ்சிநகரத்தின் மேற்றிசையினின்று
மேலெழுநது ஆகாயவழியே வடதிசைக்கட்சென்று, மிக்கசெல்
வங்குன்றி வறுமையுற்று
அழகுகெட்டுப்போயிருக்கும் காஞ்சிநகரத்தைககண்டு மனமிரங்கி வலம
வநது அநநகரினடுவேயிறங்கி, அங்கே தாடுகழற்கிள்ளியின் துணையிளா
ங்கிள்ளியாற் கட்டுவிககப்பட்டுள்ள புத்தாலயத்தை வணங்கி
அதற்குத்
தென்மேற்கிற்சென்று ஒரு சோலையில்தங்கினள்; அதனைத்தெரிநத ஒரு
வன், விரைந்துசென்று அரசனேவணங்கி, 'அரச! கோவலன்புதல்வி; சிற
நத தவஞ்செய்தொழுகுபவள்; இசசம்புத்தீவில் எலலாருள்ளுஞ்சிறந்த
வள்; அவள் கையிலேநதிய அமுதசுரபியென்னும பாத்திரத்தோடு இந
நகரிலவநது தருமதவனத்தே உறைகின்றாள்' என்றான். அதுகேட்ட
அரசன் கந்திற்பாவை முன்பு நமக்குக்கூறியது உண்மையேயென்று மதி

இசு மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

த்து அத்தெய்வத்தைவந்தித்து மந்திரிகளுடன் விரைந்துசென்று
மணி மேகலையையடைந்து அவளைநோக்கி,

"செங்கோல் கோடியோ செய்தவம் பிழைத்தோ
கொங்கவிழ் குழலார் கற்புக் குறைபட்டோ
நலத்தகை நல்லாய் நன்னா டெல்லா
மலத்தற் காலை யாகிய தறியேன்; (கஅஅ - கககூ)

இனிச்செய்வது யாது?" என்று மயங்கிக்கொண்டிருந்தேன்; இருந்தபொழுது, ஒரு பெரியதெய்வம் எனக்கு முன்னேவந்து, "நீ வருந்தற்க; உனது நல்வினையால் ஒருமடந்தை இங்கே தோன்றுவள்; அவளுடைய கையிலுள்ள தெய்வப்பாத்திரத்திலிருந்து எடுக்க எடுக்கக் குறையாமல் மேன்மேலுமுண்டாகிற உணவால் இவ்வுலகமெல்லாமுய்யும்; அவளுடைய கருணையால் மேகமும் மிகமழைபொழியும்; அவள் இந்நகரத்திற்குவந்தபின்பு உண்டாகும் விசேடங்கள் பலவாம்; கார்வறங் கூறினும் நீர்வறங் கூராது; அவள் வந்திருத்தற்காகக் கோமுகியென்னும் பொய்கையும் அதனையுடைய மணிபல்லவமென்னுந்தீவும் இங்குவந்தனவென்று சொல்லும்படி, இந்நகரவீதியில் ஒருபொய்கையையும் அதனைச் சூழ ஒரு சோலையையும் உண்டுபண்ணுக" என்று சொல்லிவிட்டுப் போயிற்று; அத்தெய்வம் போனபின்பு அது கட்டளையிட்டபடியே செய்துவைத்த இடம் இஃது" என்று சொல்லி அவ்விடத்தைக் காட்ட, மணிபல்லவம்போன்ற அச்சோலையையடைந்து அதையும் பொய்கையையுங் கண்டு மகிழ்ச்சியுற்ற மணிமேகலை, தனது பழம்பிறப்பை அறிவுறுத்திய புத்தபீடிகையை அச்சோலையில் இயற்றுவித்துத் தீவதிலகையையும

மணிமேகலாதெய்வத்தையுமவழிபடுதற்குரிய கோயிலையும் அங்கே உண்டாக்கி நித்தியபூசையையும் திருவிழாவையும் அரசனைக்கொண்டு செய்வித்துத் தான் வந்தித்துத்துதித்து மேற்கூறியபுத்தபீடிகையில் ஆருயிர்மருநதெனும அமுதசுரபியை வைத்து, உண்ணுதற்கு எல்லாவுயிர களும வருகவென்று அழைத்தனள்; அழைக்கவே,

மொய்த்த மூவறு பாடை மாக்களிற்
காணார் கேளார் கான்முட மாணோர்
பேணு மாக்கள் பேசார் பிணித்தோர்
படிவ நோன்பியர் பசிநோ யுற்றோர்
மடிநல் கூர்ந்த மாக்கள் யாவரும்
பன்னூ றாயிரம் விலங்கின் றொகுதியு
மன்னுயி ரடங்கலும் வந்தொருங் கீண்டி, (உஉக - உஉஎ)

உண்ணவுண்ண அவ்வுணவு மேன்மேலும் பெருகிப் பசித்துன்பத்தை அகற்றி விளங்கியது; அப்புண்ணிய விசேடத்தால், எங்கும் மழைபெய் தது; வளங்கள் மிகுந்தன. அப்படி நிகழுங்காலத்தில், அறவணவடிகள்,

௩௦.—பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றகாதை.

அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டு மாதவியோடும் சுதமதியோடும் அறச்சாலை
யை யடைந்தனர்; கண்ட மணிமேகலை விரைந்துசென்று அன்புடன் வணங்கி அவரடிகளைவிளக்கி ஆதனத்திலிருத்தி அறுசுவைப்போனகம்

அமுதுசெய்வித்து, "யான் செய்த புண்ணியம் தப்பாது பலித்திடுக" என்றுசொல்லி மீட்டும் வணங்கினள்.

உ௯.—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை.

வணங்கிய மணிமேகலையை வாழ்த்திச்சொல்லும் அறவணவடிகள், "பீலிவளைபெற்ற குழந்தையைக் கம்பளச்செட்டி கடலிற் கெடுத்ததுதெரிந்த அரசன் வருத்தமுற்று அக்குழந்தையைத் தேடியலைந்தமையாற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இந்திரவிழாச் செய்யப்படாது போயிற்று; மணிமேகலாதெய்வம் அதுதெரிந்து 'நகரைக் கடல்கொள்ளுக' என்று சபித்தது; இந்திரனும் சபித்தான். அதனால், அந்நகரம் கடலால் விழுங்கப்பட்டது. அப்பால் உன் தாயரும் யானுமாக உன்பொருட்டு இந்நகரம் அடைந்தோம்" என்று கூறினார்; கூறவே மணிமேகலை அவருடைய அடியிணையை வணங்கி, "மணிபல்லவத்தில் புத்தபீடிகையைக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் தீவதிலகையென்பவளும் இச் செய்தியைச் செப்பினள். நான் வேற்றுருக்கொண்டுசென்று வஞ்சிநகரமடைந்து ஆங்குள்ள பலசமயவாதிகள்கூறிய கொள்கைகள்யாவும் மனத்திற்குப் பொருந்தாமையால் அவற்றையும் முன்புகொண்டிருந்த வேற்றுவடிவத்தையும் துறந்து இந்நகரமடைந்து நும்மைச் சரண்புகுந்தேன்; தேவரீர் அடிச்சிக்கு உண்மைப்பொருளை யுணர்த்தியருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, அவர் பிரத்தியக்கம், அனுமானமென்னும் இரண்டு அளவைகளின் இலக்கணங்களையும் அவற்றின்போலிவகைகளையும் உண்மையறிவுண்டாதற்குக்கருவியாக அவளுக்கு விளங்கக்கூறினார்.

௩0.—பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றகாதை.

தானஞ்செய்தலை மேற்கொண்டு சீலத்தில் முதன்மையாக நின்று பழம்பிறப்பின் உணர்ச்சியையடைந்த மணிமேகலை, அப்பால, 'புத்தம் சரணங்கச்சாமி', 'தர்மசரணங்கச்சாமி', 'ஸங்கசரணங்கச்சாமி' என்பவற்றை மூன்றுமுறைசொல்லி, மும்மணிகளையும் மூன்றுமுறைவணங்கி அறவணவடிகளைச் சரணாகதியாக அடைந்தாள்; அடையவே பௌத்த தருமத்தை உபதேசிக்கத்தொடங்கிய அவர், "இதனைக்கேட்பாயாக:— உயிர்களெல்லாம் அறிவில்லாமல் இருந்தகாலத்தில் தேவர்கள் பிரார்த்திக்கத் துடிதலோகத்தினின்றும் இவ்வுலகிலவதரித்து அரசமரத்தினடியிலேயிருந்து தத்துவத்தை ஆராய்ந்தறிந்து மாரனைவென்று மூக்குற்

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

றங்களையும் அறுத்து விளங்கிய புத்ததேவன் அருளிச்செய்த இன்பமாகிய கட்டளையாகும் இது; பண்டைக்காலத்தில் அவதரித்த அளவற்ற புத்தர்கள் கருணைமிகுந்து திருவாய்மலர்ந்தருளியதும் இதுவே" என்று சொல்லி, பேதைமைமுதலிய பன்னிருநிதானங்களின் தோற்றவொடுக்கங்களையும் பிறவற்றையும் முறையே விளங்க உபதேசித்து உன்மன திருள் நீங்கு" என்றுகூறி

ஞானதீபத்தை நன்குகாட்டினர்; மணிமேகலை அவற்றைக்கேட்டு ஐயந்திரிபறவுணர்ந்து, "பிறவித்துன்பம் ஒழிவதாக என்று அந்நகரிலேயே நோற்றுக்கொண்டிருந்தாள்.

அபிதான விளக்கம்.

பதி - பதிசம்.

அகந்தியன்:—ஒரு தெய்வமுனிவர்; தமது கமண்டலத்திலிருந்த காவிரியைக் காந்தனென்னுமரசனுடைய வேண்டுகோ

அழகசுரபி:—தென்மதுரையிற் கலா நியமததுள்ள சிந்தாதேவியால் ஆபுத்திர

ளாற் பூமியிற் பெருகச்செய்தோர் அவ்வரசன் பரசுராமருக்கு அஞ்சித் தம்பாலடைக்கலமபுகுந்தபொழுது அவனைப் பாதுகாத்தவர், தூங்கெயிலெறிந்ததொடித்தோட்செம்பியனைக்கொண்டு காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இந்திரவிழாவை எடுப்பித்தோர். (பதி) கக, கக், *(க) ௩, (உஉ) ௬௫.

அங்கநாடு:—துச்சயனென்னும் அரசனுடையது, இந்நாட்டின் இராசதானி கச்சயநகரம். (க0) ௫உ.

அங்காடிப்பூதம்.—(க) உ0.

அசலன்:—பசுவயிற்றிற்பிறந்த ஒருமுனிவர். (௧௩) ௬௩.

அசோதரம்:—இரவிவன்மனென்னும் அரசனுடைய நகரம். (௯) ௩அ.

அந்திபதி:—காந்தாரநாட்டுள்ள பூருவதேசத்தரசன்; நீலபதிகணவன்; இராகுலனுடைய தந்தை, இவனது இராசதானி இடவயமென்பது, தனதுமைத்துனனும் துறவுபூண்டோனுமாகிய பிரமதருமனென்பவனது கட்டளையால் அந்நகரைநீங்கிப் பின்பு அதனவடகேயுள்ள அவந்திநகரை இராசதானியாகக் கொண்டான்.

யுள்ள ஒருபாத்திரம், இது, தன்னுட்பெய்த அன்னத்தை எடுக்கஎடுக்கக் குறையாது மேன்மேலும் வளரச்செய்யுந் தன்மையையுடையது, சிலகாலம் ஆபுத்திரன் கையிலிருந்து பலவுயிர்களுக்குப் பசித்துயரத்தைப்போக்கி, மணிபல்லவத்துள்ள கோமுகியென்னும் பொய்கையில் அவனாவிடப்பட்டு அதிற்சிலநாட்கிடந்து அப்பால் மணிமேகலைகையிற்சென்று தங்கிப் பலவுயிர்களுடைய பசித்துயர்களைப்போக்கியதன்றிக் காயசண்டிகையென்னும் ஒரு வித்தியாதரமங்கையினது தீராப்பசியாகிய பஸ்மகவியாதியையும் போக்கிற்று; இஃது அறவோடு, ஆருயிர்மருந்து, உயிர்மருந்து, ஐயககடிஞை, ஓடு, கடவுட்கடிஞை, கடிஞை, தெய்வப்பாத்திரம், பசிப்பிணிமருந்து, பலர்தொழுபாத்திரம், பாத்திரம், மாபெரும்பாத்திரம், வணங்குறுபாத்திரம், விஞ்சைப்பாத்திரமெனவும் இந்நூலுள்ளே வழங்கப்படும்.

(பதி) ௪, (கக)சசு, ககசு, கஉ௫, (கசஉ; (கஉ) உசு, கக௪; (க௩) க; (கசு) எஎ; (க௫) ௫௪, ௫எ, சுக; (கசு) க௩௬ (கஎ) உ, ௬௪, ௬௫, (கஅ) உக, க௫௬

(௯) ௧௪, ௪௨.

அந்தரி:—துர்க்கை; இவளுக்கு விந்தமலையில் ஓராலயமுண்டு, இவளுடைய ஏவல்செய்பவள் விந்தாகடிகையென்பவள். (௨௦) ௧௧௯.

அபந்ரிகர்:—காசியிலுள்ள ஓரந்தணன்; இவன் வேதமோதுவிக்குந் தொழிலையுடையோன், சாலியென்பவளுடைய கணவன். (௧௯) ௪.

அமரசுந்தரி:—பூமிசந்திரனென்னுமரசனுடையமனைவி; புண்ணியராசனை வளர்த்ததாய். (௨௫) ௭௯.

(௧௯) ௧௨, ௪௦, ௧௫௧, ௧௫௪; (௨௦) ௯௯ (௨௧) ௧௪௯, ௧௫௧, ௧௫௮, (௨௫) ௧௪௬, ௧௪௯, ௧௭௫, (௨௬) ௧௮௧, ௨௧௮.

அழகபதி:—இரவிவன்மனென்னும் அரசன்மனைவி, தாரை, வீரை, இலக்குமியென்னும் மூவரையும் பெற்றவள். (௯) ௪௦ (௧௧) ௧௯௫.

அநாபப்பிரமர்:—உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் இருபத்தெட்டாவதாகிய ஆகாசாநந்தியாயதனலோகமுதலிய நான்கு உலகங்களிலும் முறையேதங்கும் நான்குவகைப் பிரஹ்மகணங்கள்; இவர்களைக்

* ( ) இவ்விருதலைப்பிறைகளுக்குட்பட்ட எண்கள் காதைகளையும் மற்றை எண்கள் அடிகளையுந் தெரிவிப்பன.

அபிதான விளக்கப்

நியானம் ஜந்தனுள் ஐந்தாவதிற்றேதி ப
ளர்கவென்பர் ; இந்நூற்பதிகத்தின் உ-
உகூ-ம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க. (ச)
சஎகூ.

அறம் :—புண்ணியம் ; இஃது அரு
றம், அன்புகொளறம், தாங்கானல்லற,
நல்லறம், பெருமைசாஎல்லறம், பெ
யாவறம், மிக்கவறம், முன்னவன்போ
யினல்லறமென்று இந்நூலுள்ளே வழ
கப்படும். (ரு) எரு ; (கூ) கூகூ ; (க
கஉ0 ; (கஉ) ௫அ, கூகூ, கூக; (கச) கூ ;
(உக) கஎகூ ; (உஉ) ககூஅ ; (உச) கரு
(உரு) உஉகூ, உஉஅ ; (உஅ) கூகூ, க
கஉகூ, கசக, கககூ.

அறவணவடிகள் :—காவிரிப்பூம்ப
டினத்திலிருந்த புத்தசங்கத்துள்ள ஒ
முனிவர்; கோவலன் கொலையுண்ட
கேட்டு வருந்தியடைந்த மாதவிக்குத் த
மோபதேசஞ்செய்து துன்பகற்றித் துற
பூணச்செய்தோர் ; பாதபங்கயமலையை
தாம் தரிசித்ததன்றித் துச்சயனை
னும் அரசனையும் மனைவியரோடுசென்
அதனைத் தரிசிக்கும்படிக்குஞ்செய்தவர்
மணிமேகலைக்கு ஆபுத்திரன்வரலாற்றை
யும், அமுதசுரபியின் பெருமையையு
உணவளித்தலின் விசேடத்தையும் எடு
துக்கூறிப் பலருடைய பசித்துன்பங்
களையும் போக்கும்படிசெய்ததன்றித் த
மோபதேசஞ்செய்து அவளைநல்வழிப்ப
த்திய ஆசிரியரும் இவரே. தீவதிலகை
யாலும் கந்திற்பாவைத்தெய்வத்தாலும் நி
ம்பப்புகழப்பட்டவர் ; காவிரிப்பூம்பட்
டணத்தைக் கடல்கொண்டபின்பு வஞ்சி
நகரத்தையடைந்து அவ்விடத்தே துறவ
பூண்டிருந்த கோவலன்றந்தையோடு ஆ
லவனாவி அப்பாற் காஞ்சிநகரஞ்சென்று
அங்கே தவம்புரிந்திருந்தார். தம்மை

ரு திருந்தாரென்று தெரிகின்றது. இவ
னும் "பழுதறு மாதவன்" என்றும், "தரு
பொருள் மாதவன்" என்றும், "நன்ற
மாதவன்" என்றும், "மறவண நீத்த மாசறு
கேள்வி, யறவண வடிகள்" என்றும், "அ
ல்லவை கடிந்த வறவண வடிகள்" என்று
ம், "அறந்திகழ் நாவி னறவணன்" என்
றும் இந்நூலில் ஆங்காங்குச் சிறப்பித்துக்
கூறப்பட்டிருத்தலால், இவரது தூய்மை
முதலியன இனிதுவிளங்கும். (பதி) ருஎ
(உ) கூக ; (க0) ருஅ, (கக) ருஉ, கச0,
கசரு ; (கஉ) க, ககூ, உஎ, கூ0, ருச
(கரு) கூச, ருரு . (உக) எஅ, அ0, கருகூ,
கருரு, கசஉ, கஎஉ ; (உச) சஎ, கூ0,
கூஉ, கசஅ, கரு0 , (உரு) கஎ, உ0ரு
(உஅ) க, அக, கரு0, உகூகூ ; (உகூ) உ,
நஎ.

ஆதிரை :—சாதுவன்மனைவி ; ஒப்புயர்
வில்லாக் கற்பினள் . இவள் தன்கணவ
னிறந்தானென்பதுகேட்டு உயிரைவிடுத
தற்குத் தீயிற்பாய்ந்து அதுசுடாமையால்
வருத்தமுற்றிருந்து, 'உன்கணவன்வினா
வில்வருவான்' எனக்கூறிய அசரீரியைக்
கேட்டுப் பின்பு அவ்வண்ணமே கணவன்
வரப்பெற்று, அவனோடுகூடி வாழ்ந்திருந்
தாள் ; மணிமேகலை இரந்தபொழுது "பா
ரக மடங்கலும் பசிப்பிணி யறுக" என்று
சொல்லி அமுதசுரபியில் முதலிற் பிச்சை
யிட்டவள் இவளே ; பத்தினிப்பெண்டி
ரென்றும், வான்றரு கற்பினளென்றும்
இந்நூலிற் சிறப்பிக்கப்பட்டவள். (கரு)
எக (கசு) கூ, உஉ, நஎ, கஉஅ, ககூரு.

ஆபுத்திரன் :—சாலியின்புதல்வன் ; பிற
ந்தநாள்தொடங்கி எழுநாளளவும் ஒருபசு
பாலூட்டிவளர்க்க வளர்ந்தமையால், இவ
ன் இப்பெயர்பெற்றான் ; அன்பும் அருளு
முடையோன், தென்மதுரையிற் கலாங்ய

வணங்குவார்க்கு" அறவுண்டாக" என்றும் "வாய்வதாக நின்மணப்பாட்டறம்" என்றும் இவர் ஆசிகூறியவாற்றால், எல்லோரும் எப்பொழுதும் ஞானமுடையவராகவும் தருமமுடையவராகவும் இருத்தல்வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தாரென்றும், "நரைமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாவி, னுரைமூ தாளன்" என்றும் "காத லோலைவில்லா யாயினுந் தளர்ந்து. மூத்த வியாசனை வாழ்கபல் லாண்டு" என்றும் கூறப்பட்டிருத்தலால், இவர் மிக்க மூப்புற்றும் சிறிதும் சொல்வன்மை குன்

மதத்துள்ள சிந்தாதேவியால் அமுதசுரபியென்னும் பாத்திரம்பெற்றுப் பலவுயிர்களுக்கும் உணவளித்துப் பாதுகாத்து மணிபல்லவத்தில் இறந்து பின்பு சாவக நாட்டுள்ள நாகபுரத்திற் (Nagpore) பசு வயிற்றிற் பொன்முட்டையிற் றங்கிப் பிறந்து புண்ணியராசனென்று பெயர்பெறந்தவன். (பதி) ௫௭, ௫௯, ௬௨ ; (௧௧) ௭௪, ௧௭௨ ; (௧௨) ௨௫, ௨௭; (௧௯) ௨, ௯௨ ; (௧௪) ௯௩, ௯௫, ௯௬; (௧௭) ௯௫; (௨௧) ௮௨, ௬௯; (௨௪) ௧௫௯; (௨௮) ௭௫.

[illegible]

அபிதான விளக்கம்.

னுடைய நகரம்; இது காந்தாரநாட்டிற் பூருவதேசத்திலுள்ளது; இஃது இடிவய மெனவும் வழங்கும். (க) உஎ.

இந்திரவிகாரம் ஏழு:— காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள புத்தாலயத்தில் இந்திரனால் நிருமிக்கப்பட்டுள்ள ஏழரங்குகள் விகாரம் - கையாற் கருவியாற் பணணப் படாது மனத்தால் நிருமிக்கப்பட்டதென பர், இவை, சிலப்பதிகாரத்துள்ளுங் கூறப்பட்டுள்ளன (நாடுகாண்காதை, கச; நீர்ப்படைக்காதை, கூஉ); புத்தசங்கத்தா இருத்தற்கு இடமாக இருந்தவை; சாரணர்கள் இவற்றிலிருந்து பௌத்தாகமங்களை உபதேசித்தார்களென்று தெரிகிறது. (உக) ருகு, (உஎ) எ.

இந்திரவிழா:— அகத்தியமுனிவர்கட்டளையின்படி தூங்கெயிலெறிந்ததொடித் தோட்செம்பியனென்னும் அரசனால் தொடங்கப்பட்டு வருடந்தோறும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் சோழபரம்பரையோரால் இந்திரனுக்கு நடத்தப்பட்டுவந்த உத்ஸவம்; இதனை நெடுமுடிக்கிள்ளியென்னு மரசன் செய்யாதொழிந்தமையாலேதான் காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடலாற் கொள்ளப்பட்டது. இஃது, ஆயிரங்கண்ணோன்விழாவெனவும், இந்திரகோடணையெனவும், இந்திரகோடணைவிழாவெனவும், தீவகச்சாந்தியெனவும் இந்நூலில் வழங்கும். இந்திரனுக்கு விழாச்செய்தற்குக் காரணம், தொல்காப்பியர், அகத்தியனையியலிலுள்ள "மாயோன்மேய" என்னும் சூத்திரத்தின் விசேடவுரையில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரெழுதியிருக்கின்றனர். (க) உகூ, கூ; (உ) ந (ரு) கூச, கூரு, சஎ; (ரு) கூச (எ) கஎ (நஎ) கூகூ; (உச) சுஉ கூகூ (உஙு) ககஎ.

இந்திரன்:— தேவராசன்; இவன் தூங் கெயிலெறிந்ததொடித்தோட்செம்பியனைச் சாதித்து எவ்விடத்தும் உளனாகிய...

விந்து எவ்விடத்தும் உளனுமுண்டாக யிதான். தனது ஆசனமாகிய பாண்டுகம்பளத்தினது நடுக்கத்தால் உலகிலுள்ள அறவியல்புடையார்க்குச் செய்யவேண்டியவற்றை யறிந்து விரைந்து செய்பவன்; சாவகநாட்டுள்ள நாகபுரத்தரசர், இவன் பரம்பரையோர். (பதி) கூகூ; (க) ஙு, க; (கக) உஅ, மகூ; (கச) உஅ, ருகூ, சகூ; (கஎ) கக (கக) கஉ; (உச) ககூச; (உஙு) ருஙு.

இமயம்:— ஒருமலை செங்குட்டுவனென்னுஞ்சேரன் பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகியுருவத்தைச் சமைப்பித்தற்கு வருவித்த கல் இம்மலையினதே. (உக) அஅ.

இரத்தினதீவம்:— இது மணிபல்லவத்திற்கு அயலிலேயுள்ளதாகிய ஒருசிறுதீவு. இலங்காதீவமென்றுங்கூறப்படும்; இதில் புத்தருடையபாதப்படிமை யமைக்கப்பெற்ற உச்சியையுடைய மலையொன்றுண்டு. (கO) உஙு, (கக) உக.

இரவிவன்மன்:— அசோதரநகரத் தரசன் இவன் அமுதபதியின் கணவன்; இலக்குமியின்தந்தை. (எ) கூஅ; (க) கூகூ; (கக) ககூகூ.

இராகுலன்:— அத்திபதியென்னு மரசனுக்கு நீலபதிவயிற்றிற் பிறந்தவன்; இலக்குமியின்கணவன், திட்டிவிடமென்னும் பாம்பால் இறந்து பின்பு உதயகுமரனாகப் பிறந்தோன் இவனே. (க) சகூ, சஅ, (கO) கூக, சகூ; (கக) கஉ; (கச) கஉஅ (உக) கூ, (உகூ) கூஅ.

இராசமாதேவி:— நெடுமுடிக்கிள்ளியின்மனைவி, உதயகுமரனுடையதாய்; மணிமேகலைகூறிய அறமொழிகேட்டுப் புத்திரசோகநீங்கினவள். இவளது இயற்பெயர் சீர்த்தியென்பது, இவள் மாவலி

கெயிலெறிந்ததொடிதோட்செம்பிய னால் விழாக்கொள்ளும்படி வேண்டப்பட்டான்; மணிபல்லவத்தில் புத்தபீடிகையை நிருமித்து, தரிசித்தோருடைய பழம பிறப்பைப் புலப்படுத்தும் பெருமையை அதற்குண்டாக்கி, அதனைப்பாதுகாக்கும்படி தீவதிலகையென்னும் தெய்வப்பெண்ணையும் நியமித்தான். உயிர்களைப் பாதுகாக்கும் ஆபுத்திரனுக்கு வரமளித்தர்கு வந்து தன்வார்த்தையை அவன்மதியாததுதெரிந்து, இரப்போரைக் காணாது அவன் வருந்தும்வண்ணம் மழைபெய் பரம்பரையிற் பிறந்தவன். (உக) எக; (உரு) எ, அ0. (உச) எச.

இராமர்.—(உஎ) ருக.

இராவணன்.—(உஎ) ருச.

இலக்குமி:—இரவிவன்மனுக்கு அமுதபதிவயிற்றிற் பிறந்தவள்; தாரை வீரையெனபவர்களின் தங்கை; இராகுலனுடையமனைவி; திட்டிவிடத்தாற் கணவனிறந்தவுடன் தீப்பாய்ந்து உயிரை நீத்தவள், சாதுசக்கனென்னு முனிவனுக்கு உணவளித்தபுண்ணியத்தால் இவளே மணிமேகலையாகவந்து பிறந்து பௌத்த

அபிதான விளக்கம்.

தருமங்கேட்டனனென்று தெரிகின்றது. (எ) கoஅ; (க) சக; (கo) உo, ருo.

இலங்காதீபம்:—இஃது இரத்தினதீவமென்றும் பெயர்பெறும், இதிற் புத்தபாதப்படிமையுள்ளவுச்சியையுடையதும் சமந்தம், சமனொளியென்றுபெயர்பெற்றதுமாகிய மலையொன்றுண்டு. (உஅ) கoஎ.

இளங்கோவேந்தன்:—இவர் மலைநாட்டில் வஞ்சிநகரத்திருந்து அரசுசெய்த சேரலாதனென்னும் அரசனுடைய புத்திரர், சேரன்செங்குட்டுவனுடைய தம்பி, இதனால், இவர் முதலில் இளங்கோவேந்தனென்றும் இளங்கோவென்றும், துறவுபூண்டமையாற் பின்னர் இளங்கோவடிகளென்றும் பெயர்பெற்றார்; சிலப்பதிகாரநூலாசிரியர் இவரே; மதுரைக்கூலவாணிகன்சாத்தனார் மணிமேகலையை இயற்றி இவரைக்கேட்பித்தாரென்று இந்நூற்பதிகத்தாற் றெரிகின்றது; இவரைச் சேரமுனியென்றுங் கூறுவர். (பதி) கூ௭.

உஞ்சை:—உச்சைனி-இஃது அவந்திநாட்டின் தலைநகரம், பிரச்சோதனனென்னும் அரசனுடைய இராசதானி. (கரு) கூச.

உத்தரமகதநாடு.—(உக) களரு.

உதயகுமரன்:— காவிரிப்பூம்பட்டினத்தரசனாகிய நெடுமுடிக்கிள்ளியின்புதல்வன்; மணிமேகலைபால்விருப்புற்றுப் பலமுறை அவளிடஞ்சென்று இரந்துபின்னின்றோன்; முடிவில் அவள் காயசண்டிகையென்னும் வித்தியாதரமங்கையின் வடிவங்கொண்டுநிற்ப அவ்விடத்துச்சென்று அவ்வித்தியாதரமங்கையின் கணவனாகிய காஞ்சனனென்னும் வித்தியாதரனுடையவாளால் வெட்டுண்டான். இவன்பெயர் இளங்கோனெனவும் வழங்கப்படும். (பதி.) கூக, சுகூ; (ச) உஅ; (எ) ச; (கo) சகூ; (கஉ) அ; (கரு) கூஎ,

உலகவறவி:—ஊரம்பலம்; இது காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் சக்கரவாளக்கோட்டத்துள்ள சம்பாபதிகோயிலின் முன்புள்ளது; பலரும்வந்துதங்குதற்குரிய தருமசாலை; இதுபோன்றதை 'உலோகோபகாரிகா' என்பர் வடநூலார், "பலர்புகத்திறந்த பகுவாய் வாயி, லுலக வறவி" என்று இந்நூலிற் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது; அம்பலப்பீடிகையென்றும், பொதியிலென்றும், மன்றமென்றும், மன்றப்பொதியிலென்றுங் கூறப்படும் கந்திற்பாவையுள்ள இடமுமிதுவே, செல்லுந்தோறும் மணிமேகலை இதனைவலஞ்செய்துதொழுதே இதிலேறினளென்று தெரிகின்றது. (பதி) சுகூ, (எ) கூங, (கங) கoஎ; (கச) க, ருகூ; (கஎ) எஅ, அசு, கூஅ. (கஅ) சுஉ, ககஉ. (ககூ) கஙக (உo) கரு, உக, எக, அஎ, கூஎ (உக) சு, (உஉ) கூo, கஅகூ, ககூசு (உசு கசுக

உவவனம்:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச்சார்ந்த ஒருபூஞ்சோலை புத்தபாதபீடிகையுள்ள ஒருபளிக்கறையையுடையது, மணிமேகலை பூப்பறித்தற்குச் சென்றாளென்பதுகேட்டு, உதயகுமரன் அவளைக்கண்டு கைக்கொண்டுசெல்லுதற்கு முதலில்வந்துமுயன்றவிடமும் இதுவே; மணிமேகலாதெய்வம் அவளுக்குக் காட்சிகொடுத்து அவளை மணிபல்லவத்திற்குக் கொண்டுபோனவிடமும் இதுவே. (பதி) சரு: (ங) சுஉ, கசுகூ, (எ) கரு; (அ) கக, (கo) சஉ; (உக) கசு, கஅரு. (உங) அஅ.

எட்டிகுமரன்:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள ஒருவணிகன்; அரசனாற்கொடுக்கப்படும் எட்டிப்பட்டம பெற்றோன்; மணிமேகலை உவவனஞ்சென்றதை உதயகுமரனுக்கறிவித்தவன் இவனே. (ச) ருஅ, கூச.

(கஅ) உஎ, சஉ, அ௦, ககஉ, கருக, களஉ; (கக) எ, கூ, உ௪; (உ௦) கக, கூக, எகூ, அஉ; (உக) கூ, உ௪, எ௦, எங; (உஉ) ச, க௦, ககரு; (உச) க, உரு.

உருபப்பிரமர்:—உலகம்முப்பத்தொன்றனுள் பன்னிரண்டாவதாகிய பிரஹ்மகாயிகலோகமுதலிய பதினறிலுமிருக்கும் உருபப்பிரஹ்மகணங்கள்; இவர் பதினறுவகையினர்; இதனை இந்நூற்பதிகத்தின் உஅ - உகூ-ம் அடிகளின்குறிப்பாலும், கூ-ம் காதை களஎ-ம் அடிக்குறிப்பாலுமுணர்க.

ஒவ்பரசமேசனன்:—சுதந்திரம்சனமன்னனுங் கந்தருவன்; கந்திற்பாவையில் அதிட்டித்திருக்கும் துவதிகனென்னுந் தெய்வத்தின் நண்பன். (உக) கஙரு.

ககந்தன்:—காந்தனென்னுமரசனுடைய காவற்கணிகையின்புதல்வன்; அவ்வரசன் போர்செய்யவந்த பரசுராமருக்கு முன்னே தோன்ருதொளித்தபொழுது அவர்கட்டளையாற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து செங்கோல்செலுத்தியவன்; தன்புதல்வரிருவருள் இளையோன் பார்ப்பனிமருதியையும், மூத்தோன் வணிகமா

தாகிய விசாகையையும் விரும்பித் தீங்கு செய்யமுயன்ருனென்பதைக்கேள்வியுற்று அவனை வாளாற்றடிந்தவன்; இவனுற் பாதுகாக்கப்பட்டமையின் காவிரிம்பூம்பட்டினம் காகந்தியென்று பெயர்பெற்றது. பரசுராமர்காலமும் இவன்காலமும் ஒன்றென்றுதெரிகினறது. (உஉ) நஉ, கூஎ, சகூ, எஅ, கஙகூ.

தாணிலிருத்தல்பற்றி, இதனைக் கந்தென்றும் கந்தமென்றுங் கூறுவர். இந்நூல் எ-ம் காதை, கூ௪-கூரு-ம் அடிகளின்குறிப்பைப்பார்க்க. (கரு) கூச; (கஎ) க௦; (கக) கூ, கச; (உ௦) ககக, கஉஎ; (உக) க, எ, கூ௩, கூ௪, சகூ, கஙஉ; (உஉ) உ, கூக, கூச, க௦ச, (உச) கசஉ; (உ௪) க௪ரு.

கங்கை:—ஒருநதி; இதன்கரையில் மனைவியரோடு துச்சயராசன் தங்கியிருந்தபொழுதுதான் பாதபங்கயமலையைத்தரிசிக்கவந்த அறவணவடிகள்கண்டு அம்மலையைத்தரிசிக்கும்படி அவனுக்குக்கூறினர். கண்ணகிவடிவஞ்சமைத்தற்காகக் கற்கொணர்தற்கு இமயஞ்சென்ற சேரன் செங்குட்டுவன நால்வகைச்சேனைகளோடும் இதன்கரையில் தங்கியிருந்தான். (க) ருசு, (உசு) எச.

கச்சயம்:—துச்சயராசனது இராசதானி, இஃது அங்கநாட்டுள்ளது. (கo) ருக (கூ) ருக

கண்ணகி:—கோவலன்மனைவி, இவளது கற்புமுதலியவற்றை வெளிப்படுத்தற்பொருட்டே சிலப்பதிகாரஞ் செய்ய

கபிலை:—இப்பெயருள்ளனவாய் இந்நூலில்வந்துள்ளநகரங்கள் இரண்டு. அவற்றுள்:—

க-ம் கபிலை.—இது, கலிங்கநாட்டுள்ளது குமரனென்னும் அரசனுடைய இராசதானி. (உசு) கஎ.

உ-ம் கபிலை.—இது, மகதநாட்டுள்ளது; கபிலனென்னும் பெரிய ஒருமுனிவர் தன்பாற்றவஞ்செய்யப்பெற்றமையின், இஃது இப்பெயர்பெற்றதென்பர்; கபிலவாஸ்துவென்று கூறப்படுவது இதுவே; இந்நகரிலேதான் கௌதமபுத்தர் அவதரித்தனர். (உசு) சச; (உஅ) கசரு.

கம்பாசெட்டி:—ஒருவணிகன் கப்பல்யாத்திரைசெய்பவன். பீலிவளையென்பவன், நெடுமுடிக்கிள்ளிக்குத் தான்பெ

ப்பட்டது. இவளை மறக்கற்புடையாளென்பர்; திருமாபத்தினி, பத்தினிக்கடவுள், மங்கலமடந்தை, மாபெரும்பத்தினி, வீரபத்தினியென்பன இவளுடைய பரியாய நாமங்கள். வஞ்சிநகரப்புறத்துள்ளதாகிய தன்கோயிலைச்சார்ந்து தரிசித்துத் தன்னை வினவிய மணிமேகலைக்குத் தான்மதுரையை அழித்ததுமுதலியவற்றையும், தனது பிற்காலச்செய்தியையும், அவளுடைய பிற்காலச்செய்தியையுங் கூறினள். இவள் புத்தசமயச்சார்புடையாளென்று இந்நூலாலும், சைனமதச்சார்புடையாளென்று சிலப்பதிகாரத்தாலுந் தெரிகின்றது. (உ) சக, ருரு; (அ) சக, (உஎ) கருகு; (உசு) உ, க0; (உஅ) கூசு.

கந்திற்பாவை:—சக்கரவாளக்கோட்டத்திற் சம்பாபதிகோயிலின் கிழக்கேயுள்ள தூணில் மயனால் நிருமிக்கப்பட்ட ஒரு பிரதிமை; துவதிகனென்னுந் தேவனுடைய வடிவமாகவுள்ளது. இஃது எல்லாராலும் பூசித்து வழிபாடு செய்யப்படுதலின், இதை அதிட்டித்துநின்ற துவதிகன், கேட்போர்க்கு இதன்வாயிலாக முக்காலச் செய்தியையுங் கூறுவன்; இதனால், இது நாவுடைப்பாவையென்றுங் கூறப்படும்.

ற்றகுழந்தையை அவனிடம்சேர்ப்பிக்கும்படி இவனிடத்தேதான் ஒப்பித்தனன். இவன் இயற்பெயர் இன்னதென்று தெரியவில்லை. (உஎ) கஅச, (உக) சு.

கரிகாலவளவன்:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையாண்ட ஒருசோழன்; நெருப்பாற்கரிந்த காலையுடையனாதலின், இவன் இப்பெயர்பெற்றான். இதனை "முச்சக் கரமு மளப்பதற்கு நீட்டியகா, லிச்சக் கரமே யளந்ததாற்-செய்ச்செ, யரிகான்மேற் றேன்றொடுக்கு மாய் புனனீர் நாடன், கரிகாலன் கானெருப் புற்று" என்னும் (பொருநராற்றுப்படையிறுதியிலுள்ளது) வெண்பாவாலும், "சுடப்பட் டுயிருய்ந்த சோழன் மகனும், பிடர்த்தலைப் பேராணைப் பெற்ற-கடைக்காற், செயிரறு செங்கோல் செலீஇயினா னில்லை, யுயிருடையா ரெய்தா வினை" எனனும் (பழமொழி, க0ரு) வெண்பாவாலுமுணர்க; வடநாட்டரசர்களைவென்றுசென்று இமயமலையில் தன்புலிப்பொறியை வரைந்தான்; இவன், உருவப்பஃறேரிளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்வனென்றும், சோழநாட்டுள்ள வெண்ணியென்னுமூரிற் சேரபாண்டியர்களை ஒருகாலத்துப் பொருதுவென்றனென்

தும் பொருநராற்றுப்படையால்-தெரிகின்றது; சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானென்றுங் கூறப்படுவன், இன்னும், இவன்வரலாற்றினை இந்நூல் ௩-ம் காதை, கயஎ-கஎஅ-ம் அடிகளின்குறிப்பாலும், புறநானூறு அச்சுப்புத்தகத்தில், பாடப்பட்டோர்வரலாற்றிலுள்ள சோழன்கரிகாற்பெருவளத்தானென்னும் பெயர்க்குறிப்பாலு முணர்ந்துகொள்க (ங) கூகூ, (சு) கஎஅ.

கலிங்கநாடு:—தாயமன்னவராகிய வசு, குமரனென்னும் இருவர்க்குரியது இதிற் சிங்கபுரமென்றும் கபிலையென்றும் பெயர்பெற்ற இரண்டு நகரங்க ளிருந்தன. (உசு) கசு.

கலைநியமம்:—தென்மதுரையிலுள்ள சிந்தாதேவியின்கோயில்; எல்லாசசமயத்தாராலும் புகழப்படுவது, கலாரூபியாகிய சிந்தாதேவிக்கு இடமாயிருத்தலாற்றி, இஃது இப்பெயர்பெற்றது. கலை-வித்தை. நியமம்-கோயில். பலரும்வந்து தங்குதற்குரிய அம்பலமொன்று இக்கோயிலின் முன்னேயிருந்தது. இவ்வம்பலம், அம்பலப்பீடிகையென்றுங் கூறப்படும். இதிலிருக்கும்பொழுதுதான் ஆபுத்திரனே அமுதசுரபியைப்பெற்றான். (கரு) கOகூ, (கச) கO, கஎ.

கவேரகன்னி:—காவேரி இந்நூல் கூ-ம் காதை, ருஉ-ம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

கவேரவனம்:—இராசருஷியும் யோகிகளிற்சிறந்தவரும் காவேரியின்தந்தையுமாகிய கவேரனென்பவர் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த வனம் இது காவிரிப்பூம்பட்டினத்தினருகேயுள்ளது; இந்நூல் கூ-ம் காதை, ருஉ-ம் அடிக்குறிப்பைப்பா

ன்ற சேரன்செங்குட்டுவனால் வெல்லப்பட்டு அவன்கட்டளைப்படி இமயச்சிலையைத் தலையிற்சுமந்தோர். (உசு) மகூ.

காகந்தி:—காவிரிப்பூம்பட்டினம் முன்னொருகாலத்திற் ககந்தனென்னுந்தலைவனாற் பாதுகாக்கப்பட்டமையின், இந்நகர் இப்பெயர்பெற்றது; நீலகேசியில் வேதவாதச்சருக்கத்தில், "காதம் பலவுங் கடந்தபின் காகந்திக் கடிநகருள்" என இப்பெயருள்ள நகரமொன்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. (உஉ) சுஎ.

காஞ்சனபுரம்:- வித்தியாதரநகரங்களுளொன்று; காஞ்சனனும், காயசண்டிகையும் இந்நகரத்தோரே. இது, விஞ்சைமாநகரெனவும் வழங்கப்படும். (கரு) அக, (கஎ) உஉ.

காஞ்சனன்.- ஒருவித்தியாதரன்; காயசண்டிகையின்கணவன்; இவனதுநகரம் காஞ்சனபுரம்; உலகவறவியில் உதயகுமரனைக் காயசண்டிகையின்வடிவமெய்திய மணிமேகலையை அவ்வுதயகுமரன் தொடர்ந்ததுகண்டு, காயசண்டிகையின சோரநாயகனென்றுநினைந்து, அவனை வாளால் வெட்டிவீழ்த்தினான். (உO) எரு, (உO) உஎ, சுக, கOஉ, ககஉ, கஉரு, கஉகூ, (உக) ரு, சஉ, (உஉ) கககூ, கககூ, உOக, (உச) சு.

காந்தி:—ஒருநகரம்; இதில் முக்காலச்செய்திகளையும நனகுணர்ந்தறிவிக்குங் கந்திற்பாவைதெய்வமும, துணையினகிள்ளியென்பவனாற் கட்டப்பட்டுள்ள புத்தாலயமொனறும், தென்மேற்குமூலையில் தருமதவனமென்றுபெயருளள ஒருசோலையுமிருந்தன, மணிமேகலை பலநாட்டங்கியிருந்து அன்னமளித்துப் பலவுயிரக

ர்க்க. (௬) ௫௬.

கவோன்:—ஓரிராசருஷி; இந்நூல் ௯-ம் காதை, ௫௨-ம அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க. (௬) ௫௬.

கந்னி:—துர்க்கை, சம்பாபதியுமாம். இவன் போர்செய்தற்குவந்த பரசுராமன் முன்னே நீசெல்லாதேயென்று காந்தனென்னும்அரசனுக்குக் கூறினள். (௨௨; ௨௭.

கனகவிசயர்:—கனகனும் விசயனும்; இவர்கள் ஆரியநாட்டரசருள் ஒருசாரார்; இவ்விருவரும் பாலகுமரனென்னுமரசன் புதல்வர்; கண்ணகிவடிவஞ்சமைத்தற்பொருட்டுச் சிலைகொணர்தற்காக இமயஞ்செ

ளையும் பாதுகாத்தத் தவத்திறம்பூண்டு அறவணவடிகள்பால் தருமங்கேட்டு மரித்தவிடமும் இந்நகரமே. இது கச்சியெனவும் வழங்கப்படும். (பதி.) ௯0; (௨௧) ௧௭௮, ௧௯௪, ௧௭௪; (௨௮) ௧௫௬.

காந்தன்:—ஒருசோழன்; அகத்தியமுனிவர்பால் மிக்கபத்திமையுடையோன், இவன் வேண்டுகோளுக்கிரங்கியே அவர் தமது கமண்டலத்திருந்தகாவிரியை நதிவடிவாக நிலத்திற்பெருகச்செய்து சோழநாட்டை நீர்வளமுள்ளதாக்கினர். பரசுராமர் போர்செய்தற்குவந்தபொழுது, கன்னி (துர்க்கை யின் கட்டளையால் அவருக்குமுன்னேசெல்லாது வேற்றுருக்கொ

ண்டு சிலநாள் வேறிடத்திருந்தான்; இதனால்; இவன் பரசுராமருடையகாலத்தவனென்று தெரிகின்றது; இவ்வரசன் காந்தமனெனவும், காந்தமன்னவனெனவும் இந்நூலுட் கூறப்படுவன். (பதி.) ௯௦, (உஉ) உ௭.

காந்தாரம்:—சிலதேசங்களைத் தன்னுட்கொண்ட மிகப்பெரியதொரு நாடு, இதிலுள்ளதேசங்களுள் பூருவதேசமெனபது ஒன்று. (௬) ௯௨.

காயங்கரை:—ஒரு நதி, பிரமதருமனெனப்பெரிய ஒரு பௌத்தமுனிவன் இதன் கரையில் வதிந்து தவஞ்செய்தனன், அத்திபதியெனனு மரசன இடவயமெனனு நகரததினின்று நீங்கி அவந்திக்குச் செல்லும்பொழுது நால்வகைச்சேனையோடு இதன்பக்கத்துள்ள சோலையிற றங்கியிருநதான. (௯, ௯௦, உ௧; (உ௧) ௪௭, உ௫) ௬௭

காயசண்டிகை:—ஒருவித்தியாதரமங்கை, காஞ்சனன் மனைவி இவள் அவனோடு பொதியினமலையின் வளங்காணச் சென்று, உண்டவர்களுக்குப் பன்னிரண்டு வருடமளவும் பசியையொழிக்கும் ஒரு நாவற்கனியைக் காலாற் சிதைதது, அக்கனியை யுண்ணுதற் கெண்ணிவந்த பட்டினி நோனபியாகிய விருசிகரென்னும ஒருமுனிவருடைய சாபததாற் பன்னிரண்டு வருடமளவும யானைததீயென்னும் பெருமபசிநோயால் வருந்தி மணிமேகலை கொடுத்தவுணவால் அப்பசி முற்றவொழியப்பெற்றுத் தனது நகரஞ்செலலுகையில் இடையேயுள்ள விந்தமலை

காவிரி:—ஒருநதி; இச்சொல், காவேரியென்னும் வடமொழிச்சிதைவு; இது, கவேரகன்னி, காவிரிப்பாவை, சோழர் குலக்கொடி, தமிழ்ப்பாவை, பொன்னிப்பாவை யெனவும் வழங்கப்படும். இந்நதி கடலொடுகலக்கும் சங்கமத்துறையானது சிறந்த புண்ணிய தீர்த்தமென்று பல நூல்களாலுங் கொண்டாடப்படும்; இந்நூல் ௬-ம் காதை,ரு௨-ம அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க. (பதி) ௯௨, ௯௯, உ௯, உரு; (௯) ருரு; (ரு) ௯௯ (௯ரு) ௪௮ (௨உ) ௪௦.

காவிரிப்பூம்பட்டினம்:—சோழர்களுடைய பழைய இராசதானி: இதில் இந்திரனிருமிக்கப் பட்டுள்ள வழாங்குகளையுடைய ஒரு புத்தாலயமுண்டு: இந்நகரத்தின் பழையபெயர் சம்பாபதியெனபது இது காகந்தியென்றும்புகாரென்றுங் கூறப்படும். (௯) ரு௯; (௧௭, ௧ரு; (உரு) ௧௯ (உ௮) ௧௯ரு.

காவிரிவாயில்:—காவிரிக் கரையில் திருமுகத்துறைகழிகின்ற வாயில்: இது காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ளது. (உஉ) ௪௯

கிருதகோடி:—ஒருமுனிவர்; பிரமாணவாதநூலாசிரியர்களுளொருவர்; பிரத்தியக்ஷமுதலிய பிரமாணம் பத்தினுள் இவராற் கொள்ளப்பட்ட பிரமாணங்கள் எட்டே. (உ௭) ௭.

கிள்ளிவளவன்:—ஒருசோழன். (உரு) ௧௪, ௧௮௦.

குச்சரக்குடிகை:—சம்பாபதியின்கோயில். ௧௮) ௧௭௮, ௧ரு௨

குமரன்:—கலிங்கநாட்டுள்ள கபிலநக

யைப் பாதுகாக்கும் விந்தாகடிகையென் பவன் சாயையாலிழுக்க அவன் வயிற்றிற் சென்று அடங்கினள். (பதி) சுரு, எகூ, (கரு) ஆகூ, (கசு) உ; (கஎ) அ; (கஅ) கசக, கருச, (கக) நகூ, கநஉ, (உ0) உகூ, அரு, க0அ, கசச; (உஉ) கஅஅ, கஅக, கக0, ககஅ.

காராளர்:—சண்பை நகரத்துள்ளார். இந்நூல் ந - ம் காதை, உஅ - உக - ம் அடிகளின் குறிப்பையும், எ - ம் காதை கஉஉ - ம் அடிக்குறிப்பையும் பார்க்க.

காரியாறு:—ஒருநதி, இந்நூல் கக-ம் காதை, கஉசு-ம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

காலவேகம்:—ஒரு யானை; இந்நூல் சு - ம் காதை, ருரு-ம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

ரத்தாசன். (உக) கசு.

குமரி:—ஒருநதி இது கன்னியாகுமரியெனவுங் கன்னியெனவுங் கூறப்படும்; பலரும் தத்தம்பாவங்களைப் போக்குதற்குச்சென்று ஆடிவருவதோர் புண்ணிய தீர்த்தம்; தன்னருகே புஷ்பஹாரவியென்றுபெயர்பெற்ற குமரிதெய்வமெழுந்தருளியிருக்கும ஆலயமொன்றையுடையது. (ரு) நூஎ. (கக) எ, எச, அந.

கூலவாணிகன்சாத்தன்:—இவர் மணிமேகலை நூலாசிரியர், சிலப்பதிகாரநூலாசிரியராகிய இளங்கோவடிகட்கும் அவர் தமையன் சேரன்செங்குட்டுவனுக்கும் மிக்கநட்பினர். இவர் மதுரைக்கூலவாணிகன்சாத்தனெனவும் சீத்தலைச்சாத்தனெனவுங் கூறப்படுவர். "தண்டமிழாசா

அபிதான விளக்கம்.

ஸ்மாத்தன்" என்று சிலப்பதிகாரம், கா
திக்காதையில் இவர் சிறப்பிக்கப்பட்
ருக்கின்றனர். (பதி) கஅ.

கோகம்பாள்:—கரிவயிற்றிற்பிற
ஒருமுனிவர். அசிதகேசகம்பளரென்
ஒருபெயர் பௌத்தநூல்களிற் காண
கின்றது. (கூ) சுரு.

கோம்மை:—பாண்டியர்களின் பழை
இராசதானி; இதற்கு ஒருகாததூரத்திற்
அப்பாலுள்ள இடைச்சேரியிலேதா
சாலியென்பவள் ஆபுத்திரனைப்பெற்ற
(கக) அசு.

கோசம்பி:—கௌசாம்பிநகரம் இந்
வில் கரு-ம் காதை, சுக-ம் அடிக்குறி
யைப்பார்க்க.

கோதமை:—ஒருபார்ப்பனி. சார்ங்க
னென்பவனுடைய தாய் (சு) கஎக,கஅஅ.

கோமுகி:—மணிபல்லவத்துள்ள தோ
பொய்கை. (கக) கக,ருசு; கஎ) கக,
(உ.ரி: கதி) (உஅ) உ0உ.

கோவலன்:—இந்நூலில் இப்பெயரை

த்தால் வருந்திய கோதமையின் துன்ப
தைப் போக்குதற்காக இவ்வுலகத்துள்ள
எல்லாத்தேவர்களையும் சம்பாபதி வருவி
த்துக்காட்டியவிடத்து அக்காட்சியை எ
காலத்தும் யாவருங்காணும்வண்ணம் ம
னல் நிருமிக்கப்பட்டதுபற்றி இஃது இ
ப்பெயர்பெற்றது. (சக்கரவாளம - உல
முப்பத்தொன்றையும் தன்னுள்ளே அட
க்கிய கோளம். கோட்டம்-அறை) காவி
ரிப்பூம்பட்டினத்தின் புறத்தேயுள்ள மய
னத்தின் பக்கத்துள்ளது இதனால் இத
சுடுகாட்டுக்கோட்டமெனவுங்கூறப்படு
இதில் முனிவர்பலரிருந்து தவஞ்செய்
தார்; சம்பாபதிகோயில், கந்திற்பாவை
உலகவறவி என்னுமிம்மூன்றும் இதைச்
சார்ந்துள்ளவையே. (சு) உசு, கூ0, சுக
உ0உ; (எ) கக; (கரு) சுக, (கஎ) எசு
(உஉ) ரு.

சக்கரவாளம்:—சு-ம் காதை கஅசு-
ம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க (கூ) எஅ (உக
ருசு.

யுடையவர் இருவருளர் அவர்களுள்:—

க-ம் கோவலன்-மணிமேகலையின் தந்தை; கண்ணகியின்கணவன்; சிலப்பதிகாரக்கதாநாயகன். வஞ்சிநகர்ப்புறத்தேயுள்ள கோயிலிற் கண்ணகிவடிவத்தோடு இவன் வடிவமும் பூசிக்கப்பட்டுவந்தது. (உ) ௫௦, ௬௯; (௬) ௩; (௪) ௩௮; (எ) ௬௪ (௧௮) எ; (உக) ௬; (உ௮) ௧௯.

உ-ம் கோவலன் - மேற்கூறியகோவலனுக்கு ஒன்பதுதலைமுறை முன்னோன்; இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்குக் காதற்பாங்கன்; அவ்வேந்தனுக்குச் சாரணர்கூறிய உபதேசமொழியைத் தானுங் கேட்டுத் தான் தேடியவையுந் தன்முன்னோர்தேடியவையுமாகிய பொருள்களையெல்லாம் ஏழுநாளிற் றானஞ்செய்துவிட்டுப் பின்னர்த் தவம்புரிந்தோன்; வஞ்சிநகரத்தே புத்தருக்குச் சைத்தியாலயமொன்று கட்டுவித்தோன். (உ௮) ௧௨௪.

கோசிகன்:—சண்பைநகரத்துள்ள ஒரந்தணன்; சுதமதியின்தந்தை. (௬) உக; (எ) ௧௦௨.

கோதமமுனிவன்:—இவர் அகலிகையின் கணவர்; அவளுடைய கற்பையழித்ததுபற்றி இந்திரனுக்கு ஆயிரங்கண்களுண்டாகும்படி சாபங்கொடுத்தனர். (௧௮) ௯௦.

சக்கரவாளக்கோட்டம்:—புத்திரசோக

சங்கதருமன்.—ஒருபௌத்தமுனிவர் இவர்சுதமதிக்கும் அவளுடையதந்தைக்கும் தருமோபதேசஞ்செய்தவர்; ௫ - ம் காதை, ௭௦-ம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

சங்கமன்:—ஒருவணிகன், நீலியின் கணவன் முற்பிறப்பிற் காரணமின்றி இவனைக் கொல்வித்த பாவத்தாலேயே கோவலன் கொலையுண்டிறந்தான். (உ௬) உ௯.

சண்பை:—ஒருநகரம், கடலோரத்துள்ளது; ௬-ம் காதை, உ௮-உக-ம் அடிகளின் குறிப்பையும், எ-ம் காதை, ௧௦௨-ம் அடிக்குறிப்பையும் பார்க்க.

சதுக்கப்பூதம்:—(க) உ௪, உ௫, (உஉ) எஎ.

சந்திரதத்தன்:—கப்பலிற்சென்று வாணிகஞ்செய்யும் ஒருவணிகன்; சாதுவனை நாகர்மலையிலிருந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குக் கப்பலிலேற்றி அழைத்துவந்தவன் இவனே. (௧௬) ௪௧, ௧௨௪.

சம்பாதி:—ஒருபறவை. (௬) ௫௪.

சம்பாதிவனம்:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச்சார்ந்துள்ள ஒருசோலை; மேலே பறந்துசென்றபொழுது சூரியகிரணந் தாற் சிறையிழந்துவிழுந்த சம்பாதியெனும்பறவை இருத்தற்கிடமானதுபற்றி, இஃது இப்பெயர் பெற்றது. (௬) ௫௪.

[illegible]

வதை, இஃது இவளுக்கியற்பெயர்; சமபு மரத்தினகீழிருந்து நோற்றமையின இவள் சமபுவெனவும் பெயர்பெறறவள், சிவந்தநிறமும் சடையுமுடையவள இவ ளிருநதமைபற்றி ஆதிகாலததே சம்பாப தியென்று பெயர்பெற்றிருநத நகரம், கா வேரிநதியின் சமபநததாற பின்பு காவி ரிப்பூமபட்டினமென்று பெயாபெற்றது, புததிரசோகமுற்ற கோதமைக்கு இந்தச சக்கரவாளததுள்ள எலலாததேவாகளை யும வருவிததுககாட்டி அச்சோகத்தை மாற்றி அவளைததேற்றுவிததவள, இவளு டையகோயில குச்சரக்குடிகைமெயனறு (கூ) கூறப்படும்; அருந்தவமுதியோள, கன்னி, கன் குச்சரக் குடிகைக்குமரி, சமபு, சமபுதீவக (கரு) ?, காவறதெய்வம, சாமபுதீவகதெய்வம, தொனமுதாட்டி, பொன்னிறபொலிநத நிறத்தாள், முதியாள முதுமுதாட்டி, மூதநமுதல்வியென இநநூலில இவள வழஙகபபட்டவள. (பதி) உ, ஏ, ௭, கக, க), உ0, உ௬ (உ) உ (௬) ககஅ, க௬, கருஎ, கஅரு, ககo, (கஎ) அ.௧; (க) கசச, கசஎ, கருஉ, க௬௯ (கக) ௯, கக, ௯௯ (உக) ௬, கரு, (உஉ) ௬.

சம்பு:—சமபாபதி. (பதி) ௬.

சம்புத்தீவு:—நாவலமடாரிவினுள் ஒன் று, இது நாவலநதீவெனவும வழஙகப்பப டும. (௬) கஎ, (கக) கoஎ (கரு) உ0 (கஎ) ௬உ (உஉ) உ௬, (உரு) கஉ (உ௩) கo.

இவனை ஒருபொழுதுண்பித்த புண்ணிய மே மணிமேகலை நல்வழிப்படுதற்கு ஏது வாயிறறென்பர், இநநூல் கரு-ம காதை உச-ம அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க. (கக) கoரு, (உக) கஅரு

சாதுவன்:—ஆதிரையின்கணவன், நா கர்களுக்கும அவர்கள்குருமகனுக்கும் சில நீதிகளகூறி, அவர்களை நல்வழிப்படுததி னேன் (கரு) ச, உக, எஉ.

சார்ங்கலன்:—கோதமையின்புதல்வன்; இவன் மயானததிற் பேய்மகளாடியதைக் கண்டு அஞ்சி உயிரையிழநதான. கoரு.

சாலி:—ஒருபார்ப்பனி, அபஞ்சி கன் மனைவி ஆபுத்திரனுடைய தாய எரு, கஅ

சாவகம்:—ஒருநாடு, இதன்தலைநகர் நா கபுரம், இதில் தவளமலையெனறு பெயர் பெறற ஒருமலையுண்டு. இஃது ஆபுததிர னுடனறுங கூறப்படும. (பதி) அஉ; (கச) எச, கoரு, (க) ௬, ௬எ, (உக) அக, (உச) கருரு; (உ) கoக (உ௬) எரு.

சிங்கபுரம்:—ஒருநகரம், கலிங்கநாட் டுள்ளது; இதனரசன வசுவென்பவன், இஃது அரிபுரமெனவும வழங்கபெறும். (உ௬) கஎ, உஉ

சித்திபுரம்.—சீதரராசனுடையநகர். (௬) ௭௬.

சித்திராபதி:—மாதவியின்தாய், மணி மேகலையை உதயகுமரனோடு கூட்டுதற்

சமந்தம் —சமந்தகூடம சமனொளியெனறும பெயர்பெறும (கக) உஉ இதன வரலாற்றை மணிமேகலைப் புத்தகத்தின கஎ-ம பக்கத்திற் பார்க்க

சமனொளி —இலங்காதீவத்துள்ள ஒருமலை இதுபுத்தர தபாதப்படிமையுள்ள உச்சியையுடையது சமந்தமெனறும பெயர் பெறும் இருதி (விதி) பெறறசாரணரால் வலம்வந்து தரிசிக்கப்படுவது. (கக) உஉ, (உ.உ) கமஎ.

சரவணம்:—இமயமலையிலுள்ள ஒரு பொய்கை. (கஅ) கூஉ.

சனமித்திரன்:—புண்ணியராசனுடைய மந்திரிகளுள் ஒருவன, அரசன் புத்தபீடிகையைத்தரிசித்தற்கு மணிபல்லவஞ்செனறபொழுது நாகபுரத்தை ஒருமாதமவரையிற் பாதுகாத்தவன். (உ௫) கஅ.

சாதுசக்கரன்:—ஒருமுனிவன, ஆகாயகமனமுடையவன், தன் முற்பிறப்பிலகுப் பலவகையா முயனறவன், மிக்க விரகுள்ளவன (பதி) ௬௫, (உ) ௬, எக; (ச) எக (௫) அஉ, (கஅ) ௪, எ௬, (உஉ) கஎஎ (உச) உ, அ௬.

சிந்தாதேவி.—ஸரஸ்வதிதேவி. இவளுக்குத் தெனமதுரையிற கலாநியமமெனறு பெயர்பெற்ற ஓராலயமிருந்தது, இவள் ஆபுத்திரனுக்கு அமுதசுரபியை அளித்தவள், இவளைச் சிந்தாவிளக்கெனறுங் கூறுவா 11 நீங்கி-௯0 க௯-ம காதை, க0௬; கா-ம காதை, க௯ உ -ம் காதை,க௩௬-க௯௭-ம அடிகளின குறிப்பைப் பார்க்க.

(உ) க . ௬, க . உ.

சிநங்கி.—மானவயிற்றிற்பிறந்த ஒருமுனிவா. (க௬) ௬௯.

சிவபெருமான்:—இவர்பெயர், ஆலமர் செல்வன, நுதல்விழிநாட்டத்திறையோனென இந்நூலில் வழங்கும. (க) ௫ச; (௩) கஎச

சீதரன்:—சித்திபுரத்தரசன் நீலபதியெ ன்பவளுக்குத் தந்தை (௯) சக.

சீர்த்தி:—மாவலிபரம்பரையிலுதித்தஒர ரசன்புத்திரி, நெடுமுடிக்கிள்ளியின் மனை வி, உதயகுமரனுடையதாய், இராசமாதே வியென்று கூறப்படுவள். (௧௧) ௫, ௬௮.

சுதந்தர்:—புத்தன. (௨௮) ௬௫

சுதமதி:—கௌசிகனென்னும் மந்தணனு டையபுத்திரி மாருதவேகனெனனும் ஒரு வித்தியாதரனால் முனபு கவாந்துகொண்டு போகப்பட்ட இவள் பினபு அவனுற் கா விரிபபூமபட்டினத்திலிடப்பட்டு மாதவி யின் உயிர்த்தோழியாயிருந்தாள் மணி மேகலைபால் மிக்க அனபுடையவள் சங்க தருமனிடத்துத் தருமங்கேட்டவள. (பதி) சக, (௩) ௧௭, ௧௪0, (௫) ௨௪, ௮௯, ௧0௯, (௭) ௧0, ௧௮, (௯) ௧௪, (௭) ௧௯, ௬௧, ௧0௫, ௧௯௬, (௨) ௨0, (௧0) ௭௯, (௧௧) ௧௯0; (௧௨) ௧௭, ௧௪0, (௨௫) ௮௩.

செங்குட்டுவன்:—சேரலாதனபுத்திரன, இளங்கோவடிகளின் தமையன இவன,

தருமசாவகன் —நாகபுரத்தின் அயலி டத்ததாகிய ஒருசோலையிலுளள பௌத்த முனிவன இவன் புண்ணியராசனுக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்தான. (௨௫) ௨.

தருமதத்தன் :—காவிரிப்பூம்பட்டினத் துளள ஒருவணிகன. இவன மதுரைசெ னறு பெரும்பொருளீட்டி எட்டிப்பட்டம பெற்றுன மாமகுமவளையிற கலியாண மினறியிருந்தான. (௨௨) ௩௨, ௧0௪, ௧0௭.

தருமசவனம் —காஞ்சிநகரத்தின தெ னமேற்றிலுளள தோட்டச்சோலை. (௨௮) ௧௮௨.

தருமசாரணர —சாவகநாட்டிலுளள தோட்டமலை. (௧0) ௩

தாரை :—வீரை இலக்குமியென்டவ ரின்தமக்கை இரவிவனமனபுத்திரி, துச்ச யராசனமனைவி யானையால் இறந்தாளெனபதுகேட்டு மாடத்துளள நிலாமுற்றத்திலிருந்து பூமியில்வீழ்ந்திற ந்தாள, அப்பிறப்பில மாதவியாகவந்து பிறந்தவள இவள. (௭) ௧00, ௧0௪; (௯) ௫௧, (௧௧) ௧௬௬, (௧௨) ௧௫, ௪௮,

கண்ணகி தனனுட்டையடைநது கணவ ேனுடு சுவர்ககமபுகுந்தாளென்பதைக்கே ட்டு இமயமலேயிலிருநது சிலேகொணாந் து அவன்வடிவமைதது பிரதிஷ்டை செய்வித்துப்பூசையுமவிழவுமநடததினே ன், இநநூலாசிரியாகிய மதுரைக்கூல வாணிகன் சாத்தனாபால் மிகக அனபு டையன். (உக) என, (உ௨) உ.

சேடி —விததியாதாருலகு (கஎ) உக

ஜைமினி —ஒருமுனிவா அளவைவாத நூலாசிரியாகளுளொருவா, பிரத்தியக்ஷ முதலியபததினுள் இவாகொண்ட பிரமா ணம ஆறே (உஎ) ௬.

சோழர் —(பதி) எக, (கக) சஉ, ககரு; (உஉ) கஉ, கருஉ, ககச, உகடு.

சோழிகவேர், —நெடுமுடிக்கிள்ளி யின் மநதிரிகளுளொருவன், உஉ-ம கா தை, உபரு-ம் அடிகதுறிப்பைப்பாாக்க.

தக்கிணமதுரை:—தென்மதுரை, (கரு) கOஎ (உஉ) கபகூ, கஉக.

தநதிலை.—கற்பகதருநிற்குங் கோயில், இது காவிரிப்பூம்பட்டினததுள்ள கோ யில்களுளொன்று. (ரு) கககூ.

தநமசக்கரம்:—அறவாழி; கO - ம் கா தை, உரு-ம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க. (ரு) எகூ, (ரு) கக.

கOகூ.

திசைமுகநாநு:—பிரமகாயிகலோக (பிரமலோகம் இருபதிலுமுள்ள இருபதவகைப்பட்ட பருமகணங் டஙகள, க-ம காதை, கஎரு-கஎஎ-ம அடி களினகுறிப்பைப் பாாக்க. (பதி) உ௬.

திட்டிவிடம்:—கணணில்விடமுடைய தோா பாமபு, இஃது அழறாகம, நஞசு விழியரவெனவும வழஙகபபடும, இநநூல் க-ம காதை, ஈக-ம அடிககுறிப்பைப்பா ாக்க, நாகஅரசாகள், (வசிநதவபச அரசர்) திருஷ்டிவிஷகுலதிலகரெனறு சிறப்பிக கப்படுவா Epigraphia Indica, Vol. III P 232 பாாகக. (கக) கOO, (உக) கக, சப, (உரு) ருக, ௬ச.

திருமால்.—இவாபெயா, இந்நாலுள ளே நெடியோன, மன்னுயிர்முதலவனெ ன வழஙகப்படும், (கக) பஅ, (கஎ) ரு, (கக) ருக.

திருவள்ளுவர்:—திருக்குறளியற்றிய ஆசிரியா, "தெய்வந தொழாஅள் கொழு நற் றொழுதெழுவாள், பெய்யெனப் பெ ய்யும் பெருமழை யென்றவப், பொய்யி யில் புலவன்" என்று இந்நூலிற் சிறப் பிககப்பட்டுள்ளவர், இதனுல திருக்குறள் இநநூலுக்கு முந்தியதெனபதும, திரு

அபிதான விளக்கம்.

வளனுவர் இந்நூலாசிரியர்க்கு முற்காலத தவரெனபதும் பெறபபடுகினறன. உ௨-ம் காதை, ௬௧-ம அடிக்குறிப்பைப்பாக்க.

தீவதிலகை — மணிபலலவத துள்ள புததபீடிகையை இந்திரனகட்டளைப்படியே பாதுகாததிருப்பவளான ஒருதெய்வ மஙகை, மணிபலலவத தூத தனியேயிருந துவருநதிய மணிமேகலையை முதலிற கண்டு அளவளாவியவள. புணணியராச னுடைய பூர்வசன்மசரீரம மணலிற்புதை நதுகிடந்ததனை அவனுக்குககாட்டியவள (பதி) ௵, (௯௧) ௬, ௨௦, ௨௧, ௫௫, எ௫, ௧௨௦, (௧௨) ௨௬, (௨௧) அஅ, (௨௫) ௧௫௧, ௨௧௬; (௨) ௨௧௨; (௨௯) ௬௯

துரியன் — அஙகநாட்டினகண்ணதாகிய கசசயநகாததரசன, தாரை, வீரை யெனபவாகளின கணவன. (எ) ௯௯, (௧0) ௫௪, (௧௧) ௧௩௪, (௧௨) ௰.

தேவலோகம் — துஷிதலோகப்-உலக முப்பததொன்றனுள் ஒனபதாவது, மகாராஜிகலோகமுதலிய தெய்வலோகமஆறனுள் நானகாவது, இதிலுள்ள பிரா

பாலனென்னுந தேவனே புரசனாக அவ தரிததானெனபா (௧௨) எ௧ (௩௰) ௯

தூணநிழல் — காஞ்சிநகரததிற் புததாலயஙகட்டுவித்த ஒருசோழன, தொடுகழறகிள்ளியின பினனவன. (௨அ) புத்தபீடிகையை எடுத்துச்செல்லமுயன்று தமமுட்பகைமைகொணடுபோர்செய்த இரண்டரசர். (அ) ௫௫ (௯) ௫௪.

நாகநாடு:—இப்பெயருள்ள நாடுகள் இந்நூலில் இரண்டிடததது வந்துளளன. அவறறுள.—

ஒனறு - புதசபீடிகையை எடுத்துச செலலமுயன்று பகைமைகொண்ட அரசாகளுடையது, இது கீழ்ததிசையிலுள ளது. (அ) ௫௪; (௯) ௨௧.

மற்றொன்று-வளைவணனென்னும் அரசனுடையது. (௨௪) ௫௪, (௨௫) ௧௭அ; (௨௯) ௬.

நாகபுரம் —புண்ணியராஜனுடைய இராசதானி,சாவகநாட்டுள்ளது,இது சிலா சாசனஙகளில போசவதிபுரமெனறு வழஙகும. (௨௪) ௬௯.

நாகர்:—மனிதரில ஒருவகையினர்; இவா நக்கசாரணரொனறு இந்நூலிற் கூற பபடுவா; இநநூல ௧௬-ம் காதை, ௫௪-ம அடிககுறிபபைப்பார்கக. (௯௯) ௧௫, ௬௯, ௬௧.

நாகமலை:—இதிலுள்ளவர்களாகிய நாகா உடையில்லாமறசஞ்சரித்தவரென் றும இழிவானதொழிலகள பலவற்றைச செய்துகொண்டிருநதவரென்றுந தெரிகின்றது (௧௬) ௧௫, ௩௧

கஎ௨.

நாமநீதி:—சக்கரவாளக்கோட்டத்து ள்ள கந்திற்பாவையை அழித்தற்காறு முதற்காலஞ்செய்திரப்புகூறும ஒருசேவ ன, இவனசித்திரசேனனுக்கு நணபன (உக ககூக, கஎ0, க௪௭, (உஅ) ககூ

நாலநெடுவெளி நெடுங்கோபுர ... ம்பியர்:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் முத லில அகத்தியமுனிவருடைய கட்டளை யினபடி இந்திரவிழாவெடுப்பித்த ஒரு சோழன் இந்நால முதற்காதை ச-ம வரி க்குறிப்பைப் பாாகக.

நெடிய பந்த—உலகம் முப்பததொனற ளள மகாராஜிகலோகமுதலிய தெய்வ லோகமாறினுமுளள அறுபததேவ கணமிண்டலங்கள ... காதை. கஎ௨-கஎக-ம அடிகளின குறிப்பைப் பாாகக (பதி) உஅ.

நெடுங்கழற்கிள்ளி:—காரூசிங்கரத்திரு ந்த ஒருசோழன்; துணையிளங்கிள்ளியின முன்னோன். (௨அ) கஅ௨

நாகநாட்டாரம்—மணிபல்லவத்துள்ள

நாவலர்தீவு—(உ) க, (ஙு) கஎ, (௩க) கடுஎ, (கரு) உ0

நீலாபதி—சீதரனென்னுமாசனபுத்திரி, அத்திபதியென்னும[illegible]சன மனைவி, இராகு லனுடையதாய (௯) ௬௭, (உ௫) ௬௭.

நெடுஞ்செழியன்:—ஒருபாண்டியன், சிலமபினிமித்தம கோவலனைக கொலை செய்வித்தவன. (உ) ௪௪

நெடுமுடிக்கிள்ளி.—ஒருசோழன்; இவ ன்காரியாற்றிறபோர்செய்து சேரபாண் டியாகளை வென்றவன, கிளளிவளவன, மாவணகிளளி, வடிவேற்கிளளி, வென் வேற்கிளளியெனறும இந்நூலிற கூறப்ப டுவன, (உ௪) உக ௪க, ௫அ, (உ௫) க௭, கஅ0, க௬௬, (உ௯) ௬.

நீலன் ...—திருமாலின அவதா ரமாகிய ... ஒருவா இவா போா செய்யவந்தபொழுதுதான கானதெனன றுஞ் சோழனொருவன ஒளித்துக்கொண டான, இவா, மழுவாளெனடிபோனெனறு இந்நூலிற கூறப்படுவா (உஉ) உ௫, ௩௭

... —...நபுரத்தரசனாகிய வசுவெ

ன்பவனுடைய வேலைக்காரருள் ஒருவன்; இவன் காரணமின்றிச் சங்கமனென்னும் வணிகனைக்கொல்லுவித்தமைபற்றி அவ னுடையமனைவியாகிய நீலியென்பவளாற் சபிக்கப்பட்டோன், கோவலனைப் பிறந்த பாடுசெய்யப்பட்டுவெந்ததென்றுந் தெரிகி ன்றது; இப்பீடிகை, தருமபீடிகையென் றும், தாமரைப்பீடிகையென்றும், புத்த பீடிகையென்றும், மாமணிப்பீடிகையெ ன்றும் இந்நூலில் வழங்கப்படும். (பதி)

வன்இவனே. (உகூ) உரு.

பலதேவன்:—கண்ணனுக்கு முன்னவன். (கக) சாரு, எஎ.

பளிக்கறைமண்டபம்:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச்சார்ந்த உவவனத்திலுள்ளது, இதிற் புத்தபாதபீடிகை யொன்றுண்டு; மணிமேகலை, தன்னை உதயகுமரன்கவாவந்தபொழுது முதலில் இம்மண்டபத்திலேதான் ஒளித்துக்கொண்டாள். (ந) சாச.

பாண்டிநாடு.—(கச) ருரு.

பாண்டியன்.—(கந) அச.

பாண்டுகம்பளம்:—இந்திரனுடைய ஆசனம், இதன்சலனத்தால் இந்திரன் சிலவற்றையறிந்துகொள்வான்; இந்நூல் கச-ம் காதை, உஅ-உகூ-ம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க (உக) உக

பாதபங்கயமலை:—புத்ததேவன் எல்லாவுயிர்களுக்கும் தருமசிந்தையையுண்டாக்கநினைந்து, அவைகளெல்லாங் கண்டு கேட்கும்படி இதன்மேலே நின்று தருமோபதேசஞ்செய்தபொழுது அவன்பாதச்சுவடு தங்கப்பெற்றமையின், இஃது இப்பெயர்பெற்றது, இதனை, "ஆதி முதல்வனறவாழி யாள்வோன், மாதுய ரெவ்வ மக்களை நீக்கி, விலங்குந் தமமுள் வெருஉப்பகை நீக்கி, யுடங்குயிர் வாழ்கவென் றுள்ளங் கசிந்துகத், தொன்றுகாலத்து நின்றற முரைத்த, குன்ற மருங்கிற் குற்றங் கெடுக்கும், பாத பங்கயங் கிடத்தலி னீங்கிது, பாதபங் கயமலை யெனும்பெயர்த் தாயது" (கO-ம் காதை, சாக-சாச) என்பதனு லுணர்க; இது பாதபங்கயமென்றும் வழங்கப்படும். இம்மலை சக, (ரு) சாசா; (ரு) கஎ; (சா) கஉ. (அ) ருo, ருரு, சாந (சா) சாஉ; (கO) க, கசா, அசா; (கக) கசா, உரு, உஎ, நஎ, ருச, கஉசா; (கஉ) கக, (உக) கசா; (உரு) நச, சாரு, கஅரு (உஅ) எஎ, உகஎ, (உகூ) ருo.

பிஞ்ஞை:—நப்பின்னைப்பிராட்டியார். (கக) சாஎ.

பிடகம்:—பௌத்தாகமம்; இது வினயபிடகம், சூத்திரபிடகம், அபிதர்மபிடகமென மூன்றுவகைப்படும், இந்நூல் உசா-ம் காதை, சாசா-ம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

பிரமதருமன்:—ஒருபௌத்தமுனிவன்; அத்திபதியின்மைத்துனன், காயங்கரையெனும் நதிக்கரையிலிருந்து நோற்றோன், முக்காலவுணர்ச்சியு முள்ளவன், பின்னிகழுந்தீங்குகளை பேர்கூறிய அத்திபதிக்கு எடுத்துக்கூறினவன், இலக்குமிக்கு மறுபிறப்பினிகழுஞ்செய்திகளைத் தெரிவித்தவன் புத்தபீடிகையால் தனது பழம்பிறப்புணர்ந்த மணிமேகலை இம்முனிவனகூறியதையும அப்பீடிகையாலறிந்து இவனை மிகததுதித்துப் பாராட்டினள் (சா) கரு (உக) ருo.

பிரமன்:—ப்ரஹ்மா (பதி) உகூ; (கக) ருஅ. கூச.

பீலிவளை:—வளைவணனென்னும் அரசன்மகள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள கழிக்கானற்சோலையை அடைந்து நெடுமுடிக்கிள்ளியோடு ஒருமாதமிருந்து கருவுற்றுப் பின்பு தன்னூரையடைந்தவள் (உச) ருஎ (உரு) கஎகூ, (உகூ) ச

புண்ணியராசன்:—நாகபுரத்தரசன, பசுவயிற்றிற் பொன்முட்டையிற்றங்கிப்

யைக்கிருத்திரகூடமென இக்காலத்திற கூறுகின்றனர்; இது, மகததேசத்தின இராசதானியாயிருந்த இராசக்ருகநகரத்தின் சமீபத்திலுள்ளது. (௧0) ௬அ; (௧௨) ௬அ, ௧0௧.

பாதபீடிகை:—புத்தனுடையபாதப்படி மங்களுள்ள பீடம. இஃது இலங்கைத்தீவு, காவிரிப்பூமபட்டினம், மணிபல்லவதீவ முதலிய இடங்களிலிருந்ததென்றும் பண்டைக்காலத்துப் பௌத்தரால வழி

பிறந்தோன; இவனப்றநதகாலத்திற் புததன்பிறநதபொழுது நிகழ்ந்த நற்குறிகளெல்லாம நிகழ்நதமையின, அவனபெயராகிய தருமசாசனென்பது பெயர்த்து இவனுக்கு இடப்பட்டதென்று தெரிகிறைது; தருமசாவகனெனனும் முனிவனிடதது அறங்கேட்டோன், மணிமேகலையோடு மணிபல்லவமடைந்து புத்தபீடிகைககாட்சியால தன்பழம் பிறப்புணாந்வன இவன், ஆபுத்திரனெனவும், சாவக

மன்னனெனவும் வழங்கப்படுவன், இவனுடைய பூர்வசன்மநாமதேயம் ஆபுத்திரனென்பது. (௨௧) அ௨; (௨௪) ௧௭0, (௨௫) ௧, ௧௧, ௬அ, ௧௧௯, ௧௯0, ௧௯௨, ௧௫௪; (௨௭) ௭௯.

புத்தன்:—புத்ததேவன்; இவனுடைய பெருமை இந்நூலுட்பலவிடத்துங்கூறப்பட்டுள்ளது, இவன்பெயர், அருளறம பூண்டோன், அறவாழியாள்வோன, அறவியங்கிழவோன், அறவோன, ஆதிமுதலவன, ஆதிமுனிவன, ஆரியன், இயல்புணன், உரகர்துயரமொழியபோன், எனபிறக்கொழிய இறந்தோன, ஏகதேவன், ஒருவன், கண்பிறாககளிககுங கண்ணோன, காமற்கடந்தோன, சினேந்திரன், சுக

ப்பார்க்க. (௭) எஅ; (௨0) ௨௯. (௨௨) ௬0, ௫௫.

பூதம்:—அங்காடிப்பூதமெனவும் சதுக்கப்பூதமெனவும இரண்டுள்ளன. இவற்றுள அங்காடிப்பூதத்தின் வரலாற்றை, இந்நூல்முதற்காதை ௬௬-௨0-ம அடிகளின் குறிப்பாலும, சதுக்கப்பூதத்தின் வரலாற்றை முதற்காதை ௨௬-௨௭-ம் அடிகளின் குறிப்பாலு முணர்க. இந்நூலில் வேறுபூதமும் கூறப்பட்டுள்ளது. (௬) ௭௧

பூதி.—ஓரந்தணன்; வயனஙகோடென்னுமூரிலுள்ளவன் ஆபுத்திரனைவளர்ததோன், இளமபூதியெனவுங் கூறப்படுவன (௧௩) ௧௬, ௧0௧.

தன், தருமதலைவன், தன்னுயிர்க்கிரங்கா
ன பிறவுயிரோம்பு மன்னுயிர்முதல்வன்,
தனக்கெனவாழாப்பிறர்க்குரியாளன், தீ
நெறிக்கடும்பகைகடந்தோன், தீமொழி
க்கடைத்தசெவியோன், துறக்கமவேண
டாத்தொல்லோன், நரகர்துயர்கெடநடப்
போன், நாதன், பகவன், பிணிப்பறுமாத
வன், பிறர்க்கறமருளும் பெரியோன்,
பிறர்க்கறமுயலும்பெரியோன், பிறர்க்கு
ரியாளன், பிறவிப்பிணிமருத்துவன்,
புத்தஞாயிறு, புலவன், பெரியவன், பெ
ருந்தவமுனிவன், பெருமகன், பேரறிவா
ளன், பொதுவறிவிகழ்ந்து புலமுறுமாத
வன், போதித்தலைவன், போதிநாதன்,
போதிப்பகவன், போதிமாதவன், போதி
மூலத்துநாதன், போதியுரவோன், மன
னுயிர்முதல்வன், மாரனைவென்றவீரன்,
மிக்கோன், முழுதுமுணர்ந்தோன், முற்ற
வுணர்ந்தமுதல்வன், முன்னவன், வாமன்,
வாய்மொழிசிறந்தநாவோன் என இந்நூ
லுள்ளே வழங்கப்படும். (ரு) சாக, (எ)
கசா, (அ) சகூ, சாக, (கூ) சாக, (க0) க,
சாக, அ௩ (கக) உரு, கூ0, சரு, சாக, எச,
(கஉ) ருஎ, ருஎ, எச, எஅ, அசா, க0உ,
க0அ, ககக (கரு) உசா, உகூ (கசா) கசாஎ,
கஎஅ; (உரு) சா, ருச, சாரு, ருச, ருஅ,
கூஉ, ககரு; (உசா) சாரு, (உஎ) ககூ0,
கசாக, கசாச, கஎச; (உகூ) உசா, சஎ,
(ரு0) கரு.

பூதசதுக்கம்:—தவவேடத்தில் மறை
ந்து தீவழியிற்றொழுகுவோர்முதலிய
அறுவகையாரைப்புடைத்துண்ணும்பூதம்
நிற்றலையுடைய நாற்சந்தி. இந்நூல்முதற்
காதை, உரு-உசா-ம் அடிகளின்குறிப்பை

பூமிசந்திரன்:—நாகபுரத்தரசன், அமர
சுந்தரியின்கணவன், புண்ணியராசனை
வளர்த்தவன். (உச) கஎ0; (உரு) எஎ

பூருவதேசம்:—காந்தாரநாட்டின் ஒரு
பகுதியாகவுள்ளது, இதற்கரசன் அத்தி
பதியெனப்படுவன். (கூ) கரு.

பொதியில்:—பாண்டிநாட்டுள்ள ஒரு
மலை. இதன்வளத்தைக் காணவந்தபொ
ழுதுதான் காயசண்டிகை விருச்சிகனசா
பத்தால் யானைத்தீயென்னும் நோய்ப்பசி
யை யடைந்தாள், இதில் எழுந்தருளியி
ருக்கதலினாலேயே அகத்தியமுனிவர் மலை
யத்திருந்தவன் என்றுகூறப்படுவர். (க)
ரு. (கரு) அஉ, (கஎ) உசா, ருஅ; (உ0)
உஉ.

போதி:—அரசமரம் என்றது பல்குனி
நதிக்கரையிலுள்ளதையெனக்கொள்க.
இதனிழலிலிருந்து ஆராய்ந்தபொழுது
நான்குவகைப்பட்ட சத்தியங்களை அறிந்
தற்குரிய ஞானமுண்டானமை பற்றிப் புத்
தன் 'போதிமாதவன்' என்றுசொல்லப்
படுவன், அவனிருந்ததுபற்றி இது மகா
போதியென்று வழங்கப்படும். கக-ம
காதை, சகூ-ம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.
(கக) எகூ (கஉ) க0க, ககக, (உஅ) கஎச.

மகதம்:—ஒருநாடு, இது தக்கிணமக
தம் உத்தரமகதமென இரண்டுவகைப்ப
டும். (உசா) சஉ.

மகாதீவம்.—பெருந்தீவு. (சா) கசாரு.

மங்கலத்திருநாள்:—புத்தன் வைசாக
சுத்தபூரணிமையில் ஞானம்பெற்ற
மையின், அஃது இப்பெயர்பெற்றுப்
பௌத்தரால் நிரம்பக்கொண்டாடப்ப
டும். (க0) அரு.

மணிமுநன்:—ஒருமுனிவன் தவளமலையிலிருந்து தவஞ்செய்தோன் இம்முனிவனிடத்திருந்த பசுவயிற்றிலேதான் புண்ணியராசன் பிறந்தான. (க) ச, கம, சம.

மணிபல்லவம்:—ஒருசிறுதீவு; இதுகாவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத தெற்கே முப்பது யோசனையளவி லுள்ளது. தனனைத் தரிசித்தோர்களுக்குப் பழம்பிறப்பின செய்தியைத தெரிவிப்பதாகிய புத்தபீடிகையொன்றும் கோமுகியென்னும பொய்கையொன்றும இதில இருந்தன. (பதி) ருசு, உரு, ௬௰) உகஅ (எ) க, உஉ;

(அ) உ; கூ (எ) (கக) உ; (கஉ) சு; (கரு) எக, (க...) ருஅ, (உக) கரு, எசு, கூ0, கஎஅ, (உரு) (...) ருரு, கஉ0, கஉசு, கருக, கஅஉ; (உஅ) உ0ரு.

மணிமேகலாதெய்வம்:—சில தீவிலுள்ளவரை அரக்கர் வாதைபண்ணாதபடி இந்திரனேவலாற் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்த தலையுடைய ஒரு தெய்வம். கோவலன் தன் குலத்தோரொருவனை இத்தெய்வம் கடலிற் பாதுகாத்த நன்றிபாராட்டியே தன் புதல்விக்கு மணிமேகலையென்று பெயரிட்டான். மணிமேகலையை நல்வழிப்படுத்தற்கு எண்ணி அவளை உவவனத்திருந்து மணிபல்லவத்துக்கொண்டுசென்று புத்தபீடிகைக்காட்சியாற் பழம

பிறப்புணர்வித்துப் பூர்வஜன்மநாயகனை இன்னனென்பதைத் தெரிவித்தன்றி, சிறந்த மூன்று மந்திரங்களைப் பின்பு அவளுக்கு உபதேசித்தது. (பதி) ௪௩, ௪௫ (௫) ௯௫; (௬) ௨௦௫, ௨௧௩, (௭) ௨, ௧௮, ௩௩, ௪௦, ௬௦, (௮) ௨௫, (௯) ௫௰, ௬௭, (௧௦) ௫, ௧௬. (௧௧) ௧, ௪௫, ௧௨௦, (௧௨) ௯, ௧௪, ௨௩, ௨௦, ௩௫, (௧௮) ௮௧, (௧௯) ௧௦, (௨௧) ௧௪, ௧௦௯, ௧௮௨; (௨௪) ௬௪, ௭௩, (௨௫) ௧௯௮, ௨௦௭ (௨௬) ௭௦, (௨௮) ௭௯, ௨௧௨; (௨௯) ௩௩.

மணிமேகலை:—கோவலனுக்கு மாதவி பாற் பிறந்தவள்; இக்காப்பியத்தலைவி "காதன் மடந்தையா கையறு காலையு மெய்யகலா, மேதகு நாணு மெலியவன்

ரோவிழி போலுமெய்தற், போதவிழ் மெ
ன்மலர்ப் புன்னையங் கானல் பொருந்து
மிந்த, மாதவி பெற்ற மணிமே கலைநம
மை வாழ்விப்பதே'' என மகாகவியாகிய
கம்பர்புதல்வர் அம்பிகாபதியென்பவர்
தாமியற்றிய கோவைச்செய்யுளில இவ
ளையும் இவளன்னையையும சிலேடையி
லமைததுப் பாராட்டியிருசதல் காணக.
(பதி) ௯௭, ௬௮; (௨) ௪, ௧௩; (௫) ௫,
௧௧, ௨0, ௪௨, ௮௨, ௧௬௮, ௧௭௧ (௪)
௨௬, ௬௭, ௧௨ ௫) ( ) ௮௧, ௯௨, (௭) ௧,
௫, ௧௯, ௨0, ௨௫, ௫௭, (௮) ௧௨ (௯) ௧;
(௰) ௧ (௧௧) ௨, ௧௪, ௧௨ ௭, (௧௨) ௫௧,

ருக, (கரு) ருரு, எஉ, (கசு) கரு0, (கஎ)
கரு, எஅ, கூச; (கஅ) உரு, ருக, ருரு, எகூ,
கஉக, கசரு, கஅ0, கருரு, கஎ0, (ககூ)
ரு0, கசஅ, (உ0) எ0, அச, ககரு, (உக)
கஅ, ருசு, கஅக, கஅஅ (உஉ) சு, கஅ0;
(உரு) உகூ, கூக, (உச) உஉ, எஉ, அரு,
கசரு, (உரு) எ, உ0, கூரு, கருஅ, உருகூ,
(உசு) உருஎ.

மதுராபதி:—தென்மதுரையின் அதிதேவதை இந்ததெய்வததாலேதான் கண்ணகி கோவலனுடையமுற்பிறப்பின் வரலாறுமுதலியவற்றைத் தெரிந்துகொண்டாள். இவள் மதுரைமாதெய்வமென்றுங் கூறப்படுவள் (உசு. கரு

மதுரை:—ஒருநகரம். இதில் சிங்காதேவியின்கோயிலொன்றிருந்தது. ஆபுததி

ரண முதலிற் பலநாளிருந்து அறஞ்செய்
தது இநநகரததேசானை, இது தக்கிணமது
ரையெனவும வழஙகப்படும (கங) க0௫:
(உஉ) க0௬, ௧உக (உ௫) ககக, (உ௬)
கஉ.
மய ர் —செய்வதச்சன்; காவிரிப்பூம்
பட்டினததிற பளிக்கறையிலுள்ள புதத
பீடிகையையும், சக்கரவாளககோட்டத
தையும, கந்திற்பாவையையும நிருமித்த
வன் நுவனே, இவனை ஆசாதசசமென
னறுங கூறுவர் (௬) எக, (௮) உ0க,
(உக) கருஉ.
மருதி :— காவிரிப்பூம்பட்டினததுள்ள
ஒருபாாப்பனி. (உஉ) சக, கசஎ.
மறு.—(உஉ) உக0.

மாசாத்துவார் :—கோவலன்றந்தை; இவன் கோவலன் இறந்ததைக்கேள்வியுற்றுத் தன்கையிலுள்ள பொருளனைத்தையுந் தானஞ்செய்துவிட்டுப் பௌத்தமதச்சார்பினனாய்த் துறவுபூண்டு வஞ்சிநகரஞ்சென்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தான அறவணவடிகளைக் காணுதற்குக் காஞ்சிநகரஞ்செல்லும்படி மணிமேகலையைத் தூண்டினவன் இவனே. (உஅ)எ௱.

மாதவி :—ஒருநாடகக்கணிகை, கோவலனுடைய காதற்பரத்தையாயிருந்து மணிமேகலையைப் பெற்றுள், கோவலன கொலையுண்டதுகேட்டுத் துறந்து அறவ

ணவடிகள்பாலதருமங்கேட்டு அவருடனே
காஞ்சிசென்று நோற்றிருந்தாள் (பதி)
௲௬ (௨) ௩, க0, க௨, ௬எ, ௯) க, கக,
சாகூ, (௩) சாஎ, அக (எ) கஙடு0, (௮) ௨௯,
(க0) எகூ, (கக) க௩, (க௨) கஎ, (க௩) எக,
(க௮) அ, ௨ரு, ருகூ, (௨க) எஅ, சரு௨,
கஎ0, (௨௨) கஎகூ, (௨௩) ௩, ௨0, ௩கூ, கூ0.
மாார்:—தருமவிரோதியான இச்சை
களை மனத்திலுண்டாக்குமொருதேவன்.
இந்நூல் ரு-ம காதை, எஎ-ம அடிக்குறிப்
பைப் பார்க்க. (கக) சாக, (௬0) கக.
மாருதவேகன்:—ஒரு வித்தியாதரன்,
இந்திரவிழாச்சேவிக்கற்குக் காவிரிப்பூம
பட்டினத்திற்கு வருகையிற் சண்பைநகர
த்திற சுதமதியென்னும் பார்ப்பனியைக
கவாந்துகொண்டவன். (௬) ௬௬, (சா)

உள; (எ) கயஅ.

மாவளத்தான்:—ஒருசோழன (கஙு) கஉஎ, கரு௬, கநு, க ரு, (உச) உகூ, ருஅ (உரு) கச, கஅ, (உஅ) கஎஉ; (உக) ரு.

மாவி:—ஓரரசன நெடுமுடிக்கிள்ளி யினமனைவியாகிய சாதகியெனபவள. இவனகுலததினளென்று கூறபபட்டிரு ககிருள. (மக) ருச.

முசுகுந்தன்.—சூரியகுலத்திற்பிறந்த ஒருசககவாததி. இவன காவிரிப்பூமபட டினததிலிருநது முனனமரசாணடவன. (க) ககூ.

முந்நூற்றுவர்.—(ரு) கசஉ, (ரு) கரு.

மேரு.—ஒருமலை, இது சக்கரவாளததி ன் நடுவேயுளளது, சுமேருவென்றுங்கூற

ப்படும். (பதி) ரு; (சா) ககூரு (கஅ) கூஉ.

யானைந்தீ—தணியாப்பசியையிளைவிப

பூம்பட்டினத்திலிருந்தது. (க) உஎ; (ற) ககா.

வரந்தி:—ஒருநகரம. (கூ) உஅ.

வசு:—ஓரரசன், இவன கலிஙகநாட்டு ள்ள சிஙகபுரததை ஆண்டவன. உசா) கசா.

வந்நி—சேரர்களுடைய இராசதானி, ஒரு ஒருகொடியினபெயரைப் பெற்ற னபா கருவூரெனவுங் கூறப்படும. (பதி) அசா, (க, ரசா (கசு) கஉ0, (உக)

௬௧, (உ௯) ௧௫ (உ॥) உ0௬, உ௲௮;
(உ௬) ௭௮; (உ௮) உ, ௧0௧.

வடிவேற்கிள்ளி:—ஒருசோழன். (௫)
௧௬௲

வந்தவர்.—வதஸராஜனாகிய உதய
ணன (௧௫) ௬உ.

வயந்தமாலை:— மாதவிதோழி இவ
ளை கூனியென்றுங்கூறுவா. (பதி) ௲௬,
(உ) ௨, ௧0, ௲௭, ௭௪, (௲) ௧; (௪) ௨௧

வயணங்கோடு:— பாண்டிநாட்டுள்ள
தாகிய ஒரூர். ஆபுத்திரன் இந்தவூரிலுள்
ள பூதியென்பவனுடையவீட்டிலேதான
வளாநதான; இது வயவனங்கோடென
வும வழங்கப்படும. (௧௲) ௧௫.

வீளாவணர்:—நாகநாட்டரசன்,வாசம

யிலையினகணவன, பீலிவளையின்றநதை.
(உ௭)' ௫.

வாசந்தவை.—ஒருமுதியவள், இவள் இராசமாதேவி முதலியோர்க்கு மனதது ணபமுண்டானபொழுது பலநீதிமொழிகளைககூறி அதனை [illegible]பாககுபவள். (உரு) க.

வாசமயிலை —வளைவணனமனைவி, பீலிவளையினதாய் (உ௪) ௫௬.

வாணன்:—பாணசுரன. (௬) கஉரு

வாரணசி:—காசி; இது வாரணவாசி யெனவும வழஙகும. (கரு) ரு, எ௪.

விசாகை:—ஒருவணிகமாது, இவள் மரணபரியநதம் விவாகமினறிக் கனனி மாடததிருநதே காலங்கழிததவள். (உஉ) அரு, ௪௬, க0௪, கஉச, கசரு.

பதோர் நோய்; இதனுற காயசணடிகை பனனிரண்டுவருடம் மிகத துன்புறறுப் பின்பு மணிமேகலை அளிததஉணவால் அததுன்பமொழிந்தாள். (பதி) சுசு; (கஎ) எ, சச, எரு, (கக) ககக, க[illegible]; (உ0) நடு, கக௪.

விசுவாமிததிரர்:—ஒருமுனிவர். இவர் வறட்காலமொனறிற பசிததுன்பைப் பொறுக்கலாற்றது நாயின்இறைச்சியைத்தின்னுதறகுமுயனறா, “அரசுதலை

யூகி:—யௌகந்தராயணனென்று பெயர்பெற்ற ஓரந்தணன்; கடு - ம காதை, சுச-ம் அடிக்குறிப்பைப் பாாக்க.

வச்சிரக்கோட்டம்:-வச்சிராயுதநிற்குங் கோயில், இஃது அக்காலத்திற் காவிரிப்

நீங்கிய வந்தணன்" என்று கூறப்பட்டிருக்கிறார். (கக) ௭௪.

விடர்ச்சிலைபொறித்தவேந்தன்:—ஒரு சேரன் இவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனெனவுங்கூறப்படுவன், கோவ

வனுக்கு ஒன்பதுதலைமுறை முன்னோகிய கோவலனுக்குக் காதற்பாங்கன் (உஅ) க0ச.

விந்தம்:—ஒருமலை; இச்சொல் விந்தியமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு, இதில் துர்க்கை யெழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயமொன்றுண்டு; இதனைக்காப்பவள் விந்தாகடிகையெனப்படுவள். (உ0) ககஎ, கஉ0.

விந்தாடவிகை:—ஒருதெய்வப்பெண் விந்தமலையினமேல் யாரேனுஞ்செல்லு

வாராயின், அவரைச் சாயையாலிழுத்துத் தன்வயிற்றிலிடுபவள். (உ0) கஉ0

வியாசர்:—இவர் பிரமாணவாதநூலாசிரியர்களுள் ஒருவர்; இவர்கொண்டபிரமாணம் பத்து. (உஎ) ருக.

விராடன்:—ஓரரசன, இவன ஸ்ரீமகாபாரதத்திற் கூறப்பட்டவன். (௬) கசசு.

விரிஞ்சி:—இவர் புலிவயிற்றிற்பிறந்த ஒருமுனிவர். (கசு) சுச.

விருச்சிகன்:—இவர் பொதியின் மலைச

சாரலில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஒரு முனிவர் பன்னிரண்டுவருடத்திற்கு ஒரு முறையுண்ணும் பட்டினிவிரதி, தாமபா ரணம செய்யக்கருதிவைதத நாவற்பழத தைச் சிதைத்ததுபற்றிக் காயசண்டிகை யையச சபிததவர். (கஎ) உஅ, கூ௩.

வீளா:—இலக்குமி, தாரை எனபவரின் சகோதரி, துச்சயன்மனைவி, மதுமயக் கததால் யானையின்முனனே சென்று உயி ரை விட்டவள், சுதமதியாகப் பிறநதவள் இவளே. (எ) கஎ௫; (கஎ) ௬௧; (கக) கநுசு (கஉ) க௩, சஅ, ககஎ.

வென்வேற்கிள்ளி.—ஒரு சோழன்.

(௨௩) ௩.

மணிமேகலை
பத்திரம்.

பக்கம்.

கணபதி துணை.

மணிமேகலை.

பதிகம்.

[கதைபோதிபாட்டு.]*

இளங்கதிர் ஞாயி றெள்ளுந் தோற்றத்து
விளங்கொளி மேனி விரிசடை யாட்டி
பொன்றிகழ் நெடுவரை யுச்சித் தோன்றித்
தென்றிசைப் பெயர்ந்தவித் தீவத் தெய்வதஞ்
சாகைச் சம்பு தன்கீழ் நின்று
மாநில மடந்தைக்கு வருந்துயர் கேட்டு
வெந்திற லரக்கர்க்கு வெம்பகை நோற்ற
சம்பு வென்பாள் சம்பா பதியினள்
செங்கதிர்ச் செல்வன் றிருக்குலம் விளக்குங்

கஞ்ச வேட்கையிற் காந்தமன் வேண்ட

இதுவும், இதுபோல் இந்நூலின் ஒவ்வொருபாகத்தின் தலைப்பில் இருதலைப் பகரத்தினுள்ளே பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள வாக்கியங்களும், கிடைத்த கையெழுத்துப் பிரதிகளுள் மிகப் பழமையானதும் இந்நூற்பரிசோதனைக்கு இன்றியமையாததாக இருந்ததுமாகிய **மிதிலைப்பட்டி அழகிய சிற்றம்பலக்கவிராயரவர்கள் வீட்டுப்** பிரதியிற் காணப்பட்டன. பதிகத்தினிறுதியில் "ஆறைம் பாட்டினுள் அறிய வைத் தனனென" என்றிருத்தலால், இந்நூற்பகுதிகளின்பெயர் காதையென்றிருத்தலினும் பாட்டென்றிருத்தலே பொருத்தமுடை

௧. ஞாயிறு - சூரியன். எள்ளும் - இகழும்; உவமவுருபுமாம். 'எள்ளுந் தோற்றல்' எனவும்பாடம்.

௧-௨. "பொன்னிற் பொலிந்த நிறத்தா டோன்ற" என்பர் பின்னும் (௩ - ம் காதை, ௧௨௫ - ம் அடி).

௩. வரை - மேரு. உச்சி - உச்சியில.

௪. இத்தீவம் - சம்புத்தீவு.

௫. சாகை - கிளை. சம்பு - நாவல்.

௭. வெம்பகைநோற்ற-வெவ்வியபகை பாகநோற்ற.

௮. சம்பாபதியினள் - சம்பாபதியினிடத்தேயிருந்தாள். சம்பாபதியென்பது காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின்பழையபெயர்.

௯. செங்கதிர்ச்செலவன் திருக்குலம்-சூரியகுலம்.

௧௦. கஞ்ச வேட்கையின் - நீருண்டாகும் விருப்பத்தையுடைய; (கம் - நீர்). காந்தமன் - காந்தனாகியமன்; காந்தனென்பது ஒரு சோழனபெயர்; "கன்னியேவலிற் காந்த மன்னவன்" (௨௨-ம் காதை-௨௭) என்று பின்வருதல் காண்க.

மணிமேகலை.

வமா முனிவ னகத்தியன் றனாது
கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை
செங்குணக் கொழுகிய சம்பா பதியயற்
பொங்குநீர்ப் பரப்பொடு பொருந்தித் தோன்ற
வாங்கினி திருந்த வருந்தவ முதியோ
ளோங்குநீர்ப் பாவையை யுவந்தெதிர் கொண்டாங்

காணு விசும்பி னாகாய கங்கை
வேணவாத் தீர்த்த விளக்கே வாவெனப்
பின்னிலை முனியாப் பெருந்தவன் கேட்டீங்
கன்னை கேளிவ் வருந்தவ முதியோ
னின்னால் வணங்குந் தகைமையள் வணங்கெனப்
பாடல்சால் சிறப்பிற் பரதத் தோங்கிய
கோடாச் செங்கோற் சோழர்தங் குலக்கொடி
கோணிலை திரிந்து கோடை நீடினுந்
தானிலை திரியாத் தண்டமிழ்ப் பாவை
தொழுதன ளிற்பவத் தொன்மை தாட்டி
கழுமிய வுவகையிற் கவாற்கொண் டிருந்து
தெய்வக் கருவுந் திசைமுகக் கருவுஞ்
செம்மலர் முதியோன் செய்த வந்நா

௧௧. "அமர முனிவ னகத்தியன் றனாது" என இவ்வடியே பின்னும்வரும்; (உஉ - ம்காதை - ௩௫).

௧௨. கரகம் - குண்டிகை; "நீரற வறியாக் கரகத்து" என்பது புறநானூறு, ௧. 'கரகங் கவிழ்ந்த' எனவும் பாடம். காவிரிப்பாவை - காவிரியாகிய பாவை; "நீர்ப்

பாவை" (பதிகம்-கசு) என்பர் பின்னும்.

கரு. செங்குணக்கு - செவ்விய கிழக்கு; செம்மை - நேர்மை.

கஎ. ஆறு - நேயம்; "ஆறுப் பைங்கிளி யாண்டுப் பறந்ததே" என்பது சீவக சிந்தாமணி, குணமாலையாரிலம்பகம், கருஉ. 'ஆறூஉ விசும்பின்' எனவும் பாடம். ஆகாயகங்கை - பெயர்.

கஅ. வேணவா - வேட்கையாலாகிய அவா.

ககூ. பின்னிலைமுனியா - பின்நிற்றலை வெறாத. பெருந்தவன் - அகத்தியன்.

உ0. அன்னை - விரி. அன்னையென்றது, காவிரியை.

உக. 'தன்மையள்' எனவும் பாடம்.

உஉ. பரதத்ரு - பரதகண்டத்தில்.

உரு. சோழர்தங்குலககொடி - வேற்று வேந்தரணுகாமையால் சோழர்தங் குலக கொடியாயுள்ளாள். இப்படியே வையை நதியை, "வையை யென்ற பொய்யாக குலககொடி" என்று இளங்கோவடிகள் கூறியிருத்தல் காண்க; சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியிறுத்தகாதை, சஎ0.

உ௪. 'கோணிலை திரிந்து' எனவும் பாடம்.

உ௫. தண்டமிழ்ப்பாவை - சாவிரி.

உ௬. தொழுதனணிறப - தொழுது நிற்ப.

உஎ. கழுமிய - கலந்த. கவான் -

துடை.

உஅ - உகூ. தெய்வக்கரு - உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் மகாராஜிகலோகமுதலிய தெய்வலோகம் ஆறினுமுள்ள ஆறுவகைத் தெய்வகணபிண்டங்கள்; தெயவலோகம் ஆறவன :— (க) மகாராஜிகலோகம், (உ) திரயத்திரிம்சலோகம், (௩) யாமலோகம், (௪) துஷிதலோகம, (௫) நிருமாணரதிலோகம், (௬) பரநிருமிதவசவிருத்திலோகம் என்பன; இந்நாலுவா

பதிகம்.

௩௦ ஒள்ஒளியர்ப் படுத்தலிவ் விரும்பெயர் மூதூர்
நின்பெயர்ப் படுத்தே னீவா ழியவென
விருபாற் பெயரிய வுருகெழு மூதூ
ரொருநூறு வேள்வி யுரவோன் றனக்குப்
பெருவிழா வறைந்ததும் பெருகிய தலைனச்

நயிற், பெருவனப் பெய்திய தெய்வதக் கணங்களும்'' என்று பின்வருதல் காண்க; (சு - ம் காதை, கஎஅ - கஎகூ). திசைமுககசரு - ப்ரஹ்ம காயிகலோக முதலிய ப்ரஹ்மலோகம் இருபதினுமுள்ள இருபதுவகைப்பட்ட ப்ரஹ்மகணபிண்டங்கள். ப்ரஹ்மலோகம் இருபதாவன:— (க) ப்ராஹ்மகாயிகலோகம், (உ) ப்ரஹ்மபுரோகிதலோகம், (ந) மஹாப்ரஹ்மலோகம், (ச) பரீத்தாபலோகம், (ரு) அப்பிரமாணபலோகம், (சு) ஆபாஸ்வரலோகம், (எ) பரீததசுபலோ சம்பாபதி'' (சு - ம் காதை, கநூஅ) என்று பின்வருதலாலுணர்க. **சிலப்பதிகாரத்திலும்** இந்நூலிலும் தென்மதுரையையும் அதன் அதிதேவதையையும் மதுராபதியென்று வழங்கியிருத்தல் காண்க. சோழர்களின் பழைய இராசதானியாதலின், இந்நகாம், மூதூரெனப்பட்டது. இப்படியே இந்நூலிற் பலவிடத்தும் இந்நகரை மூதூரென்றுவழங்குவர்; (உ-ம் காதை கூ, ச0; ந-ம் காதை கூ; ச - ம் காதை உஅ; கஅ - ம் காதை சுக; உ0 - ம் காதை உஅ; உக - ம் காதை

லோகம், (அ) அப்பிரமாணசுபலோகம், (கூ) சுபகிருஸ்நலோகம், (க0) பிரகத்பலலோகம், (கக) அஸம்ஞ்யாஸத்துவலோகம், (கஉ) அப்பிரகலோகம், (கங) அதபலோகம், (கச) ஸுதர்சலோகம், (கரு) ஸுதர்சிலோகம், (கசு) அகநிஷ்டலோகம், (கஎ) ஆகாசானந்தியாயதனலோகம், (கஅ) விஞ்ஞானனந்தியாயதனலோகம், (ககூ) அகிஞ்சந்யாயதனலோகம், (உ0) நைவஸம்ஜ்ஞாயதனலோகமென்பன. இவற்றுள், (க) பிரஹ்மகாயிகலோகமுதலிய பதினொன்றையும் ரூபப்பிரஹ்மலோகமென்றும், (கஎ) ஆகாசானந்தியாயதனலோகமுதலிய நான்கையும் அரூபப்பிரஹ்மலோகமென்றும் கூறுவர், "நால்வகை மரபி னரூபப் பிரமரு, நானால வகையி னுரூபப் பிரமரும" என்று இந்நூலுள்ளே பின்பு வருதல்காண்க; (சு-ம் காதை, கஎசு - கஎஎ). மேற்கூறியவற்றுள், தெய்வலோகங்கள் ஆறும ஸகாமலோகங்களென்றும், பிரஹ்மலோகங்கள் இருபதும் நிஷ்காமலோகங்களென்றும கூறப்படும். செம்மலர் முதியோன் - மஹாப்ரஹ்மா. இவை, பௌத்தநூலிற் காணப்பட்டன. அந்நாள் - அந்நாளில.

கூ0. என்பெயர்ப்படுத்த - என்பெயர்ப் படச்செய்த; என்றதனால், சம்பாபதியென்னும் பெயர், சம்புத்தீவத்தெய்வத்திற்கு இயல்பாகவே உண்டென்பது பெறப்பட்டது. இதனை, "தவ்லை கொல கககூ). "ஆரங்கண்ணிச் சோழன்மூதூர்" (பதிகம் - கஉ) எனவும், "வீங்குநீர் வேலி யுலகிற் கவன்குலத்தோ, டோங்கிப் பரந்தொழுக லான்" (மங்கலவாழ்த்துப் பாடல், "பூம்புகார்."—) எனவும் சிலப்பதிகாரத்தும் வருதல காண்க.

கூஉ. இருபாற் பெயரிய - சம்பாபதி காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் இருவகைப்பெயரினையுடைய, உருகெழுமூதூர் - பகைவர்க்கு அச்சத்தைச்செய்தல் பொருந்திய பழைய ஊர். இவ்வடியே, ச - ம் காதையில் கூக - ம் அடியாய் வந்திருததல் காண்க.

க - கூஉ. விரிசடையாட்டி தெய்வதம் சம்புவென்பாள், சம்பாபதியினள்; (அககாலத்துக்) காவிரிப்பாவை ஒழுகி அச்சம்பாபதியயலில் தோன்ற, ஆங்கிருந்த முதியோள் நீர்ப்பாவையை எதிர்கொண்டு விளககே ஒாவென, (அதனைப்) பெருந்தவன் கேட்டு, வணங்கென, குலக்கொடி தண்டமிழ்ப்பாவை அம்முதியாளைத் தொழுதுநிற்ப, அம்மூதாட்டி, அவளைக் கவானிற்கொண்டிருந்து, அந்நாளில், என்பெயர்ப்படுத்த இம்மூதூரை நின்பெயர்ப்படுத்தேன், நீவாழியவென் றலால இருபாற்பெயரிய மூதூரெனக.

கூங. நூறுவேள்வியுரவோன் - இந்திரன்; சதமகன்.

கூச. அலர்பெருகியதென்று; அலர் - பலரறியநிகழ்ந்தசொல்.

மணிமேகலை.

சிதைந்த நெஞ்சிற் சித்திரா பதிதான்
வயந்த மாலையான் மாதவிக் குரைத்தது
மணிமே கலைதான் மாமலர் கொய்ய
வணிமலர்ப் பூம்பொழி லகவயிற் சென்றது
மாங்கப் பூம்பொழி லரசிளங் குமரனைப்
பாங்கிற் கண்டவள் பளிக்கறை புக்கதும்
பளிக்கறை புக்க பாவையைக் கண்டவன்
றுளக்குறு நெஞ்சிற் றுயரொடும் போயபின்
மணிமே கலாதெய்வம் வந்துதோன் றியது
மணிமே கலையைமணி பல்லவத் துய்த்தது
முவவன மருங்கினவ் வுரைசா றெய்வதஞ்
சுதமதி தன்னைத் துயிலெடுப் பியதூஉ
மாங்கத் தீவகத் தாயிழை நல்லா
டான்றுயி லுணர்ந்து தனித்துய ருழந்தது
முழங்கோ ளாங்கணொ ரொளிமணிப் பீடிகைப்
பழம்பிறப் பெல்லாம பான்மையி னுணர்ந்தது

௩௫. சித்திராபதி - மாதவியின் நற்றாய். இதனை, பின்பு, "எற்பயந்த - சித்திராபதிக்குஞ் செப்புநீ" (உ-ம் காதை, ௭0-௭௧) என்று மாதவி கூறுதலாலுணர்க.

௩௬. வயந்தமாலை - மாதவியின்தோழி;

"தன்மக டோழி, வயந்த மாலையை வரு கெனக் கூஉய்" எனப் பின்னர்க்கூறுதல காண்க; (உ-ம் காதை, எ-அ). இவளைக்கூ ணிபொறாய் வழங்குவர். மாதவி - மணி மேகலையின் தாய்; நாடகக்கணிகை.

௲அ. பொழில - உவவனம். அசவ யின் - உள்ளிடத்தே.

௲௯. பொழில - பொழிலில். அரசி ளங்குமரன - உதயகுமரன்.

௨௦. பளிக்கறை - பளிங்காலாகிய அறை.

௨௧. பாவை - மணிமேகலை. அவன் -

உதயகுமரன.

சஉ. துளக்குறநெஞ்சு - நிலைகலங்குதலுற்ற நெஞ்சு; "கடிமரந் துளங்கிய காவும்" என்பது புறநானூறு, உகூ. 'பெயர்ந்தபின்' என்றும் பாடம்.

சங. மணிமேகலாதெய்வம் - இத்தீவினுள்ளவனை அரக்கர்வாதைபண்ணுமல் இந்திரனேவலாலே பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்ததலையுடையது; கோவலனுடைய குலதெய்வம்.

சச. மணிபல்லவம் - ஒரு சிறுதீவு; இதனை அநதரத்திவென்றும் வழங்குவர். 'மணிப்பலலவம்' எனவும் பாடம். இந்நூலில இப்பெயர்வருமிடங்களிலெல்லாம் இப்பாடங்கொள்க.

௫௫. உவவனம - உண்டாக்கப்பட்ட வனம்; உபவனமென்னும் வடமொழிச் சிதைவு; இதனை ஆராமமென்றும் வழங்குவர். உரைசால - புகழமைந்த.

௫௬. சுதமதி - மாதவியின் தோழியாகிய ஒரு பார்ப்பனி. துயில எடுப்பிய தூஉம் - துயில் எழுப்பியதும்; "உரவு நீரப் பரப்பி னூர்துயி லெடுப்பி" என்பது, சிலப்பதிகாரம், அந்திமாலைச்சிறப்புச்செய்காதை, ௭௬. 'துயிலெழுப்பியதூஉம்' எனவும் பாடம்.

௫௭. நல்லாள் - மணிமேகலை.

௫௮. தனித்துயருழந்ததும் - ஒப்பற்ற துயரால் வருந்தியதும்; "அருந்துயருழக்குநின் றிருந்திழை யரிவை" என்பது புறநானூறு, ௧௪௬. 'தான்றுயிலெ

ழூந்து' எனவும் பாடம்.

௪௧. 'உழக்தோன் முன்னர்' எனவும் பாடம். ஒளிமணிப்பீடிகை - செவ்வொளியையுடைய மாணிக்கத்தாலாகிய (புத்தனுடைய) பாதபீடம். பீடிகை - பீடிகையாஃ.

ப கம்.

முணர்ந்தோன் முன்ன ருயர்தெய்வந் தோன்றி
மனங்கவ லொழிகென மந்திரங் கொடுத்ததுந்
தீவ திலகை செவ்வனந் தோன்றி
மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடிக் களித்ததும்
பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி தாயரோ
டியாப்புறு மாதவத் தறவணர்த் தொழுதது
மறவண வடிக ளாபுத் திரன்றிற
நறுமலர்க் கோதைக்கு நன்கன முரைத்தது
மாங்கப் பாத்திர மாபுத் திரன்பாற்
சிந்தா தேவி கொடுத்த வண்ணமு
மற்றப் பாத்திர மடக்கொடி யேந்திப்
பிச்சைக் கவ்வூர்ப் பெருந்தெரு வடைந்ததும்
பிச்சை யேற்ற பெய்வளை கடிஞையிற்

௫க. உயர்தெய்வம் -
ய்வம்.

தாயரென இந்நூலுள்ளே யாண்டும் வழ
ங்கி வருதல் காண்க.

௫உ. கவல் - கவலுதல்; முதனிலைத் தொழிற்பெயர். மந்திரம் - வேற்றுரு அடைவிப்பதும், அந்தரந்திரியச்செய்வதும், பசியையொழிப்பது மாகிய மூன்று மந்திரங்கள். கொடுத்ததும் - உபதேசித்ததும். 'ஒழியென' எனவும் பாடம்.

௫ங. தீவதிலகை - மணிபல்லவத்திலுள்ள புத்தனுடைய பாதபீடிகையை இந்

௫சு. யாப்பு - கட்டு; அறவணர்-புத்த சங்கத்தாரான ஒரு முதியமுனிவர்.

௫எ. ஆபுத்திரன் - ஒரந்தணன்; தன்னைப்பெறறவுடன் தாய் நீங்கிவிட, எழு நாள் வரையில ஒரு பசுவாற்பாதூட்டிக் காக்கப்பட்டமையின், இவன் இப்பெயர் பெற்றான். திறம் - வரலாறு.

௫அ. 'நறுமணக்கோதைக்கு' எனவும்

திரனேவலாற்காவல்பூண்டு ஒழுகுபவள்; தீவுக்கு அலங்காரமாக உள்ளவளென்பது பொருள். செவ்வனம் - செவ்விதாக; "தீவ திலகை செவ்வன முரைக்கும்" (௧௧-ம் காதை, ௨0) எனவும், "சிறந்தோர்க் கலலது செவ்வனஞ் சுரவாது" (௧௧-ம் காதை, ௧௨௧) எனவும் பின்னர் இம்மொழி இப்பொருளில் வழங்கிவருதல் காண்க.

௫௪. மாபெரும்பாத்திரம் - அமுதசுரபியென்னும்பெயருள்ள பிக்ஷாபாத்திரம்; பாத்திரம - பாத்திரத்தை. மடக்கொடிக்கு - மணிமேகலைக்கு.

௫௫. தாயரோடு-மாதவி சுதமதியென்னும் இருவரோடு; "ஆங்கத் தாயரோடறவணர்த் தேர்ந்து" (பதிகம், ௮௯) எனவும், "பொற்றொடி தாயரு மப்பதிப் படர்ந்தனர்" (௨௮-ம் காதை, ௧௫௪) எனவும், "நகர்கடல் கொள்ளநின் றாயரும் யானும்" (௨௧-ம் காதை, ௯௫) எனவும் இவ்விருவரையும் மணிமேகலையின் பாடம்.

௫௯. 'அங்கைப் பாதிரம்' எனவும் பாடம்.

௬0. சிந்தாதேவி - ஸரஸ்வதிதேவி. யாவருக்கும் சிந்தையிற்றோன்றிச் சொற்பொருளுணர்த்துபவளென்பது பொருள்; இந்நூலுள்ளே, "நாமிசைப் பாவாய்" (௧௪-ம் காதை, ௧௮) எனவும், "செழுங்கலைப் பாவாய்" (௨௫-ம் காதை, ௯௯) எனவும், "உணர்விற் றோன்றி யுரைப்பொரு ளுணர்த்து,மணிதிக ழவிரொளி மடந்தை" (௨௫-ம் காதை, ௧௪௮-௧௪௯.) எனவும் வழங்குதலால், இஃது உணரப்படும்.

௬௧. மடக்கொடி - மணிமேகலை.

௬௨. பிச்சைக்கு - பிக்ஷைக்கு. அவ்வூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

௬௩. 'பெருந்தகைகடிஞை' எனவும் பாடம். கடிஞை - பிச்சைப்பாத்திரம்; "தோமறு கடிஞையும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, ௯௮.

பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்தூ ணீத்தலுங்
காரிகை நல்லாள் காயசண் டிகைவயிற்
றானைத் தீக்கெடுத் தம்பல மடைந்தது
மம்பல மடைந்தன ளாயிழை யென்றே
தொங்கலர் நறுந்தார்க் கோமகன் சென்றது
மம்பல மடைந்த வரசிளங் குமரன்முன்
வஞ்ச விஞ்சையன் மகள்வடி வாகி

மறஞ்செய் வேலோன் வான்சிறைக் கோட்ட
மறஞ்செய் கோட்ட மாகிய வண்ணமுங
காயசண் டிகையென விஞ்சைக் காஞ்சன
னாயிழை தன்னை யகலா தணுகலும்
வஞ்ச விஞ்சையன் மன்னவன் சிறுவனை
மைந்துடை வாளிற் றப்பிய வண்ணமு
மையரி யுண்க ணவன்றுயர் பொறாஅ
டெய்வக் கிளவியிற் றெளிந்த வண்ணமு
மறைகழல் வேந்த னாயிழை தன்னைச்
சிறைசெய் கென்றதுஞ் சிறைவீடு செய்ததும்
நறுமலர்க் கோதைக்கு நல்லற முரைத்தாங்

சுசு. பத்தினிப்பெண்டிர் - ஆதிரைமு   எரு. 'காஞ்சயன்' எனவும் பாடம்.

தவியோர். பாத்தூண் - பகுத்துண்ணுமு

சுரு. காயசண்டிகை - ஒரு வித்தியாதரமகள்.

சுசு. ஆனைத்தீ - எதனாலும தணியாத பெரும்பசியைச் செய்வதோர் வியாதி; இதனைப் பஸ்மகவியாதியென்பர் ஸ்ரீபு ராணமுடையார். இதனியல்பை சீவக

சிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ககக, கூஎக, கூஎச - ம் பாடலகளாலுணர்க. அம்பலம் - உலகவறவி.

கூஅ. கோமகன - உதயகுமரன்.

எ0. விஞ்சையன்மகள் வடிவு - காஞ்சனனென்னும்வித்தியாதரனுடைய மனைவியாகிய காபசண்டிகையினது உருவம. மகள் - மனைவி. இந்நூலுள்ளே "நினக இவன் மகனாத தோன்றிய தூஉ - மனக இனி யாற்குநீ மகளாய தூஉம்" (உக-ம் காதை, உக-கூ0) என்புழி மகளென்பது இப்பொருளதாதலுணர்க. 'மகன் வடிவாயதும' எனவுமபாடம்.

எக. வேலோன் - சோழன். சோழனுடைய சிறைக்கோட்டததை. சிறைக்

கோட்டம் - சிறைச்சாலை.

எச. அணுகலும்-உதயகுமரன் அணு
கலும்.

எரு. மைந்து - வலி. தப்பிய - வெட்
டிய; "வாளிற் றப்பியவல்வினை யன்றே"
(உக - ம் காதை, ருo) என்றவிடத்துத்
'தப்பிய' என்பது இப்பொருளதாதலை
யுணர்க.

எஎ. 'அழூஉயர் பொருஅள்' எனவும்
பாடம். 'நெடுநிலை கந்தினின்ற பாவை,
வருவதுரைத்து மயக்கொழி யென்றது,
மகன்றுயர் பொருஅ மன்னவன் மாத
ரைச், சினங்கொண் டாங்கோர் சிறை
யிடை யிட்டதுஞ், சிறைவிடு செய்த

விராசமா தேவி, பொறைகொண் டிரப் பச்சிலங் கொடுத்ததூஉம், தாழ்கழல் வேந்தன் சாவக மன்னனுக், காயிழை தன்னை யகற்றிய வண்ணமும்' எனவும்பாடம்.

எஅ. தெய்வக்கிளவி - கந்திற்பாவையாகிய தெய்வத்தின் மொழி.

எகூ. அறைகழல்வேந்தன - மாவண்கிள்ளி.

அ0. வீடு - விடுதல்.

அக. நறுமலர்க்கோதைக்கு - இராசமாதேவிக்கு. நல்லறம் - பௌத்ததரு

பதிகம்.

காய்வளை யாபுத் திரனு டடைந்தது

மாங்கவன் றன்னோ டணியிழை போகி
யோங்கிய மணிபல் லவத்திடை யுற்றது
முற்றவ ளாங்கோ ருயர்தவன் வடிவாய்ப்
பொற்கொடி வஞ்சியிற் பொருந்திய வண்ணமு
நவையறு நன்பொரு ளுரைமி னோவெனச
சமயக் கணக்கர் தந்திறங் கேட்டது
மாங்கத் தாயரோ டறவணர்த் தேர்ந்து
பூங்கொடி கச்சி மாநகர் புக்கதும
புக்கவள் கொண்ட பொய்யுருக் களைந்து
மற்றவர் பாதம வணங்கிய வண்ணமுந்
தவத்திறம பூண்டு தருமங் கேட்டுப
பவத்திற மறுகெனப பாவை நோற்றது
மிளங்கோ வேந்த னருளிக் கேட்ப
வளங்கெழு கூல வாணிகன் சாத்தன்

மம்; இதனை அருளறமென்றுங் கூறுவர். ‘நறுமலர்க் கோதை நல்லற முரைத்தாங்கு’ எனவும் பாடம்.

அஉ. ஆபுத்திரனாடு - சாவகநாடு.

அங. ஆங்கவன றன்னோடு - ஆபுத்திரனோடு.

அச. புத்தனுடையபாதபீடிகையினை யுடைத்தாதலின், ‘ஓங்கிய மணிபல்ல வம்’ என்றார்

றங் கடந்து” (கல்லாடம் - சுகு) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க.

அக. ஆங்கு - வஞ்சிநகரத்தில்.

கூ0. பூங்கொடி - மணிமேகலை. கச்சி - காஞ்சிநகரம். ‘காஞ்சிமாநகர்’ எனவும் பாடம்.

கூக. பொய்யுரு - முன்னங்கொண்ட தவவடிவு.

அரு. உயர்தவன்வடிவாய் -(மணிமே

கலை) உயர்ந்த முனிவன்வடிவங்கொண்டு; "மையறு சிறப்பிற் றெய்வதந் தருச, மந்திர மோதியோர் மாதவன் வடிவாய்" (உசு - ம் காதை, எO - எக) என்று பின் வருதல் காண்க.

அசு. வஞ்சி - சேரனிராசதானி; கருவூர். 'பொற்கொடிமூதூர்' எனவும் பாடம்.

அஎ. நவையறு - குற்றமற்ற. நன்பொருள் - நல்லதத்துவங்களை.

அஅ. சமயக்கணக்கர் - சமயவாதியர்; இஃது இப்பொருளதாதலை, "சமயக் கணக்கர் மதிவழி கூறாது" (கல்லாடம்-கஎ) எனவும், "மாறுகொண் டறையு மதி

நூற் கடலுகிளர், சமயக் கணக்கர் தந்தி
கஉ. அவர் - அறவணவடிகள்.
கரு. தருமம் - பௌத்ததருமம்.
கசு. பாவை - மணிமேகலை.

கரு. இளங்கோவேந்தன் - சிலப்பதி காரநூலாசிரியராகிய இளங்கோவடிகள். அருளிக்கேட்ப - அருள்புரிந்து கேட்ப ; கேட்டருளவென விகுதிபிரித்துக் கூட்டினும் அமையும்.

கஅ. கூலவாணிகன் சாத்தன் - கூல

வாணிகஞன சாத்தன்; கூலம் எண்வகைத்து; அவை நெல்லு, புல்லு, வரகு, தினை, சாமை, இறுங்கு, தோரை, இராகியென; பதினெண் வகைத்தெனபர் கூத்தநூலார், அதனை, "பதினெண் கூலமு முழவர்க்கு மிகுக" என்பதனு லுணர்க, இது மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூல்.

அ மணிமேகலை.

மாவண் டமிழ்த்திற மணிமே கலைதுற
வாறைம பாட்டினு ளறியவைத் தனனென.

பதிகம் முற்றிற்று.

க. அரியேறு ..... ன்னுயர்த்த வாதியான் வண்டின்
புரியேறும போதி நிழற்கீழ்ப் – பெரியோ
னடித்தா மரைமலரை யன்போடுஞ் சென்று

பிடித்தார் பிறவார் பெயர்ந்து.

உ. பூத்தபுனற் பூம்பொய்கைப் பூம்புகார் மாதவிக்கு
வாய்த்த மணிமே கலைதுறவைச் - சாத்தன்
மணிமே கலை...... ....

* இந்த இரண்டுசெய்யுளும், இந்தவண்ணமாக மிதிலைப்பட்டி அழகிய
நம்பலக்கவிராயரவர்கள்வீட்டுப்பிரதியில்மட்டுமிருந்தன.

சிறு

கூஎ. தமிழ்த்திறம் - தமிழிலக்கணத்
தின் பாகுபாடு; திறத்தால். மணிமே
கலை துறவு - மணிமேகலைதுறவென்
னும் பெயருள்ள இந்நூலை. இந்நூலுக்கு
மணிமேகலைதுறவென்னும் பெயருண்
மை, நீலகேசியுரைமுதலியவற்றிற் கா

ணப்படும்; ஆயினும் மணிமேகலையென்னும் பெயர் இருவகைவழக்கிலும் மிகுதியாக வழங்குதல்பற்றி, அப்பெயரே, ஈண்டு எடுத்தாளப்பட்டது. இனி, மணிமேகலை துறவென்பதனை நூற்பெயராகக்கொள்ளாது அதற்கு மணிமேகலையென்பவளுடைய துறவென்று பொருள் கொள்ளினும் பொருந்தும். 'வண்டமிழத்தின் மணிமே கலைதிறம்' எனவும் பாடம்.

கூஅ. ஆறைம்பாட்டினுள் - முப்பது பாட்டினுள். எனவென்னும் அசைச்

சொல் ஆசிரியப்பாவிற்குமுடிபு சிறப்பு

டைத்து.

௫௨ - ௬௮. மூதூர் விழாவறைந்தது முதல பாவை நோற்றது ஈறாகவுள்ள மணிமேகலைதுறவை இளங்கோவேந்தன் கேட்பக கூலவாணிகன் சாத்தன் ஆறைம்பாட்டினுள் அறிய வைத்தன

எல்லாவடியும் நேரடியாய் வந்து முடிதலின், இப்பாட்டு, நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

சிலப்பதிகாரத்தை இந்நூலாசிரியர் கேட்டனரெனச் சிலப்பதிகாரப்பதிகத் திறுதியிலும், இந்நூலைச் சிலப்பதிகார நூலாசிரியர் கேட்டனரென இந்நூற்பதிகத்திறுதியிலும் கூறியிருத்தலால் இந்த இரண்டு நூலாசிரியரும் ஒரு காலத்தின ரென்பது பெறப்பட்டது.

மணிமேகலை.

முதலாவது

விழாவறைகாதை.

[முதலாவது விழாவறைந்தபாட்டு.]

உலகந் திரியா வோங்குயர் விழுச்சீர்ப்
பலர்புகழ் மூதூர்ப் பண்புமேம் படீஇய
வோங்குயர் மலயத் தருந்தவ னுரைப்பத்
தூங்கெயி லெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்
விண்ணவர் தலைவனை வணங்கிமுன் னின்று
மண்ணகத் தென்றன் வான்பதி தன்னுள்

க - ரு. உலகம் - நன்மக்களுடைய

ஒழுக்கம். திரியா - வேறுபடாத. ஓங்குயர் விழுச்சீர் - மிகவுமுயர்ந்த சிறிய புகழ். திரியாமூதூா; சிறினையுடைய மூதூரெனக. "உலகம் புகழ்ந்த வோங்குயர் விழுசசீ, ரலைவாய்" என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, டீஉ - கஉரு. பலர் புகழ் மூதூர் - பலதேசததாரும் சொண்டாடும் பழமையாகிய நகரம, எனறது காவிரிப்பூம்பட்டினததைச. பலருமபுகழ்தலை, "பூம்புகார் போற்றுதும் பூம்புகார் போற்றுதும்" (சிலப்பதிகாரம், மங்கல வாழ்த்துப்பாடல) எனவும், "வாழிய ரோா .. புகழா லமைந்த புகார்" (சில ப்பதிகாரம், புகார்காண்டத்திறுதிச் செய்யுள்) எனவும வருவனவற்றாலும் பிறவற்றாலும் உணர்க. பலர் - பல சமயத்தாருமாம். மூதூர்ப் பண்பு மேம்

படீஇய - மூதூர்ளைத் தலைமைகள் மகும பொருட்டு. 'மேம்படுதல்' எனவும் பாடம். மலயம் - பொதியினமலே. அருந்தவன் - அகத்தியனை. மேம்படீஇய வுறைப்பவெனக. 'ஆங்குயர் மலயத தருந்தவ னுறைப்ப' எனவும் பாடம்.

ச. தூங்கு எயில் எறிந்த - (தேவர்கட்குப் பகைவராகிய அசுரர்களுடைய) ஆகாயத்திலே யசைகின்ற மதில்களை அழித்த, தொடிகட் தோட் செம்பியன் - வீரவளையையணிந்த தோளையுடையசோ

ழன; இவன் சோழருள் ஒருவன; இவன் தூங்கெயிலழித்ததைப் பின்வருவனவற்றாலுணர்க; "ஒன்னா ருட்குந் துன்னருங் கடுந்திறற், றூங்கெயி லெறிந்த நின் னூங்கணோர்" என்பது புறநானூறு, ௩௯. "தூங்கெயி லெறிந்த சோழனைக் காணம்மானை, சோழன் புகார்நகரம் பாடேலோ ரம்மானை" என்பது சிலப்பதிகாரம், வாழ்த்துக்காதை, "வீங்குநீர்". "வீங்குதோட் செம்பியன் சீற்றம் விறல்விசும்பிற், றூங்கு மெயிலுந் தொலைத்தலால்" என்பது, பழமொழி, ௭௯.

௫. விண்ணவர்தலைவன் - இந்திரன்.

௬ - ௫. அருந்தவன் உரைப்பச் செம்பியன் வணங்கி யெனக; உரைப்ப எறி

ந்தவெனவுமியையும்.

௬. 'மண்ணகத்து' என்பதுமுதல சோழன்வார்த்தை. வான்பதிதன்னுள் நன்றாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில.

மேலோர் விழைய விழாக்கோ ளெடுத்த
நாலேழ் நாளினு நன்கினி துறைகென
வமரர் தலைவ னாங்கது நேர்ந்தது
கவராக் கேள்வியோர் கடவா ராகலின்
மெய்த்திறம் வழக்கு நன்பொருள் வீடெனு
மித்திறந் தத்த மியல்பினிற் காட்டுஞ்
சமயக் கணக்கருந் தந்துறை போகிய
வமயக் கணக்கரு மகலா ராகிக்
கரந்துரு வெய்திய கடவு ளாளரும்
பரந்தொருங் கீண்டிய பாடை மாக்களு
மைம்பெருங் குழுவு மெண்பே ராயமும்

எ. விழாக்கோள எடுத்த - விழாவெ டுத்தலை மேற்கொண்ட.

அ. நாலேழ்நாளினும் - இருபத்தெட்டு நாளிலும், "நாலேழ் நாளினும்" என்பர் மேலும் (க - காதை, சுஎ).

௯ - அ. முன்னின்று உறைகென; உறைகென - உறைகவென்று சோழன் வேண்ட.

௯. நேர்ந்தது - இந்திரன் உடன்பட்டது, இது பெயர்; விழாவையென்றபடி.

௧0. கடவார் - பிழையார்.

௧௧. மெய்த்திறம - மெய்ம்மையையு ணர்த்துவனவாகிய நூல்வகைகள், வழ

க்கு - உலகியல்; நன்பொருள் - நன்கு கிய தத்துவங்கள்; வீடு-முத்தி; "மெய்த திறம் வழக்கெனு விளம்புகின்ற, வெத்தி றத்தினும்" (உள - ம் காதை, கo௬ - கoஎ) என்பர் மேலும். இப்படியே "அருமறை விதியு முலகியல வழக்குங், கருத்துறை பொருளும் விதிப்பட நினை ந்து" என்றார் கல்லாடத்தும், ௬௬.

கஉ. இத்திறம் - இவ்வகைகளை.

கங. சமயக்கணக்கர் - சமயவாதியர். தந்துறைபோகிய - தம்முடையவழியிற் கைதேர்ந்த.

கச. அமயக் கணக்கரும் - காலங்களை எண்ணிச்சொல்வோராகியசோதிடரும். கணக்கரென்பது கணகரென்னும் வட

மொழிச்சிதைவு. அகலாராகி - இங்ககரை விட்டு நீங்களாராகி.

கரு. கரந்துரு வெய்திய கடவுளாள ரும் - மக்கள்கண்கள் காணப்பொறுவெ ன்று தமது மிகக ஒளியையுடைய தெய்

வயாக்கையைமறைத்து அககண்கள்பொ றுக்குமளவினவாகிய உருவங்களை நிருமி த்துககொண்ட தேவரும். இதனை, "அந் தரத் துள்ளோ ரறியா மரபின், வந்து காண்குறூஉம் வானவன் விழவும்" (சில ப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, எஉ - எங)

எனவும், " அவளுக்குப் - பூவந்த வுண் கண் பொறாகசென்று - மேவித்தன், மூ வா விளநலங் காட்டி" (சிலப்பதிகாரம், கனாதிறமுரைத்தகாதை, ௩௬-௩௮) என வும் வருவனவற்றாலும், இவற்றின உரை யாலும உணாக

௧௬. ஒருங்கீண்டிய - ஒன்றுபடத்திர ண்ட. பாடைமாககள் - மொழிவேறுப ட்ட மாக்கள்; இவர்கள், மரககலந்தரு ஞ் செலவப்பொருட்டாலவந்த பரதேசி கள்; இவரை, "புலம்பெயர்மாககள்" (சிலப்பதிகாரம்,இந்திரவிழவூரெடுத்தகா தை, ௧௧) எனவும், "மொழிபெயர் தே தத்தோர்" (சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகா தை, ௧௭௬) எனவுங்கூறவர்.

கஎ. ஐம்பெருங்குழு - அமைச்சர், புரோகிதர், சேனாபதியர், தூதுவர், சாரணரென்னுமிவர்கள். எண்பேராயம - கரணத்தியலவர் முதலியோர். இதனை, "அமைச்சர் புரோகிதர் சேனா பதியர், தவாத்தொழிற் றூதுவர் சாரண ரென்றிவர், பார்த்திபர்க்கைம்பெருங் குழுவெனப் படுமே," "கரணத் தியலவர் கரும விதிகள், கனகச் சுற்றங் கடைகாப் பாளர், நகர மாந்தா நளிபடைத் தலைவா, யானை வீர ரிவுளி மறவ,ரினைய ரெண்பே ராய மென்ப" எனபனவற்றானுணாக,

க.—விழாவறைகாதை.

வஞ்சிகொருங்கு குழீஇ வான்பதி தன்னுட்

நொடித்தேர்த தானைக் கொற்றவன் றுயரம
விடுத்த பூதம விழாககோண் மறப்பின்
மடித்த செவ்வாய் வல்லெயி றிலங்க
விடிங்குரன் முழக்கத் திடுமடை செய்திடுந்
தொடுத்தபா சத்துத் தொல்பதி நாகரைப்
புடைத்துணும் பூதமும் பொருந்தா தாயிடு
மாயிரு ஞாலத் தாசுதலை யீண்டு
மாயிரங் கண்ணோன் விழாக்கால கொள்கென

இவை திவாகரம்; "ஐம்பெருங் கு
மெண்பே ராயமும்" என்பது, பெ
கதையுள் இலாவாண காண்டத்து
மண்ணுநீராட்டலினும், சிலப்பதி
த்து இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதைய
(கஎ-ம் அடி) வருதலகாண்க.

கஅ. ஒருங்கு குழீஇ - ஒன்றுட
கூடி. 'குழீஇய' என்றும் பாடம;
ற்குக் கடவுளாளர் முதலியோர் குழீ
வான்பதியென இயைத்துப் பொ

ளாக்க. 'வானபதிதனனுள்' என்றது
லியன, சமயக்கணக்கர்முதலியோர்
தனை.

கக. தொற்றவன் - முசுகுந்தன்.
ரம் - அவனுடைய கண்ணுமனமும்
ளும்வண்ணம் அசுரர்விட்ட தாம,
திரத்தால அவனுக்குளதாகிய துனபம.
துயரம - துயரததை. 'துயரற' எனறம
'துயரிற' என்றம பாடம்.

௨0. விடுத்தபூதம் - மூசுகுந்தற்கு ஓர்மந்திரமுபதேசித்து அவ்விருளைப் போகிய, பட்டினப்பாக்கம் மருவூர்ப் பாக்க மிரண்டற்கும இடையேயுள்ள நாளங்காடியிடத்துப் பூதம். இதனைப் பின்வருவனவற்றாலும் அவற்றின் உரையாலுமுணர்க; "வெற்றிவேல் மன்னற் குற்றதை யொழிக்கென .. .. பீடிகை" (சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, ௬௩ - ௬௭); "கடுவிசை யவுணர் .. .யிடனுங் காண்குவ" (சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, ௭ - கரு). விழாக்கோள் - விழாவெடுத்தல்.

௨௧. வலவெயிறு - வலியபல். 'வல்லெயி றரும்ப' எனவும் பாடம.

உஉ. முழக்கத்து - முழக்கத்தோடு. இடும்பை - துன்பம்.

உ௦ - உஉ. பூதம் மறப்பின் இடும்பை செய்திடு மெனக.

உரு - உ௬. தொடுதத-கட்டிய. நரகர்-தமமைப் பிறர் நம்புவதற்குத் தவவேட ததில மறைந்து நின்று அததவததிற் கிழுக்கானவற்றின்கண் ஒழுகும் பொய் வேடத்தாா முதலிய அறுவகையோர். புடைதது - அறைந்து. பூதம் - மேற் கூறிய பொய்வேடததார் முதலிய அறு வரைத் தன்பாசங் கட்டிவர அவரை யறைநதுண்ணும் சதுக்கப்பூதம்; இத னை, "மாதுய ரெவ்வமொடு மனையகம்

புகாஅள் . சேயிழை யரறறலும்" (உ௨ - ம் காதை, ௬௧ - ருகூ) என இந் நூலுள்ளும, "தவமறைந் தொழுகுந் தனமை யி லாளா ரவமறைந் தொழுகு மலவைப் பெண்டி, ரறைபோ கமைச்சர் பிறாமனை நயப்போர், பொய்ககரி யாளர் புறங்கூற் ருளரென, கைககொள் பாசத் துக கைப்படு வோரெனக், க[illegible] நான் குங் கடுங்குர லெடுப்பிப், பூதம் புடைத் துணும் பூத சதுககமும்" (இந்திரவிழவூ ரெடுததகாதை, ௧உ௮ - ௧௩௪); "பததி னி யொருததி .. .உயிர்முன் புடைப்ப" (அடைக்கலககாதை, எசு - அகூ) எனச் சிலப்பதிகாரததுளளுங கூறிய

ாற்றுணர்க.

௨௫. மாயிருஞாலம் - மிகப் பெரிய பூமி. ஈண்டும - கூடும்.

௨௬. ஆயிரங்கண்ணோன் - இந்திரன். காலகொள்கென - தொடங்குகவென்று சொல்ல; "கால்கோள் விழவின் கடைநிலை சாற்றி" என்பது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, ௧௪௪.

மணிமேகலை.

வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசங்
கச்சை யானைப் பிடர்த்தலை யேற்றி
யேற்றுரி போர்த்த விடியுரு முழக்கிற்
கூற்றுக்கண் விளிக்குங் குருதி வேட்கை
முரசு கடிப்பிடூஉ முதுக்குடிப் பிறந்தோன்
திருவிழை மூதூர் வாழ்கென் றேத்தி
வானமும் மாரி பொழிக மன்னவன்
கோணிலை திரியாக் கோளோ டுருக

உ௭. வச்சிரக்கோட்டம் - வச்சிராயுதம் நிற்கும் கோயில், "வச்சிரக்கோட்டம்" என்பது சிலப்பதிகாரம், கனாத்திறமுரைத்தகாதை, ௧௨. மணங்கெழுமுரசம் - விழாமுரசு. 'மணமுழாவாங்கி' எனவும் பாடம்.

உ௮. கச்சை - கீழ்வயிற்றிற் கட்டும் கச்சை. பிடர்த்தலை - பிடரிடம்.

உ௭ - உ௮. "வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசங் கச்சை யானைப் பிடர்த்தலை யேற்றி" எனச் சிலப்பதிகாரத்தும் இவ்வடிகள் வந்திருத்தல் காண்க; (இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, ௧௪௧ -

கசஉ.)

உக - ரூக. எற்றூரிபோர்த்தமுரசு-வெ
ன்ற ஏறறினது உரியைப்போர்த்தின
முரசு. இரகருத்தினைப் பிணவருவனவற்
றாலுணர்க; "ஏறிரண்டுடன் மடுத்து,
வென்றதன் பச்சை சீவாது போர்த்த,

… … .முரசம" என்பது புறநானூறு, உஅஅ; "சாற்றிடங் கொண்ட வேற்றரி முரசம்" என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக் காண்டம், விழாவாத்திரை; "எற்றரி முரசி னிறைவன் மூதூர்க்கு" என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், ஊர் தியிட்டது. "எற்றரி முரச நாண" என்பது சீவகசிந்தாமணி, மண்மகளிலம்பகம், சுக. இடியுருமுழக்கின் முரசு=உருமிடிமுழக்கின் முரசு - உருமேற்றினது இடிப்புப்போலு முழக்கினையுடைய முரசு; "உருமிடி முரசமொடு" என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, சஉக. 'இடியுறுமுழக்கின்' எனவும்படம்; இதற்கு உற - உவமவுருபு; "தோளுற்றொர் தெய்வந் துணையாய்த் துயர் தீர்த்தவாறும்" (சீவகசிந்தாமணி, பதிகம், ௯) என்புழிப்போல,

கூற்றாக்கண்விளிக்கு முரசு - கூற்றை யழைக்குமுரசு; கண் - அசைநிலையுமாம்; “மீன்க ணற்றதன் சுனையே” (புறநானூறு, ௧௦௯) என்புழிப்போல. குருதிவேட்கைமுரசு - குருதிப்பலிகொள்ளும் விருப்பத்தையுடைய முரசு; “குருதி வேட்கை யுருகெழு முரசம்” என்றார் புறநானூற்றிலும், ௫௦. கடிப்பு - முரசடிக்குங்குறுந்தடி.

௬௨. வாழ்கென்று - வாழ்கவென்று.

௬௩. ‘வானமுமமாரி’ முதலியன முரசறைவோன்கூற்று. வானம் - மேகம். மாரி - மழை. ‘வானமும் மாரியும்’ எனவும் பாடம்.

௬௪. சோணிலை திரியாக் கோலோ

ஞருக - கோள்கள் நிறகுமநிலை குலையா மைக்குக் காரணமாகிய செஙகோலை யுடையோஞருக; "கோனிலை திரிந் திடிற கோணிலை திரியும்" என இந்நூ லுள்ளும்" (ய - ம் காதை, அ), "கோ ணிலை திரிந்து மரசுகோல் கோடி னென்ருன" எனச் சீவகசிந்தாமணியுள ளும் (நாமகளிலம்பகம், உஉசு) வருதல் காணக.

ரு. தீவகச்சாந்தி - தீபசாந்தி; என் றது இந்திரவிழாவை ; சம்புத்தீவக்கா வற்றெய்வம், முற்காலத்து இதநீவிலுள

ளார்க்கு அசுரராலவரும் தீங்கைப் பரிகரி
த்தற்பொருட்டு இந்திரனுக்குச் செய்த
மையால், இவ்விழா இப்பெயர்பெற்றது;
இதனை, ''நாவ லோங்கிய மாபெருந்
தீவினுட், காவற் றெய்வதந் தேவர்கோற்
கெடுத்த, தீவகச்சாந்தி,' என்று பின்
வருதலானுணர்க; (௨-ம் காதை, க-
௫). 'தீபசாந்தி' எனவும்பாடம். இனி,
நகரத்திற்கு உளவாகுந் தீங்குகளைப் பரி

க.—விழாவறைகாதை.

ளாயிரங் கண்ணோன் றன்னொ டாங்குள
நால்வேறு தேவரு நலத்தகு சிறப்பிற்
பால்வேறு தேவரு மிப்பதிப் படர்ந்து
மன்னன் கரிகால் வளவனீங் கியநா
ளிந்நகர் போலவதோ ரியல்பின தாகிப்
பொன்னகர் வறிதாப் போதுவ ரென்பது
தொன்னிலை யுணர்ந்தோர் துணிபொருளாதலிற்
றோரண வீதியுந் தோமறு கோட்டியும

பூரண கும்பமும் பொலம்பா லிகைகளும்
பாவை விளக்கும் பலவுடன் பரப்புமின்
காய்க்குலைக் கமுகும் வாழையும் வஞ்சியும்
பூக்கொடி வல்லியுங் கரும்பு நடுமின்
பத்தி வேதிகைப் பசும்பொற் றூணத்து
முத்துத் தாம முறையொடு நாற்றுமின்

கரிதுதற்பொருட்டுச் செய்யப்படும் இவ் விழா, தீவிற்குச் செய்வதனோடொக்கு மென்பதுபற்றித் தீவகச்சாந்தியெனப் பட்டதெனினு மமையும்; இவ்வூரம்பலத்தை "உலகவறவி" என இந்நூலுள்ளும் (எ - ம் காதை, கூரு; கஎ-ம் காதை, எஅ, அசு), இவ்வூர்வாயிலை, "உலக விடைகழி" எனச் சிலப்பதிகாரத்துள்ளும் (நாடுகாண்காதை உஎ), இவ்வூரரசனை "உலகமன்னவன்" என (ரு - ம் காதை, சகூ) இந்நூலுள்ளும் கூறியிருத்

தல காணக.

௩௭. நால்வேறு தேவர் - முப்பத்து மூவர்; அவர் வசுக்களெண்மரும், திவாகரர் பன்னிருவரும், உருத்திரர் பதினொருவரும், மருத்துவரிருவருமாவார்.

௩௮. பாலமைவறு தேவர் - பதினெண் கணங்கள்; பால்-பகுதி. படர்ந்து-நினைந்து. 'இப்பதியடர்ந்து' எனவும்பாடம்.

௩௯. கரிகால் வளவன் - புகாரையாண்ட ஓர் சோழன். நீங்கிய நாள் - பகைவரை வெல்ல வடதிசையை நோக்கி அவன் போன நாளில்; "இருநில மருங்கின் .... புண்ணியத திசைமுகம் போகிய வந்நாள்" என்று சிலப்பதிகாரத்து வருதல் காண்க; இந்திரவிழவூரெடு

த்தகாதை, அக - கூ.

௪க. பொன்னகர் - தேவலோகம். வறிதா - வறுமையையுடையதாக. தே

வர் பலரும் விழாக்காண இந்நகர்க்கு வந்துவிடுதல்பற்றி, இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

௪0 - ௪க. ஆகி வறிதாவென்க.

௪ங. கோட்டி - சபை; கோயிலவாயிலென்பர் சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர்; வரந்தருகாதை, ௬௨. 'தோட்டி' எனவும் பாடம்.

௪௪. பொலம் பாலிகை - பொற்பா

சரு. பாவைவிளக்கு - பிரதிமை விள க்கு; "பாவை விளக்குப் பசும்பொற் படாகை" என்பது சிலப்பதிகாரம், இந் திரவிழவூரெடுத்தகாதை கருசு. உடன பரப்புமின் - ஒருங்குபரப்புமின்.

சசு. வஞ்சி - மரவிசேடம்; கொடிவி சேடமுமாம்; வஞ்சி நகரத்தை, "பொற் கொடிப் பெயர்ப்படூஉம் பொன்னகர்" எனப் பின்னாககூறுதல் காண்க; உகு - ம் காதை, கூஉ.

சஎ. பூக்கொடிவல்லி யென்றார், துகி ற்கொடியையாற்றற்கு; "கதலிகைக் கொடியுங் காழூன்று விலோதமும்," எனப் பின்வருதல காண்க. 'கரும்பொடு நடுமின்' எனவும் பாடம்.

௪௮. பத்தி - வரிசை. வேதிகை - திண்ணை. தூணம் - தூண்.

௪௯. தாமம் - மாலை. 'மூதையொடு காற்றுமின்' எனவும் பாடம்.

விழவுமலி மூதூர் வீதியு மன்றமும்
பழமணன் மாற்றுமின் புதுமணற் பரப்புமின்
கதலிகைக் கொடியுங் காழூன்று விலோதமு
மதலை மாடமும் வாயிலுஞ் சேர்த்துமி
னுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாப்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வமீ றாக
வேறுவேறு சிறப்பின் வேறுவேறு செய்வினை
யாறறி மரபி னறிந்தோர் செய்யுமின்
றண்மணற் பந்தருந் தாழ்தரு பொதியிலும
புண்ணிய நல்லுரை யறிவீர் பொருந்துமி
னொட்டிய சமயத் துறுபொருள் வாதிகள்
பட்டிமண் டபத்துப் பாங்கறிந் தேறுமின்
பற்றா மாக்க டம்முட னாயினுஞ்

௫0. மன்றம் - ஊர்க்கு நடுவாய் எல்லாருமிருக்கும் மரத்தடி; "மன்றமும் பொதியிலும்" என்றார் திருமுருகாற்றுப்படையில், உஉசு.

௫௧. 'பழமணற் பாற்றுமின்' எனவும் பாடம்.

௫௨. கதலிகைக்கொடியுங் காழூன்று விலோதமும் - துகிற்கொடி விசேடங்கள்; காழ் - காம்பு. 'கதலிக்கொடியும்' எனவும் பாடம்.

௫௩. மதலை - கொடுங்கை; பற்றுக்கோடுமாம்.

௫௪. நுதலவிழி நாட்டத்திறையோன் - இறைவி கண்புதைத்தபொழுது நெற்றி

யிற் புறப்பட விட்ட கண்ணையுடைய தலைவன்; என்றது சிவபெருமானை; விழிநாட்டம் - வினைத்தொகை. இனி, நுதலில் இமையாநாட்டமென்றுமாம்; "நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் கோயிலும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, எ.

டுடு. சதுக்கத்துத் தெய்வம்-சதுக்கப்பூதம்; என்றது, முனனர்க்கூறிய (அறுவகை நரகரைப் புடைத்துண்ணும்) பூதத்தை. சதுக்கம் - நாற்றெருக்கூடுமிடம்.

டுசு. செய்வினை - செய்வினையை.

டுஎ. ஆறறிமரபினறிந்தோர் - நிருத்த முதலிய ஆறங்கங்களையுமுணர்ந்த மு

றைமையுடைய அந்தணர்; "ஆறறியந்த

ணர்க்கு" என்பது கலித்தொகை, கடவுள் வாழ்த்து. அறிந்தோர் - முன்னிலைப்பெயர்.

ருஅ. 'தண்மணப் பந்தர்' எனவும் பாடம். பொதியில - அம்பலம்.

ருகூ. புண்ணியநலனுரை - தருமபதம். 'அறிந்தோர்பொருநதுயின்' எனறும் பாடம்.

சுO. ஒட்டிய - சபதஞ்செய்த. 'ஒட்டியதுறபொரு ளுணாந்தவாதிகள்' எனவும பாடம.

சுக. பட்டிமண்டம் - வித்தியாமண்டபம்; ஓலக்கமண்டபமென்றுங்கூறுவர். "பட்டி மண்டப மேற்றினையேற்றினை"

(திருவாசகம், திருச்சதகம், ௯௯) எனவும், "பகைப்புறத்துக் கொடுத்த பட்டி மண்டபமும்" (சிலப்பதிகாரம், இந்திர விழவூரெடுத்தகாதை, ௬௦௨) எனவும வருதல்காண்க. பாங்கு - உரிய இடம்.

௬௨. பற்றுமாக்கள் - பகைவர்.

௬௩. செற்றம் - பகைமை நெடுங்காலம் நிகழும்கோபம்; "செற்ற நீச்கிய மனத்தினர்" என்பது திருமுருகாற்றுப் படை, ௧௩௨. கலாம் - போர்; "புலாற் களஞ்செய்த கலாஅத் தானையன்" என்பது புறநானூறு, ௬௯.

௧.-

தண்மணற் றருத்தியுந் தாழ்பூந் துறைகளுந்
தேவரு மக்களு மொத்துடன் றிரிதரு
நாலேழ் நாளினு நன்கறிந் தீரென
வொளிறுவாண் மறவருந் தேரு மாவுங்
களிறுஞ் சூழ்தரக் கண்முர சியம்பிப்
பசியும் பிணியும் பகையு நீங்கி
வசியும் வளனுஞ் சுரக்கென வாழ்த்தி
யணிவிழா வறைந்தன னகநகர் மருங்கென.

விழாவறைகாதை முற்றிற்று.

தாழ்பூந்துறைகள் - ஆழ்ந்தபொ
யுடைய நீர்த்துறைகள்.

கூஅ. ஒளிறுவாள் - விளங்கும்வாள்;
"ஒளிறுவாண் மன்னர்" என்பது புறநா

ஞாறு, களஎ. மறவர் - வீரர். 'வெளிறு வாண் மள்ளரும்' எனவும் பாடம்.

சுக. கண்முரசு - முகத்தையுடைய முரசு, "கடிப்பிடு கண்முரசம்" என்பது நாலடியார், ஏகை, கO. முரசின் முகத தைக் கண்ணென்றல் மரபு.

எO. பகை - உட்பகை.

எக. வசியும் வளனுஞ் சுரக்கென வாழ்த்தி - மழையும் செல்வமும் சுரகக்வென் று வாழ்த்தி.

எO - எக. "பசியும் பிணியும் பகைய

நீங்கி, வசியும் வளனுஞ் சுரகவெனு வாழ்த்தி" என இவ்வடிகளே சிலப்பதிகாரத்தும் வந்திருத்தல்காண்க; இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, எஉ - எரு.

எஉ. அகநகர் - உண்ணகர்; என்றது பட்டினப்பாக்கத்தை.

க - எஉ. அருந்தவன் உரைப்பச் செம்பியன் விண்ணவர்தலைவனை நாலேழ் நாளினும் வான்பதிதன்னுள் உறைகென அவனேர்ந்ததைக் கேள்வியோர் கடவாராதலின், சமயக்கணக்கர் முதலியோர் குழீஇ 'மறப்பின் இடும்பைசெய்திடும் பொருந்தாதாயிடும் காலகொள்க'

என மூதுக்குடிப்பிறந்தோன் முரசத்தை ஏற்றி இயம்பி எதிர்ச் சுரககெனவாழ்த்திப் பொழிக அருக நன்கறிந்தீர் துணி பொருளாதலின் நாலேழ்நாளினும் பரப்புமின நடுமின் நாற்றுமின மாற்றுமின் பரப்புமின் சேர்த்துமின் செய்யுமின பொருந்துமின் ஏறுமின அகலுமின் என அகநகர்மருங்கு விழாவை அறைந்தனனென்க.

எல்லாவடியும் நேரடியாய் வந்து முடிதலின், இப்பாட்டு, நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

இரண்டாவது

ஊ ர ல ரு ரை த் த கா தை.

[இரண்டாவது ஊரலருரைத்தபாட்டு.]

நாவ லோங்கிய மாபெருந் தீவினுட்
காவற் றெய்வதந் தேவர்கோற் கெடுத்த
தீவகச் சாந்தி செய்தரு நன்னாள்
மணிமே கலையொடு மாதவி வாராத்
தணியாத் துன்பந் தலைத்தலை மேல்வரச்
சித்திரா பதிதான் செல்லலுற் றிரங்கித்
தத்தரி நெடுங்கட் டன்மக டோழி
வயந்த மாலையை வருகெனக் கூஉய்ப்
பயங்கெழு மாநக ரலரெடுத் துரையென
வயந்த மாலையு மாதவி துறவிக்
கயர்ந்துமெய் வாடிய வழிவின ளாதலின்
மணிமே கலையொடு மாதவி யிருந்த
வணிமலர் மண்டபத் தகவயிற் செலீஇ
யாடிய சாய லாயிழை மடந்தை
வாடிய மேனி கண்டுளம் வருந்திப்
பொன்னே ரனையாய் புகுந்தது கேளா

க. நாவலோங்கிய மாபெருந்தீவு-சம்புத்தீவு; இது, மகாதவீபம் நான்கனுள் ஒன்றாதலின், மாபெருந்தீவெனப்பட்டது; இக்கருத்து, "நால்வகை மரபின் மாபெருந்தீவும்" என்பதனால் விளங்கும் (சு-ம் காதை, கசுடு.

ந. நாள்-நாளில். "தீவகச் சாந்தி செய் தரு நன்னாள்" என்பது (க-காதை, ருடு) முன்னும் வந்துள்ளது 'தீப சாந்தி செய்தரு மந்நாள்' எனவும் பாடம்.

௪. 'மாதவிபாரா' எனவும் பாடம்.

அ. கூஉய் - அழைத்து.

கூ. பயம் - பிரயோசனம். அலர் - பலரறிய நிகழ்த்துஞ்சொல். உரையென - (அலரை) மாதவிக்குச்சொல்லென்று

ராபதிசொல்ல. 'அலர்படுத்துணை யென' எனவும் பாடம்.

௧0. துறவிக்கு - துறவுக்கு.

௧௧. அயர்ந்து - மனந்தளர்ந்து. அழிவினள் - வருத்தமுடையாள்.

௧௩. மலர்மண்டபம் - பூத்தொடுகுமண்டபம். அகவயிற்செலீஇ - உள்ளிடத்தேசென்று.

௧௪. சாயல் - மென்மை. மடந்தை - மாதவியினது.

௧௫. வாடியமேனி - தவத்தால்வாடிய மேனியை.

கசு. பொன் - திருமகள். 'பொன் னேரனையாய்' என்பது முதலியன வயந்தமாலைகூற்று. புகுந்தது - சம்பவித்ததை.

உ. - ஊரலருரைத்தகாதை.

யுன்னோ டிவ்வூ ருற்றதொன் றுண்டுகொல்
வேத்தியல் பொதுவிய லென்றிரு திறத்துக்
கூத்தும் பாட்டுந் தூக்குந் துணிவும்
பண்ணியாழ்க் கரணமும் பாடைப் பாடலுந்
தண்ணுமைக் கருவியுந் தாழ்தீங் குழலுங்
கந்துகக் கருத்து மடைநூற் செய்தியுஞ்
சுந்தரச் சுண்ணமுந் தூநீ ராடலும்
பாயற் பள்ளியும் பருவத் தொழுக்கமுங்
காயக் கரணமுங் கண்ணிய துணர்தலுங்
கட்டுரை வகையுங் கரந்துறை கணக்கும்
வட்டிகைச் செய்தியு மலராய்ந்து தொடுத்தலுங்
கோலங் கோடலுங் கோவையின் கோப்புங்
காலக் க [illegible]ங் கலைகளின் றுணிவு

கஎ. உற்றதொன்றுண்டுகொல் - உற்றதாகிய பகைமையொன்றுண்டோ. 'நின்னோ டிவ்வூர் நின்றதொன் றுண்டு கொல' எனவும் பாடம்.

கஅ. வேத்தியல் - அரசர்க்காடுங்கூத்து; பொதுவியல் - எலலார்க்குமொப்ப ஆடுங்கூத்து; திறம் - வகை; "வேத்தியல் பொதுவிய லென்றிரு திறத்து, மாத்திரை யறிந்து மயங்கா மரபி, னாடலும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, கசஅ - கரு0.

கக. பாட்டு - இசை. தூக்கு - தாளங்களின் வழியேவரும செந்தூக்குமுதலிய எழுதூக்குக்கள்; "ஒருசீர் செந்தூக் கிருசீர் மதலை, முச்சீர் துணிவு நாற்சீர் கோயி, லைஞ்சீர் நிவப்பே யறுசீர் கழாலே, யெழுசீர் நெடுந்தூக் கென்மனார் புலவர்" என்பதனாலுணர்க. துணிவு - தாளங்கள்; துணிந்து நிகழ்த்தப்படுதலின் இப்பெயர் பெற்றதுபோலும்.

உ0. யாழ்க்கரணம் - யாழுக்குரியசெய்கை. 'யாழ்க்கானமும்' எனவும், 'யாழ்த்தானமும்' எனவும் பாடம். பாடைப்பாடல - அகநாடகங்களுக்கும் புறநாடகங்களுக்கும் உரிய உருக்கள்.

உக. கருவி - வாச்சியம். குழல் - வங்கியம்.

உஉ. கந்துகம் - பந்து. மடைநூல - பாகசாத்திரம்.

உங. சுந்தரச்சுண்ணம் - நிறத்தையுடைய வாசனைப்பொடி; "சுந்தரச்சுண்ணத்து" என்பது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, கருகூ.

உச. பாயற்பள்ளி - பாயலிடம். பருவததொழுக்கம் - காலங்கட்கேற்ப ஒழுகும் ஒழுக்கம்.

உரு. காயக்கரணம் - காயத்தாற்செய்யப்படும் அறுபததுநானகுவகைக் கரணம. கண்ணிய துணர்தல - பிறர் கருதியதை அறிந்துகொள்ளுதல.

உசு. கட்டுரைவகை - தொடுத்துக்கூறும் சொல்வன்மை. கரந்துறைகணக்கு - மறைந்துறையும்வகை; "அடிசில் வினையும யாழின் [illegible]றையுங, கடிமலர்ச் சகிப்பமுங் கரந்துறை கணக்கும், வட்டிகை வரைப்பும் வாக்கின் விகற்பமுங், கற்றவை யெல்லாங் காட்டுமி னமக்கென" என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், யாழ்கைவைததது. 'கண்ணியது ணாததலும' எனவும பாடம்.

உஎ. வட்டிகை - எழுதுகோல்; "வட்டிகைச் செய்தியின் வரைந்த பாவை" என்பர் பினனும; ச - ம் காதை, ருசு.

உஅ கோலம - அவ்வக்காலங்கட்கேற்பக்கொள்ளும் ஒப்பனை; "இரவிற்கோர், கோலங் கொடியிடையார் தாங்கொள்ள" என்பது சிலப்பதிகாரம், கனாததிறமுரைததகாதை, கூ - ச. கோப்பு கோத்தல். 'கோவையுங் கோப்பும்' எனவும பாடம.

உகூ. காலக்கணிதம் சோதிடம்; "ஆயுள் வேதமுங் காலக் கணிதமும்" என்

நாடக மகளிர்க்கு நன்கனம வகுத்த
ஓவியச செந்நூ லுரைநூற் கிடக்கையுங்
கற்றுத் துறைபோகிய பொற்றொடி நங்கை
நற்றவம் புரிந்தது நாணுடைத் தென்றே
யலகின் மூதூ ரான்றவ ரல்லது
பலர்தொகு புரைக்கும் பண்பில வாய்மொழி
நயம்பா டில்லை நாணுடைத் தென்ற
வயந்த மாலைக்கு மாதவி யுரைகுங்
காதல னுற்ற கடுந்துயர் கேட்டுப
போதல் செய்யா வுயிரொடு நின்றே
பொற்கொடி மூதூர்ப் பொருளுரை யிழந்து

நறுமொழி நங்காய் நாணுத் துறந்தேன்
காதல ரிறப்பிற் கனையெரி பொத்தி

பது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, ௪௪. கலைகள் - பரத்தையர்க்குரியவென்று நூல்களிற் கூறப்பட்ட யாழ்வாசிரியமுதலிய அறுபத்துநான்கினுள் இப்பாட்டில முன்னும்பின்னுங் கூறாதொழிந்த கலைகள்; பரத்தையர்க்குரியகலைகள் அறுபத்துநான் கென்பதைப் பின்வருவனவற்றாலுணர்க; "யாழ்முதலாக வறுபத் தொருநான், கேரிள மகளிர்க் கியற்கையென் றெண்ணிக், கலையுற வகுத்த காமக் கேள்வி" என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், நருமதைச்சம்பந்தம். "கலைவலார் நெஞ்சிற் காமமே போன்றும்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, மண்மகளிலம்பகம், ௬. "பண்ணுங் கிளையும் பழித்த தீஞ்சொ, லெண்ணெண் கலையோ ரிருபெரு வீதியும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, ௧௬௬ - ௧௬௭. "எண்ணெண் கிரட்டியிருங்கலை பயின்ற, பண்ணியன் மடந்தையர்" என்பது சிலப்பதிகாரம், அழற்படுகாதை, ௧௩௮ - ௧௩௯.

௩௦. நன்கனம்வகுத்த - நன்றாகவகுக்கப்பட்ட; "நாணமு முடையு நன்கனம் நீத்து" (௬ - ம் காதை, ௮௮) எனவும், "நாவிடை நன்னூ னன்கன நவிற்றி" (௧௩ - ம் காதை ௨௪) எனவும், "நாத்தொலை வின்றி நன்கன மறிந்தபின்" (௧௩ - ம் காதை, ௨௬) எனவும் நன்கனமென்பது இப்பொருள்பட்டு இந்நூலுள்ளே பயின்றுவருதல் காண்க.

௩௧. ஓவியச்செந்நூல் - ஓவியநூல். இப்பெயருள்ள நூல் ஒன்றுண்டென்பதைப் பின்வரும வாக்கியத்தாலுணர்க. 'ஓவியநூலுள் நிற்றல இருத்தல கிடத்தல் இயங்குதலென்னும் இவற்றின் விகற்பங்கள் பலவுள' என்பது சிலப்பதிகாரம், வேனிற்காதை, ௨௫ - ௨௬; அடியார்க்குநல்லாருரை.

௩௨. துறைபோகிய - கற்றவகைகளிற் கைதேர்ந்த.

௩௩ - ௩௫. நற்றவமபுரிந்தது நாளுடைத்தென்று பலர் கூடி உரைக்கும வாய்மொழியென்க.

௩௬. நயம்பாடில்லை - அழகுண்டாதலில்லை; 'நலம்பாடில்லை' எனவும பாடம.

௩௮. காதலன - கோவலன். கடுந்துயர் - மிக்கதுயர்; என்றது கொலையுண்டதை; "கணவற் குற்ற கடுந்துயர்" (௨ - ம்காதை, ௫௦), "காதலனுற்ற கடுந்துயர்" (௨-ம் காதை, ௬௬) என்பர் பின்னும். "கண்டா ளவன்றனைக் காணாக் கடுந்துயரம்" என்றார் சிலப்பதிகாரத்தும்; ஊர்சூழ்வரி, ௩௮.

௪௦. பொருளுரை - புகழுரை.

௪௧. நங்காயென்றது, வயந்தமாலையை.

௩௮ - ௪௧. கேட்டு நின்று இழந்து துறந்தேனென்க.

௪௨. கனையெரி - மிக்கநெருப்பு; "கனையெரி யுரறிய மருங்கும்" என்பது புறநானூறு, ௨௩. பொத்தி - மூட்டி;

பூதலை குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்கா
தின்னுயி ரீவ ரீயா ராயி
னன்னீர்ப பொய்கையி னளியெரி புகுவர்
நளியெரி புகாஅ ராயி னன்பரோ
டுடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம படுவர்
பத்தினிப் பெண்டிர் பரப்புநீர் ஞாலத்
தத்திறத தாளு மல்லளெம் மாயிழை
கணவற் குற்ற கடுந்துயர் பொறாஅள்

"கானவர் பொததிய ஞெலிதீ விளக
கதது" என்பது புறநானூறு, உசஎ.

சரு. ஊ துலைக் குருகி னுயிர்த்து-உலை
யினூதும் துருத்திமூக்கைப்போலவே
அழலெழவுயிர்த்தது; "காதலர்ப் பிரிந்த
நோயோ டெங்கனன, றூ துலைக் குருகி
னுயிர்த்தன ரொடுங்கி" (அந்திமாலைச்
சிறப்புச்செய் காதை, ருஅ - ருகூ) என்
றும், "காதலற் கெடுதத நோயோ டேங்
கனன், றூ துலைக் குருகி னுயிர்த்தனள்"
(அழற்படுகாதை, கஙக - கஙஉ) என்றும்
சிலப்பதிகாரத்து வருதலகாண்க.

சசா. இன்னுயிரீவார் - இனியஉயிரைக்
கொடுப்பார்; என்றது, காதலரிறநதமை
கேட்டபொழுதே இறப்ப ரென்றபடி;
பாண்டியன்நெடுஞ்செழியனிறப்ப அவ
ன்மனைவியாகிய பெருஙகோப்பெண்டும்
உடனே இறந்தசரித்திரம் இங்கே அறி
யத்தக்கது; அதுவருமாறு:—"அரிமா
னேந்திய வமளியிசை யிருந்த, திருவீழ்
மார்பிற் றென்னர் கோமான், றயங்கி
ணர்க கோதை தன்றுயர் பொறாஅன்,
மயங்கினன் கொலலென மலரடி வரு
டித், தலைத்தா ணெடுமொழி தன்செவி
கேளான், கலக்கங் கொள்ளாள் கடுநதுயர்
பொறாஅண், மன்னவன் செலவுழிச் செ
ல்க யானெனத், தன னுயிர் கொண்டவ
னுயிர்தே டினள்போற், பெருங்கோப்
பெண்டு மொருங்குடன் மாய்ந்தனள்"
என்பது, சிலப்பதிகாரம்,காட்சிக்காதை,
எஅ-அசு. இவ்வாறிறத்தலை மூதானந்த
மென்பர்; "கயலேர் சுண்ணி கணவ
னொடு முடிய, வியனெறிச் செலவோர்
வியந்துரைத் தன்று".—"ஒருயி ராக
வுணர்க வுடன்கலந்தார்க, கிருயி ரென்ப
ரிடைதெரியார் - போரில, விடனேக்

புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, பொதுவியற்
படலம், க.

சஉ - சஙி. நளியெரி - செறிந்தநெரு
ப்பு; "நன்மர னளிய நறுந்தண் சாரல்"
எனபது புறநானூறு, கழ௦. காதலரிறப்
பிற் பொய்கையிற்புகுவதுபோலச் செ
றிந்த நெருப்பிற்புகுவர் பததினிப்பெண்
டிர்; "பெருங்கோட் கணவன் மாய்ந்
தென வரும்பற, வள்ளித ழவிழ்ந்த தா
மரை, நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயுமோ
ரற்றே" என்பது புறநானூறு, உசசு.
கணவனை யிழந்த பததினிப்பெண்டிர்க்
குப் பொய்கையுந் தீயும் ஒருதன்மையின
வென றபடி.

சச - சகி. பின்வரும்வாக்கியத்தில்
இவ்வடிகளின்கருத்து அமைந்திருத்தல்
காண்க; "காதலன் வீயக் கடுந்துய ரெய்
திப், போதல் செய்யா வுயிரொடு புல
நது, நளியிரும்பொய்கை யாடுநர் போல,
முளியெரி புகூஉ முதுக்குடிப் பிறந்த,
பததினிப் பெண்டிர்"; (மணிமேகலை,
கஅ - ம் காதை, கக - கரு).

சஎ. நோற்றுடம்படுவார் - கைம்மை
நோனபை நோற்று உடமபைவருத்து
வார். கைம்மைநோன்பு இன்னதென்
பதைப் பின்வரும் மேற்கோள்களாலு
ணர்க. "வெள்ளெட் சாந்தொடு புளி
ப்பெய் தட்ட, வேளை வெந்தை வல்சி
யாகப், பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று
வதியு, முயவற் பெண்டிர்" என்பது
புறநானூறு, உசசு. "இன்புறுதங்கணவ
ரிடரெரி யகமூழ்கத, துன்புறு வனநோ
ற்றுத் துயருறு மகளிரைப்போல்" என்
பது சிலப்பதிகாரம், துன்பமாலை. 'நோ
ற்றுடன்படுவர்' என்றும் பாடம.

சஅ. பரப்புநீர் - கடல்.

தும் வேலோ றகும ...
முடனே யுலந்த துயிர்" என்பது புறப் | ௪௧. ஆயிழை - கண்ணகி.

மணமலி கூந்தல் சிறுபுறம் புதைப்பக்
கண்ணீ ராடிய கதிரிள வனமுலை
திண்ணிதிற் றிருகித் தீயழற் பொத்திக்
காவலன் பேரூர் கனையெரி யூட்டிய
மாபெரும் பத்தினி மகண்மணி மேகலை
யருந்தவப் படுத்த லல்லது யாவதுந்
திருந்தாச் செய்கைத் தீத்தொழிற் படாஅ
ளாங்கன மன்றியு மாயிழை கேளா
யீங்கிம் மாதவ ருறைவிடம் புகுந்தேன்
மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி
யறவண வடிக ளடிமிசை வீழ்ந்து
மாபெருந் துன்பங் கொண்டுள மயங்கிக்
காதல னுற்ற கடுந்துயர் கூறப்
பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்

௧௬. சிறுபுறம் - பிடர்; "செயத்தகு கோவையிற் சிறுபுற மறைத்தென" எனத் தொழிகூ' என்று மாதவி கூறியதாகச் சிலப்பதிகாரத்துங் கூறினார்; நீர்ப்ப

பது சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை,
கஎ௨. புதைப்ப - மறைப்ப; கூந்தல்அ
விழ்ந்துகிடப்பவென்றபடி.

௩௨ - ௩௩. முலைதிருகி - இடமுலை
யை வலக்கையாற்றிருகி; "இடமுலை
கையாற் றிருகி" என்பது சிலப்பதிகா
ரம், வஞ்சினமாலை, ௪௩. அழற்பொத்தி-
அழலைமூட்டி.

௩௪. காவலன்பேரூர் - பாண்டியனது
பெரிய ஊராகிய மதுரையை.

௩௫. மாபெரும்பத்தினி - கண்ணகி.

௩௬. அருந்தவப்படுத்தலல்லது - செ
ய்தற்கரிய தவவழியிற்சேர்த்தலையன்றி.
யாவதும் - சிறிதும். 'அருந்தவம்படுத்
தலல்லது' எனவும் பாடம்.

௩௭. திருந்தாச்செய்கைத் தீத்தொழி
ல் - பரத்தைமைத்தொழில்; "கள்ளும
பொய்யுங் காமமுங் கொலையு, முள்ளக
களவுமென் றாரவோர் துறந்தவை, தலை
மையாக் கொண்டநின் றன்மையில் வா
ழ்க்கை" என்று சித்திராபதியைநோக்கி
இராசமாதேவி பரத்தைமையையிழித்து
ச்சொல்லியதாகப் பின்னுங் கூறுவர்;
௨௪ - ம் காதை, எஎ - எ௯.

௩௩ - ௩௭. மணிமேகலை தவவழியிற்
சேர்க்கப்படுவாளன்றிப் பரத்தைமைத்
தொழிலிற் சேர்க்கப்படுவாளல்லள்; இப்
படியே, "மணிமேகலையை வான்றுயரு
றுக்குங், கணிகையர் கோலங் காணா

டைககாதை, க௧௫ - க௦௬.

௩௯. மாதவர் - சங்கத்தார் 'உறை
விடம் புகுந்து' எனவும் பாடம்.

௬௦. மறவணநீத்த - பாவத்தன்மை
களைத் துறந்த; பாவங்கள் பத்துவகை
ப்படும்; காயத்திற்றோன்றவன மூன்
றும், சொல்லிற்றோன்றவன நான்கும்,
உள்ளத்திற் றோன்றவன மூன்றுமென,
இதனை, "தீவினை யெனப்படி யாதெனி
வினவின், சொலையே களவே கா
மத் தீவிழை, வலையா வுடம்பிற் றோற்
றவ மூன்றும், பொய்யே குறளை கடுஞ்
சொற் பயனில், சொல்லெனச் சொல்லி
ற் றோறுவ நான்கும், வெஃகல் வெகுள
ல் பொல்லாக் காட்சியென், றுள்ளந்தன்
னிலுருப்பனமூன்றுமெனப், பத்துவகை
யால" என்பதுணர்க; ௨௪-ம் காதை,
க௨௪ - க௩௨; ௩௦ - ம் காதை, ௬௪ - எ௨.

௬௧. 'அறவண வடிகளடியிணை வீழ்
ந்து' எனவும் பாடம்

௬௩ கூற - அறவண வடிகட்குக் கூற.

இனி, துக்கம், துக்கநிவாரணம், துக்
கோற்பத்தி, துக்கநிவாரணமார்க்கமென்
னும் வாய்மைகள் நான்கும் முறையே
கூறப்படும்.

௬௪. பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய து
ன்பம் - துக்கம்.

௬௫. பிறவா ருறுவது பெரும்பேரின்
பம் - துக்கநிவாரணம்.

பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன
தற்றே ருறுவ தறிகென் றருளி
யைவகைச சீலத் தமைதியுங் காட்டி
யுய்வகை யிவைகொளென் றுரவோ னருளினன்
மைத்தடங் கண்ணார் தமக்குமெற் டயந்த
சித்திரா பதிக்குஞ் செப்பு நீயென
வாங்கவ ளுரைகேட் டரும்பெறன் மாமணி
யோங்குதிரைப் பெருங்கடல வீழ்த்தோர் டோன்று
மைய னெஞ்சமொடு வயந்த மாலையுங்
கையற்றுப் பெயர்ந்தனள் காரிகை திறத்தென.

ஊரலருரைத்தகாதை முற்றிற்று.

சுசு பற்றின் வருவது முன்னது - துக்கோறபத்தி; "பற்றெனப் படுவது பசைஇய வறிவே" (நூ0 - ம் காதை, கஉ.) என்று பினனர்ககூறுவா.

ற்யமையாதனமவன்பதை, "வழுவாச் சிலம் வாய்மையிற் கொண்ட, பானமை யின்" (உகூ - ம காதை, உ0) என்பதனு னுணர்க.

சுசு - சுஎ. பின்னது அற்றே ருறுவது - துக்கநிவாரணமார்க்கம.

சுஎ. அறிகென்றருளி - துககமுதலிய வாய்மை நான்கினையு மறிநதுகொள்வா யென்றுபதேசித்து, இப்படியே, "துன் பந் தோற்றம் பற்றே காரண, மினபம் வீடே பற்றிலி காரண, மொனறிய வு ளாயே வாய்மை நான்காவது" என்பர்

எ0. மைத்தடங்கண்ணார் - ஆயத்தார்.

எஉ - எங. பெறுதற்கரிய மாணிக்கத தைப் பெரியகடலில் வீழ்த்தியவர்களை யொத்து; "ஆங்கது கேட்ட வரசனு நக ரமு, மோங்கிய நன்மணி யுறுகடல் வீழ்த் தோர், தமமிற் றுன்பந் தாமனி யெய்த" என்பது **சிலப்பதிகாரம்**, வரந்தருகா தை, உகூ - நூ0.

பின்னும்; ௬0-ம் காதை, ௧௮௬-௧௮௮. வாய்மை, சத்திய மென்று வழங்கப் படும்.

௬௮. ஐவகைச்சீலம் - காமம், கொலை, கள், பொய், களவு என்னும் இவ்வைந் தையும் முற்றத்துறத்தல்; "கள்ளும பொய்யுங் காமமுங் கொலையு, முள்ளக் களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை" என்பர் பின்னும்; (௨௪ - ம்காதை, ௭௭-௭௮) "சீல நீங்காச் செய்தவத்தோர்க்கு" (௨௧-ம் காதை, ௫௭), "சீலந் தாங்கித் தானந் தலைநின்று" (௨௪ - ம் காதை, ௧௩௮), "தானந் தாங்கிச் சீலந் தலைநின் று" (௩0-ம் காதை, ௧) என இந்நூலுள்ளே சீலமென்பது பயின்றுவருதல் காண்க.

௬௯. உய்வகை இவைகொள்ளென்று - பிறப்பிறப்பினின்றும் தப்பும்வகை நால் வகைவாய்மையும் ஐவகைச் சீலமுமா கும; இவற்றைக்கொள்வாயாகவென்று. உரவோன் - அறவணவடிகள்.

௬௭ - ௬௯. வாய்மையும் சீலமும் இன எடு கையற்று - செயலற்று. காரிகைநிறத்து - மாதவியிடத்தினின்றும்.

௩ - எடு நன்னுளில் மாதவிவாராத்து ன்பம் மேலவர்க்குசித்திராபதி இரங்கி வயந்தமாலையைக்கூவி அவளை மாதவிக்கு உரையென்றுசொல்ல, வயந்தமாலை, மாதவியிருந்த மண்டபத்துச்சென்று கண்டு, வருந்தி, அனையாய், கேளாய, உண்டுகொல்! பணைபிலவாய்மொழி நாணுடைத்தென்ற வயந்தமாலைக்கு உரைக்கும் மாதவி, கேட்டு நின்று இழந்துநாணுத்துறந்தேன்; மணிமேகலை தீதொழிற் படாஅள்; இன்னுங்கேள; புகுந்து வீழ்ந்து மயங்கித் துயரைக்கூற, உரவோன் அறிகென்றருளிக் காட்டி இவற்றைக் கொள்ளென்றாளினன்; இதனைக் கண்ணோர்தமக்கும் சித்திராபதிக்கும் நீ செப்பென்றுசொல்ல, வயந்தமாலையுமகேட்டு மணியைக் கடலில்வீழ்த்தோர்போன்று கையற்றுப் பெயர்ந்தனளென முடிக்க.

மூன்றுவது

மலர்வனம்புக்ககாதை.

[மூன்றுவது மலர்வனம்புக்கபாட்டு.]

வயந்த மாலைக்கு மாதவி யுரைத்த

வயங்குநோய் வருத்தத் துரைமுன் றோன்றி
மாமலர் நாற்றம போன்மணி மேகலைக்
கேது நிகழ்ச்சி யெதிர்ந்துள தாதலிற்
றந்தையுந் தாயுந் தாநனி யுழந்த
வெந்துய ரிடுமெனச் செவியகம் வெதுப்பக்
காத னெஞ்சங் கலங்கிக் காரிகை
மாதர் செங்கண் வரிவனப் பழித்துப்
புலம்புநீ ருருட்டிப் பொதியவிழ் நறுமல
ரிலங்கிதழ் மாலையை யிட்டுநீ ராட்ட
மாதவி மணிமே கலைமுக நோக்கித்
தாமரை தண்மதி சேர்ந்தது போலத்

க - உ. உரைத்த உரைமுன் தோன்றி - சொல்லிய சொல்லினிடமாக உதித்தது.

௩. கன்மங்களாகிய காரணங்கள் தத்தம்பயனைக் கொடுத்தற்குத் தோற்றுதலை, ‘ஏது நிகழ்ச்சி’ என்பது பௌத்த

னல வழக்கு; இதனை ஹேதுப்ரபவ தர்மமென்பர்; "ஏது நிகழ்ச்சி யீங்கின் றாதலின்" (கூ-ம் காதை - ருக) எனவும், "ஏது நிகழ்ச்சி யாவும பலவுள" (கஉ-ம் காதை - கபரு) எனவும, "ஏது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள" (உக-ம் காதை - கசுo) எனவும், இந்நூலுள்ளே இப்பெயர் பின் பும்வருதல்காண்க இஃது 'ஏது' எனவும் வழங்கும். எதிர்ந்துளதாதலின் - தோற்றியதாதலால்; "சுணங்கெதி ரிள மூலே" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, சுகசு.

உ-ச. மணிமேகலைக்கு ஏதுநிகழ்ச்சி மலர் நாற்றம்போல் தோன்றி எதிர்ந்து

ளாதலினென இயைக்க.

ரு. தந்தையுந் தாயும் - கோவலனும் கியும. உழந்த - வருந்திய. 'தாழ்துய ருழந்த' எனறும் பாடம.

சு. வெதுப்ப - சுட.

எ. காரிகை - மணிமேகலை.

அ. மாதர்-காதல்; உரிச்சொல்; "மாதர் காதல்" என்பது தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், ளஉஅ. வரிவணப் பழித்து - மையெழுதிய அழகைச்சிதைத்து; "வரிவணப் புற்ற" என்பது புறநானூறு, ளரு. 'வரியணப் பழித்து' எனறும் பாடம்.

க. புலம்புநீ ருருட்டி-வருத்தத்தாலு ண்டாகிய கண்ணீரை உகுத்து 'புல ம்புநீ ருருட்டி' என்றும் பாடம்.

எ - க0. காரிகை அழித்து மாலையை நீராட்ட. 'இலங்குதண் மாலையை யி டுநீ ராட்ட' என்றும் பாடம்.

கஉ. தாமரை - வழுவாய். மதி - மதி யை. தாமரைமலர் மாதவிகைக்கும், மதி மணிமேகலைமுகத்திற்கும் உவமை.

௩.- மலர்வனம்புக்ககாதை. உக

காமர் செங்கையிற் கண்ணீர் மாற்றித்
தூநீர் மாலை தூத்தகை யிழந்தது
நிகர்மலர் நீயே கொணர்வா யென்றது
மதுமலர்க் குழலியொடு மாமலர் தொடுக்குஞ்
சுதமதி கேட்டுத் துயரொடுங் கூறும்

குரவர்க் குற்ற கொடுந்துயர் கேட்டுத்
தணியாத் துன்பந் தலைத்தலை யெய்து
மணிமே கலைதன் மதிமுகந் தன்னு
ளணிதிகழ் நீலத் தாயமல ரோட்டிய
கடைமணி யுகுநீர் கண்டன னாயிற்
படையிட்டு நடுங்குங் காமன் பாவையை
யாடவர் கண்டா லகறலு
பேடிய ரன்றோ பெற்றியி னின்றிடி
னுங்கன மன்றியு மணியிழை கேளா
யீங்கிந் நகரத் தியான்வருங் காரணம
பாரா வாரம பலவளம் பழுநிய
காராளர் சண்பையிற் கௌசிக னென்போ
னிருபிறப் பாள னொருமக ளுள்ளே
னொருதனி யஞ்சே னோரா னெஞ்சமோ
டாரா மத்திடை யலர்கொய் வேன்றனை

௧௯. காமர் - விருப்பம்.

௧௮. தூநீர் மாலை தூததகை யிழந்தது-தூய நீர்மையையுடைய மாலையானது கண்ணீரில் நனைந்து தூய தன்மையை யிழந்தது.

கரு. நிகர்மலர் - ஒளியையுடைய மலர்; "நீர்வார் நிகர்மலர் கடுப்ப" என்பது அகநானூறு, கக. "அரும்பவிழ் முலலை, நிகர்மலர் நெல்லொடு தூஉய்" என்பது சிலப்பதிகாரம், கனுத்திறமுரைதத காதை, க - உ

கசு. மதுமலர்க்குழலி - மணிமேகலை.

கஅ. குரவர்க்கு - தாய் தநதையர்க்கு.

உஉ. கடைமணி யுகுநீர் - கண்மணிக் கடையினின்றும் உகுகின்ற நீர், "ஆவின் கடைமணி யுகுநீர் நெஞ்சுசுட" என்பது சிலப்பதிகாரம், வழக்குரைகாதை, ருரு.

உரு. படையிட்டுக் காமன் நடுங்கும் -

படையை எறிந்துவிட்டுக் காம
வான்.

உ௪. உண்டோ, ஓ - எதிர்மறை.

உ௫. பெற்றியின் - தங்கள் இயற்கைத்தன்மை திரியாமல்; நின்றிடின் - (இவளை விரும்பாது) நிற்பாராயின்.

உ௭ - உ௬. யான்வருங் காரணத்தைக் கேளாய்.

உ௮ - உ௯. பாராவாரம் - கடல். பழுநிய - முதிர்ந்த; "பெருவளம் பழுநி" என்பது புறநானூறு, ௧௧௫. 'பாராவாரப் பல்வளம் பழுநிய' என்றும் பாடம். கா

ராளர் - பூவைசியர். சண்பை - ஒரு நகரம்; சீகாழியுமாம், அங்கநாட்டிற் கங்கைக் கரையிலுள்ளதாகிய சமபையெ ன்று நகரமுமாம; இவ்வுரைக்குக் காரா ளரென்பதனைக் கராளரென்பதன் விகா ரமாகக் கொள்க; கராளர் - ஒரு சாதி யார்; "காராளா சண்பையிற் கௌசி கன் மகளே" என்பா பின்னும்; எ - ம் காதை, ௧௦௨.

௫௧. ஒருதனி - ஒப்பில்லாததனி.

௫௨. ஆராமம் - உபவனம்.

மாருத வேகனென் பானோர் விஞ்சையன்
திருவிழை மூதூர் தேவர்கோற் கெடுத்த
பெருவிழாக் காணும பெற்றியின் வருவோன்
சூரன் மாலையன் றமனியப் பூணினன்
பாரோர் காணப் பலதொழு படிமைய

னெடுத்தன னெற்கொண் டெழுந்தனன் விசும்பிற்
படுத்தன னாங்கவன் பான்மையே னாயினே
னாங்கவ னீங்கெனை யகன்றுநண் மாறி
நீங்கினன் றன்பதி கெட்டிடை யாயினு
மணிப்பூங் கொம்பர் மணிமே கலைதான்
றணித்தலர் கொய்யுந் தகைமைய ளல்லள்
டன்மல ரடுக்கிய நன்மரப் பந்த
ரிலவந் திகையி னெயிறபுறம் போகி

௬௬. விஞ்சையன - வித்தியாதரன்.

௬௭. மூதூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

௬௮ - ௬௯. தாரன் - பூமாலையையுடையவன்; மாலையன் - மணிமாலையையுடையவன்; 'தார மாலையன்' எனப் பாடமோதி, மந்தாரமாலையையுடையவனெ

ன்றுமமையும். தமனியப் பூணினன் - பொற் பூணியையுடையவன்; பாரோர் காணா - மக்கள் கண்ணிற்குப் புலப்ப டாத, பலர் தொழுபடிமையன் - தேவர் பலருந் தொழும் தெய்வவடிவையுடை யன்; படிமை - தெய்வவடிவு "தாரன மாலையன் றமனியப் பூணினன், பா ரோர் காணாப் பலர்தொழு படிமையன்" என இவ்வடிகளே சிலப்பதிகாரத்தும் வருதல காண்க; அடைக்கலககாதை, கந்ள - கருஅ.

கஎ - கக. படிமையனும் வருவோனு மாகிய விஞ்சையன்.

கஅ. எடுத்தனன் - எடுத்து. விசும்பி லெழுந்தனனென்க.

கக. படுததனன் - அகப்படுத்திக்

கொண்டான். அவன் பான்மையனு யினேன் - அவனுடைய இன்பத்தின் பகுதியையுடையேனாயினேன்; "பனி யிரு விசும்பிற் றேவர் பான்மையிற் றெ ன்று சொன்னான்" என்பது சீவகசிந் தாமணி, காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம், கூக.

௩0 - ௩க. ஆங்கவன் - மாருதவேகன். ஈங்கு - இந்நகரத்திடத்து. கண்மாறி

எனை அகன்று நீங்கினன் - விழித்த கண் இமைக்கும் அளவிலே மறைந்து என்னைவிட்டு நீங்கினன. கணமாறல-

விழித்த கண் இமைக்கு மளவிலே மறை தல்; "கண்மா ருடவ ரொடுக்க மொ ற்றி" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௬௪௨. தன்பதி நெட்டிடையாயினும் நீங்கின னெனக் கூட்டுக. சுதமதியை மாருத வேகன் இந்நகரத்து விட்டு நீங்கினனெ ன்பதை, "அஞ்செஞ் சாயல ராந்தா ண த்துளோர், விஞ்சைய னிட்ட விளங் கிழை யென்றே, கலனெலன் பேரூர்ப் பலவோ ருரையினை" என்று உதய கும ரன் கூறியவாற்றானு முணர்க; ரு - ம காதை, ௨௯ - ௨௫. 'ஆங்கவ னென்னை யகன்று' என்றும பாடம்.

௬௨. மணிப்பூங் கொம்பர் மணிமே கலை - மாணிக்கப் பூங்கொம்பு போலும மணிமேகலை; எழுவாய்.

௬௩. 'தன்மைய ளாலலள்' என்றும் பாடம்.

இனிப் பூக்கொய்தற்குரிய இடங்கூறுகின்றாள்.

௬௪ - ௬௫. பலமலர்களை நிரைத்த நல்ல மரநிழலையுடைய இலவந்திகையினது மதிலின் புறத்தே சென்றால; மரப்பந்தர் - சோலையுமாம். இலவந்திகை - யந்திர வாவி; இதனை, "நிறைக்குறி னிறைத்துப் போகுறிற் போககும், பொறிப்படை யமைந்த பொங்கில வந்திகை" என்பதனு லுணர்க; இது

௩.—மலர்வனம்புக்ககாதை.

னுலக மன்னவ னுழையோ ராங்குளர்
விண்ணவர் கோமான் விழாக்கொ ணன்னாண்
மண்ணவர் விழையார் வானவ ரல்லது
பாடுவண் டிமிரா பன்மரம் யாவையும
வாடா மாமலர் மாலைக ளேகலிற்
கைபெய் பாசத்துப் பூதங் காக்குமென்
றுய்யா னத்திடை யுணர்ந்தோர் செல்லார்
வெங்கதிர் வெம்மையின் விரிசிறை யிழந்த
சம்பாதி யிருந்த சம்பாதி வனமுந்
தவாநீர்க் காவிரிப் பாவைதன் றாதை
கவேர னாங் கிருந்த கவேர வனமு
மூப்புடை முதுமைய தாக்கணங் குடைய
யாப்புடைத் தாக வறிந்தோ ரெய்தா

பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், உவச்சித்தவை காட்டல். 'இலவந்திகை - நீராவியைச்சூழ்ந்த வயந்தச்சோலை; அஃது அரசனும் உரிமையு மாடும் காவற்சோலை'

பூதங்காத்தல மாலைகளைத் தூக்குதலால உணரப்பட்டது.

௭. உய்யானம் - உத்யானம்; அரசர் விளையாடுங் காவற்சோலை; "உய்யா என்பர் அடியார்க்குநல்லார். "பனை மலரடுக்கிய நன்மரப் பந்தரிலவந் திகையி னெயிற்புறம் போகி" என இவ்வடிகளே, சிலப்பதிகாரத்தும் வந்திருத்தல

னதகி னுறறுணே மகிழ்ச்சியும்" என்பது சிலபபதிகாரம், ஊர்காண்காதை, கஉ௪.

௫௩. வெங்கதிர் - சூரியன்.

காண்க ; நாடுகாண்காதை, ௩௦ - ௩௧. ௫௪. சமபாதி - சடாயுவி னுடன்பிற

௪௬. உலகமனனவன - சோழன். உழையோா் பககததிலுளளோா, உழை - பக்கம்.

௪௭. நன்னுள் - நன்னுளில.

௪௮. வானவரலலது - தேவா விரும்பு தலையன்றி ; அல்லது மண்ணவா விழையாரென இயைகக.

௪௯. தேவர்கள் விரும்பினமையால மரங்களில வண்டுகள் இமிராவாயின ;

சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தட், பெருந்தண் மிலைநத சென்னியன்" என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, ௪௩ - ௪௪.

௪௯-௫௦. மரம் யாவையும மாலைகளை த தூக்கலின்; தூக்குதல் - தொங்கவிடல. வாடாத மலர்மாலைகள், தேவர்களால நிருமிக்கப்பட்டன ; "வாடா மாலை வா ர்தளிர்ப் பிண்டி வாம" எனபது சீவக சிந்தாமணி, முத்தியிலம்பகம், ௪௨௧.

௫௧. கைபெய்பாசம் - கையினிட்டுத் துக் கொண்ட பாசம். மரங்கள் வாடா நதவன. புள்ளிருக்குவேளூர், சம்பாதிபுரமென்று வழங்கப்படுதலாலும், காவிரிப்பூம்பட்டின[illegible]திற்குச் சமீபமாக இருத்தலாலும், அது முற்காலத்துச் சம்பாதிவனமாக விருததல் கூடுமென்பது ஊகிககப்படுகினறது.

௫௫ - ௫௬. தாதையாகிய கவேரன். "கவேர கன்னிப் பெயரொடு விளங்கிய, தவாககளி மூதூர்" என்பர் பினனும் ; ௯ - ம் காதை, ௫௨ - ௫௩.

௫௭. முதுமைய முதுமையையுடைய. தாக்கணஙகு - தீண்டிவருத்துந் தெய்வம ; "தாக்கணஙகு, தானைக்கொண்டன்ன துடைத்து" என்பது திருக்குறள், ௧௦௮௨. "வெம்முது பேய்க்கென னுயிர் கொடுததேன" என்று பின்னும் வருதல் காண்க ; ௬ - ம காதை, ௧௩௦.

௫௪ - ௫௭. சம்பாதிவனமும் கவேரவனமும தாகசணங்குடையன.

௫௮. யாப்புடைத்தாக - உறுதியுடைத்தாக; யாப்பு - உறுதி; "யாப்பறை

சருளு மன்பு மர்ருயி ரோம்பு

௬0 மொருபெரும் பூட்கையு மொழியா நோன்பிற்
பகவன தாணையிற் பன்மரம் பூக்கு
முவவன மென்பதொன் றுண்டத னுள்ளது
விளிப்பறை போகாது மெய்புறத் திடூஉம்
பளிக்கறை மண்டப முண்டத னுள்ளது
௬௫ தூநிற மாமணிச் சுடரொளி விரிந்த
தாமரைப் பீடிகை தானுண் டாங்கிடி
னரும்பவிழ் செய்யு மலர்ந்தன வாடா
சுரும்பின மூசா தொல்யாண்டு கழியினு
மறந்தே னதன்றிற மாதவி கேளாய்
௭0 கடம்பூண்டோர் தெய்வங் கருத்திடை வைத்தோ
ராங்கவ ரடிக்கிடி னவரடி தானுறு
நீங்கா தியாங்கணு நினைப்பில ராயிடி

மாக்க ளியல்பிற் கொள்ளார்" என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, ௬0.

௫௯. அருள் - அன்புகாரணத்தால் தோன்றும்அளி. அன்பு - அருட்கு முதலாகி மனத்தின்கண் நிகழும் நேயம்.

௬0. பூட்கை - மேற்கோள்; "அறத் தாறு நுவலும் பூட்கை" என்பது புறநா

சுக. பகவனது ஆணையின் - புத்த னது கட்டளையினாலே.

சுஉ. உள்ளது - உள்ளிடத்தது.

சுங - சுச. விளிப்பு அறைபோகாது - ஓசை அறைபோகாமல், மெய்புறத்து இடூஉம் - தன்னைச்சார்ந்தா ருடம்பைம ட்டும் புறத்தே தோன்றுவிக்கும், பளிக கறைமண்டபம் - பளிக்குமண்டபம்; தன்னுட் புகுந்தவர்களுடைய ஓசையை வெளிப்படுத்தாமல அவர்களுருவத்தை மட்டும் வெளிப்படுத்துமென்று அப் பளிங்கு மண்டபத்தின் தன்மைகூறி யவாறு. விளிப்பறை - இருபெயரொ

ட்டுமாம்; அறை - ஓசை.

கஉ - கஙு. அதனை உள்ளதாகிய மண்டபமெனக்கூட்டுக.

கச. அதனுள்ளது - அம்மண்டபத்தின் உள்ளிடத்தது.

கரு - கசு. மணிச்சுடரொளிவிரிந்த தாமரைப்பீடிகை - மாணிக்கச்சோதி பரந்த பதுமபீடம். என்றது புத்தன் பாதபீடத்தை; புத்தன் பாதத்தை மணிபதமென்றலும், அதனை வழிபடுவோர் அதுபற்றி, 'ஓம் மணிபத்மேஹூம்' என்ற மந்திரத்தை ஜபித்தலும் பௌத்தமத ஸம்பிரதாயம்.

கஎ - கஅ. உள்ளதாகிய பீடிகையென்க.

சுசு. ஆங்கு இடின் - அப்பீடத்தே இட்டால.

சுஎ. அவிழ்செய்யும் - அவிழ்தலைச்செயயும.

சுஎ - சுஅ. தொலயாண்டு கழியினும் வாடா மூசா வென்க. காலம் தொன மைததாதலின், 'தொலயாண்டு' என ரூர். 'சுரும்புமூசா' எனறும் பாடம்.

சுகூ. 'மறந்தே னிதனறிறம்' எனறும பாடம.

எ0. கடம்பூண்டு - முறைமையால மேற்கொணடு; "நிழல்வாய் நேமி, கடம பூண்டுருட்டுங் கெளரியர்" எனபது சில பபதிகாரம், அடைக்கலசாதை, கூ - உ.

ஞா தெய்வம - ஒரு தெய்வதனதை.

எக. அவர் - அததேவருடைய, அடி க்கு ஆயகு இடின - அடியின்பொருட்டு (மலனை) அபபீடத்தே இட்டால், அவரா டிதானுறும் - (அம்மலர்) அததேவரு டைய அடியை அடையும்.

எஉ. நினைப்பிலராய் இடின் யாங்க ளும நீங்காது.

னீங்கிதன் காரண மென்னை யென்றியேற்
சிந்தை யின்றியுஞ் செய்வினை யுறுமெனும்
வெந்திற ஞேன்பிகள் விழுமங் கொள்ளவுஞ்
செய்வினை சிந்தை யின்றெனின் யாவது
மெய்தா தென்போர்க் கேது வாகவும்
பயங்கெழு மாமல ரிட்டுக காட்ட
மயன்பண் டிழைத்த மரபின தததா

ணவவன மல்ல தணியிழை நின்மகள்
செவ்வனஞ் செல்லுஞ் செமமை தானிலன்
மணிமே கலையொடு மாமலர் கொய்ய
வணியிழை நல்லா யானும் போவலென்
றணிப்பூங் கொம்ப ரவளொடுங் கூடி
மணித்தேர் வீதியிற் சுதமதி செல்வுழி இச்
சிமிலிக் கரண்டைய னுழைகோற் பிரம்பினன்
றவலருஞ் சிறப்பின ராந்தா ணத்துளோ
ரூணமு முடையு நன்கன நீத்துக்

எச - எரு. சிந்தையின்றியுஞ் செய்வினை யுறுமெனும் வெந்திறல் நோன்பிகள் - மனமில்லாதிருக்கவும் அறமும்பாவமு முளவாகுமென்று சொல்லுகின்ற வெவ்விய திறலையுடைய விரதிகள், விழுமங்கொள்ளவும் - வருத்தங்கொள்ளவும்.

எசு - எஎ. சிந்தையின்றெனிற் செய்வினை யாவதும் எய்தாது எனபோர்க்கு ஏதுவாகவும் - மனமில்லையாயின் அறமும்பாவமும் சிறிதும் உளவாகா வென்று கூறுவோர்க்குக் குறியாகவும்.

எச - எஎ. மனமுளதாயவழி வினையுமுளதாமென்பதும மனமிலதாயவழி வினையுமிலதாமெனபதுமாகிய இவற்றை, பின்வருந திருக்குறள்களாலும் அவற்றிற்குப் பரிமேலழகரெழுதிய உரையாலு முணர்க. (௬௧௬)—"இன்னா வெனத்தா னுணர்ந்தவை துன்னாமை, வேண்டும் பிறன்கட் செயல்", (௬௧எ)—"எனைத்தானு மெஞ்ஞான்று மியார்க்கு மனத்தானா, மாணாசெய் யாமை தலை."

எஅ. பயம் - பயன். 'இட்டுக்காட்டி' என்றும் பாடம்.

எகூ. அது - அப்பீடிகை.

அக. செவ்வனஞ் செலலும் - வேறுகச்செல்லுமென்றுமாம்; "திருமகளிரு என்பது

சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, கஉஎ.

அச. அவளொடும் - மணிமேகலையோடும்.

அசு. சிமிலிக்கரண்டையன் - உ[illegible]லேவைத்த குண்டிகையையுடையன்; "கலபொளிந் தன்ன விட்டுவாய்க்கரண்டைப், பலபுரிச் சிமிலி நாற்றி" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, சஅஉ - சஅ௫. நுழைகோற் பிரம்பினன் - நுண்ணிதாகத் திரண்ட பிரம்பையுடையன். 'உழைத்தோற் பிரம்பினன்' என்றும் பாடம்.

அஎ. தவலருஞ்சிறப்பின ராந்தாணத்துளோன் - கேடில்லாத மேன்மையாளர்களுடைய இடத்தேயுள்ளான்; ஆந்தாணம் - இடம்; இது ஜைனமுனிவர்களுடையஇடதிற்கேயுரியபெயராக வழங்குகின்றது; இதனை ஆஸ்தானமென்னும் வடமொழிச்சிதைவென்பா; இதற்கு நடுவென்று பொருள்கொண்டு, இதனை அந்தராளமென்னும் வடமொழிச்சிதைவென்றுவது அந்தஸ்தானமென்னும் வடமொழிச்சிதைவென்றுவது கொள்ளினும் அமையும்; இவ்விரண்டுசொற்களும் முறையே அநதராணமென்றும் அந்ததாணமென்றும் கன்னடபாஷையில வழங்குகின்றன. "அஞ்செஞ் சாயல ராந்தாணத்துள்" என்பர் பின்னும்; இ - ம்.

காணவுயிர்க்குவகையற

யுண்ணா நோன்பொ டுயவை யானையின்
மண்ணா மேனியன் வருவோன் றன்னை

வந்தீ ரடிகளும் மலரடி தொழுதே
னெந்த மடிக ளெம்முனை கேண்மோ
வழுக்குடை யாக்கையிற் புகுந்த நமமுயிர்
புழுக்கறைப் பட்டோர் போன்றுளம வருந்தா

திமமையு மறுமையு மிறுதியி லின்பமுந்
தன்வயிற் றருஉமென் றலைமக னுரைத்தது
கொலையு முண்டோ கொழுமடற் றெங்கின்
விளைபூந் தேறலின் மெய்த்தவத் தீரோ
யுண்டு தெளிந்திவ் யோகத் துறுபயன்
கண்டா லெம்மையுங் கையுதிர்க் கொண்மென
வுண்ணா நோன்பி தன்னொடு சூளுற்

காதை, உரு. 'ஆந்தானம்' எனவும், 'அந்தாணம்' எனவும் பாடம்

அகூ. காணா வுயிர்க்குங் கையற் றேங்கி - நுண்ணிய உடமபுடைய உயிர்கட்கும் நடத்கல் இருததல் கிடத்தல் நிற்றன் முதலிய தனறொழில்களால துன்பநிகழுமோவென்று செயலற்றேங்கி.

௯0. உயவல் யானை - வருந்துதலையு டைய யானை; "உயவற்பாண" என்பது புறநானூறு, ௬௯.

௯௧. மண்ணுமேனியன் - கழுவாத மேனியையுடையன். வருவோன்றன்

௯௫. கேண்மோ - கேளும்; ஒ - அசை நிலை; "முதுமறை மாக்கண் முன்னிய துணைமோ" (௧௫ - ம் காதை, ௫௬) எனவும், "மாமறை மாக்கள் வருகுலங் கேண்மோ" (௧௫ - ம் காதை, ௯௫) எனவும்

இந்நூலுள்ளே பின்பு வருதலகாண்க.

௬௪. அழுக்குடையாகையென்றான், மண்ணுமேனியாதலால். 'புகுந்தது நம்முயிர்' என்றும் பாடம்.

௬௫. புழுக்கறைப்பட்டோர் - புழுங்கச்செய்யும் அறையி லகப்பட்டோர். 'போன்று வருந்தாது' என்றும் பாடம்.

௬௪ - ௬௫. நம்முயிர் பட்டோர்போன்று உளம் வருந்தாது. வருந்தாது - வருந்தாதவண்ணம்.

௬௬ - ௬௭. இம்மைப்பயன்முதலிய மூன்றையும் தன்வயிற்றருஉந் (௬௬ - ம் அடி) தேறலெனவும், உரைத்ததாகிய (௬௬ - ம் அடி) தேறலெனவுமியைக்க; தருஉந்தலைமகனென இயைப்பினு மமை

யும.

கூஎ. 'தன்மையிற்றரூஉம்' என்றும் பாடம்.

க00. யோகமென்றது, அம்முனிவனது தவநெறியை; மருந்துமாம்; சேர்க்கையுமாம.

க0க. எம்மையும் கையுதிர்க்கொண்மென - தேறலையன்றி எமமையும் அகற்றிவிடுமென்று. சீலமில்லாதவரைக்காணின், அவரோடுபேசாமல, அவரைப் போகும்படி கையசைத்துக்குறிப்பித்தல் சைனமுனிவர்கு இயல்பு; இப்படியே "மையறு படிவதது மாதவர் புறத்தெமைக், கையுதிர்க் கோடலின்" எனப் பின்னும் வருதல்காண்க; ரு - ம் காதை ருரு. 'கைவிதிர்க்கொண்மென' என்றும்

பாடம்.

௧௦௨. உண்ணுநோன்பி - இரண்டு உவாவும் அட்டமியும முட்டுப்பாடும் பட்டினிவிட்டுண்ணும் விரதி; என்றது சைனமுனிவனை; "பட்டினிநோன்பிகள்" என்று சிலப்பதிகாரத்து வருதல காண்க; அடைக்கலக்காதை. ௧௬௪. (சூளுற்று - சபதஞ்செய்

றண்மென விரக்குமோர் களிமகன் பின்னருங்
கணவிரி மாலையிற் கட்டிய திரள்புயன்
குவிமுகி ழெருக்கிற் கோத்த மாலையன்
சிதவற் றுணியொடு சேணேங்கு நெடுஞ்சினைத்
ததர்வீழ் பொடித்துக் கட்டிய வுடையினன்
வெண்பலி சாந்த மெய்ம்முழு தூறீஇப
பண்பில் கிளவி பலரொடு முரைத்தாங்
கழூஉம் விழூஉ மாற்றுங் கூஉங்

தொழூஉ மெழூஉஞ் சுழலலுஞ் சுழலு
மோடலு மோடு மொருசிறை யொதுங்கி
நீடலு நீடு நிழலொடு மறலு
மைய லுற்ற மகன்பின் வருந்திக்
கையறு துன்பங் கண்டுநிற் குநருஞ்
சுரியற் றாடி மருள்படு பூங்குழற்
பவளச் செவ்வாய்த் தவள வாணகை
யொள்ளரி நெடுங்கண் வெள்ளிவெண் டோட்டுக்
கருங்கொடிப் புருவத்து மருங்குவளை பிறைநுதற்

கOரு. உண்மென - உண்ணுமென்று. ஓர்களிமகன்பின்னரும் - ஒருகட்குடியன்பின்னே நிற்போரும்.

அ௬ - கOரு. கரண்டையன், பிரம்பினன், உளோன் என்பன-உண்ணுநோன் பிக்கு அடை; "ஆர்த்த வாய னார்ககளி மூர்க்கன், செவ்வழிக் கீதஞ் சிதையப் பாடி, யவ்வழி வருமோ ரந்த ணாளனை, செல்ல லாளை நிலவிவ ணியென, வெய்தச் சென்று வைதவண் விலக்கி, வழுத்தினே முண்ணுமிவ் வடிநறுந் தேறலைப், பழிப்புக் கூறுநின் பார்ப்பனக் கணமது, சொல்லா யாயிற் புலலுவேன் யானெனக், கையலைத் தோடு மோர் களிமகன் காண்மின்" என்பது கள்ளிகளுக்கு ஆகுபெயர்; ததர் - கொத்துமாம; "சிதர்களை முருக்கின் சேணுயர் நெடுஞ்சினைத், ததா" என்பது சிறுபாணாற்றுப்படை, உ௫௪ - உ௫௫.

கOஅ. வெணபலி - வெண்ணீறு; சாந்தம் - சந்தனம. 'வெணபலிச் சாந்தம்' என்றும் பாடட

ககக. சுழலலுஞ்சுழலும் - சுழலுதலையுஞ் செய்வன். இவ்வாறு பின்வருவனவற்றிற்கும் இப்படியேபொருள்கொள்க. "இயங்கலு மியங்கு மயங்கலு மயங்கும" என்பது சிலப்பதிகாரம், அழற்படுகாதை, க௫௪. 'சுழலினுஞ் சுழலும்' என்றும் பாடம்.

ககச. மையலுற்றமகன - பித்தன்.

பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், உவந்தவைகாட்டல்.

௧0௪. கணவீரிமாலை - அலரிமாலை. "கணவிரி மாலை கைக்கொண்டென்ன" எனப் பின்னுங்கூறுவர்; ௫-ம் காதை, ௪௮. 'கணவீர மாலை கட்டிய திரணையன்' எனவும் பாடம்.

௧0௬. சிதவற்றுணி - சிதரினசிரை

௧0௬-௧0௭. சினைத் ததர் வீழ்பு - கிளிகளிலுள்ள செறிந்த சுள்ளிகள்; வீழ்பு -

௧௧௬. தாடி - மோவாய்.

௧௧௮. வெள்ளிவெண்டோடு - சங்கினாற்செய்த காதணி. 'வெள்ளை வண்டோடு' என்றும பாடம்.

௧௧௯. கருங்கொடிப் புருவம் - கரிய ஒழுங்காகிய புருவம்; "கருங் கொடிப் புருவ மேரு" என்பது சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம், ௧௬௬. இதனை, வடமொழியில் ப்ரூலதா என்பதனோடு ஒப்பிடுக.

காந்தளஞ் செங்கை யேந்திள வனமுலை
யகன்ற வல்கு லந்நுண் மருங்கு
லிகந்த வட்டுடை யெழுதுவரிக் கோலத்து
வாணன் பேரூர் மறுகிடைத் தோன்றி
நீணில மளந்தோன் மகன்முன் னாடிய
பேடிக்கோ லத்துப் பேடுகாண் குநரும்
வம்ப மாக்கள் கம்பலை மூதூர்ச்
சுடும ணோங்கிய நெடுநிலை மனைதொறு
மையறு படிவத்து வானவர் முதலா
வெவ்வகை யுயிர்களு முவமங் காட்டி
வெண்சுதை விளக்கத்து வித்தக ரியற்றிய

கஉஉ. வட்டுடை - முழந்தாளளவாக உடுக்கும் உடைவிசேடம்; "வட்டுடைப் பொலிந்த தானை வள்ளலை" என்பது சீவகசிந்தாமணி, கோவிந்தையாரிலம்பகம், சுo; "வட்டுடை மருங்குல் சேர்த்தி" என்பது, சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம், உஎரு. எழுதுவரிக்கோலம் - கொங்கை முதலியவற்றில் எழுதிய பத்திக்கீற்று; "எழுதுவரிக் கோல முழுமெயு முறீஇ" என்பது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, உஉசு.

கஉகூ - கஉச. வாணன் - பாணாசுரன்; ஊர் - சோநகரம்; நீணிலமளந்தோன் - கண்ணன்; மகன் - காமன் (பிரத்தியும்

நன்.) "வாணன் பேரூர் மறுகிடை நடந்து, நீணில மளந்தோ னாடிய" என்பது சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, ருச - ருரு.

கஉரு. பேடு - புறநாடகம் பதினொன்றனுள் ஒன்று; அப்பதினொன்றையும் அவற்றை நிகழ்த்தியவர்களையும் பின்வரும்வெண்பாவாலுணர்க; "கடையமயிராணிமரக் கால்விந்தை கந்தன், குடைதுடிமா லல்லியமற் கும்பஞ் - சுடர்விழியாற், பட்டமதன் பேடு திருப் பாவையரன் பாண்டரங்கங்,கொட்டியிவை காண் பதினோர் கூத்து." இஃது உழைகாரணமாக வாணனாற் சிறைவைக்கப்பட்ட தன்மகன் அநிருத்தனைச் சிறைமீட்டுக்

காமன் சோநகரத்தாடிய ஆடல். உழை - வாணன்மகள். 'பேடிகாண் குநரும்'
.   .   .
எனறும பாடட.

கசுசு - கஉரு. "ஆண்மை திரிந்த பேடிக்கோலத்துக், காம ஞடிய பேடி யாடலும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, ருசு - ருஎ. "சுருளிடு தாடி மருள்படு பூங்குழ, லரிபரந் தொழுகிய செழுங்கய னெடுங்கண், விரிவெண் டோட்டு வெண்ணகைத துவர்வாய்ச், சூடக வரிவளை யாடமைப் பணைத்தோள், வளரிள வனமுலைத் தளிரியன் மின்னிடைப், பாடகச் சீறடி யாரியப் பேடி" என்பது சிலப்பதிகாரம், நீர்ப்படைக காதை, கஅக - கஅசு.

கஉசு. வம்பமாக்கள் - புதியோர்; வம்பு - புதுமை; "வம்ப மாக்க டம்பெ யர்பொறிதத" என்பது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, கககக. கம் பலை - முழக்கம். மூதூர் - மூதூரில்.

கஉஎ. சுடுமண் ஓங்கிய - செங்கலாற் செய்யப்பட்டு உயர்ந்த; "சுடும ணோங் கிய நெடுநகர் வரைப்பு" என்பது பெரு ம்பாணாற்றுப்படை; ௪0௫. "சுடும ணெ டுமதில" என்பது புறப்பொருள்வெண் பாமாலை, உழிஞைப்படலம், ககூ. "சுடு ம ணேரு .. கடிமனை" என்பது சிலப் பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, க௪சு-க௪எ.

கஉஅ. படிவம் - தெய்வவடிவம்.

கஉகூ - கூகக. சுதை - சுண்ணச்சாந்து.

வித்தகர்-ஈண்டு, சிற்பாசாரிகள்; "வித்
தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச,

விழவாற்றுப் படுத்த கழிபெரு வீதியிற்
பொன்னுண் கோத்த நன்மணிக் கோவை
யையவி யப்பிய நெய்யணி முச்சி
மயிர்ப்புறஞ் சுற்றிய கயிற்கடை முக்காழ்
பொலம்பிறைச் சென்னி நலம்பெறத் தாழச்
செவ்வாய்க் குதலை மெய்பெறா மழலை
சிந்துபு சின்னீ ரைம்படை நனைப்ப
வற்றங் காவாச் சுற்றுடைப் பூந்துகி
றொடுத்தமணிக் கோவை யுடைப்பொடு துயல்வரத்

திரச் செய்கைப் படாம்" என்பர்
_ ஆம்; கூ - ம் காதை, கசுஎ - கசுஅ.
விளக்கத்தையுடைய சுதையா லியற்றிய

ஓவியம்; ஓவியம் - சித்திரம். இவ்வடிக ளோடு பின் வருவனவற்றை ஒப்பிடுக; "எவ்வகைச் செய்தியு முவமங் காட்டி, நுண்ணிதி னுணர்ந்த நுழைந்த நோக் கிற், கண்ணுள் வினைஞரும்" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ருகக - ருகஅ. "மய னெனக் கொப்பா வகுத்த பாவையி, னீங்கே னியான" என்பது மணிமே கலை, உக - ம் காதை, கஙஉ - கஙங.

கஙஉ. விழவு ஆற்றுப்படுத்த - விழவை வழிப்படுத்தின; நடத்திய என்றபடி; "முருகாற்றுப் படுத்த வுருகெழு வியனக ர்" என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, உசஉ.

சஙஉ. ஐயவி யப்பிய நெய்யணி முச்சி - வெண்சிறுகடுகையப்பிய நெய்யையணி

ந்த மயிர்முடி; பேய்தீண்டி வருத்தாவண ணம் குழந்தைகளின் மயிர்முடியில் நெ ய்யணிந்து வெண்சிறுகடுகை அப்புதல் மரபு. வெண்சிறுகடுகிற்குக் கடிப்பகையெ ன்னும் பெயர் வந்ததற்குக் காரணமிது வே; கடி - பேய்; "குறுநடைப் புதல்வ ர்க்குக், காவற் பெண்டிர் கடிப்பகையெ றிந்து, தூபங்காட்டித் தூங்குதுயில் வதி யவும்" (எ - ம் காதை, ருஎ - ருகூ) எனவும், " அரவாய்க் கடிப்பகை யைய விக் கடிப்பகை" (எ - ம் காதை, எரு) என வும் பின்பு வருதல் காண்க; சந்திரா பீடனென்பவனது தலையில் வெண்சிறு கடுகு அப்பியிருந்ததாக 'காதம்பரி' என்னும் வடநூலிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

முச்சி - முச்சியில்.

கஉ௬ - கஉ௫. கயிற்கடை - கொக்கு வாய் (கொக்கியென்று வழங்குகின்றது); "கயிற்கடை யொழுகிய காமர் தூமணி, செயததகு கோவை" என்பது சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, க0௪-க0௨. மூக்காழ் - மூன்று கோவையாகிய முததுவடம். பிறைச்சென்னி - பிறை வடிவமாகிய ஆபரணத்தின் இரண்டு கோடுகள். சென்னி - சென்னியில். முக்காழ் தாழ வென்க.

கஉ௭. 'மெய்பெறு மழலை' என்று ஈண்டுக்கூறியதுபோல, 'விளையா மழலை' என்று பின்னுங்கூறுவர்; ௬ - ம காதை, கக.

கஉ௮. ஐம்படை - ஐம்படைத்தாலி;

சாதநற் கடவுளான திருமாலின் சங் கம் சக்கரம் கதை கட்கம் சார்ங்கம் என் னும் ஐந்து ஆயுதங்களின் வடிவமாக அ மைப்பது; இதனைப் பஞ்சாயுதமென் றும், ஐந்தாவது மாதத்தில் பிள்ளைகளு க்கு இதனைத் தாரணஞ்செய்தல் மரபெ ன்றும் கூறுவர் வடநூலார். இதற்கு விதி, 'கிருகியரத்நம்' என்னும் வடநூ லி லுள்ளது. "அமளித் துஞ்சு மைம் படைத் தாலிக், குதலைச் செவ்வாய்க் குறு நடைப் புதல்வர்" என்பர் பின்னும்; எ-ம் காதை ருசு — ருஎ. இது தாலியெனவும் தாலியைம்படை யெனவும் வழங்கும்; "தாலி களைந்தன்று மிலனே பால்விட்,

டயினியு மின்றயின் றனனே" என்பது புறநானூறு, எஎ. "எழிலார் திருமார் பிற் கேற்கு மிவையென், றழகிய வைம் படையுமாரமுங் கொண்டு, வழுவில் கொ டையான் வயிச்சி ரவணன், றொழுது வனைய நின்றான் றாலேலோ தூமணி வண்ணனே தாலேலோ" என்பது பெரி யாழ்வார்திருமொழி, முதற்பத்து, ௩-ம் திருமொழி, ரு.

தளர்நடை தாங்காக் கிளர்பூட் புதல்வனைப்
பொலந்தேர் மீமிசைப் புகர்முக வேழத்
திலங்குதொடி நல்லார் சிலர்நின் றேற்றி
யாலமர் செல்வன் மகன்விழாக் கால்கோள்
காண்மி னோவெனக் கண்டுநிற் குநரும
விராடன் பேரூர் விசயனும் பேடியைக்
காணிய சூழ்ந்த கம்பலை மாக்களின்
மணிமே கலைதனை வந்துபுறஞ் சுற்றி

யணியமை தோற்றத் தருந்தவப் படுத்திய
தாயோ கொடிய டகவில லீங்கிவண்
மாமலர் கொய்ய மலர்வனந் தான்புகி
னலவிள வன்ன நாணு தாங்குள

வல்லுந கொலலோ மடந்தை தன்னடை
மாமயி லாங்குள வந்துமுன் னிறபன
சாயல்கற் பனகொலோ தைய றன்னுடன்
பைங்கிளி தாமுள பாவைதன் கிளவிக

௧௪௩ - ௧௪௫. பொற்றேரின்மேலுள்ள யானையிற் புதல்வனை யேற்றி; "பொற்சிறு தேர்மிசைப் பைம்பொற போதக, நற்சிறு ரூர்தலின்" என்பது. சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ௬0. 'சிலர் நன்றேற்றி' என்றும் பாடம்.

௧௪௪. ஆலமர் செலவன் - சிவபெருமான்; மகன் - முருககடவுள்; "ஆலமர் செல்வன் புதல்வன வரும" என்

பது சிலப்பதிகாரம், குன்றகுரவை. சிறுவரை முருகக்கடவுளாக எண்ணினர். விழாக் கால்கோள் - விழாவின் தொடக்கம்.

கசரு. என - என்றுசொல்ல.

கருஉ - ௩சரு. வீதியில நலலார் சிலர், கோவையையும் முச்சியையும் குதலையையும் மழலையையும் பூணையுமுடைய புதல்வரை வேழதது முககாழ்தாழத துகில் துயல்வர எற்றிக் காண்மினே ரென்றுசொல்ல, அதனைக்கண்டு நிற்பவர்களும் என்க.

கசசு. பேரூர் - பேரூரில். விசயனும் பேடியை - அருச்சனனாகிய பேடியை.

கசஎ. காணிய - காண. கம்பலைமா

க்கள் :-வேறுசிலகாட்சிகண்டு முழங்கித் திரியுமவர்; "கம்பலைமாக்கள் கணவனைத்

தாஙகாட்ட" என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்சூழ்வரி, உக.

கசஅ. வந்து புறஞ்சுற்றி - பின்னரும் கண்டுநிற்குநரும் காணகுநரும் கணடு நிற்குநரும் கண்டுநிற்குநரும் வந்துபுற தசூழ்ந்து.

கசகூ - கரு0. அணி யமை தோற்ற த்து - ஆபரணங்க ளில்லாத தோற்றத் தையுடைய; "உப்பமை காமத துப் பின்" (நாமகளிலம்பகம், எஅ) எனவும்,

"நிகரமைந்த முழந்தாளும்" (நாமகளிலம்பகம், கசகூ). எனவும் சீவகசிந்தாமணியில 'அமை' என்பது இப்பொருளில் வருதலகாணக. யருந்தவப்படுத்திய - அரிய தவநெறியிற் சேர்த்த. தாயோ - மாதவியோ. "மணிமேகலை, யருந்தவப் படுத்த லலலதி யாவதுந், திருந்தாச் செய்கைத் தீத்தொழிற் படாஅள்" என்று மாதவி முன்பு கூறியிருததல் காண்க; உ - ம் காதை, ருரு - ருஎ.

கருo. இவள் - மணிமேகலை.

கருஉ - கருகூ. ஆங்குள அன்னம் நாணுறு மடந்தைதன்னடைவலனுநகொல் லோவென இயைக்க.

கருரு. 'சாயல கொல்லோ' என்றும் பாடம்.

கெஞ்சல கொல்லோ விசையுந வல்ல
வென்றிவை சொலலி யாவரு
செந்தளிர்ச் சேவடி நிலம்வடு வுறுமற்
௬௧௦ குரவமு மரவமுங் குருந்துங் கொன்றையுந்
திலகமும் வகுளமுஞ் செங்கால் வெட்சியு
நரந்தமு நாகமும் பரந்தலர் புன்னையும்
பிடவமுந் தளவமு முடமுட் டாழையுங்
குடசமும் வெதிரமுங் கொழுங்கா லசோகமுஞ்
௬௧௫ செருந்தியும் வேங்கையும் பெருஞ்சண் பகமு
மெரிமல ரிலவமும விரிமலர் பரப்பி
வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
சித்திரச செய்கைப் படாமபோர்த தததுவே
யொப்பத் தோன்றிய வுவவனந் தன்னைத்
௬௨௦ தொழுதனள் காட்டிய சுதமதி தன்னொடு
மலர்கொயயப புகுந்தனண் மணிமே கலையென.

மலர்வனம்புக்ககாதை முற்றிற்று.

௬௭. இசையுந அலல-ஒப்பனவல்ல.

௬௮. இனைந்து உக - வருந்திச்சிந்த.

௬௯. சேவடியும் நிலமும் வடுவுறா மல்; மெல்ல நடந்தாளென் றபடி.

கசுO. குரவம் - குராமரம். மரவம்- வெண்கடப்பமரம். 'குந்தமுங் கொன்றையும்' என்றும் பாடம்.

கசுக. திலகம் - மஞ்சாடிமரம். வகுளம் - மகிழ்.

கசுஉ. நரந்தம்-நாரத்தை. நாகம் - சுரபுன்னை; "நனைசினையன நகுவினையன நலனுடையன நாகம்" என்பது நீலகேசி.

கசுங. பிடவம் - குட்டிப்பிடவமென்னுங்கொடி. தளவம் - செம்முல்லை; இதனைக் குறிஞ்சிப்பாட்டுரையாலுணர்க. "குருதிக் கூரெயிறு கூர்த்தியர்கட் கொண்ட கொடித்தளவமே" என்பது சீவக சிந்தாமணி, கனகமாலையாரிலம்பகம்,

௬௩. மூடம் - வளைவு.

௬௬௪. குடசம்-வெட்பாலை விசேடம்; வெதிரம் - மூங்கில்; "குடசமும் வெதிரமுங் கொழுங்கொடிப் பகன்றையும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியிறுத்தகாதை, ௬௫.

௬௬௬. எரிமலரிலவம் - நெருப்பைப் போலச் சிவந்தபூவையுடைய இலவமரம்.

௬௬௮. சித்திரச்செய்கைப்படாம் - சித்திரத்தொழிலமைந்த துகில.

---

௬௭௦. தொழுதனள் காட்டிய - வனதேவதையைத் தொழுது உவவனத்தைக்

காட்டிய; புததன்பாதபீடிகையுள்ளவன
மாதலால தொழுதனனென்றுமாம்.

க - களக. மாதவியுரைத்த உரைமுன்
றோன்றி மணிமேகலைக்கு ஏதுநிகழ்ச்சி
எதிர்ந்துளதாதலின் அக்காரிகை வெது
ப்பக் கலங்கி அழித்து உருட்டி ஆட்ட
மாதவி நோக்கி மாற்றிக் கொணர்வாயெ
ன்றலும் அதனைக்கேட்டுத் துயரொடுகூ
றும் சுதமதி 'நீர்[illegible]ணடனனாயிற் காமன்
நடுங்கும்; ஆடவர் அகறலுமுண்டோ,
நின்றிடிற் பேடியரன்றோ, அன்றியும்,
யான் இந்நகரத்துவருங்காரணம்கேளாய்,
கொய்வேலை விஞ்சையன் எடுத்தனன்,
எழுந்தனன், படுததனன், ஆயினேன்,
அவன் ஈங்கு என்னையகன்று தன்பதி
நீங்கினன், ஆதலால, மணிமேகலை, தன்
மையளலலள்; போகின், உழையோராங்

குளர்; செல்லார்; எய்தார்; உவவன மென்பதொன்றுண்டு; உண்டு; உண்டு; மரபினது அதுதான்; செம்மை தானி லள்; யானும் போவல்' என்று கூடிச் செலவுழி, பின்னரும் நிற்குநரும் காண் குநரும் நிற்குநரும் நிற்குநரும் மணிமே கலையைச்சுற்றி இனைந்துக, மணிமேகலை சுதமதிதன்னொடு மலர்கொய்யப் புகுந்த ளென முடிகக.

நான்காவது

பளிக்கறைபுக்ககாதை.

[நான்காவது மணிமேகலை உதயகுமரனைக்கண்டு பளிக்கறைபுக்கபாட்டு.]

பரிதியஞ் செல்வன் விரிகதிர்த் தானைக்
கிருள்வலை யுண்ட மருள்படு பூமபொழிற்
குழலிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட

மழலை வண்டின நல்லியாழ் செய்ய
௫ வெயினுழை பறியாக் குயினுழை பொதுமடர்
மயிலா டரங்கின் மந்திகாண் பனகாண்
மாசறத் தெளிந்த மணிநீ ரிலஞ்சிப்
பாசடைப் பரப்பிற் பன்மல ரிடைநின்
றோங்கிய விரைமலர்த் தாமரை

க. செல்வனுடைய கதிர். கதிர்த்தானைக்கு - கிரணங்களாகிய சேனைக்கு.

உ. பொழில் - சோலை. 'இருள்வளைப்புண்டன' என்றும் பாடம்.

ரு. தும்பி குழலிசை கொளுத்திக் காட்ட - தும்பிகள் வேய்ங்குழலின் ஓசையைப் பொருத்திக் காட்ட; தும்பி - வண்டின்கிளைகளுள் ஒருசாதி. 'கொழுதிக் காட்ட' என்றும் பாடம்.

சு. 'மழலைவரி வண்டினம' என்றம் பாடம்.

௩ - ௪. இவ்வடிகளின் பொருள்கொண்டே, "கொம்பர்த் தும்பி குழலிசை காட்டப், பொங்கர் வண்டின நல்லியாழ் செய்ய" என்று பின்பு வந்திருத்தல காண்க; ௧௧ - ம் காதை, ௰௭ - ௰௮.

௫. வெயில் நுழைபு அறியாப் (பொதும்பர்) - ஞாயிற்றின்கதிர் தோன்றிய காலத்தும் படுகின்றகாலத்துமுட்படச் சிறிதும் செல்லுதலறியாத இளமரககா; குயில் நுழை பொதும்பர் - இலைநெருக்கத்தாலே குயில்கள் நுழைந்துசெல்லும் இளமரக்கா; "வெயினுழை பறியாக் குயினுழை பொதும்பர்" என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை, ௩௭௪.

௧-௬. பொழிலிற் காட்டச் செய்ய மயில் ஆடுகின்ற பொதும்பராகிய அரங் கில் இருந்து காண்பனவாகிய மந்தி களைக் காண்பாயாக.

௭. மணிநீரிலஞ்சி - பளிங்குபோலும நீரையுடைய பொய்கை; நீலமணிபோலு நீரையுடைய இலஞ்சியென்றுமாம். இல ஞ்சி - இலஞ்சியில.

௯. ஒருதனி - ஒப்பிலாததனி; "ஒப் புடைய தாளையு ளொருதனிய ளாகி" என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்

பகம், உடுக; "ஒருதனி நின்றாய்" (௬-ம காதை, ௯௬) எனவும், "ஒருதனி யோங்கிய திருமலர்" (௧௫-ம் காதை, ௭௬) எனவும், "விரைமலர்த் தாமரை யொருதனி யிருந்த, திரு" (௧௬-ம் காதை, ௯௯-௯௭) எனவும், "உலக வறவியி னொருதனி யேறி" (௧௭-ம் காதை, ௮௬) எனவும், "ஒருதனி போயின னுலக மன்னவன்" (௨௫-ம் காதை, ௨0௭) எனவும் 'ஒருதனி' என்பது இந்நூலுள்ளே பயின்று வருதல காண்க.

௮ - ௯. இவ்வடிகளின்பொருள், பி ன்பு, "குளனணி தாமரைக் கொழுமலர் நாப்ப, ணொருதனி யோங்கிய திருமலர்

யாச வன்ன மாங்கினி திருப்பக்
கனைரின் றுலு மொருமயி றனக்குக்
கமபுட் சேவற் கனைகுரன் முழவாக்
கொமப ரிருங்குயில் விளிப்பது காணு
யியங்குதேர் வீதி யெழுதுகள் சேர்ந்து
வயஙகொளி மழுங்கிய மாதர்நின் முகம்போல்
விரைமலர்த தாமரை கனைநின் றோங்கிய
கோடுடைத் தாழைக் கொழுமட லவிழ்ந்த
வாலவெண் சுண்ண மாடிய திதுகாண்
மாதா நினகண் போறெனச் சேர்ந்து
தாதுண் வண்டின மீதுகடி செங்கையி
னஞ்சிறை விரிய வலர்ந்த தாமரைச
செஙகயல பாயந்து பிறழ்வன கண்டாங்
கெறிந்தது பெறுஅ திரையிழந்து வருநதி
மறிந்து நீங்கு மணிச்சிரல் காணெனப்
பொழிலும் பொய்கையுஞ் சுதமதி காட்ட
மணிமே கலையம மலாவனங் காண்புழி
மதிமருள வெண்குடை மன்னவன்

போன்று" என்ற அடிகளில் வந்திருக்கி தாகிய இத்தாமரைமலரினைக் காண்பா

- ம் காதை, எரு - எசு. யாக.
கக. ஆலும் - ஆடும ; ஆரவாரித்தழை உக. 'அஞ்சிறை யிரிய' என்றம் பா

கருமெனறுமாம்; "மாலவரைச் சிலம்பின் மகிழ்சிறக் சாலும, பீலி மஞ்ஞையின்" எனபது பெருய்பாணுற்றுப்படை, ௬௰ - ௬௧. 'கரைநினறும்' எனறும் பாடம்.

௧௨. கம்புள் - சம்பங்கோழி. சேவலினது குரல முழவொலியாக.

௧௩. கொம்பர் - கொமபரில. விளிப்

௨௪. மணிச்சிரல் - நீலமணிபோன்ற சிச்சிலிப்பறவை; "புலவுக் கயலெறிந்த பொனவாய் மணிச்சிரல்" என்பது

பது - பாடுதல; "விளியாதான் கூத்தாட்டுக் காண்டலும்" எனபுழி விளிதல இப்பொருள்பட்டு வருதல காண்க.

௧௪. எழுகின்ற துகள.

௧௭. கோடு - கிளை, 'கொடுமடலவீழ்ந்த' என்றும் பாடம்.

௧௮. வால்வெண்சுண்ணம் - தூய வெள்ளிய சுண்ணம்; "ஊர்தி வால்வெள் [illegible]" என்பது புறநானூறு, ௧. [illegible]

இத்தாமரைமலரினை.

௧௪ - ௧௮. துகள் சேர்ந்து ஒளிமழுங்கிய நினமுகம்போற் சுண்ணமாடிய

டம்.

௨௩. அது - [illegible]தியொருமை. இளை- முன்புகௌவியிருந்த உணவு.

௨௧ - ௨௩. அஞ்சிறைவிரிய எறிந்தென இயைக்க.

சிறுபாணாற்றுப்படை, ௧௮௧.

௧௧ - ௨௪. நின்சண்ணைப் போதென்றெண்ணிச் சேர்ந்து உண்ணுகின்ற வண்டினங்களைக் கடியும் நின்செங்கை போலத் தாமரைமலரிற்பாய்ந்து பிறழ்வனவாகிய செங்கயல்களைக்கண்டு எறிந்து அவற்றைப்பெறாமல் இளையயுமிழந்து வருந்தி மீண்டுநீங்கும் சிரலைக் காண்பாயாக.

௨௭. மருள் - உவமவுருபு; "மதிமருள் வெண்குடை" என்பது புறநானூறு, ௧௭௪. மன்னவன் - சோழன்.

னுகய குமர னுருகெழு மீதூர்
மீயா னடுங்க நடுவுநின் றோங்கிய
கூம்புமுதன் முறிய வீங்குபிணி யவிழ்ந்து
கயிறுகால் பரிய வயிறுபாழ் பட்டாங்

இதைசிதைந் தார்ப்பத் திரைபொரு முந்நீ
ரியங்குதிசை யறியா தியாங்கணு மோடி
மயங்குகா லெடுத்த வங்கம் போலக்
காழோர் கையற மேலோ ரின்றிப
பாகின் பிளவையிற் பணைமுகந் துடைத்துக்
கோவியன் வீதியுங் கொடித்தேர் வீதியும்
பீடிகைத் தெருவும் பெருங்கலக் குறுத்தாங்
கிருபாற் பெயரிய வுருகெழு மூதூ
ரொருபாற் படாஅ தொருவழித் தங்காது
பாகும் பறையும் பருந்தின் பந்தரு

உஅ - உகூ. உருகெழு மீதூ ஊர் மீயான் - அச்சமபொருந்திய மேலிடததே ஊர்ந்திருக்கின்ற மாலுமி; மீயான் - மேலிடத்துள்ளான்; 'மீதூர் மீயாள' என்று வந்தமையின், மீயானென்பது

இடுகுறிப் பெயர்மாத்திரையாய் நின்றது. மீயானென்பதற்குப் பொருள் மாலுமியென்பதை, "ஆழ்கடற் பௌவத் தருங்கல மியக்கு, மீயான் போல" என்பதனுலுணர்க; இது, பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், முல்லைநிலங்கடந்தது. 'உருகெழு மூதூர், நனிதா னடுங்க' என்றும் பாடம்.

௬௦. கூம்புமுதல் முறிய - பாய்மரம் அடியிலே முறியும்படி. 'முதன்முரிய' என்றும் பாடம்.

௬௦ - ௬௧. வீங்கு பிணி அவிழ்ந்து கயிறு கால்பரிய - இறுகின பிணிப்பவிழ்த்து பாய்கட்டினகயிறு அறுபட.

௬௧ - ௬௨. வயிறு பாழ்பட்டு இதை சிதைந்து ஆர்ப்ப - நடுவிடம்பாழாகிப்

பழய் பிறண்டு ஒலிப்ப.

௩௪. கால் எடுத்த வங்கம் - கடுங்காற்றி றால் அலைக்கப்பட்ட மரக்கலம்.

௩௫. காழோர் - குத்துக்கோற்காரர்; " காழோர், கடுங்களிறு கவளங் கைப்ப" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௩௫௮ - ௩௬௧.

மற - செயலற. மேலோரின்றி - பாகரின்றி; என்பது பாகரை வீசியென் றபடி.

௩௬. பாகின் பிளவையிற் பணைமுகம் துடைத்து - பாகனாலுண்டாகிய பிளவையினையுடைய பரியமுகத்தைக் கையாற்றுடைத்து; பிளவை - அங்குசத் தாற் பிளக்கப்பட்ட புண்.

௬எ. சோவியன்வீதி - இராசப்பெருந் தெரு கொடிதேர்வீதி - கொடியணிந்த தேரோடும் வீதி.

௬அ. பீடிகைத்தெரு - கடைத்தெரு. பெருங்கலக்குறந்து - பெரிய கலக்கத்தையுண்டாக்கி.

௬எ - ௬அ. இவ்வடிகள்போன்ற அடிகள், சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதையில் வந்திருத்தல் காண்க; (௫0 - ௫க.)

௬௬. இவ்வடியே, பதிகத்தில், ௬உ-ம் அடியாக வந்துள்ளது.

௪௧. பாகு - பாகன். பறை - பறையடிப்போர்; யானைக்குமுன்பு பறை அடிக்கப்படுதல் மரபு; இதனை, "விறையழி கொல் யானை, நீர்க்கு விட்டாங்குப் பறையறைத் தல்லது போகற்க வென்று, விறையே தவறுடை யான்" என்பதனு லுணர்க; இது கலித்தொகை, குறிஞ்சி, ௨0.

௪.—பளிக்கறைபுக்ககாதை.

௰௭

மா துல மாக்களு மலவுற்று விளிப்ப
நீல மால்வரை நிலெனுடு படர்ந்தெனக்
கால வேகங் களிமயக் குற்றென
௪௫ விடுபரிக் குதிரையின் விரைந்துசென் றெய்திக்
கடுங்கண் யானையின் கடாத்திற மடக்கி
யணித்தேர்த் தானையொ டாசிளங் குமரன்
மணித்தேர்க் கொடிஞ்சி கையாற் பற்றிக

காரலர் கடம்।। னலல னென்ப
ரூ௦ தாரங் கண்ணியிற் சாற்றினன் வருவோ

சஉ. ஆதுல மாக்கள் - மிக்க வறுமையையுடையோர்; 'வாதுவ மாககளும்' என்றும் பாடம். அலவுற்று - சுழன்று; "நறையும் விரையு மோச்சியு மலவுற்று" என்பது குறிஞ்சிப்பாட்டு, எ. விளிப்ப - கூப்பிட.

சஙு. இலபொருளுவமை

சச. காலவேகமென்பது அவ்யானையின்பெயர்; கட்டியங்காரனுடைய பட்டத்துயானையை அசனிவேகமென்றும்,

தடமித்தன் பட்டத்துயானையை வளை யசுந்தரமென்றும் சீவகசிந்தாமணியிற் கூறியிருத்தல்காண்க. களிமயக்குற்றெ ன-மதமயக்குற்றுத் திரிந்ததாக; களி - மதத்திற்கு ஆகுபெயர். 'கால மேகங் களிமயக் குற்றென' என்றும் பாடம்.

உகூ - சச. மீயான் நடுங்கக் கூம்பு

முதல்முறியக் கயிறுகால்பரிய இதைசி தைந்தார்ப்ப மூந்நீரில யாங்கணும் ஓடி மயங்குகின்ற வங்கம்போலக் காழோர் கையறப் பாகன்முதலியோர் அலவுறறு விளிப்ப மூதூரில் மேலோரின்றித் து டைத்துப் பெருங்கலக்குறுத்து ஒருபாற் படாது ஒருவழித்தங்காது நீலமால்வ ரைபடர்ந்தெனக் காலவேகம் களிமயக்

குற்றதாகவென முடிக்க.

வங்கம் யானைக்கும், காற்று மதத்தி ற்குமுவமை. வங்கம்போலக் காலவே கம் களிமயக்குற்றென வெனவிலையும். இப்படியே, "வீங்குபிணி நோன்கயி றரீஇ யிறைபுடைபூஉக், கூம்புமுதன் முருங்க வெற்றிக் காய்ந்துடன், கடுங் காற் றெடுப்பக் கல்பொரு துரைஇ, நெடுஞ்சுழிப் பட்ட நாவாய் போல, விரு தலைப் பணில மார்ப்பச் சினஞ்சிறந்து, கோலோர்க் கொன்று மேலோர் வீசி,

மென்பிணி வன்றொடர் பேணாது காழ்
சாய்த்துக், கந்துநீத் துழிதருங் கடாஅ
யானையும்" என மதுரைக்காஞ்சியில் வந்
திருத்தல் காண்க; ௩௭௬ - ௩௮௩.

௪௫. பரிக்குதிரை, பரி - செலவு;
"பகைப்புலங் கவாந்த பாய்பரிப் புரவி"
என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௬௮௯

௪௬. கடுங்கண் - தறுகண்மை; அது
கடுக்கக்கொல்லுதல்; "நெடுஞ்சுழிப் பட்ட
கடுங்கண் வேழத், துரவுச்சினந் தணி
த்து" என்பது மலைபடுகடாம், ௩௨௫ -
௩௨௬. கடாத்திறம் - மதத்தின்கூறுபா
டுகள்.

௪௮. கொடிஞ்சி - 'தாமரைப்பூவடிவ
மாகப்பண்ணித் தேர்த்தட்டின்முன்னே
நடுவது' என்பர் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினி
யர்; "கொடிஞ்சி நெடுந்தேர் க

டும் வீசி" என்பது மதுரைக்கா
ஞ்சி; "நெடுந்தேர்க் கொடிஞ்சி பொ
லிய நின்றோனை" என்பது புறநானூறு,
எஎ.

௪௯. காரலர் கடம்பன் அல்ல னென்
பதை - கார்காலத்து அலர்கின்ற கடம்
பின் அலராற்றொடுக்கப்பட்ட மாலையை
யுடைய முருககடவுளல்லனென்பதை;
"கார்நறுங் கடம்பின்" (புறநானூறு,உ௯)
என்பதனாற் கடம்பு கார்காலத்திற்கு
உரியதெனபதும், "பராஅரை மராஅத்,
துருள்பூந் தணடார் புரளு மார்பினன்"
(திருமுருகாற்றுப்படை, ௧0 - ௧௧) என்ப
தனால் முருகக்கடவுள் கடப்பமாலையை
யுடையரென்பதும் அறியப்படும்.

௫0. ஆரங்கண்ணி-ஆத்திமாலை; இது

சோழர்களுக்குரிய அடையாளமாலை; "ஆரங் கண்ணிச் சோழன்" என்பது சிலப்பதிகாரப்பதிகம், கஉ.

கூ அ ம மேகலை.

ஒடக மடந்தையர் கலங்கெழு
யாடகச் செய்வினை மாடத் தாங்கட்
சாளரம் பொளித்த கால்போகு பெருவழி
வீதிமருங் கியன்ற பூவணைப் பள்ளித்
தகரக் குழலா டன்னொடு மயங்கி
மகர யாழின் வான்கோடு தழீஇ
வட்டிகைச் செய்தியின் வரைந்த பாவையி
னெட்டி குமர னிருந்தோன் றன்னை
மாதவி தன்னொடு மயங்கினை யிருந்தோ

சு0 யாதுநீ யுற்ற

சகூ - ரு௦. அழகாலும் ஆண்மையா லும் உதயகுமரனை முருகக்கடவுளென் றெண்ணிக் கடப்பமாலையின்மையா னும் ஆத்திமாலையுண்மையானும் அவ னைச் சோழன்மகனென்று கண்டோர் துணிந்தமையின், இவ்வாறு கூறப்பட் டது.

உஎ - ரு௦. மன்னவன்சிறுவன், உதய குமரன், அரசிளங்குமரன் சென்றெய்தி அடக்கிப் பற்றி அலலனென்பதைச் சா ற்றித்தானெயொடு வருவோனென்க.

ருக. நாடகமடந்தையர் - நாடககணி கையர்; இவரைப் பதிபிலாரெனபர்,

அடியார்க்குநல்லார். வீதி - வீதியில்.

௫௨. ஆடகம் - நால்வகைப் பொன்னுள் ஒன்று. செய்வினை - செய்தொழில். மாடத்தரங்கண் - மாடத்திடத்தே.

௫௩. கால்போகுபெருவழி - காற்றுச் செல்லும் பெரியவழி; கால்போகு பெருவழியாகிய பொழிந்தசாளரம். 'சாளர மொழிந்த' என்றும் பாடம்.

௫௪. வீதி மருங்கு இயன்ற - வீதியின் பக்கத்தே இயற்றிய. பூவணைப்பள்ளி - மலரணையாகிய சேக்கையில்.

௫௫. தகரம் - மயிர்ச்சாந்து. தகரக் குழலாளென்றது, ஒரு கணிகையை; 'தாதவிழ் குழலாள்' என்றும் பாடம்.

௫௬. மகரயாழ் - நால்வகையாழுள் ஒ

ன்று; அது பதினேழு நரம்புடையது. கோடு யாழ்த்தண்டு; "அங்கோட்டுச் செறிந்த வவிழ்ந்து வீங்கு திவவு" என்பது சிறுபாணாற்றுப்படை, உஉஉ; "கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்" என்பது நெடுநல்வாடை, எ0. தழீஉ - தழுவி 'மாதர் வீணையின்வான்கோடு' எனறும் பாடம்.

ருள வட்டிகை - எழுதுகோல்; "வட்டிகைச் செய்தியும்" என்றார் முன்னும்,

உ - ம காதை, உஎ.

ருஅ. எட்டி - வைசியர் பெறும் பட்டப்பெயர்; "எட்டிப் பூப்பெற் றிருமுப் பதிற்றியாண், டொட்டிய செலவத் துயர்ந்தோ ஞயினன்" என்பர் பின்னும்;

உஉ - ம் காதை, ககரு. "எட்டி குமா ணினிதினியக்கு, மின்னொலி வீணைப் பண்ணொலி வெரீஇ" என்பது பெருங் கதை, அவந்திககாண்டம், உவந்தவை காட்டல்; "எட்டி காவிதிப் பட்டந் தா ங்கி" என்பது பெருங்கதை, அவந்திக காண்டம், கட்டிலேற்றியது. "எட்டி சாயல னிருந்தோன் றனைது" என்பது சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, கசுரு. 'எட்டி காவிதி யென்பன தேய வழக்காகிய சிறப்புப்பெயர்' என்பர் ஆசி ரியர் நச்சினார்க்கினியர்; இதனைத் தொ ல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம், தொகைம ரபு, கஉ - ம் சூத்திரவுரையிற் காண்க.

ருகூ. மயங்கினை யிருந்தோய் - மயங் கியிருந்தோய்.

௬௰. இடுக்கண் - துன்பம்.

௫௰ - ௬௰. அங்ஙனம் வருவோன் வீதியில் மாடத்துப் பள்ளியிற் குழலாடன்னொடுமயங்கித் தழீஇப் பாவையினிருந்தோன்றன்னை, இருந்தோய், நீயுற்ற இடுக்கணையாதென்றலுமென்க.

எட்டிகுமரன் வீதிமருங்கியன்ற சாளரச்சேக்கையிலிருந்தமையின், உதயகுமரன் அவனைக்கண்டான்.

மாங்கது கேட்டு வீங்கிள முலையொடு
பாங்கிற் சென்று தான்றொழு தேத்தி
மட்டவி ழலங்கன் மன்ன குமரற்
கெட்டி குமர னெய்திய துரைப்போன்
௬௫ வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய மலர்போற்
றகைநலம் வாடி மலர்வனம் புகூஉ
மாதவி பயந்த மணிமே கலையொடு

கோவல னுற்ற கொடுந்துயர் தோன்ற
நெஞ்சிறை கொண்ட நீர்மையை நீக்கி
வெம்பகை நரம்பி னென்கைச் செலுத்திய
திதுயா னுற்ற விடும்பை யென்றலு
மதுமலர்த் தாரோன் மனமகிழ் வெய்தி
யாங்கவ டன்னையென் னணித்தே சேர்த்தி
யீங்கியான் வருவே னென்றவற் குரைத்தாங்
கோடுமழை கிழியு மதியம் போல

௬௨. பாங்கு - பக்கம். தொழுது -

௬௩. மட்டு - தேன்.

௬௪. எய்தியது - நேர்ந்ததை.

௬௦ - ௬௪. என்றலும் அதுகேட்டு எட்டிகுமரன் கணிகையொடுஞ்சென று தொழுது எதி மன்னகுமரறகு உரைப்போன்.

௬௫. செப்பினுள்வைகியமலர் புழுக்

கத்தால் வாடும்.

௬௬. தகைநலம் - மிக்கவழகு.

௬௭ - ௬௮. பயந்த - பெற்ற. மணிமேகலையைக் கண்டவுடனே எட்டிகுமரனுக்குக் கோவலனடைந்ததுன்பம் நினைவிற்கு வந்தமையின, 'மணிமேகலையொடு, கோவல னுற்ற கொடுந்துயர் தோன்ற' என்றான்; இப்படியே "இளங்கோன்கண்ட விளம்பொற் பூங்கொடி, .. . உருவி லாளனொ டுருவம் பெயர்ப்ப" என்பர் பின்னும், ரு - ம் காதை, க - ௬.

௬௯. நெஞ்சு இறைகொண்ட நீர்மையை - மனம் தங்குதல்கொண்டதன்மையை; "வண்டிறை கொண்ட கமழ்பூம் பொய்கை" என்பது மதுரைக்காஞ்சி,

ஏ௦. பகைநரம்பு - நின்றநரம்பிற்கு ஆறாவதும் மூன்றாவதுமாகிய நரம்புகள்;

"நின்ற நரம்பிற் காறு மூன்றுஞ், சென் றுபெற நிற்பது கூட மாகும்" என்றார்.

கூடம் - பகை.

௬௪ - ஏக. உரைப்போன் மலர்போல் நலமவாடி வணம்புகூஉம் மணிமேகலை யொடு கோவலனுற்ற துயர்தோன்ற அத்துயரம் நீாமையைநீக்கி என் கை யைப் பகைநரம்பிற் செலுத்தியது; யா னுற்ற இடும்பை இதுவென்றலுமெ னக.

எஉ. தாரோன் - உதயகுமான். முனி வருடைய உறைவிடத்தைநீங்கி மலர்வனததிற்குச் சென்ற மணிமேகலையை இனி எளிதிற்பெறலாமென்று மகிழ்ந்தான்.

எங. அவள்தன்னை - மணிமேகலையை.

எச. அவற்கு - எட்டிகுமரற்கு.

எரு. கிழியுமதியம - கிழிதற்குக் காரணமாகிய மதியம். மதியமபோல - சங்

திரன்போல, கலைநிரம்பினமையின், உதயகுமாரனுக்கு மதி உவமையாயிற்று; "நாள்வாய் நிறைந்த நகைவெண்மதி செல்வ தொத்தான" என்பது சீவகசிந்தாமணி, கோவிந்தையாரிலம்பகம், ௫௬. மாடங்கட்கு மழையையும், தேருக்கு மதியத்தையு முவமையாக்கினும் பொருந்தும்.

மாட வீதியின் மணித்தேர் கடைஇக்
காரணி பூம்பொழிற் கடைமுகங் குறுகத்
தேரொலி மாதர் செவிமுத லிசைத்தலுஞ்
சித்திரா பதியோ டுதய குமரனுற்
றன்மேல வைத்த வுள்ளத் தாளென
வயந்த மாலை மாதவிக் கொருநாட்
கிளந்த மாற்றங் கேட்டே னாதலி
னாங்கவன் றேரொலி போலு மாயிழை
யீங்கென் செவிமுத லிசைத்ததென் செய்கென

வழுதுறு தீஞ்சொ லாயிழை யுரைத்தலுஞ்
சுதமதி கேட்டுத் துளக்குறு மயில்போற்
பளிக்கறை மண்டபம் பாவையைப் புகுகென்
றொளித்தறை தாழ்கோத் துள்ளகத் திரீஇ
யாங்கது தனக்கோ ரைவிலின் கிடக்கை
நீங்காது நின்ற நேரிழை தன்னைக்
கல்லென் றானையொடு கடுந்தேர் நிறுத்திப்
பன்மலர்ப பூமபொழிற் பகன்முளைத் ததுபோற்

௭௬. கடைஇ - செலுத்தி; "காலிபக் கன்ன கதழ்பரி கடைஇ" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௪௪௦.

௭௭. கடைமுகம்-வாயிலிடம். குறுக-அடைய.

௭௮. மாதர் - மணிமேகலை. செவி

முதல் - செவியிடம்.

எக - எஅ. என்றலும் மகிழ்வெய்தி, 'நவஸீ என்தேரேற்றி இங்குவருவே ன்' என்று அவனுக்குரைத்து மதியம் போலத்தேராக கடைஇப் பொழிலின் கடைமுகங்குறுக, அத்தேரொலி செவி முதலிசைத்தலுமொன்க

அஉ. இளந்த - சொலலிய.

அங. ஆயிழை - விளி.

அச. என்செய்கு - யாதுசெய்வேன்.

அடு. அமுதுறு தீஞ்சொ லாயிழை - மணிமேகலை. 'அமுதூறு தீஞ்சொல்' என்றும் பாடம்.

எக - அரு. உதயகுமரன் என்மேல் வைத்த உள்ளத்தானென்று வயந்தமாலை சித்திராபதியோடுற்று முன்னொருநாள் மாதவிக்குக் கிளந்தமாற்றத்தை நான் கேட்டேன்; ஆதலின், ஆயிழாய், என் செவிமுதலிசைத்த ஒலி, அவன் தேரொ

லிபோலும்; இதற்கு யான் யாதுசெய்வேனென்று மணிமேகலையுரைத்தலுமென்க.

அசு. துளக்குறுமயில் - தளர்ச்சியுற்ற மயில்.

அஎ. மண்டபத்தில். பாவையை - மணிமேகலையை. புகுக என்று.

அஅ. 'தாட்கோத்து' என்றும் பா

டம். இரீஇ - இருக்கச்செய்து.

அகூ. ஐந்துவிற்கிடை நீளத்தே நிற்றல் மரபு; "ஐவிலி னகல நின்றாங் கடிதொழு திறைஞ்சி னாற்கு" என்பது சீவகசிந்தாமணி, கனகமாலையாரிலம்பகம், கசஅ. "இருந்த மன்னவற் கெழுகோலெல்லையுட், பொருந்தல்செல் லாது புக்கவ ணிறைஞ்ச" என்று எழுகோலெல்லைகூறுவர் பெருங்கதை நூலாசிரியர்; உஞ்சைக்காண்டம், உரிமைவிலாவனை.

அகூ - கூ0. கேட்டு மண்டபத்திற்புகுகவென்று பாவையையொளித்துத் தாழ்கோத்து இருத்தி அது தனக்கு ஐந்துவிற்கிடக்கையில் மயில்போல் நின்ற நேரிழையாகிய சுதமதிதன்னை.

கூக. கடுந்தேர், கடுமை - விரைவு.

கூஉ. பகல் - சூரியன்.

பூமரச் சோலையும் புடையும பொங்கருந்
தாமரைச் செங்கண் பரப்பினன் வரூஉ
மாசிளங் குமர னுமி லொருசிறை
யொருதனி நின்று யுன்றிற மறிந்தேன்
வளரிள வனமுலை மடந்தை மெல்லிய
தளிரிடை யறியுந் தன்மையள் கொல்லோ
விளையா மழலை விளைந்து மெல்லியன்
முளையெயி றரும்பி முத்துநிரைத் தனகொல
செங்கய னெடுங்கண் செவிமருங் கோடி
வெங்கணை நெடுவேள் வியப்புரைக் குங்கொல்
மாதவ ருறைவிட மொரீஇமணி மேகலை
தானே தமியளிங் கெய்திய துரையெனப்
பொதியறைப் பட்டோர் போன்றுளம வருந்தி
மதுமலர்க் கூந்தற் சுதமதி யுரைக்கு
மிளமை நாணி முதுமை யெய்தி
யுரைமுடிவு காட்டிய வுரவோன் மருகற்

கூகூ. பொங்கர் - ஏண்டுக் கட்டுமேலே ;

மரக்கிளையென்றுமாம்.

௫௪. பரப்பினன் - பரப்பி.

௫௫. ஒருசிறை - ஒருபக்கம்; 'வானவருறையும் பூநா ளொருசிறை' என்பது சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, ௧௫௮.

௫௬. திறம் - இயல்பு.

௫௭. மெல்லியல - மணிமேகலை.

௫௮. தளரிடை - ஆடவர் காமத்தாற்றளர்ந்த சமயத்தை; இடை - காலம்; "உடையோர் போல விடையின்றுகுறுகி" என்பது புறநானூறு, ௫௪. 'தளர்நடை யறியுந் தன்மையை கொல்லோ' என்றும் பாடம்.

௫௯. "விளையா மழலையின் விரிந்துரை யெழுதி" என்பது சிலப்பதிகாரம், வேனிற்காதை, ௬௭.

கoOO. "முளைவளை ரிளநகையே முழு மதி புரைமுகமே" என்பது சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி, கசு, "முளையிள வெண்பன் முதுக்குறை நங்கை" என்பது சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, உoஉ.

கoஉ. வெங்கணை - விருப்பத்தைச் செய்யுமம்பு.

கoங. மாதவர் - சங்கத்தார்; அறவணவடிகளென்றுமாம். ஒரீஇ - நீங்கி.

கoச. தமியள் - தனித்தவளாய்.

கூo - கoச. தானையொடு தேரைப் புறத்தே நிறுத்திப் பொழிலில் பகன் முளைத்ததுபோல் வருங்குமரன், சுதமதி

யைககண்டு, ஒருசிறை தனிநின்றாய், உன்றிறமறிந்தேன் ; மணிமேகலை அறியுந்தன்மையள் சொல்லோ; அவள் முளையெயிறு முத்துநிரைத்தனசொல் ; அவள் கண்கள வேல்வியப்புரைக்குஞ்சொல்; அவள் மாதவருறைவிடத்தையொரீஇத் தமியளாய் இங்கு எய்தியதற்குக்காரணமுரையென்று கேட்பவென்க.

௧0௫. பொதியறைப்பட்டோர் - து

வாரமில்லாத கீழறையில் அகப்பட்டோர்; "போதார் பிறவிப் பொதியறை யோரென" என்பது சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, கககக. 'போன்றமெய்வருந்தி' என்றும் பாடம்.

க0எ - க0அ. இளமைநாணி முதுமையெய்தி உரைமுடிவுகாட்டியவுரவோன்- இளமைப்பருவத்தைநாணி முதுமைப் பருவத்தையடைந்து, தம்முட் பகைமை கொண்டுவந்தா ரிருவருடைய சொல்லை ஆராய்ந்து அவற்றின்முடிவை அவர்களுக்கு விளக்கிய அறிவுடையோனாகிய கரிகாற்பெருவளத்தா னென்னும்

கறிவுஞ் சால்பு மாசியல் வழக்குஞ்
செறிவனை மகளிர் செப்பலு முண்டோ
வனைய தாயினும் யாஞென்று இளப்பல்
வினைவிளங்கு தடக்கை விறலோய் கேட்டி
வினையின் வந்தது வினைக்குவினை வாயது
புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது
மூத்துவிளி வுடையது தீப்பிணி யிருக்கை
பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம்
புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை
யவலக் கவலை கையா றழுங்க
றவலா வுள்ளந் தன்பா லுடையது
மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து

சோழன். இவ்வரலாற்றை அடியில்வரும் பழமொழிவெண்பாவாலும், அதன் உரையாலுமுணர்க; உக —" உரைமு

டிவு காணு னிளமையோ னென்ற, நரை
முது மக்க ளுவப்ப - நரைமுடித்துச்,
சொல்லான் முறைசெய்தான் சோழன்
குலவிச்சை, கல்லாமற் பாகம் படும்."
என்பது - தம்முள் மறுதலையாயினா ரிரு
வர் தமக்கு முறைமைசெய்யவேண்டி
வந்து சில சொன்னால் அச் சொன முடி
வுகண்டே ஆராய்ந்து முறைசெய்ய அறி
வுநிரம்பாத இளமைப்பருவத்தானென்

றிகழ்ந்த நரைமுதுமக்களுவக்கும்வகை
நரைமுடித்துவந்து முறைவேண்டிவந்த
இருதிறத்தாரும் சொல்லிய சொற்சொ
ண்டே ஆராய்ந்தறிந்து முறைசெய்
தான் கரிகாற்பெருவளத்தானென்னுஞ்

சோழன்; ஆதலால், தத்தம் குலத்துக் குத்தக்கவிச்சைகள் கற்பதற்குமுன்னே செம்பாகமுளவா மென்றவாறு. இது பற்றியே, "முதியோா, ரவைபுகு பொழு திற்றம் பகைமுரண் செலவும்" என்று பொருநராற்றுப்படையிற் கூறியிருத் தல் காண்க; கஅஎ-கஅஅ. உரவோன்மரு கற்று - கரிகாற்பெருவளத்தான் வழித் தோன்றலாகிய உனக்கு; மருகன்-வழித் தோன்றல்; "உலக மாண்ட வுயர்ந்தோர் மருக" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, உரு.

கOக. சால்பு - அமைதி. அரசியல்வ ழக்கு - அரசநீதி.

கOஉ - ககO. அதுகேட்டு உளம்வரு ந்தியுரைக்குஞ்சுதமதி மருகற்கு அறிவு

முதலியவற்றை மகளிர்செப்புதலும் உள தாகுமோவென்றுளென்க.

கிளப்பல - சொல்லுவேன்.

கக௨. வினை - போர். 'கேணி' என றும் பாடம்.

இனி, மணிமேகலையை அவன் விரும்பாமலிருத்தற்கு உடம்பின் தூய்தனமையைச் சொல்லுவாள் :—

கக௩. வினையின்வந்தது - கன்மத்தால் வந்தது. வினைக்குவிளைவாயது - கன்மத திற்கு விளைநிலமாகவுள்ளது.

கக௪. புனைவன - சந்தனம் மலர்முத லியவைகள்.

கக௫. மூத்துவிளிவுடையது - முது

மையுற்றுச் சாதலையுடையது. தீப்பிணி யிருக்கை - கொடியநோய்களுக்கு இருப் பிடமாகவுள்ளது.

கக௭. அரவு அடங்கு புற்றினென இ யைகக. செற்றம - பகைமை நெடுங் கால நிகழ்வது. சேக்கை - தங்குமிட..

கக௮. அவலம் - வருத்தந்தோன்றி நிற்றல்; கவலை - யாதுசெய்வலென்றல்; கையாறு-மூர்ச்சித்தல் ; அழுங்கல்-வாய் விட்டழுதல்; இஃது அரற்றெனப்படும். 'கையாற்றழுங்கல்' என்றும் பாடம்.

கக௮ - கக௯. அவல முதலியவைகள் நீங்காததாகிய உள்ளத்தினைத் தன்னிட த்தே உடையது.

க௨0. யாக்கை இதுவென - யாக்கை

ன று.

ன் றது, 'வி னை யி ன் வ ந் த து' என் றதி முதலியவற்றை.

௬.—பளிக்கறைபுக்ககாதை. ௬௧.

மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப் பாரா
யென்றவ னுரைத்த விசைபடு தீஞ்சொல்
சென்றவ னுள்ளஞ் சேரா முன்னர்ப்
பளிங்குபுறத் தெறிந்த பவளப் பாவையி
னிளங்கொடி தோன்றுமா லிளங்கோ முன்னென.

பளிக்கறைபுக்ககாதை முற்றிற்று.

௧௨௧. இதனை - இவ்வுடமபை.புறமறிப்பாராய் - புறமறியாகப் பார்ப்பாயாக; பார்ப்பின், இதன் தூய்தன்மை விளங்குமென்றபடி; "மற்றதனைப் பைம்மறி

யாப் பார்க்கப் படும்" என்பது நாலடியார், தூய்தன்மை, உ. 'பைம்மறியா நோக்கப் பருந்தார்ககுந் சகைமைசது' என்பது, இறையனூரகப்பொருளின் முதற் சூத்திர உரையிற் காணப்பட்டது.

கஉஉ. அவள் - சுதமதி.

கஉச. "பளிங்குபுறத ெதறிந்த பவளப் பாவை" என்பா பின்னும; கஅ-ம் காதை, எஅ; "பளிக்கறைப் பவளப் பாவை பரிசெனத் திகழுஞ சாயல்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், கசுரு.

கஉரு. தோன்றும் - தோன்றுகின்றுள்.

கஉஉ - கஉரு. என்று அவள் உரை

த்தசொல் அவனுள்ளம் சென்று சேரா
முன்னர், இளங்கொடி பாவைபோல
இளங்கோமுன் தோன்றமென்க.

க-கஉரு. காண்பனகாண் காணுய் காண்
காண் காணெனச் சுதமதிகாட்ட மணி
மேகலை வனங்காண்புழி, மன்னவன்சிறு
வன் உதயகுமரன் அரசிளங்குமரன் வரு
வோன், இருந்தோன் றன்னை, இருந்
தோய், யாதென்றலும், உரைப்போன்,
என்றலும், மகிழ்வெய்தி உரைத்துக்
கடைஇக் குறகத தேரொலி இசைதத
லும என்செய்கெனவுரைததலும் கேட்டு

இரீஇ நின்ற நேரிழைதனனை, நின்றாய், அறிந்தேன்; தன்மையள்கொல்லோ, நிரைத்தனகொல், உரைகருங்கோல, உரையென, சுதமதி, செப்பலுமுண்டோ; கிளப்பனி; கேட்டி என்று உரைத்தசொல் சேராமுன்னர் இளங்கொடி தோன்றுமெனமுடிக்க.

ஐந்தாவது

மணிமேகலாதெய்வம் வந்து தோன்றிய காதை.

[ஐந்தாவது மணிமேகலை உதயகுமரன்பால் உள்ளத்தானென மணிமேகலைதனக்கு மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியபாட்டு]

இளங்கோன கண்ட விளபபொற பூங்கொடி
விளங்கொளி மேனி விணணவர் வியப்பப்
பொருமுகப பளிங்கி னெழினி வீழ்த்துத்
திருவின் செயயோ ளாடிய பாவையின்
விரைமல ரைங்கணை மீன விலோதனத்
துருவி லாளனெ டுருவம பெயர்பப
வோவிய னுள்ளத் துளளியது வியப்போன்

௧. இளங்கோன - உதயகுமரன.

பொற்பூங்கொடி - காமவல்லிபோன்ற மணிமேகலை.

௨. விளங்கொளிமேனி விண்ணவர் -

தேவர்; சு - ம் காதை, கூ - கo.

க. பொருமுகப் பளிங்கின் எழினி - பளிங்காகிய பொருமுகவெழினியை; எழினி - திரைச்சீலை; பொருமுகவெழினி - மூவகைத் திரைச்சீலைகளுள் ஒன்று; "ஒருமுக வெழினியும் பொருமுக வெழினியுங், கரந்துவர லெழினியும் புரிந்துடன் வகுத்து" என்பது சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்றுகாதை,

கoக - ககo.

உ. திருவின் செய்யோள் - இலக்குமி; இன் - சாரியை; "செம்மலர்த் திருவின் பாவாய்" என்புழிப்போல. இது சீவ

சிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், உசுக.
பாவை - பதினோராடலுள் ஒன்று;
அஃது, போர்செய்தற்குச் சமைந்தகோ
லத்தோடு அசுரர் மோகித்துவீழும்படி
கொல்லிப்பாவைவடிவாய்த் திருமகள்
ஆடியது; இதனை, "செருவெங் கோல

மவுணர் நீங்கத், திருவின் செய்யோ
ளாடிய பாவையும்" என்பதனாலுணர்க;
இது சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை,
சு0 - சுக; "பாவை திருமக ளாடிற்
றதற்கூறப், போர்வாம லொன்றுடனே
யொன்ற." பாவையின் - பாவைபோல;
பாவையாடிய திருமகள்போல வெனி

ணும் பொருந்தும.

ரு. மலவாங்களை - மலராகிய ஐந்து பாணம். வ்லோ னம் - கொடி.

சு. உருவிலாளன் - அநங்சன். 'உருவி லாளனெ டுருவம பெயர்ப்ப' என்று ரேனும, இவளுருவத்தைக் காண்பவாக ளாகு உடனே மன்மதபாதை உண் டாகின்றதென்பது கருத்தாககொள்க.

௩ - ம காதை, ௬௭ - ௬௮.

௧ - ௬. பூங்கொடி, பாவையின் உருவிலாளொடு உருவம் பெயர்ப்பவென்க.

௭. ஓவியன் - சித்திரமெழுதுவோன்; உள்ளியது - சித்திரம் எழுதுவதற்காக நினைந்ததை; மணிமேகலையுருவத்தைச் சித்திரமென்று கருதினானென்றவாறு; இது, "சித்திரக் கைவினை திசை

ரு.—மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை.

காவியங் கண்ணி யாகுத றெளிந்து
தாழொளி மண்டபந் தன்கையிற் றடைஇச்
சூழ்வோன் சுதமதி தன்முக நோக்கிச்
சித்திரக் கைவினை திசைதொறுஞ் செறிந்தன
வெத்திறத் தாணின் னிளங்கொடி யுரையெனக்
குருகுபெயர்க் குன்றங் கொன்றோ னன்னநின்

முருகச செவ்வி முகந்துதன் கண்ணுற்
பருகா ளாயிற் பைந்தொடி நங்கை
ஊழ்தரு தவத்தள் சாப சரத்தி
காமற் கடந்த வாய்மைய ளென்றே
தூமலர்க் கூந்தற் சுதமதி யுரைப்பச்
சிறையு முண்டோ செழும்புனல் மிக்குழீஇ
நிறையு முண்டோ காமங் காழ்கொளிற

தொறுஞ் செறிந்தன, வெத்திறத்தா ணின் னிளங்கொடி யுரையென" (ரு - ம் காதை, கக - கஉ) எனவும், "மேவிய பளிங்கின் விருந்திற் பாவையிஃ,தோவி யச் செய்தியென் றொழிவேன் முன்னர்" (கஅ - ம் காதை, சுகூ - சுஎ) எனவும், "ஏங்கிம் மண்ணீட்டி யாரென வுணர்கேன்" (கஅ - ம் காதை, கருகூ) எனவும் பின் வருவனவற்றால் துணியப் படும். வியப்போன் - ஆச்சரியமடைவோன்; இது பெயர்; இனி, 'ஒவியன்' என்பதற்கு உதயகுமரன் ஆச்சரியத்தால் சித்திரம்போன்றவனாய் நின்றெனறும், 'அது' என்பதற்கு அவ்வடிவத்தை யென்றும் பொருள்கூறினும் பொருந்தும்.

அ. காவியங்கண்ணியாகுதல் - மணிமேகலையாதலை.

எ - அ. வியப்போன் தெளிந்தென்க.

க. தாழ் ஒளி மண்டபம் - தங்கிய ஒளியையுடைய பளிக்குமண்டபத்தை. தடைஇ - தடவிப்பார்த்து; மண்டபத்துள்ளே செல்லக் கருதியவன் வாயில் காணுதற்கு முயலுகின்றான்

கஉ. எத்திறத்தாள் - எவ்விடத்திலுள்ளாள். நின் இளங்கொடி எத்திறத்தாள்.

கO - கஉ. சூழ்வோன் நோக்கி உரையென.

கங. குருகுபெயர்க்குன்றம் - கிரவுஞ்சகிரி, கொன்றோன் - முருகக்கடவுள்; "குருகு பெயர்க்குன்றங் கொன்ற நெடுவேலே" எனவும், "குருகு பெயர்க்குன்றங் கொன்றான் மடவன்" எனவும் வருதல்காண்க; இவை, சிலப்பதிகாரம், குன்றக்குரவை

கச. முருகச்செவ்வி - இளமைப்பருவத்தின அழகை.

கரு. ஆயின் - ஆராயுமிடத்து.

கச - கரு நங்கை நின் செவ்வியைப் பருகாளெனவியைக்க.

கசு. ஊழ் - முறை; பௌத்தர்களுக்கு ஊழ்வினை உடன்பாடாகலின், ஊழ்வினையால் தரப்பட்ட தவத்தையுடையளென்றுமாம். சாபசரதி - சாபமாகிய அம்பையுடையாள்; சாபம் - சபித்தல்; வில்லையும் அம்பையு முடையாளென்றும் ஒருபொருள் தோன்றிற்று. தவத்தினைச் சாபசரரென்பர் வடநூலார். 'ஊழ்தரு தவத்தர் சாபச் சாதகி' எனவும் பாடம்.

ககூ. செழும்புனல் மிக்குழீச் சிறையுமுண்டோ - வளவிய புனல் மிக்கவிடத்து அதனைத் தாங்கும் அரணுமுண்டோ; இல்லையென்றபடி; "நீர்மிகிற் சிறையு மில்லை தீமிகின், மன்னுயிர் நிழற்று நிழலு மில்லை" என்பது புறநானூறு, ருக

உO. காமம் காழ் கொளின் நிறையும் உண்டோ - காமம் அடிப்படின் அதனை நிறுத்துந்தன்மையும் உளதாகுமோ;

செவ்விய ளாயினென் செவ்விய ளாகென

வவ்விய நெஞ்சமொ டகல்வோ னுயிடை
யஞ்செஞ் சாயல சாந்தா ணத்துளோர்
விஞ்சைய னிட்ட விளங்கிழை யென்றே
கல்லென் பேரூர்ப் பல்லோ ருரையினை
யாங்கவ ருறைவிட நீங்கி யாயிழை
யீங்கிவ டன்னோ டெய்திய துரையென
வார்கழல் வேந்தே வாழ்கநின் கண்ணி
தீநெறிப் படரா நெஞ்சினை யாகுமதி
யீங்கிவ டன்னோ டெய்திய காரணம்
வீங்குநீர் ஞால மாள்வோய் கேட்டருள்
யாப்புடை யுள்ளத் தெம்மனை யிழந்தோன்
பார்ப்பன முதுமகன் படிம வுண்டியன்
மழைவளந் தரூஉ மழவோம் பாளன்
பழவினைப் பயத்தாற் பிழைமண மெய்திய
வெற்கெடுத் திரங்கித் தற்றக வுடைமையிற்

காழ் - வைரம். நிறை - நிறுத்துந் தன்மை; "பிறிது மாறுப காமங் காழ் கொளினே" என்பது குறுந்தொகை.

௨௧. 'செவ்வியளாகவென' என்றும்

பாடம்.

உஉ. ஒளவியம் - பிறர்க்கு இவள் உரியளாதல் கூடுமோவென்பதால் உளதாகிய பொறாமை. ஆயிடை - அப்பொழுது. 'அகல்வோ ரையிழை' எனவும் பாடம.

உங. அஞ்செஞ்சாயலர் - மகளிர்; என்றது ஜைனஸங்யாவிநிகளை. ஆந்தாணம் - அவர்களிடம். 'அந்தாணத்திடை' எனவும், 'ஆந்தானத்திடை' எனவும் பாடம்.

உச. விஞ்சையன் - வித்தியாதரன்; என்றது மாருதவேகனை.

உரு. உளாயினை - உளாயையுடையாய்.

உங - உரு. இவர்களிடத்தில் சுதமதி

மாருதவேகனால் இடப்பட்டானென் பதை, "என்மக ளிருந்த விடமென் றெண்ணித், தன்னுறு துன்பந் தாங் காது புகுந்து, சமணீர் காணுஞ் சர ணென் றேனே" என்பதனாலுணர்க; ௩ - ம் காதை, ௫0 - ௫௨.

உஎ. உரையென - சொல்லென்று உதயகுமரன் சொல்ல.

உஅ. "வாழ்கநுங் கண்ணி மாதோ" என்பது சீவகசிந்தாமணி, விமலையாரி லம்பகம், உ.

உகூ. படரா - செல்லாத. நெஞ்சினை யாகுமதி - நெஞ்சையுடையாயாக ஆகக் கடவாய்; மதி - முன்னிலையசை.

௯0 - ௯௧. காரணம் கேட்டருள்.

௯௨. யாப்பு - உறுதி. எம்மனை - எம அன்னை; "எம்மனை காணாய்" (சூ - மகாதை, ௩௨௪) என்பர் பினும்; "எமமனை தமியை யாகி யிவ்விட ருற்ற தெல்லாம்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், உஅ௯.

௯௯. படிமவுண்டி - நோற்றுப்பட்டினி விட்டுண்ணும் உணவு; "படிம வுண்டிப் பார்ப்பன மகனே" என்று வருதல் காண்க.

௩௫. மாருதவேகனுக்குத் தான் சில நாள் உரியளானதுபற்றி, 'பிழைமண மெய்திய' என்றாள்; "ஓத லந்தணர்க் கொவ்வே னாயினும்" என்று பின் வருதல் காண்க; ௫-ம் காதை, ௪௯.

௩௬. எற்கெடுத்து இரங்கி - என்னைக் காணப்பெறாது இரங்கி; "அரசுகெடுத

குரங்கு செய்கடற் குமரியம் பெருந்துறைப்
பரந்துசென் மாக்களொடு தேடினன் பெயர்வோன்
கடன்மண்டு பெருந்துறைக் காவிரி யாடிய
வடமொழி யாளரொடு வருவோன் கண்டீங்
கியாங்கனம் வந்தனை யென்மக ளென்றே
தாங்காக் கண்ணீ ரென்றலை யுதிர்த்தாங்
கோத லந்தணர்க் கொவ்வே னாயினுங்
காதல னாதலிற் கைவிட லீயா
னிரந்தூண் டலைக்கொண் டிந்நகர் மருங்கிற்
பரந்துபடு மனைதொறுந் திரிவோ னொருநாட்
புனிற்றுப் பாய்ந்த வயிற்றுப் புண்ணினன்
கணவிரி மாலை கைக்கொண் டென்ன

நிணநீடு பெருங்குடர் கையகத் தேந்தி
யென்மக ளிருந்த விடமென் றெண்ணித்
தன்னுறு துன்பந் தாங்காது புகுந்து
சமணீர் காணுஞ் சரணென் றோனை
யிவணீ ரலலவென் றென்னொடும வெகுண்டு
மையறு படிவத்து மாதவர்

தலமரு மல்லற் காலை" எனபது சிலப்பதிகாரம், அந்திமாலைசசிறப்புச்செய்காதை, அ. தன் தக உடைமையின - தன்னைத் தககிருக்குமபடி உடைமையி

ஞலே.

கஎ. 'குரங்குசெய் கடற்றுறை' எனவும், 'குரங்கிகு செய்கடற் குமரி' எனவும் பாடம். குமரி - கன்னியாகுமரி.

கஎ - கஅ. குற்றமுற்ற குலமகளிர் அக்குற்றத்தைப் போக்குதற் பொருட்டுக குமரியாடச் செலலுதல் மரபாதலால், இவன் கன்னியாகுமரியாற்றிற்குச் செலபவர்களோடு சேர்ந்து சுதமதியைத்தேடிச்சென்றுன்; "பார்ப்பனி சாலி காப்புக்கடை கழிந்து, கொண்டோற் பிழைத்த தண்டமஞ்சித், தென்றிசைக் குமரியாடிய வருவோள்" என்று வருதல் காண்க; கரு - ம் காதை, கு - எ.

ககூ. கடன்மண்டு பெருந்துறைக்கா

விரி - சங்கமுகத்துறை.

௪0. வடமொழியாளர் - பார்ப்பார்; பார்ப்பனியை, "வடமொழி யாட்டி" என்று பின்னர்க்கூறுவர், கரு - ம காதை, ௭௬.

---

௪௧. மகள் - விளிப்பெயர்.

௪௨. 'என்றலையுகுத்து' எனவும் பாடம்.

௪௩. கைவிடலீயான் - கைவிடான்; "காவலன மகளோ கைவிட லீயான்" என்பர் பின்னும்; கக - ம் காதை, ௬௨. "காட்டிய தாதலிற் கைவிட லீயான்" என்பது சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியி

றுத்தகாதை, ௮௫.

௪௭. புனிற்றா - ஈன்ற அணிமையை யுடைய பசு. 'வயிற்றுறு புண்ணினன்' எனவும் பாடம்.

௪௮. கணவிரிமாலை - அலரிமாலை; ௧௫ - ம் காதை, ௧௦௪. 'கணவீரமாலை' எனவும் பாடம்.

௪௯. 'கையகத்தடக்கி' எனவும் பாடம்.

௫௨. சமணீர்காள் - சமணர்களே.

௫௩. இவண் நீர் அல்ல என்று - இவ்விடத்திற்குரிய தன்மையன்றென்று.

௫௪. படிவம் - தவவேடம். மாதவர் - சைனமுனிவர்.

கையுதிர்க் கோடலிற் கண்ணிறை நீரே
மறவோ ருளிரோ வாருமி லோமெனப்
புறவோர் வீதியிற் புலம்பொடு சாற்ற
மங்குறோய் மாட மனைதொறும் புகூஉ
மங்கையிற் கொண்ட பாத்திர முடையோன்
கதிர்சுடு மமயத்துப் பனிமதி முகத்தோன்
பொன்னிற் றிகழும் பொலம்பூ வாடைய
னென்னூற் றனிரோ வென்றெமை நோக்கி
யன்புட னளைஇய வருண்மொழி யதனா
லஞ்செவி நிறைத்து நெஞ்சகங் குளிர்ப்பித்துத்
தன்கைப் பாத்திர மென்கைத் தந்தாங்
கெந்தைக் குற்ற விடும்பை நீங்க
வெடுத்தனன் றழீஇக் கடிப்பத் தலையேற்றி
மாதவ ருறைவிடங் காட்டிய மறையோன்
சாதுயர் நீக்கிய தலைவன் றவமுனி
சங்க தருமன் றானெமக் கருளிய
வெங்கோ னியல்குண னேதமில் குணப்பொரு
ளுலக நோன்பிற் பலகதி யுணர்ந்து

௫௫. கையுதிர்க்கோடலின் - கைய

சைத்துப்போய் விடுகவென்று குறிப்பித்தலால்; "காணாமிலியெனக கையுதிர்க்கோடலும்" என்று பின்னும் வரும்; (கக - ம சாதை, சo); இவ்வழக்கம் மலைநாட்டில் மிகுதியாகவுள்ளது. கணணிறை நீரேம - கண்களில் நிறைந்த நீரையுடையேமாய். 'கண்ணறைநீரெம்' எனவும் பாடம்.

ருசு. பாதுகாப்போர் யாரையுமில்லேம்.

ருஎ. புறவோர் - மற்றையோர்.

ருகூ. பாத்திரம் - பிச்சைப்பாத்திரம். இதனைக் கோரகையென்பர்.

கூo. இல்லறத்தோர் எல்லோருமுண்

டபின்பு, பௌத்த சங்யாசிகள் பகலில் உச்சிப்பொழுதிற் பிச்சைக்குச் செல்ல வேண்டுவது விதியாதலின், "கதிர்சுடு மமயத்து" என்றார். இப்படியே, "தரும சக்கர முருட்டினன் வருவோன், வெங் கதிரமயத்து வியன்பொழி லகவயின், வந்து தோன்றலும்" (க௦ - ம் காதை, உக - உஅ) எனவும், "வெயில்விளங் கமயத்து விளங்கித் தோன்றிய, சாது

சக்கரன் றனையா னூட்டிய" (சக - ம் காதை, ச௦உ - க௦ரு) எனவும் பினவர்
.

வருதல் காணக.

௬௪. மருதந்துவரில் தோய்க்சப்பட்டு மஞ்சள்நிறமுள்ளதாதலால, 'பொன்னிற் றிகழும் பொலம்பூ வாடை' எனப்பட்டது. இதனைச் சீவரமெனபர்.

௬௫. அளைஇப - கலநத; "இன்சொலா லீரமளைஇப் படிறிலவாஞ், செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்" என

பது திருக்குறள், ௯௧.

௬௬. 'இடும்பைகளைங்க' எனவும்

பாடம்.

௭௩. சங்கதருமன் - பெயர்; புத்ததர்ம சங்கமென்னு மூன்றனுள் சங்கத்திற் குரிய தருமத்தை அனுசரித்து நடப்பவ னென்று பொருள்.

௭௪. எங்கோன் - எம்முடைய சுவாமி; இயல் குணன் - இயல்பாகவே தோன் றின குணங்களையுடையோன்; "இறை வன் குரவ னியல்குண னெங்கோன" என்பது சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண் காதை, ௧அ௬.

௭௫. உலகநோன்பு - உலகசீலம்; பல்

).—மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை.

மூலம்.

தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாள
னின்பச் செவ்வி மன்பதை யெய்த

எடு வருளறம் பூண்ட வொருபெரும பூட்கையி

கதி உணர்ந்து - பலபிறப்புக்களிலும் பிறந்துபிறந்து உணர்ந்து; கதி - பிறப்பு. 'புத்தன் கைவந்தமுத்தியைவிட்டுக் கன்மவசத்தாலன்றிக் கருணையாற் பரிசுத்த ஞானத்துடன் பலவிலங்கிற் பிறந்தும் இறந்தும் பிணிப்பட்டும் மூத்தும் தர்மோபதேசம்பண்ணி ஒழியாமல் உலகுய்யக்கொண்டான்' எனறும், 'கனமவசத தாற் பிறந்தானெனில, விலங்காய்ப் பிறநது பேசுதலும், யானையாய் மருப்பீதலும், முயலாய் மாமஸமீதலும் பிறவும் நிகழா' என்றும கூறுவா; இது, நீலகேசிவிருத்திசமயதிவாகரத்திற் கண்டது. புததன் கருணையாற் பலவகைப் பிறப்பும் எடுத்தானென்பதைப் புத்த ஜாதககதைகளிற் பரககககாணலாம்; (இது வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கூ - ம் கவித்துறையுரையிலுள்ள உதாரணச்செய்யுள்) எனவும், "இருட்பாரவினைநீக்கி யெவ்வுயிர்க்குங் காவலென, வருட்பாரந் தனிசுமந்த வண்றுமுத லின்றளவு, மதுவொன்று மலரடிகசீழ் வந்தடைந்தோர் யாவர்ககும, பொதுவன்றி நினக்குரித்தோ புண்ணியநின் திருமேனி", "தீதியல் புலியது பசிகெடுவகைநின திருவுரு வருளிய திறமலிபெருமையை." (இவை வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கக - ம் கவிததுறையுதாரணஙகள்) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க. "பிறர்ககற முயலும பெரியோய் நின்னடி" (கக - ம காதை கூகூ), "தன்னுயிர்க கிரங்கான் பிறவுயி ரோ

"எறும்புகடை யயன்முதலா வெண்ணிறந்த வென்றனைகைப், பிறந்திறந்த யோனிதொறும் பிரியாது சூழ்போகி, யெவ்வுடம்பி லெவ்வுயிர்க்கு மியாதொனறு விடரெய்தி, னவ்வுடம்பி லுயிர்க்குயிரா யருள்பொழியுந் திருவுள்ளம்" எனவும், "மீனுரு வாகி மெய்மமையிற் படிநதனை, மானுரு வாகியே வான்குண மியற்றினை" எனவும்வருவன வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௧௧-ம் கவிதத்துறை யுதாரணஙகள். "வானிடும் பரியாயு மரிண மாயும் வனகேழற் களிறாயு மெண்காற் புண்மான, றனயும் பனை யெருமை யொருதத லாயுந தடககை யிளங களிறாயுஞ சடங்க மாயு, மீனாயு முயலாயு மன்ன மாயு மயிலாயும் பிறவாயும் வெல்லுஞ் சிங்க, மானாயுங் கொலை களவு கட்பொய் காமம வரைந்தவர்தா முறைநதபதி மாண ஆரே" எனபது, நீலகேசிவிருத்தி ஸமயதிவாகரத்திற் கண்டசெய்யுள்.

௭௩. தான்சீவித்திருததல தனக்கென்றுநினையாமல பிறர்க்கே உரிமைபூண்டொழுகுபவன். இதனை, "முன்றான பெருமைக்கணின் றான்முடி வெய்துகாறு, நன்றே நினைந்தான் குணமொழிந்தான றனக்கேன், றேன்றனு முன்னான் பிறர்க்கே யுறுதி சூழ்ந்தா, னன்றே
றவன வன்றன்சர ணங்க ளன்றே" ம்பு, மன்னுயிர் முதல்வன்" (௨௫-ம் காதை, ௧௧௬-௧௧௭.) என்பர் பின்னும்.

௭௪. இன்பச் செவ்வி மனபதைஎய்த - நிருவாணமடைதற்குரிய பருவததை உயிர்ப்பன்மைகள் அடையும்படி; மனபதை - உயிர்ப்பன்மை; "மன்பதை சாகனின் புனாமை" என்பது புறநானூறு, ௨௧0.

௭௫. அருளறம்பூண்ட ஒரு பெரும் பூட்கையின - காருணயததைப்பூண்ட ஒப்பற்ற பெரிய மேற்கோளினலே; அருளறம், நல்லறம், காருண்யம், தயா தருமம் எனபன ஒருபொருட்சொற்கள்; இதனை "அஹிம்ஸா பரமோதர்ம:" என பதிற்காண்க. சீதகோவிந்தத்தில் திருமாலின் தசாவதாரததை எடுததுச்சொலலிய "வேதா நுதத்ரதே" எனனும் சுலோகத்திற் பௌததாவதாரத்தின பெருமையைப்பற்றி, "காருண்ய மாதந்வதே" என்று ஸ்ரீஜயதேவர் பாராட்டியிருக்கின்றனா.

௭௪ - ௭௫. எய்தப் பூண்டவென்க. உயிர்ப்பன்மைகள் இன்பச் செவ்வியை அடையும்படி புததன அருளறம்பூண்டமையை, "உயிாக ளெல்லா முணர்வுபாழாகிப், பொருள்வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்தறி விழநத, வறந்தலை யுலகத் தறம் பாடு சிறககச், சுடர்வழக் கற்றுத் தடுமாறு காலையோ ரிளவள ஞாயிறு தோன்

னறக்கதி ராழி திறப்பட வுருட்டிக்

காமற் கடந்த வாமன் பாதந்
தகைபா ராட்டுத லல்லது யாவது
மிகைநா வில்லேன் வேந்தே வாழ்கென
வஞ்சொ லாயிழை நின்றிற மறிந்தேன்
வஞ்சி நுண்ணிடை மணிமே கலைதனைச்
சித்திரா பதியாற் சேர்தலு முண்டென்
றப்பொழி லாங்கவ னயர்ந்து போயபின்
பளிக்கறை திறந்து பனிமதி முகத்துக்
களிக்கயல் பிறழாக் காட்சிய ளாகிக்
கற்புத் தானில ணற்றவ வுணர்விலள்
வருணக் காப்பிலள் பொருள்விலை யாட்டியென்

றிய தென்ன, நீயோ தோன்றினை நின் னடி தொழுதேன்" (கo - ம் காதை, எ - கஉ) எனவும், "மாறுய ரெவ்வ மக்களை நீக்கி, விலங்குந் தம்முள் வெரூஉ ம்பகை நீக்கி, யுடங்குயிர் வாழ்கவென் றுள்ளங் கசிந்துகத், தொன்று காலத்து நின்றற முரைத்த, குன்றக மருங்கில்" (கo - ம் காதை, சுஉ - சுசு) எனவும் இந் நூலுள்ளே பின்னர் வருவனவற்று ளுணர்க.

எசு. அறக்கதிர் ஆழி திறப்பட உருட்டி - தருமசக்கிரத்தை உலகத்திற் பல வகையாக உருளச்செய்து; தருமத்தைச் சக்கிரமாகக் கூறியதற்கேற்ப 'உருட்டி' என்றார். 'திறப்பட' என்றதனால், பல வகையாக அவன் தருமோபதேசஞ்செய் தமை கூறியவாறாயிற்று. இதுபற்றியே புத்தனைத் தருமசக்கிரப் பிரவர்த்தன காரியனென்பர்; "ஆதி முதல்வ னற வாழி யான்வோன்" என்பர் பின்னும்; கo - ம் காதை, சுக. "அருளாழி நயந் தோய்நீ, யறவாழி பயந்தோய்நீ, மரு ளாழி துரந்தோய்நீ, மறையாழி புரந் தோய்நீ" என்பது வீரசோழியம், யாப் புப்படலம், கக - ம் கலித்துறையின் உதாரணத்திலுள்ளது.

எஎ. காமற்கடந்த - மாரனைவென்ற; மாரன் - தர்மவிரோதிகனான இச்சை யினை மனத்தில் உண்டாக்கும் ஒரு தேவன்; மகாபோதிவிருட்சத்தின்கீழ் தவவொழுக்கம்பூண்டு யோகத்திருக்கை யில் இவனாற்செய்யப்பட்ட இடையூறுக ளனைத்தையும் வென்றுமேம்பட்டு விளங் கினமையால், புத்தனை 'காமற் கடந்த வாமன்' என்றார்; "மாரனை வெல்லும் வீர நின்னடி" (கக - ம் காதை, சுக) எனவும், "போதி மூலம் பொருந்தி யிருந்து, மாரனை வென்று வீர னாகி" (ருo - ம் காதை, கo - கக) எனவும் பின் னர் வருதல்காண்க. 'மாரன்' என்ப தற்குப்பொருள் மன்மதனன்றென்பது பௌத்த ஸம்பிரதாயமாதலால், இந்நூ லில், காமனென்று வருமிடமெல்லாம் மாரனென்று பொருள்கொள்க. வாமன் - புத்தன்; அழகுள்ளவனென்றபொருள். பாதம் - பாதத்தை.

எo - எஎ. அருளிய பாதம்.

எஅ. தகை பாராட்டுதல் என்பன - ஒரு சொன்னீரவாய்த் துதித்தலென்ற பொருளில்வந்தன. யாவதும் - சிறிதும். 'அல்லதையாவதும்' எனவும் பாடம்.

எகூ. மிகைநா - மிகைக்கின்ற நா; மிகைத்தல் - வேறுபொருள்களைச் சொல லுதல். "காமனை வென்றோ னாயிரத் தெட்டு, நாம மல்லது நவிலா தென்னா" என்பது சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண் காதை, ககூ - ககஎ.

அo. நின்றிறம் - நின்வரலாறு.

அக. அப்பொழிலில். அயர்ந்து - தன் னைமறந்து; விரும்பியென்றுமாம்.

அஉ. களிக்கயல் - கண்கள்.

அங. 'சற்றவைப்புணர்விலன்' எனவும் பாடம்.

அச. வருணக்காப்பு - வருணத்திற்கே

ரு.—மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை.

திகழ்ந்தன னாகி நயந்தோ னென்னாது
புதுவோன் பின்றைப் போனதென் னெஞ்ச
மிதுவோ வன்னாய் காமத் தியற்கை
யிதுவே யாயிற் கெடுகதன் றிறமென
மதுமலர்க் குழலாள் மணிமே கலைதான்
சுதமதி தன்னொடு நின்ற வெல்லையு
ளிந்திர கோடணை விழாவணி விரும்பி
வந்து காண்குறூஉ மணிமேக லாதெய்வம்
பதியகத் துறையுமோர் பைந்தொடி யாகி
மணியறைப் பீடிகை வலங்கொண் டோங்கிப்
புலவன் றீர்த்தன் புண்ணியன் புராண
னுலக நோன்பி னுயர்ந்தோ யென்கோ
குற்றங் கெடுத்தோய் செற்றஞ் செறுத்தோய்
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வா வென்கோ
காமற் கடந்தோ யேம மாயோய்
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோ யென்கோ
வாயிர வாரத் தாழியன் றிருந்தடி

ற்ற காவல்; வருணமாகிய காவலென்று மாம். பொருள் விலையாட்டி - விலைமாது.

அஅ. நயந்தோன் - விரும்பினேன்.

அகூ. 'புதுவோன் பின்னர்' எனவும் பாடம்.

கக. தன்னென்றது, காமத்தை. 'கெகெவிதன் றிறமென' எனவும் பாடம்.

கூ. இந்திர கோடணைவிழா (=இந்திரவிழா) இந்திர கோடணையாகிய விழா; பலவகைப்பட்ட முழக்கங்களையுமுடைமையின், விழா, கோடணையெனப்பட்டது; கோடணை - முழக்கம்; அலங்காரமென்றுங் கூறுவர்; "இந்திர கோடணை பின்னர்க் காண, வந்தேன்" (எ - ம் காதை - கஎ - கஅ) எனவும், "இந்திர கோடணை விழவணி வருநாள்" (கஎ - ம் காதை, கக) எனவும் பின்பு வருதல் காணக.

கக. க-ம் காதை, கசு, ஓர் பைந்தொடி பாகி - ஒரு பெண்வடிவுகொண்டு.

கஎ. மணியறைப் பீடிகை - பளிக்கறையிலுள்ள பாதபீடத்தை.

கக. 'உலவா கோன்பின்' எனவும் பாடம்.

க00. குற்றம் - காமவெகுளி மயக்கங்கள்; "யாமே லுரைத்த பொருள்களெல்லாங், காம வெகுளி மயக்கங் காரணம்" (கூ0 - ம் காதை, உடுஉ - உடுகூ.) என்று பின்னர்க்கூறுவர்; "பூமகனே முதலாகப் புகுந்தமர ரெண்டிசையுந், தாமலராலடிமலரைத் தொழுதிரந்து வினவியநாட், காமமுங் கடுஞ்சினமுங் கழிப்பரிய மயக்கமுமாய்த், தீமையால் கட்டினுக்குத் திறற்கருவி யாப்பிட்டுந்து, நாமஞ்சார் நமர்களுக்கு நயப்பமொழினிதுரைத்துச், சேமஞ்சார் நன்னெறிக்குச் செல்லுமா றருளினையே" என்பது வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கக - ம் கலித்துறையின் உதாரணத்தினுள்ளது. 'குற்றங்கடிந்தோய்' எனவும் பாடம்.

க0க. முற்றவுணர்ந்த முதல்வா - சர்வஜ்ஞா.

க0உ. மமாயோய் - பாதுகாவலாக வுள்ளோய்; மமம் - இன்பமுமாம்.

க0கூ. தீநெறியாகிய கடும்பகை; தீநெறி - குமார்க்கம். 'கடிந்தோ யென்கோ' என்றும் பாடம்.

க0ச. ஆயிரவாரத் தாழியன் - பாதத்தில் ஸகஸ்ராரசக்கிரரேகையையுடை

காடு நாவா யிமிலே னேத்துவ தெவனென்
றெரிமணிப் பூங்கொடி யிருநில மருங்குவந்
தொருதனி திரிவதொத் தோதியி னொதுங்கி

நிலவரை யிறந்தோர் முடங்குநா நீட்டும்
புலவரை யிறந்த புகாரெனும் பூங்கொடி
பன்மலர் சிறந்த நன்னீ ரகழிப்
புள்ளொலி சிறந்த தெள்ளரிச் சிலம்படி
ஞாயி லிஞ்சி நகைமணி மேகலை
வாயின்மருங் கியன்ற வான்பணைத் தோளி
தருநிலை வச்சிர மெனவிரு கோட்ட
மெதிரெதி ரோங்கிய கதிரிள வனமுலை
யார்புனை வேந்தற்குப் பேரள வியற்றி
யூழி யெண்ணி நீடுநின் றோங்கிய
வொருபெருங் கோயிற் றிருமுக வாட்டி
குணதிசை மருங்கி னாண்முதிர் மதியமுங்
குடதிசை மருங்கிற் சென்றுவீழ் கதிரும்
வெள்ளிவெண் டோட்டொடு பொற்றோ டாக
வெள்ளறு திருமுகம் பொலியப் பெய்தலும்

யவன்; 'ஆயிர நாமத் தாழியன்' எனவும் பாடம்.

கoகு. எதுவது எவன் - துதிப்பது எத்தன்மையது; என்னுவில் அடங்குவ தன்று என்றபடி. கக-ம் காதை, எக-எஉ.

கoஎ. ஓதியின் - மெய்ஞ்ஞானத் துடன். 'ஓதியிஞேதி' எனவும் பாடம்.

கoஅ. நிலவரை இறந்து - நிலவெல் லையைக் கடந்து. ஓ - இடைச்சொல. நீட்டும் - நீட்டுகின்றாள்; சொல்லுகின் றாளென்றபடி. இனி, நிலவெல்லையைக் கடந்தோராகிய தேவர் தலைகுனிவதற் குக் காரணமாகிய தனது நாவை நீட்டு கின்றாளென்றுமாம்.

கoகூ. புலவரையிறந்த - அறிவின் எல் லையைக் கடந்த; "புலவரை யிறந்தோய் போகுதல பொறேனென்" என்பது சிலப் பதிகாரம், நடுகற்காதை, கஎச. புகார்- காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

ககக. அரி - பருக்கைக்கல்.

ககஉ. ஞாயில் - மதிலுறுப்புக்களில் ஒன்று; அஃது, எப்புழைக்கு நடுவாய் எய்து மறையுஞ் சூட்டென்பர் ஆசிரியா நச்சினார்க்கினியர், குருவிதலையென்பா அடியார்க்குநல்லார். இஞ்சி - மதில.

ககரு. பணை - மூங்கில, இது தோரண கம்பமெனப்படும.

கக0 - ககரு. அகழியாகிய அடியினை யும், இஞ்சியாகிய மேகலையையும, பணை யாகிய தோளினையுமுடையாள்.

கக௪. தருநிலை - கற்பகதரு நிற்கு கோயில; வச்சிர (நிலை) - வச்சிராயுத நிற்குங்கோயில்.

ககசு. ஆர்புனை வேந்தன் - சோழன்.

ககஎ - ககஅ. இருகோட்டமாகிய கொங்கைகளையும், சோழன கோயி லாகிய திருமுகத்தையுமுடையாள்.

ககக. குணதிசை - கீழ்த்திசை.

கஉ0. தோடு - காதணிவிசேடம.

கஉஉ. எள்ளறு - இகழ்ச்சியற்ற. பெய தலும் - அணிந்துகொள்ளவும்.

ககக - கஉஉ. மதியமும் கதிரும் மு றையே வெள்ளித்தோடும் பொற்றோடு மாகத் திருமுகத்திற்பெய்தலும்.

க0கூ - கஉஉ. பூங்கொடி சோளிபு...

ரு.—மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை.

இக

மன்னச் சேவ லயர்ந்துவிளை யாடிய
தன்னுறு பெடையைத் தாமரை யடக்கப்
பூம்பொதி சிதையக் கிழித்துப் பெடைகொண்
டோங்கிருந் தெங்கி னுயர்மட லேற
யன்றிற் பேடை யரிக்குர லழைஇச்
சென்றுவீழ் பொழுது சேவற் கிசைப்பப்
பவளச் செங்காற் பறவைக் கானத்துக்
குவளை மேய்ந்த குடக்கட் சேதா
முலைபொழி தீம்பா லெழுதுக ளவிப்பக்
கன்றுநினை குரல மன்றுவழிப் படர
வந்தி யந்தணர் செந்தீப் பேணப்
பைந்தொடி மகளிர் பலர்விளக் கெடுப்ப
யாழோர் மருதத் தின்னரம் புளரக்
கோவலர் முல்லைக் குழன்மேற் கொள்ள
வமரக மருங்கிற் கணவனை யிழந்து
தமரகம் புகூஉ மொருமகள் போலக்
கதிராற் றுப்படுத்த முதிராத் துன்பமோ
டந்தி யென்னும் பசலைமெய் யாட்டி
வந்திறுத் தனளான் மாநகர் மருங்கென.

மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை முற்றிற்று.

வாட்டி அவள், திருமுகம் பொலியப் பெய்தலும்—சூரியன அஸ்தமிக்கவும்.

கஉ௬. அயர்ந்து - மெய்ம்மறந்து; விரும்பியென்றுமாம்.

கஉ௩ - கஉ௬. அன்னச்சேவல் பெடைகொண்டு தெங்கின் மடலேற.

கஉ௭. அரிகுரல் - மெலலிய குரலால, அழைஇ - அழைதது.

கஉ௭ - கஉ௮. பேடை, அழைஇப் பொழுதைச் சேவற்கு இசைப்ப.

கஉ௯. செங்காற் பறவை - அன்னப் புள். கானமென்றூர், மிகுதிபற்றி.

க௩0. குடக்கண் (?) சேதா - செவ்விய பசு.

க௩உ. குரல - குரலவாய்.

க௩0 - க௩உ. சேதா பால் துகளையவிப்பக் குரலவாய்ப் படர.

க௩௫. (?)

க௩௬. முல்லை - முல்லைப்பண். "குழல்வளர் முல்லையிற கோவலர் தம்மொடு, மழலைத் தூம்பி வாய்வைத் தூத" என்பது சிலப்பதிகாரம், அந்திமாலைச் சிறப்புச்செய்காதை, க௫-க௬. 'முல்லை குழன்மேற் கொள்ள' எனவும் பாடம்.

க௩௮. அமரகம் - போர்க்களம்.

க௩௯. தமரகம் - தம்மவர்களிடம்.

க௩௬. சூரியனைப்போக்கிய.

க௪0. அந்திப்பொழுதாகிய மங்கை; பசலை மெய்யாட்டி யென்றூர், கணவனைப் பிரிந்தாளென்பது புலப்பட.

க௪க. இறத்தனள் - தங்கினுள்.

க௪0 - க௪க. பசலைமெய்யாட்டி மாநகர்மருங்கு வந்திறுததனள்.

க - க௪௬. இளம்பொற்பூங்கொடி உருவம் பெயர்ப்ப, சூழ்வோன சுதமதி முகநோக்கி உரையென, உரைப்ப, அகலவோன் எய்தியது உரையென, கேட்டருள; சங்கதருமனருளிய வரமன் பாதத்தைப் பாராட்டுதலலலது மிகைநாவில் லேனென, அவன் போயபின், மணிமேகலை சுதமதியொடு நின்ற வெலலையுள், மணிமேகலாதெய்வம், பைந்தொடியாகிப் பீடிகையை வலங்கொண்டு ஓங்கி ஓதுங்கி நாநீட்டும்; நீட்டப் புகாரெனும் பூங்கொடி பெய்தலும், பசலைமெய்யாட்டி முதிராத துன்பமோடு நகர்மருங்கு வந்திறுத்தனளென்று முடிக்க.

ஆருவது

சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை.

[ஆறாவது மணிமேகலைதனக்கு
மணிமேகலாதெய்வம் சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்து
அவளை மணிபல்லவத்துக்கொண்டுபோனபாட்டு.]

அந்தி மாலை நீங்கிய பின்னர்
வந்து தோன்றிய மலர்கதிர் மண்டிலஞ்
சான்றோர் தங்க ணெய்திய குற்றந்
தோன்றுவழி விளங்குந் தோற்றம் போல
மாசறு விசும்பின் மறுநிறங் கிளர
வாசற விளங்கிய வந்தீந் தண்கதிர்
வெள்ளிவெண் குடத்துப் பால்சொரி வதுபோற்
கள்ளவிழ் பூம்பொழி லிடையிடை சொரிய
வுருவு கொண்ட மின்னே போலத்
திருவி லிட்டுத் திகழ்தரு மேனிய

௨. மலர்கதிர் மண்டிலம் - சந்திரமண்டிலம்.

௩. சான்றோர்-உயர்ந்தகுடியிற்பிறந்த மேன்மக்கள். எய்திய - உண்டாகிய.

௪. தோன்றவழி - தோன்றமிடத்து. 'தோன்றவழி விளக்கும்' என்றும் பாடம்.

௫. மாசு - குற்றம். விசும்பு - ஆகாயம். மறு - களங்கம். நிறம் கிளர - நிறம் விளங்கித்தோன்ற; நிறம் - மார்பிலென்றுமாம்.

௩ - ௫. சந்திரனிடத்துள்ள தூய்மையாலும், தான் அதற்குமாறாக இருத்தலாலும், களங்கம், சான்றோரிடத்துண்டாகிய குற்றம்போல விளங்கித் தோன்றியதென்பதாம்; இது, "குடிப்பிறந்தார் கண்விளங்குங் குற்றம்விசும்பின், மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து," என்னும் குறள் - ம் நீநுந்துறளின் கருத்தை ஒருவாறு தழுவி, ஆண்டுள்ள பொருளையும் உவமத்தையும் முறையே உவமமாகவும் பொருளாகவும் பெற்றுவந்தமை காண்க. "அங்கண் விசும்பி னகனிலாப் பாரிக்குந், திங்களுஞ் சான்றோரு மொப்பர்" என்பது நாலடியார்.

௬. ஆசு - குற்றம். தண்கதிர் - நிலாவை.

௭. சந்திரனுக்கு வெள்ளிக்குடமும், நிலாவிற்குப் பாலும் உவமை. 'குடத்திற்பால்' என்றும பாடம்.

௨ - ௮. மண்டிலம் மறுநிறைந்தொரப் பால்சொரிவதுபோல் தண்கதிரை இடையிடையே சொரியாநிற்க.

௯. இல்பொருளுவமம். 'உருவுகண்ட' என்றும பாடம்.

௧௦. இந்திரவில்லைப்போல ஒளிவிட்டு அழகைத்தருகின்ற திருமேனியையுடையனாய்; "திருவி லிட்டுத் திகழ்தரு மேனியன்" என்பது சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ௧௫௪. இந்திரவில் இன்னவாறு தோன்றுமெனப் புலப்ப

௬.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை.

ளாதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்
பாத பீடிகை பணிந்தன ளேத்திப்
பதியகத் துறையுமோர் பைந்தொடி யாகிச்
சுதமதி நல்லா டன்முக நோக்கி
யீங்கு நின்றீ யென்னுற் றீயென

வாங்கவ ளாங்கவன் கூறிய துரைத்தலு
மாசிளங் குமர னாயிழை தன்மேற்
றணியா நோக்கந் தவிர்ந்தில னாகி
யறத்தோர் வனமென் றகன்றன னாயினும்
புறத்தோர் வீதியிற் பொருந்துத லொழியான்
பெருந்தெரு வொழித்திப் பெருவனஞ் சூழ்ந்த
திருந்தெயிற் குடபாற் சிறுபுழை போகி
மிக்க மாதவர் விரும்பின ருறையுஞ்
சக்கர வாளக் கோட்டம் புக்காற்
கங்குல் கழியினுங் கடுநவை யெய்தா
தங்குநீர் போமென் றருந்தெய்வ முரைப்ப
வஞ்ச விஞ்சையன் மாருத வேகனு

டாமையினுல், அங்ஙனந்தோன்றுகின்ற தெய்வங்கட்கு அஃது உவமமாயிற்று; "மற்றவன் றேவ ஞகி வானிடு சிலையிற் றோன்றி" (குணமாலையாரிலம்பகம், க0க) எனச் சீவகசிந்தாமணியிலும், "வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மை யாற், கானிலந்தோயாக் கடவுளை" (கடவுள்வாழ்த்து) என நாலடியாரிலும் கூறியிருத்தல்காண்க.

கக. க0-ம் காதை, சுக. அறவாழி யாள்வோன் - புத்தன்.

கஉ. பாதபீடிகை - உவவனத்திற் பளிக்கறையிலுள்ள பாதபீடம. பணிந்தனளேத்தி - பணிந்தேத்தி.

கங. ௬-ம் காதை, கூசு.

கடு. நின்றீரென்றது, மணிமேகலையையும் உளப்படுத்தி. என்னுற்றீர்-யாது துன்பமுற்றீர். என - என்று மணிமேகலாதெய்வங்கேட்ப.

க0-கடு. மேனியள், எத்தி ஆகி நோக்கி என்னுற்றீரெனவென்க.

கசு. அவள் - சுதமதி. அவன் - உதயகுமரன். கூறியது - 'சித்திராபதியாற் சேர்தலுமுண்டு' என்றது; ௬-ம் காதை, அஉ.

கஎ. ஆயிழைதன்மேல் - மணிமேகலையிடத்து.

கஅ. 'தவிர்விலனுகி' என்றும், 'தவிர்திலனுகி' என்றும் பாடம்.

ககூ. அறத்தோர் வனமென்று - முனிவர்களுறைகின்ற வனமென்றுநினைத்து.

உ0. புறத்தோர்வீதியில் - புறத்திலுள்ளவர்களுடைய வீதியினிடத்தே.

கஎ - உ0. குமரன் தவிர்திலனுகி அகன்றனனாயினும் வீதியிற் பொருந்துதலொழியானென்க.

ககூ - உ0. ௬-ம் காதை, ௬க - ௬எ.

உக. பெருந்தெருவென்றது, முன்பு கூறிய புறத்தோர்வீதியை.

உஉ. எ-ம் காதை, அகூ. எயில் - மதில். குடபாற் சிறுபுழை - மேற்றிசையினிடத்தேயுள்ள சிறியவாயில்.

உகூ - உச. கடு-ம் காதை, ககூ, கஉ; கஎ-ம் காதை, எடு - எசு; உஉ-ம் காதை, ௬ - சு.

உடு. கடுரவை - உதயகுமாரனுற் பற்றப்படுகை.

உசு. அங்கு - சக்கரவாளக்கோட்டத்திடத்தே.

கஎ - உஎ. அவள் உரைத்தலும், அரும்

மணிமேகலை.

மஞ்செஞ் சாய னீயு மல்லது
நெடுநகர் மருங்கி னுள்ளோ ரெல்லாஞ்
சுடுகாட்டுக் கோட்ட மென்றல துரையார்
சக்கர வாளக் கோட்ட மஃதென

மிக்கோய் கூறிய வுரைப்பொரு ளறியே
னீங்கிதன் காரண மென்னை யோவென
வாங்கதன் காரண மறியக் கூறுவன்
மாதவி மகளொடு வல்லிருள் வரினு
நீங்கே னென்றே நேரிழை கூறுமிந்
நாமப் பேரூர் தன்னொடு தோன்றிய
விமப் புறங்கா டிங்கித னயல
தூரா நற்றே ரோவியப் படுத்துத்
தேவர் புகுதரூஉஞ் செழுங்கொடி வாயிலு
நெல்லுங் கரும்பு நீருஞ் சோலையு
நல்வழி யெழுதிய நலங்கிளர் வாயிலுட
வெள்ளி வெண்சுதை யிழுகிய மாடத்
துள்ளுரு வெழுதா வெள்ளிடை வாயிலு
மடித்த செவ்வாய்க் கடுந்த நோக்கிற்
றொடுத்த பாசத்துப் பிடித்த சூலத்து
நெடுநிலை மண்ணீடு நின்ற வாயிலு

தெய்வம், 'அரசிளங் குமரன் பொருந்துத லொழிபான்; ஆதலாற் போகிப் புக்காற் கடுகவை யெய்சாது; நீர் அங்குப்போம்' என்றுரைப்பவென்க.

௩௨. அஃது சக்கரவாளகோட்டமென்று. 'கோட்டமீதென' என்றும் பாடம்.

௩௩. என்னையோவென - யாதென்று சுதமதிகேட்ப. 'என்கொ லோவென' நிற்கும்படி செய்து. 'ஓவியகப் படுத்து' என்றும் பாடம்.

௪௩. வெள்ளிவெண்சுதை - மிக்க வெண்மையையுடைய சுண்ணச்சாந்து. இழுகிய - பூசிய. 'எழுதிய மாடத்து' என்றும் பாடம்.

௪௪. உரு - வடிவங்கள். வெள்ளிடை - வெளியான இடம்.

என்றும் பாடம்.

௬௪. கூறவல - கூறுவேன்.

௬௫ - ௬௬. மாதவிமகளொடு நீ கேள். சேரிழை - மணிமேகலாதெய்வம்.

௬௮. சமப்புறங்காடு-மயானம்; சமம்-பிணஞ்சுடுதற்கு அடுக்கும் விறகடுக்கு; "கரிபுற விறகி னீம வொள்ளழல்" என்பது, புறநானூறு, ௨௩௧. இதன் - இந்த உவவனத்தின். புறங்காடு இதன் அயலிடத்துள்ளது. 'சமப்பெருங்காடு' என்றும் பாடம்.

௬௯. வரைநற்றேர் - விமானம். ஓவியப்படுத்து - சித்திரம்போல ஆகாயத்தே

௭௫. கடுத்தநோக்கு - கோபித்துப்பார்த்த பார்வை.

௭௬. தொடுத்த பாசம் - பிறரைக் கட்டிய கயிறு; ௧ - காதை, ௨௩.

௭௭. நெடுநிலை மண்ணீடு - நீண்ட தோற்றத்தையுடைய பூதவடிவம்; என்றது மயானத்தைப் பாதுகாப்பதோர் தெய்வவிசேட வடிவமென்பர். மண்ணீடென்பதற்குச் சுதையாற்செய்யப்பட்ட பாவையென்று பொருள், "பாங்குற மண்ணீட்டிற் பண்புற வகுத்து" (௬ - ம் காதை, ௨௦௦), "ஈங்கிம மண்ணீட் டியாரென வுணர்கேன்" (௧௮ - ம்

௬.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை.

௫௭

நாற்பெரு வாயிலும் பாற்பட் டோங்கிய
காபபுடை யிஞசிக் கடிவழங் காரிடை
யுலையா வுள்ளமோ டுயிர்க்கட னிறுத்தோர்
தலைதூங்கு நெடுமரந் தாழ்ந்துபுறஞ் சுற்றிப்
பீடிகை யோங்கிய பெரும்பலி முன்றிற்
காடமர் செல்வி கழிபெருங் கோட்டமு
மருந்தவர்க் காயினு மரசர்க் காயினு
மொருங்குடன் மாய்ந்த பெண்டிரக் காயினு

காதை, கடுசு) என இந்நூலுள்ளும், "கண்ணுள் வினைஞரு மண்ணீட் டாளரும்" (இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, ௩௰) எனச் சிலப்பதிகாரத்துள்ளும் வருதல் காண்க. மண் - ஈண்டுச்சுதை; "மண்மாண புனைபாவை யற்று" (சுயஎ), "மண்ணோ டியைந்த மரத்தனையர்" (௫எசு) என்பன திருக்குறள்.

சஅ. நாற்பெருவாயிலும் - செழுங்கொடிவாயிலும் நலங்கிளர்வாயிலும் வெள்ளிடைவாயிலும் நிறவாயிலுமா

டுத் தலையையரிந்து தூர்க்கைக்குப் பலிகொடுத்தல் மரபாதலால், இங்ஙனங்கூறினர். "வீங்குதலை நெடுங்கழையின் மிசைதோறுந் திசைதோறும் விழித்து நின்று, தூங்குதலை சிரிப்பனகண் டுறங்குதலை மறந்திருக்குஞ் சுடர்க்கட் சூர்ப்பேய்" என்பது கலிங்கத்துப்பரணி, கோயில் பாடியது, உக. இதுபோன்ற ஒழுக்கம், வடநூலில் தசகுமாரசரித்திரத்தில் உபஹாரவர்மாவின் சைசவவிருத்தாந்தத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளதென்பர். 'தலை

கிய நான்கு பெரியவாயிலும். பாற்பட்டு - பகுதிப்பட்டு.

சக. காப்பு - காவல். இஞ்சி - மதில். கடி வழங்கு ஆரிடை - பேய்கள் சஞ்சரிக்கின்ற அரிய இடம்; என்றது மயானத்தை.

சஅ - சக. ஓங்கிய ஆரிடையென்க.

ருப. உலையாவுள்ளமோடு - தளராத உள்ளத்தோடு, உயிர்க்கடனிறுத்தோர் - உயிராகிய கடனைக்கொடுத்தோர், உயிர்க்கடனிறுத்தலைச் சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, அஎ - அஅ - ம் அடிகளின் உரையிற் காண்க. இவர்களை, ச்மசானவாஹினியது மந்திரஸாதகரான பைரவவேஷதாரிகளென்றும், காபாலிகமதத்தினரென்றும் கூறுவர்; இஃது அவிப்பலியெனப்படும்; "சிரநெரிந்தன வரிநெரிந்துகுவை செய்த பயிரவர்கள் செந்நிலம், பரிந்தெரிந்துபொடிசெய்ய மற்றவை பரிப்ப மற்றவர் சிரிப்பரே" என்பது தக்கயாகப்பரணி, காடு பாடியது.

ருக. தலைதூங்குநெடுமரம் - உயிர்க்கடனிறுத்தோருடைய தலைகள் தொங்கப்பெற்ற நீண்ட மரங்கள். பலிகொடுப்போர் சிகையை மரத்தில் முடிந்துவிட்டுத் தாங்குநெடுமரம்' என்றும் பாடம்.

ருஉ. பீடிகை - பீடம். பெரும்பலி பீடிகையோங்கிய முன்றிலென்க.

ருரு. காடமர்செல்வி - துர்க்காதேவி; சண்டிகையென்றுங்கூறுவர்; கஅ - ம் காதை, ககரு. கோட்டம் - கோயில். "கோளியாலமுங் கோழரை மரங்களுங் குழுமித, தூணி யார்தெழு சுடலையுமுடலமுந் துவன்றி, மீளி யாக்கையதாககியுண் பேய்க்கண மிகைசூழ், கூளிதாய்க்கென வாக்கிய கோட்டமொன்றுளதே" என்னும் நீலகேசிச் செய்யுளாலும் மயானத்தில் துர்க்கையாலயம் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

ரு0 - ருரு. இறந்தோருடைய தலைகள் தூங்குகின்ற மரங்கள் சுற்றப்பட்டுப் பலிபீடிகை ஓங்கிய முன்றிலையுடைய கோட்டம்.

ருகு. ஒருங்குடன்மாய்ந்த பெண்டிர் - கணவனுட னிறந்தமகளிர்.

ருச - ருகு. ஆயினும் - ஓர் எண்ணிடைச்சொல்; "பொதியி லாயினு மிமயமாயினும், . புகாரே யாயினும்" என்புழிப்போல; இது சிலப்பதிகாரம், மங்கலவாழ்த்துப்பாடல்.

நால்வேறு வருணப் பால்வேறு காட்டி
யிறந்தோர் மருங்கிற் சிறந்தோர் செய்த
குறியவு நெடியவுங் குன்றுகண் டன்ன

சுடுமண் ணோங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டமு
மருந்திறற் கடவுட் டிருந்துபலிக் கந்தமு
நிறைக்கற் றெற்றியு மிறைக்களச் சந்தியுந்
தண்டு மண்டையும் பிடித்துக் காவல
ருண்டுகண் படுகுரு முறையுட் குடிகையுந்
தூமக் கொடியுஞ் சுடர்த்தோ ரணங்களு
மீமப் பந்தரு மியாங்கணும் பரந்து
சுடுவோ ரிடுவோர் தொடுகுழிப் படுப்போர்
தாழ்வயி னடைப்போர் தாழியிற் கவிப்போ

௫௬. நாலவேறுவருணம் - பிரஹ்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரவருணங்கள்.
௫௭. இறந்தோர்மருங்கில் - இறந்தவருடம்பைப் புதைத்தவிடத்தே.
௫௮. குறியவும் நெடியவுமாகிய சிறிய மலைகளைக்கண்டாலொத்த; சிலப்பதி ஒருவகை மண்கலம்; ஏற்கும்பாத்திரமென்றுங்கூறுவர்; "கவிழ்த்த மண்டை மலர்க்குநர் யாரென", "பாணர் மண்டை நிறையப் பெய்ம்மார்", "ஏலாது கவிழ்ந்தவெ ளிரவன் மண்டை" என்பன புறநானூற்றுச் செய்யுள்; ௧0௫, ௧௪௫, ௧௨௭.

காரம், நீர்ப்படைக்காதை, கடுரு.

ருகூ. சுடுமண் - செய்கல். கோட்டம் - அறை; "ஈமப் புறங்காட், டரசர்க் கமைந்தன வாயிரங் கோட்டம" என்பர் பின்னும்; சு-ம் காதை, ககூரு-ககூசு

ருஅ - ருகூ. கண்டன்ன கோட்டம்.

சுo. அருந்திறல் கடவுள் திருந்து பலிக் கந்தம் - பெறுதற்கரிய திறலையுடைய தெய்வங்களையுடைய, திருந்திய பலியிடுதற்குரிய தூணகள்; கந்தம் - ஸ்கந்தமெனனும் வடமொழிச்சிதைவு. இப்படியே, இது, "இலகொளிக் கந்த மும்" (உச - ம காதை, ககூரு) என இந்நூலினும், "கலிகெழு கடவுள் கந்தங் கைவிடப், பலி கண் மாறிய பாழ்படு பொதியில்" (ருஉ) எனப் புறநானூற்றிலும் வருதல்காணக.

சுக. நிறைக்கற்றெற்றி - நிறுத்திய கல்லாலாகிய திண்ணை. மிறைக் களச் சந்தி - வளைந்த இடத்தினையுடைய பல வழிகளுங்கூடின சந்து; மிறை - வளைவு. "மிறைக்கொளி திருத்தி னுனே" என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், உருரு. 'நிறைகற் றெற்றியும்' என்றும் பாடம்.

சுஉ. மண்டை - உண்ணுதற்குரிய காவலர் - மயானங்காப்போர்.

சுரு. குடிகை - பர்ணசாலை; 'குடிகா' என்னும் வடமொழிச்சிதைவென்பர், இஃது இக்காலத்துக் குடிசையென வழங்குகின்றது.

சுச. தூமகொடி - புகையொழுங்கு, "மீனசுடு புகையிற் புலவுநாறு நெடுங் கொடி" என்பது புறநானூறு, ருஉ.

ருo - சுரு. சுழிபெருங்கோட்டமும், நெடுநிலைகோட்டமும், பலிசுகந்தமும், தெற்றியும், சந்தியும, குடிகையும், கொடியும், தோரணங்களும், பந்தரும யாங் கணும பரந்தெங்க.

சுசு. சுடுவோர்-பிணங்களைச்சுடுவோர், இடுவோர் - கொணர்ந்து அவற்றைச் சும்மா போகடுவோர். தொடுகுழி-தோண்டப்பட்டகுழி, கரு - ம் காதை, உரு.

சுஎ. தாழ்வயின் அடைப்போர் - பள்ளமாகிய இடங்களில் பிணங்களை அடைத்துவைப்போர்; தாழ்வயின் - தாழ்ந்த இடம். 'தாழ்வாயி னடைப்போர்' என்னும் பாடம். தாழியிற்கவிப்போர் - பிணங்களைத் தாழியினுலே கவிப்போர்; இதனை, "தேவ ருலக மெய்தின னாதலின், னன்னோற் கவிக்குங் கண்ணகன் ருழி" (உஉஅ) எனவும், "கவிசெந் தாழிக

சு.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை.

ருகூ

ரிரவும பகலு மிளிவுடன் றரியாது
வருவோர் பெயர்வோர் மாறாச் சும்மையு
மெஞ்சியோர் மருங்கி னீமஞ் சாற்றி
நெஞ்சு நடுக்குறூஉ நெய்த லோசையுந்
துறவோ ரிறந்த தொழுவிளிப் பூசலும்
பிறவோ ரிறந்த வழுவிளிப் பூசலு
நீண்முக நரியின் றீவிளிக் கூஉஞ்
சாவோர்ப் பயிருங் கூகையின் குரலும்
புலவூண் பொருந்திய குராலின் குரலு
மூண்டலை துற்றிய வாண்டலைக் குரலு
நன்னீர்ப் புணரி நளிகட லோதையி
னின்னா விசையொலி யென்றுநின் றறாது

குவிபுறத இருந்த'' (உ௬அ) எனவும், ''ஈமத் தாழி, யகலி தாக வனேமோ'' (உ௯௬) எனவும், ''தாழிய பெருங்கா டெய்திய ஞான்றே'' (௬௬௪) எனவும் வரும் புறநானூற்றுப் பாடல்களாலுண ர்க; இது, முதுமக்கட்டாழி யெனவும் வழங்கும்.

௬அ. இளிவுடன் - அருவருப்புடன். 'இரவும பகலும பெயாவீ டினறி' என றும் பாடம.

௬௯. சும்மை - ஒலி.

எ0. எஞ்சியோர் - சீவித்திருப்போர். 'எஞ்சினர் மருங்கின்' என றும பாடம. ஈமஞ் சாற்றி - ஈமமுண்டெனபதைச் சொலலி.

எக. நெய்தலோசையும் - சாப்பறை யின் ஓசையும்; ''ஓரி னெய்தல் கறங்க வோரி, வீர்ந்தண் முழவின் பாணி ததும்ப'' என்பது புறநானூறு, ககூ. ''பல்லவர்க் கிரங்கும் பாடிமிழ் நெய் தல, கலலென வொலிக்குங காடு'' என் பது புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, காஞ்சிப்பொதுவியற்பால, ௬.

எஉ. தொழுவிளிப்பூசல் - துதிமுழக் கம்; துறவோராதலால, தொழுவிளிப் பூசல கூறப்பட்டது.

எ௩. பிறவோர் - இல்லறத்தோர்.

எ௪. 'தீவிளிகதரலும்' என்றும்பாடம்.

எ௫. சாவோர்ப் பயிரும் கூகையின் குரலும் - இறப்போரை அழைக்கும் பேராந்தையின் ஒலியும்; பேராந்தை செத்தோரை அழைக்குமென்றுங கூறு வர்; ''போழ்வாய்க் கூகை, சுட்டுக் குவி யெனச் செத்தோர்ப் பயிருங், கள்ளியம் பறந்தலை'' என்பது புறநானூறு, உ௪0.

எ௬. குரால் - கோட்டான். 'புலா லூண் பொருந்திய' என்றும் பாடம்.

எஎ. உணவாகத் தலைமூளையைக் கடித் துண்ட ஆண்டலைப்பறவைகளின் குர லும்; ஆண்டலைப் பறவை-ஆண்மகனது தலைபோன்ற வடிவமுள்ள ஒருவகைப் பறவை; இதனை, ''நீண்டபலி பீடத்தி லரிந்து வைதத நெடுங்குஞ்சித் தலை யைத்தி னமென் றெண்ணி யாண்ட லைப்பு ளருகணைந்து பார்க்கு மாலோ வனைதலுய்ச் சிரமச்ச முறுத்து மாலோ'' என்பதனுலுணர்க; இத்தாழிசை கலிங் கத்துப்பரணி, கோயில்பாடியது, க௬. ''அழுகுரற் கூகையோ டாண்டலை விளி ப்பவும்'' என்பது பட்டினப்பாலை,உ௬அ. ''ஆண்டலை பாட'' என்பது காரைக்கா லம்மையார் முத்ததிருப்பதிகம், ௬. ''ஈமத் தாமமு மெரிகளு மிருளொடு விளக்கா, வூமைக் கூகையு மோரியு முறழுறழ் கதி க்கும், யாமத் தீண்டிவர் தாண்டலை மாண்பில வழைக்குந், தீமைக் கேயிட ஞயதோர் செமமலை யுடைத்தே'' என் பது நீலகேசி. 'ஊன் றலை துற்றிய'என் றும் பாடம்.

எஅ. புணரி நளி கடல் - அலைகளையு டைய பெரிய கடல். ஓதையின் - ஓசை போல. 'நளிர்கடல்' என்றும் பாடம்.

எ௯. இன்னா இசை ஒலி - துன்பந் தை இசைக்கின்ற ஒலிகள்.

தான்றியு மொடுவையு முழிஞ்சிலு மோங்கிக்
கான்றையுஞ் சூரையுங் கள்ளியு மடர்ந்து
காய்பசிக் கடும்பேய் கணங்கொண் டீண்டு
மாலமர் பெருஞ்சினை வாகை மன்றமும்
வெண்ணிணத் தடியொடு மாந்தி மகிழ்சிறந்து
புள்ளிறை கூரும் வெள்ளின் மன்றமுஞ்
சுடலை நோன்பிக ளொடியா வுள்ளமொடு
மடைதீ யுறுக்கும் வன்னி மன்றமும
விரத யாக்கைய ருடைதலை தொகுத்தாங்
கிருந்தொடர்ப் படுக்கு மிரத்தி மன்றமும
பிணந்தின் மாக்க ணிணப்படு குழிசியில்
விருந்தாட் டயரும் வெள்ளிடை மன்றமு
மழற்பெய் குழிசியும் பிழறபெய் மண்டையும
வெள்ளிற் பாடையு முள்ளீட் டறுவையும்

கக - எக. மாறுச் சும்மையும், நெய்தலோசையும், தொழுவிளிப் பூசலும், அழுவிளிப் பூசலும், கூவும், குரலும், குரலும், குரலும் ஆகிய இன்னாவிசைகள் அறு திருக்கப்பெற்ற.

அக. 'கள்ளியும் படர்ந்து' என்றும் பாடம்.

அ0 - அக. தான்றி முதலிய மரவிசேடங்கள் நெருங்கப்பெற்று. 'கள்ளியும் படர்ந்து' என்றும் பாடம்.

அ௨. காய்பசி - மிக்கபசி; சு - ம் காதை, ககஎ; கக-ம் காதை, ௬௬. கணம்- "இறைவி கோட்டத்து ளிரிரு திங்கள் தங்கவை, யுறையு ளாகவவ் வுறையருங் காட்டகத் துறைவான், பொறையு மாறலும் பூமியு மேருவு மனையான், சிறை செய் சிந்தையா னந்தமில் பொருள் கனைத் தெரிந்தான்" என்னும் நீலகேசிச் செய்யுளால் 'முனிசந்திரன்' என்ற ஒரு முனிவன் மயானத்திலிருந்து தவஞ்செய்தானென்று தெரிகிறது. ஒடியாவுள்ளம் - தளராதவுள்ளம்.

அஎ. மடை - சோறு. வன்னி - வன்னிமரம்.

கூட்டம்.

அரு. மால் - மேகம். சினை - கிளை. பலபேய்கள் கூட்டங்கொண்டிருத்தற்கு இடமானதுபற்றி, வாகையடி மன்றமெனப்பட்டது. பின் வருவனவற்றையும், இப்படியே கொள்க. ஊருக்கு நடுவாய் எல்லாருமிருக்கு மரத்தடியை மன்றமென்பர், ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், திருமுருகாற்றுப்படை, உஉரு.

அச. தடி - தசை. மாந்தி - உண்டு.

அரு. புள் - பேராந்தை, கோட்டான் கழுகு, பருந்து, காக்கை, ஆண்டலைப்புள் முதலியவைகள். இறைகூரும் - தங்குதல் மிக்க. வெள்ளில் - விளாமரம்.

அசு. சுடலை நோன்பிகள்-காபாலிகர்; அஅ. உடைதலைகளைச் சேர்த்து.

அகூ. இருந்தொடர்ப்படுக்கும்-பெரிய மாலைகளாகச்செய்யும், இரத்திமன்றம - இலந்தைமரநிற்கும் மன்றம ; ''இரத்தி நீடிய வகன்றலை மன்றத்து'' எனபது புறநானூறு, கூச.

கூO. குழிசி - பானை.

கூக. வெள்ளிடைமன்றம்-வெளியான இடத்தையுடைய மன்றம ; ''உள்ளுநர்ப் பனிக்கும் வெள்ளிடை மன்றமும்'' என்பது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, ககஎ.

கூஉ. பிழவ்(') 'பிறழ்பெய் மண்டையும்' என்றும் பாடம்.

கூரு. வெள்ளிற் பாடை - இருபெயரொட்டு. உள்வீட் டறவை - உள்ளே பண்டங்கள் இடுதலைப்பெற்ற உறி;

சு.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை.

கூக

பரிந்த மாலையு முடைந்த கும்பமு
நெல்லும் பொரியுஞ் சில்பலி யரிசியும்
யாங்கணும் பரந்த வோங்கிரும் பறந்தலை
தவத் துறை மாக்கள் மிகப்பெருஞ் செல்வ
ரீற்றிளம் பெண்டி ராற்றுப் பாலகர்
முதியோ ரென்னா திளையோ ரென்னான்
கொடுந்தொழி லாளன் கொன்றனன் குவிப்பவிவ்
வழல்வாயச சுடலை தின்னக் கண்டுங்

கழிபெருஞ செலவக கள்ளாட் டயர்ந்து
மிக்க நலலறம விரும்பாது வாழு
மககளிற சிறந்த மடவோ ருண்டோ
வாங்கது தன்னையோ ரருங்கடி நகரெனச்
சார்ங்கல னென்போன் றனிவழிச சென்றோ
னென்புந் தடியு முதிரமு மியாக்கையென்
றன்புறு மாககட் கறியச் சாற்றி
வழுவொடு கிடந்த புழுவூன் பிண்டத்

"சுவன்மே லறுவையும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, கூஅ. அறுவை - சீலையாதலால், உள்ளீட்டையுடைய கிழியுமாம்.

கூசு. பரிந்த மாலை - பாடையிற்கட்டி அறுத்தெறியப்பட்டமாலை; "வெள்ளின் மாலையும் விரிந்தவெண் டலைகளுங் கரிந்த, கொள்ளி மாலையுங் கொடிபடு கூரையு மகலும், பள்ளி மாறிய பாடையு மெலும்புமே பரந்து, கள்ளி யாரிடைக் கலந்ததோர் தோற்றமுங் கடிதே" என்பது நீலகேசி.

கூகு. சில்பலி யரிசி - சிறுபலியாகிய அரிசி; "தூவெள் ளரிசி, சில்பலிச் செய்து" என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, உகூரு - உகூசு.

கூசு. பறந்தலை - பாழிடம்.

அரு - கூசு. வாகைமன்றமும், வெள்ளின்மன்றமும், வன்னிமன்றமும், இரத்திமன்றமும், வெள்ளிடை மன்றமும் ஆகிய இம்மன்றங்கள்யாங்கணும் அழற்பெய்குழிசி முதலியவைகள் பரந்த பறந்தலையெனக.

சுகு - கூசு. பரந்து அருது பரந்த பறந்தலையென்க.

கூஅ. எ - ம் காதை, அக.

க00. கொடுந்தொழிலாளன் - காலன்.

சுக - க0க. ஆரிடை பறந்தலை சுடலை தின்னககண்டும.

க0உ. மிகப்பெரிய செல்வமாகிய கள்ளையுண்டு விளையாடுநிலைச்செய்து.

க0ச மடவோர் - மூடர்

க0டு. அது தன்னை - அம்மயானத்தை. கடி - காவல்.

க0சு. தனிவழிச் சென்றோனாகிய சார்ங்கலன்.

க0அ. அன்புறு மாக்கட்கு - உடம்பினிடத்தே அன்புமிகுத்த மனிதர்கட்கு. மாக்களென்றார், ஐம்புலவுணர்ச்சியேயன்றி மனவுணர்ச்சியில்லாதவரென்று; "மாவு மாக்களு மையறி வினவே" என்பது தொல்காப்பியம், மரபியல், கூஉ.

க0எ - க0அ. யாக்கை என்புமுதலியனவாமென்று மாக்கட்குச் சாற்றி.

க0கூ. வழு - தாதுவிசேடம்; வழுவொடு-வழுவுதலுடனென்றுமாம். பிணடமென்றது, உடம்பை.

க0அ - க0கூ. சாற்றிக் கிடந்தவென்க; இனி, சாற்றி வாய்க்கொண்டு உளைக்கும் நரியோதையுமெனினுமமையும்.

அலத்தக மூட்டிய வடிநரி வாய்க்கொண்
டுலப்பி லின்பமோ டுளைக்கு மோதையுங்
கலைப்புற வல்குல் கழுகுகுடைந் துண்டு
நிலைத்தலை நெடுவிளி யெடுக்கு மோதையுங்
கடகஞ் செறித்த கையைத் தீநா
யுடையக் கவ்வி யொடுங்கா வோதையுஞ்
சாந்தந் தோய்ந்த வேந்திள வனமுலை
காய்ந்தபசி யெருவை கவர்ந்தூ ணோதையும
பண்புகொள் யாக்கையின் வெண்பலி யரங்கத்து
மண்கணை முழவ மாக வாங்கோர்
கருந்தலை வாங்கிக் கையகத் தேந்தி
யிரும்பே ருவகையி னெழுந்தோர் பேய்மகள
புயலோ குழலோ கயலோ கண்ணே
குமிழோ மூக்கோ விதழோ கவிரோ
பல்லோ முத்தோ வென்னா திரங்காது
கண்டொட் டுண்டு கவையடி பெயர்த்துத்
தண்டாக் களிப்பி னாடுங் கூத்துக்
கண்டனன் வெரீஇக் கடுநவை யெய்தி

கக0. அலத்தகம் - செம்பஞ்சுக்குழம்பு.
ககக. உலப்பு இல் இன்பமோடு - கே

க௨0. கருந்தலையென்றது, ஒரு பிணத்தின் தலையை.
க௨க. பேய்மகள் - பெண்பேய்.

டில்லாத இன்பத்தோடு.

௧௧௩. 'நிலதத்லே' என்றும் பாடம்.

௧௧௪. நீநாய் - மயானத்திற்றிரியும் ஒருவகைநாய்.

௧௧௭. காய்ந்தபசி - மிக்க பசி; ௬-ம் காதை, ௮௨; ௧௩-ம் காதை, ௩௩. எருவை- தலைவெளுத்து உடல் சிவந்திருக்கும் பருந்து; கழுகுமாம்; "விசும்பா டெருவை பசுந்தடி மடுப்ப" என்பது புறநானூறு, ௬௪.

௧௧௮ வெண்பலி யரங்கத்து - சாம்பற்குவையாகிய அரங்கத்திலே.

௧௧௯. மண் கணை முழவமாக - மார்ச்சனையமைந்த திரண்ட தண்ணுமையோசையாக; தண்ணுமை - ஆடற்குரிய ஒருவகைத் தோற்கருவி.

௧௧௧ - ௧௧௯. உணக்கு மோதையும், எடுக்கு மோதையும், ஒடுங்கா வோதையும், கவர்ந்துணோதையும் ஆகிய இவைகள் முழவமாகவென்க.

௧௨௩. குமிழ் - குமிழம்பூ. கவிர் - முள்ளுமுருங்கைப்பூ 'அதரோகவிரோ' என்றும் பாடம்.

௧௨௪. என்னாது - என்று கருதாமல்.

௧௨௫. கண் தோட்டு உண்டு - கண்ணைத் தோண்டி உண்டு. கவையடி பெயர்த்து - கவைத்த அடிகளைப்பெயர்த்து; "கருமறிக் காதிற் கவையடிப் பேய்மகள்" என்பதனாற் பேய்மகளுக்குக் கவையடியுண்டென்பது அறிந்துகொள்க. இது சிறுபாணாற்றுப்படை, ௧௯௭. 'கவையடிப்பெயர்த்து' எனவும் பாடம்.

௧௨௬. தண்டாக் களிப்பு - தணியாத களிப்பு; "தண்டா வீகைத் தகைமாண் குடுமி" என்பது, புறநானூறு, ௬.

௧௧௧ - ௧௨௬. உணக்குமோதை முதலியன முழவமாக வெண்பலியரங்கத்தில் ஒரு பேய்மகள் கவையடி பெயர்த்து ஆடும் கூத்தையென்க.

௧௨௭. கண்டனன் - கண்டு. கடுநவை

௬.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை.

விண்டோர் திசையின் விளித்தனன் பெயர்த்தீங்
கெம்மனை காணா யீமச் சுடலையின்
வெம்முது பேய்க்கென் னுயிர்கொடுத் தேனெனத்
தம்மனை தன்முன் வீழ்ந்துமெய் வைத்தலும்
பார்ப்பான் றன்னொடு கண்ணிழந் திருந்தவித்
தீத்தொழி லாட்டியென் சிறுவன் றன்னை

யாருமி றமியே னென்பது நோக்கா
தாருயி ருண்ட தணங்கோ பேயோ
துறையு மன்றமுந் தொல்வலி மரனு
முறையுளுங் கோட்டமுங் காப்பாய் காவாய்
தகவிலை கொல்லோ சம்பா பதியென
மகன்மெய் யாக்கையை மார்புறத் தழீஇ
யீமப் புறங்காட் டெயிற்புற வாயிற்
கோதமை யென்பாள் கொடுந்துயர் சாற்றக்
கடிவழங்கு வாயிலிற் கடுந்துய ரெய்தி
யிடையிருள் யாமத் தென்னையீங் கழைத்தனை
யென்னுற் றனையோ வெனக்குரை யென்றே
பொன்னிற் பொலிந்த நிறத்தா டோன்ற

யெய்தி - அப்பேயாற் பிடிக்கப்பட்டு; "கழல்கட் கூளிக கடுநவைப் பட்டோர்" என்பது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூ ரெடுத்தகாதை, கஉகூ.

கஉகூ - கஊஎ. செனறோனைய சார்ங் கலனென்போன் கண்டு.

கஉஅ. விண்டு - நீங்கி. விளித்தனன் பெயர்ந்து - கூப்பிட்டுக்கொண்டு பெயர்ந்து. 'விளிந்தனன்' என்றும் பாடம்.

கஉகூ. எம்மனை - என்தாயே.

கஙக. தம்மனை தன்முன் - தனது தாயின்முன்னே, மெய்வைத்தலும - இறக்கவும். 'மெய்வைப்ப' என்றும் பாடம்.

கஉகூ - சஙக. சார்ங்கலனென்போன் வீழ்ந்து மெய்வைத்தலும.

கஙஉ. பார்ப்பானென்றது, சார்ங் கலன தந்தையை; 'பார்ப்பான் றன் னொடு கண்ணிழந் திருந்த' என்று இங் கே சொல்லுதலாலும், "கண்ணில் கண வனை" (சு - ம் காதை, கஙஙு) என்று பின்பு வருதலாலும், சார்ங்கலனுடைய தந்தைதாயிருவரும் கணணையிழந்தோ ரென்பது பெறப்பட்டது.

கஙஙு - கஙரு. சிறுவன்றன்னை ஆருயி ருணடது.

கஙசு. சு - ம் காதை, கசசு.

கஙரு. அணஙகோ பேயோ: கசஅ, கஙு. அணஙகு - காமநெறியான் உயிர் கொள்ளுந் தெய்வமகளென்பர், ஆசிரி யர் பரிமேலழகர், திருக்குறள், ககஅ.

கஙசா. துறை - நீர்த்துறைகள். மன் றம் - ஊர்க்குநடுவாய் எல்லாருமிருக்கு மரத்தடி. தொலவலி மரன-பழைய வலி யையுடைய மரம். 'தொல்பதி மரனும்' என்றும் பாடம்.

கஙஎ. உறையுள் - தங்குமிடம். காவாய் - காவாமலிருந்தாய்.

கஙசா - கஙஎ. திருமுருகாற்றுப்படை, உஉக - உஉசு.

கஙஅ. தகவில கொல்லோ - தகவின் மையையுடையாயோ; தகவு நின்னிட மில்லையோவெனறுமாம்.

கசச. கோதமை - அவள்பெயர், கொ டுந்துயா - தனமகன் இறந்தானென்புது.

கசசு. இருளையுடைய இடையாமம்.

கசஙு. பொன்னிற் பொலிந்த நிறத் தான் - சூரியனைப்போல் விளங்கிய நிறத்

வாருமி லாட்டியென் னறியாப் பாலக
னீமப் புறங்காட் டெய்தினேன் றன்னை
யணங்கோ பேயோ வாருயி ருண்ட
துறங்குவான் போலக கிடந்தனன் காணென

வணங்கும் பேயு மாருயி ருண்ணு
பிணங்குறூன் மார்பன் பேதுகந் தூக
ஆழ்வினை வந்திவ னுயிருண்டு கழிந்தது
மாபெருந் துன்பநீ யொழிவா யென்றனு
மென்னுயிர் கொண்டிவ னுயிர்தந் தருளிலென்
கண்ணில கணவனை யிவன்காத் தோம்பிடு
மிவனுயிர் தந்தென் னுயிர்வாங் கென்றனு
முதுமூ தாட்டி யிரங்கினள் மொழிவோ
ளைய முண்டோ வாருயிர் போனாற்
செய்வினை மருங்கிற் சென்றுபிறப் பெய்துத
லாங்கது கொணர்ந்துநின் னாரிடர் நீக்குத
லீங்கெனக் காவதொன் றன்றுநீ யிரங்கல
கொலையற மாமெனுங் கொடுந்தொழின் மாக்க
ளவலப் படிற்றுரை யாங்கது மடவா
யுலக மன்னவர்க் குயிர்க்குயி ரீவோ
ரிலரோ விந்த வீமப் புறங்காட்
டரசர்க் கமைந்தன வாயிரங் கோட்ட

தினையுடைய சம்பாபதி; பொன் - சூரியன்; "இளங்கதிர் ஞாயி றெள்ளுந் தோற்றத்து, விளங்கொளி மேனி விரிசடை யாட்டி" என்று இந்நூற்பதிகத்தின் முதலில் வருதல்காண்க; க - உ.

கஎசு. சு - ம் காதை, கஙஎ.

கஎக. என - என்று கோதமை சொல்ல.

கடுக. மார்பன் - சார்ங்கலன். பேதுகந்தாக - அறியாமை காரணமாக.

கடுரு. என்றலும் - என்று சம்பாபதி சொல்லலும்.

கடுகு. கண்ணில் கணவனே: சு - ம் காதை, கஙஉ. ஓம்பிடும்-பாதுகாப்பான்.

கடுசு. என்றலும் - என்று கோதமை சொல்லலும்.

கடுஎ. முதுமூதாட்டி - சம்பாபதி.

கடுஅ - கடுக. பிறப்பெய்துதலில் ஐயமுண்டோ? "செய்வினை வழித்தா யுயிர் செலு மென்பது, பொய்யில் காட்சியோர் பொருளுரை யாதலின்" என்பது சிலப்பதிகாரம், கடிகற்காதை, கசுஎ - கசுஅ.

கசுo. அது - அவ்வுயிரை. ஆரிடர் - தீர்த்தற்கரிய துன்பம்.

கசுக. எனக்கு ஆவதொன்றன்று - எனக்கு இயலுவதான ஒரு காரியமன்று.

கசுரு. அவலப்படிற்றுரை-கேட்டைத் தருகின்ற பொய்யுரை. அது அவலப் படிற்றுரையென்க. 'அலவலைப் படிற்றுரை' என்றும் பாடம்.

கசுடு. இலரோ-உளர். புறங்காட்டில்.

கசுகு. ஆயிரம் கோட்டம் அமைந்தன; ஆயிரம் - அநேகம். "இறந்தோர் மருங்கிற் சிறந்தோர் செய்த, குறியவு நெடியவுங் குன்றுகண் டன்ன, சுடுமண் ணோங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டமும்" என்றார் முன்னும்; சு - ம் காதை, இஎ - இகு.

சு.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை.

கஅ

நிரயக் கொடுமொழி நீயொழி யென்றலுந்
தேவர் தருவர் வரமென் றொருமுறை
நான்மறை யந்தணர் நன்னூ லுரைக்கு
கஎo மாபெருந் தெய்வ நீயரு ளாவிடின்
யானோ காவே னென்னுயி ரீங்கென

ஆழி முதல்வ னுயிர்தரி னல்ல
தாழித் தாழி யகவரைத் திரிவோர்
தாந்தரின் யானுந் தருகுவன் மடவா
களடு யீங்கெ ஞற்றனுங் காண்பா யென்றே
நால்வகை மாபி னரூபப் பிரமரு
நானல் வகையி னுரூபப் பிரமரு
மிருவகைச் சுடரு மிருமூ வகையிற்

கசுஎ. நிரயக் கொடுமொழி - நரகத்தைத்தரும் கொடிய வார்த்தை; என்றது, 'இவனுயிர் தந்தென் னுயிர்வாங்கு' (கூ - ம் காதை, கநுகூ) என்றதை. என்றலும் - என்று சம்பாபதி சொல்லலும்.

கசுகூ. நூல் - வேதம்.

கஎ0. தெய்வமாகிய நீ.

கஎக. யான் என்னுயிரைத் துறப்பேன். என - என்று கோதமைசொல்ல. 'என்னுயிரென்றபின்' என்றும பாடம்.

கஎஉ. ஊழிமுதலவன் - மஹாபிரஹ்மா. "தெய்வக் கருவுந் திசைமுகக கருவுஞ், செம்மலர் முதியோன் செய்த வந்நாள்" (உஅ - உக) என்று பதிகததில வருதல்காண்க; இகரத்தை அசைநிலையாக்கி ஊழ்வினையாகிய முதலவனெனக் கூறினும் பொருந்தும்.

கஎங. சக்கரவாளமாகிய தாழியினுடைய உள்ளிடத்தே சஞ்சரிப்பவர்கள். 'அகவயிற்றிரிவோர்' என்றும் பாடம்.

கஎச. தரினெனவே தரவின்மை பெறப்பட்டது.

கஎங - கஎச. இறந்துபோன உயிரை மீட்டுக்கொடுக்குமாற்றல் இந்தச் சக்கரவாளத்திலுள்ள தேவர்களுக்கு எங்ஙனமிலலையோ அங்ஙனமே எனக்குமில்லையென்றபடி.

கஎரு. ஆற்றல்-சக்தி. என்று-என்று சம்பாபதிசொல்லி.

கஎசு. நால்வகை மரபின் அரூபப் பிரமரும் - உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் இருபத்தெட்டாவதாகிய 'ஆகாசாநந்தியாயதனலோகம்' முதலிய நான்கு உலகங்களிலுமுள்ள அரூபப்பிரஹ்மசாதியாராகிய நாலவகையினரும; இவர்களைத் தியானம் ஐந்தனுள் ஐந்தாவதில் தேறியவர்களென்பர். 'அரூபப்பிடமரும்' என்றும் பாடம்.

கஎஎ. நாலநால்வகையின் உரூபப் பிரமரும் - மேற்கூறிய உலகங்களுள், பன்னிரண்டாவதாகிய 'பிரஹ்மகாயிக லோகம்' முதலாகிய உலகம் பதினறிலுமிருககிற உரூபப்பிரஹ்ம சாதியாராகிய பதினறுவகையினரும்; இவர்களில் கஉ, கங, கச-ம் உலகங்களிலுள்ளவர்களை 'ஸ்ரோதாபந்தி' என்னும் முதலாவது தியானததில் தேறியவர்களென்றும், கரு, கசு, கஎ - ம் உலகங்களிலுள்ளவர்களை 'ஸகிருதாகாமி' என்னும் இரண்டாவது தியானத்தில தேறியவர்களென்றும், கஅ, ககூ, உ0 - ம் உலகங்களிலுள்ளவர்களை 'அநாகாமி' என்னும் மூன்றுவது தியானததில தேறியவர்களென்றும், உக - வது முதலிய எழுலகங்களிலுள்ளவர்களை 'அர்ஹத்' என்னும் நான்காவது தியானததில தேறியவர்களென்றுங் கூறுவர். 'உரூபப்பிடமரும்' என்றும் பாடம்.

கஎசு - கஎஎ. இவ்வடிகளிற்கூறிய இருவகைப் பிரஹ்மலோகங்கள் இருபதின்பெயர்களையும் இந்நூற்பதிகத்தின உஅ - ம் அடிகளின் உரையிற்காண்க.

கஎஅ. இருவகைச்சுடர் - சந்திர சூரியர்கள்.

பெருவனப் பெய்திய தெய்வத கணங்களும்
பல்வகை யசுரரும் படுதுய ருறூஉ
மெண்வகை நரகரு மிருவிசும் பியங்கும்
பன்மீ னீட்டமு நாளுங் கோளுந்
தன்னகத் தடக்கிய சக்கர வாளத்து
வரந்தரற் குரியோர் தலைமுன் னிறுத்தி
யரந்தை கெடுமிவ ளருந்துய ரிதுவெனச்
சமபா பதிதா னுரைத்தவம் முறையே
யெங்குவாழ் தேவரு முரைப்பக் கேட்டே
கோதமை யுற்ற கொடுந்துயர் நீங்கி
யிமச் சுடலையின் மகனையிட் டிறந்தபின்
சமபா பதிதன் னூற்ற றோன்ற
வெங்குவாழ் தேவருங் கூடிய விடந்தனிற்
சூழ்கடல் வளைஇய வாழியங் குன்றத்து
நடுவு நின்ற மேருக குன்றமும

கஎஅ - கஎகூ. இருமூ வகையிற் பெருவனப் பெய்திய தெய்வதகணங்கள் - மேற்கூறிய உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் ஆறவதாகிய 'மஹாராஜிகலோகம்' முதலிய உலகம் ஆறிலுமுள்ள அறுவகைத்தெய்வகணங்கள். இந்த உலகங்கள் ஆறினுடைய பெயரையும் பதிகத்தின் உஅ - ம் அடியின் உரையிற்காண்க. 'பெருவனப் பெய்திய' என்றார், விளங்கொளிமேனியராதலின்.

கஅ0. படுதுயர் - மிக்க துன்பம்.

கஅக. எண்வகை நரகர் - மேற்கூறிய உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் முதலாவதாகிய நரகலோகத்தின் பகுதிகளான மஹாநிரயம், ரௌரவம், காலஸூத்ரம், ஸஞ்சீவனம், மஹாவீசி, தபனம், ஸம்பிரதாபனம், ஸம்ஹாதம் என்னும் எட்டு நரகங்களிலுமுள்ளவர்கள்.

கஅஉ. நட்டம் - கூட்டம். நாள் - இருபத்தேழு நட்சத்திரங்கள்.

கஅங. மேற்கூறிய அரூபப்பிரஹ்மகணமுதலியவற்றைத் தன்னுள் அடக்கிய கோளத்தைச் சக்கரவாளமென்பர்; "சக்கரவாளத்துத் தேவரெல்லாம்" (கஉ - ம் காதை, எஉ) எனவும், "எண்ணருஞ் சக்கரவாள மெங்கணும்' (உகூ - ம் காதை, ௬உ) எனவும் வருதல் காண்க.

கஅச. வரந்தரற் குரியோர் - தேவர், முன்னிறுத்தி - கோதமைக்கு முன்னே நிறுத்தி.

கஅரு. அரந்தை - துன்பம், கெடும - கெடுமின். என - என்று சம்பாபதி சொல்ல.

கஅசு - கஅஎ. சம்பாபதி உரைத்தமுறையினை, சு - ம் காதை, கஎகூ - கஎச - ம் அடிகளிற் காண்க.

கஅஅ. இறக்கத் துணிந்தமையால் கோதமை கொடுந்துயர் நீங்கினள். இது போன்ற நிகழ்ச்சியைச் சிலப்பதிகாரம், காட்சிக்காதை, அஉ - ம் அடிமுதலியவற்றிற் காண்க.

கஅகூ. ஈமம் - பிணஞ்சுடுதற்கு அடுக்கும் விறகடுக்கு.

ககூ0 - ககூக. தோன்றக் கூடிய விடமென்க. 'கூட்டியவிடம்' என்றும பாடம்.

ககூஉ. சூழ்கடல் - பெரும்புறக்கடல். ஆழியங்குன்றத்து - சக்கரவாளகிரியின் உட்பட்ட இடத்தில்.

ககூங. நடுவிடத்தே நின்றதாகிய, எண்பத்தீராயிரம் யோசனை உயரமும் அவ்வுயரத்திற்குத் தக்க பருமையும் அமைந்துள்ள மேருமலையும்.

புடையி னின்ற வெழுவகைக் குன்றமு
நால்வகை மரபின் மாபெருந் தீவு
மோரீ ராயிரஞ் சிற்றிடைத் தீவும
பிறவு மாங்கத னிடவகை யுரியன
பெறுமுறை மாபி னறிவுவரக் காட்டி
யாங்குவா ழுயிர்களு மவ்வுயி ரிடங்களும்
பாங்குற மண்ணீட்டிற் பண்புற வகுத்து
மிக்க மயனு மிழைக்கப் பட்ட

சக்கர வாளக் கோட்டமீங் கிதுகா
ணிடுபிணக் கோட்டத் தெயிற்புற மாதலிற்
சுடுகாட்டுக் கோட்ட மென்றல துரையா
ரிதன்வர லிதுவென் றிருந்தெய்வ முரைக்க
மதனி னெஞ்சமொடு வான்றுய ரெய்திப்
பிறந்தோர் வாழ்க்கை சிறந்தோ ளுரைப்ப
விறந்திருள் கூர்ந்த விடையிருள் யாமத்துத்

ககூச. அம்மேருவின் பக்கத்தே அதிவிருந்து உயரத்தில் ஒன்றற்கொன்று வரவரப் பாதி பாதியளவு குறைந்து குறைந்து ஒன்றைச்சுற்றி யொன்றாகச் சூழ்ந்துள்ள எழுகுலகிரிகளும.

ககூரு. மேற்கூறிய மேருவும் அதனைச்சூழ்ந்துள்ள எழுகுலகிரிகளும் அக்குலகிரிகள் ஒவ்வொன்றனையும் சூழ்ந்து அவ்வக்கிரியின் உயர அளவுள்ள ஆழமும் அகலமுமமைந்த எழு கடல்களும் ஆகிய இவற்றையெல்லாம சூழ்ந்து கிடக்கும் பெரும்புறக்கடலிலுள்ள சம்புத தீவு முதலிய நான்கு மகாதவீபங்களும். இந்த நான்கினுள் தெற்கேயுள்ளது சம்புத்தீவு. இதனை "நாவ லோங்கிய மாபெருந் தீவு" (உ - ம் காதை, க), "நாவலொடு பெயரிய மாபெருந் தீவத்து" (கக - ம் காதை, க0எ) என்பவற்றாலுணர்க.

ககூசு. மேற்கூறிய மஹாத்வீபம் நான்கினுள் ஒவ்வொன்றையும் தனிததனியே ஐந்நூறு ஐந்நூறாகச் சூழ்ந்துள்ள இரண்டாயிரம் சிறு தீவுகளும்; இச்சிறு தீவுகள், அந்தரத்தீவுகளென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

ககூரு - ககூசு. "அந்தரத தீவினு மகன் பெருந் தீவினும்" என்று பின்வருதல் காண்க; உரு - ம் காதை, உஉச.

ககூரு - ககூசு. இவ்வடிகளுக்கு எழுதியவை, பர்மாதேசத்துப் புத்தநூலிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளப்பட்டன.

ககூஎ-ககூஅ. உரியனவற்றைக்காட்டி.

ககூகூ. உயிர்களென்றது, அவ்வவ்வுயிர்கள் வாழுகின்ற உடம்புகளை.

உ00. பாங்கு - பகுதித்திரள்; "அடியோர் பாங்கும் மாயமு நீங்கி" என்றார் சிலப்பதிகாரத்தும்; கொலைக்களக காதை, அடி; அழகுமாம். மண்ணீட்டின - சுதையாற் செய்யப்பட்டுள்ள பாவைவடிவமாக.

உ0க. மயன் - தெய்வத்தச்சன்; அசுரத்தச்சனென்றுங் கூறுவர்.

உ0௩. இடுதல் - போகடுதல். பிணக்கோட்டம் - மயானம்.

உ0ச. சு - ம் காதை, ரு0.

உ0ரு. இருந்தெய்வம் - மணிமேகலா தெய்வம்.

உ0சு. மதனில் நெஞ்சமொடு - செருக்கற்ற மனத்துடனே.

உ0எ. சிறந்தோள் - மணிமேகலை; வாழ்க்கையென்றது, நிலையாமையை. வாழ்க்கையைச் சிறநதோள் உரைப்ப.*

உ0அ. இடையிருள் யாமத்து - நடுயாமததில், சு - ம் காதை, கசரு.

தூங்குதுயி லெழுப்பிய சுதமதி யொழியப்

௨௩0 பூங்கொடி தன்னைப் பொருந்தித் தழீஇ
யந்தர மாறா வாறைந் தியோசனைத்
தென்றிசை மருங்கிற் சென்றுதிரை யுடுத்த
மணிபல் லவத்திடை மணிமே கலாதெய்வ
மணியிழை தன்னை வைத் தகன்றது தானென.

சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை முற்றிற்று.

---

௨௩0. பூங்கொடிதன்னை - மணிமேகலையை.

௨௩௧. அந்தரம் ஆறா - ஆகாயமே வழியாக.

௨௩௧ - ௨௩௨. முப்பதுயோசனைதூரம் தென்றிசைக்கண்ணே சென்று.

௨௩0 - ௨௩௪. ரு - ம் காதை, ஙி - ஙி.

க - ௨௩௪. கதிர்மண்டிலம் சொரிய, மேனியள் ஏத்தி நோக்கி என்னுற்றீரென, அவள் உரைத்தலும், அருந்தெய்வ முரைப்ப, சுதமதி என்னையோவென, நேரிழை கூறும்; அங்ஙனங்கூறுகின்ற தெய்வம், இதன் வரவு இதுவென்றுரைக்க, சிறந்தோளுரைப்ப, தெய்வம் இடையிருள்யாமத்துச் சுதமதியொழியப் பூங்கொடிதன்னைத் தழீஇச் சென்று மணிபல்லவத்தில் வைத்து அகன்றதென முடிக்க.

துயிலெழுப்பிய காதை.

[ஏழாவது மணிமேகலாதெய்வம் உவவனம்புகுந்து
சுதமதியைத் துயிலெழுப்பியபாட்டு.]

மணிமே கலைதனை மணிபல் லவத்திடை
மணிமே கலாதெய்வம் வைத்து நீங்கி
மணிமே கலைதனை மலர்ப்பொழிற் கண்ட
வுதய குமர னுறுதுயர் செய்திக்
கங்குல் கழியிலென் கையகத் தாளெனப்
பொங்குமெல் லமளியிற் பொருந்தா திருந்தோன்
முன்னர்த் தோன்றி மன்னவன் மகனே
கோனிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியுங்
கோணிலை திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரு
மாரிவறங் கூரின் மன்னுயி ரில்லை
மன்னுயி ரெல்லா மண்ணாள் வேந்தன்
றன்னுயி ரென்னுந் தகுதியின் றாகுந்
தவத்திறம் பூண்டோ டன்மேல் வைத்த
வவத்திற மொழிகென் றவன்வயி னுரைத்தபி

கூ. மலர்ப்பொழிற் கண்ட - உவவனத் திற்கண்ட.

ச. உறுதுயர் - மிக்க துன்பம்.

ஞ. கையகத்தாள் - கையினிடத்தே யுள்ளாள்.

சு. பொருந்தாது - துயிலாது.

கூ. வறம் - வறுமை.

கஉ. 'தன்னுயி ரென்னுந் தகுவை யாயின்' என்றும் பாடம்.

அ - கஉ. 'பதிகம்' உச - ம் அடியைப் பார்க்க, இதுபோலவே, "கோணிலை திரிந்து நாழி குறைபடப் பகலகண் மிஞ்சி, நீணில மாரியின்றி விளைவஃகிப் பசியு நீடிப், பூண்முலை மகளிர் பொற் பிற் கற்பழிந் தறங்கண் மாறி, யாணையில் வுலகு கேடா மரசுகோல் கோடி னென் றான்" என்று சீவகசிந்தாமணியிலும் வருதல் காண்க; நாமகளிலம்பகம், உஉசு.

கரு. தவத்திறம் - தவத்தின் கூறுபாடு.

கச. அவத்திறம் - கேடுசெய்யுங்காரி யம்; "தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய் வார்மற் றலலா, ரவஞ்செய்வா ராசை யுட் பட்டு" என்ற உசுசு - ம் திருக்குற ளில் 'அவம்' என்பது இப்பொருள் பட்டு வருதல்காண்க. 'அவ்வயினுரை த்தபின்' என்றும் பாடம்.

சு - கச. கஅ - ம் காதை, அ0 - அரு.

க - கச. மணிமேகலாதெய்வம மணி மேகலையை மணிபல்லவத்திடை வை த்து நீங்கிப் பொருந்தா திருந்தோனு கிய உதயகுமரன் முன்னர்த்தோன்றி அவதிறம் ஒழிகவென்று உரைத்தபி னென்க.

ஞுவவனம் புகுந்தாங் குறுதுயில் கொள்ளுஞ்
சுதமதி தன்னைத் துயிலிடை நீக்கி
யிந்திர கோடணை யிந்நகர்க் காண
வந்தே னஞ்சன் மணிமே கலையா
ளாதிசான் முனிவ னறவழிப் படூஉ
மேது முதிர்ந்த திளங்கொடிக் காதலின்
விஞ்சையிற் பெயர்த்துநின் னிளங்கிழை தன்னையோர்
வஞ்சமின் மணிபல் லவத்திடை வைத்தேன்
பண்டைப் பிறப்பும் பண்புற வுணர்ந்தீங்

கின்றேழ் நாளி லிங்கர் மருங்கே
வந்து தோன்று மடக்கொடி நல்லாள்
களிப்புமாண் செல்வக் காவற் பேரூ
ரொளித்துரு வெய்தினு முன்றிற மொளியா
ளாங்கவ ளிங்கர் புகுந்த வந்நா
ளீங்கு நிகழ்வன வேதுப் பலவுள
மாதவி தனக்கியான் வந்த வண்ணமு
மேதமி னெறிமக ளெய்திய வண்ணமு
முறையாய் நீயவ ளென்றிற முணருந்
திரையிரும பௌவத்துத் தெய்வமொன் றுண்டெனக்
கோவலன் கூறியிக் கொடியிடை தன்னையென்

௧௭. இந்திரகோடணை - இந்திரவிழா.

௧௮. இதுபோன்ற அடி, சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ௯-ம அடியாகவும் வந்திருத்தல்காண்க. அஞ்சல் - அஞ்சாதே.

௧௯. ஆதிசால்முனிவன் - புத்தன்.

௨௦. ஏது முதிர்ந்தது - ஏதுநிகழ்ச்சி முற்றியது.

௨௧. விஞ்சையின் - வித்தையினாலே.

௨௪. இன்றேழ்நாளில் - இற்றைக்கு ஏழாவதுநாளில்; ௧௧-ம் காதை, ௧௨௧.

௨௫. தோன்றும் - தோன்றுவாள். நல்லாள் - மணிமேகலை. 'வந்து காண்குறும்' என்றும் பாடம்.

௨௬. பேரூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில்.

௨௭. உருவை மறைத்து வருவாளாயினும். 'ஊன்திற மொழியாள்' எனவும், 'உன்திற மொழியாள்' எனவும் பாடம்.

௨௯. நிகழ்வனவாகிய ஏதுக்கள்.

௩௧. ஏதமில்நெறி - குற்றமில்லாத வழி; அஃதாவது விசுத்திமார்க்கம். 'ஏதமி னின்மகள்' எனவும் பாடம்.

௩௨. அவள் - மாதவி, என்திறம் உணரும் - என்வரலாற்றை உணர்வாள். 'உரைப்பொருளுணரும்' என்றும பாடம்.

௩௩. பௌவத்து - கடலினிடத்து. தெய்வமொன்று உண்டென - எனது குலமுதல்வனை விபதினின்றுநீக்கிப் பாதுகாத்த தெய்வமொன்று உள்ளதென்று.

௩௫. நன்னளிற் செறிந்த இருளிடத்தே. 'நல்லிருள்' என்றும் பாடம்.

௩௩-௩௫. இவ்வடிகளின் பொருளோடு சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ௨௮-ம் அடிமுதலியவற்றின் பொருளை ஒப்பிடுக.

௩௬. கையற - செயலற்றுப்போக; சிலப்பதிகாரம், வரந்தருகாதை, ௨௫-௨௬. 'காமன் கையிற் கடுநவை' என்றும் பாடம்.

எ.—துயிலெழுப்பியகாதை. ௪௧

நன்னா ளமஞ் செய்த நன்னா ளள்ளிருட்
காமன் கையறக் கடுநவை யறுக்கு
மாபெருந் தவக்கொடி யீன்றனை யென்றே
நனவே போலக் கனவகத் துரைத்தே
னீங்கிவ் வண்ண மாங்கவட் குரையென்
றந்தாத் தெழுந்தாங் கருந்தெய்வம் போயபின்
வெந்துய ரெய்திச் சுதமதி யெழுந்தாங்

ககன்மனை யரங்கத் தாசிரியர் தமமொடு
வகைதெரி மாக்கட்கு வட்டணை காட்டி
யாடல் புணர்க்கு மரங்கியன் மகளிரிற்
கூடிய குயிலுவக் கருவிகண் டுயின்று
பண்ணுக்கிளை பயிரும் பண்ணியாழ்த் தீங்தொடை
கொளைவல் லாயமோ டிசைகூட் டுண்டு
வளைசேர் செங்கை மெல்விர லுதைத்த
வெம்மைவெய் துறாது தன்மையிற் றிரியவும்
பண்பில் காதலன் பரத்தமை நோனா

௩௯-௪௰. மணிமேகலாதெய்வம் புகுந்து நீக்கி, 'இந்நகரில் இந்திரவிழாக்காண வந்தேன்; யான் மணிமேகலாதெய்வம்; இளங்கொடிக்கு ஏது முதிர்ந்ததாதலால் அவளை மணிபல்லவத்தில வைத்தேன்; அவள் இந்நகரில இற்றைக்கு ஏழாநாளில் தோன்றுவள்; ஏதுப்பலவுள; மாதவிக்குரை; அவள் என்றிறமுணரும்; இவ்வண்ணம் அவட்கு உரை' என்று போயபினென்க.

௪௨. அகல் மனை அரங்கத்து - விசாலித்த வீடாகிய நடனசாலையில், ஆசிரியர் தம்மொடு - இயலாசிரியனும், ஆடலாசிரியனும், யாழாசிரியனும், இசையாசிரியனும், குழலோனும், தண்ணுமையோனுமாகிய இவர்களோடு நின்று.

௪௩. வகைதெரிமாக்கட்கு - அவிநய முதலியகூறுபாடுகளைத் தெரிகின்ற மாந்தர்களுக்கு. வட்டணை காட்டி - கமலவர்த்தனையைக்காட்டி; கமலவர்த்தனையாவது கைத்தலங்காட்டல்; சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம், ௧௮௫.

௪௪. அரங்கியல் மகளிரின் - நாடக மகளிர்போல; மகளிருடனென்றுமாம்.

௪௫. கூடியகுயிலுவகருவி - சேர்ந்த குழல் யாழ் மத்தளம் குடமுழா இடக்கையென்பவைகள்; "கூடிய குயிலுவக் கருவிக ளெலலாங், குழல்வழி நின்றதி யாழே யாழ்வழித், தண்ணுமை நின்றது தகவே தண்ணுமைப், பின்வழி நின்றது முழவே முழவொடு, கூடிநின் றிசைதத தாமந் திரிகை" என்று வருதலகாண்க; இது சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்றுகாதை, ௧௩௮ - ௧௪௨. கண்ணின்று - ஒலியாதடங்கி. 'மகளிரின்' (௭-ம் காதை, ௪௪) என்றதனால் அவர்கள் துயின்றமையும் பெறப்பட்டது.

௪௬ - ௪௯. பண்ணுக்கிளை - பண்ணின் வகைகளை, பயிரும் - இசைக்கும். 'பயிறரும்' என்றும் பாடம். தீந்தொடை - இனியநரம்புகள். கொளை வல் ஆயமோடு - பாட்டில் வல்ல மகளிர்கூட்டத்துடனே; கொளை - ஒற்றறுத்தலுமாம். கூட்டுண்டு - சேர்ந்தனுபவித்து. 'வளையார்செங்கை' என்றும பாடம். உதைத்த - செறித்த. உறுது - உறுமையால். தொடை திரியவுமென்க.

௫௰ - ௫௯. பரத்தமை - பரத்தன் தன்மை; பரத்தையை நுகர்வான் பரத்தன்; "பெண்ணியலா ரெல்லாருங் கண்ணிற் பொதுவுண்பர், கண்ணேன்

துண்கண் சிவந்தாங் கொல்குகொடி போன்று
தெருட்டவுந் தெருளா தூடலொடு துயில்வோர்
விரைப்பூம் பள்ளி வீழ்துணை தழுவவுந்

தளர்நடை யாயமொடு தங்கா தோடி
விளையாடு சிறுதே ரீர்த்துமெய் வருந்தி
யமளித் துஞ்சு மைம்படைத் தாலிக்
குதலைச் செவ்வாய்க் குறுநடைப் புதல்வர்க்குக்
காவற் பெண்டிர் கடிப்பகை யெறிந்து
தூபங் காட்டித் தூங்குதுயில் வதியவு
மிறையுறை புறவு நிறைநீர்ப் புள்ளுங்
காவுறை பறவையு நாவு ளழுந்தி
விழவுக்களி யடங்கி முழவுக்கண் டுயின்று
பழவிறன் மூதூர் பாயல்கொ ணடுநாட்
கோமகன் கோயிற் குறுநீர்க் கன்னலின்
யாமங் கொள்பவ ரேத்தொலி யாவமு
முறையுணின் றொடுங்கிய வுண்ணா வுயக்கத்து
நிறையழி யானை நெடுங்கூ விளியுந்
தேர்வழங்கு தெருவுஞ் சிற்றிடை முடுக்கரு
மூர்காப் பாள ரெறிதுடி யோதையு
முழங்குநீர் முன்றுறைக் கலம்புணர் கம்மியர்
துழந்தடு கள்ளின் றொப்பியுண் டயர்ந்து

பரத்தநின் மார்பு" என்பது திருக்குறள், ௧௩௧௧; "வறுமொழி யாளரொடு வம்பப் பரத்தரொடு" என்பது சிலப்பதி

கண்டுயினறு நா உள்ளழுந்தி முழவுக் கண்டுயின்று ஊர் பாயல்கொள் நடுநாளி லெனக.

காரம், கொலைக்களக்காதை, கூ. 'பார்த் தமைநோனாது' என்றும் பாடம். நோனாது - பொறாமல். துயில்வோர் - ஊடியமகளிர். 'துயில்வோன்' எனவும் பாடம். வீழ்துணை - விரும்பியகணவன். துயில்வோர் தழுவவும்.

௫௪ - ௫௯. தளர்நடையாயம் - சிறார் கூட்டம், 'தாங்காதோடி' என்றும் பாடம். ஈர்த்து - இழுத்து. காவற் பெண்டிர் - செவிலித்தாயர். காவற் பெண்டிர் துயில்வதியவும்.

௬௦. இறை - இறப்பு.

௬௧. கா - சோலை.

௬௨. களி - களிப்பு; கூத்துமாம்.

௬௩. நடுநாள் - நடு இரவில்.

௫௧ - ௬௩. தன்மையிற்றிரியவும், வீழ்துணைதழுவவும், துயில்வதியவும், கருவி

௬௪. கன்னலின் - நாழிகைவட்டிலால். 'குறிநீர்க்கன்னலின்' என்றும பாடம்.

௬௫. யாமங்கொள்பவர் - நாழிகைக் கணக்கர்; சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, ௪௯.

௬௬. உண்ணா உயக்கம் - உண்ணாமையாலுண்டாகியவருத்தம.

௬௭. நெடுங்கூவிளி - நெடியகூப்பிடுதலின் முழக்கம்; ௭ - ம் காதை, ௧௧௫.

௬௮. சிற்றிடைமுடுக்கர் - சிறிய இடைகளையுடைய முடுகருத் தெருக்கள்.

௬௯. துடி - ஒருவகைத் தோற்கருவி.

௭௦. கலம்புணர் கம்மியர் - கப்பலிற் சேர்ந்து தொழில் செய்வோர்.

௭௧. துழந்து அடு கள்ளின் தோப்பி உண்டு அயர்ந்து - துழாவிச் சமைத்த

பழஞ்செருக் குற்ற வனந்தர்ப் பாணியு
மாவாய்க் கடிப்பகை யையவிக் கடிப்பகை
விரவிய மகளி ரேந்திய தூமத்துப்
புதல்வனைப் பயந்த புனிறுதீர் கயக்கந்
தீர்வினை மகளிர் குளனா டரவமும்
வலித்த நெஞ்சி னாடவ ரின்றியும்

புலிக்கணத் தன்னோர் பூத சதுக்கத்துக்
கொடித்தேர் வேந்தன் கொற்றங் கொள்கென
விடிக்குரன் முழக்கத் திடும்பலி யோதைய
மீற்றிளம் பெண்டி ராற்றுப் பாலகர்
கடுஞ்சூன் மகளிர் நெடும்பு ணுற்றோர்
தந்துயர் கெடுக்கு மந்திர மாக்கண்
மன்றப் பேய்மகள் வந்துகைக் கொள்கென
நின்றெறி பலியி னெடுங்குர லோதையும்
பல்வே றோதையும் பரந்தொருங் கிசைப்பக்

கள்ளுகளில் நெல்லாற் சமைத்த கள்ளை யுண்டு தம்மைமறந்து; "இல்லடு கள்ளின் றொப்பி பருகி" என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை, ௧௪௨. 'துழந்த கள்ளின்' என்றும் பாடம்.

௭௨. அனந்தர் - கள்ளையுண்டமையாலுண்டாகிய செருக்கு; "அனந்தர் நடுக்க மல்லதி யாவதும்" என்பது பொருநராற்றுப்படை, ௯௪.

௭௩. கடிப்பகை - பேய்க்குப் பகையாகவுள்ளதென்று பொருள்; அரவாய்க் கடிப்பகை - அரம்போன்றவாயினையுடைய வேப்பிலை. ஐயவிக்கடிப்பகை - சிறுகடுகு. பேய்முதலியவைகள் அணுகாதிருத்தற்கு இருவகைக்கடிப்பகையும் கூறப்பட்டன.

௭௪. 'இரவியன் மகளிர்' என்றும் பாடம். தூமத்து - புகையுடன்.

௭௩ - ௭௪. மகளிரேந்திய அரவாய்க் கடிப்பகை ஐயவிக்கடிப்பகைவிரவிய தூமம் ஆகிய இந்த இரண்டுடன்சென்றென ஒருசொல் வருவிக்க.

௭௫ - ௭௬. புனிறுதீர்மகளிர்; கயக்கந்தீர்மகளிரென்க; கயக்கம் - கயங்குதல். 'புனிறுதீ ருயக்கத், தீர்வியன் மகளிர்' என்றும் பாடம்.

௭௫ - ௭௭. புதல்வனைப்பெற்றுப் புனிறுதீர்ந்த மகளிர் இரவிற் சென்று குளத்தில் நீராடுதலை, "கணவ ருவப்பப் புதல்வர்ப் பயந்து, பணைத்தேந் திளமுலை யமுத மூறப், புலவுப்புனிறு தீர்ந்து பொலிந்த சுற்றமொடு, வளமனை மகளிர் குளநீ ரயர" என்னும் மதுரைக் காஞ்சியாலுணர்க; ௬௦௦ - ௬௦௩. புதல்வனைப்பெற்றமகளிர் எழுந்துசென்று பத்தாவது இரவில் நீராடவேண்டுமென்று ஆபஸ்தம்பக்ருஹ்யத்தின் ௧௫ - ம் கண்டத்துள்ள ௮ - ம் ஸூத்திரத்தாலும், அந்நூலை அனுஸரித்துத் தோழப்பரென்று வழங்குகிற வைதிகஸார்வபௌமரியற்றிய க்ருஹ்யரத்நத்தில் ௬ - ம் கண்டத்தில் நாமகரணப்பிரகரணத்திலுள்ள "தசமேஹநி" என்னும் ஸூத்திரத்தாலும் தெரிகின்றது.

௭௭. வலித்தநெஞ்சின் ஆடவர் இன்றியும் - பகைமையைக்கருதிய நெஞ்சினையுடைய வீரர் இல்லாதிருக்கவும்.

௭௮. புலிக்கணத் தன்னோர் - வீரர். பூத சதுக்கத்து - பூதத்தையுடைய சதுக்கத்திலே; சதுக்கம் - நாற்சந்தி.

௮௧. ௬ - ம் காதை, ௯௮.

௮௨. கடுஞ்சூல் மகளிர் - முதற்சூலையுடைய மகளிர்; "கடுஞ்சூன் முண்ட

கேட்டுளங் கலங்கி யூட்டிரு ளழுவத்து
முருந்தே ரிளநகை நீங்கிப் பூம்பொழிற்
றிருந்தெயிற் குடபாற் சிறுபுழை போகி
மிக்கமா தெய்வம் வியந்தெடுத் துரைத்த
சக்கர வாளக் கோட்டத் தாங்கட்
பலர்புகத் திறந்த பகுவாய் வாயி
லுலக வறவியி னொருபுடை யிருத்தலுங்
கந்துடை நெடுநிலைக் காரணங் காட்டிய
வந்தி லெழுதிய வற்புதப் பாவை

கங் கதிர்மணி கழ ாஅலவும்" என்பது சிறுபாணாற்றுப்படை, கசஅ.

அஎ. ஊட்டிருளழுவத்து - ஊட்டி னாற்போன்ற இருட்பரப்பில். 'பூட்டிரு ளழுவத்து' என்றும் பாடம்.

அக. ௬ - ம் காதை, உஉ.

கஉ - கங. சு - ம்காதை, எஎ - எஅ. உலக அறவி - ஊரம்பலம்; இஃது, எல்லாச்சாதியாரும் வந்து தங்குதற்குரிய தருமசாலை; இதனை 'உலோகோபகாரிகா' என்பர் வடநூலார்.

சக - கரு. சுதமதியெழுந்து நடுநாளில் எத்தொலியரவமும், நெடுங்கூவிளியும், துடியோதையும், அனந்தர்ப்பாணியும், குளறுடரவமும், பலியோதையும், நெடுங்குரலோதையும் ஆகிய பல ஓசைகளையும் கேட்டு உளங்கலங்கி நீங்கிப்போகிச் சக்கரவாளக்கோட்டத்திடத்தே உலகவறவியின் ஒருபுடையிருந்ததலுமெங்க.

கச - கரு. நெடுநிலை உடைக் கந்து அந்தில் - நெடியதோற்றத்தையுடைய தூணாகிய அவ்விடத்தே, காரணம் காட்டிய - பழவினையாகிய காரணத்தை யாவருக்கும் காட்டுதற்பொருட்டு, எழுதிய - மயனென்னும் தெய்வத்தச்சனால் நிருமிக்கப்பட்ட, அற்புதப் பாவை - யாவருக்கும் ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணுகின்ற பாவை; இது, மேற்கூறிய உலகவறவிற் சம்பாபதிகோயிலின் கிழக்கேயுள்ள தூணொன்றில் தெய்வகணத் தோனாகிய துவதிகனென்பவனுடைய வடிவம்போல மயனால் நிருமிக்கப்பட்ட பாவை; இது முக்காலச்செய்தியையும் கேட்போர்க்குச் சொல்லும் இயல்பையுடையது; பேசுதல்பற்றி இது நாவுடைப் பாவையென்றுஞ் சொல்லப்படும். இவற்றை, "கந்துடை நெடுநிலைக் கடவுளெழுதிய, வந்திற் பாவை யருளு மாயிடின்" (கரு - ம் காதை, கூ - கஅ) எனவும், "கந்துடை நெடுநிலைக் காரணங் காட்டிய, தன்றுணைப் பாவையை" (௧௭ - ம் காதை, அக - க0) எனவும், "நெடுநிலைக் கந்தி னிடவயின் விளங்கக், கடவு ளெழுதிய பாவையாங் குரைக்கும்" (உ0 - காதை, கக0 - ககக) எனவும், "கடவு ளெழுதிய நெடுநிலை கந்தின், குடவயி னமைத்த நெடுநிலை வாயின், முதியாள் கோட்டம்" (உக - ம் காதை, க - கூ) எனவும், "என்நிலை சொல்லி யிருந்தெய்வ முணர்த்தலும்" (உக - ம் காதை, கரு) எனவும், "மன் பெருந் தெய்வ கணங்களி னுள்ளேன், றுவதிக னென்பேன் றொன்றுமுதிர் கந்தின், மயனெனக் கொப்பா வகுத்த பாவையி, னீங்கேன்" (உக - ம் காதை, கசு0 - கசுக) எனவும், "நெடுநிலைக் கந்தி னின்ற பாவை" (உஉ - ம் காதை, உ) எனவும், "இலகொளிக் கந்தி னெழுதிய பாவாய்" (உஉ - ம் காதை, கக) எனவும், "நாவுடைப் பாவை நங்கையை யேத்தலும்" (உஉ - ம் காதை, கச) எனவும், "நாவுடைப் பாவையை நலம்பல வேத்தி" (உஉ - ம் காதை, க0ச) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க. எழுதிய - பண்ணிய; "கடவு ளெழுதவோர் கற்றாரெனின்" (காட்சிக் காதை, கசு0) எனவும், "கடவுளெழுதவோர் கற்கேயாவின்" (காட்சிக்காதை, ககக) எனவும், "கடவு ளெழுதவோர் கற்கொண் டல்லது" (கால்கோட்காதை, கச) எனவும் சிலப்பதிகாரத்துவருதல்காண்க.

மைத்தடங் கண்ணாள் மயங்கினள் வெருவத்
திப்பிய முரைக்குந் தெய்வக் கிளவியி
னிரவி வன்ம னொருபெரு மகளே
துரகத் தானைத் துச்சயன் றேவி
தயங்கிணர்க் கோதைத் தாரை சாவுற
மயங்கி யானைமுன் மன்னுயிர் நீத்தோய்
காராளர் சண்பையிற் கௌசிகன் மகளே
மாருத வேகனோ டிந்நகர் புகுந்து
தாரை தவ்வை தன்னொடு கூடிய
வீரை யாகிய சுதமதி கேளா
யின்றேழ் நாளி லிடையிருள் யாமத்துத்
தன்பிறப் பதனொடு நின்பிறப் புணர்ந்தீங்
கிலக்குமி யாகிய நினக்கிளை யாள்வரு
மஞ்சலென் றுரைத்த தவ்வுரை கேட்டு

கூசு. மைத்தடங் கண்ணாள் - சுதமதி.

கஎ. திப்பியம் - இது, திவ்யமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு; தேவலோகத்திலிருப்பதென்று பொருள்; இவ்வாறு இறந்தகால எதிர்காலச் செய்திகளைக் கூறுதல் பெரும்பாலும் இவ்வுலகவழக்கமன்மையின், இதனை, 'திப்பியம்' என்றார். "செங்கோல் காட்டிய தெய்வமுந் திப்பியம், பையர வல்குல் பலர்பசி களையக், கையி லேந்திய பாத்திரந் திப்பிய, முந்தை முதல்வி யடிபிழைத் தாயெனச், சித்திர முரைத்த விதூஉந் திப்பியம்" என்று இந்நூலுள்ளே 'திப்பியம்' என்பது இப்பொருளில் வருதல்காண்க; கக - ம் காதை, கO - கசு. தெய்வக்கிளவியினால் திப்பியமுரைக்கும். தெய்வக்கிளவி - தெய்வததன்மையுள்ளசொல; வடசொல்லாலெனினுமமையும்.

கூஅ. இரவிவன்மன் - அசோதரநகரத்தரசன்; இவன் சுதமதியென்பவளுடைய பூர்வஜன்மபிதா.

கூகூ. கக-ம் காதை, கூசு. துச்சயன் = துர்ஜயன் - பகைவர்களால் வருத்தமுற்று வெல்லப்படுபவனென்று பொருள்; இவன் அங்கநாட்டிலுள்ள கச்சயமென்னு நகரத்தரசன்; சுதமதியென்பவளுடைய பூர்வஜன்மநாயகன், கO - ம் காதை, கூO - கூசு.

கOO. தாரை - இவள் வீரையின் முன்பிறந்தவள்; வீரை யானையால் இறந்தது கேட்டு இவள் இறந்தமையால, 'சாவுற' என்றார்; கஉ - ம் காதை, சுடு - சுஅ.

கOக. மயங்கி - மதுவைக் குடித்தமையால் மயங்கி. 'மயங்கியல் யானை' என்றும் பாடம்.

கOஉ. சண்பையென்பதற்குப்பொருள் அங்கநாட்டிற் கங்கைககரையிலுள்ளதாகிய சம்பாநகரமென்று கொள்ளும்பொழுது காராளரென்பது காராளரென்பதின் விகாரமென்றும், கொடுமையென்று பொருள்படுகின்ற காராளத்வம் அல்லது காராளதையென்பது இச்சொற்குப் பகுதியென்றும், இவர்கள் துர்க்காபூஜைசெய்து நரபலிகொடுப்போரென்றும், இப்பெயர் இக்காலத்து மஹாராஷ்டிர தேசத்திற் கராடிகளென்று வழங்குகின்றதென்றுங் கூறுவர். கூ - ம் காதை, உக.

கOச. தாரை தவ்வை - தாரையாகிய தவ்வை; தவ்வை - முன்பிறந்தவள். தாரை - மாதவியென்பவளுடைய பூர்வஜன்மநாமதேயம்.

கOடு. வீரை - சுதமதியென்பவளுடைய பூர்வஜன்மநாமதேயம்.

கOஅ. இலக்குமி-மணிமேகலையென்பவளின் முற்பிறப்பின் பெயர்; தாரை, வீரை,இலக்குமி இம்மூவரும் சகோதரிகள்.

கOகூ. அஞ்சல் - அஞ்சாதே. தெய்வம் உரைத்தது.

ம ணி மே க லை.

ககO செஞ்ச நடைக்குறாஉ நேரிழை நல்லாள்

காவ லாளர் கண்டுயில் கொள்ளத்
தூமென் சேக்கைத் துயில்கண் விழிப்ப
வலம்புரிச் சங்கம் வறிதெழுந் தார்ப்பப்
புலம்புரிச் சங்கம் பொருளொடு முழங்கப்
புகர்முக வாரண நெடுங்கூ விளிப்பப்
பொறிமயிர் வாரணங் குறுங்கூ விளிப்பப்
பணைநிலைப் புரவி பலவெழுந் தாலப்
பணைநிலைப் புள்ளும் பலவெழுந் தாலப்
பூம்பொழி லார்கைப் புள்ளொலி சிறப்பப்
பூங்கொடி யார்கைப் புள்ளொலி சிறப்பக்
கடவுட் பீடிகைப் பூப்பலி கடைகொளக்
கலம்பகர் பீடிகைப் பூப்பலி கடை கொளக்
குயிலுவர் கடைதொறும் பண்ணியம் பாங்கெழக்
கொடுப்போர் கடைதொறும் பண்ணியம் பாங்கெழ
வூர்துயி லெடுப்ப வுரவுநீ ரழுவத்துக்

கசo. நல்லாள் - சுதமதி.

கசஉ. சேககைத் துயில் கண் - படுக்கையில் தூங்குகின்ற ஆடவர் மகளிரென்னும் இருபாலாருடைய கண்கள்.

கசங. 'வலம்புரி சங்கம்' என்றும் பாடம். வறிதெழுந்தார்ப்ப - பொருளின்றி முழங்க.

கசச. புலம் - அறிவு. சங்கம் - புலவர் கூட்டம்; 'புலம்புரிசங்கம்' என்றும் பாடம்.

கசரு. வாரணம் - யானை. நெடுங்கூவிளிப்ப - நெடியகூப்பீட்டைச்செய்ய; எ - ம் காதை, கஎ. கூ - கூப்பீடு; "வினைபுனை நல்லி வினைகூஉக் கேட்பவும்" என்பது புறநானூறு, சச.

கசசு. வாரணம் - கோழி.

கசஎ. பணை - குதிரைப்பந்தி. ஆல - ஆட.

கசஅ. பணை - கிளை. 'கணகிலைப்புள்ளும்' என்றும் பாடம். ஆல - முழங்க.

கசஎ - கசஅ. 'பலவெழுந் தார்ப்ப' என்றும் பாடம்.

கசகூ. பூம்பொழில் ஆர்கைப் புள் ஒலி சிறப்ப - பொலிவு பொருந்திய சோலையினிடத்தே நிறைதலையுடைய பறவைகளின் முழக்கம் அதிகரிக்க.

கஉo. பூங்கொடியார் - மகளிர். புன்கைவனை; "புட்கை போகிய புன்றலை மகாஅர்" என்பது மலைபடுகடாம், உ௫௬.

கஉக. தெய்வங்களுக்குரிய பீடங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் பொலிவுபெற்ற பலிகளானவை முடிவுகொள்ள.

கஉஉ. அணிகலங்கள் விற்கப்படுகின்ற அங்காடிவீதியில் மலராற் செய்யப்படும் அர்ச்சனைகளைக் கடையிடங்கள் கொள்ள; "பூப்பலி செய்து காப்புக் கடைநிறுத்தி" என்பது சிலப்பதிகாரம், நகேற் காதை, உசு; வாயில்களில் இல்லுறை தெய்வங்களின் பொருட்டுக் காலையிற் பூவிடுதல் மரபு.

கஉக - கஉஉ. 'கடிகொள' என்றும் பாடம்.

கஉங. தோற்கருவி வாசிப்பாருடைய இடங்களிலெல்லாம் செவ்வை செய்யப்பட்ட வாத்தியங்கள் பரவியெழ; பண் - இசையென்றுமாம்.

கஉச. உபகாரிகளுடைய வாயில்கடோறும் கொடுத்தற்குரிய பல பண்டங்களும் பரவுதலுற்றமிக.

கஉ௫. எடுப்ப - எழுப்ப. 'ஊர்துயிலெழுப்பிய' என்றும், 'ஊர்துயி லெடுப்

எ.—துயிலெழுப்பியகாதை.

காரிருள் சீத்துக் கதிரவன் முளைத்தலு
மேவுறு மஞ்ஞையி னிணைந்தடி வருந்த
மாநகர் வீதி மருங்கிற் போகிப்

போய கங்குலிற் புகுந்ததை யெல்லா
மாதவி தனக்கு வழுவின் றுரைத்தலு
நன்மணி யிழந்த நாகம் போன்றவ
டன்மகள் வாராத் தனித்துய ருழப்ப
வின்னுயி ரிழந்த யாக்கையி னிருந்தன
டுன்னிய துரைத்த. சுதமதி தானென.

துயிலெழுப்பியகாதை முற்றிற்று.

பிய' என்றும் பாடம். உரவுநீரழுவத்து - கடற்பரப்பில்.

கஉசு. சித்து - அழித்து.

கஉஎ. ஏ - அம்பு; "சுதமதி கேட்டுத் துளக்குறு மயில்போல்" என்றார் மூன்றும் ; ௬ - ம் காதை, அசு.

கஉகூ. போயகங்குலில் - சென்ற இரவில்.

கங்க. இப்படியே, "மன்னவன் மகனுக் குற்றது பொறாஅ, னன்மணி யிழந்த நாகம் போன்று" என்று இவ்வுவமையே பின்னும்வரும்; உ௧ - ம் காதை, ககச - ககரு; "இருநிதிக் கிழவனும் பெருமனைக் கிழத்தியு, மருமணி யிழந்த நாகம் போன்றதும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியிறுத்தகாதை, ௫௭ - ௫அ. அவன் - மாதவி.

கஙரு. "இன்னுயி ரிழந்த யாக்கை யென்னத், துன்னிய சுற்றந் துயர்க்கடல் வீழ்ந்ததும்" என்புழியும் இவ்வுவமை வருதல்காண்க; சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியிறுத்தகாதை, ௫௯ - சுo.

க - கஙசு. மணிமேகலாதெய்வம் நீங்கித்தோன்றி உரைத்தபின் புகுந்து நீக்கி உரையென்று போயபின், சுதமதி எழுந்து கேட்டு உளங்கலங்கி நீங்கிப் போகி ஒருபுடையிருத்தலும், பாவை உரைக்கும் ; அது 'வரும், அஞ்சல்' என்றுரைத்தது ; அதனைக்கேட்டு நடுக்குறுநல்லாள், கதிரவன் முளைத்தலும் போகி மாதவிக்குரைத்தலும், அவள் துயருழப்பத் தான் உயிரிழந்த யாக்கைபோல் இருந்தனளென முடிக்க.

எட்டாவது

மணிபல்லவத்துத்துயருற்றகாதை.

[எட்டாவது மணிமேகலை
மணிபல்லவத்துத்துயிலெழுந்து துயருற்றபாட்டு.]

ஈங்கிவ ளின்னண மாக விருங்கடல்
வாங்குதிரை யுடுத்த மணிபல் லவத்திடைத்
தத்துநீ ரடைகரைச் சங்குழு தொடப்பின்
முத்துவிளை கழனி முரிசெம் பவளமொடு
விரைமர முருட்டுந் திரையுலாப் பரப்பின்
ஞாழ லோங்கிய தாழ்கண் ணசும்பி
னாம்பலுங் குவளையுந் தாம்புணர்ந்து மயங்கி
வண்டுண மலர்ந்த குண்டுநீ ரிலஞ்சி
முடக்காற் புன்னையு மடற்பூந் தாழையும்
வெயில்வர வொழித்த பயில்பூம் பந்த
ரறல்விளங்கு நிலாமண னறுமலர்ப் பள்ளித்
துஞ்சு துயிலெழூஉ மஞ்சி லோதி

க. இவள் - சுதமதி. 'ஈங்கிவ ளிங்ஙன மாக' என்றும் பாடம்.

கூ. அடைகரையில். தொடுப்பு - விதைப்பு; "தொடுப்பி னாயிரம் வித்தியது விளைய" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, கக; "தொடுப்பே ருழவ ரோதைப் பாணியும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நீர்ப்படைக்காதை, உகூ0.

கூ - ச. அடைகரையாகிய கழனியிலென்றுமாம்.

கு. விளைமரம் - சந்தனம் அகில முதலியன; "விளைமரமென்றகில்" என்பர் மேலும்; கக - ம் காதை, கஉஉ; "வீங்குதிளை கொணர்ந்த விளைமர விறகின்" என்பது சிறுபாணாற்றுப்படை, கடுகு.

கூ. ஞாழல் - புலிநகக்கொன்றை; "பொன்னுரு ஞாழற் பூவுடன் கடுக்கும், பேழ்வாய்ப் புலியுகிர்" என்பது கல்லாடம், கூஉ. அசும்பு - சேறு; "வாரசும் பொழுகு முன்றில்" என்பது புறநானூறு, ககச.

எ. மயங்கி - கலந்து.

அ. குண்டு நீர் இலஞ்சி - ஆழமான நீரையுடைய பொய்கைக்கரை; இலஞ்சி-ஆகு பெயர்.

கூ. மூடம் - வளைவு.

க0. பந்தர் - நிழல்.

கூ - க0. புன்னையும் தாழையும் வெயிலின் வரவை யொழித்த பந்தர்.

கக. அறல் - நீர் அரித்து ஒழுகுதலாலுண்டாவது; "மட்டற னல்யாற்று" என்பது புறநானூறு, கஎஎ. நிலாமணல் - நிலாவைப் போன்ற வெள்ளிய மணல். மலர் - உதிர்ந்து கிடப்பன; மலர்ப்பள்ளி - மலரால் ஆகிய படுக்கையில். 'துறல்விளங்கு நிலாமணற் றாமலர்ப் பள்ளி' என்றும் பாடம்.

கஉ. அஞ்சிலோதி - அழகிய சிலவா

அ.—மணிபல்லவத்துத்துயருற்றகாதை. எகூ

காதற் சுற்ற மறந்து கடைகொள
வேறிடத்துப் பிறந்த வுயிரே போன்று
பண்டறி கிளையொடு பதியுங் காணாள்
கண்டறி யாதன கண்ணிற் காணா
நீலமாக்கட னெட்டிடை யன்றியுங்
காலை ஞாயிறு கதிர்விரித்து முளைப்ப
வுவவன மருங்கினி லோரிடங் கொல்லிது
சுதமதி யொளித்தாய் துயரஞ் செய்தனை

நனவோ கனவோ வென்பதை யறியேன்
மனநடுக் குறூஉ மாற்றந் தாராய்
வல்லிருள் கழிந்தது மாதவி மயங்கு
மெல்வளை வாராய் விட்டகன் றனையோ
விஞ்சையிற் றோன்றிய விளங்கிழை மடவாள்
வஞ்சஞ் செய்தனள் கொல்லோ வறியே
னொருதனி யஞ்சுவென் றிருவே வாவெனத்
திரைதவழ் பறவையும் விரிசிறைப் பறவையு
மெழுந்துவீழ் சில்லையு மொடுங்குசிறை முழுவலு
மன்னச் சேவ லரச னாகப்
பன்னிறப் புள்ளினம் பரந்தொருங் கீண்டிப்
பாசறை மன்னர் பாடி போல

ன மயிரினையுடையாள் ; “அஞ்சி லோதி யரசனுக் கொருநாள்” என்பர் மேலும ; உரு - ம் காதை, உசு; “அஞ்சி லோதி யசையல்” என்பது குறிஞ்சிப்பாட்டு, கஅ0.

க - கஉ. மணிபல்லவத்திற் கரையிற் கழனியிற் பரப்பில் இலஞ்சிக்கரையில் மணலிற் பள்ளியில் துயிலெழுந்த மணிமேகலை யென்க.

கச. கடைகொள - முடிவுகொள்ள.

கரு. காணாள் - காணாளாகி.

கசா. கண்டறியாதனவற்றை. காணா-கண்டு.

கஎ. நெட்டிடை - நெடிய இடம்.

கஅ. ‘கால ஞாயிறு’ என்றும் பாடம்.

ககூ. ‘உவவனம்’ என்பது முதல் மணிமேகலை கூற்று.

உ0. சுதமதி - விளி.

உக. இந்நிலை நனவோ கனவோ.

உஉ. மயங்கும் - மயங்குவாள்.

உச. மெல்லிய வளையினையுடையாய்; வல்வளையுமாம்.

உரு. விஞ்சையிற் றோன்றிய - வித்தையினாலே தோன்றிய.

உஎ. ஒருதனி - ஒப்பற்றதனிமையை. வாவென - வாவென்று சொல்லிக்கொண்டு.

உஅ - ஙக. அலையில் தவழ்ந்துசெல்லும் பறவைமுதலிய நீர்வாழ் பறவைசாதிகள் நான்கும்.

உகூ. ‘ஒடுங்கு சிறை முழவலும்’ என்றும், ‘ஒடுங்குசிறை மூயும்’ என்றும் பாடம்.

ஙக. ‘பன்னிறப் புள்ளும்’ என்றும் பாடம்.

உஅ - ஙக. திரைதவழ் பறவைமுதலியனவாகிய பன்னிறப் புள்ளினம்.

ஙஉ. போர்குறித்துவந்து படைவீடுகளில் விட்ட பகையரசிருவருடைய படைகளிரண்டும் எதிரெதிரிருத்தல் போல. பாடி - படைவீடு.

வீசுநீர்ப் பரப்பி னெதிரெதி ரிருக்குந்
துறையுந் துறைசூழ் நெடுமணற் குன்றமும்
ங0 யாங்கணுந் திரிவோள் பாங்கினங் காணாள்
குரற்றலைக் கூந்தல் குலைந்துபின் வீழ

வாற்றினள் கூஉ யழுதன ளேங்கி
வீழ்துய ரெய்திய விழுமக் கிளவியிற்
றாழ்துய ருறுவோ டந்தையை யுள்ளி
யெம்மிதிற் படுத்தும் வெவ்வினை யுருப்பக்
கோற்றொடி மாதரொடு வேற்றுநா டடைந்து
வைவா ளுழந்த மணிப்பூ ணகலத்
தையா வோவென் றழுவோன் முன்னர்
விரிந்திலங் கவிரொளி சிறந்துகதிர் பரப்பி
யுரைபெறு மும்முழ நிலமிசை யோங்கித்
திசைதொறு மொன்பான் முழநில மகன்று
விதிமா ணடியின் வட்டங் குயின்று
பதும சதுர மீமிசை விளங்கி

௧௧. 'எதிரெதிர் நிற்கும்' என்றும் பாடம்.

௨௧ - ௧௪. இனைதவழ்பறவை முதலி யன, அன்னச்சேவல் அரசனாக நீர்ப்பர ப்பில் எதிரெதிரிருக்குந் துறையென்க. இப்படியே, "கம்புட் கோழியுங் கனை குர னாரையுஞ், செங்கா லன்னமும் பைங்காற் கொக்கும், கானக் கோழியு நீர்நிறக் காக்கையு, முன்னூ மூரலும் புள்ளும் புதாவும், வெல்போர் வேந்தர் முனையிடம் போலப், பலவேறு குழூஉக் குரல் பரந்தவோதையும்" என்றார் சிலப் பதிகாரத்தும்; காடுகாண்காதை, ௧௧௪ - ௧௧௯.

௧௪ - ௧௫. துறையும் குன்றமுமாகிய பாங்கனும். திரிவோள் - மணிமேகலை. பாங்கினம்-பக்கத்திலுள்ள இனங்களை.

௨௭ - ௧௫. திருவே யாவெனத் திரி வோள்.

௧௮. குரற்றலைக் கூந்தல் - பூங்கொ த்தை இடத்தேயுடைய கூந்தல்; "குர ற்றலைக் கூந்தற் குடசம் பொருந்தி" என்பது சிலப்பதிகாரம், வேட்டுவ வரி, ௨௭; "குரற்றலைக் கூந்தல் குலை ந்துபின் வீழ" என்பது சிலப்பதிகாரம், மரத்திருகாதை, ௧௮.

௧௭. கூஉய் - கூவி.

௧௮. விழுமக்கிளவியின்-துன்பத்தைப் புலப்படுத்தும் சொற்களால்.

௧௯. தன்றுணையுள்ளி - கோவலனை நினைந்து.

௨௦. எம்மிதிற்படுத்தும் வெவ்வினை - எம்மை இத்துன்பத்தினிடத்தே அகப்ப டுத்தும் வெவ்விய வினை; "என்னிதிற் படுத்த வேந்தல்" என்பது சீவகசிந்தா மணி, காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம், ௨௨௧. உருப்ப - முதிர; "ஊழ்வினை யுருத்தெழ" என்பது சிலப்பதிகாரம், கொலைக்களக்காதை, ௨௭; கோபிக்க வென்றுமாம். 'எம்மிகற்படுத்தும்' என் றும் 'எம்மிதற் படுத்தும்' என்றும்பாடம்.

௨௧. கோற்றொடிமாதர் - கண்ணகி. வேற்றுநாடு - பாண்டிநாடு.

௨௨. வைவா ளுழந்த - கூரியவாளால் வெட்டுண்டு வருந்திய. அகலம் - மார்பு.

௨௩. நிலமிசை மும்முழமோங்கி.

௨௪. ஒன்பான்முழம் - ஒன்பதுமுழம்.

௨௫. விதிமாண் - விதி மாட்சிமைப் பட்ட, ஆடியின் வட்டக்குயின்று - பளி ங்கினால் வட்டஞ் செய்யப்பட்டு. 'வட்ட னை குயின்று' என்றும் பாடம்.

௨௮. பதுமத்தையுடையசதுரம்; பதி

அ.—மணிபல்லவத்துத்துயருற்றகாதை.

ஆக

யறவோற் கமைந்த வாசன மென்றே
நறுமல ரல்லது பிறமாஞ் சொரியாது
பறவையு முதிர்சிறை பாங்குசென் றதிராது
தேவர்கோ னிட்ட மாமணிப் பீடிகை
பிறப்புவிளங் கவிரொளி யறத்தகை யாசனங்
கீழ்நில மருங்கி னாகநா டாளு
மிருவர் மன்னவ ரொருவழித் தோன்றி
யெமதீ தென்றே யெடுக்க லாற்றார்
தமபெரும் பற்று நீங்கலு நீங்கார்
செங்கண் சிவந்து நெஞ்சுபுகை யுயிர்த்துத்
தம்பெருஞ் சேனையொடு வெஞ்சினம் புரிநா
ளிருஞ்செரு வொழிமி னெமதீ தென்றே
பெருந்தவ முனிவ னிருந்தற முரைக்கும்

மமென்றதற்குப் புத்தனுடைய பாதங்க ளெனினும் பொருந்தும். மீமிசை - மேற்பட்ட இடம்.

௪௯. அறவோற்கு - புத்தனுக்கு.

௪௪-௪௯. சிறந்து பரப்பி ஓங்கி அகன்று குயின்று விளங்கி அமைந்த ஆசனமென்க.

௫0. பிற - பிறவற்றை. மரங்கள் நறுமலரையே சொரியும்.

௫௧. பறவையும் அப்பீடிகையின் பக்கத்திற்சென்று சிறையொலியைச் செய்யாது. 'பாங்குசென் றதிராது' என்றும் பாடம்.

௫௩. பிறப்பு விளங்கு ஆசனம் - காண்போருடைய பழம்பிறப்புக்கள் அவர்களுக்கு விளங்குதற்குக் காரணமாகிய ஆசனம்.

௫௪. கீழ்நிலம் - கீழ்த்திசையிலுள்ள இடம். நாகரென்னும் ஒருவகை மனிதர் வாழுநாடு நாகநாடென்பர்; இந்நாட்டின் பெயர், "நாகநன் னாட்டு நானூறி யோசனை" (௯-ம் காதை, ௨௧) எனவும், "நாக நாடு நடுக்கின் றாள்பவன்" (௨௪-ம் காதை, ௫௪) எனவும், "நாக நன்னாடாள்வோன்" (௨௫-ம் காதை, ௧௭௮) எனவும், "நாகநா டாள்வோன்" (௨௧-ம் காதை, ௯) எனவும் இந்நூலுள்ளே பின்பு வருதல் காண்க. நாக இலச்சினையை (பாம்பின் அடையாளத்தை) யுடைமையின், இவர்களுக்கு இப்பெயரும் நாகரென்ற பெயரும் வந்ததென்று ஊகிக்கின்றனர்.

௫௬. எடுக்கல் ஆற்றான் - எடுக்கும் வன்மை இலராய்.

௫௭. தம பெரும்பற்று - தம்முடைய பெரிய விருப்பம், நீங்கலு நீங்கார் - நீங்குதலையும் செய்யார்; "சுழலலுஞ் சுழலு, மோடலு மோடி பொருசிறை யொடுங்கி, நீடலு நீடும்" என்றார் மூன்றும்; ௯-ம் காதை, ௧௧௧ - ௧௧௯; "கறைமிடறணியலு மணிந்தன் றக்கறை" என்பது புறநானூறு ௧.

௫௮. நெஞ்சு புகையுயிர்த்து - மனங்கொதித்து; "வஞ்சினஞ் சாற்றி நெஞ்சுபுகை யுயிர்த்து" என்பர் மேலும்; ௧௮-ம் காதை, ௬௭; "ஊதுலை தோற்க வுயிர்க்குமென் னெஞ்சன்றே" என்றார் சிலப்பதிகாரத்தும்; துன்பமாலை.

௬௧. பெருந்தவ முனிவன் - புத்தன்; பொறிகளை யடக்கி நெடுநாள் மிக்க நியமத்தோடிருந்து அரியதவஞ்செய்தது பற்றி இவனைப் பெருந்தவ முனிவனென்றார்; "ஆதிசான் முனிவ னறவழி" (எ-ம் காதை, ௧௧) எனவும், "போதுவறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன்" (௧0-ம் காதை, ௮௪) எனவும், "போதி மாதவன் பூமியிற் றோன்றும்" (௧௨-ம் காதை, ௨௧) எனவும், "பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை" (௨௫-ம் காதை, ௬௪) எனவும் இந்நூலுள்ளே வருதல் காண்க; "பொ

பொருவறு சிறப்பிற் புரையோ ரேத்துந்
தரும பீடிகை தோன்றிய தாங்கென.

மணிபல்லவத்துத்துயருற்றகாதை முற்றிற்று.

ருந்து போதியி, லிருந்த மாதவர், திருந்து சேவடி, மருந்து மாகுமே" எனவும், "காமரு பூம் போதி, யோரார் முனிவரா" எனவும், "பூதலத்து ளெவ்வுயிர்க்கும் பொதுவாய திருமேனி, மாதவனீ" எனவும், "மாதவரின் மாதவனீ வானவருள் வானவனீ" எனவும், "மருளறுத்த பெரும்போதி மாதவரைக் கண்டிலமால்" எனவும் வருவன முறையே வீரசோழியத்தின் யாப்புப்படலத்துள்ள ௯, ௧௧, ௧௫-ம் கவித்துறை யுதாரணங்கள். 'பெருந்தகை முதல்வன்' என்றும் பாடம்.

௯௨. புனையோர் - நண்ணுப் பௌத்தரில் உயர்ந்தோர்; "புனையோர்ப் பேணிப் போதலும் போகுவை" (௨௧-ம் காதை, ௮௧) எனவும், "அரசுவீற் றிருந்து புனையோர்ப் பேணி" (௨௫-ம் காதை, ௮௪) எனவும், "புனையோர் தாமும் பூம்பொழி லிழிந்து" (௨௮-ம் காதை, ௧௩௨) எனவும் பின்னர் வருதல் காண்க.

௯௨ - ௯௩. மாமணிப் பீடிகை, அறத்தகையாசனம், தருமபீடிகை அது தோன்றியது.

௯௪ - ௯௫. அழுவோள்முன்னர்த் தோன்றிய தென்க.

௯௪ - ௯௫. இவ்வடிகளிற்கூறிய வண்ணம் "வேகவெந்திற லாகாட்டரசர், சினமா சொழித்து மனமாசு தீர்த்தாங், கறச்செவி திறந்து மறச்செவி யடைத்துப், பிறவிப்பிணி மருத்துவ னிருந்தறமுரைக்கும், திருந்தொளி யாசனம்" என்று பின்னுங்கூறுவர்; ௧-ம் காதை, ௫௮ - ௬௨.

௯ - ௯௫. இவள் இன்னணமாக, மணி, பல்லவத்திடைத் துயிலெழும் அஞ்சிலோதி, போன்று காணாய்க் கண்டு, திருவே வாவென்று அழுவோள்முன்னர்த் தருமபீடிகை ஆங்குத் தோன்றிய தென்க.

ஒன்பதாவது

பீடிகைகண்டுபிறப்புணர்ந்தகாதை.

[ஒன்பதாவது மணிமேகலை மணிபல்லவத்திடைப் பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தபாட்டு.]

ஆங்கது கண்ட வாயிழை யறியாள்
காந்தளஞ் செங்கை தலைமேற் குவிந்தன
தலைமேற் குவிந்த கையள் செங்கண்
முலைமேற் கலுழ்ந்துமுத் தத்திர ளுகுத்தநி
ணிடமுறை மும்முறை வலமுறை வாராக்
கொடிமின் முகிலொடு நிலஞ்சேர்ந் தென்ன
விறுநுசுப் பலச வெறுநிலஞ் சேர்ந்தாங்
கெழுவோள் பிறப்பு வழுவின் றுணர்ந்து
தொழுதகை மாதவ துணிபொரு ளுணர்ந்தோய்
காயங் கரையினீ யுரைத்ததை யெல்லாம்
வாயே யாகுதன் மயக்கற வுணர்ந்தேன்
காந்தார மென்னுங் கழிபெரு நாட்டுப்

௧. அதுகண்ட - புத்தபீடிகையைக் கண்ட, ஆயிழை - மணிமேகலையானவள், அறியாள் - தன்னை அறியாளாயினள்; இது புதுமைபற்றிவந்த மருட்கையென்னுமெய்ப்பாடு.

௩ - ௪. செங்கண் கலுழ்ந்து - சிவந்த கண்கள் கலங்கி, முலைமேல் முத்தத்திரள் உகுத்து - கொங்கைகளின்மேலே நீர்த்துளிகளைச் சொரிந்து, அதின் - அப்பீடிகையின.

௫. (?)

௬. மின்னொடி மணிமேகலையினுடைய உருவத்திற்கும், முகில் அவள் கூந்தலுக்கும் உவமை.

௭. அலச - அலைய. 'இறநசப் பலைய' என்றும் பாடம். நிலஞ்சேர்ந்து - வணங்கி.

௮. எழுவோள் தனது முற்பிறப்பின் செய்தியை யுணர்ந்து அறிந்து.

௯. 'தொழுதகை மாதவ' என்பது முதல் 'என்பிறடுத் தோழினை' என்பதிறுதியாகவுள்ளவை, பிரமதருமனென்னு முனிவன் முற்பிறப்பில் தனக்குக் கூறியவற்றைப் புத்தபீடிகைக் காட்சியாலறிந்து, அம்முனிவனை எதிர்பெய்து, மணிமேகலை கொண்டு கூறுகின்றவையெனக்கொள்க.

௧0. காயங்கரை - ஒரு நதியின்பெயர். உரைத்தனை, ஐ - சாரியை; பன்மையொருமை மயக்கம்.

௧௧. வாயேயாகுதல் - உண்மையாதலே; வாய் - உண்மை; "பொய்யறியா வாய்மொழியால்" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௧௩.

௧௨. பல வூர்களைத் தன்னுள்ளே பெற்றதென்பார் 'காந்தாரமென்னுங் கழி பெருநாட்டு' என்றார்.

பூருவ தேயம் பொறைகெட வாழு
மத்தி பதியெனு மரசாள் வேந்தன்
மைத்துன னாகிய பிரம தரும
னாங்கவன் றன்பா லணைந்தற னுரைப்போய்
தீங்கனி நாவ லோங்குமித் தீவிடை
யின்றேழ் நாளி லிருநில மாக்க
ணின்றுநடுக் கெய்த நீணில வேந்தே

பூமி நடுக்குறூஉம் போழ்தத் திந்நகர்
நாகநன் னாட்டு நானூறு யோசனை
வியன்பா தலத்து வீழ்ந்துகே டெய்து
மிதன்பா லொழிகென விருநில வேந்தனு
மாபெரும் பேரூர் மக்கட் கெல்லா
மாவு மாவுங் கொண்டுகழி கென்றே
பறையிற் சாற்றி நிறையருந் தானையோ
டிடவய மென்னு மிரும்பதி நீங்கி
வடவயி னவந்தி மாநகர்ச் செல்வோன்
காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரைச்
சேயுயர் பூம்பொழிற் பாடிசெய் திருப்ப
வெங்கோ ளியாங் குணர்த்தவந் நாளிடை
தங்கா தந்நகர் வீழ்ந்துகே டெய்தலு
மருளறு புலவநின் மலரடி யதனை
யரசொடு மக்க ளெல்லா மீண்டிச்

௧௪. பொறை - பாரம்; என்றது பாவத்தை.

௧௫. பிரமதருமன் - விளி.

௧௬. அவனென்றது, அத்திபதியென்னும் அரசனை.

௧௭. சம்புத்தீவில்.

௧௮. எ - ம் காதை, ௨௪. (?)

௧௯ - ௨௦. இன்றேழ்நாளில் பூமி நடுக்குறும்பொழுதில்:

௨௦ - ௨௧. இந்நகரும் நாகநாட்டில் நானூறுயோசனைப் பரப்பும் பாதலத்தில் விழுந்து கெடுதலும்.

௨௧. இதன்பால் ஒழிக என-இந்நகரின் புறத்தே செல்வாயாகவென்றுசொல்ல.

௨௨. ஆ - பசு: மக - மற்றை விலங்குகள்; சிறிதும் தீங்கு செய்யத் தகாத சாதியர்தலின், பசு முற்கூறப்பட்டது; புறநானூறு, ௯.

௨௩. நிறை அருந்தானையோடு - பகைமேற்செல்பொழுது நிறுத்துதலரிய சேனையோடு; "நிறையருந் தானை வேந்தனு நேர்ந்து" என்பது சிலப்பதிகாரம், காட்சிக்காதை, ௧௭௮. 'நிறையிருந்தானை' என்றும் பாடம்.

௨௭. இடவயம் - அத்திபதியின் நகரம். 'இடிவயம்' என்றும் பாடம்.

௨௮. 'வசந்திமாநகர்' என்றும் பாடம்.

௯. பொழிலில். 'பாடிசெய் திருந்தோன்' என்றும் பாடம்.

௨௮ - ௩௦. செல்வோன் இருப்ப.

௩௧. எங்கோனென்றது - பிரமதருமனை.

௩௨. நகர்கெடுமியது கூறவே நாகநாட்டில் நானூறு யோசனைப்பரப்பினது கேடும் கூறியதாயிற்று.

௩௪. 'எல்லாம் வீழ்ந்து' என்றும் பாடம்.

௯.—பீடிகைகண்டுபிறப்புணர்ந்தகாதை.

அடி

சூழ்ந்தனர் வணங்கித் தாழ்ந்துபல வேத்திய
வருளறம் பூண்ட வொருபே ரின்பத்
துலகுதுயர் கெடுப்ப வருளிய வவ்வா
ளாசவக் கடலொளி யசோதர மாளு
மிரவி வன்ம னொருபெருந் தேவி
யலத்தகச் சீறடி யமுத பதிவயிற்

றிலக்குமி யென்னும் பெயர்பெற்றுப் பிறந்தே
னத்தி பதியெனு மரசன்பெருந் தேவி
சித்திபுர மாளுஞ் சீதரன் திருமக
ணீல பதியெனு நேரிழை வயிற்றிற்
காலைஞா யிற்றுக் கதிர்போற் றோன்றிய
விராகுலன் றனக்குப் புக்கே னவனொடு
பராவரு மசபினின் பாதம் பணிதலு
மெட்டிரு நாளிவ் விராகுலன் றன்னைத்
திட்டி விடமுணுஞ் செல்லுயிர் போனாற்

ஙரு. எத்திய - எத்த.

ஙங - ஙரு. நின்மலரடியதனை ஏத்த.

ஙஎ. அருளிய - உபதேசித்த.

ஙசா - ஙஎ. இன்பத்தை அருளிய அந்நாளில்.

ஙஅ. கடலரவம்போன்ற ஒலியையுடைய அசோதர நகரம்; "மலிதேரான் கச்சியு மாகடலுந் தம்முளொவ்வும் பெருமையு மொக்கும்" என்று வருதல் காண்க.

ஙகூ. 'ஒருபெரு மகளேன்' என்றும் பாடம்.

சo. அலத்தகம் - அலக்தம் - அரக்கு.

ஙகூ - சo. தேவியாகிய அமுதபதி.

சக. பிறந்து இலக்குமியென்னும் பெயர்பெற்றேனென விகுதிபிரித்துக் கூட்டுக

சங. 'சித்திரபுரம்' என்றும் பாடம். 'சிதாருகன் மகள்' என்றும் பாடம்.

சஉ - சச. பெருந்தேவியும் மகளுமாகிய நீலபதி.

சரு. இராகுலனென்பது புத்தனுடைய புத்திரன்பெயர்; அது புத்தனிடத்துள்ள பக்தியினால் இவனுக்கு இடப்பட்டதுபோலும்.

சசா - சஎ. மனிதர்களுடைய பிறப்பிறப்புக்களுக்கு முறையே சூரியனுடைய உதயாஸ்தமனங்களை உவமை கூறுதல் பௌத்த ஸம்பிரதாயமாதலால், 'காலை ஞாயிற்றுக் கதிர்போற் றோன்றிய விராகுலன்' என்றான்; இதனை, "குணதிசைத் தோன்றிக் காரிருள் சீத்துக், குடதிசைச் சென்ற ஞாயிறு போல, மணிபல் லவத்திடை மன்னுடம் பிட்டுத், தணியா மன்னுயிர் தாங்குங் கருத்தொடு, சாவக மாளுந் தலைத்தாள் வேந்தன், றன்வயிற் றுதித்தனன் றங்கவன் றானென" (கச - ம் காதை, கக - கoச) எனவும், "தேவி கேளாய் செய்தவ யாக்கையின், மெய்யே னாயினும் வீழ்கதிர் போன்றேன்" (உச - ம் காதை, கoக - கoஉ) எனவும், "சாக்கை யென்ப தருவுருத் தன்மை, யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திடுதல்" (ஙo - ம் காதை, கoஉ - கoங) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க.

சஎ. 'மரபிற் பாதம்' என்றும் பாடம்.

சசா - சஎ. அந்நாளில் யான் இராகுலனொடு நின் பாதம் பணிதலும்.

சஅ. எட்டிருநாளில் - பதினாறாநாளில்.

சகூ. திட்டிவிடம் - கண்ணில் விடமுடையதோர் பாம்பு; இதன் விழிக்கு எதிர்ப்பட்டோர் இறப்பர்; இதனை, "திட்டி விடமுணச் செல்லுயிர் போவுழி"

தீயழ லவனொடு சேயிழை மூழ்குவை
யேது நிகழ்ச்சி யீங்கின் றாதலிற்
கவேர கன்னிப் பெயரொடு விளங்கிய
தவாக்களி மூதூர்ச் சென்றுபிறப் பெய்துதி

பணியிழை நினக்கோ ரருந்துயர் வருநாண்
மணிமே கலாதெய்வம் வந்து தோன்றி
யன்றப் பதியி லாரிரு ளெடுத்துத்
தென்றிசை மருங்கிலோர் தீவிடை வைத்தலும்
வேக வெந்திற னாகநாட் டரசர்
சினமா சொழித்து மனமாசு தீர்த்தாங்
கறச்செவி திறந்து மறச்செவி யடைத்துப்
பிறவிப்பிணி மருத்துவ னிருந்தற முரைக்குந்
திருந்தொளி யாசனஞ் சென்றுகை தொழுதி
யன்றைப் பகலே யுன்பிறப் புணர்ந்தீங்

(கக-ம் காதை, ௬00) எனவும், "திட்டி விடமுண நின்னுயிர் போகான்" (உக-ம் காதை, கக) எனவும், "திட்டி விடமுணச் செல்லுயிர் போயதும" (உக-ம் காதை, ௪0) எனவும், "அழற்க ணாக மாருயி ருண்ண" (உக-ம் காதை, ௬௬) எனவும், "நஞ்சுவிழியரவி னல்லுயிர்வாங்கி" (உக-ம் காதை, அ௪) எனவும் இந்நூலுள்ளே வருவன வற்றாலும், 'புத்தன் திருஷ்டிவிஷமாய்ப்பிறந்த ஜாதகத்து..................கண்விழிப்பிற் பிராணிகள் சாமென்றறிந்து தன் கண்விழியாதேகிடந்தமையின்' எனவும், 'நீ திருஷ்டிவிஷமானகாலத்து நினக்குக் கொலையுள்ளமில்லையெனினும் கண்விழிக்கிற் பிராணிகள் சாமென்றறிந்து அதற்கஞ்சி விழியாது கிடந்தது என்றோ' எனவும்வரும் நீலகேசிவிருத்திசமயதிவாகரத்தாலும் உணர்க. 'விடமுண்டு' என்றும் பாடம். "கண்ணிழித் துமிழ்விடக் கனலரா வரக" எனத் நாடவிட்டப் படலத்தும், "திட்டியின் விடமன்ன கற்பின் செல்வியை" எனக் கும்பகர்ண படலத்தும் கம்பர் கூறியிருத்தல் காண்க.

௫௨. இராகுலனும் பெயரிவளிச்சிறக்குமாகிய கவேரசென்பவர் முத்தி பெறவிரும்பிப் பிரஹ்மதேவரைக்குறித்து அரிய தவம் செய்து அவரருளால விஷ்ணுமாயையைத் தமது புத்திரியாக வடைந்து முத்தி பெற்றனரென்றும், பின்பு அக்கன்னி ப்ரஹ்மதேவர் கட்டளையின்படி நதிவடிவுகொண்டு பிரவகித்தமையால் அந்நதி கவேரகன்னியென்றும் காவேரியென்றும் பெயர் பெற்றதென்றும், ஆக்நேயபுராணத்தின் இரண்டாம்பாகத்துள்ள காவேரிமாகாத்மியத்தின் உக-ம் அத்தியாயத்தால் தெரிகின்றது; க-ம் காதை, ௫௫-௬௧.

௫௩. மூதூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம். எய்துதி - அடைவாய்.

௫௪. அருந்துயரென்றது, உதயகுமரனால் மணிமேகலைக்கு உண்டாகும் சித்த வேறுபாட்டை.

௫௫. சினமாக - கோபமாகிய குற்றம். மனமாசு - காமமும் மயக்கமும்.

௫௮-௫௯. அ-ம் காதை, ௫௪-௫௬.

௬0. அறச்செவி - அறத்தைக் கேட்டற்குரிய காது; திறச்சென்றார், கேட்பினும் கேளாத்தகையவாதலின்; நீதூரன், ௪௧அ. மறம் - பாவம். 'மறச்செவியடைப்ப' என்றும் பாடம்.

௬௧. பிறவிப்பிணி மருத்துவன் - புத்தன். மருத்துவன் - வைத்தியன்.

௬௨-௬௩. வைத்ததும் சென்று ஆசனத்தைக் கைதொழுவாய்.

௬௫. 'மின்பிறப் புணருதி' என்றும் பாடம்.

௬.—பீடிகைகண்டுபிறப்புணர்ந்தகாதை.

அஃ

வுரைதெளி வாயெனச்
சாதுயர் கேட்டுத் தளர்ந்துகு மனத்தேன்
காதலன் பிறப்புங் காட்டா யோவென
வாங்குனைக் கொணர்ந்த வரும்பெறற் தெய்வம்
பாங்கிற் றோன்றிப் பைந்தொடி கணவனை
யீங்கிவ னென்னு மென்றெடுத் தோதின
யாங்கத் தெய்வதம் வாரா தோவென
வேங்கின ளழூஉ மிளங்கொடி தானென.

பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை முற்றிற்று.

௬௪. என - என்று நீ சொல்ல.

௬௫. சாதுயர் கேட்டு - இராகுலன் இறப்பானென்னும் துன்பமொழியைக் கேட்டு.

௬௬. காதலன் - கணவன். பிறப்பும், உம்மை - இறந்ததுதழீஇய எச்சப்பொருளது.

௬௭. 'ஈங்குனைக் கொணர்ந்த விரும் பெருந் தெய்வம்' என்றும் பாடம்.

௬௯. என்னும் - என்ற சொல்லும்.

௭௧. இளங்கொடி - மணிமேகலை. அழூஉம்-அழுவாள், இளங்கொடி அழூஉம்.

௧-௭௧. அதுகண்ட ஆயிழை தலைவனை அறியாளாயினள்; அப்பொழுது அவள் கைகள் தலைமேற்குவிந்தன; அங்ஙனங் குவிந்த கையளாய் உருத்து வந்து சேர்ந்து எழுவோள் பிறப்பையுணர்ந்து, "மாதவ, உணர்ந்தோய், நீ உரைத்ததையெல்லாம் மயக்கறவுணர்ந்தேன், பிரமதருமன், உரைப்போய்,இத்தீவிடை இன்றேழ்நாளில் பூமி நடுக்குறூஉம் போழ்தத்து இந்நகரும் நாகநாட்டு நாடு நூறு யோசனைப் பரப்பும் வீழ்ந்துகெடும், இதன்பாலொழிக" என்றுசொல்ல, வேந்தனும் சாற்றி நீங்கிச் செல்வோன் இருப்ப, எங்கோன், நீ உரைத்தநாளில் நகர் கேடெய்தலும், நின்மலரடியை எல்லாம் எத்த அருளியஅந்நாளில், புக்கேன் அவனொடு நின்பாதம் பணிதலும், 'சூழ்குவை, எய்துதி, வருநாளில்,வைத்தலும், கைதொழுதி, தெளிவாய்' என்ற நீசொல்ல, காட்டாயோவென்ற யான்கேட்பஒழிவை;'அத்தெய்வம் வாராதோ' என்று இளங்கொடி ஏங்கி அழூஉமென்க.

பத்தாவது

மந்திரங்கொடுத்தகாதை.

[பத்தாவது மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றி
மந்திரங்கொடுத்தபாட்டு.]

அறவோ னாசனத் தாயிழை யறிந்த
பிறவிய ளாயினள் பெற்றியு ணைத்தென
விரைமல ரேந்தி விசும்பூ டிழிந்து
பொருவறு பூங்கொடி பூமியிற் பொலிந்தென
வந்து தோன்றிய மணிமே கலாதெய்வ
முந்தைப் பிறப்பெய்தி நின்றோள் கேட்ப
வுயிர்க ளெல்லா முணர்வுபா ழாகிப்
பொருள்வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்தறி விழந்த
வறந்தலை யுலகத் தறம்பாடு சிறக்கச்
சுடர்வழக் கற்றுத் தடுமாறு காலையோ
ரிளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன

௬. அறவோன் - புத்தன், ஆசனத்து - ஆசனத்தால்.

௭ - ௨. அறிந்த பிறவியர் ஆயினன் - அறியப்பட்ட பிறவியை உடையானாயினன்; என்றது முற்பிறப்பை அறிந்தானென்றபடி. பெற்றியும் ஈது - இவன் பெற்ற பேறும் அழிது, பெற்றி - பேறு; "பிணிப்பறத் தோர்தம் பெற்றியெய்தவும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ௧௦௦. என - என்று மணிமேகலாதெய்வம் நினைந்து. 'பெற்றியுமீதென' என்றும் பாடம்.

- ௯. பூங்கொடி எந்தி இழிந்து பூமியில் விளங்கினாற் போலத் தோன்றிய தெய்வமென்க.

௯. முந்தைப் பிறப்பு - முற்பிறப்பு; நின்றோள் கேட்ப - நின்ற மணிமேகலை கேட்கும்படி. "அறிபிறப் புற்றனை" என்பர் பின்னும்; ௧௦ - ம் காதை, ௭௯.

எ. 'உயிர்க ளெல்லாம்' என்பது முதல் புத்தனுடைய பாதபீடிகையை வணங்கும் மணிமேகலாதெய்வத்தின் வார்த்தை. உணர்வு பாழாகி - அறிவின்றி.

அ. பொருள் - தருமம்; "பொருணிங்கிப் பொச்சாந்தார்" என்பதிற் காண்க; இது திருக்குறள், ௨௪௯. துர்த்தெனுர், அறத்தைக் கேளாதொழிதலின்; முன்பு "அறச்செவி திறந்து" (௧ - ம் காதை, ௬௦) என்றதும் இது பற்றிப் போலும்.

௯. வறம் தலை உலகத்து - வறுமையைத் தன்னிடத்தேயுடைய உலகத்தில், அறம் பாடு சிறக்க - தர்மோத்பத்தி அதிகரிக்க; பாடுபடுதல் - உண்டாதல்; "அறம்பா டறிந்தனே" என்று பின்னும்வரும்; ௧௦ - ம் காதை, ௭௯; பாடு சிறக்க - பெருமை சிறக்கவென்றுமாம்.

௧௦. சுடர் - சூரியன், வழக்கு - வழங்குதல். காலை - காலத்தில்.

௧௧. இளவள ஞாயிறு - பாலசூரியன்.

௧௦.—மந்திரங்கொடுத்தகாதை.

நீயோ தோன்றினை நின்னடி பணிந்தே
னீயே யாகிநிற் கமைந்தவிவ் வாசன
நாமிசை வைத்தேன் றலைமிசைக் கொண்டேன்

பூமிசை யேற்றினேன் புலம்பா றென்றே
வலங்கொண் டாசனம் வணங்குவோன் முன்னர்ப்
பொலங்கொடி நிலமிசைச் சேர்ந்தெனப் பொருந்தி
யுன்றிரு வருளா லென்பிறப் புணர்ந்தே
னென்பெருங் கணவன் யாங்குள னென்றலு
மிலக்குமி கேளா யிராகுலன் றன்னொடு
புலத்தகை யெய்தினை பூம்பொழி லகவயி
னிடங்கழி காமமொ டடங்கா னுயவன்
மடந்தை மெல்லியன் மலரடி வணங்குழிச்
சாது சக்கரன் மீவிசும்பு திரிவோன்

கஉ. பீடிகையைப் புத்தனாகவே பாவித்தமையால், 'நீயோ தோன்றினை' என்றார்; "நீயேயாகி" என்று பின்னர்க் கூறுவதும் இக்கருத்துப்பற்றியே, பின் வருவனவற்றிற்கும் இஃது ஒக்கும். 'நீயே தோன்றினை' என்றும் பாடம்.

கரு. புலம்பு - வருத்தம்: "புலம்புசே ணகலப் புறவி ராகுவிர" எனபது மலைபடுகடாம்; சகஉ. என்று - என்று சொல்லி.

மணிமேகலையை அத்தெய்வம் இலக்குமியென றழைத்தது.

உக. புலத்தகையெய்தினை - ஊடினாய்; புலத்தல்-ஊடுதல். அகவையின்- உள்ளிடத்தே.

உஉ. இடங்கழி காமமொடு - வரம்பு கடந்து எழுதற்குக் காரணமாகிய காமமோடு; இப்படியே, உதயகுமரனைப் பற்றிச் சொல்லும்பொழுது, "இடங்கழி காமமொடடங்கானாய்" என்பர் பின்

கசு. மானிடமகளாய் நிற்றலின், 'வணங்குவோள்' எனத் தெய்வத்தை உயர்திணையாற் கூறினர்; "யான்செய்த பாவமென்றாள்" எனபுழிப்போல. இது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், உஅசு.

கஎ. பொலங்கொடி - பொற்கொடி; என்றது காமவல்லியை. பொருந்தி - வணங்கி.

னும்; கஅ - ம காதை, சகசு "இடங்கழியான் மாலை" எனபதற்கு 'இராகவேகத்தையுண்டாக்கும் மயக்கமுடைய மாலைக்காலம்' என்று பொருள்கூறுவர், புறப்பொருள்வெண்பாமாலை யுரையாசிரியர்; பெருந்திணைப்படலம், கு. "வம்பப் பரத்தை" என்பதற்கு 'இடங்கழிகாமத்தளாகிய குணடகக்கணிகை' என்று பொருள்கூறுவர் அடியார்க்குநல்லார்;

சு - கஎ. கேட்பப் புலம்பறுகவென்று ஆசனத்தை வலங்கொண்டு வணங்குவோன்முன்னர்ப் பொருந்தியெனச.

கஅ. அவளைத் தெய்வமாகவறிந்தே மணிமேகலை 'உன்றிருவருளால்' என்றான்.

ககூ. என்றலும் - என்று மணிமேகலை கேட்பவும்.

உ0. 'இலக்குமி' என்பதுமுதல் மணிமேகலாதெய்வத்தின் வார்த்தை. முந்தைப் பிறப்பெய்தி நின்றோளாதலின், சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, உகக.

உங. நின்னடியை வணங்கும்பொழுது.

உச. சாதுசக்கரன் - காரணப்பெயர்; பெரியோர்கூட்டத்திலுள்ளவனென்றவாறு. சக்கரம் - மண்டலம்; இனி, இதற்கு 'ஓம் மணிபத்மேஹூம்' என்ற மந்திரம் சுற்றுப்பக்கத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள உலோகத்தாலாகிய சக்கரமொன்றை வலக்கையில்வைத்து மேற்கூறிய மந்திரத்தை உருவேற ஜபித்துக்கொண

தெருமா லொழித்தாங் கிரத்தின தீவத்துத்
தரும சக்கர முருட்டினன் வருவோன்
வெங்கதி ரமையத்து வியன்பொழி லகவயின்
வந்து தோன்றலு மயங்கினை கலங்கி

டேனும் ஜபியாமலேனும் அச்சக்கரத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டிருத்தல் பௌத்தர்களிற் சிலருடைய ஸம்பிரதாயமாதலால், இவன் அங்ஙனம் செய்யப்பட்டுள்ள நல்ல சக்கரத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டிருத்தலையுடையனென்று பொருள்கூறினும் பொருந்தும். இஃது இக்காலத்து **'திபெத்'** தேசத்துப் புத்தர்களுடைய வழக்கமாகக் காணப்படுகின்றதென்றும், இம்மந்திரத்தை இங்ஙனம் ஜபித்தலால் வரும்பயன், நரகலோகமுதலியவற்றில் முறையேபிறவாமல் தாண்டிச்சென்று நிருவாணமடைதலென்றுங் கூறுவர்.

மீ விசும்பு திரிவோன் - மேலேயுள்ள ஆகாயத்திற் சஞ்சரிப்பவன்; பௌத்தரில் **இருத்தி** (=ஸித்தி) பெற்றோர் ஆகாயவழியேசென்று அவ்வவ்விடங்களில் இறங்கிப் புத்தனுடைய பாதபீடிகை முதலியவற்றைத் தரிசித்தலும், பக்குவிகளுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்தலும், ஏனையோர்க்கு எண்ணியவற்றையளித்தலும் மரபு; இத்தன்மையையுடையோர் சாரணரென்றும் சொல்லப்படுவர். இதனை, "நிலத்திற் குளித்து நெடுவிசும்பேறிச் சலத்திற் றிரியுமோர் சாரணன் றோன்ற" (உச - ம் காதை, சகூ - சஎ) எனவும், "தரும சாரணர் தங்கிய குணத்தோர், கருமுகிற் படலத்துக் ககனத் தியங்குவோர், ரசத் கேது வவ்வழி நிகழ்தலிற், பழையோர் தாமும் பூம்பொழி லிழிந்து" (உஅ - ம் காதை, க0கூ - ககஉ) எனவும் பின்புவருவனவற்றாலுணர்க. இப்படியே சமணரில இருத்திபெற்றோரும் சாரணரென்று சொல்லப்படுவர்; "நீரினிற் பூவில் வானி னிலைத்துழி யொதுங்கு கின்ற, சாரண ரெண்ம ராவர் சமணரி லிருத்தி பொருநராற்றுப்படை, கஙச.

இரத்தின தீவத்து - இரத்தினதீபத்தில்; இது மணிபல்லவமென்னுந் தீவத்திற்கு அயலிலுள்ளதோர் சிறுதீவு. இதிற் புத்தனுடைய பாதக்குறிகள் பொருந்திய உச்சியையுடைய மலையொன்றுண்டு. அதன் பெயர் சமந்தகூடமென்பது; இதனை, "ஈங்கித னயலகத் திரத்தின தீபத், தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை, யறவியங் கிழவோ னடியிணை யாகிய, பிறவியென்னும் பெருங்கடல் விடூஉ, மறவிநாவா யாங்குள து" என்று மேல்வருதலாலுணர்க; கக - ம் காதை, உக - உரு.

உசு. உருட்டினன் - வினையெச்சமுற்று. தருமம் முதலும் முடிவுமில்லாத நித்தியப்பொருளென்பார் தருமசக்கரமென்றும், அதனைத் தடையின்றிச் செலுத்துகின்றானென்பார் உருட்டினனாவருவோனென்றுங் கூறினார், இப்படியே "அறக்கதி ராழி திறப்பட வுருட்டி" என்றார்முன்னும்; ரு - ம் காதை, எசு; தருமத்தை ஸநாதனமென்று வடநூலார் கூறுதல்காண்க. தருமத்தைச் சக்கரமாகவும், அதன் அங்கங்களைச் சக்கரத்திற்குரிய அங்கங்களாகவும் உருவகஞ்செய்து நூல்கள் கூறும்; அதனை, **அச்வகோஷபோதிஸத்துவ**ரென்பவரால் வடமொழியிற் செய்யப்பட்டுள்ள **புத்தசரித காவ்ய**மென்னு நூலில் **தர்மசக்ரப்ரவர்த்தநத்தியேஷண** மென்னும் பதினைந்தாம் வர்க்கத்தினிறுதியிற் காண்க. இனி, முன்னர்க்கூறிய உலோகசக்கரத்தைக் கையில்வைத்துச் சுழற்றிவருவோனெனினும் பொருந்தும்; இப்பொருள், சாதுசக்கரனென்னும் பெயருக்குப் பொருத்தமுடைத்தாதல் காண்க.

உஎ. வெங்கதி ரமையத்து - உச்சிப்

பெற்றோர்" என்று வருதல்காண்க; இது சூடாமணிநிகண்டு, இரண்டாவது மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, ௪.

௨௫. தெருமரல்-மனக்கவற்சி, "செய்யார் தேஎந் தெருமரல் கலிப்ப" என்பரு பொழுதில்; ௫-ம் காதை, ௯௦, ௧௧-ம் காதை, ௧௦௨.

௨௪-௨௮. சாதுசக்கரன் இரிவோன வருவோனா அவன் வந்து தோன்றலுமெனக.

௧௦.—மந்திரங்கொடுத்தகாதை.

மெல்லியல் கண்டனை மெய்ந்நடுக் குற்றனை
நல்கூர் நுசுப்பினை நாணினை யிறைஞ்ச
விராகுலன் வந்தோன் யாரென வெகுளலும்
விராமலர்க் கூந்த லவன்வாய் புதையா
வானூ டிழிந்தோன் மலரடி வணங்காது
நாநல கூர்ந்தனை யென்றவன் றன்னொடு
பகையறு பாத்தியன் பாதம பணிந்தாங்
கமர கேணின் றமரல மாயினு
மந்நீக் தண்ணீ ரமுதொடு கொணர்கே
முண்டி யாமுன் குறிப்பின மென்றலு
மெம்மனை யுண்கே னீங்குக் கொணர்கென
வந்நா ளவனுண் டருளிய வவ்வற
நின்னுங் கொழியாது நின்பிறப் பறுத்திடு
மூவவன மருங்கி லுன்பாற் றோன்றிய
வுதய குமா னவனுன் னிராகுல
னாங்கவ னன்றியு மவன்பா லுள்ள
நீங்காத் தன்மை நினக்குமுண் டாகலிற்

௨௧-௩௦. மெய்நடுக்குறுதல முதலியன இறைபொருளாகப்பிறந்த அச்சமென்னு மெய்ப்பாடு.

௩௧. சாதுசக்கரனைத் தன் மனைவி இறைஞ்சக்கண்டு வெகுண்டமையின், இது குடிகோள்பற்றிவந்த வெகுளி யென்னு மெய்ப்பாடு. 'வந்தோயாரென' என்றும் பாடம்.

௩௨. நாநல் கூர்ந்தனை - நல்வறுமை யுற்றாய்; என்றது-சாரணனைத் துதியாது வீணேயிருந்தாயென்று இகழ்ந்தபடி, "நாடாது துணிந்நா நல்கூர்ந் தனே" என்பர் பின்னும்; ௧௧ - ம் காதை, ௭.

௩௫. பாததியன் - (புத்தனுடைய) பாதத்திற்கு அன்பன்; "திருவாதவூர்ச் சிவபாத்தியன்" என்பதில 'பாத்தியன' என்பது இப்பொருளில வருதல்காண்க. இது நம்பியாண்டார்நம்பிகள் திருவாக்கு. 'பகையறு பார்த்திபன்' என்றும் பாடம்.

௩௬. நின் தமரலம் ஆயினும் - யாம் நினக்குச் சிறந்த அன்பரல்லேமாயினும்.

௩௭. அமுது - அன்னம்; இஃது அமிர்தமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. இதனை ஆருயிர் மருந்தென்று இந்நூலுள்ளே பலவிடத்துங்கூறுவர்.

௩௮. உண்டி - உண்பாய். என்றலும் - என்று நீ சொல்லலும்.

௩௯. எம்மனை - தாயே. கொணர்க என - கொண்டுவருகவென்று சாதுசக்கரன் சொல்லி.

௪௦. அவன் உண்டருளிய அவ்வறம் - சாதுசக்கரன் அமுதுசெய்தமையாலுண்டாகிய அந்தப்புண்ணியம். 'அவனுண் டருளிய வவ்வமுது' என்றும் பாடம்.

௪௧. நின்னுங்கொழியாது - நின்னை விட்டு நீங்காது; நின்னுங்கு:—௪௧ - ம் காதை, ௪௭.

௪௦ - ௪௧. அவ்வறம் நின்பிறப்பை அறுத்திடுமே.

௪௩. உதயகுமரனாகிய அவன்.

௪௪. அவனறியும்-அவன் உன்பால் நீங்காதவிருப்பத்தைச் செலுத்துவதலலாமலும்.

௪௪ - ௪௫. உதயகுமரனை மணிமேகலை இடைவிடாது நினைத்திருந்தாளென்

கந்த சாலியின் கழிபெரு வித்தோர்
வெந்துகு வெண்களர் வீழ்வது போன்மென
வறத்தின் வித்தாங் காகிய வுன்னையோர்
திறப்படற் கேதுவாக சேயிழை செய்தே
னின்னுங் கேளா யிலக்குமி நீநின்

றவ்வைய ராவோர் தாரையும் வீரையு
மாங்கவர் தம்மை யங்கநாட் டகவையிற்
கச்சய மாளுங் கழற்கால வேந்தன
றுசசய னெனபோ னொருவன் கொண்டன
னவருட னங்கவ னகன்மலை யாடிக்
கங்கைப் பேரியாற் றடைகரை யிருந்துழி
மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி
யறவண னாங்கவன் பாறசென் றோனை
யீங்கு வந்தீர் யாரென் றெழுந்தவன்
பாங்குளி மாதவன் பாதம் பணிதலு

பதை, உதயகுமரன் வெட்டுண்டு இறந்த பொழுது, "உவவன மருங்கி னுனபா லுள்ளந், தவிர்விலே னாதலிற் றலைமக டோன்றி, மணிபல லவததிடை பென னைபாவ குய்ததுப், பிணிப்பறு மாசறு பீடிகை காட்டி, யென்பிறப் புணர்த்த" எனறு அவள் கூறியவாற்றாலுமுணர்க, உக - ம் காதை, கரு - ௬ன.

௪அ - ௪௯. நற்திறப் படற்கு ஏதுவாச செய்தேன - நின்மனம ஒருவழிப்படுதற் குக காரணமாகச்செய்தேன; ஒருவழி - வைராககியமார்ககம; "ஒருமன மெயதி யிருவினைப் பிணிவிட, முப்பகை கடந்த நாலவகைப் பொருளுணர்ந்து" என று வருதல்காணக. இது, வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கக - ம

கவிதை

௫௬. கந்தசாலி - சிறந்தவாசனையுள்ள செயதேனெனறது,

றையிறுதாணப.

ஒருவகை நெல; இப்பெயரினதாகிய நெலலொனறு உண்டென்பது, தக்கமா

மணிமேகலையை உவவனத்திலிருந்து மணிபல்லவததிற்குக் கொண்டுபோய்

ரசரித்திரத்தின் உத்தராரததததில் அற வது உச்சுவாசததிலுள்ள கோமினிகளைத யால் நன்றுபுலப்படும். இககாலத்து இந நெல கன்னடதேசதது ளள மங்கலாபுர

புத்தனது பாதபீடிகையைக் காட்டி முற பிறப்பிலசெய்தியை அவள் அறிந்து கொள்ளுமபடி செய்ததனை, உ - ம் காதை, கரு - ௬ன.

ததில் (மங்கலூர்) மிகுதியாகவுள்ளது. மணிமேகலையின உயர்வுபற்றி அவளுக்குக் கந்தசாலி உவமைகூறப்பட்டது. கழிபெருவிதது - மிகச் சிறந்தவிதை.

௪எ. களர் - உப்புநிலம். வீழ்வது போன்ம் - விதைக்கப்பெறுதலையொக்கும்; என்றது, தருமதத்தனுக்குமூலமாகியநீ உத்தமனான விருமபுவாயாயின உன் இயல்பு களர்நிலத்தில் விதைக்கப்பட்ட கந்தசாலியின் விதையைப்போல் பயனற்றுப்போமென்றபடி. என - என்று நினைந்து. 'வெங்களர்' என்றும் பாடம்.

௪அ. தருமதத்திற்குமூலமாகியஉன்னை.

௫௧. தவ்வையாயோர் - முன் பிறந்தோராயோர். 'தவ்வையாகிய தாரையும் வீரையும்' என்றும் பாடம்.

௫௨ - ௫௩. அவர்தம்மைத் துச்சயன மணந்துசெய்துகொண்டான்.

௫௫. அவருடன - தாரை வீரையென்பவருடன. ஆடி - விளையாடி.

௫அ. அவன் - துச்சயன. சென்றேனை - சென்ற அறவணவடிகளை.

௫எ - ௫அ. உ - மகாதை, ௬0 - ௬௧.

௫௯ - ௬0. அவன பாயகு உளனி - அவனுடைய இயல்பை நினைந்து. பணிதலும் - துச்சயன் வணங்குதலும.

௧0.—மந்திரங்கொடுத்தகாதை.

ஃ.ரு

மாதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்
மாதுய ரெவ்வ மக்களை நீக்கி
விலங்குந் தமமுள் வெருஉம்பகை நீக்கி
யுடங்குயிர் வாழ்கவென் றுள்ளங் கசிந்துகத்
தொன்றுகா லத்து நின்றற முரைத்த
குன்ற மருங்கிற் குற்றங் கெடுக்கும்
பாத பங்கயங் கிடத்தலி னீங்கிது
பாதபங் கயமலை யெனும்பெயர்த் தாயது
தொழுது வலங்கொள்ள வந்தே னீங்கிப
பழுதில காட்சியிர் நீயிருந் தொழுமென
வன்றவ னுரைத்த வவ்வுரை பிழையாது
சென்றுகை தொழுது சிறப்புச் செயதலின்

மாதவி யாகியுஞ் சுதமதி யாகியுங்
கோதையஞ் சாய னின்னொடு கூடின
எடு ரறிபிறப புற்றனை யறமபா டறிந்தனை

கூக. கூ - ம் காதை, கக. ஆதிமுதலவ னென்பது முதலியவை, அறவணவடிகள துச்சயனை நோக்கி கூறும் வார்த்தை.

கூஉ. மாதுயர் எவ்வம் - மிக்கதுன்பம்; என்றது பிறப்பிறப்புககளை; துயரெவ்வம - ஒருபொருட் பன்மொழி. நீககி - நீஙகச்செய்து.

கூ௩. வெரூஉம்பகை - அஞ்சுதற்குக் காரணமாகிய பகை 'பகைநீஙகி' என றும் பாடம்.

கூ௪. உயிர் உடங்கு வாழ்க என்று - எல்லாவுயிர்களும் தம்முள மனவேறபாடின்றி ஒத்து வாழ்வனவாக வென்று கருதி; எல்லாவுயிர்களும ஒருபடியாக நிருவாணமடைந்து வாழ்கவென்றுகருதியென்று கூறினும் பொருந்தும். உள்ளம் கசிந்து உக - மனம் கருணைமிகுதியால இரங்கிககரைய.

கூ௫ தொன்று காலத்து - பழையகாலத்தில்.

கூஉ - கூ௫. கஉ - ம் காதை, அஎ-கூஅ.

கூ௫ - கூகூ. நின்று அறம உரைததருன்ற மருங்கில்-எலலா உயிாகளும காணும் படி நின்று தருமோபதேசஞ்செய்த மலையினிடத்தே. அம்மலை கிருத்திரகூடம்; அது, மகததேசததின் இராஜதானியாகிய இராஜகருகநகரததின் ஸமீபத்திலுள்ளது. குற்றம் - காமவெகுளி மயககங்கள்.

கூகூ - கூகூ முதலவன் ஆள்வோன் உயிா வாழ்கவென்று நின்று அறம உரைததருனறம.

கூஎ. பாதபஙகயம் - புத்தனுடைய பாததாமரைக குறிகள்.

கூஅ. பெயர்ததாயது - பெயரையுடைததாயிற்று.

எ0. பழுது இல காட்சியீர் - குற்றமில்லாத அறிவினையுடையீர். தொழுமென - தொழுமினென்று துசசயன முதலியோரை நோக்கி அறவணவடிகள் சொல்ல. 'தொழுமினென்று' எனறும பாடம்.

எக. பிழையாது - தப்பாது.

எஉ. சிறப்பு - விழா; "சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது" என்பது திருக்குறள், கஅ; பூசையெனினும் பொருந்தும்.

எ௩. கோதையஞ்சாயலென்றது-மணிமேகலையை.

எ௪ - எ௩. கஉ - ம் காதை, கஎ - கஅ.

எடு. அறிபிறப் புற்றனை - முற்பிறப்பை யறிந்தாய; 'முந்தைப் பிறப்பெய்தி நின்றேள்' என்று இக்காதையில்

பிறவற முரைப்போர் பெற்றியுங் கேட்குவை
பல்வேறு சமயப் படிற்றுரை யெல்லா
மல்லியங் கோதை கேட்குறு மந்நா
ளிளையள் வளையோ ளென்றுனக் கியாவரும்
விளைபொரு ளுரையார் வேற்றுரு வெய்தவு
மந்தரந் திரியவு மாக்குமிவ் வருந்திறன்
மந்திரங் கொள்கென வாய்மையி னோதி
மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாட்
பொதுவறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன்
றிருவற மெய்துதல் சித்தமென் றுணர்நீ
மன்பெரும் பீடிகை வணங்கினை யேத்தி
நின்பதிப் புகுவா யென்றெழுந் தோங்கி
மறந்தது முண்டென மறித்தாங் கிழிந்து
சிறந்த கொள்கைச் சேயிழை கேளாய்
மக்கள் யாக்கை யுணவின் பிண்ட

முன்னுங் கூறியிருத்தல் காண்க; ௬. அறம பாடு அறிந்தனை - தருமோத்பத்தியை யறிந்தாய்; 'அறம்பாடு சிறக்க' என்றார் முன்னும்; ௯௦ - ம காதை, ௬.

௭௬. பிற அறம் உரைப்போர் - மற்றைச் சமயதருமங்களைச்சொல்லுவோர்.

௭௭. படிற்றுரை - பொய்வார்த்தை.

௭௮. அல்லியங்கோதை - முன்னிலைப்பெயர். 'கேட்குறுநாளில' என்றும் பாடம்.

ந்து முற்றப்பெற்ற, மங்கலத்திருநாள் - பௌர்ணிமையில்; புத்தன் ஞானம் பெற்றதினம் வைசாகசுத்த பௌர்ணிமையாதலால, அதனை விளக்குதறபொருட்டு 'மதிநாண முற்றிய மங்கலத திருநாள்' என்றார். புத்தன்பிறநத தினமும் அதுவே. இதனால், வைசாகசுத்த பௌர்ணிமையைச் சிறந்த திருநாளாகப் பௌத்தர் இக்காலததுங கொண்டாடுவர்.

எக. இளையன் - இளமையையுடையாள். வளையோள் - வளைகளையுடையாள்.

அ0. வினைபொருள் உரையார் - வினையின்ற தத்தம் சமயதத்துவங்களைச் சொல்லார்; இயல்பன்றெனபார் வினைபொருளொன்றார்; ஆதலாலென ஒருசொல் வருவிக்க. வேறுருு - வேறுவடிவம்.

எக - அ0. உகூ - ம் காதை, சுஅ-சுக.

அக. அந்தரம் - ஆகாயம். 'அந்தரஞ் சேறலும்' என்றும் பாடம்.

அஉ. வாய்மையின் ஓதி - நால்வகை வாய்மையுடன் அம்மந்திரங்களை உபதேசித்து; வாய்மையின் - உண்மையுடனெனறுமாம்.

அங. மதிநாள் முற்றிய - சந்திரன் நாள்தோறும் ஒவ்வொரு கலையாகவளர்

அச பொதுவறிவு இகழ்ந்து - சாமானிய ஞானத்தைவெறுத்து, புலம் உரம் மாதவன - நான்குவகையாகிய சத்தியங்களை அறிதற்குரிய ஞானத்தையடைந்த புத்தனுடைய; புலம - மெய்ஞ்ஞானம், திருமுருகாற்றுப்படை, சுக.

அரு. சிததம் (=வித்தம்) - நிச்சயம்.

அசு. வணங்கினை - வணங்கி.

அஎ. மறித்து ஆகரு இழிந்து - மீட்டும் அவ்விடத்தேயிறங்கி.

அஅ. கொள்கை - விரதம்; "சான்ற கொள்கை" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, சஅ0.

கூ0. மனிதருடைய உடம்பு உணவாலாகியதொகுதி; 'உண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்டம்' என்பது, புறநானூறு, கஅ.

கூ0.—மந்திரங்கொடுத்தகாதை.

மிப்பெரு மந்திர மிரும்பசி யறுக்குமென்
றுங்கது கொடுத்தாங் கந்தர மெழுந்து
நீங்கிய தாங்கு நெடுந்தெய்வந் தானென.

மந்திரங்கொடுத்தகாதை முற்றிற்று.

கக. எல்லாமந்திரததிலும் சிறந்ததென்பார் பசியொழிக்குமநதிரததைப் பெருமந்திரமென்றார்.

கூ. நெடுநதெய்வம் நீஙகியது. 'நீஙகிய தாங்க நெடுநதெய்வம்' என்றும பாடம்.

க - கூ. ஆயிழை ஆசனத்தால் அறிந்தபிறவியளாயினள்; இவள்பெற்றியும் ஐதென்று வந்துதோன்றிய தெய்வம், நின்றோள்கேட்ப "நீயோதோன்றினே; நின்னடிபணிந்தேன்; வைததேன; கொணடேன்; எற்றினேன்; புலம்பு அறுக" என்று ஆசனததைவலஙகொணடு வணஙகாநிற்ப, அப்பொழுது அததெய்வத்தின்முன்னாப் பொருந்தி 'உன திருவருளால் எனபிறப்புணாந்தேன், என்கணவன் யாஙகுளன்' என்று மணிமேகலைகேட்டலும், அததெயவம் "இலககுமி! கேள், பொழிலில் இராகுலனொடு நீபுலந்தாய்; அப்புலவியை மாற்றவேண்டி அவன் உன்னடியை வணஙகும்பொழுது, சாதுசக்கரன் திரிவோன் வருவோன் அவன் வெஙகதிர மயத்துப் பொழிலினுள்ளே வநது தோன்றலும், நீ கண்டு மயங்கிக கலஙகி டுககுற்று நாணி இறைஞ்ச, இராகுலன் 'வந்தோன்யார்' என்று வெகுளலும், நீ அவன்வாயைப்புதைதது 'இழிந்தோனுடைய அடியைவணங்காது நாகல்கூர்ங் கனே' எனறுசொலலி அவனொடு பாத கியன்பாதம்பணிந்து, 'அமர, சேள, கோணர்கேம்; உணடி; யாம் உன்குறிப்பினம்' என்றலும், அவன் 'கொணர்க' என்று உணடருளிய அவ்வறம் நின்னை யொழியாது நின்பிறப்பையறுத்திடும்; உவவனத்தில்தோன்றிய உதயகுமரன் முன் இராகுலன்; அவனுக்கன்றி அவன் பால உள்ளநீஙகாத்தன்மை நினககுமுண்டாதலின், நினதியல்பு வீழ்வது போலுமென்றெண்ணி உன்னை ஒர்திறப்படற்கு ஏதுவாச்செய்தேன்; இலக்குமி! இன்னுங்கேள்; தாரையும்வீரையும் நின்தவ்வையராவோர்; அவர்தம்மைத் துச்சயன்கொண்டனன்; அவன் அவருடன் மலையாடி அடைகரையிலிருந்துழிச் சென்ற அறவணனை அவன 'ஈநதீர்யார்' என்ற எழுந்து அவனுடைய பாதததைப்பணிதலும, அவன 'பாதபங்கயததைத் தொழுது வலஙகொள்ளவந்தேன; நீருந்தொழும்' என்ற வுரைபிழையாது சென்று தொழுது சிறப்புச செய்தலின், தாரையும வீரையும் நின்னொடு கூடினர்; உற்றனை; அறிநதனை; பெற்றியும் கேட்குவை; அந்நாள், யாவரும உனக்கு உரையார்; ஆதலால், இம் மநதிரங்கொள்க" என்று அவற்றை உபதேசிதது, "உணர்நீ; நினபதிப்புகுவாய்" என்று எழுந்தோங்கி அததெய்வம், "யான் மறந்ததுமொன்றுண்டு" என்று மறித்தும் இழிந்து, "கேளாய்; யாக்கை உணவின்பிண்டம்; இப்பெருமந்திரம் இரும்பசியறுககும்" எனறு அம்மந்திரத்தைககொடுதது எழுந்து நீங்கியதென வினைமுடிவுசெய்க.

பதினொன்றாவது

பாத்திரம்பெற்றகாதை.

[பதினொன்றாவது மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை கோமுகியென்னும் பொய்கையிலெழுந்த பாத்திரங்கொடுத்தபாட்டு.]

மணிமே கலாதெய்வ நீங்கிய பின்னர்
மணிபல் லவத்திடை மணிமே கலைதான்
வெண்மணற் குன்றமும் விரிபூஞ் சோலையுந்
தண்மலர்ப் பொய்கையுந் தாழ்ந்தன ளொதுங்கி
காவதந் திரியக் கடவுட் கோலத்துத்
தீவ திலகை செவ்வனந் தோன்றிக்
கலங்கவிழ் மகளிரின் வந்தீங் கெய்திய
விலங்குதொடி நல்லாய் யாரீ யென்றலு
மெப்பிறப் பகத்துள் யாரீ யென்றது
பொற்கொடி யன்னாய் பொருந்திக் கேளாய்
போய பிறவியிற் பூமியங் கிழவ
னிராகுலன் மனையா ளிலக்குமி யென்பே

௲. குன்றமுதலியவற்றிற்கு இரண்டனுருபு விரிக்க.

௪. 'தண்புனற் பொய்கையும்' என்றும் பாடம். தாழ்ந்தனள் நோக்கி - தாழ்ந்து நோக்கி=மெல்ல நோக்கி.

௫. காவதம் - காதம்; 'வ' பகுதிப் பொருள் விகுதி யென்பர் அடியார்க்கு நல்லார்; சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண் காதை, ௲௲. கடவுட்கோலம் - தெய்வ வேடம்.

௧ - ௫. நீங்கியபின்னர் மணிமேகலை நோக்கித் திரியவென்க.

௬. தீவதிலகை.— பதிகம் - ௫௲; இத்தீவிலுள்ள புத்தனுடைய பாதபீடிகையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு மணிபல்லவத்திலிருப்பவள்; ௧௧ - ம் காதை, ௨௭ - ௨௮. செவ்வனம் - செவ்விதாக; வேறாகவெனினும் பொருந்தும்; "திருமக ளிருக்கை செவ்வனஞ் சழிந்து" என்பதிற்காணக; இது சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, ௧௨௭.

௭. கலம் - கப்பல். மகளிரின - மகளிர்போல.

௮. தொடி - வளை. என்றலும் - என்று தீவதிலகை சேட்கவும 'இலங்குதொடி யன்னு யார்நீ யென்ன' என றும பாடம.

௬ - ௮. தீவதிலகை தோன்றி யார்நீ யென்றலும்

௯. 'எப்பிறப் பகத்துள்' என்பதுமுதலியன மணிமேகலையின் வார்த்தை.

௧௦ பொற்கொடி யன்னாய் - காமவல்லியையொப்பாய்.

௧௧. போய பிறவி - சென்ற பிறப்பு. கிழவன் - உரியவன்.

௧௨. மனையாள் - யான் மனைவி. இலக்குமி என்பேர் - இலக்குமியென்பது

௧௧.—பாத்திரம்பெற்றகாதை.

ஈய பிறவியி லாடலங் கணிகை
மாதவி யீன்ற மணிமேகலையா
௧௫ னென்பெயர்த தெய்வ மீங்கெனைக் கொணாவிம்
மன்பெரும் பீடிகை யென்பிறப் புணர்ந்தே
னீங்கென் வரவிதீங் கெய்திய பயனிது
பூங்கொடி யன்னா யார்நீ யென்றலு
மாயிழை தன்பிறப் பறிந்தமை யறிந்த

௨௦ தீவ திலகை செவ்வன முரைக்கு
மீங்கித னயலகத் திரத்தின தீவத்
தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை

எனது பெயர். 'இலக்குமி யெனபேன்' எனறும் பாடம்.

கரு. ஆய பிறவியில் - இப்பிறப்பில்.

கரு-கச. பலவகையினராகிய கணிகையர்களுள் மாதவி நாடகக்கணிகையாதலின், அதனை விளககுதற்பொருட்டு 'ஆடலங் கணிகை மாதவி' என்றாள். கணிகையர்களின்வகையினை, சிலப்பதிகாரம் இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதையிலும்,ஊர்காண்காதையிலும் காண்க.

கடு. என்பெயாததெய்வமென்றது மணிமேகலாதெய்வத்தை.

கசு. பீடிகை - பீடிகையால்.

கஎ. பயணிதுவென்றது, பழம்பிறப்புணர்ந்ததனை.

கஅ. என்றலும் - என்று மணிமேகலை கேட்கவும்.

கக. ஆயிழை - மணிமேகலை. அறிந்தமை - அறிந்த தன்மையை.

௨௦. உரைக்கும் - சொல்லுவாள்.

மேல்வருவன தீவதிலகையின்வார்த்தை.

௨க. இதன் அயலகத்து - இந்த மணிபல்லவத்தின் அயலிடத்துள்ள, இரத்தினதீவதது - இரத்தினதீவததில்.

௨௨. ஓங்குயர் சமந்தத்து - மிகவுமுயர்ந்த சமந்தமென்னு மலையினது, உச்சி மீமிசை - உச்சியின்மேலே; மீமிசை - மேல்; "கொல்களிற்று மீமிசைக்கொடி" என்பது புறநானூறு, க. 'ஓங்குயர் சிமயத்து' என்றும் பாடம். இம்மலைககுச் சமனொளியென்றும் பெயருண்டு; "இலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னுஞ், சிலம்பினை யெய்தி வலங்கொண்டு மீளுந், தரும சாரணர்" (உஅ-ம் காதை, க0எ - க0க) என்று பின்வருதலாலுணர்க.*

* "ஆறைந்தி யோசனைத், தென்றிசை மருங்கிற் சென்றுதிரை யுடுத்த, மணி பல் லவத்திடை" (சு - ம் காதை, உகக - உகரு) என்றதனால் மணிபல்லவம் காவிரிப் பூம்பட்டினத்திற்குத் தெற்கே முப்பதுயோசனைதூரத்திலுள்ளதென்றும், "ஈங்கித னயலகத் திரத்தின தீவத, தோங்குயர் சமந்தத துச்சி மீமிசை, யறவியங் கிழவோ னடியிணை யாகிய, பிறவி யெனனும் பெருங்கடல் விடூஉ, மறவி நாவா யாங்குள தாதலின்" (கக - ம் காதை, உக - உரு) என்றதனால் இரத்தினதீவம் மணிபல்லவத் திற்கு அயலிடத்துள்ளதென்றும், அதிற் புத்தனுடைய பாதகுறிகளுள்ள உச்சி யையுடைய சமந்தமென்னு மலையொன்றுண்டென்றும் தெரிதலாலும், "இலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னுஞ், சிலம்பினை யெய்தி வலங்கொண்டு மீளுந், தரும சாரணர்" (உஅ - ம் காதை, கOஎ - கOக) என்பதனால் இலங்காதீவத்திற் சமனொளி யென்று பெயருள்ள புத்தஸ்தலமாகிய மலையொனறுண்டென்று தெரிதலாலும் முன்னுள்ள சமநதமென்பதும், பின்னுள்ள சமனொளியென்பதும் இலஙகையிலுள்ள 'ஆடம்ஸ்பீக்' என்று 'இங்கிலிஷ்' பாஷையில் வழங்கும் மலையையே குறிக்கின்றன

யறவியங் கிழவோ னடியிணை யாகிய
பிறவி யென்னும் பெருங்கடல் விடூஉ
மறவி நாவா யாங்குள தாதலிற்
றொழுது வலங்கொண்டு வந்தே னீங்குப்
பழுதில் காட்சியிந் நன்மணிப் பீடிகைத்
தேவர்கோ னேவலிற் காவல் பூண்டேன்
தீவ திலகை யென்பெய ரிதுகேள்
டரும தலைவன் றலைமையி னுரைத்த

உசு. அறவியங் கிழவோன் - அறத்திலே நிற்கின்ற உரிமையையுடையோனாகிய புத்தன்; "அறவியாற் காறுமூன்றும்" (குணமாலையார்இலம்பகம், உ௭௧) எனவும், "அறவிய மனத்தராகி" (முத்தியிலம்பகம், உ௭௧) எனவும் வருவன சீவகசிந்தாமணி; "அறவிய மனத்தினே யாகி" எனவும், "அறவியான் றூனு மறவமிர்த மீந்தான்" எனவும் வருவன நீலகேசி. இணை - இரண்டு.

உ௪. பிறவி காரணகாரியத்தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றிவருதலின், 'பிறவியென்னும் பெருங்கடல்' என்றார். விடேம் - கடத்தும்.

உ௫. அறவி நாவாய் - அறத்திலே நிற்பதாகிய நாவாய்; நாவாய் - கப்பல்.

உஉ - உ௫. உச்சிமிசை அடியிணையாகிய நாவாய் உள்ளது.

உக - உ௫. பிறவியாகிய பெருங்கடலைக்கடத்தும் அடியிணையாகிய நாவாயென்க; இப்படியே "பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவ னடிசேராதார்" (திருக்குறள், ௰) என்று வருதல் காண்க.

உ௬. ஈங்கு வந்தேன்.

உக-உ௬. இம்மணிபல்லவத்தின் அயலிடத்தேயுள்ளதாகிய இரத்தினதீவத்துள்ள சமந்தமென்னுமலையினது உச்சியிற் புத்தனது பாதமாகிய அறவிநாவாய் உள்ளதாதலால் அதனைத் தொழுது வலங்கொண்டு ஈங்குவந்தேனென்றாளென்க.

உ௭. பழுது இல காட்சி - குற்றமற்ற தோற்றத்தையுடைய. பீடிகை - பீடத்தை.

உ௮. காவல் பூண்டேன் - காத்தலை மேற்கொண்டேன்.

உ௯. என்பெயர் தீவதிலகையென்பது.

௩௦. தருமராசனென்பது புத்தன்பெயர்களுள் ஒன்றாதலின், தருமதலைவனென்றாள்.

வென்றெண்ணுவதற் கிடமுண்டு. எங்ஙனமெனின், இலங்கைத்தீவின் மேன

மாகாணத்தில் தென்கிழ்ப்பிரிவில் இரத்தினபுரியென்ற ஓரிடமும், சிலராற் சமந்தகூடமென்றும் சிலராற் சமனொலியென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ள மலையொன்றும் உள்ளனவென்று யாழ்ப்பாணம் - வட்டுக்கோட்டை, வே. சதாசிவப்பிள்ளையென்பவராற் கி. பி. 1884-ம் வருஷத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள இலங்கைப்பூமிசாஸ்திர சங்கிரகமென்னும் புத்தகத்தால தெரிகின்றன. மணிபல்லவம் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத்தெற்கே ஆறைந்துயோசனைதூரத்துள்ளதென்றும் அதன் அயலிலுள்ளது இரத்தின தீவமென்றும் முன்பு கூறியதற்கு 'ஆடம்ஸ்பீக்' காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத்தெற்கே சற்றேறக்குறைய முப்பது காததூரத்திலிருத்தலும், அம்மலை பண்டைக்காலத்துச் சமந்தமென்றும் சமனொளியென்றும் கூறப்பட்டுவந்ததென்பதற்கு இக்காலத்து அது 'சமந்தகூடம்' 'சமனொலை' என்று கூறப்படுதலும், அம்மலை இரத்தினதீவத்துள்ளதென்பதற்கு அதனைச்சார்ந்த ஓரிடம் 'இரத்தினபுரி' என்று பெயர்பெற்றிருத்தலும், சமனொளியென்பது இலங்காதீவத்துள்ளதென்பதற்கு அஃது இலங்கைத்தீவிலிருத்தலும் சான்றாதலறிக.

கக.—பாத்திரம்பெற்றகாதை. கக

பெருமைசா னல்லறம் பிறழா நோன்பினர்
கண்டுகை தொழுவோர் கண்டதற் பின்னர்ப்
பண்டைப் பிறவிய ராகுவர் பைந்தொடி
யரிய ருலகத் தாங்கவர்க் கறமொழி
யுரிய துலகத் தொருதலை யாக
வாங்கன மாகிய வணியிழை யிதுகே
ளீங்கிப் பெரும்பெயர்ப் பீடிகை முன்னது
மாமலர்க் குவளையு நெய்தலு மயங்கிய
கோமுகி யென்னுங் கொழுநீ ரிலஞ்சி
யிருதிள வேனிலி லெரிகதி ரிடபத்
தொருபதின் மேலு மொருமூன்று சென்றபின்
மீனத் திடைநிலை மீனத் தகவையிற்

௯௧ - ௯௩. நோன்பினரே இப்பீடிகையைத்தரிசித்துக் கைதொழுதற்கு உரியராவார்; அங்ஙனந்தரிசித்தபின்பு அவர் பழையபிறப்பின்செய்தியையறியும்அறிவையுடையராவார்.

௯௪ - ௯௫. அரியர் உலகத்து - அத்தன்மையையுடையோர் உலகத்திற் பெறுதற்கரியர், அவர்க்கு அறமொழி உரியது - அவர்க்குத் தருமபதம் உரிமையையுடையது. ஒருதலையாக - நிச்சயமாக.

௯௬. ஆங்கனமாகிய அணியிழை - அத்தன்மையையுடையாயாகிய அணியிழாய்; என்றது, நீ தருமபதங்கேட்டற்கு உரிமையையுடையாயென்றபடி.

௯௭. பெயர் - புகழ்; பெரும்பெயர் - வீடுமாம்; "மிக்குப் புகழெய்திய பெரும்பெயர் மதுரை" என்பதனாலறிக; இது மதுரைக்காஞ்சி, ௬௯௯.

௯௮. மயங்கிய - கலந்த.

௯௯. கோமுகி - மணிபல்லவத்துள்ள ஒருபொய்கை; காரணப்பெயர்; பசுவின் முகம்போன்ற வடிவமுடையதென்பது பொருள். இலஞ்சி - பொய்கையில். 'என்னுமிக கொழுநீ ரிலஞ்சி' என்றும் பாடம்.

௯௭ - ௯௯. முன்னிடத்ததாகிய இலஞ்சியில்.

ஆபுத்திரன் வேண்டுகோளின்படி கோமுகியென்னும் பொய்கையினுள்ளேயிருந்து அமுதசுரபியென்னும் பாத்திரம் ஒவ்வொருவருடத்தும் மேலேவந்து தோன்றுந்தினம் புத்தனுடைய ஜனனகாலமாகிய விசாகநட்சத்திரத்தோடு கூடிய வைசாகசுத்த பௌர்ணிமையாதலின், அத்தினத்தை மேலேவரும் நான்கடிகளாற் சிறப்பித்துக் கூறுவார்.

௪0. இருது இளவேனிலில் - இளவேனிற்பருவத்தில்; பன்னிரண்மோதங்களுள் ஆவணிமுதலிய இரண்டிரண்மோதங்கள் இருதுவெனவும் பெரும்பொழுதெனவும் பருவமெனவுங் கூறப்படும். அவை, முறையே கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனிலென ஆறுவகையாம். அவற்றுள், ஈண்டு இளவேனிலென்றது சித்திரை வைகாசி மா[illegible]ங்களை. கதிர் எரி இடபத்து - சூரியன் மிக்க வெம்மையைச் செய்கின்ற வைகாசிமாதத்தில்.

௪௧. ஒருபதின் மேலும் ஒருமூன்று சென்றபின் - இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுள் கார்த்திகைமுதலாகிய பதின்மூன்றுநட்சத்திரங்கள் சென்றபின்பு.

௪௨. மீனத்து இடைநிலைமீனத்து அகவையின் - நட்சத்திரங்களுள் நடுவில் நிற்றலையுடையதான விசாகநட்சத்திரத்தில்; "போதித் தலைவனொடு பொருந்திய போழ்தது" என்று பின்புவருதலின், ஈண்டு விசாகம் கொள்ளப்பட்டது. அச்சுவினிமுதலிய இருபத்தேழனுள் பதினான்காவதும் நடுவிலுள்ளதுமாகிய நட்சத்திரம் சித்திரையாக இருக்க அதனை நடுவிலுள்ளதாகக்கூறாமல் இவ்விடத்தில் விசாகத்தைக்கூறியது என்னையோவெனின், ஒவ்வொருவருட

போதித் தலைவனொடு பொருந்தித் தோன்று

மாபுத் திரன்கை யமுத சுரபியெனு

த்தும், பகலையும் இரவையும் சமனாக முப்பது முப்பது நாழிகையாகவேபெற்ற இரண்டு விஷுவததினங்களுள் ஒன்றாகிய மேஷாயனத்திற் சூரியனுக்கு எந்தநட்சத்திரத்திற் பிரவேசமுண்டாகின்றதோ அதை நட்சத்திரங்களில் முதலாவதாகக் கூறுவது சோதிடநூற்றுணிபாதலாலும் முன்னொருகாலத்திற் சூரியனுக்குக் கிருத்திகாப்பிரவேசமிருந்தபொழுது மேஷாயனம் நேரிட்டிருந்ததென்றும் அதுபற்றிக் கார்த்திகையை முதலாகக்கொண்டு நட்சத்திரங்களை எண்ணிவந்தார்களென்றும் பழைய சோதிடநூல்களால் தெரிகின்றமையாலும் நட்சத்திரங்களின் நடுவிலுள்ளதை விசாகமென்றுகூறியது குற்றமன்றென்க. இப்படியே முன்னொருகாலத்தில் நட்சத்திரங்களைக் கார்த்திகை முதலாக எண்ணிவந்தார்களென்பது, கிருஷ்ணயஜுர்வேத ஸம்ஹிதையாலும் புத்தன் அடைந்தமையால், இஃது இப்பெயர்பெற்றதென்பர்; புத்தன் இதனடியிலிருந்தானென்பதை, "போதி நீழற் பொருந்தித் தோன்று, நாதன்" (கக-ம் காதை, எரு - எசு) எனவும், "போதி மூலம் பொருநதிய சிறப்பி, னாதன்" (கஉ - ம் காதை, கoக - கoஉ) எனவும், "ஓங்குயர் போதி யுரவோன்" (கஉ - ம் காதை, ககக) எனவும், "போதித தலைவனொடு" (கரு - ம் காதை, உக) எனவும், "போதி மாதவன்" (கரு - ம காதை, உகூ) எனவும், "முன்னவன் போதியி னல்லறம்" (உஅ - ம் காதை, கஎக) எனவும், "பைம்பூம் போதிப் பகவற்கு" (உஅ - ம் காதை, கஎச) எனவும, "போதி மூலத்து, நாதன்" (உகூ - ம காதை, உரு - உசு) எனவும், "போதி மூலம பொருந்தி யிருந்து" (கூo - ம காதை, கo) எனவும இந்நூலுள்ளே பின்

கிருஷ்ண பஜுர்வேத பிராஹ்மணததாலும் தெரிகின்றதென்பர். உச்சயினி நகரத்தில் விக்கிரமார்க்கனுடைய அவைககளத்திலிருந்த நவரத்தினங்களுள் ஒருவரென்று சொல்லப்படுகிற வராகமிகிரரென்கிற பிரவித்த ஜ்யோதிஷ்கர், தமதுகாலத்தில மேஷாயனத்திற் சூரியனுக்கு அச்வினீநட்சத்திரப் பிரவேசமுண்டாயிருத்தலையறிந்து பழையவழககத்திற்கு மாறாக நட்சத்திரங்களை அச்வினீமுதலாக எண்ணும் வழக்கத்தை வற்புறத்தினமையின், இக்காலத்தில் நட்சத்திரங்கள் இங்ஙனம் எண்ணப்பட்டு வருகின்றனவென்பர். 'அதவயின்' என்றும் பாடம்.

௪௧ - ௪௨. இங்கே விசாகநட்சத்திரத்தைப் பதினைன்காவதாகக் கூறியிருத்தலின், இந்நூலாசிரியர் நட்சத்திரங்களைக் கார்த்திகைமுதலாக எண்ணிவந்தகாலத்தினரென்பது ஊகித்தறியப்படுகின்றது.

௪௩. போதி - அரசமரம்; இதற்குப் போதத்தையுடையதென்பது பொருள்; போதம் - ஞானம்; இதனடியிலிருந்த பொழுது நால்வகைச்சத்தியங்களையும் அறிந்துகொள்ளுதற்குரிய ஞானத்தைப் வருவனவற்றாலுணர்க. இது மகாபோதியெனவுங் கூறப்படும். தலைவன் - புததன். இனி, போதியென்பதற்கு ஞானமென்று பொருள்செய்தல் பௌததர் சைனர்களுடைய வழககமாகவிருததலின், போதிததலைவனென்றதறகு ஞானத்திற்குத தலைவனென்று பொருள் கூறினும் பொருந்தும்; "போதிச் செல்வம் பூணடவ ரேத்தும் பொலிவினொலாதிக காலத தந்தணன் காதன் மகனுத்தான்" என்பதிற காண்க; இது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ௩௯௯. தோன்றும் - முற்று.

௪௦ - ௪௩: - கடு - ம் காதை, ௨௩ - ௨௪.

௪௪. அமுத சுரபி - அமுததினது மணம்போன்ற மணமுடையதென்றும், அமுதத்தைக்கொடுக்கும் காமதேனுவைப்போன்றதென்றும் பொருள் கூறலா; அமுதம்-அமிர்தம், உணவு. சுரபி-மணம், காமதேனு. இஃது ஆருயிர்மருந்தென்றுங் கூறப்படும்; ௨௧ - ம காதை, ௪௪௩.

௪௦ - ௪௪. அமுதசுரபி, புததன்பிறந்த காலத்தே ஒவ்வொருவருடத்தும் கோமுகியென்னும் பொய்கையிலிருந்து தோன்றுதலின், 'போதித் தலைவனொடு பொருந்தித் தோன்றும்' என்றார்.

கக.—பாத்திரம்பெற்றகாதை.

மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடி கேளா
யங்கா ளிங்கா ளெப்பொழு திப்பொழுது
நின்னாங்கு வருவது போலு நேரிழை
யாங்கதிற் பெய்த வாருயிர் மருந்து
வாங்குநர் கையகம் வருத்துத லல்லது
தான்றொலை வில்லாத் தகைமைய தாகு
நறுமலர்க் கோதை நின்னூ ராங்க
ணறவணன் றன்பாற் கேட்குவை யிதன்றிற
மென்றவ ளுரைத்தலு மிளங்கொடி விரும்பி
மன்பெரும் பீடிகை தொழுதனள் வணங்கித்
தீவ திலகை தன்னொடுங் கூடிக்
கோமுகி வலஞ்செய்து கொள்கையி னிற்றலு
மெழுந்து வலம்புரிந்த விளங்கொடி செங்கையிற்
றொழுதகை மரபிற் பாத்திரம் புகுதலும்
பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி மடவாள்
மாத்திரை யின்றி மனமகிழ் வெய்தி
மாரனை வெல்லும் வீர நின்னடி
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் நின்னடி

௪௩ - ௪௬. பாத்திரம் தோன்றும்.

௪௭. நின்னுங்கு வருவது போலும் - அப்பாத்திரம் நினைகையிடத்து வருவது போலும்; நின்னுங்கு.— ௧௦-ம் காதை, ௩௧. "நின்னுங்கு வரூஉ மென்னெஞ்சினை, யென்னுங்கு வாரா தோம்பினைகொண்மே." என்பது கலித்தொகை, ௨௩.

௪௮. அதில் - அமுதசுரபியென்னும் பாத்திரத்தில். ஆருயிர் மருந்து - அன்னம்; பசிநோயால் வருந்தாவண்ணம் உயிர்களைப் பாதுகாத்தலின், இஃது இங்ஙனங் கூறப்பட்டது; "அகன்சுரைப் பெய்த வாருயிர் மருந்து" என்பர் பின்னும்; ௧௧-ம் காதை, ௧௧௭. சோற்றையும் தண்ணீரையும் இருமருந்தென்பர் கோவூர்கிழார்; இதனை, புறநானூறு, ௭௦ - ம் பாட்டிற்காண்க.

௪௯. கையகம் - கையிடத்தை.

௫௦. தானென்றது - அன்னத்தை. 'தான்றொலை வறியா' என்றும் பாடம்.

௫௧. கோதை - விளி. 'நறைமலர்க் கோதை' என்றும் பாடம்.

௫௨. இதன்றிறம் - இப்பாத்திரத்தின் வரலாறு. இதன்றிறத்தை அறவணன் பாற்கேட்குவை.

௫௩. அவள் - தீவதிலகை. இளங்கொடி - மணிமேகலை.

௫௪. தொழுதனள் வணங்கி - கைகுவித்து வந்தித்து.

௫௫. கொள்கையின் நிற்றலும் - நியமத்தோடு மணிமேகலைநிற்றலும்.

௫௭. எழுந்து - கோமுகியிலிருந்து எழுந்து. இளங்கொடி - மணிமேகலை.

௫௭ - ௫௮. பாத்திரம் எழுந்து இளங்கொடியினுடைய செங்கையிற்புகுதலும்.

௬௦. மாத்திரையின்றி - அளவின்றி.

௬௧. 'மாரனை' என்பது முதலியன, பாத்திரம்பெற்ற மகிழ்ச்சியால் மணிமேகலை புத்தனைக் குறித்துச் செய்யுந் துதிகள். 'மாரன்' என்பதற்குப் பொருள், ௩ - ம் காதை, ௭௭ - ம் அடிக்குறிப்பிற் காண்க.

௬௨. ௩ - ம் காதை, ௧௦௩. தீ நெறிக் கடும்பகை - கொடிய வழிகளாகிய மிக்க

பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய் நின்னடி
துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி
யெண்பிறக் கொழிய விறந்தோய் நின்னடி
கண்பிறர்க் களிக்குங் கண்ணோய் நின்னடி
தீமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி

பகையை; காமமுதலியவற்றை 'அரிஷட் வர்க்கம்' என்றும், 'வைரி' என்றும் வடநூலார் கூறுதல்போலத் தீநெறியைக் கடும்பகையென்றார். 'கடப்போய் நின்னடி' என்றும் பாடம்.

௬௩. பிறர்கு அறம் முயலும் பெரியோய் - மற்றையோர்க்குப் புண்ணியமுண்டாதற்கு முயலுகின்ற பெரியோனே; இப்படியே "பிறர்க்கற மருளும பெரியோன்" என்பர் பின்னும்; உக-ம் காதை, ௧௭அ. போதிவிருட்சத்தினடியிற் புத்தனுக்கு ஞானோதயமானபொழுது மாரன் அவனைநோக்கி 'நீ இப்பொழுதே நிருவாணமடை' என்றுசொல்ல, புததன் மயங்குகையில், பிரஹ்ம தேவர்வந்து 'நீ இப்பொழுது அடையவேண்டாம்; நீ யறிந்த தருமத்தை உபதேசித்து நிருவாணமடைதற்குரியவழியை எல்லோர்கருங் காட்டிவிட்டு அப்பாற் செல்க' என்றலின், புத்தன் தருமோபதேசஞ் செய்யத்தொடங்கினனென்று புத்தசரிதத்தால் தெரிகின்றது.

௬௪. துறக்கம் - சுவர்க்கம். அழிவற்ற நிருவாணமே அவனால் விரும்பப்பட்டமையின், அழிதன் மாலையதாய துறக்கம் வேண்டப்படாததாயிற்று.

௬௫. எண் பிறக்கு ஒழிய இறந்தோய் - மாந்தர்களுடைய எண்ணங்கள் எட்டாமற் பின்னே கிடக்கும்படி மேற்பட்ட நிலையிற் சென்றோனே; பிறக்கு - பின்; "துறைபிறக் கொழியப் போகி" என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை, ௩௫௧; "முதிர்காய் வள்ளியங் காடுபிறக் கொழிய" என்பது முல்லைப்பாட்டு, ௧௦௧. இறத்தல் - கடத்தல். 'இருந்தோய் நின்னடி' என்றும் பாடம்.

ஞானம். புத்தன் பலர்க்குத் தருமோபதேசஞ்செய்த ஆசிரியனாதலின், இங்ஙனங்கூறினார். இனி, உலோகோபகாரத்திற்காகப் புத்தனெடுத்த அநேக ஜாதகங்களுள், ஒன்றில் இவன் கொடையைப் பரிசோதிக்கவெண்ணி, இந்திரன்வந்து இரண்டுகண்களையுங் கேட்டபொழுது இவன் அவற்றைக் கொடுத்தானென்பராகலின், இதற்கு இந்திரனுக்குக் கண்ணைக்கொடுத்தோயென்று பொருள்கூறினும் பொருந்தும். இதனைப் பின்வரும் பாடல்களாலுணர்க. "விண்ணவர் நாயகன் வேண்டக், கண்ணினி தளித்த காதற், புண்ணிய னிருந்த போதி, நணணிட நோய்நலி யாவே". இது வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௬-ம் கவித்துறையின் உதாரணம். "கண்கொடுத்தான் றடிகொடுத்தான் கயப்புலிக்குத் தற்கொடுத்தான், பெண்கொடுத்தா னுடம்பினையும் பிளந்திட்டுப் பிறர்க்கீந்தான, மண்கொடுத்தான் மகக்கொடுத்தான் மன்னுந்தற் சேர்ந்தார்க்கு, விண்கொடுத்தா னவன்கொடுத்த விரித்துரைப்பன் கேளென்றாள்" இது நீலகேசி. "மிக்கதனங் களைமாரி மூன்றும் பெய்யும் வெங்கனிற்றை மிகுசிந்தா மணியை மேனி, யொக்கவரிந் தொருகூற்றை யிரண்டு கண்ணை யொளிதிகழுந் திருமுடியை யுடம்பி னூனை, யெக்கிவிழுங் குருதிதனை யரசு தன்னை யின்னுயிர்போற் றேவியையீன் றெடுத்த செல்வ, மக்களைவந் திரந்தவர்க்கு மகிழ்ந்தே யீயும் வானவர்தா முறைந்தபதி மாணு வூரே" இது நீலகேசிவிருத்திசமயதிவாகரத்திற் கண்டசெய்யுள்.

௬௭. தீமொழி - பொய், குறளை, கடுஞ்

௬௬. பிறர்க்குக் கண் அளிக்குங் கணே ணேய் - உயிர்களுக்கு ஞானத்தை யருளிச்செய்த ஞானியே; கண் - நண்டு

சொல், பயனில்சொல் என்பன; ... ழிக்கு - சொல்லைக் கோதிருத்தற்கு.

௬அ. வாய்மொழி - சத்தியம்.

௧௧.—பாத்திரம்பெற்றகாதை.

௪0௧.

நாகர் துயர்கெட நடப்போய் நின்னடி
யுரகர் துயர மொழிப்போய் நின்னடி
வணங்குத லல்லது வாழ்த்தலென் னாவிற்
கடங்கா தென்ற வாயிழை முன்னர்ப்
போதி நீழற் பொருந்தித் தோன்று
நாதன் பாத நவைகெட வேத்தித்
தீவ திலகை சேயிழைக் குரைக்குங்
குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடூஉ

௬௯. நரகர்களிற்சிலர்க்குக் கிலேசசாந்தி செய்வித்தற்பொருட்டு மனமிரங்கி ஒருஜாதககதையிற் புத்தன் நரகலோகத்திற்குச் சென்றானென்பராதலின், இங்ஙனங்கூறினர்; "அருவினை சிலர்கெடவொருபெரு நரகிடை, யெரிசுடர் மரைமல ரெனவிடு மடியினை" என்று வருதல் காண்க; இது, வீரசோழியம், யாப்புப் படலம், ௧௧-ம் கலித்துறையினுதாரணம்.

௭0. உரகர் - நாகர்; நாகர்களுக்கு கருடனாலுண்டாகிய துன்பம் நீங்கும் பொருட்டு அவனுக்குத் தயாதர்மத்தை உபதேசஞ்செய்து அவனால் அவர்களுக்கு அமிர்தங்கிடைக்கும்படி புத்தன் செய்தானென்பது ஒருஜாதககதை. இதனைப் பின்னுள்ளசெய்யுட்களாலறிக; "மீதியல கருடனை விடவர வொடுபகை விதிமுறை கெடவறம் வெளியுற வருளினை.", "பொற்புடை நாகர்தந் துயரம் போக்கினை", "பைங்நாகர் குலமுய்ய வாயமிழ்தம் பகர்ந்தனையே.", "ஆரமிழ்த மணிநாகர் குலமுய்ய வருளினையே, வார்சிறைப்புள் ளரையற்கும் வாய்மைநெறி பகர்ந்தனையே." இவை, வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௧௧-ம் கலித்துறையினுதாரணங்கள். தயையைப் புலப்படுத்துதலையே பயனாகக்கொண்டு ஸ்ரீஹர்ஷகவியென்பவரால் வடமொழியிற் செய்யப்பட்டுள்ளதாகிய ஜீமூதவாகனன் சரிதமாயுள்ள நாகாநந்தமென்னு நாடகத்தை உற்றுநோக்கின், அது, ஈண்டுக்கூறிய புத்தஜாதககதையின் வழிப் பட்டதாக யாவருக்கும் நன்குவிளங்கும்.

௭௧ - ௭௨. வாழ்த்தல் அடங்காது; இப்படியே "ஆயிர வாரத் தாழியன் றிருந்தடி, நாவா யிரமிலே னேத்துவ தெவன்" என்று மூன்றும்வந்திருத்தல்காண்க. ௫-ம் காதை, ௧0௪ - ௧0௫.

௭௩. போதி - அரசமரம்.

௭௪. புத்தனை நாதனென்றல் மரபு; இதனை, "நவையறு நாத னல்லறம் பகர்வோர்" (௨௮-ம் காதை, ௭௧), எனவும், "நாத னல்லறங் கேட்டனை விரும்பி" (௨௮-ம் காதை, ௮௧) எனவும் இந்நூலுள்ளே பின்வருவனவற்றாலுணர்க. புத்தர்களிற் சிலர் தேவர்களையும் நாதரெனபதுண்டு. நவை - குற்றம்.

௭௫. சேயிழைக்கு உரைக்கும் - மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை சொல்லுவாள்.

இனிப் பசியின கொடுமை கூறப்படுகின்றது.

பின்வரும் "பசிப்பிணி யென்னும் பாவி" (௮0-ம் அடி) என்பதனை 'அழிக்கும்' (௭௬) என்பதுமுதலிய முற்றுவினைகளோடு தனித்தனியேகூட்டுக.

௭௬. குடிப்பிறப்பு அழிக்கும் - பசி தன்னாற்பற்றப்பட்டாருடைய உயர்குடிப்பிறப்பைக்கெடுக்கும்; அக்குடியிலிருந்த முன்னோர்களுக்கில்லாத இழிந்த செயல்களை அவர்களிடத்து உளவாக்கலான் இவ்வாறு கூறப்பட்டது; "தொலைவரவுந் தோலுங் கெடுக்குந் தொகையாக, நல்குர வென்னு நசை" என்பது திருக்குறள், ௧0௪௪. விழுப்பங் கொல்லும - சிறப்பினைவருத்தும்.

௭௭. கல்விப் பெரும்புணை விடூஉம் - கல்வியாகிய பெரிய தெப்பத்தை நீக்கும்; "நற்பொரு ணன்குணர்ந்து சொல்லினு நல்கூர்ந்தார், சொற்பொருள் சோர்வு படும்" (திருக்குறள், ௧0௪௬.) எனவும், "பிறந்த குலமாயும பேராண்மை மாயுஞ், சிறந்ததங் கல்வியு மாயும்" (நாலடி

நாணணி களையு மாணெழில் சிதைக்கும்
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி யென்னும் பாவியது தீர்த்தோ
ரிசைச்சொ லளவைக் கென்னா நிமிராது
புன்மரம் புகையப் புகையழற் பொங்கி
மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் கரத்தலி
னரசுதலை நீங்கிய வருமறை யந்தண
னிருநில மருங்கின் யாங்கணுந் திரிவோ
னரும்பசி களைய வாற்றுவது காணான்
றிருந்தா நாயூன் றின்னுத லுறுவோ
னிந்திர சிறப்புச் செய்வோன் முன்னர்
வந்து தோன்றிய வானவர் பெருந்தகை
மழைவளந் தருதலின் மன்னுயி ரோங்கிப்
பிழையா விளையுளும் பெருகிய தன்றே

யார், இன்மை, கு) எனவும் வருதல் காண்க.

எஅ. நாண் அணி களையும் - நாணாகிய ஆபரணத்தை நீக்கும்; அழகுசெய்தலின், நாணுடைமை அணியெனப்பட்டது : "அணியன்றோ நாணுடைமை சான்றோர்க்கு" என்பது திருக்குறள், க0கச.

அ0. பண்பிற்குப் பண்பு இல்லையேனும் தன்னாற் சாரப்பட்டாரிடத்துள்ள எல்லா நன்மைகளையும் அழித்தற்கொடுமைபற்றிப் பசியைப் பாவியென்றார்; இப்படியே "இன்மை யெனவொரு பாவி" என்றுவருதல் காண்க; இது திருக்குறள், க0சஉ. அது - அப்பசியை.

அக. இசை-புகழ். அளவைக்கு - அளத்தற்கு. என் நா நிமிராது - எனது நா எழமாட்டாது. நிமிர்தல் - பேசுதற்கு முயறல். உபகாரிகளின்புகழ் அளவுபடாதென்றபடி.

பசி யாரையும் வருத்தி வேறுபாடுறவிக்குமென்பதற்கு உதாரணமாக விச்வாமித்திரமுனிவர் வறட்காலமொன்றில் நாயூன் தின்பதற்கு முயன்றதைத் தீவதிலகை இனிச்சொல்லுவாள்.

அஉ. மழை வளம் கரத்தலின் - மழையாகிய செல்வம் மறைந்துபோனமையால்.

அச. விச்வாமித்திரமுனிவர்.

அரு. அரும்பசி-தீர்த்தற்கரிய பசியை. ஆற்றவது காணான் - தணித்தற்குரிய உணவு யாதொன்றையும் காணானாகி.

அசா. விச்வாமித்திரமுனிவர் பசியின் கொடுமையால் நாயூன் தின்பதற்கு முயன்றாரென்பதை மனுஸ்மிருதி, க0 - ம் அத்தியாயம், க0அ - ம் சுலோகத்திற் காண்க.

அஅ. இந்திர சிறப்பு - பலியிடுதல் (வைச்வதேவம்); இது மற்றைத்தேவர்களுக்கும் உரித்தெனினும் தலைமைபற்றி 'இந்திரசிறப்பு' எனப்பட்டது; உண்பதற்குமுன்பு இதனைச் செய்தலவேண்டுமென்பது விதி.

அகூ. வானவர் பெருந்தகை - இந்திரன்.

கூ0. 'மன்னுயிரோம்பி' என்றும் பாடம்.

கூச. பிழையா விளையுள் - தப்பாதவிளைவு; "வேலி, யாயிரம் விளையுட் டாக" என்பது பொருநராற்றுப்படை, உசசு - உசஎ; "வெள்ளமாறாது விளையுள் பெருக" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, க0கூ.

அகூ - கூக. மழைவளங் கரத்தலின், அந்தணன் திரிவோன் காணான் உறுவோன செய்வோன் முன்னர் வந்துதோன்றிய பெருந்தகை தருதலின், ஓங்கிப் பெருகியதன்றோ.

கக.—பாத்திரம்பெற்றகாதை.

க0ரு

வாற்றுநர்க் களிப்போ ரறவிலை பகர்வோ

ஆற்றா மாக்க ளரும்பசி களைவோர்
மேற்றே யுலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை
மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லா
முண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரே
யுயிர்க்கொடை பூண்ட வுரவோ யாகிக்
கயக்கறு நல்லறங் கண்டனை யென்றலும்
விட்ட பிறப்பில்யான் விரும்பிய காதலன்
றிட்டி விடமுணச் செல்லுயிர் போவுழி
யுயிரொடு வேவே னுணர்வொழி காலத்து
வெயிலவிளங் கமயத்து விளங்கித் தோன்றிய
சாது சக்கரன் றனையா னூட்டிய
காலம் போல்வதோர் கனமயக் குற்றே
னாங்கதன் பயனே யாருயிர் மருந்தா
யீங்கிப் பாத்திர மென்கைப் புகுந்தது

கஉ. ஆற்றுநர்க்கு - பொறுக்கும் வன்மையையுடையோராகிய செல்வர்க்கு; ஆற்றுநர்க்களிப்போர் பயன் கருதிச் செய்வோராகின்றமையின், 'அறவிலைபகர்வோர்' என்றார். "இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனு, மறவிலை வாணிகனு அய் யல்லன" என்பது புறநானூறு, தல்); "கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர்கேளாய்" என்பர் பின்னும்; கசு-ம் காதை, அ௫. 'கண்டனை' என்றது, தெளிவுபற்றி. என்றலும் - என்று தீவதிலகை சொல்லலும்.

கக. விட்டபிறப்பு - போனபிறப்பு. காதலன் - கணவன்; அவன் இராகு

௪௯௪.

௯௫. ஆற்றுமாக்கள்-தரித்திரர், “எற றகை யாற்றுமை யெனனுறுந் தாம்வ ளாயா, தாற்றுதார்க் கீவரா மாணாக் டன்” என்பது நாலடியார், ௭௯, ௮.

௯௪. மேற்று - மேலது

௯௫ - ௯௪. வாழ்க்கை களைவோர் மேற்று.

௯௨ - ௯௪. இவ்வடிகளின் கருத்து “எமக்கீவோர் பிறர்க்கீவோர், பிறர்க்கீவோர் தமக்கீபவென, வினைத்தொகை னனை யாளுக” எனபதில் வந்திருத்தல் காண்க; இது புறநானூறு, ௧௬௬.

௯௫. மண்டிணி ஞாலத்து - அணுக்கள் செறிந்த நிலவுலகத்தில்; “மண்டிணிந்தநிலனும” என்பது புறநானூறு, ௨.

௯௬. புறநானூறு, (௧௮) ௧௯-ம் அடி.

௯௭. உயிர்க்கொடை - உயிரைக்கொடுத்தல. உரவோயாகி - வலிய அறிவினையுடையோயாகி.

௯௮. கயக்கு - கயங்குதல் (=கசங்குலன.

௧௦௦. திட்டிவிடமுண - திருஷ்டிவிஷமென்னும் பாம்புதீண்ட; ௯-ம் காதை, ௪௯-ம வரிக் குறிப்பைப்பார்க்க. உயிர்போவழி - உயிர்போனவிடத்து.

௯௯ - ௧௦௦. காதலன் உயிர்போவழி.

௧௦௧. உயிரொடு வேவேன் - அவன் பிரிவாற்றாது தீயிற்பாய்ந்து உயிரொடு வேவாநிற்பேன. வேவேன் - பெயர்.

௧௦௦ - ௧௦௧. ௯-ம் காதை, ௪௯ - ௫௦.

௧௦௨. ௫-ம் காதை, ௬௦; ௧௧-ம் காதை, ௧௦௨.

௧௦௩. ஊட்டிய - உண்ணச்செய்த.

௧௦௪. கனாமயக்குற்றேன் - கனவாகிய மயக்கத்தையடைந்தேன்.

௯௯ - ௧௦௪. காதலன் உயிர்போவழி வேவேன் உணர்வொழிகாலத்துக் கனாமயக்குற்றேன்.

௧௦௫. அதன் - அக்கனாவின்.

௧௦௫ - ௧௦௬. உயிர் உடம்பினீங்கும் பொழுதுள்ள நினைப்பின்பயனை மறுபிற

நாவலொடு பெயரிய மாபெருந் தீவத்து
வித்தி நல்லறம் விளைந்த வதன்பயன்
றுய்ப்போர் தம்மனைத் துணிச்சித ருடுத்து
வயிறுகாய் பெரும்பசி யலைத்தற் கிரங்கி
வெயிலென முனியாது புயலென மடியாது
புறங்கடை நின்று புன்கண் கூர்ந்துழு

னறங்கடை நில்லா தயர்வோர் பலரா
லீன்ற குழவி முகங்கண் டிரங்கித்
தீம்பால் சுரப்போ டன்முலை போன்றே
நெஞ்சு வழிப்படூஉம் விஞ்சைப் பாத்திரத்
தகன்சுரைப் பெய்த வாருயிர் மருந்தவர்
முகங்கண்டு சுரத்தல் காண்டல் வேட்கையே, னென
மறந்தே னதன்றிற நீயெடுத் துரைத்தனை
யறங்கரி யாக வருள்சுரந் தூட்டுஞ்

ப்பில் அவ்வுயிர் அடையுமென்பது தொன்னூற்றுணிபாதலின் இங்ஙனங்கூறினன்; கச-ம் காதை, கoக-கoச. இக்கருத்தை, "பிறப்பென்னும் பேதைமை" என்கிற ௩௫அ-ம் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகரெழுதிய விசேடவுரையாலுமுணர்க.

கoஎ. சம்புத்தீவில்.

கoஅ. நல்லறத்தை வித்தி. 'வித்திய நல்லறம்' என்றும் பாடம். பயன் - பயனை; என்றது பலவகைத்தாகிய செல்வத்தை.

கoகூ. துய்ப்போர் தம்மனை - அனுபவிக்கும் செல்வருடைய வீட்டில், துணிச்சிதருடுத்து-கிழிந்த சீரைகளை உடுத்திக்கொண்டு. சிதர் - சிதாரெனவும் வழங்கும்.

ககக. முனியாது - வெறுக்காமல். புயலென மடியாது - மழையென்று ஓரிடத்தில் தங்காமல்; மடிதல் - தங்குதல்; "மல்லற் பேரூர் மடியின்" என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை, உகூச.

ககஉ. புறங்கடைநின்று - தலைவாயில் நின்றுகொண்டு, புன்கண் கூர்ந்து - துன்பமிகுந்து; "அகத்தாரே வாழ்வாரென் றண்ணாந்து நோக்கிப், புகத்தாம் பெறுஅர் புறங்கடை பற்றி, மிகத்தாம் வருந்தி யிருப்பரே மேலைத், தவத்தாற் றவஞ்செய்யா தார்." என்பது நாலடியார், அறன்வலியுறுத்தல், க.

ககஉ - ககரு. முன் அறங்கடை - முற்பிறப்பிற்செய்த பாவத்தால், நில்லாது - ஓரிடத்தில் நில்லாது. அறத்தினீக்கப்பட்டமையின், பாவம் அறங்கடையெனப்பட்டது; "அறன்கடை நின்றாருளெல்லாம்" என்பது திருக்குறள், கசஉ.

ககசு. சுரப்போள் - தாய்.

ககஎ. நெஞ்சவழிப் படூஉம் - மனத்தின்வழியே யொழுகும். விஞ்சை - வித்தை.

ககஎ. சுரா - ஈண்டுப்பாத்திரத்தில உள்ளீடில்லாது குழிந்தபாகம்.

ககஅ - ககஅ. அவர்முகங்கண்டு - மேற்கூறிய பசியாளர்களுடைய வாடியமுகங்கண்டு. வேட்கை - விருப்பம். என - என்று மணிமேகலை சொல்ல.

ககக. அதன் திறம் - அப்பாத்திரத்தின் வரலாற்றை. அதன் திறமறந்தேன்.

கஉo. அறம்கரியாக - தருமமேசான்றாக. அருள் - 'ஒன்றின் துயர்கண்டால் காரணமின்றித் தோன்றும் இரக்கம்' என்பர், புறநானூற்று உரையாசிரியர்; இதனை, புறநானூறு, க-ம் பாட்டின் விசேடவுரையிற் காண்க; 'தொடர்புபற்றாது இயல்பாக எல்லாவுயிர்கண்மேலுஞ் செல்வது' என்பர் பரிமேலழகர்; இதனை, திருக்குறள் உக-ம் அதிகாரம் அருளுடைமையின் அவதாரிகையிற்காண்க.

சிறந்தோர்க் கல்லது செவ்வனஞ் சுரவா
தாங்கன மாயினை யதன்பய னறிந்தனை
யீங்குநின் றெழுவா யென்றவ ளுரைப்பத்
தீவ திலகை தன்னடி வணங்கி
மாபெரும் பாத்திர மலர்க்கையி னேந்திக்
கோமகன் பீடிகை தொழுதுவலங் கொண்டு
வானூ டெழுந்து மணிமே கலைதான்
வழுவறு தெய்வம் வாய்மையி னுரைத்த
வெழுநாள் வந்த தென்மகள் வாராள்
வழுவா யுண்டென மயங்குவோண் முன்னர்
வந்து தோன்றி யவர்மயக் கங்களைந்
தந்தி லவர்க்கோ ரற்புதங் கூறு
மிரவி வன்ம னொருபெரு மகளே
துரகதத் தானைத் துச்சயன் றேவி
யமுத பதிவயிற் றரிதிற் றோன்றித்
தவ்வைய ராகிய தாரையும் வீரையு
மவ்வைய ராயினீர் நும்மடி தொழுதேன்
வாய்வ தாக மானிட யாக்கையிற்
றீவினை யறுக்குஞ் செய்தவ நுமக்கிங்
கறவண வடிக டம்பாற் பெறுமின்
செறிதொடி நல்லீ ரும்பிறப் பீங்கிஃ

௧௨௧. (பாத்திரம்) சுரவாது.

௧௨௨. ஆங்கனமாயினே - அறங்கரியாக அருள்சுரந்தூட்டும் அத்தன்மையையுடையாயாயினே. 'அவர்முகங்கண்டு சுரத்தல் காண்டல் வேட்கையேன்' என்று முன்பு கூறியதனால், 'அதன்பயனறிந்தனே' என்றாள்.

௧௨௩. அவள் - தீவதிலகை.

௧௨௬. கோமகன் பீடிகை - புத்தனுடைய பாதபீடிகை.

௧௨௮. தெய்வம்-மணிமேகலாதெய்வம்.

௧௩௦. வழுவாய் - தப்புதல். என - என்று நினைத்து. 'வழுவா லுண்டென மயங்குவோள்' என்றும் பாடம். மயங்குவோள் - சுதமதி.

௧௩௧. சுதமதியோடு மாதவியையும் உளப்படுத்தி 'அவர்' என்றார்.

௧௩௨. அந்தில் - அவ்விடத்து. அற்புதம் - ஆச்சரியம். கூறும் - மணிமேகலை சொல்லுவாள்.

௧௨௭ - ௧௩௨. மணிமேகலைதான், மயங்குவோண் முன்னர் வந்து தோன்றிக் களைந்து அவர்க்கு ஓர் அற்புதங்கூறும்.

௧௩௪. தேவியென்றது சுதமதியை.

௧௩௩ - ௧௩௪. ௭-ம் காதை, ௧௮ - ௧௯.

௧௩௬. தவ்வையர் - தமக்கைமார்.

௧௩௫ - ௧௩௬. 'தோன்றியென், றவ்வையராகிய' என்றும் பாடம்.

௧௩௭. அவ்வையர் - தாய்மார்.

௧௩௮ - ௧௩௯. வாய்வதாக-வாய்ப்புடைத்தாகுக. செய்தவம் நமக்கு வாய்வதாகவென்க. "வாய்வ தாகநின் மனப்பாட்டறம்" என்பர் பின்னும்; ௨௧-ம் காதை, ௧௭௧; "வாய்வதின் வந்த குரவை" என்பது சிலப்பதிகாரம், துன்பமாலை; "வாய்வதிற் - றந்தையுந் தாயுந் தொழுதெழுக" என்பது ஆசாரக்கோவை, ௫.

௧௪௦ - ௧௪௧. உம்பிறப்பின்வரலாற்றை அறவணவடிகளிடம் அறிந்துகொள்ளுமின்.

தாயுத் திரன்கை யமுத சுரபியெனு
மாபெரும் பாத்திர நீயிருந் தொழுமெனத்
தொழுதன ரேத்திய தூமொழி யாரொடும
௧௪௫ பழுதறு மாதவன் பாதம் படர்கே
மெழுகென வெழுந்தன ளிளங்கொடி தானென.

பாத்திரம்பெற்றகாதை முற்றிற்று.

கசக - கசரு இஃது, ஆபுத்திரன் கையிலிருந்த அமுதசுரபியெனப்படுகின்ற மிகச்சிறந்துள்ள பாத்திரம்; இதனை நீருந் தொழுமினென்று மணிமேகலை சொல்ல.

கசச. தூமொழியார் - சுதமதியும் மாதவியும்.

கசரு. பழுது - குற்றம்; இனி, சிலப்பதிகாரம், ஊர்சூழ்வரியில் "பழுதொழிந் தெழுந்திருந்தான்" என்பதில 'பழுது' என்பதற்கு உடம்பென்று அடியார்க்குநல்லார் பொருள்செய்திருத்தலால், இங்கே பழுதறு மாதவனென்பதற்கு உடற்பற்றொழிந்த அறவணவடிகளென்று பொருள்கூறினும் பொருந்தும்; "செய்தவ யாக்கையின், மேவினே னாயினும் வீழ்கதிர் போன்றேன்" என்று அறவணவடிகள் கூறியதாகப் பின்பு கூறுதல்காண்க; உ௪-ம் காதை, ௪0௧ - ௪0௨. படர்கேம் - செல்லுவேம்.

கசசு. இளங்கொடி - மணிமேகலை. இளங்கொடி, நீர் எழுகவென்றுசொல்லி எழுந்தனளென்க.

க - கசசு. மணிபல்லவத்தில் தெய்வ நீங்கியபின்னர் மணிமேகலை தாழ்ந்து நோக்கித் திரிய, தீவதிலகை தோன்றி 'யார்நீ' என்றலும், 'கேளாய், என்வரவு ஈது, பயன் இது, அன்னாய், நீயார்' என்றலும், தீவதிலகை உரைக்கும்; அங்ஙனமுரைப்பவள், என்றுரைத்தலும், மணிமேகலை விரும்பிப் பீடிகையைத்தொழுது வணங்கிக் கூடி வலஞ்செய்து நிற்றலும், அவள்கையிற் பாத்திரம் புகுந்தது; புகுதலும், மகிழ்வெய்தி 'வாழ்த்தல் என்னாவிற்கடங்காது' என்றன, என்ற மணிமேகலையின் முன்னர்த் தீவதிலகை யுரைக்கும்; அங்ஙனமுரைப்பவள் 'கண்டனை' என்றலும், மணிமேகலை 'காண்டல வேட்கையேன்' என, அவளுரைப்ப, மணிமேகலை வணங்கி எதிர் யலங்கொண்டு எழுந்து மயங்குவோர் முன்னர் வந்துதோன்றிக் களைந்து கூறும்; அங்ஙனங்கூறுகின்றவள், தொழுமென, தொழுதேத்திய அவரொடும், இளங்கொடி எழுந்தனளென வினைமுடிவு செய்க.

பன்னிரண்டாவது

அறவணர்த்தொழுதகாதை.

[பன்னிரண்டாவது மணிமேகலை பாத்திரங்கொண்டு
தன்னூர் அறவணர்த்தொழுதபாட்டு.]

ஆங்கவர் தம்முட னறவண வடிகள்
யாங்குள ரென்றே யிளங்கொடி வினாஅய்
நரைமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாவி
னுரைமூ தாள னுறைவிடங் குறுகி
மைம்மலர்க குழலி மாதவன் றிருந்தடி
மும்முறை வணங்கி முறையுளி யேத்திப்
புதுமலர்ச் சோலை பொருந்திய வண்ணமு
முதய குமரனுங் குற்றுரை செய்தது
மணிமே கலாதெய்வ மணிபல் லவத்திடை
யணியிழை தன்னை யகற்றிய வண்ணமு
மாங்கத் தீவகத் தறவோ னாசன
நீங்கிய பிறப்பு நேரிழைக் களித்தது
மளித்த பிறப்பி னாகிய கணவனைக்
களிக்கய னெடுங்கட் கடவுளிற் பெற்றதுங்

தவ்வைய ராகிய தாரையும் வீரையும்
வெவ்விணை யுருப்ப விளிந்தபே டெய்தி

---

௧. அவா - சுதமதி மாதவி.

௨. இளங்கொடி - மணிமேகலை. வினாஅய்=வினாவி - கேட்டுக்கொண்டு.

௪. உரைமூதாளன்-அறவணவடிகள். குறுகி - அடைந்து.

௩ - ௪. உ௪ - ம் காதை, ௯௯ - ௧௦௦; "நரைமூ தாளர்" என்பது புறநானூறு, ௫௨.

௫. குழலி - மணிமேகலை.

௬. முறையுளி - விதிப்படி.

மேல்வருவன மணிமேகலை வார்த்தை.

௭. சோலை - உவவனம்.

௧௦. அணியிழை - எழுவாய்.

௧௧ - ௧௨. ஆசனம் பிறப்பை அளித்ததும்.

௧௪. கடவுளின் - மணிமேகலாதெய்வத்தால்.

௧௫ - ௧௬. வீரை மதுமயக்கத்தால் யானைக்குமுன்னே சென்றும், தாரை நிலாமுற்றத்தின்மேல் ஏறி வீழ்ந்தும் இறந்தமையால், 'தாரையும் வீரையும், வெவ்வினை யுருப்ப விளிந்து' என்றார்; ௧௨ - ம் காதை, ௫௫ - ௬௮.

மாதவி யாகியுஞ் சுதமதி யாகியுங்
கோதையஞ் சாய லின்னொடுங் கூடின
ராங்கவர் தந்திற மறவணன் றன்பாற்
பூங்கொடி நல்லாய் கேளென் றுரைத்தது
முரைத்த பூங்கொடி யொருமூன்று மந்திரந்
தனக்குரை செய்துதா னேகிய வண்ணமுந்
தெய்வம் போயபின் நீவ திலகையு

ஊமையெனத் தோன்றி யருளொடு மடைந்தது
மடைந்த தெய்வ மாபுத் திரன்கை
வணங்குறு பாத்திரம் வாய்மையி னளித்தது
மாபுத் திரன்றிற மறவணன் றன்பாற்
கேளென் றுரைத்துக் கிளரொளி மாதெய்வம்
போகென மடந்தை போந்த வண்ணமு
மாதவன் றன்னை வணங்கின ளுரைத்தலு
மணிமே கலையுரை மாதவன் கேட்டுத்
தணியா வின்பந் தலைத்தலை மேல்வரப்
பொற்றொடி மாதர் நற்றிறஞ் சிறக்க
வுற்றுணர் வாய்நீ யிவர்திற முரைக்கே
னின்னெடுந் தெய்வ நினக்கெடுத் துரைத்த
வந்நா ளன்றியு மருவினை கழூஉ
மாதி முதல்வ னடியிணை யாகிய
பாதபங் கயமலை பரவிச் செல்வேன்
கச்சய மாளுங் கழற்கால் வேந்தன்
றுச்சயன் றன்னையோர் சூழ்பொழிற் கண்டேன்
மாபெருந் தானை மன்ன நின்னொடுங்

கஎ - கஅ. கo - ம் காதை, எரு - எச.

கக. திறம் - வரலாறு.

உக. பூங்கொடி - மணிமேகலாதெய்வம். மூன்றுமந்திரம்-வேற்றுரு அடைவிப்பதும், ஆகாயத்தில் திரியச்செய்வதும், பசியை நீக்குவதும்; கo-ம் காதை, அo - கக.

உச. ஐயெனத் தோன்றி - விரைவாகத்தோன்றி.

உஇ. தெய்வம் - தீவதிலகை.

உஎ - உஅ. கக - ம் காதை, ருஉ. 'சேணென் றுரைத்த' என்றும் பாடம்.

உகூ. போக என - போவாயென்று சொல்ல.

ஙஉ. தலைத்தலை மேல்வர :—உ - ம் காதை, கூ.

மேல்வருவன அறவணவடிகளுடைய வார்த்தை.

ஙரு. மாதர் - விளி. நற்றிறம் - நல்ல கூறுபாடுகள்.

ஙச. உரைக்கேன் - உரைப்பேன்.

ஙஎ. அந்நாள் அன்றியும்-அந்நாளிற் சென்றதல்லாமலும்.

ஙஅ. பாதபங்கயமலை:—கo-ம் காதை, கக - கஅ.

ஙகூ - சo. செல்வேன் துச்சயனை ஓர் பொழிலிற்கண்டேன்.

கஉ.—அறவணர்த்தொழுதகாதை.

தேவியர் தமக்குந் தீதின் றோவென
வழிதக வுள்ளமொ டாற்றின னாகி
யொளியிழை மாதர்க் குற்றதை யுரைப்போன்
புதுக்கோள் யானைமுன் போற்றாது சென்று
மதுக்களி மயக்கத்து விரை மாய்ந்ததூஉ
மாங்கது கேட்டோ ராமிய மேறித்
தாங்காது வீழ்ந்து தாரைசா வுற்றதூஉங்
கழிபெருந் துன்பங் காவல னுரைப்பப்
பழவினைப் பயனீ பரியலென் றெழுந்தே
னாடு கூத்த ரணியே போல
வேற்றோ ரணியொடு வந்தீ ரோவென
மணிமே கலைமுன் மடக்கொடி யார்திறங்

துணிபொருண் மாதவன் சொல்லியு மமையான்
பிறவியு மறவியும் பெற்றியி னுணர்ந்த
நறுமலர்க் கோதாய் நல்கினை கேளாய்
தரும தலைவன் றலைமையி னுரைத்த
பெருமைசா லல்லறம் பெருகா தாகி
யிறுதியி னற்கதி செல்லும் பெருவழி
யறுகையு நெருஞ்சியு மடர்ந்துகண் ணடைத்தாங்குச்
செயிர்வழங்கு தீக்கதி திறந்து கல்லென்
றுயிர்வழங்கு பெருநெறி யொருதிறம் பட்டது

---

௪௫. 'ஆற்றுணுகி' என்றும் பாடம்.
௪௬. உற்றதை — உற்றதுன்பத்தை.
௪௭. புதுக்கோள் யானை - புதிதாகப் பிடித்துக்கொண்டுவரப்பட்ட யானை.
௪௮. அது - வீணைமாய்ந்தது. அரமியம் - நிலாமுற்றம்.
௪௯. கழிபெருந் துன்பம் - மிகப்பெரியதுன்பம்; அவ்விருவரும் இறந்த பெரியதுன்பமுமாம்; கழிதல் - நீங்குதல்.
௪௬ - ௪௯. மாய்ந்ததும் சாவுற்றதுமாகிய துன்பத்தைக் காவலனுரைப்ப.
௫௦. பரியல் - வருந்தாதே.
௫௧. 'ஆடுங் கூத்தியரணி' என்றும பாடம்.
௫௧ - ௫௨. "ஆடுங் கூத்தர்போ லாருயி ரொருவழிக், கூடிய கோலத் தொருங்குநின் றியலாது" என்பது சிலப்பதிகாரம், நடுகற்காதை, ௧௧௫ - ௧௧௬.
௫௩. அமையான் - தணியானாகி.
௫௫. அறவி - புண்ணியத்தோடு கூடியவழி.
௫௬. நல்கினை கேளாய் - உவந்துகேளாய்; நல்குதல - உவத்தல்; "நல்கினு நல்கா ராயினும்" என்பது புறநானூறு. ௫.
௫௫ - ௫௬. ௨௧ - ம் காதை, ௧௦௫ - ௧௦௬.
௫௭. தருமதலைவன் - புத்தன்; இதன் பொருளை, ௧௧ - ம் காதை, ௬௦ - ம அடிக்குறிப்பிற்காண்க.
௫௯. இறுதியில்நற்கதி - நிருவாணம். பெருவழி - தருமம்.
௬௦. அறுகை - அறுகம்புல். கண்ணடைத்தாங்கு - இடம் அடைக்கப்பட்டாற்போல.
௬௧. செயிர் - குற்றம்.
௬௨. உயிர்வழங்கு பெருநெறி - பிறந்திறக்கும் உயிர்களெல்லாம் போகும்

தண்பணி விழுங்கிய செங்கதிர் மண்டில
முண்டென வுணர்த லல்லதி யாவதுங்
கண்டினி தில்லாக் காட்சி போன்றது
சலாகை நுழைந்த மணித்துளை யகவையி
னுலாநீர்ப் பெருங்கட லோடா தாயினு
மாங்கத் துளைவழி யுகுநீர் போல
வீங்கு நல்லற மெய்தலு முண்டெனச்
சொல்லலு முண்டியான் சொல்லுத றேற்றூர்
டல்லன்மா ஞாலத்து மக்களே யாதலிற்
சக்கர வாளத்துத் தேவ ரெல்லாந்
தொகவொருங் கீண்டித் துடிதலோ கத்து
மிகவோன் பாதம் விழுந்தன ரிரப்ப
விருள்பரந்து கிடந்த மலர்தலை யுலகத்து
விரிகதிர்ச் செல்வன் றோன்றின னென்ன
வீரெண் ணூற்றோ டீரெட் டாண்டிற்
பேரறி வாளன் றோன்றுமதற் பிறபாடு
பெருங்குள மருங்கிற் சுருங்கைச் சிறுவழி

வழி; சிலப்பதிகாரம், நடுகற்காதை, கஎரு - கஎசு. ஒருதிறம்பட்டது - ஒருவழிப்பட்டது.

கரு. செங்கதிர்மண்டிலம் - சூரியமண்டலம்.

கச. யாவதும் - சிறிதும்.

ருகூ - கூஇ. பெருவழி போன்றது.

கசு. சலாகை - சிறிய நாராசம். அகவையின் - உள்ளிடத்தே.

எ0. யான்சொல்லலும் உண்டு. தேற்றூர் - தெளியார்.

எ0 - எக. மக்கள் தேற்றூராதலின்.

எரு. தொக்கு - கூடி. துடிதலோகம் - துஷிதலோகம்; இஃது உலகம் முப்பத்தொனறனுள் ஒன்பதாவது; மஹாராஜிகலோகமுதலிய தெய்வலோகம் ஆறனுள் நான்காவது.

எச. திக்கோன் - சிறந்ததேவன்; இவன் பெயர் பிரபாபாலனென்று சில புத்தநூலால் தெரிகின்றது.

ருஅ - எச. கூ0 - ம் காதை, எ - கூ.

எக. செல்வன் - சூரியன்.

எகு - எசு. "சுடர்வழக் கற்றத் தடுமாறு காலையொ, ரிளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன" (க0 - ம் காதை, க0 - கக) எனவும், "மைத்திருள் கூர்ந்த மனமாசு தீரப், புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலை" (கஉ - ம் காதை, அரு - அசு) எனவும், "மறவிரு ளிரிய மன்னுயி ரேமுற, வறவெயில் விரித்தாங் களப்பி லிருத்தியொடு, புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காறும்" (உக - ம் காதை, கசுரு - கசுஎ) எனவும், "துளக்கமில் புத்த ஞாயிறு தோன்றி" (உசு - ம் காதை, சசு) எனவும் இந்நூலில் யாண்டும் புத்தன்தோற்றத்திற்குச் சூரியனை உவமைகூறுதல் காண்க.

எஎ. (?)

எஅ. பேரறிவாளன் - புத்தன். பிற்பாடு - பின்பு; இஃது ஒருசொல், "பெண்ணணி கோலம் பெயர்ந்தபிற்பாடு" என்பது சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியிறுத்தகாதை, க.

எசு - எஅ. தோன்றினவென்பது பேரறிவாளன் தோன்றுவான்.

எகூ. சுருங்கை - மதகு; இதனைக் காந்துபடையென்பர் அடியார்க்குநல்லார்; சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, கசுசு அடியுரையிற்காண்க. சிறுவழி - சிறுவழியில.

கஉ.—அறவணர்த்தொழுதகாதை.

யிருமபெரு நீத்தம் புகுவது போல
வளவாச் சிறுசெவி யளப்பரு நல்லற
முளமலி யுவகையோ டுயிர்கொளப் புகூஉங்
கதிரோன் றோன்றுங் காலை யாங்கவ
னவிரொளி காட்டு மணியே போன்று
மைத்திருள் கூர்ந்த மனமாசு தீரப்
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலைத்
திங்களு ஞாயிறுந் தீங்குறு விளங்கத்
தங்கா நாண்மீன் றகைமையி னடக்கும
வானம் பொய்யாது மாநிலம் வளம்படு
மூனுடை யுயிர்க ளுறுதுயர் காணா
வளிவலங் கொட்கு மாதிரம் வளம்படு
நளியிரு முந்நீர் நலம்பல தரூஉங்
கறவைகன் றார்த்திக் கலநிறை பொழியும
பறவை பயன்றுய்த் துறைபதி நீங்கா
விலங்கு மக்களும வெரூஉப்பகை நீங்குங்
கலங்கஞர் நரகரும் பேயுங் கைவிடுங்

அ0. நீத்தம் - வெள்ளம்.

அக. செவி - செவியில்.

அ௨. உயிர் உவகையொடு கொள்ள.

எக - அ௨. சிறுவழியில நீததம்புகுவ துபோலச் சிறுசெவியில நலலறம்புகும்.

அ௫. கா‌லை - காலததில.

அச. மணி - சூரியகாந்தம்.

அ௬. மைத்து - கறுத்து.

மேல்வருவன, புத்தன் அவதரிக்குங் காலத்து உளவாகும் நற்குறிகள்.

அஎ. தீங்கு உறுவிளங்க - தீமை உறு மல்விளங்க; விரோதமிலலாமலிருக்கவெ ன்றபடி.

அஅ. நாண்மீன் - நக்ஷத்திரங்கள்.

அகூ. வானம் - மேகம.

கூ0. உடம்புமெலிந்த உயிர்கள் துய ளைக்காண ; உடையுயிர் - வினைத்தொ கை.

கூக வளி வலம் கொட்கும்-காற்று வல மாகச்சுழலும்; "வலமாதிரததான் வளி கொட்ப" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௫. மாதிரம் - திசை; ம‌லையுமாம்; "மாதிரங் கொழுக்க"என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௪0.

கூ௨. ஙளி இரு முந்நீர் - நீர்செறிந்த பெரியகடல்; "நளியிரு முந்நீர் நாவா யோட்டி" என்பது புறநானூறு, கூகூ. முந்நீர் - எழுவாய். நலம் - "ஓர்க்கோ‌லை சங்க மொளிர்பவளம் வெண்முத்த, நீர்ப் படு முப்பிறே டைந்து" என்னும்வளங் கள்.

கூகூ. கறவை - கறத்த‌லையுடைய பசுக் கள், கன்று ஆர்த்தி - கன்றை உண்ணச் செய்து, கலன் நிறை பொழியும் - கற வைக்கலமும் அதனினின்றம் பால்சொ ரியும்சாலும் வழியும்படி பா‌லைப்பொழி யும்; நிறை - சால்; "பீர்வாய் பரந்த நீரறு நிறைமுதல்" என்பது பதிற்றுப் பத்து, இரண்டாம்பதது, ௯; "கன்றரு த்தி மங்கையர் கலநிறை பொழிதர,நின றமேதி" எனபது சீவகசிந்தாமணி, நாம களிலம்பகம், ௪0. கறவைகள் பொழி யும்.

கூச. புறவைகள் நீங்கா, துய்த்து அனுபவிதது; புசித்தென்றுமாம்.

கூ௬. மிருகச்சாதியும் மனிதச்சாதியும் தம்முள் அஞ்சுதற்குக்காரணமாகிய பகைமையை ஒழியும்.

கூ௫. அனுர் - துன்பம்; அஞா நர கச்சாதியும பேய்ச்சாதியும் விட்டொழி யும்.

கூறுங் குறளு மூமுஞ் செவிடு

மாவு மருளு மன்னுயிர் பெறாஅ
வந்நாட் பிறந்தவ னருளறங் கேட்டோ
ரின்னாப் பிறவி யிகந்தோ ராதலிற்
போதி மூலம் பொருந்திய சிறப்பி
னாதன் பாத நவைகெட வேத்துதல்
பிறவி தோறு மறவேன் மடக்கொடி
மாதர் நின்னால் வருவன விவ்வூ
ரேனை நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள
வாங்கவை நிகழ்ந்த பின்ன ரலைத்து
பூங்கொடி மாதர் பொருளுணா பொருந்தா
யாதி முதல்வ னருந்துயர் கெடுக்கும
பாதபங் கயமலை பாசின ராதலி
னீங்கிவ ரிருவரு மிளங்கொடி நின்னோ

கஎ. கூன் - வளைவு; ஈண்டு வளைவை யுடைய வடிவத்திற்கு ஆகுபெயர். குறள் - குறுகியவடிவம்; 'மக்களுள் நிரக குறியானைக் குறளனென்றும், அவனில் நெடியானைச் சிந்தனென்றும்' கூறுவர் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்; இதனை, தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், செய்யுளியல், சo - ம் சூத்திரவுரையிற் காண்க. ஊமம் - ஊமை.

கஅ. மா - விலங்குவடிவாகப்பிறப்பது. மருள் - அறிவின்றி மயங்கியிருப்பது. உயிர் - ஈண்டுமக்களுயிர்.

கஎ - கஅ. கூன்முதலியவடிவங்களை உயிர்கள் பெறமாட்டா, கூன்முதலிய ஆறனோடு குருட்டையும் மணைபோற்பிறப்பதாகிய பிண்டத்தையுங்கூட்டி எண்வகையெச்சமென்பர்; இதனை, "சிறப்பில் சிதடு முறுப்பில் பிண்டமுங், கூனுங் குறளு மூமுஞ் செவிடு, மாவு மருளு முளப்பட வாழ்நர்க், கெண்பே றெச்ச மென்றிவை யெல்லாம், பேதைமையல்ல தூதிய மில்லென" (புறநானூறு, உஅ) என்பதனாலும், "குறளொடு செவிடு மூங்கை கூன்மருள் குருடு மாவே, யுறுமுறுப் பில்லாப் பிண்ட மோதிய வெண்மெய் யெச்சம்" (சூடாமணி நிகண்டு, பன்னிரண்டாவது, பல்பெயர்க் கூட்டத தொருபெயர்த்தொகுதி, கச) என்பதனாலும் உணர்க.

கக. அருளறம் - வினைத்தொகை, தயாதருமமுமாம்.

கoo. இன்னா - துன்பம். இகந்தோர் - கடந்தோர்.

கoஉ. பாசம் - பாதத்தை. நவை - குற்றம்.

கoஉ - கoஙு. எத்துதலை மறவேன்; மறவேலெனறுமாம்.

கoச. மாதர் - விளி. இவ்வூரில.

கoரு. உக - ம் காதை, கக . எதிர்ச்சியென்பதன்பொருளை, ஙு-ம காதை, ச - ம் அடிககுறிப்பிற்காண்க.

கoச - கoரு. வருவனவாகிய எதிர்ச்சி.

கoஎ. பொருளுரை - மெய்வார்த்தை. என்றது தருமோபதேச மொழிகளை, "பொய்யில் காட்சியோர் பொருளுரையாதலின்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நடுகற்காதை, ககஅ. 'பொருளுரைபொருந்தா' என்றும் பாடம்.

கoஅ. ஆதிமுதல்வன் - புத்தன்.

கoக. பரசினர் - துதித்தார்.

கoஅ - கoக. ஆதிமுதல்வனது பாதபங்கயமலை.

ககo. இருவர் - மாதவி சுதமதியென்பவர். இளங்கொடி - விளி.

கஉ.—அறவணர்த்தொழுதகாதை.

கக்கு

டோங்குயர் போதி யுரவோன் றிருந்தடி
தொழுது வலங்கொண்டு தொடர்வினை நீங்கிப்
பழுதி னன்னெறிப் படர்குவர் காணா
யாருயிர் மருந்தா மமுத சுரபியெனு
மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடி பெற்றனை
மக்க டேவ ரெனவிரு சார்க்கு
மொத்த முடிவி னோரற முரைக்கேன்
பசிப்பிணி தீர்த்த லென்றே யவருந்
தவப்பெரு நல்லறஞ் சாற்றின ராதலின்
மடுத்த தீக்கொளிய மன்னுயிர்ப் பசிகெட
வெடுத்தனள் பாத்திர மிளங்கொடி தானென.

அறவணர்த்தொழுதகாதை முற்றிற்று.

கககூ. உரவோன் - புத்தன்; உரம் - அறிவு.

கககூ. பழுது இல நன்னெறி - குற்றமில்லாத நல்லவழி; இதனை, விசுத்திமார்க்கமென்பர். நெறி - நெறியில். படர்குவர் - செல்குவர்.

க0கூ - கககூ. பரசினராதலின், இவரிருவரும் நின்னோடு உரவோனடியைத் தொழுது வலங்கொண்டு நீங்கிப் படர்குவர்.

கககூ. இருசார்க்கும் - இரண்டு பகுதிகட்கும்.

ககஅ தீர்ததலாம். அவரும்-அறவணவடிகளும். 'பசிப்பிணி தீர்தத வன்றே யாவரும்' என்றும் பாடம்.

ககஎ - ககஅ. ஓரறம் தீர்த்தலாம்.

கககூ. தவப்பெரு நலலறம - மிகப்பெரிய நல்லதருமம்.

கஉ0. கொளிய - கொளுதற்பொருட்டு. 'தீக்கதி மன்னுயிர் பசிகெட' என்றும் பாடம்.

கஉக. இளங்கொடி பாத்திரத்தை எடுத்தனள். 'எடுத்தனன் பாத்திரம்' என்றும் பாடம்.

க - கஉக. இளங்கொடி அவர்தம்முடன் அடிகள் யாங்குளரென்று வினைஅய்க் குறுகி மாதவனடியைவணங்கி ஏத்தி உரைத்தலும், கேட்டு அவரும் தவப்பெரு நல்லறம் சாற்றின ராதலின், இளங்கொடி பாத்திர மெடுத்தனளென முடிக்க.

பதின்மூன்றாவது

ஆபுத்திரன்றிறமறிவித்தகாதை.

[பதின்மூன்றாவது மணிமேகலைக்கு அறவணர் ஆபுத்திரன்றிறங்கூறியபாட்டு.]

மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடிக் கருளிய
வாபுத் திரன்றிற மணியிழை கேளாய்
வார ணாசியோர் மறையோம் பாள
னாரண வுபாத்தி யபஞ்சிக னென்போன்
பார்ப்பனி சாலி காட்புக்கடை சழிந்து
கொண்டோற் பிழைத்த தண்ட மஞ்சித்
தென்றிசைக குமரி யாடிய வருவோள்
சூன்முதிர் பருவத் துத் துஞ்சிரு ளியவிடை

உ. திறம் - வரலாற்றை.

௩. வாரணாசி - காசி; 'வாரணவாசி' என்றும் பாடம். மறையோம்பாளன் - வேதத்தைப் பாதுகாத்தலையுடையான்; அந்தணனென்றபடி. "வயனங் கோட்டிலோர் மறையோம் பாளன்" என்பர் பின்னும்; கரு - ம் காதை, சுடு.

ச. ஆரண உவாத்தி - வேதம் ஓதுவிப்பவன்; இஃது உபாத்தியாயனென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. வேதத்திற் சில பாகத்தையேனும் வேதாங்கங்களையேனும் ஜீவனத்தின்பொருட்டு ஓதுவிப்பவன் உபாத்தியாயன்; இதனை மனுஸ்மிருதி இரண்டாவது அத்தியாயம், கசக-ம் சுலோகத்திற் காண்க. இப்பெயர் தமிழ்நூல்களில் உவாத்தியன் உவாத்தியான் உவாத்திகனெனவும் வழங்கும். அபஞ்சிகன் - காரணப்பெயர்; பங்கமில்லாதவனென்பது பொருள். 'ஆரணவுவாத்திகன்' என்றும் பாடம்.

ரு. பார்ப்பனி சாலி - அவன் மனைவி சாலியென்பாள்; அந்தணர்களிற் கணவனைப் பார்ப்பானென்றும், மனைவியைப் பார்ப்பனியென்றுங் கூறுதல் மரபு; "பார்ப்பான் றன்னொடு கண்ணிழந் திருந்த வித, தீத்தொழி லாட்டி" என்று முன்பு வந்திருத்தல்காண்க; சு-ம் காதை, கஉ-கரு. காப்புக் கடை கழிந்து - காவலின் எல்லையைக்கடந்து; வியபிசரித்தென்றபடி.

சு. கொண்டோற் பிழைத்த தண்டம் அஞ்சி - கணவனுக்குப் பிழைசெய்தமையாலுண்டாகும் சிக்ஷைக்குப் பயந்து, தண்டம் - சிக்ஷை; "கொண்டோற் பிழைத்த தண்டங் ஞாகி" என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், சாங்கியன்றாயுரை.

எ. குமரி - கன்னியாகுமரியென்னும் ஆறு. ஆடிய - ஆடுதற்பொருட்டு. குற்றமற்ற குலமகளிர் அகக்குற்றத்தைப் போக்குதற்பொருட்டுக் குமரியாடச்செல்லுதல் மரபு; ரு - ம் காதை, கஎ - கஅ.

அ. 'சூன்முதி ருயக்கத்து' என்றும் பாடம். துஞ்சிருள் - யாவருந் தூங்குதற்குக் காரணமாகிய இருளில், இயவு இடை - வழியினிடத்தே. துஞ்சிருள் - செறிந்த இருளுமாம். 'துஞ்சிருள் யாமத்து' என்றும் பாடம்.

கரு.—ஆபுத்திரன்றிறமறிவித்தகாதை.

க்கஎ

யீன்ற குழவிக் கிரங்கா ளாகித்
தோன்றாத் துடவையி னிட்டன ளீங்கத்
தாயிறா வாக்குழ வித்துயர் கேட்டோ
ராவந் தணைந்தாங் கதன்றுயர் தீர
நாவா னக்கி நன்பா லூட்டிப்
போகா தெழுநாட் புறங்காத் தோம்ப
வயனங் கோட்டிலோர் மறையோம் பாள
னியவிடை வருவோ னிளம்பூதி யென்போன்
குழவி யேங்கிய கூஉக்குரல் கேட்டுக்
கழுமிய துன்பமொடு கண்ணீ ருகுத்தாங்
காமக னல்ல னென்மக னென்றே
காதலி தன்னொடு கைதொழு தெடுத்து
நம்பி பிறந்தான் பொலிகநங் கிளையெனத்
தம்பதிப் பெயர்ந்து தமரொடுங் கூடி
மார்பிடை முந்நூல வணியா முன்னர்
நாவிடை நன்னூ னன்கன நவிற்றி

க. குழவிக்கு - குழந்தைக்கு.

க0. துடவை - தோட்டம்; "தொடுப் பெறிந் துழுத துளர்படு துடவை." இது பெரும்பாணாற்றுப்படை, உ0க; "தொய் யாது வித்திய துளர்படு துடவை." இது மலைபடுகடாம், கஉஉ.

வோன்; பின் "காதலி தன்னொடு கை தொழு தெடுத்து" (உ0 - ம் அடி) என் பதனால், 'மனைவியுடன்' என்பது கொள்ளப்பட்டது. பூதியென்பது அவன் பெயர்; "தாதை பூதியுந் தனமனை கடிதர" என்று இக்காதையிலேயே பின்பு

௧ - ௧௦. ௧௫ - ம் காதை, ௮௬ - ௮௭.

௧௧. தூவாக் குழவி - உண்ணாத குழந்தை. துயர் - பசித்துயரத்தால் ஒழியாமல அழுது கூப்பிடும் ஒலி; ஆகுபெயர்; "தாயி றூவாக் குழவி போல, வோவாது கூஉநின் னுடற்றியோர் நாடே." என்பது புறநானூறு, ௪.

௧௨. ஆ - பசு. அதன்றுயர் - அக்குழந்தையின் பசித்துன்பம்.

௧௪. புறங்காத்து ஓம்ப - பாதுகாக்க; இவை ஒருபொருட்பன்மொழி. புறங்காத்தல் - பாதுகாத்தல்; "வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்ப" என்பது தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், ௧௧௦; "மெலிவில செங்கோ னீபுறங் காப்ப" என்பது புறநானூறு, ௪௨. இதனால் ஆபுத்திரனென்பது இவனுக்குப் பெயராயிற்று.

௧௫. வயனங்கோடு - ஓரூர். 'வயவனங் கோட்டில்' என்றும் பாடம். மறையோம்பாளன் :—௧௫ - ம் காதை, ௫.

௧௬. வருவோன் - மனைவியுடன்வருதல்காண்க; ௧௦௧.

௧௮. கழுமிய - கலந்த; புறநானூறு, ௨௫௮. கண்ணீர் - உவகைக்கண்ணீர்

௧௯. ஆமகன் அல்லன்-பசுவினுடைய மகனல்லன்; பசுப் பாதுகாத்தலைக் கண்டோனாதலின் இங்ஙனங்கூறினான்.

௨௦. காதலி - மனைவி; கைதொழுது அக்குழந்தையைத் தனக்குத் தந்தது தெய்வமென்றெண்ணி அத்தெய்வத்திற்கு அஞ்சலிசெய்து; "பழுதில் காட்சிப் பைந்தொடி புதல்வனைத், தொழுதனன் வாங்கி" என்று இந்நூலுள்ளே பின்புவருதல் காண்க; ௨௫ - ம் காதை, ௧௮௮ - ௧௮௯.

௨௧. நம் கிளை பொலிகவென்று.

௨௨. பதி - ஊர்.

௨௩. முந்நூல - பூணுநூல். இளையா முன்னரென்பது விளையக்கற்பித்தமை விளக்கிநின்றது.

௨௪. நன்னூல் - வேதம் வேதாங்கங்கள். நவிற்றி - நவிற்ற; நவிலுதல் -

யோத்துடை யந்தணர்க் கொப்பவை யெல்லா
நாத்தொலை வின்றி நன்கன மறிந்தபி
னப்பதி தன்னுளோ ரந்தணன் மனைவயிற்
புக்கோ னாங்குப் புலைசூழ் வேள்வியிற்
குரூஉத்தொடை மாலை கோட்டிடைச் சுற்றி
வெரூஉப்பகை யஞ்சி வெய்துயிர்த்துப் புலம்பிக்
கொலைநவில் வேட்டுவர் கொடுமர மஞ்சி

வலையிடைப் பட்ட மானே போன்றாங்
கஞ்சிநின் றழைக்கு மாதுயர் கண்டு
நெஞ்சுநடுக் குற்று நெடுங்கணீ ருகுத்துக்
கள்ள வினையிற் கடுந்துயர் பாழ்பட
நள்ளிருட் கொண்டு நடக்குவ னென்னு
முள்ளங் கரந்தாங் கொருபுடை யொதுங்கி
யல்லிடை யாக்கொண் டப்பதி யகன்றோன்
கல்லத ரத்தங் கடவா நின்றுழி
யடர்க்குறு மாக்களொ டந்தண ரெல்லாங்

கூறி அடிப்படுதல்; "நல்லோர் குழீஇய நாகவி லவையத்து" என்பது மலைபடு கடாம், என; "மறைநவி லந்தணர் நுவ லவும் படுமே" என்பது புறநானூறு, க.

உடு. நூத்து - வேதம்; "மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும்" என்பது திருக் குறள், ககச.

உசு. காதைதொலைவு: மணிமேகலை, உச - ம் காதை, கக; சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்றுகாதை, சச.

உஅ. புலை சூழ் வேள்வியில் - அசுத்த மாகிய ஊன்றினலைக் கருதுகின்ற யாக சாலையில்; சூழ்தல் - கருதல். புலை யும், வேள்வியும ஆகுபெயர். 'புக்கோ னுங்கப் புலைசூழ் வேள்வியில்' என்றும் பாடம்.

உக. நிறம்பொருந்திய தொடுக்கப்பட் டமாலை கொம்பின்கண்ணே சுற்றப்ப ட்டு. 'குருஉக்கொடி மாலை' என்றும் பாடம்.

ஙo. வெரூஉப்பகை - அச்சத்தைத்தரு ம்பகை. வெரூஉ-அச்சம்; "வெரூஉப் பறை நுவலும் பரூஉப்பெருந் தடக்கை" என்பது பொருநராற்றுப்படை, கஎக. புலம்பி - வருத்தமுற்று; புலம்பு - வருத் தம்; "புலம்புவிட் டிருந்த புனிறில் கா ட்சி" என்பது மலைபடுகடாம், சக.

ஙக. தொலைநவில் வேட்டுவர் - கொல லுதலைச்செய்கின்ற வேடருடைய. கொ டுமரம் - வில்.

ஙங. அழைக்கும் ஆ துயர் - கூப்பிடு கின்ற பசுவின துயரத்தை.

ஙo - ஙங. புலம்பிப் போன்று அஞ்சி நின்று அழைக்கும் ஆ.

உஅ - ஙங. புக்கோன் ஆவின துயரத் தைக் கண்டெனக.

ஙடு. கள்ளவினையில் - திருட்டுத்தொ ழிலால், கடுந்துயர் பாழ்பட - பசுவினது மிக்கதுன்பம் இல்லையாமபடி; கடுந்து யர் - மரணத்துனபமுமாம. 'கடுவினை பாழ்பட' என்றும் பாடம்.

ஙச. நள்ளிருள் - செறிந்தவிருட்டு; "வெள்ளி முளைத்த நள்ளிருள் விடியல்" என்பது பொருநராற்றுப்படை, எஉ.

ஙஎ. உள்ளம் கரந்து - தன்னெண்ண த்தை மறைத்து.

ஙஅ. கல்லதரத்தம் - பருக்கைகற்கள் பொருந்திய சின்னெறியையுடைய அரு நெறி; "கல்லத ரத்தங் கடக்க" என்பது சிலப்பதிகாரம், கொலைக்களக்காதை, ங௭.

சo. அடர்க் குறுமாக்களொடு - நெரு க்குதலைச்செய்யும் அறிவில்லாதாரோடு, "ஒலித்தொருங் கீணடிய வூர்க்குறு மாக்

கரு.—ஆபுத்திரன்றிறமறிவித்தகாதை.

கடத்திடை யாவொடு கையகப் படுத்தி
யாகொண் டிருந்த வாரிடைக் கழிய
நீசம கனல்லாய் நிகழ்ந்ததை யுரையாய்
புலைச்சிறு மகனே போக்கப் படுதியென்
றலைக்கோ லதனா லறைந்தனர் கேட்ப
வாடடிநின் றலைக்கு மந்தண ருவாத்தியைக்
கோட்டினிற் குத்திக் குடர்புய்த் துறுத்துக
காட்டிடை நல்லாக் கதழ்ந்துகிளர்ந் தோட
வாபுத் திரன்றூ ணங்கவர்க் குரைப்போ
னேவன செய்யன்மி னொடிவன கேண்மின்
விடுநில மருங்கிற் படுபுல லார்ந்து
நெருநல மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம்
பிறந்தநாட் டொட்டுஞ் சிறந்ததன் றீம்பா
லறந்தரு நெஞ்சோ டருள்சுரந் தூட்டு
மிதனொடு வந்த செற்ற மென்னை
முதுமறை யந்தணிர் முன்னிய துரைமோ

களும்" என்பா பின்னும்; கடு - ம் காஸை, ௫௧. குறுமாக்கள்.—கலித்தொகை, ௮௨.

௪௧. கடம் - அருநெறி.

௪௨. ஆ கொண்டு - பசுவைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு; ஆரிடை - அரியவழி.

௪௩. 'நீ மகனல்லாய்' என்றும் பாடம்.

௪௪. ஊனைவிரும்பிப் பசுவைக்கவர்ந்தானென்று நினைந்து 'புலைச்சிறு மகனே' என்றார். 'புலைச்சிமகனே' என்றும் பாடம். போககப்படுதி - விலக்கப்படுவாய்.

௪௫. அலைக்கோல் - வருத்துதலைச்செய்யும் கோல்; அறைந்தனர் - அடித்தனராய். 'கேட்புழி' என்றும் பாடம்.

௪௬. ஆட்டி அலைக்கும் - மிகவும் வருத்துகின்ற. இவை ஒருபொருட்பன்மொழி.

௪௭. கோடு - கொம்பு. குடர் புய்த்துறுத்து - குடரைப்பிடுங்கி; "கோடு புய்க் கல்லா துழக்கு நாடகேள்" என்பது கலித்தொகை, ௬௪; "புய்த்தெறி கரும்பின் விடுகழை" என்பது புறநானூறு, ௨௮.

௪௮. கதழ்ந்து கிளர்ந்தோட - விரைந்தெழுந்தோட; கதழ்தல் - விரைதல்; "தோயுங் கதழ்குருதி தோள்புடைப்ப" என்பது புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, காஞ்சிப்படலம், ௧௬. கிளர்தல் - எழுதல்; "கால்கிளர்ந் தன்ன வேழம்" என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, ௮௨. 'கழிந்துகிளர்ந் தோட' என்றும் பாடம்.

மேல்வருவன ஆபுத்திரன் கூற்று.

௫0. நொடிவன - சொல்லுவனவற்றை. "நோவன செய்யே னொடியது கேளாயோ' என்றும் பாடம்.

௫௧. விடுநிலமருங்கில் - மேய்தற்கு அரசனால்விடப்பட்ட நிலத்தினிடத்தே, படு புல் ஆர்ந்து - தானே உண்டாகிய புல்லைமேய்ந்து. பசுக்கள் கவலையின்றி மேய்தற்கு அரசனால் விடப்பட்டநிலம் கோஸஞ்சாரபூமியெனப்படும்.

௫௩. பிறத்தல - மக்கள்வினை. தீம்பால் - இனியபால்.

௫௪. இதனொடு - இப்பசுவினிடத்து; உருபுமயக்கம். செற்றம் - கோபம்.

௫௬. முன்னியது-எண்ணியது. உரைமோ - உரையுமென்னும் ஏவற்பன்மை உயிர்மெய்கெட்டு ஓகாரம்பெற்று வந்தது. 'முதுமறை மாக்கண் முன்னிய துரைமோ' என்றும் பாடம். எனவென்று ஒருசொல் வருவிக்க.

பொன்னணி நேமி வலங்கொள்சக் கரக்கை

மன்னுயிர் முதல்வன் மகனெமக் கருளிய
வருமறை நன்னூ லறியா திகழ்ந்தனை
தெருமா லுள்ளத்துச் சிறியை நீயவ்
வாமக னாதற் கொத்தனை யறியா
நீமக னல்லாய் கேளென விகழ்தலு
மான்மக னசலன் மான்மகன் சிருங்கி
புலிமகன் விரிஞ்சி புரையோர் போற்று
நரிமக னல்லனோ கேச கம்பள
னீங்கிவர் நுங்குலத் திருடி கணங்களென்
றோங்குயர் பெருஞ்சிறப் புரைத்தலு முண்டா
லாவொடு வந்த வழிகுல முண்டோ
நான்மறை மாக்கா ணன்னூ லகத்தென
வாங்கவர் தம்முளோ ரந்தண னுரைக்கு
மீங்கிவன் றன்பிறப் பியானறி குவனென
நடவை வருத்தமொடு நல்கூர் மேனியள்
வடமொழி யாட்டி மறைமுறை யெய்திக்
குமரி பாதங் கொள்கையின் வணங்கித்

௫எ. நேமி - சக்கரத்தின்சூடு; வட்டமுமாம். வலம் - வெற்றி; வலப்பக்கமுமாம். நேமியையுடைய சக்கராயுதம்.

௫அ. மன்னுயிர்முதல்வன் - திருமால். மகன் - பிரமன். 'எமக்களித்த' என்றும் பாடம்.

௬௦. தெருமரல் - சுழற்சி. சிறியை - சிறுமையையுடையாய்.

௬௧. நூற்பொருளையறியும் அறிவிலாரை, 'ஆமக னுதற் கொத்தனை' என்றார்; "விலங்கொடு மக்களனைய ரிலங்குநூல், கற்றாரோ டேனையவர்" என்று வருதல் காண்க; இது திருக்குறள், ௪௧௦.

௬௨. இகழ்தலும் - அவ்வந்தணர் இகழ்ந்துபேசுதலும்.

மேல்வருவன ஆபுத்திரன் கூற்று.

௬௩. (?) அசலனென்பவன் ஆனின் மகன்; ஆன் - பசு. சிருங்கியென்பவன் மானின் மகன்.

௬௪. (?) விரிஞ்சியென்பன் புலியின் மகன். புனையோர் - மேலோர்.

௬௫. (?) கேசகம்பளனென்பவன் நரியின் மகன்: அசிதகேசகம்பளரென்ற ஒரு முனிவர்பெயர் பௌத்தநூல்களிற் காணப்படுகின்றது.

௬௮ - ௬௯. ஆவொடு - ஆவால். ஞாலகத்து ஆவொடு வந்த அழிகுலமுண்டோ? இல்லையென்றபடி. முன்னம் 'ஆமக னுதற் கொத்தனை' என்று அந்தணர் இகழ்ந்ததற்குப் பரிகாரங் கூறுகின்றவனாதலின், 'ஆவொடு வந்த வழிகுல முண்டோ' என்றான்.

௭௦ - ௭௧. இவன்பிறப்பை யான் அறிகுவனென்று ஓரந்தணன் உரைப்பான்.

௭௨. நடவை - வழி. நல்கூர் மேனியன் - இளைத்த உடம்பையுடையாள்.

௭௩. வடமொழி யாட்டி - பார்ப்பனி; இந்நூலில் ௧௩ - ம் காதை, ௫௦ - ம் அடியிற் பார்ப்பானை வடமொழியாளரென்று கூறியிருத்தல் காண்க. மறைமுறை யெய்தி - வேதவிதிப்படியே சென்று.

௭௪. குமரியாடப்போந்தோர், ஆங்குள்ள குமரித்தெய்வப் படிமத்தை வணங்குதல் மரபு.

௧௩.—ஆபுத்திரன்றிறமறிவித்தகாதை.

௧௩௪

எடு தமரிற் றீர்ந்த சாலியென் போட்டை
யாது நின்னூ ரீங்கென் வரவென

மாமறை யாட்டி வருதிற முணர்க்கும்
வார ணாசியோர் மாமறை முதல்வ
னாரண வுவாத்தி யரும்பெறன் மனைவியான்
பார்ப்பார்க் கொவ்வாப் பண்பி னொழுகிக்
காப்புக்கடை கழிந்து கணவனை யிழந்தே
னெறிபய முடைமையி னிரியன் மாக்களொடு
தெற்கட் குமரி யாடிய வருவேன்
பொற்றேர்ச் செழியன் கொற்கையம் பேரூர்க்
காவதங் கடந்து கோவல ரிருக்கையி
னீன்ற குழவிக் கிரங்கே னாகித்
தோன்றாத துடவையி னிட்டனன் போந்தேன்
செல்கதி யுண்டோ தீவினை யேற்கென்
றல்லலுற் றழுத வவண்மக னீங்கிவன்
சொல்லுத றேற்றேன் சொற்பய மின்மையிற்
புல்லலோம் பன்மின் புலைமக னிவனென
வாபுத் திரன்பின் பமர்நகை செய்து

௭௫. தமரிற்றீர்ந்த - தனகருச் சிறந் தோரினின்றும் நீங்கிய.

௭௪ - ௭௫. வணங்கித் தீர்ந்த சாலி.

௭௬. ஈங்கு வரவு என்னென.

௭௭. உரைக்கும் - உரைப்பாள்.

௭௮. வாரணுசி—வாராணஸீ - காசி. வடமொழியில் 'வித்தாந்தகௌமுதி' என்னும நூலின் அவ்யயீபாவப்பிரகரணததில், "யஸ்யசாயாமः" எனனும் ஸூத்ரவியாக்கியானததில் 'வாராணஸீ' என்பதற்கு 'நல்லஜலததுக்குத் தூரத்திலில்லாத நகரீ' என்று தத்துவ போதினியென்னும் உரையாசிரியர் பொருள்செய்திருப்பதாகக் கூறுவர்.

௭௯. 'உவாததி' என்பது, "தவாஅக் காதலொடு தன்யாழ் காட்டு, மூவாத்தி யாதவின்" எனப் பெருங்கதையிலும் வந் திருத்தல் காண்க; இஃது உஞ்சைக்காண்டம, பிடியேற்றியது.

௮௰. ஒழுகி - நடந்து.

௮௧. காப்புக்கடை கழிந்து:—௧௩-ம் காதை, ௫.

௮௨. எறிபயம் - அடித்தலாலுண்டாகும் அச்சம். 'நெறிபய முடைமையின்' என்றும் பாடம். இரியல் மாக்கள் - கெடுதலுற்ற மாக்கள்; விரைந்துசெல்லுமாக்களென்றுமாம்.

௮௩. 'தக்கண குமரி' என்றும் பாடம். ஆடிய - நீராடும்பொருட்டு.

௮௪. செழியன் - பாண்டியன். கொற்கை - பாண்டியர்களின் பழைய இராசதானி.

௮௫. கோவலர் - இடையர்.

௮௭. துடவை - தோட்டம்.

௮௬ - ௮௭. ௧௩-ம் காதை, ௯ - ௧௰.

௮௮. தீவினையேற்குச் செல்கதியுண்டோ.

௯௰. பயம் - பிரயோசனம்; இன்மையிற் சொல்லுதறேற்றேன்.

௯௧. புல்லலோம்பன்மின் - ஸ்பரிசித்தலைச் செய்யாதொழிக. இவன் புலைமகன் - இவன் அசுததமுடைய மகன். புலை - வியபிசாரமுமாம்; இது மலைநாட்டுவழக்கு.

௯௨. அமர்நகை - விரும்புஞ்சிரிப்பு.

மாமறை மாக்கள் வருங்குலங் கேண்மோ
முதுமறை முதல்வன் முன்னர்த் தோன்றிய
கடவுட் கணிகை காதலஞ் சிறுவ
ரருமறை முதல்வ ரந்தண ரிருவரும்
புரிநூன் மார்பீர் பொய்யுரை யாமோ

சாலிக் குண்டோ தவறென வுரைத்து
நான்மறை மாக்களை நகுவன னிற்ப
வோத லந்தணர்க் கொவ்வா னென்றே
தாதை பூதியுந் தன்மனை கடிதர
வாகவர் கள்வனென் றந்தண ருறைதருங்
கிராம மெங்கணுங் கடிஞையிற் கலலிட
மிக்கசெல வத்து விளங்கியோர் வாழுந்
தக்கண மதுரை தான்சென் றெய்திச
சிந்தா விளக்கின் செழுங்கலை நியமத்
தந்தின் முன்றி லம்பலப் பீடிகைத்

---

௯௩. கேண்மோ - கேளுமென்னும் ஏவற்பன்மை உயிர்கெட்டு ஓகாரம்பெற்றுவந்தது.

௯௪. முதுமறைமுதல்வன் - பிரஹ்மா.

௯௫. கடவுட்கணிகை - திலோத்தமை யென்பாள். சிறுவர் - பிள்ளைகள்.

௯௬. முதல்வராகிய அந்தணரிருவரும். இருவர் - வஸிஷ்டர், அகஸ்தியர்.

௯௫-௯௬. அந்தணரிருவரும் காதலஞ் சிறுவரென்க.

தும் இலராகவும் இவனுக்கு இங்ஙனநிகழ்ந்ததேயென்று இரங்கிச்கூறினா 'கடிஞையிற கலலிடுவோரில்' எனபது ஒரு பழமொழி; இதனைப் பின்வரும வெண்பாவாலுணர்க; "நினைதத திருவென்றந் நீர்மையை நோக்கி, மனதத தறிந்தீவர் மாணடார் - புனதத, குடிஞை யிரட்டுங் குளிர்வரை நாட, கடிஞையிற கல்லிடுவா ரில." இது பழமொழி, ௨௪௬.

௧௦௫. தக்கணமதுரை - தென்றிசை

௯௪ - ௯௬. வஸிஷ்டரும் அகஸ்திய ரும் திலோத்தமையின் பிள்ளைகளென் பதைப் பின்வரும் வாக்கியத்தாலுணர்க. 'வஸிஷ்டனும் அகஸ்தியனும், பிரஹ்மா திலோத்தமையென்னும் அப்ஸரஸைக்கண்டகாலத்துக் கலசத்து ஜனித்தனர்' என்பது, நீலகேசிவிருத்திஸமய திவாகரத்திற் கண்டது.

௯௮. தவறு - குற்றம்.

௯௯. நகுவனன் - சிரிப்பவனாகி.

௧00. ஒவ்வான் - பொருந்தான்; என்றது ஆபுத்திரனை.

௧0௧. தாதை - தகப்பன். கடிதர - நீக்க.

௧0௩. கடிஞை - பிச்சைப்பாத்திரம். கல் இட - கல்லைப் போகட; உலகத்திற் கடிஞையிற் கல்லிடுவோர் எக்காலத்தத்தனுள்ள மற்றை; என்றது கூடற்பதியை; தக்கணம் - வடசொற்றிரிபு; சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, ௮௧, அடியார்க்கு நல்லாருரையைப்பார்க்க.

௧0௬. சிந்தாவிளக்கு - ஸரஸ்வதிதேவி; பதிகத்தின் ௬0-ம் வரிக்குறிப்பைப் பார்க்க. நியமம் - கோயில்; ஸரஸ்வதிதேவியின் கோயிலாதலின், அதற்குக் கலைநியமமென்பது பெயராயிற்று; ௧௪-ம் காதை, ௧0 - ௧௧, ௧௭ - ௧௮.

௧0௭. முன்றில் அம்பலப்பீடிகை-சிந்தாதேவியின் கோயில்வாயிற்கணுள்ள முன்றினிடத்தில். அம்பலப்பீடிகை-அம்பலமாகிய பீடிகை; அஃது உயர்த்துக் கட்டப்பட்டிருத்தலின், பீடிகையெனப்பட்டது; பீடிகையென்பதற்குக் கோயில்வாயிற்கணுள்ள பலிபீடமெனினும

௧௩.—ஆபுத்திரன்றிறமறிவித்தகாதை.

௧௨௩.

தங்கினன் வதிந்தத் தக்கணப் பேரு
ரையக் கடிஞை கையி னேந்தி
மையறு சிறப்பின் மனைதொறு மறுகிக்
காணார் கேளார் கான்முடப் பட்டோர்
பேணுந ரிலலோர் பிணிநடுங கு்றறோர்
யாவரும வருகவென் றிசைத்துட னூட்டி
யுண்டொழி மிச்சிலுண் டோடுதலை மடுத்துக்
கண்படை கொள்ளுங் காவலன் றானென.

ஆபுத்திரன்திறமறிவித்தகாதை முற்றிற்று.

பொருந்தும் ; இவ்வனங்கொள்ளுங்காற் பீடிகையையுடைய அம்பலமென மாறுக.

கல௦அ. தங்கினன் வதிந்து - தங்கி ; ஒருபொருட்பன்மொழி. தக்கணப்பேரூா - மதுரையில.

கக௦. மை-குற்றம். மறுகி-சுழன்று.

ககக. காணார் - குருடர். கேளார் - செவிடர்.

ககஉ. பேணுநரில்லோர் - அகதிகள். 'பேணின ரில்லோர்' என்றும் பாடம். பிணி - நோய்.

ககக - ககஉ.

ஆபுத்திரனே. காவலன் கண்படைகொள்ளுமென்க.

க - ககரு. அணியிழை, ஆபுததிரன் திறங்கேளாய்; பாாப்பனி சாலி, கழிந்து அருசி வருவோள் இரஙகாளாகிக குழவியை இட்டு நீங்க, ஆ கேட்டு அணைந்து நக்கி ஊட்டிப் போகாது ஓம்ப, பூதியென்போன் கேட்டு உகுர்ந்து என்மகனென்று எடுததுப் பெயர்நது கூடி நவிற்ற, அறிந்தபின் புககோன் ஆதுயர் கண்டு உற்று உகுதது உள்ளங்கரந்து ஒதுங்கி

உஅ -ம் காதை, உஉஉ-	அகன்றோனுய்க் கடவாகின்றழி அந்தணரெல்லாம குறமாக்களோடு சென்று

கக௯. யாவரும் - மேற்கூறப்பட்ட காணார்முதலிய யாவரும். உடன் ஊட்டி - ஒருங்குண்ணச்செய்து; உடன - உடனேயென்றுமாம்.

ககச. உண்டொழி மிச்சில் உண்டு - அவர்கள் உண்டொழிந்த மிகுதியை யுண்டு; இது "விருந்தோம்பி, மிச்சின் மிசைவான்" என்ற அ௫-ம் திருக்குறளின் பொருளைத் தழுவி வந்தவாறு காண்க. ஓடு - பிச்சைப்பாத்திரம். தலைமடுத்து - தலையணையாகக்கொண்டு. 'தலையடுத்து' என்றும் பாடம்.

கக௫. கண்படை - உறக்கம். காவலன் - காததலையுடையவன்; என்றது கையகப்படுத்திக கேட்ப, நல்லா குத்திப் புய்த்துறத்து ஓட, ஆபுத்திரன் உரைப்போன 'உரைமோ' என, அந்தணரிகழ்தலும், ஆபுத்திரன் 'நன்னூலகத்து ஆவொடுவந்த அழிகுலமுண்டோ' என, ஓரந்தணனுரைக்கும்; அங்ஙனமுரைப்பவன 'புல்லலோம்பன்மின்; புலைமகனிவன்' என, ஆபுத்திரன் நகைசெய்து 'சாலிக்குத்தவறுண்டோ' என்றுரைத்து நகுவனனிற்ப, பூதி ஒவ்வானென்றகடிதர, கிராமமெங்கணுங்கல்லிட, காவலன் மதுரை சென்றெய்தி வதிந்து எந்திமறகி இசைதது ஊட்டி மிச்சிலுண்டு மடுத்துக கண்படைகொள்ளுமென வினைமுடிவுசெய்க.

பதினான்காவது

பாத்திரமரபுகூறியகாதை.

[பதினான்காவது மணிமேகலைக்கு அறவணர் அமிர்தசுரபியென்னும் பாத்திரம் சிந்தாதேவி ஆபுத்திரற்குக் கொடுத்தவண்ணங் கூறியபாட்டு.]

ஆங்கவற் கொருநா ளம்பலப் பீடிகைப்
பூங்கொடி நல்லாய் புகுந்தது கேளாய்
மாரி நடுநாள் வல்லிருண் மயக்கத்
தாரிடை யுழந்தோ ரம்பல மரீஇத்
துயில்வோன் றன்னைத் தொழுதன ரேத்தி
வயிறுகாய் பெரும்பசி மலைக்கு மென்றலு
மேற்றா னல்லது வேற்றா னில்லோ
னாற்றுவது காணா னாரஞ ரெய்தக்

க. ஆங்கவற்கு - ஆபுத்திரனுக்கு; ஆங்கவன் - ஒருசொல்; "ஈங்கிவன்" என்புழிப்போல. இது திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், கக அம்பலப்பீடிகை - நில் வதியுநர் சேட்புலப் பரிசிலர்" என்பதனாலுணர்க. இது மலைபடுகடாம், சகஉ. 'அம்பலம விணைஅய்' என்றும பாடம்.

அம்பலத்தில். அம்பலம் - பலருஞ்சென்று தங்குதற்குரிய பொதுவிடம். இது மன்றமெனவுங் கூறப்படும். அம்பலப் பீடிகை:—கூ - ம் காதை, க0எ; க௪-ம் காதை, ௫கூ.

உ. நல்லாயென்றது, மணிமேகலையை. புகுந்தது - சேர்ந்தது.

க - உ. அவற்குப் புகுந்ததைக் கேள்.

௩. மாரிநடுநாள் - மழைத்துளிகளையுடைய இடையாமத்தில். வல்லிருண்மயக்கத்து - வலிய இருட்கலப்பில்; 'இருண்மயக்கத்து' என்றதனால், நடுநாள் - இடையாமமாயிற்று; "புதையிருள்கூர், நெறியா ரருள்பெற நாநடு நாளிடை நீங்குதுமே" எனவருதல் காண்க; இது தஞ்சைவாணன்கோவை, உகூ.

௪. அரியவழியில் வருந்தி வந்தோராகிய கூத்தர்முதலியோர் அம்பலத்தையடைந்து; கூத்தர்முதலியோர் வந்து தங்குமிடம் அம்பலமென்பதை, "மன்

௫. துயில்வோன்றன்னை - ஆபுத்திரனை.

௬. மலைக்கும் - மாறுபடுத்தும்; வருந்துமென்றபடி; "மலைந்தல் போகிய சிலைத்தார் மார்ப" என்பது புறநானூறு, க0. "வயிறுகாய் பெரும்பசி வருந்தும்" என்று பின்னும் வருதல் காண்க. கஎ - ம் காதை, ௫எ. 'மலையு மென்றலும்' என்றும், 'அலைக்கு மென்றலும்' என்றும் பாடம்.

௪ - ௬. உழந்தோர் மரீஇத் தொழுதேத்திப் பசி மலைக்குமென்றலுமென்க.

௭. ஏற்றூண் - இரந்துண்ணுமுணவு. வேற்றூண் இல்லோன் - வேறு உணவில்லாத ஆபுத்திரன்.

௮. ஆற்றுவது காணான் - உதவும்வழியைக் காணானாகி. ஆற்றுதல் - உதவுதல்; "ஒருவீ ரொருவீர்க் காற்றுதிர்" என்பது புறநானூறு, ௫௮. ஆர் அஞர் - தீர்த்தற்கரிய வருத்தம்.

க௪.—பாத்திரமரபுகூறியகாதை.

கஉ௬

கேளிது மாதோ கெடுகநின் றீதென
யாவரு மேத்து மிருங்கலை நியமத்துத்
தேவி சிந்தா விளக்குத் தோன்றி
யேடா வழிய லெழுந்திது கொள்ளாய்
நாடுவறங் கூரினுமிவ் வோடுவறங் கூராது

வாங்குநர் கையகம் வருந்துத லல்லது
தான்றொலை வில்லாத் தகைமைய தென்றே
தன்கைப் பாத்திர மவன்கைக் கொடுத்தலுஞ்
சிந்தா தேவி செழுங்கலை நியமத்து
நந்தா விளக்கே நாமிசைப் பாவாய்
வானோர் தலைவி மண்ணோர் முதல்வி
யேனோ ருற்ற விடர்களை வாயெனத்
தான்றொழு தேத்தித் தலைவியை வணங்கி
யாஙகவா பசிதீர்த் தங்கா டொட்டு
வாங்குகை வருந்த மன்னுயி ரோம்பலின்
மக்களு மாவு மரஞ்சேர் பறவையுந்

இனி ஆபுதகிரன வருத்தம் தீரும்படி அவனுககுச் சிந்தாதேவி அமுதசுரபியெ ன்னும பாத்திரங்கொடுததமை கூறு வார்.

௯. இதுகேள். நின் தீதுகெடுக.

௧0. யாவரும் ஏத்தும் - எச்சமயத்தி னரும் துதிக்கும். நியமம் - கோயில். கலைநியமம் —௧௯ - ம் காதை, ௪0௬.

௧௧. தேவியாகிய சிந்தாவிளககு.

௧௨. அழியல் - வருந்தாதே. இது கொள்ளாய் - இப்பாததிரத்தைக்கொள். 'ஏடா பரிய லெழுந்திது கேளாய்' என் னும் பாடம்.

௧௩. வறங்கூரினும் - வற்கடம் மிகி னும். வறம் - வற்கடம்; "ஞாலம் வறந் தீரப் பெய்யக் குணகேர்பு, காலத்திற் றோன்றிய கொண்மூப் போல" என்பது கலித்தொகை, ௮௨. வறங்கூராது - வறுமையுறாது.

௧௫. தான் என்றது, பாத்திரத்தை. என்று - என்றுசொல்லி. 'தான்றொலை வறியாத் தகைமையது' என்றும் பாடம்.

௧௭ - ௧௫. ௧௧ - ம் காதை, ௫௩ - ௫0; ௧௭ - ம் காதை, ௫ - ௯.

௭ - ௧௯. இல்லோன் ஆரஞரெய்தச் சிந்தாவிளக்கு 'நின்தீதுகெடுக' எனத் தோன்றி 'கொள்ளாய், கூராது, தகை மையது' என்று பாத்திரத்தைக்கொடுத் தலும்.

மேல்வருவன, பாத்திரம்பெற்றமகிழ் ச்சியால் ஆபுதகிரன் சிந்தாதேவியைத் துதிக்குந்துதிகள்.

௧௮. நந்தாவிளக்கே-கெடாததீபமே; மைவிளக்கு அழிதன் மாலைததாதலின், நந்தாவிளக்கே யென்றான்; இது தெரி தருதேற்றவுவமையென்னு மலங்காரம். இவள் வாக்கின்மடந்தையாதலின், 'நா மிசைப் பாவாய்' என்றான்; "தேவ ராயி னும் பிரம ராயினு, நாமாக கழூஉ நலங் கிளர் திருந்தடி" என்பர் பின்னும்; ௨௫ - ம் காதை, ௧௫0 - ௧௫௧.

௧௪ - ௨0. அடுக்கிய விளிகளாற் சிந் தாதேவிபால் ஆபுதகிரனுக்குள்ள அன பின் மிகுதி விளங்கும்.

௨௧. தொழுது - அஞ்சலிசெய்து. தலைவி - சிந்தாதேவி.

௯ - ௨௧. ௨௫ - ம் காதை, ௧௩௯ - ௧௫௩.

௨௩. வாங்குகை வருந்த :—௧௧ - ம் காதை, ௫௯. மன்னுயிர் என்றார், விலங்குமுதலியனவும் உண்பிக்கப்படுதல் நோக்கி. ஓம்பலின் - பாதுகாத்தலி னாலே.

௨௪. மாவும் - விலங்குகளும்.

தொக்குட னீண்டிச் சூழ்ந்தன விடாஅ
பழுமரத தீண்டிய பறவையி னெழூஉ
மிழுமென் சும்மை யிடையின் றொலிப்ப
வீண்டுநீர் ஞாலத் திவன்செய விந்திரன்
பாண்டு கம்பளந் துளக்கிய தாதலிற்
றளர்ந்த நடையிற் றண்டுகா லூன்றி
வளைந்த யாக்கையோர் மறையோ னாகி

உடு. உடன் தொக்கு ஈண்டி-ஒருமிக கச்சேர்ந்து திரண்டு. விடா-விடாவாய்.

உசு. பழுமரததுஈண்டிய - பழுத்தமர த்தின் கண்ணே வந்துகூடிய. பறவை யின் - பறவைபோல :—பொருநராற்று ப்படை, சுச ; பெரும்பாணாற்றுப்படை, உ௦ ; புறநானூறு, கஎக, ௬ - ம் அடி ; சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவததையாரி லமபகம், ௬௬௬ ; நாலடியார், சுற்றந்த ழால், உ எழூஉம் - எழுப்புகின்ற.

உஎ. சும்மை - ஒலி. இடையின்று - இடையீடில்லாமல். இடை - இடை யீடு ; "எய்தத லரியா திடையின்றி" என்பது புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, பொதுவியற்படலம்.

உச - உஎ. உஅ - ம் காதை, உஉஉ - உ௬உ.

உ௦ - உஎ. ஆபுத்திரன் கனவாயெனத் தொழுது எததி வணங்கி அந்நாள்தொ ட்டு அவர் பசிதீர்தது ஓம்பவின் விடா வாய் எழூஉஞ் சும்மை இடையின்றொலி ப்பவெனக.

மேலே, ஆபுத்திரனுடைய புண்ணிய மிகுதியைத் தனது பாண்டு கம்பள நடுக் கத்தாலறிந்த இந்திரன் அவனுககு வரங் கொடுத்தற்பொருட்டு விருத்தவேதியன் வடிவுகொண்டுவருதலைக கூறுவார் .—

உக. பாண்டு கம்பளம் - வெள்ளைக்க ம்பளமாகிய ஆசனம். துளக்கியது - நடு ங்கச்செய்தது.

உஅ - உக. ஆபுத்திரன் அறச்செயல இந்திரனுடைய பாண்டுகம்பளததை நடு ங்கச்செய்தது. இப்பூவுலகில் தானம் சீலம் முதலியவற்றிற் சிறந்த பௌதத ருளராயினும், அவர்களுக்கு ஏதேனுந் து ன்பமுளதாயினும் இந்திரனுடைய பாண் டுகம்பளம் நடுங்குமென்றும், அககுறிப் க்கு வேண்டிய வரங்களைக்கொடுத்தலும் தீயருகளை ஒழிததலும இநதிரனுடைய கடப்பாடெனறும தெரிகின்றது, புதத தருமவொழுக்கினனாகிய வணிகனொரு வன் கப்பல் கவிழப்பெற்றுக் கடலில்வரு ந்தியதைத தனது பாண்டுகம்பளத்தின நடுக்கததாலறிந்தஇந்திரன் அவ்வணிகனை அத்துன்பததினின்று நீககிப் பாதுகாத தனனெனறு இநநூல உக - ம காதையில (௬ - உசு) வருதலகாண்க; "நமி விநமி யென்பாரிருவர்குமாரர் தபச்சரணமபண ணியருளாநின்ற பகவானை யடைநது நமஸ்கரிததுக கந்த புஷபாதிகளாற்பூசி தது நானாவித ஸ்தோததிரஙகளை அதிம துரமாகப்பாடிநின்று விண்ணப்பஞ்செய் வார் —பகவானே, தம்மாற புததிரபௌ ததிராதிகளுக்கு வேறுவேறு இராசசியமகொடுககப்பட்டன, யாஙகள அப்பொழுது ஸந்நிதிமாயினமலேம, இப்பொழுது எஙகளுககு விபவஙகளைப் பிரஸாதித்தருளவேண்டுமெனறு கிரப்ப ந்தித்துநின்று துதிப்ப, இதனைத தர ணேந்திரன் தனது ஆசனங்கம்பித்தலில் அறிந்து கடிதுவந்து மனுஷ்யருபததை க்கொண்டு பருவதம்போலச் சலியாது எழுந்தருளிநின்ற பகவானது தைரியாதி சயததினைககண்டு விஸ்மிதனாகிப் பிரத க்ஷிணமபண்ணித துதிததுக குமாரர்களை நோககிச்சொல்லுவான" என்று ஸ்ரீபுரா ணத்துள்ள முதலாவது விருஷபதீர்தத ங்கரர்புராணததில் வருதலால, இப்படி யே தனது ஆசனநடுககததால அறிய வேண்டுவனவற்றையறிந்து நலனுயிர்க ளுக்குச் செய்யவேண்டுவனவற்றை இந திரன செய்வானென்று கூறுதல் சைன சமபிரதாயமென்றும் தெரிகினறது.

௬௦ - ௬௬, தளர்ந்தநடையின - நடை

௧௪.—பாத்திரமரபுகூறியகாதை.

மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயி ரோம்பு
மாருயிர் முதல்வன் றன்முன் றோன்றி
யிந்திரன் வந்தே னியாது நின்கருத்
துன்பெருந் தானத் துறுபயன் கொள்கென
வெள்ளை மகன்போல் விலாவிற நக்கீங்
கெள்ளினன் போமென் றெடுத்துரை செய்வோ
னீண்டுச் செய்வினை யாண்டுநுகர்ந் திருந்தல்
காண்டகு சிறப்பினுங் கடவுள ரல்ல
தறஞ்செய மாக்கள் புறங்காத் தோம்புநர்
நற்றவஞ் செய்வோர் பற்றற முயல்வோர்
யாவரு மில்லாத் தேவர்நன் னாட்டுக்
கிறைவ னாகிய பெருவிறல் வேந்தே

டி த த தண்டினையே காலாகவுன்றி, வளை ந்த யாக்கை மறையோன ஆகி - கூனிய உடம்பையுடைய வேதியனாகி; "தளர்ந்த நடையிற் றண்டுகா லூனறி, வளைந்த யா க்கை மறையோன்" எனபது சிலப்பதி காரம், அடைக்கலக்காதை, சச - சரு. ஆகி ஊன்றியென்க.

௯௯. ஆருயிர்முதல்வன் - ஆபுத்திரன்; "ஆருயி ரோம்புநன்" எனவும், "அருக் தே மாந்த வாருயிர் முதலவனை" என வும், இவனை இக்காதையிலேயே பினபு கூறுதல்காண்க; ௫௯ - ௬அ.

௯௪. யாதுநின்கருதது - உன்னுடைய எண்ணம் என்ன.

௯௫. தானஙகள் பலவற்றுள்ளும் சிற ந்தமையின், அன்னதானம், பெருந்தான மெனப்பட்டது. உறுபயன் - மிக்கபிர யோசனம். கொள்க என - கொள்கவெ ன்று இந்திரன்சொலல.

இனி, இஙஙனஙகூறிய இந்திரனுக்கு ஆபுத்திரன விடைபகர்நதது கூறுவார்.

௯௬. வெள்ளைமகன் போல் - பயனில் லாதசொலலையுடையவன்போல, "வெ ள்ளைக் கோட்டி" என்பதற்கு 'பயனில் லாத உரைக்கோட்டி' (வரந்தருகாதை, கக௮) என்று பொருள்கூறுவர், சிலப்ப திகார அரும்பதவுரையாசிரியர்.

௯௭. எள்ளுதல் - இகழுதல. போம் - எவற்பன்மை. செய்வோன் - பெயர்.

௯௮. ஈண்டுச்செய்வினை - இவ்வுலகத் துசசெய்யும் புண்ணியஙகளின்பயனை. ஆண்டு - அவ்விடததில்.

௯௮ - ௯௯. இகர்ந்திருத்தல் காண டகு - அனுபவிததிருததலைச் செய் கினற. நுங்கடவுளரென்றான், தனக்கு அவர் அயலென்னுங்கருததால்; "நின்ற நின் கார்மயி றன்னையும்" என்புழிப் போல. இது திருச்சிற்றம்பலக்கோவை யார், எசு.

௬0. புறங்காத்தோம்பல்.— க௬ - ம் காதை, கச.

௬௨. யாவருமில்லா - அறஞ்செய் மாக்கள் முதலியோர்களில் ஒருவருமில் லாத.

௯௮ - ௬௨. தேவருலகம் வினைப்பய னனுபவிப்போர்க்கேயன்றி அறஞ்செய் மாக்கள் முதலியோர்க்கு இடமன்றென் பதை, "பொலமபூங் காவி னன்னாட் டோருஞ், செய்வினை மருங்கி னெய்த லலலதை, யுடையோ ரீதலு மில்லோ ரிரத்தலுங், கடவ தன்மையிற் கையற வுடைத்து" (புறநானூறு, ௯அ) எனவும், "ஈவாருங் கொள்வாரு மில்லாத வான த்து, வாழ்வாரே வன்க ணவர்" (௪0௬அ - ம் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகரெழு திய விசேடவுரையிற்கணட செய்யுள்.) எனவும், 'ஈவாரும் ஏற்பாருமின்றி எல் லாரும் ஒரு தனமையராதலின் ஒப்புரவு புததேளுலகத்து அரிதாயிற்று' (திருக் குறள், உகரு, பரிமேலழகருரை) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க.

௬௨ - ௬௯. "யாவரு....... பெருவி றல் வேந்தே" என்பது இகழ்ச்சி.

வருந்தி வந்தோ ரரும்பசி களைந்தவர்
திருந்துமுகங் காட்டுமென் றெய்வக் கடிஞை
யுண்டி கொல்லோ வுடுப்பன கொல்லோ
பெண்டிர் கொல்லோ பேணுநர் கொல்லோ
யாவையீங் களிப்பன தேவர்கோ னென்றலும்
புரப்போன் பாத்திரம் பொழிந்தூண் சுரந்தீங்
கிரப்போர்க் காணா தேமாந் திருப்ப
நிரப்பின் றெய்திய நீணில மடங்கலும்
பரப்பு நீராற் பல்வளஞ் சுரக்கென
வாங்கவன் பொருட்டா லாயிரங் கண்ணோ
னோங்குயர் பெருஞ்சிறப் புலகோர்க் களித்தலும்
பன்னீ ராண்டு பாண்டிநன் னாடு
மன்னுயிர் மடிய மழைவள மிழந்தது
வசித்தொழி லுதவ மாநிலங் கொழுப்ப
பசிப்புயி ரறியாப பான்மைத் தாகவி

சச. உரு - ம் காதை, கருஞ. 'அருந் துபசி களைந்து' என்றும் பாடம்.

சச - சரு. வந்தோரரும்பசி - வந்தோருடைய பொறுத்தற்கரியபசியை. களைந்து - நீக்கி. அவர் திருந்துமுகங்காட்டும் - அவருடைய இனியமுகத்தை யான் காணக்காட்டும்; என்றது அவர் திருந்து முகங்காட்டும் என் தெய்வக்கடிஞையே யமையும்; உன்னாற் கொடுக்கப்படுவன எனக்கு இன்பஞ் செய்யாவாகலின், அவைவேண்டாவென்றவாறு; "ஈத்துவக்கு மின்பம்" என்று வருதல்காண்க. இது திருக்குறள், உஉஅ. காட்டும் - முற்று. தெய்வக்கடிஞையென்றான், வாங்குநர் கையகம் வருத்துதலல்லது தான் தொலைவில்லாத் தன்மைத்தாதலின்.

சஅ ஈங்கு அளிப்பன - எனக்கு அளிப்பன; ஈங்கு - தன்மையையுணர்த்திற்று; "ஒழிக காம மீங்கென" என்புழிப்போல. இது சீவகசிந்தாமணி, காமகளிலம்பகம், சரு. தேவர்கோன் - விளி.

சக - சஅ. உன்னாலளிக்கப்படுவன உண்டிமுதலியவற்றன் யாவையென்று ஆபுத்திரன் இந்திரனை இகழ்ந்துகூறலும்.

கஎ - சஅ. ஏடுத்துரைசெய்வோன் என்றலுமென்க.

இனி, தன்னை ஆபுத்திரன் அவமதித்தானென்று இந்திரன் சினந்து அவன் அன்னதானஞ்செய்தற்கு இடமில்லையாகும்படி மழைபெய்வித்து நாட்டை வளப்படுத்தி இரப்பாரை இல்லையாக்கினமை கூறுவார்.

சக. புரப்போன்பாத்திரம் - உயிரகளைப் பாதுகாப்பவனுடைய பிச்சைப் பாத்திரம்.

ருo. ஏமாந்திருப்ப - ஆபுத்திரன் உண்பித்தற்கு ஆசையடைந்திருக்கும்படி; "அருந்தே மாந்த நெஞ்சம்" என்பது புறநானூறு, கoக. துன்பமுற்றிருப்பவெனினுமமையும்.

ருக. நிரப்பு - வறுமை.

ருரு. ஆங்கவன் பொருட்டு - ஆபுத்திரன்பொருட்டு, ஆங்கவன ஒருசொல.

ருச. அளித்தலும் - இந்திரன கொடுத்தலும்.

ருo - ருச. ஏமாந்திருப்பப் பெருஞ்சிறப்பை இந்திரன் அளித்தலும்.

ருசு. உஅ - ம் காதை, கருஎ.

ருரு-ருசு. பன்னிரண்டுவருடம் மழைவளத்தை இழந்ததாகிய பாண்டிநாடு.

ருஎ. வசி - மழை. வசி :— க - வது காதை, எக. வசித்தொழிலுதவ :— உஅ - ம் காதை, உகூ.

ருஅ. பசிப்பு - பசித்தல். 'பசியுயிரறியா' என்றும் பாடம்.

ருரு - ருஅ. பாண்டிநன்னாடு பான்மைத்தாகலின்.

கச.—பாத்திரமரபுகூறியகாதை.

கஉ. ருக:

ஞருயி ரோம்புந னம்பலப் பீடிகை
பூவொளி யாவ மொடுங்கிய தாகி
விடருந் தூர்த்தரும் விட்டேற் றூளரு
நடவை மாக்களு நகையொடு வைகி
வட்டுஞ் சூதும் வம்பக் கோட்டியு
முட்டா வாழ்க்கை முறைமைய தாக
வாபுத் திரன்று னமபல நீங்கி
யூரூர் தோறு முண்போ ரின்றி
யாரிவ னென்றே யாவரு மிகழ்ந்தாங்
கருந்தே மாந்த வாருயிர் முதல்வனை

௫௧. ஆபுத்திரன் பலநாளிருந்து அற ஞ்செய்தற்கிடனுபதுபற்றி அம்பலம் அவனதாகக்கூறப்பட்டது. அம்பலப் பீடிகை :— ௧௯ - ம் காதை, ௧0௭ ; ௧௪- ம் காதை, ௧.

௬0. ஊஉணொலி அரவம் - மக்களும் மாவும் பறவையும் ஒருங்குவந்து சோற் றை உண்ணுதலால் ஒலிக்கும்ஒலி. ஒலி யரவம் - வினைத்தொகை.

௬௧. விடர் - தீயநடையையுடைய கா முகர்; ஒரு வித்தையையுடையவரென்று கூறுவர் பிரதாபருத்திரீயமென்னும் வட நூலாசிரியர். தூர்த்தர் - வஞ்சகர். விட ருந்தூர்த்தரும :—௧௹ - ம் காதை, ௬0. விட்டேற்றாளர் - (?) "விடருந்தூர்த்த ரும விட்டே றிசைப்ப" என்பது பெரு ங்கதை, உஞ்சைககாண்டம், நருமதைச் சம்பந்தம். சிற்றினமாவது விடரும் தூர் த்தரும் நடருமுள்ளிட்ட குழுவென்று, திருக்குறள், சிற்றினஞ்சேராமை யென் னும் அதிகாரதின் அவதாரிகையிலும், நகைவகையராகிய நட்பினராவார் விட ரும தூர்த்தரும் வேழம்பரும்போன்று பலவகையால் நகுவித்துத் தாம் பயன் கொண்டு ஒழிவாரென்று அ௧௭ - ம் திருக் குறளின் விசேடவுரையிலும் பரிமேலழ கரெழுதியிருக்கின்றனர். இவ்வடியிலு ள்ள விடர்முதலிய மூன்றுபெயர்களுள் மூன்றாவதாகிய விட்டேற்றாளரென்பத ற்குச் சரியாக முறையே 'நடர்' 'வேழ மபர்' என்பனவற்றைப் பரிமேலழகர் அமைத்திருத்தலை நோக்குமிடதது விட் டேற்றாளரென்பதற்கு நடரென்றேனும் வேழம்பரென்றேனும பொருள்கொள்ளு தல பொருத்தமுடைத்தெனத் தோற்று கின்றது. இனிச் சுற்றத்தினின்றும், நட்பினின்றும் நீங்கிப் பிறரையும் அவ் வண்ணம் செய்விப்போனை விட்டேற்றி யென்றல் வழக்கின்கண் உண்மையின், விட்டேற்றாளரென்பதற்கு அத்தன்மை யையுடையோரென்றுபொருள்கூறினும் பொருந்தும்.

௬௨. நடவை - வழி. வைகி - (விடர் முதலியோர்) தங்குதலால்.

௬௩. வட்டு - உண்டையுருட்டுதல் ; இதனை, "அரங்கின்றி வட்டாடி யற்றே" (திருக்குறள், ௪0௧) எனவும், "கல்லாச் சிறாஅர் நெல்விவட் டாடும்" (நற்றிணை, ௩.) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க. வம் பக் கோட்டி - பயனில சொற்களைச் சொல்லுவோர்கூட்டம் ; "புல்லா வெ ழுத்திற் பொருளில் வறுங்கோட்டி" என்பது நாலடியார், மேன்மக்கள், ௫. "வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினி லொ ழிமின்" என்பது சிலப்பதிகாரம், வரந் தருகாதை, ௧௧௮.

௬௪. முட்டா வாழ்க்கை - குறையாத வாழ்க்கை; "முட்டா வின்பத்து முடி வுல கெய்தினர்" என்பது சிலப்பதிகா ரம், அடைக்கலக்காதை, ௧௧௭

௫௧ - ௬௪. பீடிகை ஒடுங்கியதாகி முறைமையதாகவென்க.

௬௬. உண்போர் விளுஅய் - உண்போ ரைவினவி. 'உண்போர் வினவ' என் றும் பாடம.

௬௭. இகழ்ந்து - இகழ்தலால்.

௬௮. அருந்தேமாந்த - பிறர் உண்ண ஆசைப்பட்ட ; ௧௮ - ம் காதை, ௭௨. ;

யிருந்தாய் நீயோ வென்பா ரின்மையிற்
றிருவின் செல்வம் பெருங்கடல் கொள்ள
வொருதனி வரூஉம் பெருமகன் போலத்
தானே தமியன் வருவோன் றன்முன்
மாநீர் வங்கம வந்தோர் வணங்கிச
சாவக நன்னாட்டுத் தண்பெயன் மறுத்தலி
னூனுயிர் மடிந்த துரவோ வென்றலு
மமரர்கோ னாணையி னருந்துவோர்ப் பெறாஅ
குமரி மூத்தவென் பாத்திர மேந்தி
யங்கந் நாட்டுப் புகுவதென் கருத்தென
வங்க மாக்களொடு மகிழ்வுட னேறிக
கால்விசை கடுகக் கடல்கலக் குறுதலின்

புறநானூறு, ௧0௧. ஆருயிர்முதலவனே - ஆபுத்திரனே.

௬௬. நீ இருந்தாயோவென்று வினவுவோரில்லாமையால்.

௬௭ - ௬௮. இகழ்தலால இன்மையின்.

௭0. செலவத்தைக கடலகொள்ள.

௭௧. பெருமகன் - அரசன்; "பெருநில முழுதாளும் பெருமகன்" என்பது சிலப்பதிகாரம், மஙகலவாழ்த்துப் பாடல்.

றும் நீங்கிற்ற. என்றலும - என்று வங்கம்வந்தோர கூறலும்.

௭௬. இந்திரன்கட்டளையினால் உணவு போறாப்பெறாமல்; ஆணையிற் பெறு தென்க. ஆணை - சட்டளை. வரங்கொடுத்தற்குவந்த இந்திரனை ஆபுத்திரன் மதியாததுபற்றி இந்திரன் கோபங்கொண்டு இரப்போர் இலராகும்வண்ணம் நாடெலாஞ்சுரக்கும்படி மழை பெய்வித்தமையின், இஙஙனங்கூறினா; இதனை, இக

௬௨. உண்போர் பலரிடையேயிருந்தோன் இப்போது மிகத்தனிமையுற்றானென்பார் 'தானே தமியன் வருவோன' என்று ஆசிரியர் இரங்கிக்கூறினர்; இப்படியே, "காடேந்து பூஞ்சாரல சுடர்தான் காலிற் கழலானே" சீவகசிந்தாமணி, பதுமையாரிலம்பகம், ௬௪.) என்றும், "கானம் வழங்கன் மேவிக் காலின னேகி னானே" (சீவகசிந்தாமணி, கேமசரியாரிலம்பகம், ௧.) என்றும் திருத்தக்கதேவர் நடந்துசென்ற சீவகனைப்பற்றி இரங்கிக்கூறியிருத்தல் காண்க.

௭௦ - ௭௨. "நயனுடையா னல்கூர்ந்தா னாதல் செயுநீர, செய்யா தமைகலா வாறு" என்னும் ௨௧௯-ம் திருக்குறளை இவ்வடிகளின்பொருளோடு ஒப்பிடுக.

௭௩. மாநீர் - கடல். வங்கம் - கப்பல்.

௭௪. தண்பெயல் மறுத்தலின் - தண்ணியமழை இலவாதுபோனமையால்.

௭௫. ஊன் உயிர்மடிந்தது - உடம்போடு கூடியவுயிர் அவ்வுடம்பினின் காதையில ௬௪-ம் அடிமுதலியவற்றானுணர்க.

௭௭. குமரிமூத்த என்பாத்திரம் - ஒரு கன்னிப்பெண் வறிதே மூத்தாற்போன்ற எனதுபாத்திரம்; கொடுப்போருங் கொளுநருமேயன்றித் தானும பயனிழந்து கழிந்த குமரியை ஈண்டு உவமைகூறினமையின், தானும எற்பாருமேயன்றிப் பாத்திரமும் பயனிழந்து கழிந்ததேயென்று ஆபுத்திரன் இரங்கியவாறாயிற்று; "அற்றார்க்கொன் றாற்றாதான் செல்வ மிகநலம், பெற்றா டமியண்மூத் தற்று" என்றார் திருக்குறளிலும்; ௧௦௦௭. குமரிமூத்த.— ௨௨ - ம் காதை, ௧௪௩. பாத்திரம - பாத்திரத்தை.

௭௮. அங்கநாடு - இவை ஒருசொன்னீர்மைய. என் கருத்தென - எனதெண்ணமென்று ஆபுத்திரனினைந்து. 'புகுவதுபொருளென' என்றும் பாடம்.

௮௦. கால் - காற்று. 'கால்யிசை நக்கி' என்றும் பாடம்.

௧௪.—பாத்திரமரபுகூறியகாதை.

௧௨௯

மாவிதை மணிபல் லவத்திடை வீழ்ந்தத
தங்கிய தொருநாட் டாணுங் கிழிந்தன
னிழிந்தோ னேறின னொன்றிதை யெடுத்து
வழங்குநீர் வங்கம் வல்லிருட் போதலும்
வங்கம போயபின் வருந்துதுய ரெய்தி
யங்கு வாழ்வோர் யாவரு மின்மையின்

மன்னுயி ரோமபுமிம் மாபெரும் பாத்திர
மென்னுயி ரோமபுதல் யானே பொறேஎன்
றவந்தீர மருங்கிற் றனித்துய ருழந்தேன்
சுமந்தெவ பாத்திர மென்றனன் றெழுது
கோமுகி யெனனுங் கொமுநீ ரிலஞ்சியி
னேரியாண் டொருநாட் டோன்றென விடுவோ
னருளறம பூண்டாங் காருயி ரோம்புந
ருளனெனி லவாகைப் புகுவா யென்றாங்
குண்ணு நோன்போ டியிரபதிப பெயர்ப்புழி
யககா லாயகவன் றன்பாற் செவறே
னென்னுற் றனையோ வென்றியான கேட்ப
தன்னுற் றனபல தானெடுத துரைததனன்
குணதிசைத் தோன்றிக காரிருள் சீதறுங்

அக. இதை - கப்பற்பாய்.

அஉ. ஒருநாள் கப்பல தங்கியது.

எக - அஉ. எறி ஆங்கு இழிந்தனன்.

அசு. அங்கு - மணிபலலவததில்.

அஎ. ஓம்பும் - முற்று. பாததிரம் மன னுயிரோமபுமென்க.

அஅ. 'யானேபோற்றேன்' என்றும் பாடம்.

அகூ. இப்பாத்திரமடைதற்கு முற்பிறப்பில் மிகநல்வினைசெய்த நான அதனை யொழிந்து பின்னர்ச் சிறித தீவினையுஞ் செய்தபக்கததானே தனிததுத் துயரத

கூரு. அருளறம் - தயாதர்மம். இதனை, ரு - ம் காதை, எகு - ம் அடிக்குறிப்பிற் காண்க.

கூச. புகு●ாயென்று - புகுவாயென்று சொல்லிப் பாததிரததைக் கோமுகியில் விடுததூ.

கூகு. உண்ணுநோன்போடு - பட்டினி விட்டிருததலாகிய விரதத்தால், உயிர் பதிப்பெயர்ப்புழி - உயிரை விடுகையில; உயிர்பதிப்பெயர்தல - உயிரைநீதததல் ; "உண்ணு நோனபோ டியிர்பதிப் பெயர் ததும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நீர்ப்

டையுழந்தேன்; இவ்வடியைப்போலச் சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, உ௬ - ம் அடி வந்திருத்தல்காண்க.

௬0. பாத்திரம் சுமந்து என் - ஏற்போரில்லாத இவ்விடத்தில இப்பாத்திரத்தை யான்சுமத்தலால் வருமபயன் யாது.

௬௧. 'என்னுமிக் கொழுநீர்' என்றும் பாடம்.

௬௨. ஓர்யாண்டொருநாளென்றது - வைசாகசுத்தபௌர்ணிமையை.

படைக காதை, அ௩.

௬௬. யானென்றது அறவணவடிகள்.

௬௭. என் உற்றனையோ - யாது துன்பமடைந்தாயோ.

௬அ. தனனுற்றனபல - தன்னையடைந்த பலதுன்பங்களை. 'தன்னுறுதுன்பம' என்றும் பாடம்.

௬௯. குணதிசை - கீழ்த்திசை. சீத்து - நீக்கி.

குடதிசைச் சென்ற ஞாயிறு போல
மணிபல் லவத்திடை மன்னுடம் பிட்டுத்
தணியா மன்னுயிர் தாங்குங் கருத்தொடு
சாவக மாளுந் தலைத்தாள் வேந்த
னாவயிற் றுதித்தன னங்கவன் றானென

பாத்திரமரபுகூறியகாதை முற்றிற்று.

கOO. குடதிசை - மேற்றிசை.

கOஉ. தன்னாற் பசிதணிக்கப்படாத நிலைபெற்ற உயிரைப்பாதுகாக்கும் எண்ணத்துடன்.

கOரு. தாள் - முயற்சி. வேந்தன் - பூமிசந்திரன். 'தலைத்தார்வேந்தன்' என்றும் பாடம்.

கOச. ஆங்கவன் - ஆபுத்திரன்.

கOரு - கOச. ஆபுத்திரனைப்பெற்றபசு மண்முகனென்னு முனிவனிடத்ததாயினும் பூமிசந்திரனுடைய நாட்டகத்ததாதலின், 'வேந்தனு' எனப்பட்டது.

கOஉ - கOச. உயிர் உடம்பினீங்குங் காலத்து அதனால் யாதொன்று பாவிக்கப்பட்டது அஃது அதுவாய்த்தோன்று மென்பது எல்லா நூல்களுக்கும் ஒத்த துணிபாகலின், 'மன்னுயிர் தாஅருங் கருத்தொடு, ஆவயிற் றுதித்தனன்' என்றார். இக்கருத்தை, ௯௫அ-ம் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகரெழுதிய விசேடவுரையாலுணர்க.

க - கOச. உழந்தோர் மலைக்குமென்றலும், இல்லோன் அருளெய்த, சிந்தாவிளக்குத தோன்றிப் பாத்திரங்கொடுத்தலும், ஆபுத்திரன் ஓம்பவின், விடாவாப் ஒலிப்ப, இந்திரன்கொள்கென, உரைசெய்வோன் 'யாவையீங்களிப்பன தேவர்கோன்' என்றலும், ஆயிரங்கண்ணோன உலகோர்க்களித்தலும், பாண்டிநனாடு பான்மைததாகலின், பீடிகை முறைமையதாக, ஆபுதிரன்நீங்கி உண்போரைவிருவி எனபாரினமையின் வருவோனற ன்முன் வந்தோர் மடிந்தெதென்றலும, வங்கமேறி இழிந்தனன்; வங்கம் வலவிருட்போதலும் துயரெய்தி விடுவோன் புகுவாயென்று உயிர்பதிப்பெயர்ப்புழிச் சென்றேன் கேட்ப உரைத்தனன்; அவன் ஆவயிற்றுதிததனனென வினைமுடிவு செய்க.

பதினைந்தாவது

பாத்திரங்கொண்டுபிச்சைபுக்ககாதை.

[பதினைந்தாவது மணிமேகலை பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைக்குப் பெருந்தெருப்போய பாட்டு.]

இன்னுங் கேளா யிளங்கொடி மாதே
யங்நா ளவனை யோம்பிய நல்லாத்
தண்ணென் சாவகத் தவள மால்வரை
மண்முக னென்னு மாமுனி யிடவயிற்
பொன்னின் கோட்டது பொற்குளம் புடையது
தன்னலம் பிறர்தொழத் தான்சென் றெய்தி
யீனு முன்ன மின்னுயிர்க் கெல்லாந்
தான்முலை சுரந்து தன்பா லூட்டலு
மூன்று காலமுந் தோன்றநன் குணர்ந்த
வான்ற முனிவ னதன்வயிற் றகத்து
மழைவளஞ் சுரப்பவு மன்னுயி ரோம்பவு
முயிர்கா வலன்வந் தொருவன் றோன்றுங்
குடர்த்தொடர் மாலை பூண்பா னலல
னடர்ப்பொன் முட்டை யகவையிற் றெனனப்

உ. அங்நாள் - சாலியென்பவள் ஈன்று போகட்டுப்போனநாளில். — கரு - ம் காதை, கo. அவனை - ஆபுத்திரனை.

ஆ - பசு.

ரு. சாவகம் - சாவகநாடு.

வயிற் றகத்து' என்றும் பாடம்.

கஉ. உயிர்காவலனாகிய ஒருவன்வந்து தோன்றுவான்.

கo - கஉ. அதன்வயிற்றகத்துத் தோன்றுமென்க.

ச. இடவயின் - இடத்தில்.

இ. கோட்டது - கொம்பையுடையது.

அ. 'நான்முலை சுரந்து நன்பா லூட்டலும்' என்றும்பாடம்.

உ - அ. நலலா, மாமுனியிடத்திற் கோட்டதாய்க் குளம்புடையதாய்ச் சென்றெய்தி உயிர்க்கெல்லாம் தன்பாலூட்டலுமென்க.

கo. முனிவன் - மண்முகன். அதன் வயிற்றகத்து - அப்பசுவயிற்றில, 'ஆன்

கச. அடர் - தகடு; பொன் அடர் முட்டை அகவையிற்றான் - பொற்றகட்டாலாகிய முட்டையின் உள்ளிடத்துள்ளான், என - என்று மண்முகமுனி வன்சொல்ல.

கரு - கச. அங்ஙனந்தோன்றுவோன் குடர்மாலை பூண்பானல்லன், முட்டை அகவையிற்றானென; "குடர்த்தொடர் மாலை சூழா தாங்கோ, ரடர்ப்பொன் முட்டையு ளடங்கிய வண்ணமும்" என்பர் பின்னும், உகு-ம் காதை, எஉ - எரு.

பிணிநோ யின்றியும் பிறந்தறஞ் செய்ய
மணிபல் லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன்
றற்காத் தளித்த தகையா வதனை
யொற்கா வுள்ளத் தொழியா னுதவி
னுங்கவ் வாவயிற் றமரர்கண முவப்பத்
தீங்கனி நாவ லோங்குமித் தீவினுக்
கொருதா னாகி யுலகுதொழத் தோன்றினன்
பெரியோன் பிறந்த பெற்றியைக் கேளாய்
யிருதிள வேனிலி லெரிகதி ரிடபத்
தொருபதின் மேலு மொருமூன்று சென்றபின்
மீனத் திடைநிலை மீனத் தகவயிற்
போதித் தலைவனொடு பொருந்திய போழ்தத்து
மண்ணக மெல்லா மாரி யின்றியும்

புண்ணிய நன்னீர் போதொடு சொரிந்தது
போதி மாதவன் பூமியிற் றோன்றுங்
கால மன்றியுங் கண்டன சிறப்பெனச
சக்கர வாளக் கோட்டம் வாழு
மிக்க மாதவர் விரும்பினர் வியந்து
கந்துடை நெடுநிலைக கடவு ளெழுதிய
வந்திற் பாவை யருளு மாயிடி
னறிகுவ மென்றே செறியிருட் சேறலு

௧௫. பிணிநோயின்றியும் - பிணியா லுளதாகும் வருத்தம் இல்லாதிருகக வும்.

௧௬. உயிர் நீத்தோன் - உயிரைத்துறந் தவனாகிய ஆபுத்திரன்.

௧௫ - ௧௬. நோயின்றியும் அறஞ்செய்தற்பொருட்டு உயிர்நீததோனெனக; "உண்ணு நோன்போ டுயிர்பதிப் பெயர்ப்புழி" என்று முன்புவந்திருத்தல் காண்க; ௧௪ - ம் காதை, ௯௫.

௧௭. தகை - அழகு; தகுதியுமாம். 'தகையாத் தகுதி' என்றும்பாடம்.

௧௮. ஒற்கா - தளராத; இஃது ஒல்கா வென்பதன் விகாரம்; "ஒல்கா வுள்ளமொ டொருபுடைத் தழீஇ" என்பது புறநானூறு, ௧௯.

௧௬ - ௨௧. நீத்தோன் அவ்வாவயிற்றுத் தோன்றினன்.

௨௨. பெற்றி - பேறு. 'பெற்றியது கேள்' என்றும் பாடம்.

௨௯. 'எறிகதிரிடபத்து' என்றும் பாடம.

௨௧ - ௨௬. இவ்வடிகளின் பொருளை, ௧௧ - ம் காதையில் ௪௦ - ம அடிமுதலிய வற்றின் குறிப்பிற்காண்க.

௨௧ - ௨௬. போழ்ததறுத் தோன்றின னெனவியையும்.

௨௯. போதிமாதவன் - புத்தன், 'போதிநாதன' என்றும் பாடம.

௯௦. சிறப்புக்கள் காணப்பட்டன.

௨௧ - ௯௦. புத்தன் தோன்றுங்காலத்து உளவாகுஞ் சிறப்புக்களை, ௧௨ - ம் காதையில ௮௬ - ம் அடி முதலியவற்றிற் காண்க.

௯௪. அந்தில் - அவ்விடத்து; "அந்தி லரங்கத் தகன்பொழி லகவயின்" என்பது சிலப்பதிகாரம், காடுகாண காதை, ௬.

௨௭ - ௯௫. நீர்சொரிந்தது, சிறப்புக் கண்டனவென்று மாதவர்வியந்து அறிகு

௧௫.—பாத்திரங்கொண்டுபிச்சைபுக்ககாதை.

மணிபல் லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன்
றணியா வுயிருயச் சாவகத துதித்தன
னாங்கவன் றன்றிற மறவண னறியுமென்
ஈங்கென் னாவை வருத்திய திதுகேள்
மண்ணாள் வேந்தன் மண்முக னென்னும்
புண்ணிய முதல்வன் றிருந்தடி வணங்கி
மக்களை யிலலேன் மாதவ னருளாற்
பெற்றேன் புதல்வனை யென்றவன் வளர்ப்ப
வரைசாள் செல்வ மவன்பா லுண்மையி
னிரைதார் வேந்த னாயின னவன்றான்
றுறக்க வேந்தன் றுயப்பிலன் கொல்லோ
வறக்கோல் வேந்த னருளிலன் கொல்லோ
சுரந்து காவிரி புரந்துநீர் பரக்கவு
நலததகை யின்றி நல்லுயிர்க் கெல்லா
மலததற் காலை யாகிய தாயிழை
வெண்டிரை தந்த வமுதை வானோ
ருண்டொழி மிசசிலை யொழித்துவைத் தாங்கு
வறனோ டுலகின் வான்றுயர் கெடுக்கு
மறனோ டொழித்த லாயிழை தகாதென
மாதவ னுரைத்தலு மணிமே கலைதான்

வமென்று பாவைபாற் செறியிருளிற செல்லுதலுமென்க.

௩௩. என்னுவை வருத்தியதென்றது- முனிவர்களுக்கு ஆபுத்திரன்வரலாற்றை யான் சொல்லும்படி அப்பாவை செய்ததென்றவாறு.

௪௦. வேந்தன் - பூமிசந்திரன்.

௪௧. 'திருந்தடி பொருந்தி' என்றும் பாடம்.

௪௫. நிரைதார் - வினைத்தொகை. அவன்றான் - ஆபுத்திரன்றான்.

இதுகாறும் ஆபுத்திரன்பிறப்பு கூறப்பட்டது.

௪௬. துறக்கவேந்தன் - இந்திரன். துய்ப்பு இலன் கொல்லோ - அவிநுகர்ச்சி இல்லையினனோ. 'துப்பிலன் கொல்லோ' என்றும் பாடம்.

௫௦. அலத்தற்காலை ஆகியது - வறுமைக்காலம உண்டாயிற்று.

௪௬ - ௫௦. இப்படியே "செங்கோல் கோடியோ செய்தவம் பிழைத்தோ, கொங்கவிழ் குழலார் கற்புக்குறை பட்டோ, நலத்தகை நல்லாய் நன்னாடெல்லா, மலத்தற் காலை யாகிய தறியேன" என்று பின்வருதல் காண்க; ௨௮ - ம் காதை, ௧௮௮ - ௧௩௧.

௫௨. ஒழித்து வைத்தாங்கு - பயன்படுத்தாதுவைத்தாற்போல. மிச்சில - மிகுதி. 'ஒளித்துவைத்தாங்கு' என்றும் பாடம்.

௫௩. வறன் தடு உலகு - வற்கடமான காலம பரந்தவுலகம; "வறனோடின் வையகத்து வான்றருங் கற்பினாள்" என்பது கலித்தொகை, ௧௬.

௫௪. அறனோடொழித்தல் - அமுதசுரபியைப் பயன்படுத்தாதுவைத்தல்.

௫௩ - ௫௪. ௨௧ - ம் காதை, ௧௫௭ - ௧௫௮.

௫௫. மாதவன் - அறவணவடிகள்.

றுயர் தம்மொடு தாழ்ந்துபல வேத்திக்
கைக்கொண் டெடுத்த கடவுட் கடிஞையொடு
பிக்குணிக் கோலத்துப் பெருந்தெரு வடைதலு
மொலித்தொருங் கீண்டிய வூர்க்குறு மாக்களு
மெலித்துகு நெஞ்சின் விடருந் தூர்த்தருங்
கொடிக்கோ சம்பிக் கோமக னாகிய
வடித்தேர்த் தானை வத்தவன் றன்னை
வஞ்சஞ் செய்துழி வான்றனை விடஇய

வுஞ்சையிற் றோன்றிய யூகி யந்தண
னுருவுக் கொவ்வா வுறுநோய் கண்டு
பரிவுறு மாக்களிற் றாம்பரி வெய்தி

---

௩௬. தாயர் - மாதவி, சுதமதி

௩௭. கடிஞை - பிச்சைப்பாத்திரம்.

௩௮. பிக்குணிக்கோலத்து - பிக்குணிக்கோலத்துடன்; துறந்தோர்களில் ஆண்பாலாரைப் பிக்ஷுக்களென்றும், பெண்பாலாரைப் பிக்ஷுணிகளென்றுங் கூறுதல் பௌத்தசம்பிரதாயம்; கோலம் - வேடம்.

௩௫ - ௩௮. மணிமேகலை எத்திக் கடிஞையொடு கோலத்தொடு பெருந்தெருவடைதலுமென்க.

இனிப் பெருந்தெருவிற் பிச்சைக்குப் போந்த மணிமேகலையின் பிக்குணிக் கோலத்தைக் கண்டோருடைய மனவருத்தத்தைக்கூறுவார்.

௩௯. குறுமாக்கள் - அறிவில்லாத சிறியர்; "அடர்க்குறு மாக்கள்" என்றார் முன்னும; ௯ - ம் காதை, ௪௦; "மடக்குறு மாக்கள்" என்பது கலித்தொகை, ௮௨. 'ஒளித்தொருங் கிண்டிய' என்றும் பாடம்.

௪௦. மெலிந்து - மெலித்தென்றாயது விகாரம். விடருந் தூர்த்தரும் - ௧௪-ம் காதை, ௧௧. 'விடமருந் தூர்த்தரும்' என்றும் பாடம்.

௪௧. கோசம்பி - கௌசாம்பிநகரம்; இது, முதலிற் குசாம்பனென்பவனாற் செய்யப்பட்டதாதலின், இப்பெயர் பெற்றதென்பர்; பாகதம்; "கொடியணி நெடுமதிற் கொடிக்கோசம்பி" என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், வயந்

௪௨. வடி - திருத்தம்; "வாளுட்கும வடி நீண்மதில்" என்பது புறநானூறு, ௧௮. வத்தவன் - வத்ஸதேசத்தரசனாகிய உதயணன்; "வயந்தக குமரன் வத்தவற் குரைப்ப" என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், ஊர்தியிட்டது.

௪௨ - ௪௫. வத்தவனறன்னை வஞ்சஞ் செய்துழி - (தனக்குத் திறைகொடாததுபற்றிச் சினந்து சாலங்காயனனென்னுந் தன்மந்திரியால் யந்திரயானையைக் காட்டி வஞ்சமாகப்பிடிப்பித்துப் பிரசோதனனென்னு மரசன்) உதயணனைச் சிறைப்படுத்தியபொழுது.

௪௪. உஞ்சையில் - உச்சயினிநகரத்தில; இஃது அவந்திநாட்டிலுள்ளது; பிரச்சோதனனுடைய இராசதானி; இதையே அவந்தியென்றும் வழங்குவர் தோன்றிய - வேற்றுருவங்கொண்டு தோன்றிய; யூகியந்தணன - இவன் பிரமசுந்தரயோகியென்பவருடைய குமாரன். உதயணனுடைய மந்திரிகள் நால்வருளொருவன்.

௪௬. பரிவுறுமாக்களில் - துன்பமுற்ற சனங்களைப்போல.

௪௧ - ௪௬. பிரச்சோதனன் உதயணனை வஞ்சித்துச் சிறைப்படுத்தியபொழுது அவனைச் சிறைமீட்டற்கு யூகியென்பவன் மாறுவடிவங்கொண்டு உச்சயினிநகரப் பெருந்தெருவையடைந்ததும், அவனைக்கண்டோர் பலரும் பரிவுற்றுச் சூழ்ந்ததுமாகியவிவற்றை உதயணகுமா

ஞகிய. ... லுணர்க. பெருங்கதையென்று வழங

கரு.—பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்ககாதை.

கடஎ

யுதைய குமர னுளங்கொண் டொளித்த
மதுமலர்க் குழலாள் வந்து தோன்றிப்
பிச்சைப் பாத்திரங் கையினேந் தியது
திப்பிய மென்றே சிந்தைநோய் கூர
மணமனை மறுகின் மாதவி யீன்ற
வணிமலர்ப் பூங்கொம் பகமலி யுவகையிற்
பத்தினிப் பெண்டிர் பண்புட னிடூஉம்
பிச்சை யேற்றல் பெருந்தக வுடைத்தெனக்
குளனணி தாமரைக் கொழுமலர் நாப்ப
ணொருதனி யோங்கிய திருமலர் போன்று
வான்றரு கற்பின் மனையுறை மகளிரிற்
றான்றனி யோங்கிய தகைமைய ளன்றோ
வாதிரை நல்லா ளவண்மனை யிம்மனை
நீபுகல வேண்டு நேரிழை யென்றனள்
வடதிசை விஞ்சை மாநகர்த் தோன்றித்
தென்றிசைப் பொதியிலோர் சிற்றியாற் றடைகரை
மாதவன் றன்னால வல்வினை யுருப்பச்
சாபம் பட்டுத் தனித்துய ருழாஉம்
வீவில் வெம்பசி வேட்கையொடு திரிதரும்

குகின்ற உதயணன் கதையென்னும்ப ழையதமிழ்நூலில் இவ்வரலாற்றைக்கூ றும்பாகங் கிடைக்கவில்லை.

௭௦. இப்பியம் - ஈண்டு ஆச்சரியமெ ன்னும்பொருளைத்தந்து நின்றது. சிந்தை நோய்கூர - மனவருத்தமிக; சிந்தை - சிந்தாகுலம்; "என்றுண்டாங் கொல்வி னிக் கட்படு நாளெனுஞ் சிந்தையே" என்பது சீவகசிந்தாமணி, குணமாலை யாரிலம்பகம், ௩௦௧.

௬௧ - ௭௦. குறுமாக்களும் விடரும் தூர்த்தரும், மாக்களிற் பரிவெய்தி, சூழ லாள் தோன்றி எந்தியது இப்பியமெ ன்று நோய்கூரவென்க.

௭௨. பூங்கொம்பு-மணிமேகலை. 'அணி மலர்ப் பூங்கொடி' என்றும் பாடம்.

௭௨ - ௭௪. பூங்கொம்பு பத்தினிப்பெ ண்டிர் இடும் பிச்சையேற்றல பெருந்தக வுடைத்தெனக்கூற.

௭௫ - ௭௬, ௪ - ம் காதை, ௮ - ௬.

௭௭. வான்றருகற்பு - மழையைப்பெ ய்விக்குங்கற்பு; "ஆங்கவை யொழிகு வை யாயி னூபிழை, யோங்கிரு வானத்து மழையுநின் மொழியது" என்று பின்வருதலகாண்க; ௨௨ - ம் காதை, ௬௮ - ௬௯; "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள், பெய்யெனப் பெய்யு மழை" எனபது திருக்குறள், ௫௫. "வறனோடின் வையகத்து வான் றருங் கற்பினாள்" என்பது கலித்தொகை, ௧௬.

௭௯ - ௭௬. திருமலர்போன்று ஆதிரையாகலலாள் தான் தனியோங்கிய தகைமையளன்றேவென்க.

௮௧. வடதிசை விஞ்சைமாநகர் - வடதிசையிலுள்ள வித்தியாதரநகரமாகிய காஞ்சனபுரத்தில்.

௮௨. பொதியில - பொதியின்மலை.

௮௩. வல்வினை யுருப்ப - வலியதீவினை யழல; உருப்ப - தோன்றவென்றுமாம்.

௮௬ - ௮௭. மாதவன்றன்னாற் சாபமபட்டு.

மணிமேகலை.

காயசண் டிகைபெனுங் காரிகை தானென.

பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்ககாதை முற்றிற்று.

அசு. காரிகை - பெண்.

அக - அசு. தோன்றி அடைகளாயில *மாதவனூற்சாபம்பட்டுத்திரிதருங் காயசண்டிகையெனுங்காரிகையென்க; கஎ-ம் காதை, உக - எகூ; உ0 - ம் காதை, உஉ - உசு.

அ0 - அசு. என்றனள் காயசண்டிகை யெனுங்காரிகையென்க

க - அசு. "மாதே, கேளாய்; நல்லாசென்றெய்தி ஊட்டலும், முனிவன் 'ஒருவன்ரேன்றும்; அவன் பூண்பானலலன்; அகலையிற்ருன்' என, நீத்தோன் ஒழியானதலின், ஒருதானாகிப் போழ்தத்துத்தோன்றினன்; அப்போழ்தத்து நன் வீர் போதொடு சொரிந்தது; மாதவர் வியந்து அறிகுலமென்று பாவைபார்சேறலும், அஃது 'அறவணனறியும்' என்று என்னவை வருத்திற்று; இது கேள்; மண்ணாள்வேந்தன் வணங்கிப் பெற்றேனென்றுவளர்ப்ப, உண்மையின், அவன வேந்தனயினன்; அலததற்காலே ஆகியது; ஒழித்தல் தகாது" என மாதவனுரைத்தலும், மணிமேகலை தாயரொடு சூழ்ந்தேததிக் கடிகையொடு கோலத்தொடு பெருந்தெருவடைதலும், மாக்களும் விடரும் தூர்த்தரும் பரிவெய்தித் திப்பியமென்று நோய்கூரப் பூங்கொமபு 'பெருந்தகவுடைத்து' என, அதுகேட்டுக் காரிகை, 'நீ புகல்வேண்டும்' என்றனளென வினைமுடிவுசெய்க.

பதினெருவது

ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை.

[பதினாறாவது மணிமேகலைக்கு ஆதிரையென்னும் பத்தினிப்பெண்டிர் பாத்தூணீத்தபாட்டு.]

ஆங்கிவள் செய்தி கேளென விஞ்சையர்
பூங்கொடி மாதர்க்குப் புகுந்ததை யுரைப்போ
ளாதிரை கணவ னாயிழை கேளாய்
சாதுவ னென்போன் றகவில னாகி
யணியிழை தன்னை யகன்றனன் போகிக்
கணிகை யொருத்தி கைத்தூ ணல்க
வட்டினுஞ் சூதினும் வான்பொருள் வழங்கிக்
கெட்ட பொருளின் கிளைகே டுறுதலிற்
பேணிய கணிகையும் பிறர்நலங் காட்டிக்
காண மிலியெனக் கையுதிர்க் கோடலும்
வங்கம் போகும் வாணிகர் தம்முடன்
றங்கா வேட்கையிற் றானுஞ் செல்வுழி

க. ஈங்கிவள் - ஒருசொல் ; இவள் - ஆதிரை.

க - உ. விஞ்சையர்பூங்கொடி - காய சண்டிகை. மாதர்க்கு - மணிமேகலைக்கு; ஆதிரைக்கென்றுமாம். மாதர்க்கு உரைப் போவென்க. புகுந்ததை - (ஆதிரைக் குச்) சம்பவித்ததை.

ங - ச. கணவன் சாதுவனென்போன்.

ரு. ஆதிரையைப் பிரிந்துசென்ற.

சு. கணிகை - வேசை. கைத்தூண் - (தீய) ஒழுக்கத்தால் வந்த உணவு; கை - ஒழுக்கம்; "கடவ தன்றுநின் கைத்தூண் வாழ்க்கை" என்பது சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ருஎ. நல்கவென்ப தன்பின் 'உண்டு' என்று ஒருசொல் வருவிக்க.

எ. வட்டினும் சூதினும் - வட்டாடலி னும் சூதாடலினும். வழங்கி - கொடுத்து. வட்டு சூது :— கச - ம் காதை, கரு,

அ. கணிகைக்கும் வட்டிற்கும் சூதிற் கும் கொடுக்கப்படுதல்பற்றி, 'கெட்ட பொருள்' என்றார். பொருளின்கிளை - பொருளின்பகுதிகள்.

கo. காணமிலி - பொன்னில்லாதவன். கையுதிர்க்கோடலும், உம் - உடனிகழ் ச்சி; 'நீயெனப் பேச லோடும்.........மய ங்கி வீழ்ந்தான்" என்புழிப்போல. இது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், கஙo. 'கையுதிர்க்கோடல்' என்பதன் பொருளை, ங - ம் காதை, கoக - ம் அடிக்குறிப்பிற் பார்க்க; ரு - ம் காதை, ருரு.

அ - கo. கேடுறுதலிற் கையுதிர்க்கோ டலுமென்க.

கக. வாணிகர் - வியாபாரிகள்.

கஉ. தங்கா வேட்கை - பலவிடத்தும் செல்லவேண்டுமென்ற விருப்பம், தானென்றது - சாதுவனை.

களியிரு முந்நீர் வளிகலன் வௌவ
வொடிமரம் பற்றி யூர்திரை யுதைப்ப
நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
பக்கஞ் சார்ந்தவர் பான்மைய னாயினு
னுவாய் கேடுற னன்மரம் பற்றிப்

போயினன் றன்னொ டுயிருயப் போந்தோ
ரிடையிருள் யாமத் தெறிதிரைப் பெருங்கட
லுடைகலப் பட்டாங் கொழிந்தோர் தம்முடன்
சாதுவன் றானுஞ் சாவுற் றனனென
வாதிரை நல்லா ளாங்கது தான்கேட்
டேரி யேயோ வொள்ளழ லீமந்
தாரி யோவெனச் சாற்றினள் கழறிச்
சுடலைக் கானிற் றொடுகுழிப் படுத்து
முடலை விறகின் முளியெரி பொத்தி
மிக்கவென் கணவன் வினைப்பய னுய்ப்பப்

---

௧௫. வளி - காற்று. கலன் - கப்பல். காற்றுற் கப்பல் கவிழ.

௧௮. போயினன் - சாதுவன். உய்ய - பிழைக்க.

கச. ஒடிமரம் - பாய்மரத்தின் ஒடிந்த துண்டம்; "கூம்பிற்ற துண்டந்தழுவிக் கிடந்தான்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, காந்திருவததத்தையாரிலம்பகம், உக. உதைப்ப - செலுத்த; "ஓடும் திரைக ளுதைப்ப வருணமேருண்டு" என்பது சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவதத்தையாரி லம்பகம், உச.

கடு. நாகரென்பதன்பொருளை, அ - ம் காதை, ௯ச - ம் அடிக்குறிப்பிற்பார்க்க. உடையில்லாமற் சஞ்சரிப்பவராதலின், நாகர், 'நக்கசாரணர்' எனப்பட்டார். நக்கம்=நக்நம் - நிருவாணம். சாரணரா கிய நாகர், நக்கசாரணர் நாகர் :—கக - ம் காதை, கூக.

கக. புான்மை - பகுதித்தன்மை, கூ - ம் காதை, கூக.

கூ-கக. சாவன் சாதுவனென்போன், அவன் ஆஉப் போகி உண்டு வழங்கிச் செல்வுழி வெளவுதலாற் பற்றிச் சார்ந்து அவர்பான்மையனாயினனென்க.

சாதுவன் கடலில் இறந்தானென்று கேட்ட ஆதிரையின்செய்தியை இனிக் கூறுவார்.

கக. இடையிருள்யாமத்து - இருளை யுடைய இடையாமத்தில்; யாமம் - இரவு; "யாரு முமபக லுமமறி யா மையால்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், கoகூ.

உo. கஅ - ம காதை, கூச. உடைக லப்பட்டு - உடைந்தகப்பலில் அகப் பட்டு ஒழிந்தோர் - இறந்தோர்.

உக. என - என்றுசொல்ல.

கஅ - உக. போந்தோர் சாவுற்று னென.

உக. ஈமம் - பிணஞ்சுடுதற்கு அடுக் கும் விறகடுக்கு; மயானமுமாம.

உச. தாரீர் - தருவீர்.

உ௫. சுடலைககான் - மயானம். படு த்து - செய்து. தொடுகுழிப்படுதல்:— கூ - ம் காதை, கூக.

உக. முடலைவிறகு - முறுக்குண்ட விறகு; "முடலை யாக்கை முழுவலி மாக்கள்" என்பது பெரும்பாணாற்றுப் படை, கக. பொத்தி - மூட்டி; "தீய ழற் பொத்தி" என்றார் முன்னும்; உ-ம் காதை, ௯க.

உஎ. உய்ப்ப - செலுத்த.

கசு.—ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை.

கசத

புக்குழிப் புகுவே னென்றவள் புகுதலும்
படுத்துடன் வைத்த பாயற் பள்ளியு
கூo முடுத்த கூரையு மொள்ளெரி யுறூஅ

தாடிய சாந்தமு மசைந்த கூந்தலிற்
சூடிய மாலையுந் தொன்னிறம் வழாது
விரைமலர்த் தாமரை யொருதனி யிருந்த
திருவின் செய்யோள் போன்றினி திருப்ப
தீயுங் கொல்லாத் தீவினை யாட்டியேன்
யாது செய்கே னென்றவ ளேங்கலு
மாதிரை கேளுன் னரும்பெறற் கணவனை
யூர்திரை கொண்டாங் குய்ப்பப் போகி
நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
பக்கஞ் சேர்ந்தனன் பல்லியாண் டிரான்
சந்திர தத்த னெனுமோர் வாணிகன்
வங்கந் தன்னொடும் வந்தனன் றோன்று
நின்பெருந் துன்ப மொழிவாய் நீயென
வந்தரந் தோன்றி யசரீரி யறைதலு
மையரி யுண்க ணழுதுயர் நீங்கிப்
பொய்கைபுக் காடிப் போதுவாள் போன்று
மனங்கவல் வின்றி மனையகம் புகுந்தென்
கண்மணி யனையாளை கடிதீங் குறுகெனப்
புண்ணிய முட்டாள் பொழிமழை தரூஉ
மரும்பெறன் மரபிற் பத்தினிப் பெண்டிரும்

௨௮. புக்குழி - புக்கவிடத்து. அவள் - ஆதிரை.

௧௮ - ௨௮. போந்தோர் ஒழிந்தோர் சம்முடன் சாதுவனும் சாவுற்றனென, நல்லாள் அதுகேட்டுக் கழறிப் படுத்துப் பொத்தி அதிற்புகுதலுமென்க

௨௧. பாயற்பள்ளி - படுக்கையிடம். 'படுத்துட னமைத்த பாவணைப் பள்ளியும்' என்றும் பாடம்.

௫௦. உறாது - உறாமல்.

௫௧. ஆடிய - பூசிய.

௫௨. வழாது - வழுவாமல்.

௫௩. தாமரை - தாமரைமலரில்.

௫௪. திருவின்செய்யோள் - திருமகள்.

௰ - ம் காதை, ௬.

௫௬. யாதுசெய்கேன் - என்னசெய்வேன். அவள் - ஆதிரை.

௫௭. அருமபெறற்கணவன் - பெறுதற்கரியகணவன்.

௬௨. அந்தரம் - ஆகாயம். அசரீரி - அருவமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள முதற்றெய்வம்.

௬௩. 'அழியாது நீங்கி' என்றும்பாடம்.

௬௪. போதுவாள் - வருவாள்.

௬௭. கவல்வு - கவலையடைதல். மனையகம் - மனையிடம்.

௬௮. கண்மணியனையான் - கணவன். உறுகவென்று.

௬௯. மூட்டாள் - வழுவாளாய்.

௭௦. பெண்டிரும், உம்மை - உயர்வு சிறப்பு.

விரும்பினர் தொழூஉம் வியப்பின ளாயின
ளாங்கவள் கணவனு மலைநீ ரடைகரை
யோங்குயர் பிறங்க லொருமா நீழன்
மஞ்சுடை மால்கட லுழந்தநோய் கூர்ந்து
துஞ்சுதுயில் கொள்ளவச் சூர்மலை வாழு
நக்க சாரணர் நயமிலர் தோன்றிப்
பக்கஞ் சேர்ந்து பரிபுலம் பினனிவன்
றனே தமியன் வந்தன னளிய
னூனுடை யிவ்வுடம் புணவென் றெழுப்பலு

மற்றவர் பாடை மயக்கறு மாபிற்
கற்றன னாதலிற் கடுந்தொழின் மாக்கள்
சுற்றுநீங்கித் தொழுதுரை யாடி
யாங்கவ ருரைப்போ ரருந்திறல் கேளா
யீங்கெங் குருமக னிருந்தோ னவன்பாற்
போந்தரு னீயென வவருடன் போகிக்
கள்ளடு குழிசியுங் கழிமுடை நாற்றமும்
வெள்ளென் புணங்கலும் விரவிய விருக்கையி
லெண்குதன் பிணவோ டிருந்தது போலப்
பெண்டுட னிருந்த பெற்றி நோக்கிப்
பாடையிற் பிணித்தவன் பான்மைய னாகிக்

௩௪. வியப்பு - ஆச்சரியம். (ஆதிரை) வியப்பினளாயினள்.

மேலே சாதுவன் செய்திகூறுவார்.

௩௨. கணவனும் - சாதுவனும்.

௩௩. பிறங்கல் - மலை. 'துங்கிய பிறங்கல்' என்றும் பாடம். நீழல் - நிழலில.

௩௪. நோய் கூர்ந்து - வருத்தமிகுந்து.

௩௫. துஞ்சுதுயில்கொள்ள — (சாதுவன்) மிக்க நித்திரைகொள்ள. சூர் - அச்சம்.

௩௬. நயமிலர் - இனிமையில்லாதவர்.

௩௭. பரிபுலம்பினன் - இவன் மிகவும் வருந்தினான்; "பக்க நீக்குமின் பரிபுலம் பினரென" என்பது சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, ௨௨௪; "பரிபுலம் பலைத்தநும் வருத்தம் வீட" என்பது மலைபடுகடாம், ௪௬௭.

௩௯. எழுப்பவும் - சாதுவனை எழுப்பவும்.

௪௦. அவர்பாடை - நாகர்களுக்குரிய பாஷையை. 'மயக்குறு மரபின்' என்றும் பாடம்.

௪௪. கடுந்தொழின்மாக்கள் - நாகர்.

௪௫. அருந்திறல் - பெறுதற்கரிய திறலையுடையாய்.

௪௭. இருந்தோன் - முற்று.

௪௯. என - என்று நாகர்சொல்ல.

௫௪. குழிசி - பானை. கழிமுடை நாற்றமும் - மிகக புலால்நாற்றமும்.

௫௭. உணங்கல் - வற்றல்.

௫௮. எண்கு - கரடி. பிணவு - பெண் கரடி; "பன்றி புல்வாய்" என்னும் சூத்திரத்தில் 'ஒன்றிய' என்றதனால், பிணவென்பது கரடிக்குங்கொள்ளப்பட்டது. இது, தொல்காப்பியம், மரபியல், ௫௮.

௬௫. பெண்டு - மனைவி.

௭௦. பாடையிற்பிணித்து — பாடையாலே வயமாக்கி.

௧௬.—ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை.

௧௬௰.

கோடியர் மாநிழற் குளிர்ந்த பின்னவ
னீங்குநீ வந்த காரண மென்னென
வாங்கவற் கலைகட லுற்றதை யுரைத்தலு
மருந்துத லின்றி யலைகட லுழந்தோன்
௭௫ வருந்தின னளியன் வம்மின் மாக்கா
ணம்பிக் கிளையளோர் நங்கையைக் கொடுத்து

வெங்களு மூனும் வேண்டுவ கொடுமென
வவ்வுரை கேட்ட சாதுவ னயர்ந்து
வெவ்வுரை கேட்டேன வேண்டே னென்றலும்
பெண்டிரு முண்டியு மின்றெனின் மாக்கட்
குண்டோ ஞாலத் துறுபய னுண்டெனிற்
காண்குவம் யாங்களுங் காட்டுவா யாகெனத்
தூண்டிய சினத்தினன் சொல்லெனச் சொல்லு
மயக்குங் கள்ளு மன்னுயிர் கோறலுங்
கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர் கேளாய்
பிறந்தவர் சாதலு மிறந்தவர் பிறத்தலு
முறங்கலும் விழித்தலும் போன்ற துண்மையி
னல்லறஞ் செய்வோர் நல்லுல கடைதலு
மல்லறஞ் செய்வோ ரருநர கடைதலு
முண்டென வுணர்தலி னுரவோர் களைந்தனர்
கண்டனை யாகெனக் கடுநகை யெய்தி

எக. கோடு - கிளை. நிழல் - நிழலில. 'குளிர்ந்தவன்பினன்' என்றும் பாடம். அவன் - நாகர்களுடைய குருமகன்.

எஉ. வந்தகாரணமென்னென - வந்தது யாதுகருதியென்று கேட்ப. வந்த காரணம் :—சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண் காதை, கசுசு.

எங. அவற்கு - குருமகற்கு.

எசு. அளியன் - அளிக்கத்தக்கான் ; "அளியன் றானே முதுவா யிரவலன்" என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, உஅச.

எஎ. என - என்று குருமகன் சொல்ல.

எசு - எஎ. மாக்காள், நம்பிக்கு வேண்டுவகொடுமென.

எஅ. அயர்ந்து - கவலையுற்று.

அ௦. உண்டி - உணவு. இன்றெனின் - இல்லையாயின்.

அக. உறுபயனுண்டோ.

அஉ. காண்குவம் - அறிவேம்.

அங. சினத்தினன் சொல்லென - கோபமுடையவனாய், சொல்வாயென்று நாகருடைய குருமகன்கேட்ப. சொல்லும - (சாதுவன்) சொல்லுவான்.

அசு. கயக்கு - கயங்குதல்; "கயக்கறு நல்லறம்" என்றார் முன்னும் ; கக - ம் காதை, கூஅ.

அச - அசு. கள்ளையும் கொலையையும் அறிவுடையோர் நீக்கினர்

அசு - அஎ. இவ்வடிகள், "உறங்குவதுபோலுஞ் சாக்கா டுறங்கி, விழிப்பது போலும் பிறப்பு" என்னும் ௩௩௯-ம் திருக்குறளின் பொருளைத் தழுவிவந்திருத்தல் காண்க.

அகூ. அல்லறம் - பாவம் ; அறமல்லாததென்றபடி.

கூ௦. உரவோர் - அறிவுடையோர்.

அஎ - கூ௦. உண்மையின், உணர்தலின் உரவோர் களைந்தனர்.

கூக. கண்டனையாக - அறிந்தாயாகுக.

யுடம்புவிட் டோடு முயிருருக் கொண்டோ
ரிடம்புகு மென்றே யெமக்கீங் குரைத்தா
யவ்வுயி ரெவ்வணம் போய்ப்புகு மவ்வகை
செவ்வன முரையெனச் சினவா திதுகே
ளுற்றதை யுணரு முடலுயிர் வாழ்வுழி
மற்றைய வுடம்பே மன்னுயிர் நீங்கிடிற்
றடிந்தெரி யூட்டினுந் தானுண ராதெனி

னுடம்பிடைப் போனதொன் றுண்டென வுணர்நீ
போனார் தமக்கோர் புக்கிலுண் டெனப
தியானோ வல்லே யியாவரு முணர்குவ
ருடம்பீண் டொழிய வுயிர்பல காவதங்
கடந்துசேட் சேறல் கனவினுங் காண்குவை
யாங்கனம் போகி யவ்வுயிர் செய்வினை
பூண்ட யாக்கையிற் புகுவது தெளிநீ
யென்றவ னுரைத்தலு மெரிவிழி நாகனு
நன்றறி செட்டி நல்லடி வீழ்ந்து
கள்ளு மூனுங் கைவிடி னிவ்வுடம்
புள்ளுறை வாழுயி ரோம்புத லாற்றேன்
றமதொழி மரபிற் சாவுறு காறு
மெமக்கா நல்லற மெடுத்துரை யென்றலு
நன்று சொன்னாய் நன்னெறிப் படர்குவை
யுன்றனக் கொல்லு நெறியற முரைக்கே
னுடைகல மாக்க ளுயிருய்ந் தீங்குறி
னடுதொழி லொழிந்தவ ணாருயி ரோம்பி

என - என்று சாதுவன் சொல்ல. கடு
கை - பெருஞ்சிரிப்பு.

௯௫. செவ்வனம் - நேரே; "திருவிரி பூம்பொழிற் செவ்வனஞ் சேர்ந்து" என்பது சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம், ௨௯. என - என்று குருமகன் சொல்ல.

௯௬. உயிர்வாழ்வுழி உடல் உற்றதை யுணரும்.

௯௮. தடிந்து - வெட்டி.

௪00. புக்கில் - புகுமிடம்.

௪0௨. காவதம் - காதம்.

௪0௩. சேண் - நெடுந்தூரம்.

௪0௨ - ௪0௩. உயிர்சேறல் கனவினுங் காண்குவை.

௪0௪ - ௪0௫. உயிர் புகுவது.

௪0௬. அவன் - சாதுவன்.

௪0௭. நன்று - தருமம்.

௪௧0. தமக்கொழிமரபின் - தமக்கென்றே தீர்ந்த முறைமையினையுடைய.

௪௧0 - ௪௧௧. மரபினையுடைய நல்லறமென்க.

௪0௯ - ௪௧௧ நாகனும் எடுத்துரையென்றலும்.

௪௧௨. படர்குவை - செல்வாய்.

௪௧௩. ஒல்லுமநெறி - இயலும்வழி; இவ்வடி, "ஒல்லும் வகையா னறவினை யோவாதே, செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல்" என்ற ௩௩ - ம் திருக்குறளின் கருத்தைத் தழுவி வந்தவாறு காண்க.

௪௧௫. அடுதொழில் - கொல்லுந்தொழில்.

௧௬.—ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை.

மூத்துவிளி மாவொழித் தெவ்வுயிர் மாட்டுந்
தீத்திற மொழிகெனச் சிறுமக னுரைப்போ
னீங்கெமக் காகு மிவ்வறஞ் செய்கே
மாங்குனக் காகு மரும்பொருள் கொள்கெனப்
பண்டும பண்டுங் கலங்கவிழ் மாக்களை
யுண்டே மவர்தரு முறுபொரு ளீங்கிவை
விரைமர மென்றுகில் விழுநிதிக் குப்பையோ
டிவையிவை கொள்கென வெடுத்தனன் கொணர்ந்து
சந்திர தத்த னென்னும் வாணிகன்
வங்கஞ் சேர்ந்ததில் வந்துட னேறி
யிந்நகர் புகுந்தீங் கிவளொடு வாழ்ந்து

தன்மனை நன்பல தானமுஞ் செய்தன
ளாங்கன மாகிய வாதிரை கையாற்
பூங்கொடி நல்லாய் பிச்சை பெறுகென
மனையகம் புகுந்து மணிமே கலைதான்
புனையா வோவியம் போல நிற்றலுந்
தொழுதுவலங் கொண்டு துயரறு கிளவியோ
டமுத சுரபியி னகன்சுரை நிறைதரப்
பாரக மடங்கலும் பசிப்பிணி யறுகென
வாதிரை யிட்டன ளாருயிர் மருந்தென.

ஆதிரை பிச்சையிட்டகாதை முற்றிற்று.

கககூ. மூத்துவிளிமா - முதுமையுற்று இறக்கும் விலங்குகள்.

ககஎ. தீத்திறம்-கொலை. என-என்று சாதுவன் சொல்ல.

கஉஉ. விரைமரம் - சந்தனம அகில் முதலியன.

கஉரு. என-என்று நாகன் சொல்ல.

ககஎ - கஉரு உரைப்போன் இவையிவை கொள்கெனவென்க.

கஉகூ. வங்கஞ்சேர்ந்ததில் - சேர்ந்தகப்புவில்.

கஉஅ. ஆங்கனமாகிய - அத்தன்மையை உடையளாகிய. 'ஆயிழைகையால்' என்றும் பாடம்.

உ - கஉக. உரைப்போள் பிச்சை பெறுகெனவென்க.

கருக. பிச்சைவாங்கும்பொழுது துறவறத்தினர் மௌனமாக நிற்கவேண்டுமென்பது விதியாதலின், 'புனையா வோவியம் போல நிற்றலும்' என்றார். புனையா வோவியம் :—உஉ - ம் காதை, அஅ.

கஎ0 - கஎக. மணிமேகலைதான் நிற்றலும்.

கஎங. அகன்சுரை :—கக - ம் காதை, ககஎ.

கஎரு. ஆருயிர்மருந்து - அன்னம்.

கஎங-கஎரு. நிறைதர இட்டனளென்க.

க - கஎரு. உரைப்போள், 'ஆங்கனமாகிய ஆதிரைகையாற் பிச்சைபெறுக' என்று சொல்ல, மணிமேகலை மனையகம் புகுந்து நிற்றலும், ஆதிரை, தொழுது வலங்கொண்டு ஆருயிர் மருந்திட்டனளென முடிக்க.

பதினேழாவது

உலகவறவிபுக்ககாதை.

[பதினேழாவது மணிமேகலை
காயசண்டிகையென்னும் விச்சாதரிவயிற்று யானைத்தீயவித்து
அம்பலம்புக்கபாட்டு.]

பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்தூ ணேற்ற
பிச்சைப் பாத்திரப் பெருஞ்சோற் றமலை
யறத்தி னீட்டிய வொண்பொரு ளறவோன்
றிறத்து வழிப்படூஉஞ் செய்கை போல
வாங்குகை வருந்த மன்னுயிர்க் களித்துத்
தான்றொலை வில்லாத் தகைமை நோக்கி
யானைத் தீநோ யகவயிற் றடக்கிய
காயசண் டிகையெனுங் காரிகை வணங்கி
நெடியோன் மயங்கி நிலமிசைத் தோன்றி

௧. பத்தினிப்பெண்டிர் - ஆதிரை. பாத்தூண் - (இயல்புடைய மூவர்முதலாயினோர்க்கும் தென்புலத்தார் முதலிய நால்வர்க்கும்) பகுத்துக்கொடுத்து உண்ணப்படும் உணவு; பாத்தல் - பகுத்தல்; இதனால், ஆதிரையின் இல்வாழ்க்கைநலம் கூறப்பட்டது; இதனை, "பழியஞ்சிப் பாத்தூணுடைத்தாயின் வாழ்க்கை, வழியெஞ்ச லெஞ்ஞான்று மில்" என்னும் ௪௪-ம் திருக்குறளாலுணர்க. பெண்டிரது பாத்தூனை. 'பாத்தூ ணீத்த' என்னும் பாடம்.

௨. அமுதசுரபியிலுள்ள பெரிய சோற்றுத்திரளை; அமலை - சோற்றுத்திரளை; "அமலைக் கொழுஞ்சோறு" என்பது புறநானூறு, ௬௪.

௧ - ௨. ஏற்ற பாத்திரம்.

௫. அறத்தின் ஈட்டிய - நல்வழியே சம்பாதித்த. ஒண்பொருள்:— திருக்குறள், ௭௬௰.

௫-௬. அறவோன் திறத்து வழிப்படூஉம் செய்கை போல - அறவோனிடத்துப் பெருகுதலுறுஞ் செய்கையைப்போல; அறவோன் - சற்பாத்திரம். தானப்பொருள் பாத்திரத்தின் பெருமைக்குத்தக்கபடி பெருகுதலுறுமென்பதை, "விருந்தின், றுணைத்துணை வேள்விப் பயன்" (திருக்குறள், ௮௭) எனவும், "அறப்பயனுந், தான்சிறி தாயினுந் தக்கார்கைப் பட்டக்கால், வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்." (நாலடியார், அறன்வலியுறுத்தல், ௮.) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க.

௬. தகைமையைக் (காயசண்டிகை) நோக்கி.

௨ - ௬. ஒண்பொருள் வழிப்படூஉஞ் செய்கைபோலப் பெருஞ்சோற்றமலை தான் தொலைவில்லாததகைமையை நோக்கியென்க.

௭. யானைத்தீநோய் - பஸ்மகவியாதி.

௮. காரிகை மணிமேகலையவணங்கி.

௯. நெடியோன் - திருமால். மயங்கி - பருவதமுனிவரும் நாரதமுனிவரும் அம்பரீடனுக்கிட்டசாபமாகிய அந்தகாரத்தைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டமையால்

௧௭.—உலகவறவிபுக்ககாதை.

யடலரு முந்நீ ரடைத்த ஞான்று

குரங்குகொணர்ந் தெறிந்த நெடுமலை யெல்லா
மணங்குடை யளக்கர் வயிறு புக்காங்
கிட்ட தாற்றாக் கட்டழற் கடும்பசிப்
பட்டே னென்றன் பழவினைப் பயத்தா
லன்னை கேளீ யாருயிர் மருத்துவி
துன்னிய வென்னோய் துடைப்பா யென்றலு
மெடுத்த பாத்திரத் தேந்திய வமுதம்
பிடித்தவள் கையிற் பேணினள் பெய்தலும்
வயிறுகாய் பெரும்பசி நீங்கி மற்றவ
டுயர நீங்கித் தொழுதன ளுரைக்கு
மாசில் வாலொளி வடதிசைச் சேடிக்
காசில்காஞ் சனபுரக் கடிநக ருள்ளோன்
விஞ்சையன் றன்னொடென் வெவ்வினை யுருப்ப,

மயக்கமுற்று. தோன்றி - இராமனாக அவதரித்து. நெடியோன் நிலமிசைத் தோன்றி மயங்கியெனமாறுக. திருமால் இராமனாக அவதரித்தபொழுது, முற்கூறிய சாபாந்தகாரத்தால் மயக்கமுற்றிருந்தாரென்பதைப் பின்வருஞ் செய்யுளாலுணர்க; "கன்னி யந்துழாய்க் கமலலோசனன்றய ரதற்கு, மன்னு நன்மகனாகியே வந்தனனுதித்து, முன்னை யந்தகா ரத்தினுன் மூடிடப் பட்டுத், தன்னை மாயனென் றறிந்திடா துறைந்தனன் சார்ந்தே." இஃது இலிங்கபுராணம், உத்தரகாண்டம், அம்பரீடனை ஆழிகாத்தவத்தியாயம், அ௯. இன்னும் இச்சாப வரலாறுமுழுவதும் முற்கூறிய அத்தியாயத்தாற் பெறப்படும். 'நெடுமோன் மயங்கி' என்றும் பாடம்.

௧௦. முந்நீர் - கடல். அடைத்த ஞான்று - இலங்காநகரஞ்செல்ல அடைத்தநாளில்.

௧௨. அணங்கு - வருத்தம்; தெய்வத்தன்மையுமாம். அளக்கர் - கடல். புககாங்கு - புகுந்தாற்போல.

௧௧ - ௧௨. மலையெல்லாம் அளக்கர் வயிறுபுக்காங்கென்க.

௧௩. இட்டது ஆற்று - இட்டபொருளால் தணியாத.

௧௪. பட்டேன் - அடைந்தேன். வினைப்பயத்தாற் பட்டேனென்க.

௧௫. ஆருயிர் மருந்துவி - அரிய உயிரைப் பாதுகாக்கும் மருந்தையுடையாய்; ஆருயிர்மருந்து - அன்னம்.

௧௬. துன்னிய - நெருங்கிய. என்னோய் - எனது பஸ்மக வியாதியை. 'துன்னிய வெந்நோய்' என்றும் பாடம். என்றலும்-என்று காயசண்டிகை சொல்லலும்.

௯-௧௬. காரிகை,நோக்கி வணங்கி 'என்னோய் துடைப்பாய்' என்றலுமென்க.

௧௭. அமுதம் - அன்னத்தை.

௧௮. அவள்கையில் - காயசண்டிகையின்கையில்.. பிடித்துப் பெய்தலும்.

௧௯. அவள் - காயசண்டிகை.

௨௦. தொழுது உரைப்பாள்.

௧௯ - ௨௦. அவள் நீங்கி நீங்கித்தொழுது உரைக்கும்.

௨௧. வாலொளி - வெள்ளிய ஒளி. சேடி - வித்தியாதரருலகு. சேடி வெள்ளிமலைக்கண் உள்ளதாதலின், அதற்கு வாலொளி கூறப்பட்டது; "வெள்ளி மால்வரை வியன்பெருஞ் சேடி" என்பது சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, ௧.

௨௨. காசு - குற்றம். காஞ்சனபுரமாகிய காவலையுடைய நகரம். 'காஞ்சனக் கடிநகர்' என்றும் பாடம்.

௨௩. விஞ்சையன் - கணவனாகிய வித்தியாதரன். உருப்ப - தோற்ற; அழலவென்றுமாம்.

தென்றிசைப் பொதியில் காணிய வந்தேன்

கடுவா லருவிக் கடும்புனல் கொழித்த
விடுமணற் கானியாற் றியைந்தொருங் கிருந்தேன்
புரிநூன் மார்பிற் றிரிபுரி வார்சடை
மாவுரி யுடையன் விருச்சிக னென்போன்
பெருங்குலைப் பெண்ணைக் கருங்கனி யனையதோ
ரிருங்கனி நாவற் பழமொன் றேந்தித்
தேக்கிலை வைத்துச் சேணுறு பாப்பிற்
பூக்கமழ் பொய்கை யாடச் சென்றோன்
தீவினை யுருத்தலிற் செருக்கொடு சென்றேன்
காலா லந்தக் கருங்கனி சிதைத்தே
னுண்டல் வேட்கையின் வரூஉம் விருச்சிகன்
கண்டன னென்னைக கருங்கனிச சிதைவுடன்
சீர்திகழ் நாவலிற் றிப்பிய மான
தீரா றாண்டி லொருகனி தருவ
தக்கனி யுண்டோ ராறீ ராண்டு
மக்க ளியாக்கையின் வருமபசி நீங்குவர்
பன்னீ ராண்டி லொருநா ளல்ல
துண்ணா நோன்பினே னுண்கனி சிதைத்தா

௨௪. பொதியில் - பொதியின்மலை. காணிய - காணுதற்கு.

௨௩ - ௨௪. விஞ்சையனொடு வந்தேன்.

௨௫. கடுவரல் - விரைந்துவருதல். தொழித்த - தெள்ளிய.

௨௬. கான்யாறு - காட்டாறு. ஒருங்கிருந்தேன் - கணவனுடனிருந்தேன.

௨௪ - ௨௬. வந்தேன் கான்யாற்றிருந்தேனென்க.

௨௭. புரிநூல் - முறுக்கியபூணுநூல. திரிபுரிவார்சடை - திரிதருமுறுக்கிய நீண்டசடை.

௨௮. மரவுரியுடையன் - வற்கலையாகிய ஆடையையுடையன். உடையனாகிய விருச்சிகனென்போன்.

௨௯. பெண்ணை - பனை. கருங்கனி - கரியகனி; பெரியகனியென்றுமாம்.

௩௦. இருமை - பெருமை. நாவல் - சம்புமரம்.

௩௧ - ௩௨. சேண்நாறுபூ; சேண் - நெடுந்தூரம். பரப்பினையுடைய பொய்கை. ஆட - நீராட.

௨௮ - ௩௨. விருச்சிகனென்போன், நாவற்பழமொன்றையேந்தி வைத்துப் பொய்கையாடச் சென்றானாகவென்க.

௩௩. உருத்தலின் - பயன்கொடுப்பத் தோற்றுதலினால். செருக்கு - களிப்பு.

௩௩-௩௪. உருத்தலிற் சென்று காலால அந்தக்கனியைச் சிதைத்தேன்.

௩௫. வேட்கை - விருப்பம்.

௩௬. கருங்கனிச்சிதைவுடன் என்னைக் கண்டனன்.

மேல்வருவன விருச்சிகன் கூற்று.

௩௭. திப்பியம் -, தெய்வலோகத்திலிருந்து உண்டாயது. திவ் - தெய்வலோகம். இதனை, ௭ - ம் காதை, ௧௭ - ம அடிக்குறிப்பிற் பார்க்க.

௩௮. ஆண்டு - வருடம்.

௩௯ - ௪௦. உணடோர் பசியை நீங்குவர்.

௪௨. நோன்பு - விரதம். சிதைத்தாய் - அழித்தாய்.

௧௭.—உலகவறவிபுக்ககாதை.

யந்தரஞ் செல்லு மந்திர மிழந்து
தந்தித் தீயாற் றனித்துய ருழந்து
முந்நா லாண்டின் முதிர்கனி நானீங்
குண்ணு நாளுன் னுறுபசி களைகென
வந்தா ளாங்கவ ளிட்ட சாப

மின்னாள் போலு மிளங்கொடி கெடுத்தனை
வாடுபசி யுழந்து மாமுனி போயபின்
பாடிமி ழருவிப் பயமலை யொழிக்தெ
னலவலைச செய்திக் கஞ்சின னகன்ற
விலகொளி விஞ்சையன் விழுமமோ டெய்தி
யாரணங் காகிய வருந்தவன் றன்னாற்
காரண மின்றியுங் கடுநோ யுழந்தனை
வானூ டெழுகென மந்திர மறந்தே
னூனுயிர் நீங்கு முருப்பொடு தோன்றி
வயிறுகாய் பெரும்பசி வருத்துமென் றேற்குத்
தீங்கனி கிழங்கு செழுங்காய் நல்லன
வாங்கவண கொணரவு மாற்றே னாக

௪௩. மந்திரசதை இழந்து.

௪௪. தந்திதீ - பஸ்மகவியாதியென்று வழங்குகிற யானைசதீயென்னும் நோய். தனிதுயர் - ஒப்பற்றதுன்பம்.

௪௫. மூந்நாலாண்டு - பன்னிரண்டு வருடம்.

௪௬. உறுபசி - மிக்கபசியை. 'உறுதுயர்' என்றும் பாடம். களைகென - நீககுகவென்று.

௪௭. அவன் - விருச்சிகன். சாபம் - சாபத்தை; சாபத்தின முடிவெல்லையாகியகாளென்றுமாம். ஆகுபெயர்.

௪௭ - ௪௮. இளங்கொடி, சாபத்தைக் கெடுத்தனை.

௪௯. உழந்து - வருந்தி. முனி - விருச்சிகன். 'உழந்த மாமுனி' என்றும் பாடம்.

௫0. பாடு இமிழ் அருவிப் பயம் மலை - ஒலி முழங்குகின்ற அருவியாலுண்டாகிய பிரயோசனத்தையுடைய பொதியின்மலையை. பாடிமிழ்.—புறநானூறு, ௪௯.

௫௧. அலவலைச்செய்திக்கு - மனத்திற்றோற்றியதை ஆராயாதுசெய்த(என்) செய்கைக்கு; "அலவலைவந் தப்பூச்சி காட்டுகின்றான்" (௨-ம் பத்து, முதற்பதிகம், ௨.) எனவும், "பலபல நாழஞ் சொலலிப் பழிததசிசு பாலன் றன்னை, யலவலைமை தவிர்த்த வழகன்" (௪ - ம் பதது, ௩ - ம் பதிகம், ௫.) எனவும், பெரியாழ்வார்திருமொழியில் வருதல் காண்க. இஃது அலவலைமையென்றும் வழங்கும்

௫௨. விழுமம் - துன்பம்.

௫௩. ஆரணங்கு - அரியதெய்வத்தன்மை.

௫௩ - ௫௪. அருந்தவன்றன்னாற் கடுநோயுழந்தனை.

௫௫. வானூடு எழுக என - வானிடத்து எழுவாயென்று வித்தியாதரன் சொல்ல.

௫௬. ஊன் உயிர் நீங்கும் உருப்பொடு - உடம்பினின்றும் உயிர்நீங்குதற்குக் காரணமாகிய வெப்பத்தோடு.

௫௭. வயிறுகாய் பெரும்பசி:—௧௪-ம் காதை, ௬ வருத்துமென்றேற்கு - வருத்துமென்ற எனபொருட்டு.

௫௮. தீங்கனி - இனியபழம், நல்லனவென்பதை ஒவ்வொன்றோடுங்கூட்டுக.

௫௯. ஆற்றேனுக - பசிதணியேனுக.

நீங்க லாற்று னெடுந்துய ரெய்தி
யாங்கவ னுங்கெனக் கருளொடு முரைப்போன்
சம்புத் தீவினுட் டமிழக மருங்கிற்
கம்ப மில்லாக் கழிபெருஞ் செல்வ
ராற்று மாக்கட் காற்றுந்துணை யாகி

கோற்றே ருறைவதோர் கோனக ருண்டாற்
பலநா ளாயினு நிலனொடு போகி
யப்பதிப் புகுகென் றவனருள் செய்ய
விப்பதிப் புகுந்திங் கியானுறை கின்றே
னிந்திர கோடணை விழவணி வருநாள்
வந்து தோன்றியிம் மாநகர் மருங்கே
யென்னுறு பெரும்பசி கண்டன னிரங்கிப்
பின்வரும் யாண்டவ னெண்ணினன் கழியுந்
தணிவில் வெம்பசி தவிர்த்தனை வணங்கினேன்
மணிமே கலையென் வான்பதிப் படர்கேன்
றுக்கந் துடைக்குந் துகளறு மாதவர்
சக்கர வாளக் கோட்டமுண் டாங்கதிற்
பலர்புகத் திறந்த பகுவாய் வாயி
லுலக வறவி யொன்றுண் டதனிடை
யூரு ராங்க ளுறுபசி யுழந்தோ
ராரு மின்மையி னருமபிணி யுற்றோ

கக. அவன் - வித்தியாதரன்.

கஉ. தமிழகமருங்கில் - தமிழ்நாட்டில்; "இமிழ்கடல் வரைப்பிற் றமிழக மறிய" என்பது சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்றுகாதை, கஎ.

கங. கம்பம் - நடுக்கம். கழிபெருஞ் செல்வர் - மிகப்பெரிய செலவத்தையுடையர்.

கச, கக - ம் காதை, கஇ. ஆற்றுமாக்கள் - வறிஞர், 'அருந்துணை யாகிய' என்றும் பாடம்.

கஇ. தோற்றோர் - முற்பிறப்பில் தவஞ்செய்தோர். தோன் நகர் - வலிமையையுடையநகர்; தோன் - வலி; "சாப தோன்ஞாண்" என்பது புறநானூறு, கச. நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

கக - கஇ. செல்வர் தோற்றோர் ஆகி உறைவதோர் நகரென்க.

கக. பலநாள் ஆயினும் - ஆகாயவழியேசெல்லக்கூடாமையாற் பலநாள் ஆகுமாயினும். நிலனூடுபோகி - பூமியில் நடந்துசென்று.

கஎ. அவன் - வித்தியாதரன்.

எo. இம்மாநகர் மருங்கே வந்தோனின்றி யென்க.

எஉ. கழியும் - நீங்குவான்.

எச. மணிமேகலை - விளி. வான்பதிப்படர்கேன் - சிறந்த ஊராகியகாஞ்சனபுரத்திற்குச் செல்வேன்.

எஇ. துக்கம் - பிறப்புமுதலியன; நால்வகைச்சத்தியங்களுள் துக்கம் முதலாவது.

எஎ - எஅ. எ - ம் காதை, கஉ - கங. அதனிடை - அவ்வுலகவறவியில்.

எக - எஅ. ஆங்கதில் ஒன்றுண்டு.

அo. ஆருமின்மையின் - பாதுகாப்போர் ஒருவரும் இல்லாமையினாலே.

கஎ.—உலகவறவிபுக்ககாதை.

ரிடுவோர்த் தேர்ந்தாங் கிருப்போர் பலரால் ;
வடுவாழ் கூந்த லதன்பாற் போகென்
றுங்கவள் போகிய பின்ன ராயிழை
யோங்கிய வீதியி னொருபுடை யொதுங்கி
அடு வலமுறை மும்முறை வந்தனை செய்தவ்
வுலக வறவியி னொருதனி யேறிப்

பதியோர் தம்மொடு பலர்தொழு தேத்து
முதியோள் கோட்ட மும்மையின் வணங்கிக்
கந்துடை நெடுநிலைக் காரணங் காட்டிய
தந்துணைப் பாவையைத் தான்றொழு தேத்தி
வெயில்சுட வெம்பிய வேய்கரி கானத்துக
கருவி மாமழை தோன்றிய தென்னப்
பசிதின வருந்திய பைதன் மாக்கட்
கமுத சுரபியோ டாயிழை தோன்றி
யாபுத் திரன்கை யமுத சுரபியிஃ
தியாவரும் வருக வேற்போர் தாமென
வூணொலி யரவத் தொலியெழுந் தன்றே
யாணர்ப் பேரூ ரம்பல மருங்கென.

உலகவறவிபுக்ககாதை முற்றிற்று.

எஅ அக. அதனிடை இருப்போர் பலர்.

அஉ. வடு - வகிர். 'வடுவாழ் கூந்தல்' என்றது மணிமேகலையை.

அங. ஆயிழை - மணிமேகலை.

அச. 'ஒருபுடைபோகி' என்றும்பாடம்.

அரு. வலமுறையாக மூன்றுமுறை வந்து பணிந்து; 'வந்து' என்று ஒரு சொல் வருவிக்க.

அஅ. முதியோள்கோட்டம்-சம்பாபதி கோயில். மும்மையின்வணங்கி - மனம் வாக்குக் காயங்களால் வணங்கி; மூன்று முறை வணங்கி யென்றுமாம். 'முறைமையின் வணங்கி' என்றும் பாடம்.

கூ0. மணிமேகலையொடு மற்றையோளையும் உளப்படுத்தி 'தந்துணைப்பாவை' என்றார். 'தன்றுணைப்பாவை' என்றும் பாடம்.

கூக. வேய்கரிகானம் - மூங்கில்கரிந்த காடு.

கூரு. பைதல் - துன்பம்.

கூசு. எற்போராகிய யாவரும் வருக வென்று மணிமேகலைசொல்ல. 'இரப்போர் தாமெனா' என்றும் பாடம்.

கூஎ. எழுந்தன்று - எழுந்தது.

கூஅ. யாணர்- புதுவருவாய்.

கூஎ - கூஅ. அம்பலமருங்கு ஒலியெழுந்தன்றெனக் க.

க - கூஅ. காயசண்டிகையெனுங்காரிகை, நோக்கி வணங்கி 'என்னோய்துடைப்பாய்' என்றலும், மணிமேகலை பெய்தலும், அவள் பசிநீங்கித் தொழுது உரைக்கும்; அங்ஙனம் உரைப்பவள் 'அதன்பாற்போக' என்றுகூறிப் போகியபின்னர், ஆயிழை ஒதுங்கி வந்து வந்தனைசெய்து ஏறி வணங்கித்தொழுதேத்தித் தோன்றி 'எற்போர்யாவரும்வருக' என, அம்பலமருங்கு ஒலியெழுந்தன்றென வினைமுடிவுசெய்க.

பதினேட்டாவது

உதையகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை.

[பதினேட்டாவது மணிமேகலை அம்பலமடைந்தமை சித்திராபதி உதயகுமரனுக்குச்சொல்ல அவன் அம்பலம்புக்கபாட்டு.]

ஆங்கது கேட்டாங் கரும்புண் ணகவயிற்
றீத்துறு செங்கோல் சென்றுசுட் டாங்குக்
கொதித்த வுள்ளமொடு குரம்புகொண் டேறி
விதுபபுறு நெஞ்சினள் வெய்துயிர்த்துக் கலங்கித்
தீாப்பலிவ் வறமெனச சித்திரா பதிதான்
கூத்தியன் மடந்தையர்க கெல்லாங் கூறுங்
கோவல னிறந்தபின் கொடுந்துய ரெய்தி
மாதவி மாதவர் பள்ளியு ளடைந்தது

க. ஆங்கதுகேட்டு - மணிமேகலை பிக குணிக் கோலம்பூண்டு பிச்சையேற்று யாவருக்கும் உணவுகொடுத்தலைககேட்டு. ஆங்கு - அப்பொழுதே.

உ. தீத்துறுசெயகோல - தீயின்கண் பழுக்கக் காய்தலுற்ற செவ்வியகோல். சுட்டாங்கு - சுட்டாற்போல்.

௩. குரம்பு கொண்டு எறி - வரம்பை இடம்கொண்டெழுந்து; என்றது வரம்பு கடந்தென்றபடி; "குரம்பெழுந்து குற்றஙகொண்ட டோரா" என்பது நாலடியார், மேனமக்கள், ௩ 'குரம்புகொண்டெழுந்து' என்றும் பாடம்

௪. விதுப்புறுநெஞ்சினள் - நடுக்கமுற்ற மனமுடையவளாய்.

௫. தீர்ப்பல் இவ்வறமென - மணிமேகலைகொண்ட இவ்வறத்தைத் தீர்த்து விடுவேனென்று எண்ணி. சித்திராபதி - மாதவிநற்றாய்.

௬. எலலா நாடகக்கணிகைகளுக்கும் சொல்லுவாள்.

௬ - ௯. அதுகேட்டு எறி நெஞ்சினளாய் வெய்துயிர்த்துக் கலங்கி இவ்வறத்தைத் தீர்ப்பலென்று எண்ணிக் கூத்தியன்மடந்தையர் எல்லாருககும் சித்திராபதி கூறுவாள்.

மேல்வருவன சித்திராபதிவார்த்தை

அ. மாதவர்பள்ளியுள - சங்கத்தாரான அறவணவடிகளுடைய உறைவிடமாகிய பள்ளி - முனிவருறைவிடம், சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்த காதை, ௧௭௯.

எ - அ. கோவலனிறந்தமைகேட்டு மாதவி அறவணவடிகளிடம்புகுந்து துறவுபூண்டமையை, "ஈங்கிம மாதவருறைவிடம் புகுந்தேன், மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி, யறவண வடிக ளடிமிசை வீழ்ந்து உரவோ னருளினன்" (௨ - ம் காதை, ௫௬ - ௬௬) என வயந்தமாலைக்கு மாதவிகூறியதாக இந் நூலிலும், "மற்றது கேட்டு மாதவி மடந்தை,.. கோதைத் தாமங் குழலொடு களைந்து, போதித் தானம் புரிந்தறங் கொள்ளவும்", (நீர்ப்படைக்காதை, ௧0௩ - ௧0௮), "போதியின்கீழ் மாதவர் முன் புண்ணியத்தா னம்புரிந்த, மாதவி தன் றுறவுங் கேட்டாயோ தோழீ" (வாழ்த்துக்காதை, "காதலன் றன்"—) எனச

௧௮ —உதையகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை.

௧௩௧

நகுதக் கன்றே நன்னெடும் பேரூ
ரிதுதக் கென்போர்க் கெள்ளுரை யாயது
காதலன் வீயக் கடுந்துய ரெய்திப்
போதல் செய்யா வுயிரொடு புலந்து
நளியிரும் பொய்கை யாடுநர் போல
முளியெரிப் புகூஉ முதுகுடிப் பிறந்த
பத்தினிப் பெண்டி ரல்லேம் பலர்தங்
கைத்தூண் வாழ்க்கை கடவிய மன்றே
பாண்மகன் பட்டுழிப் படூஉம் பான்மையில்
யாழினம் போலு மியல்பின மன்றியு
நறுந்தா துண்டு நயனில் காலை
வறும்பூத் துறக்கும் வண்டு போல்குவம்
வினையொழி காலைத் திருவின் செல்வி
யனையே யாகி யாடவர்த் துறப்பேந்
தாபதக் கோலந் தாங்கின மென்ப
தியாவரு நகூஉ மியல்பின தன்றே
மாதவி யீன்ற மணிமே கலைவல்லி
போதவிழ் செவ்வி பொருந்துதல் விரும்பிய
வுதைய குமரனு முலகாள் வண்டின்

சிலப்பதிகாரத்தும் வருவனவற்றாலு ணர்க.

கூ நகுதக்கன்று - சிரிக்கத்தக்கது. பேரூர் - பேரூரில.

அ - கூ. அடைந்தது நகுதக்கன்று.

க0. இது தகுகு என்போர்க்கு - இச் செய்கை தகுதியுள்ளதென்றுசொல்லும் அறிஞர்க்கு. தக்கது-விகாரம். எள்ளுநரை- இகழ்ச்சியுரை.

கஉ போதல்செய்யா - நீங்காத. புலந்து - வெறுத்து. 'போதல செல்லா வுயிரொடு புலர்ந்து' என்றும் பாடம்.

கக - கஉ. உ - ம் காதை, ருஅ - ருரு.

கரு. நளி இரும்பொய்கை - குளிர்ந்த பெரியகுளம். ஆடுநர் - ஆடுவோர்.

கரு - கச. உ - ம் காதை, சடு.

கக - கடு. காதலன்வீயத் துயரெய்திப் புலந்து எரிபுகும் பத்தினிப்பெண்டிரல்லேம் யாம்.

கடு - கசு. பலருடைய கையதாகிய உணவை உண்டுவாழ்தலில் உரிமையை யுடையேம்.

கஎ. பாண்மகன் - பாணன். பட்டுழி - இறந்த விடத்து.

கஅ. இயல்பினம - இயல்பையுடையேம்

கஎ - கஅ. பாண்மகனையும் யாழையும் உவமைகூறினள், நாடகக்கணிகை யாதலின்.

ககூ. நயன் - பசை; என்றது செல்வத்தை.

உ0. வறும்பூ - தேனிலலாதபூ. இங்கே பரத்தையர்க்கு வண்டை உவமை கூறியதுபோல "வண்டிற் றுறக்குங் கொண்டி மகளிரை" என்று இக்காதையிலேயே பின்னர்க் கூறுதலகாண்க; க0கூ.

உக. வினை - நலவினை. 'வினையொழி காலை' என்றும் பாடம்.

உரு. தாபதக்கோலம் - பிக்ஷுணிக் கோலம்.

உச. நகூஉம் இயல்பினது - பழிக்கும் இயல்பையுடையது.

உசு. செவ்வி - சமயம்.

உஎ. உதையகுமரனை இங்கே வண்டா

சிதையா வுள்ளஞ் செவ்விதி னருந்தக்
கைக்கொண் டாங்கவ ளேந்திய கடிஞையைப்
பிச்சை மாக்கள் பிறர்கைக் காட்டி
மற்றவன் றன்னுன் மணிமே கலைதனைப்
பொற்றேர்க் கொண்டு போதே னாகிற்

சுடும ணேற்றி யாங்குசூழ் போகி
வடுவொடு வாழு மடந்தையர் தம்மோ
ரனையே னாகி யாங்கக் கூத்தியர்
மனையகம் புகாஅ மரபின னென்றே
வஞ்சினஞ் சாற்றி நெஞ்சுபுகை யுயிர்த்து
வஞ்சக் கிளவி மாண்பொடு தேர்ந்து
செறிவளை நல்லார் சிலர்புறஞ் சூழக்
குறுவியர் பொடித்த கோலவாண் முகத்தள்
கடுந்தேர் வீதி காவிற் போகி
யிளங்கோ வேந்த னிருப்பிடங் குறுகி

கக்கூறியதுபோல "உதைய குமரனெனு மொருவன் டுணீஇய, விரைவொடு வந் தேன்" என்று சம்பாபதிகூறியதாக இக் காதையிலேயே பினனும கூறுவர்; சு0- சுக; "பெண்டிர் நலமவெளவித தணை சாரற் றுதுண்ணும், வணடிற் றுறப்பா ன் மலை" என்று தலைமகனை வண்டாகக கூறியிருததல்காணக. இது கலித்தொ கை, ௪0.

உஅ. சிதையாவுள்ளம் - வேறொன்றால் அழியாதவுள்ளம்.

உகூ. கடிஞை - பிச்சைப்பாத்திரம்.

௩௰. அவன் - உதையகுமரன்.

௩௧. போதேனாகில் - வாரேனாயின்.

௩௨. சுடுமண் - செங்கல்.

௩௩. வடு - குற்றம். 'மடந்தையர் தம்மோடு' என்றும் பாடம்.

௩௫. 'ஆடற் கூத்தியர்' என்றும்பாடம்.

௩௩ - ௩௫. மடந்தையர் தம்மோரனையேனாகி-மடந்தையரை ஒப்பேனாகி; ஓர்-இடைச்சொல்.

௬௬ - ௬௫. பதியிலாரிற் குடிக்குற்றப் பட்டாரை எழு செங்கற்சுமத்தி அரங்கு சூழ்வித்துப் புறத்துவிடுதல் மரபாதலின் சித்திராபதி இங்ஙனம் சபதஞ்செய்வா

ளாயினள்; இதனை, சிலப்பதிகாரம், ஊர் காண்காதையிலுள்ள "சுடுமண் ணேறா வடு நீங்கு சிறப்பின்" (௧௪௬ - ம் அடி) என் பதனாலும், இதற்கு அடியார்க்குநல்லா ரெழுதிய விசேடவுரையாலும் உணர்க.

௬௭. வல்சினம - சபதம. நெஞ்சு புகையுயிர்த்து - மனங்கொதித்து; "செங்கண் சிவந்து நெஞ்சுபுகை யுயி

தந்து" என்றா முன்னும்; அ-ம காதை, ருஅ.

எ - ருஎ. கூறுகின்ற சித்திராபதி, 'மாதவி பள்ளியுளடைந்தது நகுதக்கன்று அஃது எள்ளுநரையாயது, யாம் பதியினிப் பெண்டிரல்லேம, வாழ்க்கை கடவியமன்றே; இயல்பினம; அனறியும வண்டுபோல்குவம; துறப்பேம; சாங்கினமென்பது நகுமியல்பினது; ஆதலால், மணிமேகலையைப் பொற்றேர்க் கொண்டு போதுவேன்; அங்ஙனம் போதேனாயின் மாயினன்' எனவுவஞ்சினஞ் சாற்றியென்க.

ருஅ. கிளவியைத்தேர்ந்து.

௪0. வியர் - வேர். பொடித்த - தோன்றிய.

௪௨. இளங்கோவாகியவேந்தன் - உதையகுமரன்.

யாவ வண்டொடு தேனின மார்க்குந்
தருமணன் ஞெமிரிய திருநா றொருசிறைப்
பவளத் தூணத்துப் பசும்பொற் செஞ்சுவர்த்
திகழொளி நித்திலச் சித்திர விதானத்து
விளங்கொளி பரந்த பளிங்குசெய் மண்டபத்துத்
துளங்குமா னூர்தித் தூமலர்ப் பள்ளி
வெண்டிரை விரிந்த வெண்ணிறச் சாமரை
கொண்டிரு மருங்குங் கோதையர் வீச
விருந்தோன் றிருந்தடி பொருந்திநின் றேத்தித்
திருந்தெயி றிலங்கச் செவ்வியி னக்கவன்
மாதவி மணிமேகலையுட னெய்திய
தாபதக் கோலந் தவறின் றோவென
வரிதுபெறு சிறப்பிற் குருகுகரு வுயிர்ப்ப

௪௩. வண்டும் தேனும் நல்லமணத்தே செல்வனவாதலின், இங்கே சேர்த்துக் கூறப்பட்டன; இசனை, "மங்கை நல்லவர்" என்னும் செய்யுளுரையாலுணர்க; இது சீவகசிந்தாமணி, குணமாலையாரிலம்பகம், ௪௨.

௪௪. தரு மணல் ஞெமிரிய - கொண்டுவந்திட்ட மணலபரந்த; "தருமணன் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து" என்பது நெடுநல்வாடை, ௯0. ஒருசிறை - ஒருபக்கம்.

௪௫. பவளத்தூணம் - பவளத்தாலாகிய தூண, "பவளத் திரள்காற் பைம்பொன் வேதிகை" என்பது சிலப்ப

தீகாரம், இந்திரவிழவூரெடுதத காதை, கசஅ.

சசு. நித்திலம் - முத்து; என்றது, முததாலாகிய சல்லியையும் தூக்கிணை யும். சித்திரவிதானம் - சித்திரங்களை யுடைய மேற்கட்டி; "தவள நிததிலத் தாமந தாழ்ந்த, கோணச சந்தி மாண் வினை விதானத்து" என்பர் பின்னும்; கக - ம் காதை, ககஉ - ககரு. "ஓவிய விதானத் துரைபெறு நித்திலத்து, மாலைத தாமம் வளையுடனாற்றி" என் பது சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்று காதை, ககக - ககஉ.

சஎ. 'பளிக்குமண்டபத்து' என்றும் பாடம்.

௬௫ - ௬எ. தூணைத்தினையும் சுவரினை

யும் விதானத்தினையுமுடைய மண்டப மென்க.

௬அ. துளங்கும் மான் ஊர்தி - ஒளி அசைதலையுடைய சிங்காதனம். ஊர்தி - ஏறுதற்கிடமாகவுள்ள ஆசன மென்னும் பொருட்டு. பள்ளி - இடம்.

௬௯. வெண்டிரைவிரிந்த - வெள்ளிய அலைகள்போலேவிரிந்த. சாமரை - சாமரையை.

௫௦. கோதையர் - மகளிர்.

௬௯ - ௫௦. சாமரையைக் கோதையர் வீச.

௫௧. இருநதோன் - உதையகுமரன். எததி - எதத.

௬எ - ௫௧. மண்டபத்துப் பள்ளியில் இருந்தோனென்க.

௫௨. நககு-சிரித்து. அவன் - உதையகுமரன்.

௫௪. தாபதக்கோலம் - தவவேடம்; என்றது பிக்குணிககோலத்தை. தாபதர் - தவமுடையவர். என - என்று உதையகுமரன் கேட்ப.

௫௨ - ௫௪. அவன் நக்குத் தாபதக் கோலம் தவறின்றோவென.

மேல்வருவன சித்திராபதிகூற்று; உதையகுமரன இருந்தவிடம் அணுக்க ளமாதலின் மணிமேகலைசெய்தியைச்சி

லேடையாழ் கூறுவாள்.
ருரு. குருகு கருவுயிர்ப்ப - பறவைகள்

வொருதனி யோங்கிய திருமணிக் காஞ்சி
பாடல்சால் சிறப்பிற் பாதத் தோங்கிய
நாடகம் விரும்ப நன்னலங் கவினிக்
காமர் செவ்விக் கடிமல ரவிழ்ந்த
துறைய குமரனொறு மொருவன் றுணீஇய
விரைவொடு வந்தேன் வியன்பெரு மூதூர்ப்
பாழ்ம்ம் பறந்தலை யம்பலத் தாயது
வாழ்நின் கண்ணி வாய்வாள் வேந்தென
வோங்கிய பௌவத் துடைகலப் பட்டோன்
வான்பூணை பெற்றெறன மற்றவட் குரைப்போன்
மேவிய பளிங்கின் விருந்திற் பாவையிஃ
தோவியச் செய்தியென் றொழிவேன் முன்னர்

௫௬. திருமணிக்காஞ்சியென்பதற்கு அழகிய கரியகாஞ்சிமரமென்றும் அழகிய மணிமேகலையென்றும் பொருள்கொள்க. மேகலைக்குக் காஞ்சியென்று பெயருள தாதல், "எதிருன் றுதலு நிலையின் மை யுமா, மணிமே கலையு மொருமரப் பெய ருமு, கருதுங் காஞ்சி யென்னும் கட் டுரை." என்னும் திவாகரச்சூத்திரத்தா லும், "ஒருமரப் பெயரு மோரிசைப் பெயருங், கச்சிப் பதியுமே கலையுங் காஞ்சி" என்னும் பிங்கலச்சூத்திரத்தா லும் துணியப்படும்.

௫௭. பரதமென்பதற்குப் பரதகண்ட மென்றும் நாடகநூலென்றும் பொருள் கொள்க.

௫௮. நாடகம் - நாடுகளினிடமும், ஆட லும். நாடகம் இவளாற் சிறப்பெய்துமாக

வின், 'நாடகம் விரும்ப' என்றார், "நாடக மேத்து நாடகக் கணிகை" எனறவருதல் காண்க; இது சிலப்பதிகாரம், பதிகம், கரு.

ருக. செவ்வி - பருவம்.

ருசு - ருக. காஞ்சி கவினிக் கடிமலர விழ்ந்தது.

கூ0. 'உதைய குமரனெனு மொருவ ண்டு' என்றது முன்னிலைப்புறம்; அஃ தாவது முன்னிலையாய் நிற்கின்றவரை நோக்கிப் பிறரைக் கூறுமாறபோலக் கூறுதல். உணீஇய - உண்ணும்பொரு ட்டு; உண்ணுதல் - மிசைதலும், அனுப வித்தலும்.

கூஉ. பாழ்ம் பறந்தலை அம்பலத்து -

பாழிடமாகிய புறங்காட்டைச்சார்ந்த உலகவறவியினிடத்து; பறந்தலை-புறங்காடு; "களரியம் பறந்தலை யொருசிறை யலகி" என்பது புறநானூறு, உ௬0.

௫௬ - ௬உ. காஞ்சி, கலங்கவினிக கடிமலரவிழ்ந்தது; அதனை உதையகுமாரனையவண்டு உண்ணும்பொருட்டு வந்தேன; அக்காஞ்சி அம்பலத்தாயதென்க.

௬௬. கண்ணி - தலைமாலை; "கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை" என்பது புறநானூறு, கடவுள்வாழ்த்து. நின்மாலைவாழ்கவென்றல் மாபு; "தாமரை யுறையுஞ் செய்யாள், வழுதினார் தம்மைப் புல்லாள

வாழ்கநுங் கணவனி மாதோ" என்பது சீவகசிந்தாமணி, விமலையாரிலம்பகம், உ. என - என்று சம்பாபதிசொல்ல.

கூ௪. பௌவம் - கடல். உடைகலப் பட்டோன் - கப்பல் உடையப்பட் டோன்; "உடைகலப் பட்டாங் கொழிந்தோர் தம்முடன்" என்றார்முன் னும்; கக-ம காதை, உ0. "உடைக லப் பட்ட வெங்கோன்" என்பது சிலப் பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, உக.

கூரு. வான்புணை -

அவட்கு - சித்திராபதிக்கு.

மேல்வருவன உதயகுமரன் கூற்று.

கூகூ. பளிங்கின் - பளிக்கறையின்க

னுள்ள, விருந்திற் பாவை இஃது - புதி
மையினையுடைய பாவையாகிய இது.

கஎ. ஓவியச்செய்தியென்று - சித்திரச்
செய்கையென்று.

கசு - கஎ. மணிமேகலை

கஅ.—உதயகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை. கநஎ

காந்தளஞ் செங்கை தளைபிணி விடாஅ
வேந்திள வனமுலை யிறைநெரித் ததூஉ
மொத்தொளிர் பவளத் துள்ளொளி சிறந்த
முத்துக்கூர்த் தன்ன முள்ளெயிற் றமுத
மருந்தே மாந்த வாருயிர் தளிர்ப்ப
விருந்தின் மூர லரும்பிய தூஉ
மாயிதழ்க் குவளை மலர்புறத் தோட்டிக்
காய்வேல் வென்ற கருங்கய னெடுங்க
ணறிவுபிறி தாகிய தாயிழை தனக்கெனச்
செவியகம் புகூஉச் சென்ற செவ்வியும்
பளிங்குபுறத் தெறிந்த பவளப் பாவையென்
னுளங்கொண் டொளித்தா ளுயிர்க்காப் பிட்டென்
றிடையிருள் யாமத் திருந்தேன் முன்னர்ப்

கண்டு அஞ்சிப் பளிக்கறையிற்புகுந்த பொழுது அவளைச் சித்திரமென்று தான் எண்ணியிருந்ததாக உதையகுமரன் கூறி ஞன்; "தாழொளி மண்டபந் தன்கை யாற் றடைஇச், சூழ்வோன் சுதமதி தன் முக நோக்கிச், சித்திரக் கைவினை திசை தொறுஞ் செறிந்தன, வெத்திறத் தாளின் னிளங்கொடி யுரையென" என் றுமுன்பு வந்திருத்தலகாண்க; ஞி - ம் காதை, கூ - கஉ.

சுஅ. தளைபிணி - கட்டியகட்டு; தளை தல் - கட்டுதல். விடா - விடாவாய்,

சுகூ. இறை - சிறிது.

சுஅ - சுகூ செங்கைகள் பிணிவிடா வாய் முலையை இறையளவு நெரித்தசெய் கையும்.

எ0. பவளமென்றது வாயை.

எக. முத்துக்கூர்த்தன்ன - முத்துக்கள் கூர்மையுற்றாலொத்த. எயிறு - பல்.

எஉ. அருந்த எமாந்த - உண்ணுதற்கு ஆசைப்பட்ட; "அருந்தே மாந்த வாருயிர் முதலவனை" என்றார்முன்னும்; கச-ம காதை, சுஅ.

எக - எஉ, முள்வா யெயிறூ றமுதம் முனியாது மாந்திக், கொள்ளாத வின்பக் கடற்பட்டனன்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, கோவிந்தையாரிலம்பகம், அரு.

எரு. விருந்தின்மூரல் - புதிய இளநகை. அரும்புதல் - தோற்றுதல.

௭௧ - ௭௩.
ஆசையுற்ற எனதுயிர் செழிப்புறும்வண்ணம் புன்முறுவல் செய்ததும.

௭௪. மாயிதழ் - கரிய இதழ்.

௭௫. பிறிதாகியது - வேறுபட்டது. ஆயிழைதனக்கு - மணிமேகலைக்கு.

௭௬. புகூஉ - புகுந்து. 'செவிகுறுக் குறாஉச் சென்ற' என்றும் பாடம். செவ்வி - அழகு.

௭௬ - ௭௭. ஒட்டி வென்ற கண்கள் ஆயிழை க[illegible]து அறிவுபிறிதாகியதென்று குறிப்பித்துச செவிக்கண்ணே சென்ற செவ்வியும்.

எஅ. பளிங்கு - உவவனத்திலுள்ள பளிககறை. பாவை - மணிமேகலை.

எகூ. கொண்டு - நெரித்தலூஉம் அரும் பியலூஉம் செவ்வியும் ஆகிய இவற்றைக் கொண்டு. உயிர்க்காப்பிட்டு - உயிரைக் காத்தல்செய்து.

எஅ - எகூ. பாவை கொண்டு உயிர்க் காப்பிட்டு என்னுளத்து ஒளிததாளெ ன்க.

அ0. இருந்தேன் முன்னர் - துயி லாதிருந்தேனுடைய முன்பு; "பொங் குமெல் லமளியிற் பொருந்தா திருந் தோன், முன்னர்த் தோன்றி" என்று முன்பு வந்திருததல்காண்க; எ - ம் காதை, கூ - எ.

விஷயம். **பக்கம்.**

அரூபப்பிரஹ்மசாதியார் நால்வகையினர்- இவர்கள் தியானமைந்தனுள் ஐந்தா வதில் தேறியவர்கள், பெள. ௯௫

அரூபப் பிரஹ்மலோகம் நான்கு - ஆகா சானந்தியாயதனலோக முதலியன, பெள ௫

அல்லியம் - புறநாடகம் பதினொன்றனுள் ஒன்று, அது திருமாலாடல், அதற்கு உறுப்புக்கள் ஆறு, ௫0

அலரிமாலை, ௪௭

அலவைப்பெண்டிர் - விபசாரிகள், ௧௧

அலைவலைமை - நெஞ்சிற் றோன்றியதை ஆராயாது செய்யுந்தன்மை, ௧௪௯

அவந்திக்காண்டம் - பெருங்கதையின

பேருறுப்பினுள் ஒன்று, ௩௦

அவந்திநாடு - அவந்திதேசம், கூ௩௬

அவிதயை - பேதைமை, அது நுவாதச நிதானத்துள் ஒன்று, பெள. ௩0௩, ௩௪௭

அவிதுகர்சனி [அவி-தேவருணவு], க௩௭

அவிப்பலி - வீரர்கள் தங்களுயிரைப்பலியாகக்கொடுத்தல். அது புறப்பொருளின் பகுதியாகிய வானைத்திணையின் துறைகளுளொன்று, ௱௭

அழற்கணாகம - திருஷ்டிவிஷமென்னும் பாம்பு, ௨௬

அளவா - அளத்திற்றொழில் செய்வோர், ௨௬௧

ரம, ௨௮௬

அற்புதசக்தி - இஃது இருத்தியெனப்ப
டும்; பௌ. உகூகூ

அற்றைப்பரிசம் - விலைமாதாகள ஆடவ
ரிடதது அன்றனறுவாஙகும விலை,
உகஅ

அறச்சாலை - தருமசாலை. உஎஉ

விஷயம். பக்கம்.

அறவாழி - தருமசககரம், பௌ. [illegible]

அறவியமனம் - அறத்தோடுகூடியமனம்,
கூஅ

அறவியான-அறதகோடுகூடியவன், கூ[illegible]

அறவிலைவாணிகன - பொருளைவிலையு-
ககொடுதது அதறகுத ருபயங்கொ
ள்ளும வியாபாரி, க[illegible]

அறுசுவை, உ௬௩

அறைப்பாகமைச்சர் - கிழங்குப்பிரி கள், க௰

அன்னதானம், க௨௫

அன்னம்பட்டீயம் - ஒருதமிழ்நூல். தர்க்கபாஷையாகவுள்ளது, இதுதருக்க சங்கிரகதீபிகையெனவும் பெயர் பெறும், சாமியற்றிய வடமொழித் தருக்கசங்கிரகத்திற்கு உரையாகத் தெலுங்கராகிய அன்னம்பட்டென்பவரால் வடமொழியிற்செய்யப்பட் டுப் பின்பு திருவாவடுதுறையாதீன சிவஞான முனிவரால் மொழிபெ யர்க்கப்பட்டது, உ௪

அனுமானவளவை, உ௭௧

அநுமானஸூத்திரம் - ஒருபௌத்தநூல்,

அனுமேயத்தினிலக்கணங்களைக்கூறுவது பௌ. உ௰௯

அனுமேயம - பௌத்தர்களுடையபிரமாணமூன்றனுள் ஒன்று; பௌ. உ௮௭

அனுவாதம - முன்னர்ப்பெறப்பட்டதொன்றனை வேறொன்று விதித்தற்பொருட்டுப பின்னருமெடுத்தோதுதல, ௬௧௧

அஷ்டாங்கசீலம் - பௌ. ௧..., உ௯௩

அஷ்டாங்கயோகம - ஸம்யக்திருஷ்டி முதலியவற்றையுடையவழி அஷ்டாங்கமார்க்கமென்றுங்கூறப்படும், பௌ. ௬௧

அஸ்தமிக்கும் சூரியன், ௨ ௨௨

அஸ்தேயம - திருடாமை, ௧௮௮

ஸங்கிரஹம் - இராமைமை, இஃது அப
பிரதிக்கிரகமெனவும் வழங்கும்,
பௌ. இச்சொற்கு இவ்வாறன்றிப்
பொருள்களைப் பின்பு வேண்டுமெ
ன்று சேகரித்துவைத்துக்கொள்ளா
மையென்றும் பொருள் கூறுவர், கஅ
அஸம்ஜ்ஞாஸத்வலோகம் - பிரஹ்ம
லோக மிருபதினாட் பதினொன்றா
வது, அஃது உருபப் பிரஹ்மலோ
கம் பதினாறனுள் ஒன்று, பௌ. க

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

க.அ.கூ

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.

அஹிம்ஸாபரமோதர்ம: - கொல்லாமை யே தருமங்களுள் மேலானது, ...

அஹிம்ஸை - கொல்லாமை,

அக்ஷபாதமுனிவர் - கௌதமா ... நையாயிகமதாசாரியர் ... இவர்க்கு ... நையாயிக - ... ௨, ௨

ஆதித்யமாலை - சோழர்களுக்குரிய அடை யாளமாலை, ௩௭

ஆதிநியமம் ஒருவடநூல்; இது வே ... கலைகளுள் ஒன்று அத்திரிமுனிவராற் செய்யப்ப ட்டது, ௨...

ஆதிமா - சாதவனை ... ,

ஆந்திரதேசம் - தெலுங்கநாடு. ௩௩

ஆப்தன் - உண்மையையே சொல்லுபவ ன், ...

ஆபம் - காணம்; இது வடமொழியில் 'கோபுரிஷம்' எனக்கூறப்படும், ௩௩

... ஒருவட நூல் ... பதி ... ஒன்று ... உடைய து,

ஆதப... ஆபஸ்தம்பம் - ஒருவடநூ ல் ... கல்ப ... சூத்திரங்களுள் ஒன்று, ஆபஸ்தம்பமுனி வரால் செய்யப்பட்டது, ௨...

ஆசாரஸ்... ௨. ...

ஆசாரந... - பிரம்ம ... பதினெட்டனுள் ஒன்று.

ஆபரணங்களை ... மாதறம் - இயற் கையுருக்,

... அருபபிரம்ம ... ஒன்று. ௬

...

... - ... ௨ ...

ஆபஸ்தம்பசூத்திரம் - ஒருவடநூல், ஆபஸ்தம்பமுனிவராற் செய யப்பட்டது, ...

... - ... ஒன்று, ...

... ௭௬

... - பிரம்மபுராண ... ஒரு ...

ஆசாரக்கோவை - ஒருபதினெட்டு ... சங்கமருவிய பதினெண் ... கணக்கு ... ஒன்று ... பெருவாயின் முள்ளியார் ... உ

... களை ஒரு, ...
... - ... பெரும் ... உ
... - இட, ...
... - வணம்பராயம் இவை
... சகாயம் ...

... - ...

... உ ...

... ,

... - ... ...

... பா ...

... ,

... க் - ... ...

... , ... , ...
... , ... , ...
... ...
... ...
உணர்ந்தன்பார் ; ... .

ஆடலாசிரியன் - நிருத்தகன், இவன் பர
தநூலுட்கூறியபஞ்சாசாரியாருளொ
ஒருவன், எக

ஆணடலைப்பறவை - ஆண்மகனது தலை
போன்ற வடிவமுள்ள ஒருவகைப்
பக்ஷி. க

[illegible]ிய எனையவகையினருடைய கூட
டம், [illegible]
[illegible] கo
[illegible] - [illegible]ரியன [illegible]
[illegible]குரிய[illegible],
[illegible] - [illegible]பட்டசேனை [illegible]
[illegible] உடம்பைப்பற்றிய [illegible]
[illegible],
[illegible] - ஆரியங்கூத்தாகிற்பேடி,

ரு0

ஆதியபாதி [illegible] - மகதியாமதி
[illegible] நாலினைபகுப்பி [illegible]
[illegible], [illegible] கூறப்
படும், உகூக

ஆரியவரசர் - கனகன விசயன் முதலி
யோர், உ[illegible]

ஆ[illegible] - [illegible] இருக்[illegible]கு
[illegible] உ௭

பான்மையிற் பிணித்துப் படிற்றுரை யடக்குதல்
கோன்முறை யன்றோ குமரற் கென்றலு
முதைய குமர னுள்ளம் பிறழ்ந்து
விரைபரி நெடுந்தேர் மேற்சென் றேறி
யாயிழை யிருந்த வம்பல மெய்திக்
காடமர் செல்வி கடிப்பசி களைய
வோடுகைக் கொண்டுநின் றாட்டுனள் போலத்

தீ 'பசி மாக்கட்குச் செழுஞ்சோ றீத்துப
பாத்திர மேந்திய பாவையைக் காண்டலு
மிடங்கழி காமமோ டடங்கா னாகி
யுடம்போ டென்ற னுள்ளகம் புகுந்தெ
னெஞ்சங் கவர்ந்த வஞ்சக கள்வி
நோற்றூண் வாழ்க்கையி னொசிதவந் தாங்கி
யேற்றூண் விரும்பிய காரண மென்னெனத்
தானே தமிய னின்றோன் முன்னர்
யானே கேட்ட லியல்பெனச் சென்று
நல்லா யென்கொ னற்றவம புரிந்தது

கொடும்பி, யுருவப் பூங்கொம் பொசி யப் புலவித் தீந்தேன் பருகி, யருகு வாய்விட் டார்ப்ப வண்ணன் மெல்லச் சென்றான்." என்று வருதல் காண்க; இது சீவகசிந்தாமணி, கேமசரியாரிலம் பகம்; ௪. கொண்டி மகளிர் - பொருள் கொள்ளுதலையுடைய பரத்தையர்; கொண்டி - கொள்ளையுமாம்; "நெஞ்சு நடுக் குறூஉக் கொண்டி மகளிர்" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௫௮௬

௧௧0. படிற்றுரை - பொய்வார்த்தை.

௧௧௧. கோன்முறை - செங்கோன்முறை. என்றலும் - என்று சம்பாபதி கூறலும்.

௧௧௨. உள்ளம் பிறழ்ந்து - மனம்வேறுபட்டு.

௧௧௩. விளைபரி - வினைத்தொகை.

௧௧௪. ஆயிழை - மணிமேகலை. அம்பலம் - உலகவறவி.

௧௧௫. காடமர்செல்வி - துர்க்கை; "காடமர் செல்வி கழிபெருங் கோட்டமும்" என்றார்முன்னும்; ௬ - ம் காதை, ௫௩. கடிப் பசி களைய - பேய்களின்பசியைத் தவிர்த்தற்பொருட்டு. 'களைஇய' என்றும் பாடம்.

௧௧௫ - ௧௧௬. ஊட்டுநளாகிய காடமர் செல்விபோலவென இயைக்க.

௧௧௭ - ௧௧௮. பாத்திரமேந்தி மாக்கட்குச் செழுஞ்சோறீதநபாவை - மணிமேகலை. காணடலும் - உதையகுமரன் கணடவுடன்.

௧௧௯. இடங்கழிகாமம் - வரம்பின்றிப் பெருகியகாமம்; இராகவேகமென்பாரு முளர்; "இடங்கழி நெஞ்சத் திளமை யானை" என்பது சிலப்பதிகாரம், கட்டுரைகாதை, ௬௭.

௧௨௧. கன்வி - மணிமேகலை.

௧௨௨. நோற்றூண் வாழ்க்கை - விரதங்களாற் பட்டினிவிட்டு ஊணுதலையுடைய வாழ்க்கை. வாழ்க்கை - தவத்திற்கு அடை. நொசிதவம் - நுண்ணியதவம்; "நோற்றுணல் யாக்கை நொசிதவத்தீர்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நாடுகாணகாதை, ௨௨௯.

௧௨௩. ஏற்றான் - இரந்துணணுமுணவு; 'காரணம் யாதென' என்றும் பாடம்.

௧௨௩ - ௧௨௫. என்னெனக் கேட்டல் இயல்பென்று உதையகுமரன் சென்று.

௧௨௬. நற்றவம் புரிந்தது என்கொல்

௧௮.—உதையகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை.

௧௩௧

சொல்லா யென்று துணிந்துடன் கேட்ப

வென்னமர் காதல விராகுல னீங்கிவன்
றன்னடி தொழுதலுந் தகவென வணங்கி
யறைபோய் நெஞ்ச மவன்பா லணுகினு
மிறைவளை முன்கை யீங்கிவன் பற்றினுந்
தொன்று காதலன் சொல்லெதிர் மறுத்த
லன்றி யன்றென நடுங்கினண் மயங்கிக்
கேட்டது மொழிவேன் கேள்வி யாளரிற்
றோட்ட செவியைநீ யாகுவை யாமெனிற்
பிறத்தலு மூத்தலும் பிணிப்பட் டிரங்கலு
மிறத்தலு முடைய திடும்பைக் கொள்கல
மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து
மிகக நலலறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்
மண்டமர் முருக்குங் களிறனை யார்க்குப்
பெண்டிர் கூறும் பேரறி வுண்டோ

'நலலா யெனக்கோ ஈற்றவம் புரிந்தது' எனறும் பாடம்.

கஉஎ. கேட்ப-உதையகுமரன் கேட்ப 'துனேநதுடன் கேட்ப' என்றும் பாடம்.

கஉஅ. என்னமர் காதலன் இராகுல ன் - இவன் என்னே விரும்பிய கணவ ஞகிய இராகுலஞவான; என றது பழம் பிறப்பின் செய்தி கூறியபடி.

கஉகூ. வணஙகி - மணிமேகலே வண ஙகி.

கஙo. அறைபோய் - ஓட்டைபோய். நெஞசம் அறைபோய அவனபால் அணு கினுமென்க.

கஙஉ. தொன்று - பழமை.

கஙங. நன்றியன்று - நனமையன்று.

கஙச. கேட்டது மொழிவேன் - நீ கே ட்டதற்கு விடை கூறுவேன. அவன் கேட்டது, முன்பு 'நல்லா யென்கொ னற்றவம் புரிநதது' (கஉசு - ம் அடி) எனபதனு லுணரப்படும். கேள்வியாள ரின் - கேளவியாளர்களால.

கஙரு. நீ துளேக்கப்பட்ட செவியை யுடையாயாயின்.

கஙச - கஙரு. எனின்மொழிவேனென இயையும். இதில "கேட்பினும் கே ளாத் தகையவே கேள்வியாற், றோட்கப் படாத செவி" என்னும் சகஅ - ம் திருக் குறளின் பொருள் அமைந்திருத்தல் கா ண்க.

மேல்வருவன மணிமேகலே கூற்று.

கஙஎ. இடும்பை - துன்பம.

கஙஅ. யாக்கையாகிய இது.

கஙகூ-கஙஅ. இஃது உடையது கொள் கலம் என்க. இவவடிகளிறபோலவே "வினேயின வநதது வினேகருவிலா வா யது, புனைனை நீங்கிற் புலாலபுறத திடு வது, மூததுவிளி வுடையது தீப்பிணி யிருக்கை, பற்றின பற்றிடங் குறறக் கொள்கலம், புற்றடங் கவிற் செற்றச் சேககை, யவலக் கவலே கையா றழுங்க, றவலா வுள்ளந் தனபா லுடையது, மக கள் யாககை யிதுவென வுணர்நது, மிக் கோ யிதனேப் புறமறிப் பாராய்" என்று இந்நூலுள்ளே மூன்னும் மககள் யாக் கையை இழித்துககூறியிருததல்காண்க; ச - ம் காதை, ககக - கஉக.

கஙகூ. நல்லறம் - தயாதருமம்.

கசo. மணடு அமா முருககும் களிறு- மிகுச் செல்லுகின்றபோனா அழிக்கு ம்யானே. 'மண்டல மாடுங் களிறு' என் றும் பாடம்.

கசக. உண்டோ - இல்லே யென்ற படி.

கசo - கசக. 'களிறனே யார்க்குப்,

கேட்டனே யாயின் வேட்டது செய்கென
வாட்டிறற் குரிசிலே மடக்கொடி நீங்கி
முந்தை முதல்வி முதியா ளிருந்த

குச்சரக் குடிகை தன்னகம் புககாங்
காடவர் செய்தி யறிகுநர் யாரெனத்
தோடலர் கோதையைத் தொழுதன ளேத்தி
மாய விஞ்சை மந்திர மோதிக்
காயசண் டிகையெனுங் காரிகை வடிவாய்
மணிமே கலைதான் வந்து தோன்ற
வணிமலர்த் தாரோ னவள்பாற் புக்குக்
குச்சரக் குடிகைக் குமரியை மரீஇப
பிச்சைப பாத்திரம் பெரும்பசி யுழந்த
காயசண் டிகைதன் கையிற் காட்டி
மாயையி னொளித்த மணிமே கலைதனை
யீங்கிம் மண்ணீட் டியாரென வுணர்கே
னாங்கவ ளிவளென் றருளா யாயிடிற்
பன்னா ளாயினும் பாடு கிடப்பே

பெண்டிர் கூறும் பேரறி வுண்டோ' என்றது முன்னிலைப்புறம்; இப்படியே "இளமை நாணி முதுமை யெய்தி, யுரை முடிவு காட்டிய வுரவோன் மருகற், கறிவுஞ் சால்பு மரசியல் வழக்குஞ், செறிவளை மகளிர் செப்பலு முண்டோ" என்று உதையகுமரனைநோக்கிச் சுதமதிகூறியதாக இந்நூலில் முன்பு கூறியிருத்தல் காண்க; ௪ - ம் காதை, ௯0எ - ௧௧0.

௧௪௨. வேட்டது - விரும்பியது.

௧௪௩. குரிசிலை-உதையகுமரனை. மடக்கொடி - மணிமேகலை.

௧௪௪. முதியாள் - சம்பாபதி.

௧௪௫. குச்சரக்குடிகை [=கூர்ச்சரகுடிகா] கூர்ச்சரதேசத்துப் பணியமைந்த சிறிய கோயில். கூர்ச்சரதேசம் சிற்பத்திற் பெயர் பெற்றதென்பர். "குச்சரக் குடிகைக்கன்னியை மரீஇ" என்று இக்காதையிலேயே பின்னும் வரும்; ௧௫௨. கூர்ச்சரமென்பது குஜ்ஜரமென்று கன்னடபாஷையில் வழங்கப்படுகின்றது.

௧௪௬. அறிகுநர் - அறிவோர்.

௧௪௭. கோதை - சம்பாபதி.

௧௪௮. மந்திரம் - மணிமேகலாதெய்வம் உபதேசித்த (வேற்றுரு எய்துவிக்கும) மந்திரம். இதனை, ௯0 - ம் காதை அ0 - ம் அடிமுதலியவற்றாலுணர்க.

௧௪௯. காரிகை - பெண்.

௧௪௯ - ௧௫0. மணிமேகலை காரிகை வடிவாய் வந்துதோன்றவென்க.

௧௫௧. தாரோன் - உதையகுமரன். அவளென்றது, காயசண்டிகை வடிவு கொண்டு நின்ற மணிமேகலையை.

௧௫௨. குமரி - சம்பாபதி.

மேல்வருவன உதையகுமரன் கூற்று.

௧௫௩ - ௧௫௪. பாத்திரத்தைக் கையிற் காட்டியென்க.

௧௫௬. மண்ணீடு - சுதையாற் செய்யப்பட்ட பாவை. மண்ணீடுகளுள்ளன எழுனுருபுவிரிக்க.

௧௫௮. பாடுகிடப்பேன் - வரங்கிடப்பேன்; பாடு - படுக்கை, "பாசண்டச் சாத்தற்குப் பாடு கிடந்தாளுக்கு" (கனாத்திறமுரைத்தகாதை, ௧௫) எனவும், "பாசண் டன்பாற் பாடு கிடந்தாட்கு" (வரந்தருகாதை, எ௪) எனவும் சிலப்பதிகாரத்து வருதல்காண்க.

௧௮.—உதையகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை.

௧௮ .

வின்னுங் கேளா யிமையோர் பாவாய்

பவளச் செவ்வாய்த் தவளவா ணகையு
மஞ்சனஞ் சேராச் செங்கய னெடுங்கணு
முரிந்துகடை நெரிய வரிந்தசிலைப் புருவமுங்
குவிமுட் கருவியுங் கோணமுங் கூர்நுனைக்
கவைமுட் கருவியு மாகிக் கடிகொளக்
கல்விப் பாகரிற் காப்புவலை யோட்டி
வல்வா யாழின் மெல்லிதின் விளங்க
முதுக்குறை முதுமொழி யெடுத்துக் காட்டிப்
புதுக்கோள் யானை வேட்டம் வாய்த்தென

கடுகூ. இமையோர் பாவாய் - தேவர்களுடைய தலைவி; "பவமறு வித்த வானோர் பாவாய்" (உதி - ம் காதை, கசஎ) என்று சிந்தாதேவியைப் பின்பு கூறுதல் காண்க.

இனி, உதையகுமரன் மணிமேகலையின் நகைமுதலியவற்றால் தான்வலியழிந்து அவளுக்குவயமாயினமை கூறுவான், தன்னை யானையாகவும் அவள் நகைமுதலியவற்றை யானையையடக்கி வயமாக்குங் கருவிகளாகவும் உருவகஞ்செய்து கூறுகின்றான்.

கசுக. 'அஞ்சனஞ் சேரா' என்றதனாற் கண்ணுக்கு மையெழுதாமை துணியப்படும்.

கசுஉ. கோணம் - தோட்டி; "கோணந் தின்ற வடுவாழ் முகத்த" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, டுகூஉ.

கசுசு. கவைமுட்கருவி-கவைத்த முள்ளையுடைய பரிக்கோல; "கவைமுட் கருவியின் வடமொழி பயிற்றிக, கலவாவினைஞர் கவளங் கைப்ப" என்பது முல்லைப்பாட்டு, நுடு - நுசு. கடிகொள - காவல்கொள்ள.

கசுஉ - கசுச. குவிமுட் கருவிமுதலிய மூன்றும் யானையையடக்கும் கருவி விசேடங்கள்.

கசு0-கசுச. நகை குவிமுட்கருவியும், கண் கோணமும், புருவம் கவைமுட்கருவியுமாகிக் கடிகொளவென வியைக்க; இது நிரனிறை.

கசுடு. கல்வியாகிய பாகர்களாற் காதலாகிய வேழமையப்போக்கி; "மடங்கெழு நோக்கின் மதிமுகந் திறப்புண், டிடங்கழி நெஞ்சத் திளமை யானை, கல்விப் பாகன் கையகப் படாஅ, தொல்காவுள்ளத் தோடு மாயினும்" என்றதிற் கல்வியைப் பாகனாக உருவகஞ்செய்திருத்தல் காண்க. இது சிலப்பதிகாரம், கட்டுரைகாதை, நுசு - நுகூ.

கசுஎ. முதுக்குறைமுதுமொழி-பேரறிவைப் புலப்படுத்தியமொழி; என்பது "பிறத்தலு மூத்தலும்" என்றது முதலியவற்றை.

கசுசு - கசுஎ. யாழோசைபோல இனிமையாக மொழிகளை எடுத்துக்காட்டி; யானை யாழிற்கு வயமாகுமாதலின், இங்ஙனம் கூறினான்; இதனைப் பின்வரும் மேற்கோள்களாலுணர்க; "காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற் றொருத்தல், யாழ்வரைத் தங்கி யாங்கு" என்பது கலித்தொகை, உ. "அணியிழை மகளிரும் யானையும் வணக்கு, மணியொலி வீணை" என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், நருமதைச்சம்பந்தம். "இசையினிலிவட்குத தோற்றும் யானையால் வேறுமென்னி, னிசைவதொன் றன்று கண்டீர்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம, உகூசு. 'யானை நாதத்திற்றோற்றலின், அதற்கு வணங்குதலியல்பு' என்பர் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்.

கசுஅ. புதிதாகக் கொள்ளப்படும்யானை வேட்டையில் அகப்பட்டதென் றுகருதி. இது, மணிமேகலையின் உட்கோளென்று உதையகுமரன் கருதினான். 'புதுக்கோட்டியானை' எனறும் பாடம்.

முதியா ளுன்றன் கோட்டம் புகுந்த
மதிவாண் முகத்து மணிமே கலைதனை
யொழியப் போகே னுன்னடி தொட்டே
னிதுகுறை யென்றன னிறைமகன் றானென

உதையகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை முற்றிற்று.

கசக. முதியாள் - விளி.

கஎக. அடிதொடுதல் - சூளுறவுகளுள் ஒன்று; இதனைப் பின்வருவனவற்றாலுணர்க; "நம்மு, ளுமுசாஅங் கோனடி தொட்டேன்" என்பது கலித்தொகை, கூ௪. "அடல்வலி யெயினர்நி னடிதொடு கடனிது" எனவும் "அடிதொடு படுகடனிது" எனவும் வருவன சிலப்பதிகாரம், வேட்டுவவரி; "சுடரொடு"— "நுடியொடு".—

கஎஉ. இரகுறை - இஃது எனக்கு வேண்டுங்காரியம்; குறை - காரியம்; "முறைவேண்டுநர்க்குங் குறைவேண்டுநர்க்கும், வேண்டுப வேண்டுப வேண்டினர்க்கருளி" என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை, ௪௪௩ - ௪௪௪. இறைமகன் - உதயகுமரன்.

க - கஎஉ. சித்திராபதி, அதுகேட்டு எறி வெய்துயிர்த்துக் கலங்கித் தீப்பலென்று கூத்தியன் மடந்தையரெல்லார்க்குங் கூறும்; அங்ஙனங் கூறுகின்றவளை வஞ்சினஞ்சாற்றி உயிர்த்துத் தேர்ந்து போகிக் குறுகிப் பொருந்தி நின்று எதிர்த்த அவன் 'தவறின்றோ' என, அவள், 'வேந்தே; நின்கண்ணி வாழ்க, காஞ்சி அம்பலத்தாயது' என, அதுகேட்டு அவட்கு உரைப்போன் 'எய்யாமையலேன்' என்று சொல்ல, சித்திராபதி சிறுநகையெய்தி, 'படிறனை யடக்குதல் கோன்முறையன்றோ குமரற்கு' என்றலும், உதயகுமரன் உள்ளம் பிறழ்ந்து எறி எய்திக் காண்டலும் அடங்காளாகிச் சென்று துணிந்து கேட்ப, அவள் வணங்கி நடுங்கி மயங்கி, 'வேட்டது செய்க' என்றுகூறி நீங்கிப் புகுந்த பொழுது எதிர்ந்திக் காயசண்டிகை வடிவாய் வந்தோன்ற, தாரோன்புக்கு மரீஇ 'இரகுறை' என றனனென வினைமுடிவு செய்க.

பத்தொன்பதாவது

சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை.

[பத்தொன்பதாவது மணிமேகலை காயசண்டிகைவடிவாய்ச்

சிறைக்கோட்டம்புக்குச் சிறைவீடுசெய்து சிறைக்
கோட்டம் அறக்கோட்டமாக்கிய பாட்டு.]

முதியாள் திருந்தடி மும்மையின் வணங்கி
மதுமலர்த் தாரோன் வஞ்சினங் கூற
வேடவிழ் தாரோ யெங்கோ மகண்மு
னூடாது துணிந்து நாநல்கூர்ந் தனையென
வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
சித்திர மொன்று தெய்வங் கூறலு
முதைய குமர னுள்ளங் கலங்கிப்
பொதியறைப் பட்டோர் போன்றுமெய் வருந்தி
யங்கவ டன்றிற மயர்ப்பா யென்றே
செங்கோல காட்டிய தெய்வமுந் திப்பியம்

க. முதியாள் - சம்பாபதி. மும்மை - மனம் வாக்குக் காயங்கள். 'முறைமையின் வணங்கி' என்றும் பாடம்.

உ. தாரோன் - உதையகுமரன். வஞ்சினம் - சூளுறவு; அஃது "உன்னடி தொட்டேன்" என்றது; கஅ - ம் காதை, கஎக.

மேல்வருவன தெய்வதத்தின் கூற்று.

ச. நாடாது துணிந்து - ஆராயாது துணிவுற்று, நாநல்கூர்ந்தனை - நாவறுமையுற்றாய்; என்றது, "எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபி, னெண்ணுவ மென்ப திழுக்கு" என்னும் சகஎ - ம் திருக்குறளின் பொருளைத் தழுவிவந்தவாறு காண்க. நாநலகூர்ந்தனை — க0 - ம் காதை, ௬ச.

ரு. வித்தகர் - சிற்பாசாரிகள்; "வித்தக ரியற்றிய, கண்கவ ரோவியம்" (ரு - ம் காதை, கரு0 - கருக) எனவும், "வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச், சித்திர செயகை" (ரு - ம் காதை, ககஎ - கசுஅ) எனவும் முன்பு வந்திருத்தல் காண்க; "வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கோலத்து" என்பது சிலப்பதிகாரம், நடுகற்காதை, உஉகூ.

௬. ஒன்றுதெய்வம் - பொருந்திய தெய்வம்.

ச - ௬. நல்கூர்ந்தனையெனக் கூறலுமென்க.

அ. பொதியறை - துவாரமில்லாத கீழறை; "போதார் பிறவிப் பொதியறையோர்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, ககக.

கூ. அவள் - மணிமேகலை. அயர்ப்பாய் - மறப்பாய்.

க0. செங்கோல் காட்டிய - செங்கோன்முறையை எடுத்துக் காட்டிய. தெய்வமுமென்றது மணிமேகலா தெய்வதத்தை; உம்மை - எதிரதுதழீஇயது. திப்பியமென்பதன்பொருளை, எ - ம் காதை, கஎ - ம் அடிக்குறிப்பிற்பார்க்க.

கூ - க0. உதயகுமரனுக்கு மணிமேக

பையர வல்குல் பலர்பசி களையக்
கையி லேந்திய பாத்திரந் திப்பிய
முந்தை முதல்வி யடிபிழைத் தாயெனச்
சித்திர முரைத்த வினுஉந் திப்பிய
மின்னிலை யெல்லா மிளங்கொடி செய்தியிற்
பின்னறி வாமெனப் பெயர்வோன் றன்னை

யகல்வாய் ஞால மாரிரு ளுண்ணப்
பகலர சோட்டிப் பணையெழுந் தார்ப்ப
மாலை நெற்றி வான்பிறைக் கோட்டு
நீல யானை மேலோ ரின்றிக்
காமர் செங்கை நீட்டி வண்டுபடு
பூநாறு கடாஅஞ் செருக்கிக் கால்கிளர்ந்து

லாதெய்வம் செங்கோன் முறையை எடுத்துக்காட்டி, மணிமேகலை திறத்தை நீ மறப்பாயென்று கூறியதனை, "கோ னிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியுங், கோணிலை திரிந்திடின் மாரி வறங்கூரு, மாரி வறங்கூரின் மன்னுயி ரில்லை, மன் னுயி ரெல்லா மண்ணாள் வேந்தன், றன் னுயி ரென்னுந் தகுதியின் றாகுந், தவத திறம் பூணடோ டன்மேல் வைத்த, வவததிற மொழிகென் றவன் வயி னுரைத்தபின்" (எ - ம் காதை, அ - கச) எனவும், "பொன்றிகழ் மேனி யொரு த்தி தோன்றிச், செங்கோல் காட்டிச் செய்தவம் புரிந்த, வங்கவ டன்றிற மயர் ப்பா யென்றனன்" (கஅ - ம் காதை, அக - அரு) எனவும் இந்நூலுள்ளே முன் புவந்தவாற்றாலுணர்க.

கக. 'பசிகெடுப்ப' என்றும் பாடம்.

கக - கஉ. களைய எந்தியபாததிரம்.

கரு. பிழைத்தாய் - தவறுசெய்தாய்.

கச. இதூஉம் - இதுவும்.

கஙி. இந்நிலையெல்லாம் - செங்கோல் காட்டிய தெய்வமுதலிய மூன்றன் வர லாற்றையும். இளங்கொடி - மணிமே கலை.

கரு. பெயர்வோன்றன்னை - பெயர்ந்து செல்லும் உதயகுமரனை.

இனி இராத்திரியை யானையாக உருவ கித்துக் கூறுவார்.

கஅ. பகல் அரசு - சூரியனாகிய அர சனை. பணை - பறை; யானை செல்லுங் கால அதன்வரவை எல்லார்க்குந் தெரி விததற்குப் பணைமுழங்கும்; "வெரூஉப் பறை நுவலும் பரூஉப்பெருந் தடக்கை, வெருவரு செலவின் வெகுளி வேழம்" என்பது பொருநராற்றுப்படை, கஉக - கஉஉ.

கக. மாலை நெற்றி - அந்திக்காலமா கியநெற்றி; பிறைககோடு - பிறையா கிய தந்தம்.

உ0. நீலயானை - கரியநிறத்தையு டைய (இராததிரியாகிய) யானை. மே லோர் - பாகர்; "மேலோரின்றி" என் றூர் முன்னும்; ச - ம் காதை, ககி; "மேலோர் வீசி" என்பது மதுரைக்கா ஞ்சி, கூஅக.

உக. காமர்செங்கை - விருப்பமாகிய துதிக்கை.

உஉ. பூநாறுகடாம் - எழிலைப்பாலை மலரினது மணநாறுகின்ற மதம்; இதனை, "பாதத யானையிற் பதங்களிற் பமெத நாறக், காதத வங்குச நிமிர்ந்தி டக் கால்பிடித் தோடிப், பூதத வேழி லைப் பாலையைப் பொடிப்பொடி யாக்க், காத்தி ரங்களாற் றலத்தொடுந் தேய்த்த தோர் களிறு" என்னுஞ் செய்யுளாலு ணர்க; இது கம்பராமாயணம், வரைக் காட்சிப்படலம், சு. செருக்கி - களித்து. கால்கிளர்ந்து - காற்றைப்போலே எழு ந்து; "கால்கிளர்ந் தன்ன வேழம்" என் பது திருமுருகாற்றுப்படை, அஉ.

கரு.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை.

ககூஎ

நிறையழி தோற்றமொடு தொடர முறைமையி
னகர நம்பியர் வளையோர் தம்முடன்
மகர வீணையின் கிளைநரம்பு வடித்த
விளிபுண ரின்சீ ரெஃகுளங் கிழிப்பப்
பொறாஅ நெஞ்சிற் புகையெரி பொத்திப்
பறாஅக் குருகி னுயிர்த்தவன் போயபி
னுறையுட் குடிகை யுள்வரிக் கொண்ட
மறுவில செய்கை மணிமே கலைதான்
மாதவி மகளாய் மன்றந் திரிதரிற்
காவலன் மகனோ கைவிட லீயான்
காய்பசி யாட்டி காயசண் டிகையென
வூர்முழு தறியு முருவங் கொண்டே
யாற்றா மாககட் காற்றுந் துணையாகி

கசு - உகூ. பெயர்வோன் றன்னை நீல யானை தொடர வெனவியைக்க; இரவுவர வென்றபடி.

உச. நம்பியர் - காதலஞ்செலவர்; "நறுஞ்சாந் தகலத்து நம்பியர்" என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, கம0. வினையோர் - மகளிர்.

உடு. மகரவீணை - மகரயாழ்; இது காலவகையாழ்களுள் ஒன்று; பதினேழு நரம்புகளையுடையது கிளைநரம்பு - குரல், இளி, துத்தம், விளரி, கைக்கிளையென் னும் ஐந்துமாம்; இதனை "கிளையெ னப் படுவ கிளக்குங் காலைக், குரலே யிளியே துத்தம் விளரி, கைக்கிளை யென வைந் தாகு மென்ப." என்பதனாலுணர்க. வடித்தல் - 'சுட்டு விரலும் பெருவிரலுங் கூட்டி நரம்பை அகமும் புறமும் ஆராய் தல்' என்பர் சிலப்பதிகார அரும்பத வுரையாசிரியர்; 'நரம்பை உருவுதல்' என்பர் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்.

உசு. இளி-இசை; எழுநரம்பினுள் ஒன் றன் பெயராயிருந்தும் எல்லாப்பண்ணி ற்கும் இஃது அடிமணையாதலின், ஈண்டு இப்பொருளைத் தந்துநின்றது. சீர் - தா ளவறுதி. எஃகு -வேல். சீராகிய எஃகு உளத்தைக்கிழிப்ப.

உஎ. எரிபொத்தி - (காமமாகிய) தீமூ ட்டப்பட்டு.

உஅ பறூஅக்குருகின் உயிர்த்து - கொல்லனுலைமூகுப்போலே யுயிர்த்து; பறூஅக்குருகு - வெளிப்படை; கருவூ ரைப் பூவாவஞ்சியென்றும், குதிரைமலை யை ஊராக்குதிரையென்றும், குறிஞ்சி ப்பண்ணைக் கொய்யாக் குறிஞ்சியென் றும் நாஞ்சின்மலையை உழாநாஞ்சிலென் றும் நூல்களில வழங்குதல் காண்க. "ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்து" என்றார் மூன்னும்; உ - ம் காதை, சுகூ.

கசு - உஅ. பெயர்வோன் றன்னை நீல யானைதொடர, சீராகியஎஃகு உளங்கி ழிப்ப எரிபொத்தி உயிர்த்து அவன் போயபின்னெக.

இனி, மணிமேகலை உதயகுமரனுக்கு அஞ்சிக் காயசண்டிகை வடிவத்துடன் பிச்சையிடுதற்கு வெளிப்பட்டு வந்தமை கூறுவார்.

உகூ. உறையுட் குடிகை - இருப்பிட மாகிய சிறிய கோயிலில். உள்வரிகொ ண்ட - வேற்றுருவங்கொண்ட; உள்வ ரியாவது பாண்டவர் விராடநகரத்தப் பிறிதுருவங்கொண்டாற்போலவது; இரு த்திரிமவேட மென்றும் வடிவுமறைத்த லென்றுங்கூறுவர் சிலப்பதிகார அரும் பதவுரையாசிரியர்.

நூக. 'மாதவிமகளாய்' என்பது முத வியன மணிமேகலையின் உட்கோள். ம ன்றம் - உல்கவறவி.

நூஉ. காவலன்மகன் - உதயகுமரன். கைவிடலீயான் - கைவிடான்.

நூங. கஎ - ம் காதை, கூச.

யேற்றலு மிடுதலு மிரப்போர் கடனவர்

மேற்சென் றளித்தல் விழுத்தகைத் தென்றே
நூற்பொரு ளுணர்ந்தோர் நுனித்தன ராமென
முதியாள் கோட்டத் தகவயி னிருந்த
வமுத சுரபியை யங்கையின் வாங்கிப்
பதியகந் திரிதரும் பைந்தொடி நங்கை
யதிர்கழல் வேந்த னடிபிழைத் தாரை
யொறுக்குந் தண்டத் துறுசிறைக் கோட்டம்
விருப்பொடும புகுந்து வெய்துயிர்த் துப் புலம்பி
யாங்குப் பசியுறு மாருயிர் மாக்களை
வாங்கு கையகம் வருந்தநின் றூட்டலு
மூட்டிய பாத்திர மொன்றென வியந்து
கோட்டங் காவலர் கோமகன் றனக்கிப
பாத்திர தானமும் பைந்தொடி செய்தியும்
யாப்புடைத் தாக விசைத்துமென் றேகி
நெடியோன் குறளுரு வாகி நிமிர்ந்துத
னடியிற் படியை யடக்கிய வந்நா
ணீரிற் பெய்த மூரி வார்சிலை
மாவலி மருமான் சீர்கெழு திருமகள்

௩௮ - ௩௯. வாங்குதலும கொடுத்தலும் இரப்போர்கடனுமாதலின், அவர் எவ்விடத்தும் வலிந்து சென்று கொடுத்தல் சிறப்புடைத்தென்று நூற்பொருளுணர்க்தோர் ஆராய்ந்து சொன்னாரென்று கருதி. (?)

௪௦. வாங்கி - கொண்டு.

௪௧. நங்கை - மணிமேகலை. 'பைந்தொடி மடந்தை' என்றும் பாடம்.

௪௨. பிழைத்தாரை - பிழை செய்தாரை.

௪௩. தண்டத்து - தண்டத்தினையுடைய, சிறைக்கோட்டம்-சிறைச்சாலை.

௩௦ - ௪௬. மணிமேகலை, நுனித்தனராமென வாங்கிப் புகுந்து நின்று மாக்களையூட்டலுமென்க.

இவள் பலரையும் உண்பித்தல்கண்ட கோட்டங்காவலர் வியப்புற்றுச்சென்று அரசனுக்குத் தெரிவித்தல் இனிக்கூறப்படும்.

௫௦. யாப்புடைத்தாக - உறுதியுடைத்தாக. இசைத்தும் - சொல்லுவேம.

௪௭ - ௫௦. கோட்டங்காவலர் வியந்து தானமும் செய்தியும் கோமகனுக்கு இசைத்துமென்றேகியென்க.

௫௧. நெடியோன் - திருமால், குறளுருவாகி - வாமனனாகி, நிமிர்ந்து - பேருருவங்கொண்டு

௫௨. அடக்கிய- அடக்க. அங்காளில்; அடக்கிய அங்நாளென வியைத்துப் பெயரெச்சத்தொடராக்கினுமமையும்.

௫௩. நீரிற் பெய்த - நீருடன் பூமியைக்கொடுத்த; பூமியைத் தாரைவார்த்துக் கொடுத்தவென்றபடி.

௫௨ - ௫௩. அடக்கிய நீரிற் பெய்த வெனவியைக்க.

௫௪. மாவலி மருமான் மகள் - மகாபலியின் வழித்தோன்றலாகிய அரசனுடைய மகள்; அரசன்பெயர் புலப்படவில்லை.*

* மகாபலியின் பரம்பரையரசர் யாரென்று வினவியபொழுது, இராசாங்கத்துச் சிலாசாதன பரிசோதகர்களுள் ஒருவராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ வி. வெங்கையரவர்கள்

௧௯.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை.

[illegible]

சீர்த்தி யெனனுந் திருத்தகு தேவியொடு
போதவிழ் பூம்பொழில் புகுந்தனன் புக்குக்
கொம்பர்த் தும்பி குழலிசை காட்டப்
பொங்கர் வண்டின நல்லியாழ் செய்ய
வரிக்குயில் பாட மாமயி லாடும்

விரைப்பூம் பந்தர் கண்டுளஞ் சிறந்தும்
புணர்துணை நீங்கிய பொய்கை யன்னமொடு
மடமயிற் பேடையுந் தோகையுங் கூடி
யிருசிறை விரித்தாங் கெழுந்துடன் கொட்பன

---

௫௫. சீர்த்தியென்ற பெயர் கூறப்படும் செல்வமிக்க தேவியுடன். 'சீதரசனையெனுந் திருத்தகு தேவி' என்றும் பாடம்.

௫௬. போது - மலரும் பருவமுள்ள அரும்பு. 'பொருந்தினன் புசகு' என்றும் பாடம்.

௫௭. குழல் - வேய்ங்குழல்.

௫௮. பொங்கர் - சோலை

௫௭ - ௫௮. இவ்வடிகளிற்போலவே "குழலிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட, மழலை வண்டினம் நல்லியாழ் செய்ய" என்று முன்பு வந்திருத்தல் காண்க; ௪ - ம் காதை, ௫ - ௪.

௫௯. வரி - வரிப்பாட்டு; கீற்றுமாம். 'மாமயிலாடுவ' என்றும் பாடம்.

௫௭ - ௬0. காட்டச் செய்யப் பாடஆடும்பந்தர்கண்டு உளஞ்சிறந்துமென்க.

௬௧. துணை - பெண்ணன்னம்.

௬௨. தோகை - ஆண்மயில். 'சேவலுங் கூடி' என்றும் பாடம்.

௬௫. கொட்பன - சுழலுவனவற்றை.

(எம் - ஏ), அன்புடன் எழுதியனுப்பியவிடை வருமாறு:— "பாணவம்சத்து அரசர்கள் மகாபலியின் பரம்பரையைசசேர்ந்தவர்சள்; அவர்களின் கல்வெட்டுகேகள்,

வட ஆர்ககாடு ஜில்லா வேலூருக்கடுதத திருவல்லமென்கிற கிராமத்திலும் மைஸூர் ஸம்ஸ்தானததில துல்கான்போடே என்கிற ஊரிலும் கிடைத்திருக்கின்றன; "மூவுலகிலும் தொழப்பட்டவனும் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் தலைவனுமிருக்கின்ற பரமேசுவரனுக்கு வாயில்காக்கும்படியாக நியமிக்கப்பட்டமகா பலிகுலத்தைச்சேர்ந்தவன்" என்று சிலபாணவரசர்கள், தங்களுக்குரிய கல்வெட்டுகளிற் சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பாணகுலத்தைச்சேர்ந்த செப்புப்பட்டயங்கள் இரண்டுண்டு. அவற்றில ஒன்று, சிதம்பரம் கனகஸபையின் முகட்டைப் பொன்வேய்ந்த பராந்தகனென்று சொல்லப்பட்ட வீரநாராயணச்சோழன் பாணவம்சத்தை நிர்மூலஞ்செய்து அவர்களின் நாட்டைக் கங்கவம்சத்தைச்சேர்ந்த அத்திமல்லனென்ற அரசனுக்குககொடுததாகச் சொலலுகின்றது. இந்த வீரநாராயணன் கி. பி. 10-ம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில ஜீவித்திருந்தான். மற்றொரு செப்புப்பட்டயததில் கீழே எழுதப்பட்டிருக்கும் வம்சாவலி கிடைத்தது:— பலி, அவன் மகன் பாணன், அவன குலத்திற்பிறந்தவன் பாணுதிராசன், இவ்வம்சத்தைச்சேர்ந்த அநேக அரசர்கள் மரித்தபிறகு இருந்தோன் ஜயநந்திவர்மன் (-இவன் ஆந்திரதேசத்திற்கு மேற்கிலிருந்த நாட்டை ஆண்டவன்), அவன் மகன் முதலாம் விசயாதித்தன், அவன்மகன ஜகதேகமல்லனென்கிற மல்லதேவன், அவன்மகன் பாணவித்தியாதரன், அவன் மகன் பிரபுமேருதேவன், அவன் மகன் முதலாம் விக்கிரமாதித்தன், அவன் மகன் புகழ்விப்பவர்கண்டனென்கிற இரண்டாம் விசயாதித்தன், அவன்மகன் விசயபாகுவென்று கூறப்பட்ட இரண்டாம் விக்கிரமாதிததன் (-இவன் கிருஷ்ணராஜனென்ற அரசனுக்கு நேசன்.) இந்த அரசர்களின்காலம் தெரியவில்லை."

மணிமேகலை.

வொருசிறைக் கண்டாங் குண்மகிழ் வெய்தி
மாமணி வண்ணனுந் தம்முனும் பிஞ்ஞையு
மாடிய குரவையிஃ தாமென நோக்கியுங்
கோங்கலர் சேர்ந்த மாங்கனி தன்னைப்
பாங்குற விருந்த பல்பொறி மஞ்ஞையைச்
செம்பொற் றட்டிற் றீம்பா லேந்திப்
பைங்கிளி யூட்டுமோர் பாவையா மென்று

மணிமலர்ப் பூம்பொழி லகவயி னிருந்த
பிணவுக்குரங் கேற்றிப் பெருமதர் மழை
மடவோர்க் கியற்றிய மாமணி யூசல
கடுவனூக் குவது கண்டுநகை யெய்தியும்
பாசிலை செறிந்த பசுங்காற் கழையொடு
வால்வீ செறிந்த மராஅங் கண்டு
நெடியோன் முன்னொடு நின்றன ளிவளென

---

௬௪. ஒருசிறை - ஒருபக்கம்.

௬௫. மாமணிவண்ணன் - கண்ணன். தம்முன் - பலதேவர். பின்னை - நப்பின்னை. 'பின்னையும்' என்றும பாடம்.

௬௬. ஆடிய - (துவராபதியில் எருமன்றத்தே அக்காலத்து) ஆடிய. குரவை -

௭௦. பாவை - பெண். ஏனைறமைவெடு கருதியும்.

௬௭ - ௭௦. கோங்கலர்ப் பாவையுடையபொற்றட்டும், மாயவனுக்குக் கிளியும், மயிலுகருப் பெண்ணும் உவமைகள்.

கைகோத்தாடுங் கூத்து; இதனை, வரிக் கூத்தின் ஒருறுப்பென்றும, விநோதக கூத்து ஆறினுள் ஒன்றென்றுங் கூறுவர் அடியார்க்கு நல்லார்.

சுரு - சுசு. கண்ணனும் பலதேவரும் நப்பின்னையுமாகிய மூவரும துவராபதியில் எருமன்றத்தே குரவைக்கூத்து ஆடியதனை, "மாயவன்றன் முன்னினொடும வரிவளைக்கைப் பின்னையொடுங், கோவலர்தஞ் சிறுமியர்கள் குழற்கோதை புறஞ்சோர, வாய்வளைச்சிக் கடிபெயர்த்திட் டசோதையார் தொழுதேத்தத், தாதெருமன்றத்தாடுங் குரவையோ தகவுடைத்தே" என்பதனாலுணர்க. இது சிலப்பதிகாரம், ஆய்ச்சியர் குரவை.

சுக - சுக. அன்னத்திற்குப் பலதேவரும், மயிற்பேடைக்கு நப்பின்னையும், தோகைக்குக் கண்ணனும் உவமைகள். கொட்பன யற்றைக கண்டு மகிழ்வெய்திக் குரவையிஃதாமென நோக்கியுமென்க.

சுஎ. கோங்கலர் - கோங்கம்பூ.

சுஅ. மஞ்ஞை - மயில்.

எஉ. பிணவுக்குரங்கு - பெண்குரங்கு. "பன்றி புல்வாய் நாயென மூன்றும், ஒன்றிய வென்ப பிணவென் பெயர்க் கொடை" (தொல்காப்பியம், மரபியல், கூஅ) என்னும் சூத்திரத்தில் 'ஒன்றிய வென்றதனாற் பிணவு' என்பது குரங்குக்கும் கொள்ளப்பட்டது.

எங. மடவோர்க்கு - மகளிர்க்கு.

எச. கடுவன் - ஆண்குரங்கு; "குரங்கினேற்றினைக் கடுவனென்றலும்" என்பது தொல்காப்பியம், மரபியல், கஅ. ஊக்குவது - செலுத்துதலை. 'கண்டு களிப்பெய்தியும்' என்றும் பாடம்.

எங - எச. கடுவன், பிணவுக்குரங்கை யேற்றி ஊசலை ஊக்குவதுகண்டு களை யெய்தியுமென்க.

எரு. கழை - மூங்கில்.

எசு. வால்வீ - வெள்ளியமலர். மராம் வெண்கடம்பு.

எஎ. நெடியோன் - கண்ணன். முன் தமையன்; என்றது பலதேவனை. 'நெடியோன் தம்முனொடு' என்றும் பாடம்.

எசு - எஎ. தழைக்குக் கண்ணனும,

கஅ.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை.

கஎங

தொடிசேர் செங்கையிற் றெழுதுகின் றேத்திய
மாடற் கூத்தினோ டவிநயந் தெரிவோர்
அ0 நாடகக் காப்பிய நன்னூ னுனிப்போர்
பண்ணியாழ் நரம்பிற் பண்ணுமுறை நிறுப்போர்

தண்ணுமைக் கருவிக் கண்ணெறி தெரிவோர்
குழலொடு கண்டங் கொளச்சீர் நிறுப்போர்
பழுனிய பாடல பலரொடு மகிழ்வோ
ராரம பரிந்த முத்தங் கோப்போ
ரீரம் புலர்ந்த சாந்தந் திமிர்வோர்
குங்கும வருணங் கொங்கையி னிழைப்போ
ரஞ்செங் கழுநீ ராயிதழ் பிளிட்போர்
நன்னெடுங் கூந்த னறுவிரை குடைவோர்
பொலனணி முடியிற் பொருந்துபு நிற்போ
ராங்கவர் தம்மோ டகலிரு வானத்து
வேதனிற் சென்று விளையாட் டயர்ந்து

வெணகடம்பிற்குப் பலதேவரும் உவமைகள்.

எஅ. தொடி - வீரவளை ; "தொடித் தோட்கை துடுப்பாக" என்பது மதுலாக்காஞ்சி, சுசு.

எக. அவிநயம - கதைதழுவாதே பாட்டுக்களின பொருள்தோன்றக் கைகாட்டி அவிநயிப்பது.

அ0. நாடகம் - கதைதழுவிவருங்கூத்து. காப்பியம் - காவ்யம். நாடககாப்பியமாகிய நன்னூலென்க. நுனிப்போர் - கூர்ந்து ஆராய்வோர்; "நூற்பொருளுணர்ந்தோர் நுனித்தனர்" என இக்காதையிலேயே முன்பு வந்திருத்தல் காண்க ; சுஅ - ம் அடி.

அக. பண்களையுடைய வீணைநரம்புகளிற பண்களை முறையே நிறுத்துவோர்.

அஉ. தண்ணுமைக்கருவி - மத்தளம்; இதனை உத்தமத்தோற கருவியென்பர். கண்ணெறிதெரிவோர் - அதன் முகத்தில அடித்தலையாராய்வோர்; கண் - வாத்தியங்களின் முகம்; "பண்ணமை முழவின் கண்ணெறி யறிந்து" என்பது சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்றுகாதை, சுக.

அங. குழலொடு கண்டம் கொள - வேய்ங்குழலோடு மிடற்றுப்பாடல் பொருந்துமவண்ணம். சீர் - தாளவறுதி.

அச. பழுனிய பாடல் - முற்றுப்பெற்ற இசைப்பாடல். மகிழ்வோர் - மகிழ்ந்துபாடுவோர். 'பலவொடு மகிழ்வோர்' என்றும் பாடம்.

அடு. ஆரம் பரிந்தமுத்தம் - ஆரம் அறுபடுதலாற சிந்தியமுத்துக்கள்.

அசு. புலர்ந்த சாந்தம் - உலர்ந்த சந்தனம.

அஎ. குங்குமவருணம் - சிவந்ததொய்யிற்குழம்பு. இழைப்போர் - எழுதுவோர.

அஅ. ஆயிதழ்பிணிப்போர் - அழகிய இதழைக்கட்டுவோர் ; 'ஆயிதழ் பிணைப்போர்' என்றும் பாடம்.

கூ0. ஆடி - கண்ணாடி. 'பொன்னணியாடியின்' என்றும் பாடம்.

எக - கக. தெரிவோரும், நுனிப்போரும், நிறுப்போரும், தெரிவோரும், நிறுப்போரும், மகிழ்வோரும், கோப்போரும், திமிர்வோரும், இழைப்போரும், பிணிப்போரும், குடைவோரும், நிற்போருமாகிய அவர்களோடென்க.

கக - கஉ. வானத்து வேந்தனில் - இந்திரன்போல, "வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்" (தொல்காப்பியம்,

குருந்துந் தளவுந் திருந்துமலர்ச் செருந்தியு

முருகுவிரி முல்லையுங் கருவிளம் பொங்கரும்
கூடு பொருந்துபு நின்று திருந்துநகை செய்து
குறுங்கா னகுலமு நெடுஞ்செவி முயலும
பிறழ்ந்துபாய் மானு மிறுபட்கலா வெறியும
வம்மெனக் கூஉய் மகிழ்துணை யொடுதன
செம்மலர்ச் செங்கை காட்டுபு நின்று
மன்னவன் குறு மலர்க்கணை மைந்தனு
மின்னிள வேனிலு மிளங்காற் செல்வனு
மெந்திரக் கிணறு மிடுங்கற் குன்றமும்
வந்துவீ முருவிபு மலர்ப்பூம் பந்தரும்
பரப்புநீர்ப் பொய்கையுங் காப்புநீரக் கேணியு
மொளித்துறை யிடங்களும் பளிக்கறைப் பள்ளியும
யாங்கணுந் திரிந்து தாழ்ந்துவிளை யாடி

அகத்திணையியல, ரு) எனவும், வேந்தனும் வேந்து கெடும்" திருக்குறள், அகூகூ.) எனவும் வருதலால், வேந்தனென்றற்கே இந்திரனென்ற பொருள்கூறினும் இழுக்காது. விளையாட்டயர்ந்து - விளையாட்டை விரும்பிச்செய்து.

கூகூ. தளவு - செம்முல்லை. செருந்தி - ஒருமரம்; இது செருந்தெனவும் வழங்கும். 'குருகுந் தளவுந் திருமலர்ச் செருந்தியும்' என்றும் பாடம்.

கூச. முருகு - வாசனை. கருவிளை - ஒருமரம். "நறுந்தண் ணகிலுஞ் சாந்தச் குறையுங், கருவிளவ கோடும்" என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், நீராட்டரவம். பொங்கர் - சோலை; கிளை

௧0௧. இன்னிள வேனில் - இனிய இளவேனிற்பருவம்; அஃதாவது சித்திரை வைகாசிமாதங்கள். இளங்காற்செல்வன் - தென்றற்காற்றாகிய செல்வன், "சிறுகாற் செல்வன் மறுகிற் றாற" என்பது சிலப்பதிகாரம், அந்திமாலைச் சிறப்புச்செய்காதை, க௩.

௧0௨. எந்திரக்கிணறு - நீரை நிறைக்க வேண்டும்பொழுது நிறைத்துப் போக்கவேண்டும்பொழுது போக்குதற்குரிய கிணறு. இடுங்கற்குன்றம் - செய்குன்று.

௧0௪. காப்புநீர்க்கேணி - மறைத்தலையுடைய நீரையுடைய கிணறு; இதனை அந்தப்புரக்கேணியென்பர்.

௧0௫. பளிக்கறை - பளிங்கறை. பளி

யுமாம்.

௯௯. நகுலம் - கீரி.

௯௭. இறும்பு - குறுங்காடு. வெறி - ஆடு. 'விரும்பு கயாவெறியும்' என்றும் பாடம்.

௯௮. வம்மெனக்கூஉய் - வாருமென்றுகூவி, வாருமென்றது 'வம்' என நின்றது, "கறுமெனக் கரைந்து வம்மெனக் கூஉய்" என்பது பொருநராற்றுப்படை, ௧0௧. மகிழ்துணை - இராசமாதேவி.

௯௯. காட்டுபு - காட்டி.

௱0. மலர்க்கணை மைந்தன் - மன்மதன்.

ளி - இடம்.

௧0௪. யாங்கணும் - கிணற்றுக் குளமும் அருவியும் பக்கரும் பொய்கையும் சோணியும் இடங்களுமாகிய பள்ளியுமாகிய எவ்விடத்தும். இரிந்து - மன்னவனென்றும் மைந்தனும் வேனிலும் செல்வனும் திரிந்து.

௧0௨ - ௧0௬. இவ்வடிகளிற்போலவே, "அந்தகசேணியு மெந்திரக் கிணறும், தணப்பு மகாயுந் தலைச்சான் றருவியு, மெனைச்சுறைக் குன்றுமு மேனையுமபிற, வு, மியைந்தியாக வியற்றிய விளையாட்டிடந் தொறு, மொத்துப் புரிவிலாக் கோககோ பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், மாலை

௯௯.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை.

௪௭௯

மகத வினைஞரு மராட்டக் கம்மரு
மவந்திக் கொல்லரும் யவனத் தச்சருந்
தண்டமிழ் வினைஞர் தம்மொடு கூடிக்
கொண்டினி தியற்றிய கண்கவர் செய்வினைப்
பவளத் திரள்காற் பன்மணிப் போதிகைத
தவள நித்திலத் தாமந் தாழ்ந்த
கோணச் சந்தி மாண்வினை விதானத்துத்
தமனியம் வேய்ந்த வகைபெறு வனப்பிற்
பைஞ்சேறு மெழுகாப் பசும்பொன் மண்டப
திந்திர திருவன் சென்றினி தேறலும்

வாயிலுக கிசைத்து மன்னவ னருளாற்
சேய்நிலைத் தன்றியுஞ் செவ்வியின் வணங்கி

ப்புலம்பல்) எனவும், "பளிககறைப் பூமி யும்பந்தெறி களததது, மணிக்கயிற் றாசன் மறவிய விடததுங், கொய்மலர்க காவும் பொய்கைக கரையு, மந்தக் கேணியும் வந்துபெயர் கூவி" (பெருங்கதை, உஞ் சைக்காண்டம், யாழ்கை வைததது) என வும் வருதல்காண்க.

க0எ. மகதவினைஞர் - மகதநாட்டுப்பி றந்த இரததினவேலைககாரர். மராட்டம்- மகாராஷ்டிரதேசம்.

க0அ. அவந்தி - அவந்திதேசம். யவ னம - யவனதேசம்.

க0எ - க0அ. மகததேசததுப் பிறந்த இரததினவேலைக்காரா முதலியோா தொ ழிலிற் பெயர்பெறறவரென்பதை, "யவ னத தச்சரு மவநதிக கொலலரு, மகதத் துப் பிறந்த மணிவினைக காரரும பிறந்த பசும்பொன் வினைஞரு, கோசல தது இயன்ற வோவியத தொழிலரும், வதத நாட்டு வண்ணக் கம்மரும்" என் பதனுலுணர்க. இது, பெருங்கதை, உஞ் சைககாண்டம, சயந்திபுககது.

க0எ - க0கூ. மேற்கூறிய மகதவினை ஞர் முதலியோர் தண்ணிய தமிழ்நாட் டிற்பிறந்த வேலைக்காரருடனேகூடி.

ககஉ. நிததிலததாமம - முத்துமாலை.

ககரு. கோணச்சந்தி - கோணமாகி யசந்தி; "சந்திக கோணமு மெந்திர வா ணியும்" என்பது பெருங்கதை, உஞ்சை க்காண்டம், சயந்திபுககது. விதானம் - மேற்கட்டி.

ககசு. தமனியம் - பொன். 'வகை வேறு வனப்பின்' என்றும் பாடம்.

ககஎ. பைஞ்சேறு மெழுகா - ஆப்பி யால் மெழுகப்படாத; "பைஞ்சேறு மெழுகிய படிவ நன்னகர்" பெரும்பா ணாற்றுப்படை, உகஅ; சந்தனததால மெ ழுகியவென்றபடி; "மங்கல வெள்ளை வழிததுமுத் தீர்த்தபின்" என்று வருதல காணக. இது சீவகசிந்தாமணி, கேம சரியாரிலம்பகம், கூகூ. 'செமபொன் மண்டபதது' என்றும பாடம்.

கககூ. இந்திரதிருவன் - இந்திரச்செ லவமுடைய அரசன.

ருக - ககசு. இந்திரதிருவன், தேவி யொடுபுக்குக கண்டு உளஞ்சிறந்தும் நோககியும பாவையாமென்றும நகையெ ய்தியும் எததியும அவர்தம்மோடுசென்று அயர்ந்து பொருந்துபுநின்று நகைசெய்து கூடஉய்க் காட்டுபுநின்று யாங்களுந்திரி ந்து விளையாடி மண்டபதது அவன் சென்று இனிது ஏறலுமென்க.

ககஎ. வாயிலுககு இசைதது - வாயில காவலர்க்குத தெரிவிதது. அருளால் - கட்டளையால்.

ககஅ. சேய்நிலைத்தன்றியும் - தூரமான இடததே தாம் நின்றதல்லாமலும். செவ் வியின் - சமயததில்.

சஅ - ககஅ. கோட்டங்காவலர் இசை த்துமென்றேகி இசைதது வணங்கியெ னக் கூட்டுக.

யெஞ்சா மண்ணசைஇ யிகலுளந் துரப்ப
வஞ்சியி னிருந்து வஞ்சி சூடி
முறஞ்செவி யானையுந் தேரு மாவு
மறங்கெழு நெடுவாள் வயவரு மிடைந்த
தலைத்தார்ச் சேனையொடு மலைத்துத் தலைவந்தோர்
சிலைக்கய னெடுங்கொடி செருவேற் றடக்கை
யார்புனை தெரிய லிளங்கோன் றன்னாற்
காரியாற்றுக் கொண்ட காவல் வெண்குடை
வலிகெழு தடக்கை மாவண் கிள்ளி
யொளியொடு வாழி யூழிதோ றூழி

௧௧௯. எஞ்சா மண் நசைஇ - குறை யாத மண்ணைவிரும்பி, இகல் உளம் துரப்ப - மாறுபாடு உள்ளத்தைச்செலுத்த. 'எஞ்சார் மண்ணசை' என்றும் பாடம்.

௧௨௦. வஞ்சியின் இருந்து - கருவூரி லிருந்து, வஞ்சி சூடி - வஞ்சிப்பூமாலை யைச்சூடி; "பூவா வஞ்சியிற் பூத்த வஞ்சி, வாய்வாளெடுந்தகை மணிமு டிக் கணிந்து" என்று இப்படியே சிலப் பதிகாரத்துங் கூறியிருத்தல் காண்க; கால்கோட்காதை, ௫௦.

௧௧௯ - ௧௨௦. இதனை, "எஞ்சா மண் ணசை வேந்தனை வேந்த னஞ்சு தகச் சென் றடல்குறித் தன்றே" (தொல்காப் பியம், புறத்திணையியல், ௭.) எனவும், "வாடா வஞ்சி தலைமலைந்து கூடார் மண கொளல்குறித்தன்று"; "வஞ்சி வணங்கார் வணக்கிய வண்டார்ப்பக், குஞ்சி மலைந்தானெங் கோ" (புறப்பொ ருள்வெண்பாமாலை, வஞ்சிப்படலம், ௧) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க.

௧௨௧. முறஞ்செவி யானை - முறம் போலும் காதுகளையுடையயானை; "முற ஞ்செவி வாரணம்" என்பது சிலப்பதி காரம், காடுகாண்காதை, ௨௪௭.

௧௨௨. மறம் - ஆண்மை. வயவர் - வீரர். 'மறவரு மிடைந்த' என்றும் பாடம்.

௧௨௩. தலைத்தார்ச்சேனையொடு - முத ன்மையாகிய தூசிப்படையோடு. மலை த்து - மாறுபட்டு. தலைவந்தோரென்றது சேரபாண்டியர்களை; பின் "சிலைக்கய னெடுங்கொடி" என்று வருதலால் இங் ஙனங்கொள்ளப்பட்டது.

௧௨௪. சிலைக்கயல நெடுங்கொடி - (ரனுடைய விற்கொடியையும், பாண்டிய னுடைய கயற்கொடியையும.

௧௨௫. ஆர் - ஆத்தி; இது சோழர் களுக்கு உரிய அடையாளமாலை. இளங் கோன் - தம்பி; இவன் யுவராஜனாக இருந்தலின், 'இளங்கோன்' என்றார் போலும்.

௧௨௬. காரியாறு - ஒருநதியின்பெயர். இதனை, 'காரியாற்றுத் துஞ்சிய நெடுங் கிள்ளி' (புறநானூறு, ௪௭) எனவும், "செ ல்கதிமுன் னளிப்பார்தந் திருக்காரிக் கரைபணிந்து" (பெரியபுராணம், திரு நாவுக்கரசுநாயனார்புராணம், ௯௪௯) என வும் வருவனவற்றாலுணர்க. பெரும்போ ர்புரிவோர் ஆற்றிடையே அது செய்தல் இயல்பு; "உடன்றமேல் வந்த வாரிய மன்னரைக், கடும்புனற் கங்கைப்பேரியா ற்று வென்றோய்" (சிலப்பதிகாரம், நடு கற்காதை, ௧௨௦ - ௧௨௧.) என்று வருதல் காண்க.

௧௨௭. மாவண்கிள்ளி - கிள்ளி, இச்சோழ அரசர் பெயர்.

௧௨௫ - ௧௨௭. வந்தோருடைய கொ டிகளை இளங்கோனாற் காரியாற்றுக்கொ ண்ட மாவண்கிள்ளியென்க.

௧௨௮. ஒளி - உறங்காநிற்கவும் உற ங்காநின்ற அரசரிடத்துள்ள கடவுட் டன்மை; "இளைய ரினமுறைய ரென றிகழார் நின்ற, வொளியோ டொழுகப் படும்" என்பது திருக்குறள், ௬௯௮; "உ றங்கு மாயினு மன்னவன் றன்னொளி, கறங்கு தெண்டிரை வையகங் காக்கு மால்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமக

வாழி யெங்கோ மன்னவர் பெருந்தகை
கேளி து மன்னே கெடுகநின் பகைஞர்
யானைத் தீநோய்க் கயர்ந்துமெய் வாடியிம்
மாநகர்த் திரியுமோர் வம்ப மாத
ரருஞ்சிறைக் கோட்டத் தகவயிற் புகுந்து
பெருமபெயர் மன்ன நின்பெயர் வாழ்த்தி
ஐயப பாத்திர மொன்றுகொண் டாங்கு
மொய்கொண் மாக்கண் முசிக்கலுண் சுரந்தன
ளூழிதோ றூழி யுலகங் காத்து
வாழி யெங்கோ மன்னவ வென்றலும்
வருக வருக மடக்கொடி தானென்
றருள்புரி நெஞ்சமொ டரசன் கூறலின்
வாயி லாளரின் மடக்கொடி தான்சென்
றாய்கழல் வேந்த னருள்வா ழியவெனத்
தாங்கருந் தன்மைத் தவத்தோய் நீயார்
யாங்கா கியதிவ் வேந்திய கடிஞையென்
றரசன் கூறலு மாயிழை யுரைக்கும்
விரைத்தா ரவேந்தே நீடு வாழி
விஞ்சை மகள்யான் விழவணி மூதூர்
வஞ்சந் திரிந்தேன் வாழிய பெருந்தகை
வானம வாய்கக மண்வளம் பெருகுக
தீதின் றாக கோமகற் கீங்கி
தையந கடிஞை யமரால மருங்கோர்

ளிலமபகம், உகக.'ஒலியொடுவெழா அற' என்றும பாடம்.

கஉக. 'வாழி யெஙகோ வாழிய பெருந்தகை' என்றும் பாடம்.

கஙக. அயர்நது - கவலையுற்ற.

கஙஉ. வம்பமாதர் - காயசணடிகை; வம்பு - புதுமை.

கஙச. பெருமபெயர் - பெரியபுகழ்.

கஙரு. மொய் - நெருக்கம். ருசிகக - (வாங்குதலால்) மெலிய. 'மொசிக்கவூண் சுரந்தனன்' எனறும் பாடம்.

கஙஉ - கஙரு. மாதா புகுந்து வாழ்த்தி கொணடு ஊணசுரந்தனள்.

கஙஅ. என்றலும - என்று கோட்டங் காவலர் கூறலும.

கஙகூ. மடகொடிவருக வருகவென்ற.

கசக. வாயிலாளரின் - வாயிலாளர்களால்.

கசஉ. வாழியவென - வாழ்கவென்ற மணிமேகலைசொல்ல. 'தாள்வா ழிய' என்றும் பாடம்,

மேலவருவது அரசன்கூற்ற.

கசச. நீ எந்திய இப்பாததிரம் எங்கே கிடைத்தது.

மேலவருவன மணிமேகலைகூற்ற.

கசஎ. விஞ்சைமகளென்பதற்கு வித்தையையுடைய மகளென்றம், விததியாதரமகளென்றும் இருபொருள்கொள்க. பின்வருவனவும் இப்படியே எற்பப்பொருள் கொள்ளுதற்குரியவை.

கசகூ. வானம் - மழை.

கரு0. கோமகற்குத் தீதின்றாகுக. 'கோமகன் றனக்கீங்கு' என்றும் பாடம்.

கரு0 - கருக. ஈது ஐயக்கடிஞை - இது பிச்சைப்பாத்திரம்.

தெய்வந் தந்தது திப்பிய மாயது
யானைத் தீகோ யரும்பசி கெடுத்த
தூனுடை மாக்கட் குயிர்மருந் திதுவென
யான்செயற் பாலதெ னிளங்கொடிக் கென்ற
வேந்தன் கூற மெல்லிய லுரைக்குஞ்
சிறையோர் கோட்டஞ் சீததரு ணைஞ்சத்
தறவோர்க் காக்கு மதுவா ழியரென
வருஞ்சிறை விட்டாங் காயிழை யுரைத்த
பெருந்தவர் தம்மாற் பெருமபொரு ளெய்தக்

கறையோ ரில்லாச் சிறையோ ரோட்ட
மறவோர்க் காக்கின னரசாள் வேந்தெனை

சிறைக்கோட்டம் அறக்கோட்டமாக்கியகாதை முற்றிற்று.

கடுஉ. திப்பியமாயது-தெய்வலோகத்திருந்து உண்டாகியபொருளாவுள்ளது.

கடுச ஊன் உடைமாககட்கு-உடம்பு மெலிந்தவர்களுக்கு. உயிர்மருந்து - உயிரைக்கொடுக்குமருந்து. 'மாணிட மாக்களுயிர்மருந்து' என்றும்பாடம். என - என்று மணிமேகலைசொல்ல.

கடுஎ. 'கோட்டஞ் சிதைத்து' என்றும பாடம்.

கடுஅ. 'அறவோர்க் காக்குமதி' என்றும் பாடம்.

கடுஎ - கடுஅ. சிறைச்சாலையை இடித்துத் தூய்மைசெய்து அவ்விடத்தை அருள்பொருந்திய மனத்தையுடைய முனிவர்களுக்கு உரிய இடமாகச்செய்யுமதுவே நீ செயற்பாலதென்று மணிமேகலை சொல்ல.

கடுகூ. 'அருஞ்சிறை விடுத்த தாயிழைதானென' என்றும் பாடம்.

கசுo. பெருமபொருள் - அறம்; ஞானமுமாம்.

கசுக. கறையோர் - கடமைகொடுப்போர். இல்லாக்கோட்டமென்க; என்றதனால், அரசன் கறைவீடுசெய்த செங்கோன்முறையையுடையனென்றவாறாயிற்று; இதனை, "சிறைப்படு கோட்டஞ் சீமின் யாவதுங், கறைப்படு மாக்கள் கறைவீடு செய்ம்மி, னிடுபொருளாயினும் படுபொருளாயினு, முற்றவர்க்குறுதி பெற்றவர்க்காமென, யானையெருத்தத் தணிமா ரிசிஇக். கோன்முறை யறைந்த கொற்ற வேந்தன்" (கட்டுரை காதை, கஉசு - கஙக.) எனவும், "சிறையோர் கோட்டஞ் சீமின் யாங்கணும், கறைகெழு நல்லூர்க் கறைவீடு செய்ம்மென" (நடுகற்காதை, உoரு - உoசு) எனவும் **சிலப்பதிகாரத்து** வருதல்காண்க.

க - கசுஉ. தாரோன் வணங்கிக்கூறத் தெய்வங்கூறலும், உள்ளங்கலங்கி வருந்தி அறிவாமெனப் பெயர்வோன்றனை நீலயானைதொடர எஃகு உளங்கிழிப்ப அவன் பொதத உயிர்தநுப் போயபின, மணிமேகலை நணித்தனரெனறு கருதி வாங்கிக் கோட்டம்புகுந்து மாக்களையூட்டலும், காவலர் வியந்து கோமகனுக்கு இசைத்துமென்றேகி, திருவன் சென்று எறலும, வாயிலுக்கிசைதது வணங்கி, 'மன்னவ, வம்பமாதர் ஒருவனசுரந்தனள்' என்றலும், 'வருகவருக' என்று அரசன்கூறலின், மடக்கொடி வாயிலாளரிற சென்று 'நின் அருள்வாழிய' என, 'யாங்காகியது' என்றுஅரசன் கூறலும், ஆயிழையுரைக்கும்; அங்ஙனமுரைப்பவள் 'உயிர்மருந்து இது' என, 'யான்செயற்பாலது என்' எனறு வேந்தன்கூற, மெல்லியல் உரைக்கும்; அங்ஙனம் உரைப்பவள் 'நீ செயற்பாலது அறவோர்க்கு ஆக்குமது' என, வேந்து பெரும்பொருளெய்துதற்குக் கோட்டத்தை அறவோர்க்கு ஆக்கினனென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபதாவது

உதையகுமாரனைக் காஞ்சனன் வாளாலெறிந்தகாதை.

[இருபதாவது மணிமேகலை காயசண்டிகைவடிவெய்தக் காயசண்டிகை கணவனாகிய காஞ்சனனென்னும் விச்சாதரன்வந்து காயசண்டிகையா மெனக்கருதி அவள் பின்னிலைவிடா உதையகுமரனைப் புதை யிருட்கண் உலகவறவியில் வாளாலெறிந்துபோனபாட்டு.]

அரச னாணையி னாயிழை யருளா
னிரயக் கொடுஞ்சிறை நீக்கிய கோட்டந்
தீப்பிறப் புழந்தோர் செய்வினைப் பயத்தான்
யாப்புடை நற்பிறப் பெய்தினர் போலப
பொருள்புரி நெஞ்சிற புலவோன் கோயிலு
மருள்புரி நெஞ்சத் தறவோர் பள்ளியு
மட்டிற் சாலையு மருந்தினர் சாலையுங்

கட்டுடைச செல்வக காப்புடைத் தாக
வாயிழை சென்றதூஉ மாங்கவ டனக்கு
வீயா விழுச்சீர் வேந்தன் பணித்ததூஉஞ்

உ. நிரயக கொடுஞ்சிறை - நரகவேதனையைச்செய்யும் கொடியசிறை. கோட்டம் - அறை.

௩. தீப்பிறப்புழந்தோர் - கொடிய பிறவியிற்பிறந்து வருந்தினோர். 'செய்தவப் பயததால' எனறும் பாடம்.

௪. யாப்பு - பொருத்தம்.

௫. பொருளபுரிநெஞ்சிற் புலவோன் - சததியம் நான்கினையும் விரும்பிய நெஞ்சினையுடைய புததன் ; பொருள் - சத்தியம்.

௬. அறவோர்-பௌத்தமுனிவர்; "அறவோர் பள்ளியு மறனோம் படையும" என்று வருதல்காண்க ; இது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்த காதை, ௧எ௯. "அருளெஞ்சத், தறவோர் பள்ளி" (௨0 - ம் காதை, ௧௧ - ௧௨) என்பர் பின்னும்.

எ. அட்டிற்சாலை - மடைப்பள்ளி; "அடிசில் வைகு லாயிரம்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ௬எ. அருந்தினர்சாலை - போசனசாலை.

அ. கட்டு - உறுதி. காப்பு உடைத்தாக - காவலையுடையதாக.

உ - அ. கோட்டம் காப்புடைத்தாகவென இயைக்க.

௯. ஆயிழை - மணிமேகலை.

௧0. வீயாவிழுச்சீர் - மாறாத சிறந்த கீர்த்தி. பணிததது - சொல்லியது; அது, "யான்செயற் பாலதெ னிளங்கொடிக்கு" (௧௯ - ம் காதை, ௯௫) என்றது.

சிறையோர் கோட்டஞ் சீத்தரு ளெஞ்சத்
தறவோர் கோட்ட மாக்கிய வண்ணமுங்
கேட்டன னாகித் தோட்டலர் குழலியை
மதியோ ளெள்ளினு மன்னவன் காயினும்
பொதியி னீங்கிய பொழுதிற் சென்று
பற்றினன் கொண்டென் பொற்றே ரேற்றிக்

கற்றறி விச்சையுங் கேட்டவ ளுரைக்கு
முதுக்குறை முதுமொழி கேட்குவ னென்றே
மதுக்கமழ் தாரோன் மனங்கொண் டெழுந்து
பலர்பசி களையப் பாவைதா னொருங்கிய
வுலக வறவியி னூடுசென் றேறலு
மழைசூழ் குடுமிப் பொதியிற்குன் றத்துக்
கழைவளர் கான்யாற்றுப் பழவினைப் பயத்தான்
மாதவன் மாதர்க் கிட்ட சாப
மீரா றாண்டு வந்தது வாராள்
காயசண் டிகையெனக் கையற வெய்திக்
காஞ்சன னென்று மவட்ன் கணவ
னோங்கிய மூதா ருள்வந் திழிந்து

கக-கஉ. அருணெஞ்சத் தறவோர்.— | கூ - உக. சென்றதூஉம்
பணிததூஉம

உ0 - ம் காதை, கூ.

கசு. கேட்டனளாகி - (உதயகுமரன்) கேட்டு.'

கச. மதியோர் எள்ளினும் - அறிவுடையோர் இகழ்வாராயினும். காயினும் - கோபித்தாலும்.

கரு. பொதியில்-பொது இல் - அம்பலம்.

கசு. பற்றினன்கொண்டு - பிடித்துக் கொண்டு.

கரு - கசு. குழலியைப் பற்றினன் கொண்டென்க.

கஎ. விச்சை - வித்தை; உம்மை

வண்ணமும்கேட்டு எள்ளினும் காயினும் சென்று குழலியைப்பற்றிக்கொண்டு ஏற்றிக் கேட்டுக் கேட்குவனென்று மனங்கொண்டு தாரோன் எழுந்து சென்று ஏறலு மென்க.

மேலே, காஞ்சனன் காயசண்டிகையைத் தேடிப்போந்ததும், உதயகுமரனைக் கொன்றதும் கூறப்படும்.

உஉ. பொதியிற்குன்றம் - பொதியின் மலை.

உங. கழை - மூங்கில். யாறு - ஆற்றில்.

உச. மாதவன் - விருச்சிகன். மாதா

இறந்தது தழீஇயது. 'விஞ்சையும்' என்றும் பாடம்.

கஅ. முதுக்குறை முதுமொழி :— கஅ - ம் காதை, கசுஎ; உ0 - ம் காதை, எச. 'முதுக்குறை மொழியுங் கேட்குவன்' என்றும் பாடம்.

கக. தாரோன் - உதயகுமரன்.

உ0. 'பாவைதா னெடுங்கிய' என்றும் பாடம்.

உக. ஊடு - உள்ளே.

க்கு - காயசண்டிகைக்கு.

உரு. ஈராறாண்டு - பன்னிரண்டுவருடம்.

உசு. கையறவு - செயலறுதல.

உரு-உசு. காயசண்டிகை வாராள்.

உஅ. மூதூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம். இழிந்து - இறங்கி; என்றதனால், காஞ்சனன் ஆகாயகமனமுடையனென்பது பெறப்பட்டது; "விஞ்சையன போயினன் விலங்குவிண் படர்ந்தென" என்ற

உ0.—உதையகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை.

பூத சதுக்கமும் பூமலர்ச் சோலையு
மாதவ ரிடங்களு மன்றமும் பொதியிலுந்
தேர்ந்தனன் றிரிவோ னேந்திள வனமுலை
மாந்தர் பசிநோய் மாற்றக் கண்டாங்
கின்றுநின் கையி னேந்திய பாத்திர
மொன்றே யாயினு முண்போர் பலரா
லானைத் தீநோ யரும்பசி களைய
வான வாழ்க்கைய ரருளினா லொல்லெனப்
பழமைக கட்டுரை பலபா ராட்டவும்
விழையா வுள்ளமொ டவன்பா னீங்கி
யுதைய குமரன் றன்பாற் சென்று
நரைமூ தாட்டி யொருத்தியைக் காட்டித்
'தண்ணறல் வண்ணந் திரிந்துவே றாகி

வெண்மண லாகிய கூந்தல் காணாய்
பிறை நுதல் வண்ணங் காணா யோநீ
நரைமையிற் றிரைதோற் றகையின் றுயது
சடு விறலவிற் புருவ மிவையுங் காணு
யிறவி னுணங்கல போன்றுவே றுயின
கழுநீர்க கண்காண் வழுநீர் சுமந்தன
குமிழ்மூக் கிவைகா ணுமிழ்சீ யொழுக்குவ

இககாதையிற் பின்வருதல காண்க; கஉகூ - ம அடி. 'உள்வந்து புகுந்து' என்றும் பாடம்.

உக. பூதசதுககம் - தவவேடத்தில் மறைந்துநின்று அத்தவசதிற்கு இழுக்கானவற்றின்கணொழுகும் பொய்வேடத்தார்முதலிய அறுவகையோரையும் பாச ததாறகட்டி அடிததுணணும் பூதம் நிற்றற்கிடமாகிய சதுககம், சதுககம் - நாறசநதி; "தவமறைநதொழுகுந் . . . . பூதம் புடைததுணும பூத சதுககமும" என்று சிலப்பதிகாரத்து வருதலகாண்க; இநதிர விழவூரெடுததகாதை, கஉஅ - ககூ. பூ - பொலிவு. 'பூமரச் சோலையும்' என்றும் பாடம்.

கூ0. மன்றம - ஊர்நடுவாய் எலலாருமிருககு மரததடி. பொதியில் - அம்பலம; "மன்றமும் பொதியிலும்" (திருமுருகாற்றுப்படை, உஉசு.) என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இங்ஙனம் எழுதியிருததலகாணக.

கூக. தேர்ந்து திரிவோன் - காஞ்சனன்.

கூஉ. கண்டு - (காஞ்சனன்) கண்டு. மேலவருவன காஞ்சனன் கூற்று.

கூகு நோய் - பஸ்மகவியாதி.

கூசு. வானவாழ்க்கையர் - தேவர்.

கூகு - கூசு. கிளைய அருளினர்கொல

கூஎ. பலபாராட்ட - பலவற்றைககூறிப் பாராட்ட.

கூஅ. அவன் - காஞ்சனன்.

சo. நரைமூதாட்டி- நரையையும் முதுமையையுமுடையவள்.

சக. 'தணணறல் வண்ணம்' என்பதுமுதலியன மணிமேகலைகூற்று. அறல் - கருமணல்.

சஉ. 'கூந்தலுங காணாய்' என்றும் பாடம்

சங. நரைமை - வெண்மை.

சசு. இறவின் உணங்கல் - இறுன்மீனின்வற்றல்.

சஅ. 'ஒழுகுவ' என்றும் பாடம்,

நிரைமுத் தனைய நகையுங் காணாய்
சுரைவித் தேய்ப்பப் பிறழ்ந்துவே றாயின
இலவிதழ்ச் செவ்வாய் காணா யோநீ
புலவுப் புண்போற் புலால்புறத் திடுவது
வள்ளைத் தாள்போல் வடிகா திவைகா
ணுள்ளூன் வாடிய வுணங்கல் போன்றன
விறம்பூது சான்ற முலையுங் காணாய்
வெறும்பை போல வீழ்ந்துவே றாயின
தாழ்ந்தொசி தெங்கின் மடல்போற் றிரங்கி
வீழ்ந்தன விளவேய்த் தோளுங் காணாய்
நரம்பொடு விடுதோ லுகிர்த்தொடர் கழன்று
திரங்கிய விரல்க ளிவையுங் காணாய்
வாழைத் தண்டே போன்ற குறங்கிணை
தாழைத் தண்டி னுணங்கல் காணா
யாவக் கணைக்கால் காணா யோநீ
மேவிய நரம்போ டென்புபுறங் காட்டுவ
தளிரடி வண்ணங் காணா யோநீ
முளிமுதிர் தெங்கி னுதிர்கா யுணங்கல்
பூவினுஞ் சாந்தினும் புலான்மறைத் தியாத்துத்
தூசினு மணியினுந் தொல்லோர் வகுத்த
வஞ்சந் தெரியாய் மன்னவன் மகனென
விஞ்சை மகளாய் மெல்லிய லுரைத்தலுந்
தற்பா ராட்டுமென் சொற்பயன் கொள்ளாள

௨௯. நகை - பல. 'பலலுங்காணாய்' என்றும் பாடம்.

௩௦. சுரைப்பழத்தின்விதை பல்லுக்கு உவமையாதலை "சுரைவித்தைப் போலுந் தம் பல்." என்பதனானுமுணர்க; இது நாலடியார், அவையறிதல், ௩.

௩௨. புலவு - புலாலைநாற்றம்.

௩௩. வள்ளைத்தாள் - வள்ளைத்தண்டு. வடிகாது - வடிந்தகாது. 'வடிந்தகாது' என்றும் பாடம்.

௩௪. உணங்கல் - வற்றல்.

௩௫. இறம்பூது - அதிசயம்; "இறம்பூது போலுமஃ தறிந்தருளியென" என்பது சிலப்பதிகாரம், பதிகம், ௯. 'முலையிவைகாணாய்' என்றும் பாடம்.

௩௭. திரங்கி - திரைந்து.

௩௮. 'சோரிவைகாணாய்' என்றும் பாடம்.

௫௧. உகிர்த்தொடா - நகத்தினதோடர்ச்சி. 'உகிரொடுசேழன்று' என்றும் பாடம்.

௬௩. குறங்கு - துடை. இணை - இரண்டு.

௬௫. ஆவம் - அம்புக்கூடு.

௬௬. முளிமுதிர்தெங்கு - உலர்ந்த முதிர்ந்த தெனனை.

௬௭. "புனைவன நீங்கிற் புலாலபுறத் திடுவது" என்றார் முன்னும்; ௪-ம் காதை, ௧௧௪. 'புலான்மறுத்து' என்றும் பாடம்.

௬௯. தெரியாய் - தெரிந்துகொள்வாய்.

௭௦. விஞ்சைமகளாய் - காயசண்டிகையாய். மெல்லியல் - மணிமேகலை.

௨௦.—உதயகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை.

பிறன்பின் செல்லும் பிறன்போ னோக்கு
மதுகம முலங்கன் மன்னவன் மகற்கு
முதுக்குறை முதுமொழி யெடுத்துக் காட்டிப்
பவளக் கடிகையிற் றவளவா ணகையுங்
குவளைச் செங்கணுங் குறிப்பொடு வழாஅ
ளீங்கிவன் காதல னாதலி னேந்திழை
யீங்கொழிந் தனளென விகலெரி பொத்தி
மற்றவ ளிருந்த மன்றப் பொதியிலுட்
புறமடங் காவிற் புக்கொளித் தடங்கினன்
காஞ்சன னென்னுங் கதிர்வாள் விஞ்சைய

ஞார்கவ ருரைத்த வாசிளங் குமரனுங்
களையா வேட்கை கையுதிர்க் கொள்ளான்
வளைசோ செங்கை மணிமே கலையே
காயசண் டிகையாய்க சடிஞை யேந்தி
மாய விஞ்சையின் மனமயக் குறுத்தன

மேல்வருவது காஞ்சனனசெய்தி.

எஉ. பிறனென்றது உதயகுமரனை. இங்கே பிறன்பின செல்லுமென்றது போல, "எண்ணிப்பத் தங்கையிட்டா விந்திரன் மகனு மாங்கே, வெண்ணெய்க் குன்றெரியுற் றுறபோன் மெலிந்து பின் னிறகு மன்றே." (கனகமாலையா ரிலம்பகம், சுஈ) என்று சீவகசிந்தாமணி யிலும் வந்திருத்தலகாணக.

எஎ. இவனென்றது உதயகுமரனை. காதலன் - ஆசாநாயகன்.

எஅ ஈங்கு ஒழிந்தனள் - இவ்விடத் திலேயே தங்கிவிட்டாள்; என்னைததவி ர்ந்தாளென்றுமாம்; ஈங்கு - தன்மையை யுணர்த்துதலை "ஒழிக காம மீங்கென" (சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், சுரூ) என்பதிற்காண்க. இகல் - மாறு பாடு.

எச. கஅ - ம் காதை, கசுஎ.

எரு. பவளக்கடிகை - பவளத்துண் டம்; என்றது உதட்டினை. 'கடிகையும' என்றும் பாடம்.

எசு. குறிப்பு - இங்கிதம.

எரு - எகூ. இவ்வடிகளின் பொரு ளோடு "ஓதஒளிர் பவளத் துள்ளொளி சிறந்த, முத்துக்கூர்த்த தன்ன முள்ளெ யிற் றமுத, மருந்தே மாந்த வாருயிர் தளிர்ப்ப, விருந்தின் மூர லருமபிய துஉ, மாயிதழ்க் குவளை மலர்புறத் தோட்டிக், காய்வேல் வென்ற கருங்கய னெடுங்க, ணறிவுபிறி தாகிய தாயிழை தனகதெனச், செவியகம் புகூஉச்சென்ற செவ்வியும், பளிங்கு புறத்தெறிந்த பவ ளப் பாவையென், னுளங்கொண் டொ ளித்தா ளுயிர்க்காப் பிட்டு" (கஅ - ம் கா தை, எ0 - எகூ.) என்று உதயகுமரன் கூறியவாக்கியம் ஒப்புநோக்கற்பாலது.

எகூ. மன்றப்பொதியில் - மன்றமாகி யபொதியில; இருபெயரொட்டு; இப்ப டியே, "மன்றப் பொதியிற், கந்துடை நெடுநிலைக் கடவுட் பாவை" (உக - ம் காதை, கு - எ.) என்று பின்னும்வரும.

அ0. இங்கே காஞ்சனனுக்குப்பாம்பை உவமை கூறியதற்கேற்ப "வேகவெந்தீ நாகங் கிடந்த, போகுயர் புற்றளை புகு வான் போல" (கூஅ - கூகூ.) எனவும, "வெஞ்சின வரவ நஞ்செயி றரும்பத், தன்பெரு வெகுளியி னெழுந்துபை விரி த்தென" (க0ச - க0ரு) எனவும் இககா தையிலேயே பின்புவருதல் காண்க.

அஉ. அவள் - மணிமேகலை.

அகூ. கையுதிர்க்கொள்ளான் - நீக்கான்.

மேல்வருவன உதயகுமரனுட்கோள்.

அசு. மாயவிஞ்சையின் - மாயவித்தை யினால்.

ளம்பல மருங்கி லயர்ந்தறி வுறாத்தவிவ்
வம்பலன் றன்னொடிவ் வைகிரு ளொழியா
னிங்கிவள் செய்தி யிடையிருள் யாமத்து
வந்தறி குவனென மனங்கொண் டெழுந்து
வான்றேர்ப் பாகனை மீன்றிகழ் கொடியனைக்
கருப்பு வில்லியை யருப்புக்கணை மைந்தனை
யுயாவுத் துணையாக வயாவொடும் போகி
யூர்துஞ் சியாமத் தொருதனி யெழுந்து
வேழம் வேட்டெழும் வெம்புலி போலக்
கோயில் கழிந்து வாயி னீங்கி
யாயிழை யிருந்த வம்பல மணைந்து
வேக வெந்தீ நாகங் கிடந்த
போகுயர் புற்றளை புகுவான் போல
வாகந் தோய்ந்த சாந்தல ருறுத்த
ஆழடி யிட்டத னுள்ளகம் புகுதலு
மாங்குமுன் னிருந்த வலர்தார் விஞ்சைய
னீங்கிவன் வந்தன னிவள்பா லென்றே
வெஞ்சின வரவ நஞ்செயி றரும்பத்
தன்பெரு வெகுளியி னெழுந்துபை விரித்தென

அஎ. அயர்ந்து - வருந்தி; மறந்தென்றுமாம். அறிவுறாதத - பழமைக்கட்டுனை பலபாராட்டிய.

என்றும், அயாவொடும்' என்றும் பாடம்.

கூசு. போயவன் நடுஇரவில் மீட்டும

அஅ. வம்பலன் - அயலான். வைகி ருள் - வைகறைப்பொழுது. 'ஒளியான்' என்றும் பாடம்.

௯௧. வான்றேர் - ஆகாயத்திலுலவும் தென்றற்காற்றாகிய தேர். 'மான்றேர' என்றும் பாடம்.

௯௨. ௧அ - ம் காதை, ௧0௩, உ௫ - ம் காதை, ௯0; "மைதுழா நெடுங்கணூர் மனத்துட் காமனு, ரைதுலாங் கவர்கணை யரும்பு வைத்தவே" என்பது சூளா மணி, குமாரகாலச்சருக்கம், ௫.

௯௩. உயாவுத்துணையாக - வினவுந்து ணையாக; கொண்டென்ற ஒருசொல் வருவிக்க; தனியேசென்றானென்றபடி. வயா - வேட்கைநோய்; இதுவயவென வும் வழங்கும்; "வயவுறு மகளிர் வேட் டுணி னல்லது" என்பது புறநானூறு, உ0. 'உயிர்த்துணை யாக வயர்வொடும்' எழுந்து வந்தான்.

௯அ. தீ - விடம்.

௯௯. போகுயாபுற்றளை - மிகவுயர்ந்த புற்றின் துவாரம்.

௯அ - ௯௯. உ0 - ம் காதை, அ0; ௧0௪ - ௧0௫.

௧00. சாந்து - சந்தனம். அலருறத்த- பலரறியச்செய்ய.

௧0௧. ஊழ் அடியிட்டு - முறையே அடி வைத்து; "ஊழடி முட்டம்" என்பது குறிஞ்சிப்பாட்டு, உ௫அ. அதன் உள்ள கம் - அம்பலத்தினுள்ளிடம்.

௧0௬. 'ஈ ஙகு வ ந த ன ன' என்றும் பாடம். என்று - என்றுகருதி.

௧0௪. நஞ்சு எயிறு அரும்ப - விடத் தைப் பல் வெளிப்படுத்த; விடத்தையு டைய பல்தோன்றவென்றுமாம்.

௧0௫. பை - படம்.

௧0௪-௧0௫. உ0-ம் காதை, அ0; ௯அ-௯௯

உ0.—உதயகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை.

௧அ௯

விருந்தோ னெழுந்து பெரும்பின் சென்றவன்
சுரும்பறை மணித்தோ டணிய வீசிக்
காயசண் டிகையைக் கைக்கொண் டந்தாம்
போகுவ லென்றே யவள்பாற் புகுதலு
நெடுநிலைக் கந்தி னிடவயின் விளங்கக்

கடவு ளெழுதிய பாவையாங் குரைக்கு
மணுக லணுகல் விஞ்சைக் காஞ்சன
மணிமே கலையவண் மறைந்தரு வெய்தினள்
காயசண் டிகைதன் கடும்பசி நீங்கி
வானம் போவுழி வந்தது கேளா
யந்தரு செலவோ ரந்தரி யிருந்த
விந்த மாலவரை மீமிசைப் போகார்
போவா ருளரெனிற் பொங்கிய சினத்தள்
சாயையின் வாங்கித் தன்வயிற் றிடூஉம்
விந்தங் காக்கும விந்தா கடிகை
யம்மலை மிசைப்போ யவள்வயிற் றடங்கினள்
கைம்மை கொள்ளேல் காஞ்சன விதுகே

கOசு. இருந்தோன் - காஞ்சனன்.

கOஎ. சுரும்பு அறை மணித்தோள் - மலையையொத்த அழகியதோள்; சுரும்பு - மலை. அறை - உவமவுருபு.

கOகூ. போகுவல - போவேன.

கOஉ - கOகூ. விஞ்சையன் இருந்தோன், இவன் இவள்பால வந்தனனென்று எழுந்து சென்று வீசிப் போகுவலென்று புகுதலுமெனக.

கக0. கந்து - தூண்.

ககக. கடவுள் எழுதிய - மயனாற்பண்ணப்பட்ட; "மயனெனக் கொப்பா வகுத்த பாவையி, னீங்கேன்" என்று பின வருதலகாண்க; உக - ம காதை, கஙஉ - கஙங.

ககஎ. விந்தமால்வரை - விந்தியமலை. 'மீமிசைச் செல்லார்' என்றும் பாடம்.

ககசு - ககஎ. விந்தியமலையிலிருத்தல் பற்றித் துர்க்கைககு விந்தியவாஸினி யென்றும் ஒரு பெயருண்டு.

ககஅ - கஉ0. விந்தமலையைப் பாதுகாக்கும் விந்தாகடிகை யென்பவள், யாரேனும் மேற்,போவாராயின் மிக்ககோபத்தையுடையளாய்ச் சாயையினால், அவர்களை இழுத்துத் தன்வயிற்றிலிடுவள்; பிரஹ்மதேவரிடம் வரம்பெற்ற ஸிம்ஹிகை யென்னுமரக்கி இலஙகைக்குச் சென்ற ஹநுமானை நிழலாலிழுத்துத் தடைப்படுத்தியதாக ஸ்ரீமத் வான்மீக ராமாயணம், சுந்தரகாண்டத்தால் தெரி

மேலவருவன கந்திற்பாவை காஞ்சனனைநோக்கிக்கூறும் கூற்று.

ககஉ. அணுகல் அணுகல் - அணுகாதே அணுகாதே.

ககச - ககரு. தன்பசிநீங்கிக் காயசண்டிகை வானம்போவழி அவளுக்கு வந்த துன்பத்தைககேள்.

ககசு. அந்தரஞ்செலவோர் - தேவர். அந்தரி - துர்க்கை.

கின்றது.

கஉக. (காயசண்டிகை) விந்தாகடிகையின் வயிற்றிலடங்கினள்.

கஉஉ. கைம்மை கொள்ளேல்-சிறுமையைக்கொள்ளாதே; கைம்மை - சிறுமை; சிறுமையென்றது ஆராயாது செய்தலே. இனி, உதையகுமரன் மணிமேகலையின் பூர்வஜன்மநாயக னென்பதனைத் தனது ஞானத்தாலறிந்த கந்திற்பாவை அவன

சூழ்வினை வந்திங் குதைய குமரனை
யாருயி ருண்ட தாயினு மறியாய்
வெவ்வினை செய்தாய் விஞ்சைக் காஞ்சன
வவ்வினை நின்னையு மகலா தாங்குறு
மென்றிவை தெய்வங் கூறலு மெழுந்து
கன்றிய நெஞ்சிற் கடுவினை யுருத்தெழ
விஞ்சையன் போயினன் விலங்குவிண் படர்ந்தென.

உதையகுமரனைக் காஞ்சனன் வாளாலெறிந்தகாதை முற்றிற்று.

இறந்தது பற்றி, மணிமேகலையை அமங்கலையாக நினைந்து அவளைக் கொள்ளாதே யென்று கூறிற்றென்றலுமாம்; கைம்மை - அமங்கலை.

கஉரு - கஉசு. மடைத்தொழில செய்வோனை முற்பிறப்பில வெட்டிய பாவம் உதையகுமரனை வெட்டுவிக்கச் செய்தது; ஆனாலும் ஆராயாது செய்தலின் நீ அறியாய். இவ்வரலாற்றை, உக - ம் காதையாலும் (சஎ - ம் அடிமுதலியவை.) உரு - ம் காதையாலும் (அஉ - ம் அடி முதலியவை.) அறிந்து கொள்க.

கஉஅ. கடுவினை - உதையகுமரனைக் கொன்ற பாவம்.

கஉகூ. விலங்கு - குரக்காக.

க-கஉகூ. கோட்டம் காப்புடைத்தாக, தாரோன் சேட்டுமனங்கொண்டெழுந்து சென்றானலும், கணவன் கையறவெய்தி வந்து இழிந்து சேர்ந்து திரிபோரைக் கண்டு பலபாராட்டவும், நீ கிடந்தேன்று காட்டி மெல்லியல் உரைத்தலும், விஞ்சையன் புகுந்து ஒளிந்து அடங்கினன; அரசிளங்குமரனும் கொள்ளான மனங்கொண்டு எழுந்து போகி எழுந்து கழிந்து நீங்கி அணைந்து புகுந்தோம, விஞ்சையன், எழுந்து சென்று வீசிப் புகுதலும், பாவை உரைக்கும்; அங்கவை உரைப்பது கூறலும, விஞ்சையன எழுந்து படர்ந்து போயினனென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்தோன்றுவது

கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை.

[இருபத்தோன்றுவது மணிமேகலை உதையகுமரன்மடிந்ததுகண்டு உறுதுயரெய்த, நெடுநிலைக்கந்தின் நின்றபாவை வருவதுரைத்து அவள் மயக்கொழித்தபாட்டு.]

கடவு ளெழுதிய நெடுநிலைக் கந்தின்

குடவயி னமைத்த நெடுநிலை வாயின்
முதியாள் கோட்டத் தகவையிற் கிடந்த
மதுமலர்க் குழலி மயங்கின ளெழுந்து
விஞ்சையன் செய்தியும் வெண்வேல் வேந்தன்
மைந்தற் குற்றது மன்றப் பொதியிற்
கந்துடை நெடுநிலைக் கடவுட் பாவை
யங்கவற் குரைத்த வற்புதக் கிளவியுங்
கேட்டன ளெழுந்து கெடுகவிவ் வுருவெனத்
தோட்டலர்க் குழலி யுள்வரி நீங்கித்
திட்டி விடமுண நின்னுயிர் போநாட்
கட்டழ லீமத் தென்னுயிர் சுட்டே

க. கடவுள் எழுதிய - தூவதிகனையொத்த பாவையை (மயன்) பண்ணின; "கடவுட் பாவை" என்பர் பின்னும்; எ - ம் அடி.

உ. குடவயின்-மேற்றிசை யிடத்தே.

ரு. முதியாள் கோட்டம் - சம்பாபதி கோயில.

க - ரு. இவ்வடிகளால், சம்பாபதிகோயில், கந்திற்பாவைக்கு மேற்றிசையிலுள்ளதென்று தெரிகின்றது.

ச. குழவி - மணிமேகலை.

டு. விஞ்சையன்-காஞ்சனன். வெண் - வெற்றி; "வெண்வே லாடவன்" என்பது புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, வஞ்சிப் படலம், உச. 'வெள்வேல' என்றும பாடம்.

சு. மைந்தற்கு-உதயகுமரனுக்கு. மன்றப்பொதியில் :—உ0 - ம் காதை, எக.

எ. கந்திற்பாவை.

அ. அவகவற்கு - காஞ்சனனுக்கு. அற்புதம் - ஆச்சரியம்.

கூ. இவ்வுருக் கெடுகவென்று.

க0. குழலி-சுட்டு, உள்வரிநீங்கி-மறைந்தவேட மொழிந்து; என்றது காயசண்டிகையின் வடிவமொழிந்தென்றபடி.

இனி, உதயகுமரனைக்குறித்து மணிமேகலை புலம்புதல் கூறப்படும்.

கக. திட்டிவிடம் - கண்ணில் விடமுடையதோர் பாம்பு; இதனியல்பை, இந்நூல கூ - ம் காதை, சக - ம் அடிக்குறிப்பிற்பார்க்க. இதனைப் பாம்புகளுக்கு அரசென்றுங் கூறுவர்.

கஉ. கட்டழல் - மிக்கநெருப்பு. ஈமம்- மயானம.

கக - கஉ. இவ்வடிகளாற் போனபிறப்பின்செய்தி கூறினள்.

னுவவன மருங்கி னின்பா லுள்ளந்
தவிர்விலே னாதலிற் றலைமக டோன்றி
மணிபல் லவத்திடை யென்னையாங் குய்த்துநுட்
பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காட்டி
யென்பிறப் புணர்ந்த வென்முற் றோன்றி
யுன்பிறப் பெல்லா மொழிவின் றுரைத்தலிற்
பிறந்தோ ரிறத்தலு மிறந்தோர் பிறத்தலு

மறந்தரு சால்பு மறந்தரு துன்பமும்
யானினக் குரைத்தபின் னிடர்வினை யொழிக்கக்
காயசண் டிகைவடி வானேன் காதல
வைவாள் விஞ்சையன் மயக்குறு வெகுளியின்
வெவ்வினை யுருப்ப விளிந்தனை யோவென
விழுமக் கிளவியின் வெய்துயிர்த் துப் புலம்பி
யழுதன ளேங்கி யயாவுயிர்த் தெழுதலுஞ்
செல்லல் செல்லல் சேயரி நெடுங்க
ணல்லியங் காரோன் றன்பாற் செல்ல
னினக்கிவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉ
மனக்கினி யாற்குநீ மகளாய தூஉம்
பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவாற்

கச. தலைமகன் - மணிமேகலாதெய்வம்.

கரு - கச. உவவனத்திற் கண்டபொழுது உதயகுமரன்பால் மணிமேகலைக்குக் காதலிருந்ததென்பதை, "புதுவோன் பின்றைப் போனதென் னெஞ்சம், இதுவோ வன்னாய் காமத் தியற்கை" (ந-ம் காதை, அக - கo) என்றும், "அவன்பா லுள்ள, நீங்காத தன்மை நினக்குமுண் டாதலின" (கo-ம் காதை; சஎ - சரு) என்றும் முன்வந்திருத்தலாலுணர்க.

கசு பிணிப்பறு மாதவன் - புத்தன்; பிணிப்பு - பற்று; "பிணிப்பறுத தோர்தம் பெற்றி யெய்தவும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, கoo.

கஎ - கஅ. தலைமகள் தோன்றி உய்த்துக் காட்டித் தோன்றி உணர்த்தவினென்க.

உo. சால்பு - அமைதி; இன்பமுமாம். மறம் - பாவம்.

கக - உo. உக-ம் காதை, கககூ.

உச. உருப்ப - கோபிக்க விளிந்தனையோ - இறந்தாயோ.

உரு - உச. உருப்ப வெகுளியின் விளிந்தனையோ.

உசு. விழுமக்கிளவி - துன்பத்தைப் புலப்படுத்தும் சொற்கள். வெய்துயிர்த்து - வெம்மையைப்போக்கி.

உசு. அயாவுயிர்த்து - நெட்டுயிர்ப்புக் கொண்டு. எழுதலும் - மணிமேகலை எழுதலும்.

மேல், மணிமேகலையைநோக்கிக் கந்திற்பாவை கூறுதலைச் சொல்லுவார்.

உஎ. செல்லல் செல்லல் - போகாதே போகாதே. சேயரிநெடுங்கண் - விளி.

உஅ. அல்லி - அகவிதழ். தாரோன் - உதயகுமரன்.

உகூ. மகனை - கணவனை.

கூo. மனைக்கினியார்க்கு - உதயகுமரனுக்கு. மகளாயதூஉம் - மனைவியானதும்.

உகூ - கூo. "நோதக வுண்டோ நும் மக னார்க்கு" எனக் கணவனை மகனென்று சிலப்பதிகாரம், கொலைக்களக்

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை.

கஅஎ

கண்ட பிறவியே யல்ல காரிகை
தடுமாறு பிறவித் தாழ்தரு தோற்றம்
விடுமாறு முயல்வோய் விழுமங் கொள்ளேல்
லென்றிவை சொல்லி யிருந்தெய்வ முரைத்தலும்
பொன்றிகழ் மேனிப் பூங்கொடி பொருந்திப்

பொய்யா நாவொடிப் பொதியிலிற் பொருந்திய
தெய்வ நீயோ திருவடி தொழுதேன்
விட்ட பிறப்பின் வெய்துயிர்த் தீங்கிவன்
றிட்டி விடமுணச் செல்லுயிர் போயது
நெஞ்சு நடுங்கி நெடுந்துயர் கூராயான்
விஞ்சையன் வாளி னிவன்விளிந் ததூஉ
மறிதலு மறிதியோ வறிந்தனை யாயிற்
பெறுவே னல்லனின் போரு ளீங்கென
வையரி நெடுங்க ணாயிழை கேளெனத்
தெயவக் கிளவியிற் றெய்வங் கூறுங்
காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரை
மாயமி ன் மாதவன் வருபொரு ளுரைத்து

காதையில் [அடி - கஎ] கூறியிருத்தல் காண்க.

௩௨. நீ அறிந்துகொண்ட முற்பிறப்பில் மட்டுமல்ல ; காணுதல - அறிதல்.

௨௯-௩௨. தோன்றிய தூஉம் ஆயதூஉம் கண்டபிறவியேயல்ல, பண்டை பண்டை பல்பிறப்புளவாமென வியைக்க.

௩௩. தாழ்தரு - தங்குகின்ற; அழுந்துகின்றவெனவுமாம்.

௩௪ விழுமம் - துன்பம்.

௩௫. சொல்லியுரைத்தல் - கூறிவிளக்குதல்; "அறைந்தனர் சாற்றும்" (சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, ௧௩) என்புழிப்போல.

௩௬. பூங்கொடி - மணிமேகலை.

மேல், மணிமேகலையின் வினாவும், கந்திற்பாவைகூறும் விடையும் கூறப்படும்.

௩௭. விட்டபிறப்பு - போனபிறப்பு. இவன் - உதயகுமரன்.

௩௯ - ௪௦. இவன் உயிர்போதற்குக் காரணமாகிய தீவினையையும்.

௪௧. யான் நெடுந்துயர் கூர; கூர-மிக.

௪௨. விளித்ததூஉம் - இறந்ததற்குக் காரணமாகிய தீவினையையும்.

௪௩. அறிதலுமறிதியோ - அறிதலும் செய்தியோ; இஃது, "உண்ணலு முண்ணேன் வாழலும் வாழேன்" (கலித்தொகை, பாலைக்கலி, ௨௨) என்பதுபோல் நின்றது.

௪௪. நல்ல நினது பெருங்கருணையை இவ்விடத்துப் பெறுவேன்; என்றது - நீகூறும் விடையைக்கேட்கும் விருப்பமுடையேனென்றவாறு என - என்று மணிமேகலை சொல்ல. 'பெறுவே னில்லேன்' என்றும் பாடம்.

௪௫. ஆயிழை - விளி.

௪௬. தெய்வம் - கந்திற்பாவை.

௪௭. கனா - கனாயில்.

௪௮. மாதவன் வருபொருள் - புத்தன் அவதரித்தலை. உலகத்திற் பாவங்கள் அதிகரித்தகாலந்தோறும் அப்பாவங்களைப்போக்கி அருளறத்தை நிலைநிறுத்தி உயிர்களை நிருவாணமடைவித்தற்பொருட்டுப் புத்தாவதாரமுண்டென்பது பௌத்தநூற்றுணிபு; "ஈரெண் ணூற்றோ டீரெட் டாண்டிற், பேரறி வாளன் றோன்றும்" (௧௨ - ம் காதை, ௭௭ - ௭௮) எனவும், "மறவிரு ளிரிய மன்னுயி ரே

மருளுடை மாக்கள் மனமாசு கழூஉம்
பிரம தருமனைப் பேணினி ராகி
யடிசிற் சிறப்பியா மடிகளுக் காக்குதல்
விடியல் வேலை வேண்டின மென்றலு
மாலைநீங்க மனமகிழ் வெய்திக்

காலை தோன்ற வேலையின் வரூஉ
௫௫ நடைத்திறத் திழுக்கி நல்லடி தளர்ந்து
மடைக்கலஞ் சிதைய வீழ்ந்த மடையனைச்
சீல நீங்காச் செய்தவத் தோர்க்கு

முற, வறவெயில் விரித்தாங் களப்பி லிருத்தியொடு, புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காறும்" (௨௧ - ம் காதை, ௧௬௫ - ௧௬௭) எனவும், "புலவன் முழுதும் பொய்யின் றுணர்ந்தோ, னுலகுயக் கோடற் கொருவன் றோன்று, மந்நா ளவனறங் கேட்டோ ரல்ல, தின்னாப் பிறவி யிழுக்கு நரில்லை" (௨௫ - ம் காதை, ௪௫-௪௮) எனவும், "கரவரும் பெருமைக் கபிலையம் பதியி, னளப்பரும் பாரமிதை யளவின்று நிறைந்து, துளக்கமில் புத்த ஞாயிறு தோன்றி" (௨௬ - ம் காதை, ௪௪ ௪௬) எனவும் இந்நூலுள்ளே பலவிடத்தும வருதல் காண்க.

௪௯. மருள் உடை மாக்கள் - மயக்கத்தையுடைய மனிதர் மனமாசு - காமவெகுளி மயக்கங்கள்; "வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக காட்சியென், றுள்ளத் தன்னி லுருப்பன மூன்றும்" (௩௦ - ம் காதை, ௭௦ - ௭௧) என்பதனாலுணர்க. கழூஉம் - கழுவும்.

௫௧. அடிகளுககு அடிசிற்சிறப்பு ஆக்குதலென்க

௫௨. விடியல் வேலை-நாள்வெயிற்காலம்; வைகறைப்பொழுதெனினும்பொருந்தும்.

௫௧ - ௫௨. அடிகளுக்கு அடிசிற்சிறப்பு விடியல்வேலையாகுதல் வேண்டினனென்று மடையனை நோக்கிக் கூறுதலும்.

௫௩. 'மாலைநீக்கி' என்றும் பாடம்.

௫௩. மாலை - இரவு.

௫௪. காலை-நாள்வெயிற்காலை. வரூஉ - வந்து.

௫௫. நடைத்திறத்து இழுக்கி - நடைவகையால வழுக்கி.

௫௬. மடைக் கலம் - சோற்றுப்பாத்திரம். மடையன் - சமையற்காரன்.

௫௭. சீலம் - பஞ்சசீலம்; தசசீலமுமாம்; கொல்லாமை = அஹிம்ஸை, பொய்சொல்லாமை = ஸத்தியம, களவின்மை = அஸ்தேயம், காமமின்மை = பிரமசரியம், இரவாமை = அஸங்கிரகம என்னும் இவை பஞ்சசீலம்; இவ்வைந்தனோடு உயர்ந்த ஆசனதது இருத்தலிடததலின்மை, சந்தனம் மாலை முதலியன தரியாமை, பொன்வெள்ளிகளைத் தீண்டாமை, பாடலாடல் விரும்பாமை, உதயத்திற்கு முன்பு புசித்தல் என்னும் ஐந்தும்சேரத் தசசீலமாம். பஞ்சசீலததுள், இரவாமை நின்ற நிலைக்களத்தின்கண் கள்ளுண்ணாமையைச்சேர்த்துக்கூறுவாரு முளர். இது, நீலகேசி விருத்திஸமயதிவாகரத்திற் கண்டது. கொல்லாமை, திருடாமை, வியபிசரியாமை பொய்கூறாமை, கள்ளுண்ணாமையென்னுமிவை பஞ்சசீல மென்றும், இவை இல்லறத்தார் எல்லோர்க்கும் உரியனவென்றும், இவ்வைந்தனோடு இரவில தூய்மையில்லாத உணவைப்புசியாமை, சந்தனமுதலிய மணமுள்ள பொருள்களை உபயோகியாமை, [illegible] பாய்மேலே

சஎ - இஉ. அடைகளாயில் உளாத்துக் கழுஉம் பிரமதருமணைப்பேணி விடியல்வேலையில் ஆர்த்தலை வேண்டினமென்றுமென்க

படித்தல் என்னும் மூன்றுஞ்சேர அஷ்டாங்கசீலமென்றும், இவை இல்லறத்தாரில் நிஷ்டாபரர்களுக்கே யுரியனவென்றும, இவ்வெட்டனோடு நாட்டியம் சாணமுதி

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை.

கஅக

வேலை பிழைத்த வெகுளி தோன்றத்
தோளுந் தலையுந் துணிந்துவே றாக
வாளிற் றப்பிய வல்வினை யன்றே
விராமலர்க் கூந்தன் மெல்லிய னின்னோ
டிராகுலன் றன்னை யிட்டக லாதது
தலைவன் காக்குந் தன்பொருட் டாகிய
வலைவெவ் வினையென்போ ரறியா
ரறஞ்செய் காத லன்பின னாயினு
மறஞ்செய் துளதெனின் வல்வினை யொழியா
தாங்கவ் வினைவந் தணுகுங் காலைத்
தீங்குறு முயிரே செய்வினை மருங்கின்
மீண்டுவரு பிறப்பின் மீளினு மீளு
மாங்கவ் வினைகா ணாயிழை கணவனை
யீங்கு வந்திவ் விடர்செய் தொழிந்த
தின்னுங் கேளா யிளங்கொடி நல்லாய்
மன்னவன் மகற்கு வருந்துதுய ரெய்தி
மாதவ ருணர்த்திய வாய்மொழி கேட்டுக்
காவல னின்னையுங் காவல்செய் தாங்கிடு

வியவற்றை விரும்பாமை, பொன் வெள்ளிகளைத் தொடாமையென்னும் இவ்விரண்டும்சேரத் தசசீலமென்றும், இப்பத்தும் துறவிகளுக்கேயுரியனவென்றும், இப்பத்தில் வியபிசரியாமை நின்றவிடத்திற் பிரமசரியம் கூறப்படுமென்றும் தர்மிகசூத்திர மென்னும் பௌத்தநூல் கூறும்.

ருஅ. பிழைத்தவெகுளி - தவறினமையால்வந்த கோபம்.

சுo. தப்பிய - வெட்டிய.

சுக. மெல்லியல் - விளி.

ருசு - சுஉ. இவ்வடிகளிற்போலவே, "மடைக்கலஞ் சிதைய வீழ்ந்த மடையனை, யுடற்றுணி செய்தாங் குருத்தெழும் வல்வினை, நஞ்சுவிழி யரவி னல்லுயிர் வாங்கி, விஞ்சையன் வாளால் வீட்டியதன்றே" என்று இராசமாதேவியை நோக்கி மணிமேகலை கூறியதாகப் பின்புவருதல் காண்க; உங-ம் காதை, அஉ-அரு.

சுங. தலைவன் - கடவுள். காக்கும் - காப்பான்; தடுப்பானென்றபடி.

சுங - சுச. வினையைத் தலைவன் காக்குமென்போர் அறியாரென இயைக்க, செய்தவன் நுகர்ந்தாலன்றி வினை தொலையாதென்றவாறு.

சுரு. 'அறஞ்செய் காதல னன்பினனாயினும்' என்றும் பாடம்.

சுசு. மறம் செய்துளதெனின்-பாவம் செய்யப்பட்டிருப்பின். வல்வினை-சுட்டு.

சுஅ. தீங்கு - துன்பம்.

எo. அவ்வினை - மடையனை வெட்டியபாவம். கணவனை - உதயகுமரனை.

எo - எக. அவ்வினை ஈங்குவந்து உன் கணவனை இவ்விடர் செய்தொழிந்ததென்க.

இனி, மணிமேகலைக்குப்பின் வருவனவற்றைக் கந்திற்பாவைதெய்வம் கூறுதல் கூறப்படும்.

எங. மகற்கு - உதயகுமரன் இறந்ததற்காக.

எச. உணர்த்தியவன் ஒருவனாயினும் உரைக்கவந்தோர் பலராதலின் 'மாதவருணர்த்திய' என்றார். 'மாதவருணர்த்த' என்றும் பாடம். வாய்-உண்மை.

எரு. காவல் செய்தாங்கிடும் - சிறையில வைப்பான். 'காதலி நின்னையும்' என்றும் பாடம்.

மிடுசிறை நீக்கி யிராசமா தேவி
கூட வைக்குங் கொட்பின னாகி
மாதவி மாதவன் மலரடி வணங்கித்

தீது கூறவவ டன்னொடுஞ் சேர்ந்து
மாதவ னுரைத்த வாய்மொழி கேட்டுக்
காதலி நின்னையுங் காவ னீக்குவ
ளரசாள் செல்வத் தாபுத் திரன்பாற்
புரையோர்ப் பேணிப் போகலும் போகுவை
போன லவனொடும் பொருளுரை பொருந்தி
மாநீர் வங்கத் தவனொடு மெழுந்து
மாயமில் செய்தி மணிபல் லவமெனுந்
தீவகத் தின்னுஞ் சேறலு முண்டாற
தீவ திலகையிற் றன்றிறங் கேட்டுச்
சாவக மன்னன் றன்னா டடைந்தபி
னாங்கத் தீவமவிட் டருந்தவன் வடிவாய்ப்
பூங்கொடி வஞ்சி மாநகர் புகுவை
யாங்கந் நகரத் தறிபொருள் வினவு

---

௭௬. இராசமாதேவி - பட்டமகிஷி.
௭௭ கொட்பு - கொள்கை.
௭௮. மாதவன் - அறவணவடிகள்.
௭௯. தீது - மணிமேகலை சிறையில வைக்கப்பட்டிருத்தல்.
௮0. வாய்மொழி-உண்மைமொழி.
௭௬-௮௧. இராசமாதேவி நீக்கிக கொட்பினளாகிக கேட்டு நின்னைக காவல் கருக்கூறும் உபதேசமொழிகளைக்குறித் துநின்றது. பொருந்தி - கேட்டு. அம மொழிகளாவன, "அறனு மறனு மநித தமு நிததத, திறனுக துக்கமுஞ் செவ லுயிர்ப் புகலிலுஞ், சார்பிற் றோறறமுஞ் சார்பறுத் துய்தியு, மாரிய னமைதியும்" (௨௫ - ம் காதை, ௬ - ௬) என்பவை கள்.

நீக்குவனென்க.

அஉ. ஆபுத்திரனென்றது புண்ணிய ராசனை; இது, "நாக புரமிது நன்னக ரான்வோன், பூமிசந் திரன்மகன் புண் ணிய ராசன்" (உச - ம் காதை, கஎ0 - ககக) என்று தருமசாவகன் மணிமேக லைக்குக் கூறியவாற்றா லுணரப்படும்; புண்ணியராசனை ஆபுத்திரனென்றே இந்நூலிற் பெரும்பாலும் வழங்குவர்.

அங. புரையோர் - சங்கத்தார்; புரை- உயர்ச்சி. போகலும் போகுவை - போ குதலுஞ்செய்வை. 'போக்கலும் போக் கும்' என்றும் 'போகினும் போகுவை' என்றும் பாடம்.

அச. பொருளுரை - தருமபதம்; என் றது, நாகபுரத்தின் பக்கத்ததாகிய சோ லையிலுள்ள தருமசாவகனை ஆபுத்திரனு

அரு - அஎ. மணிமேகலை நாகபுரத்தி லிருந்து ஆகாயவழியேபோந்து மணிப ல்லவத்தையடைந்தாளென்றும், ஆபுத்தி ரன் கப்பல்வழியேவந்து அத்தீவத்தை அடைந்தானென்றும் உரு-ம காதையிலு ள்ள உகூ-ம் அடிமுதலியவற்றால் விளங் குதலால், 'வங்கத் தவனொடு மெழுந்து' என்பதற்குப் பின்பு கப்பலேறி மணி பல்லவத்தை யடைவோனாகிய ஆபுத்தி ரனினின்று நீங்கி ஆகாயவழியேயெழுந் தெனப் பொருள்கொண்டு எழுந்து சேற லுமுண்டெனவியைக்க. அவனொடு மெ ன்பது, ஐந்தாவதன்மயக்கம.

அகூ. சாவகமன்னன் - சாவகநாட்டர சனாகிய ஆபுத்திரன்.

கூ0. தீவம் - மணிபல்லவம்.

கூ௩. யஞ்சிமாநகர் - கருவூர்; இது

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை.

ககூ

மோங்கிய கேள்வி யுயர்ந்தோர் பலரா
லிறைவ னெங்கோ னெவ்வுயி ரனைத்து
முறைமையிற் படைத்த முதல்வனென் போர்களுந்
தன்னுரு வில்லோன் பிறவுருப் படைப்போ
னன்றே யிறைவ னாகுமென் போர்களுந்
துன்ப நோன்பித் தொடர்ப்பா டறுத்தாங்
கின்பவுல குச்சி யிருத்துமென் போர்களும்
பூத விகார புணர்ப்பென் போர்களும்

பல்வேறு சமையப் படிற்றுரை யெல்லா
மல்லியங் கோதை கேட்குறு மந்நா
ளிறைவனு மில்லை பிறந்தோர் பிறவா
ரறனோ டென்னையென் றறைந்தோன் றன்னைப்
பிறவியு மறவியும் பெற்றியி னுணர்ந்த
நறுமலர்க் கோதை யெள்ளினை நகுதி
யெள்ளினை போலு மிவ்வுரை கேட்டிங்
கொள்ளிய துரையென வுன்பிறப் புணர்த்துவை
யாங்குநிற் கொணர்ந்த வருந்தெய்வ மயக்கக்
காம்பன தோளி கனாமயக் குற்றனை
யென்றவ னுரைத்து மிளங்கொடி நல்லா
யன்றென் றவன்முன் னயர்ந்தொழி வாயலை

சேரர்களுடைய இராசதானி; மலைநாட்டிலுள்ளது.

கூச - கூரு. படைத்த முதல்வனே இறைவன் எங்கோன் எனபோர்களுமென்க; இவர்கள பிரஹ்மவாதிகள்; "பேருலகெல்லாம் பிரம வாதியோர், தேவனிட்ட முட்டை யென்றனன்" (உஎ - ம் காதை, கூசு-கூஎ) என்றுவருதல் காண்க. இவர்களை இரணிய கருப்பவாதிகளென்றுங்கூறுவர்.

கூசு. 'தானுருவிலலோன்' என்றும் பாடம்.

கூசு - கூஎ. என்போர்கள் அத்துவைதவாதிகள்.

கூஅ. நோன்பு - கன்மங்கள். இத்தொடர்ப்பாடு - இந்தப்பந்தங்கள். 'நோன்பிற் றொடர்ப்பாடு' னெறம் பாடம்.

கூஅ - கூகூ. கோன்பு அறுத்து இருத்துமென்போர்கள் - கர்மப்ரஹ்மவாதிகள்.

க00. புணர்ப்பென்போர்கள் - பூதவாதிகள்.

கூச - க00. இவ்வடிகளிற்கூறிய சமய இலக்கணங்களுட் சிலவும், இன்னும் பலவும இந்நூல் உஎ - ம் காதையால் விளஙகவுணரப்படும்.

க0ச. அறனோடு என்னை - தருமத்தாலவரும் பயன்யாது. அறைந்தோன - உலோகாயதன்.

க0ரு. அறவி - தருமத்தோடு பொருந்தியவழி.

க0சு. என்னினை நகுதி - இகழ்ந்துசிரிப்பாய்.

க0ச - க0சு. அறைந்தோன் றன்னை என்னினை நகுதி.

க0எ. இவ்வுரைகேட்டு என்னினைபோலும். 'என்னுரை கேட்டிங்கு' என்றும் பாடம்.

கக0. 'காம்பிணைத்தோளி' என்றும் பாடம்.

ககஉ. அயர்ந்தொழிவாயலை - மறந்தொழியாய்.

தீவினை யுறுதலுஞ் செத்தோர் பிறத்தலும்
வாயே யென்று மயக்கொழி மடவாய்
வழுவறு மரனு மண்ணுங் கல்லு
மெழுதிய பாவையும் பேசா வென்ப
தறிதலு மறிதியோ வறியாய் கொல்லோ
வறியா யாயி னுங்கது கேளாய்

முடித்துவரு சிறப்பின் மூதூர் யாங்கணுங்
கொடித்தேர் வீதியுந் தேவர் கோட்டமு
முதுமர விடங்களு முதுநீர்த் துறைகளும்
பொதியிலு மன்றமும் பொருந்துபு நாடிக
காப்புடை மாநகர்க் காவலுங் கண்ணி
யாப்புடைத் தாக வறிந்தோர் வலித்து
மண்ணினுங் கல்லினு மரத்தினுஞ் சுவரினுங்
கண்ணிய தெய்வதங் காட்டுநர் வகுக்க
வாங்கத் தெய்வத மவ்விட நீங்கா
வூன்கணி னார்கட் குற்றதை யுரைக்கு
மென்றிறங் கேட்டியோ விளங்கொடி நல்லாய்
மன்பெருந் தெய்வ கணங்களி னுள்ளேன்
றுவதிக னென்பேன் றொன்றுமுதிர் கந்தின்
மயனெனக் கொப்பா வகுத்த பாவையி
னீங்கேன் யானென் னிலையது கேளாய
மாந்த ரறிவது வானவ ரறியா

ககங. உக - ம் காதை, கக - உ0

ககச. வாயே - உண்மையே. 'மடக்கொடி மடவாய்' என்றும் பாடம்.

ககடு. உக - ம் காதை, கஉடு.

ககஎ. அறிதலு மறிதியோ - அறிதலும் செய்தியோ.

கஉ0. தேவர் கோட்டம் - தேவர்கோயில்.

கஉக. முதுமரம் - பழையமரம்.

கஉங. காவலுங்கண்ணி - காவலையுங்கருதி.

கஉச. யாப்புடைத்தாக - உறுதியுடைத்தாக. வலித்து - எண்ணி.

கஉக. தெய்வதங்காட்டுநர் - தெய்வத்தை நிறுத்துவோர்; உஉ - ம் காதை, கஉக. 'கண்ணிய வுருவங் காட்டுநர் வருத்த' என்றும் பாடம்.

கஉஅ. ஊன்கணினர்கட்கு - மானிடர்களுக்கு.

மேல்வருவன, மணிமேகலைக்குத் தன் துவரலாற்றைக் கந்திற்பாவை கூறுங் கூற்று.

கஉகூ. கேட்டி - கேட்பாய்.

கஙக. துவதிகனென்பேன் - துவதிகனென்று பெயர் கூறப்படுவேன். தொன்று முதிர் - கந்து - பழைமை முதிர்ந்த தூண்.

கஙஉ. மயன் - தெய்வத்தச்சன்; அசுரத்தச்சனென்றுங்கூறுவர்; கந்திற்பாவை இருத்தற் கிடமாகிய சக்கரவாளக் கோட்டமும் மயனாற்செய்யப்பட்டதென்ற இந்நூல் சு - ம் காதை, ககஉம் அடிமுதலியவற்றால் தெரிகின்றது. 'பாவையை' என்றும பாடம்.

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை.

ககக.

சோவியச் சேனனென் றுறுதுணைத் தோழ
னாவதை யிந்நகர்க் காருரைத் தனரோ
வவனுடன் யான்சென் றுடட மெல்லா
முடனுறைந் தார்போ லொழியா தெழுதிப்
பூவும் புகையும் பொருந்துபு புணர்ந்து
நாநனி வருந்தவென் னலம்பா ராட்டலின்
மணிமே கலையான் வருபொரு ளெல்லாந்
துணிவுட னுரைத்தே னென்சொற் றேறெனத்
தேறே னல்லேன் றெய்வக் கிளவிக

ளீறு கடைபோக வெனக்கரு ளென்றலுங்
துவதிக னுரைக்குஞ் சொல்லலுஞ் சொல்லுவேன்
வருவது கேளாய் மடக்கொடி நல்லாய்
மன்னுயிர் நீங்க மழைவளங் கரந்து
பொன்னெயிற் காஞ்சி நகர்கவி னழிய
வாங்கது கேட்டே யாருயிர் மருந்தா
யீங்கிம் முதியா ளிடவயின் வைத்த
தெய்வப் பாத்திரஞ் செவ்வியின் வாங்கித்
தையனிற் பயந்தோர் தம்மொடு போகி
யறவணன் றானு மாங்குள னாதலிற்
செறிதொடி காஞ்சி மாநகர் சேர்குவை
யறவண னருளா லாய்தொடி யவ்வூர்ப்
பிறவண மொழிந்துநின் பெற்றியை யாகி
வறனோ டுலகின் மழைவளந் தரூஉ

கஙரு. ஓவியச்சேனன்-சித்திரசேனன்.

கஙஎ. அவனுடன் - சித்திரசேனனுடன். ஆடிடம் - விளையாடுமிடம்.

கஙகூ. 'கொணர்ந்து' என்றும் பாடம்.

கசஉ. தேறெனை - தெளிவாயென்று கந்திற்பாவைசொல்ல.

மேல்வருவன மணிமேகலைகூற்று.

கசங. தெய்வக்கிளவிகளைத் தேறேனல்லேன்; தெளிவேனென்றபடி.

கசச. ஈறு கடைபோக-மரணம் இறுதியாக; "கடைபோகச் செல்வமுய்த் தார்" என்பது நாலடியார், மெய்ம்மை, க. என்றலும்-என்று மணிமேகலை சொல்லலும்.

மேல்வருவன கந்திற்பாவைகூற்று.

கசரு. உரைக்கும் - முற்று. சொல்லலுஞ் சொல்லுவேன்-யான் சொல்லுதலையுஞ் செய்வேன்.

கசஎ. நீங்கக் கரந்து - நீங்கும்படி மறைந்து.

கரு0. முதியாள் - சம்பாபதி.

கருஉ. நிற்பயந்தோர் - மாதவியும் சுதமதியும்.

கருங. ஆங்கு - காஞ்சிநகரில்.

கருச. செறிதொடி - விளி.

கருங - கருச. ஆங்குளனுதலிற் சேர்குவை.

கசங - கருச. அதுகேட்டு வாங்கிக் காஞ்சிமாநகர் சேர்குவையென்க.

கருசு. பிறவணமொழிந்து - ஆணுருவொழிந்து; வேற்றுமதப் பற்றொழிந்தென்றுமாம்.

கருஎ. வறன் ஓடு உலகில் - வறட்காலம் பரந்த உலகத்தில்.

மறனோ டேக்கி யாருயி ரோம்புவை
யாய்தொடிக் கவ்வூ ரறனொடு தோன்று
மேது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள
பிறவற முரைத்தோர் பெற்றிமை யெல்லா
மறவணன் றனக்குநீ யுரைத்த வந்நாட்
டவமுந் தருமமுஞ் சார்பிற் றோற்றமும்
பவமறு மார்க்கமும் பான்மையி னுரைத்து
மறவிரு ளிரிய மன்னுயி ரேமுற
வறவெயில் விரித்தாங் களப்பி லிருத்தியொடு
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காறுஞ்
செத்தும் பிறந்துஞ் செம்பொருள் காவா

வித்தல நீங்கே விளங்கொடி யா னுந்
தாயரு நீயுந் தவறின் ருக
வாய்வ தாகநின் மனப்பாட் டறமென
வாங்கவ னுரைத்தனு மவன்மொழி பிழையாய்
பாங்கிய னல்லறம் பலவுஞ் செய்தபின்
கச்சிமுற் றத்து நின்னுயிர் கடைகொள

கடுஅ. அறனோடு - அமுதசுரபி.

கடுஎ-கடுஅ. கடு-ம் காதை, ருக-ருச.

கசுக. பிறவறமுரைத்தோர் - வஞ்சி நகரத்தில் மற்றைச் சமயதருமங்களைச் சொன்னோருடைய.

கசுக சார்பு - துவாதசநிதானம்; அவை, "பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவுரு, வாயி லூறே நுகர்வே வேட்கை, பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப் பய, னிற்றென வகுத்த வியல்பீ ராறும்" என்பன; உச - ம் காதை, க0ரு - க0அ; கூ0 - ம் காதை, சரு - சஅ. இவற்றின் இயல்பு, கூ0 - ம் காதையில் விளங்கக் கூறப்படும்.

கசுச. பவம் - கருமங்களின்கூட்டம்; "பவமெனப் படுவது கரும வீட்டம்" (கூ0 - ம் காதை, கசு) என வருதல் காண்க. 'உரைத்தவன்' என்றும் பாடம்.

கசுரு. மறவிருள் - பாவமாகிய இருட்டு. எம் உற - நிருவாணமாகிய இன்பத்தை அடையும்படி; எம் - இன்பம்.

கசுசு. இருத்தி - அணிமாதியோக சித்திகளெட்டும்; "சித்திறத் தார்க்கு மிருத்தியுஞ் செய்குவம்" என்று பின்னும் வருதல்காண்க; உக - ம் காதை, கக. சித்தி என்பதவொன்பதென்று கூறுதலுமுண்டு; "எணபத்தொன் பதசித்தியில பினு லுளவென்று, பண்பொருந்த நுண பொருளைப் பாசறியப் பகர்ந்தனவே" என்று வருதல்காண்க; இரு,. வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், சக - ம கலித்துறை யசாரணத்திற் கண்டது.

கசுஎ. தோன்றுஙகாறும் - தோன்றுமளவும்.

கசுஅ. செம்பொருள் - தருமம்; மெய்யுணர்ந்தார் நெறிசெலலாஞ் செம்மையுடைத்தாய்த் தோன்றலின், இப்பெயர் பெற்றது; "செம்பொருள் கணடார்வாய்ச் சொல்" என்பது திருக்குறள், கக. காஉா - சாத்து.

கசுகூ. இததலம்-இக்காஞ்சிநகரத்தை. 'இத்திற நீங்கேன்' என்றும பாடம்.

கஎக. அறம் வாய்வதாக.

கஎஉ. அவன் - அறவணன். பிழையாய் - தப்பாயாய்.

கசுச - கஎஉ. அவன் உரைத்த நின் மனப்பாட்டறம் வாய்வதாகவென வுரைத்தலும்.

கஎரு. நலலறம் - காருண்யம்.

கஎச. கச்சிமுற்றம் - காஞ்சிநகரிடம். கடை - முடிவு.

வுத்தா மகதத் துறுபிறப் பெல்லா
மாண்பிறப் பாகி யருளற மொழியாய்
மாண்பொடு தோன்றி மயக்கங் களைந்து
பிறர்க்கற மருளும பெரியோன் றனக்குத்
தலைச்சா வகனுய்ச் சார்பறுத் துய்தி
யின்னுங் கேட்டியோ நன்னுதன் மடந்தை
பூங்க ணொங்கிய வுரவோன் றன்னை
வாங்குதிரை யெடுத்த மணிமே கலாதெய்வஞ்
சாது சக்கரற் காரமு தீத்தோ
யீது நின்பிறப் பென்பது தெளிந்தே
யுவவன மருங்கி னின்பாற் றோன்றி
மணிபல லவத்திடைக் கொணர்ந்தது கேளெனத்
துவதிக னுரைத்தலுந் துயர்க்கட னீங்கி
யவதி யறிந்த வணியிழை நல்லாள்
வலையொழி மஞ்ஞையின் மனமயக் கொழிதலு
முலகுதுயி லெழுப்பினன் மலர்கதி ரோனென.

கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை முற்றிற்று.

கஎ௬. உததரமகதம் - வடமகதநாடு.
கஎ௭. ஒழியாய் - நீங்காயாய்.
கஎ௮. பெரியோன் - புததன்.
கஎ௯. தீலச்சாவகனுய் - முதன்மா ணாக்கனுய், சாவகன்=ஸ்ராவகன் - கேட் பவன்; "தரும சாவகன றன்னடி வண ங்கி" என்பர் பின்னும்; உ௯ - ம் காதை, உ. சார்பு - பன்னிருநிதானம். உய்தி - பிழைப்பாய்.
க௮க. உன்குலத்தில் முன்பு அறத் தால் உயர்ச்சியுற்றிருந்த அறிவுடையோ னுகிய ஒருவனே; ஊங்கண் - முன்பு; "தூங்கெயி லெறிந்தநின் னூங்கணோர் நினைப்பின்" என்பது புறநானூறு, ௩௯. "போந்தைக் கண்ணிநின் னூங்கணோர் மருங்கிற், கடற்கடம் பெறிந்த காவ லன்" என்பது சிலப்பதிகாரம், ௩௫கற் காதை, க௯௮ - க௯௯.
க௮உ. திரை எடுத்த - அழுந்தி இற வாவண்ணம் கடலினின்றும் எடுதத. எடுததகதையை, சிலப்பதிகாரம், அ டைக்கலக்காதை, உ௮ - ம் அடி முதலி யவற்றிற் காண்க.
க௮௩. சாதுசக்கரற்கு - சாது சக்கர னென்னுமுனிவனுக்கு.
க௮௪. ஈது - இத்தன்மையையுடை யது.
க௮௮. அவதி - எல்லை.
க௯௦. மலர்கதிரோன் - வினைத்தொ கை.
க - க௯௦. குழவி எழுந்து கேட்டு எழுந்து நீங்கி வெய்துயிர்ததுப் புலம்பி அழுதேங்கி அயாவுயிர்த்தெழுதலும், இருந்தெய்வம் உரைத்தலும், பூங்கொடி பொருந்தி 'நின்பேருண் பெறவேன்' என, தெய்வங்கூறும்; அங்ஙனங்கூறுந் தெய்வம் 'என்சொற்றேறு' என, மணி மேகலை 'எனக்கு அருள்' என்றலும் துவதிகனுரைக்கும்; அங்ஙனமுரைக்குந் துவதிகன் உரைததலும், நல்லாள்நீங்கி மயககொழிதலும், கதிரோன் துயிலெ ழுப்பினனென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்திரண்டாவது
சிறைசெய்காதை.

[இருபத்திரண்டாவது மணிமேகலைபொருட்டால் மடிந்தான் உதயகுமா னென்பது மாதவர்வாய்க்கேட்ட மன்னவன் மணிமேகலையை மந்திரியாகிய சோழிகவேணுதியாற் காவல்கொண்டபாட்டு.]

கடவுண் மண்டிலங் காரிருள் சீப்ப
நெடுநிலைக் கந்தி னின்ற பாவையொடு
முதியோள் கோட்டம் வழிபடல் புரிந்தோ
ருதைய குமாரற் குற்றதை யுரைப்பச்
சாதுயர் கேட்டுச் சக்கர வாளத்து
மாதவ ரெல்லா மணிமே கலைதனை
யிளங்கொடி யறிவது முண்டோ விதுவெனத்
துளங்கா தாங்கவ ளுற்றதை யுரைத்தலு
மாங்கவ டன்னை யாருயிர் நீங்கிய
வேந்தன் சிறுவனொடு வேறிடத் தொளித்து
மாபெருங் கோயில் வாயிலுக் கிசைத்துக
கோயின் மன்னனைக் குறுகினர் சென்றீங்
குயர்ந்தோங் குச்சி யுவாமதி போல
நிவந்தோங்கு வெண்குடை மண்ணக நிழற்செய
வேலுங் கோலு மருட்கண் விழிக்க
தீதின் றுருள்கநீ யேந்திய திகிரி

க. கடவுண்மண்டிலம் - சூரியன்.

ரு. முதியாள் - சம்பாபதி.

க - ச. பாவையொடு கோட்டத்தை வழிபடல்புரிந்தோர் உற்றதை முனிவர்க்கு உரைப்ப.

ரு. சாதுயர் - உதயகுமரனிறந்ததுன்பம்.

சு. மணிமேகலையைநோக்கி.

எ. இளங்கொடியென்பது முன்னிலைக்கண்வந்தது. இது - உதயகுமரனிறந்தது. என - என்று முனிவர்கேட்ப-

ரு - எ. மாதவரெல்லாம் மணிமேகலையைநோக்கி இதனை நீ அறிவது முன்டோவென.

அ. துளங்காது - நடுங்காது.

இனி, சக்கரவாளக் கோட்டத்துள்ள முனிவர் அரசனையடைந்து உதயகுமரன் இறந்தது மொழிதல கூறப்படும்.

கக. வாயில் - வாயில்காப்போர்.

கரு. உவாமதி - பூர்ணசந்திரன்.

கச. செய - வியங்கோள்.

கசு. திகிரி நீ நின்று உருள்க; நீது இடையுறு.

நினக்கென வரைந்த வாண்டுக ளெல்லா
மனக்கினி தாக வாழிய வேந்தே
யின்றே யல்ல விப்பதி மருங்கிற்
கன்றிய காமக் கள்ளாட் டயர்ந்து
பத்தினிப் பெண்டிர் பாற்சென் றணுகியு
நற்றவப் பெண்டிர் பின்னுளம் போக்கியுந்
தீவினை யுருப்ப வுயிரீறு செய்தோர்
பாராள் வேந்தே பண்டும் பலரான்
மன்மருங் கறுத்த மழுவா ணெடியோன்
றன்முன் றோன்ற றகாதொழி நீயெனக்
கன்னி யேவலிற் காந்த மன்னவ
னிந்நகர் காப்போர் யாரென நினைஇ
நாவலந் தண்பொழி னண்ணார் நடுக்குறக்
காவற் கணிகை தனக்காங் காதல

னிகழ்ந்தோர் காயினு மெஞ்சுத லில்லோன்
சுகந்த ஞமெனக் காதலிற் கூஉ

கஎ. வளாந்த - எல்லேயிட்ட.

கஅ. இனிது - பன்மையொருமை மயக்கம்.

காமமிகுதியாற் கொலேயுண்ட உதய குமரன்பொருட்டு வருந்தா வண்ணம், முற்காலத்து அந்நகரத்திற் காமமிகுதி யால் தீங்கிழைத்துக்கொலேயுண்ட இரு வருடைய சரிததிரங்களே அம்முனிவர்க ளுள் ஒருவர் அரசனுக்குக் கூறுதல் மேற்கூறப்படும்.

உ0. கன்றிய - அடிப்பட்ட; "காமமே கன்றி நின்ற" என்பது சீவகசிந்தா மணி, நாமகளிலம்பகம், கஅக. அயர் ந்து-செய்து. காமக்கள்ளாட்டு :—கஅ-ம் காதை, அஅ ; உடு - காதை, கூக.

உஉ. நற்றவப்பெண்டிர் - நல்ல தவஞ்செய்யுமகளிர் ; நற்றவம் - வீடுபெ றுதற்குச் செய்யுந் தவமுமாம் ; "நற்ற வஞ்செய் வார்க்கிடந் தவஞ்செய் வாா க்கு மஃதிடம்" என்பது சீவகசிந்தா மணி, நாமகளிலம்பகம், ௬அ.

உ௩. பண்டும், உம்மை-எதிரதுதழீஇ ய எச்சப்பொருளது.

உடு. மன்மருங்கறுத்த - இராசகுல த்தை இல்லேயாக்கின ; "சூர்மருங் கறு த்த மொய்ம்பின் மதவலி" என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, உஎடு. மழுவா ணெடியோன் - பரசுராமன் ; மழுவாள் - மழுவாகிய வாள்.

உஎ. கன்னி - துர்க்கை ; சம்பாபதியு மாம். காந்தமன்னவன் - காந்தனென் னும் பெயரையுடைய அரசன்.

உஅ இந்நகரென்றது, காவிரிப்பூம் பட்டினததை. நினைஇ - நினைந்து.

உக. நாவலந்தண்பொழில் - சம்புத் தீவில். நண்ணார் - பகைவர்.

௩0. காவற்கணிகை - களததாடுங்கூ த்தி; இராக்கிடைப் பெண்டென்பர் சில ப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர்; இக் திரவிழவூரெடுத்தகாதை, ௬0 - ம் அடிக் குறிப்பைப் பார்க்க. இவள் அரசன் காமக்கிழத்திபோலும். காதலன்-மகன்.

௩க. எஞ்சுதல் - குறைதல். 'இகந் தோர்க் கீாயினும்' என்றும் பாடம்.

உக - ௩க. நண்ணார் இகழ்ந்தோராய் நடுக்குறக்காயினும் எஞ்சுதலில்லோன்.

௩உ. ககந்தஞமென - ககந்தன் காத்த ற்குரியனுவானென்று நினைந்து. கூஉய்- அழைத்து.

௩0 - ௩உ. காதலனும் எஞ்சுதலில்லோ னுமாகிய ககந்தனென்க.

மேல்வருவது, ககந்தனேநோக்கி அர சன் கூறுங்கூறறு.

யரசா ளுரிமை நின்பா லின்மையிற்
பரசு ராமனின் பால்வந் தணுகா
னமர முனிவ னகத்தியன் றனாது
துயர்நீங்கு கிளவியின் யான்றோன் றளவுங்
ககந்தன் காத்தல் காகந்தி யென்றே
யியைந்த நாம மிப்பதிக் கிட்டங்
குள்வரிக் கொண்டவ் வுரவோன் பெயர்நாட்
டெள்ளுநீர்க் காவிரி யாடினள் வரூஉம்
பார்ப்பனி மருதியைப் பாங்கோ ரின்மையின்
யாப்பறை யென்றே யெண்ணின னாகிக்
காவிரி வாயிலிற் ககந்தன் சிறுவ
னீவா வென்ன நேரிழை கலங்கி
மண்டிணி ஞாலத்து மழைவளந் தரூஉம
பெண்டி ராயிற் பிறர்நெஞ்சு புகாஅர்
புக்கேன் பிறனுளம் புரிநூன் மார்பன்
முத்தீப் பேணு முறையெனக் கில்லென
மாதுய ரெவ்வமொடு மனையகம் புகாஅள்
பூத சதுக்கம் புக்கனள் மயங்கிக்
கொண்டோற் பிழைத்த குற்றந் தானிலேன்

௫௫. சுகந்தன் கணிகைமகனாதலின், அவன்பால் அரசவுரிமை இலதாயிற்று.

௫௬. அமரமுனிவனாகிய அகத்தியன்.

௫௬-௫௭. இம்மன்னவன் அகத்திய முனிவர்பாற் பத்திமையுடையனாதலை, "கஞ்ச வேட்கையிற் காந்தமன் வேண்ட, அமர முனிவ னகத்தியன் றனாது, கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை" (பதிகம், ௧௦-௧௨) என்பதனாலுணர்க.

௫௭. சுகந்தன் - அண்மைவிளி. காத்தல் - வியங்கோள்; 'என்று கூறி' என வருவிக்க. 'சுகந்தன் காத்தலின்' என்றும் பாடம்.

௫௫. உள்வரிக்கொண்டு - வேற்றுருவங்கொண்டு. நாள் - நாளில்.

இனிக் கூறப்படுவது, பத்தினிப்பெண்டிர்பாற்சென்றணுகித் தீங்குற்றோன் கதை.

௬௨. யாப்பறை - உறுதியற்றவன். 'எள்ளினனாகி' என்றும் பாடம்.

௬௩. காவிரிவாயிலில் - காவிரிக்கரையின் திருமுகத்துறைகழிகின்றவாயிலில்; "காவிரி வாயிற் கடைமுகங் கழிந்து" என்பது சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, ௧௧.

௬௪. என்ன - என்றுகூற. நேரிழை - மருதி.

௬௭. பிறனுளம்புக்கேனென்க. இக்கருத்தைத்தழுவி, சிலப்பதிகாரம், மங்கலவாழ்த்துப் பாடலிலுள்ள "தீதிலா வடமீன்" என்பதில் 'தீது' என்பதற்கு 'பிறர்நெஞ்சு புகுதல்' என்று அடியார்க்கு நல்லார் பொருள்செய்திருத்தல் காண்க. புரிநூன்மார்பனென்றது தன் கணவனாகிய அந்தணனை.

௬௮. மாதுயரெவ்வம் - மிக்கதுன்பம். புகாஅள் - புகாளாய்.

௭௦. பூதசதுக்கம் - தவமறைந்தொழுகுந் தன்மையிலாளர்முதலிய அறவகையினரைப் பாசத்தாற்கட்டிப் புடைத்துண்ணும் பூதநிற்றலையுடைய சதுக்கம்; சதுக்கம் - நாற்சந்தி. பூதசதுக்கத்தின் வரலாற்றைச் சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, ௧௨௮-ம் அடிமுதலியவற்றாலுணர்க.

௭௩. கொண்டோன் - கணவன்.

௨௨.—சிறைசெய்காதை.

கண்டோர் நெஞ்சிற் கரப்பெளி தாயினேன்
வான்றரு கற்பின் மனையறம் பட்டேன்
யான்செய் குற்றம் யானறி கில்லேன்
பொய்யினை கொல்லோ பூத சதுக்கத்துத்
தெய்வ நீயெனச் சேயிழை யரற்றலும்
மாபெரும் பூதந் தோன்றி மடக்கொடி

நீகே ளென்றே கேசிழைக் குரைக்குந்
தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறாய்
பிசியு நொடியும் பிறர்வாய்க் கேட்டு
விசிபிணி முழவின் விழாக்கோள் விரும்பிக்
கடவுட் பேணல கடவியை யாகலின்
மடவர லேவ மழையும் பெய்யாது
நிறையுடைப் பெண்டிர் தம்மே போலப்
பிறர்நெஞ்சு சுடூஉம் பெற்றியு மில்லை
யாங்கவை யொழிகுவை யாயி னாயிழை
யோங்கிரு வானத்து மழையுநின் மொழியது
பெட்டாங் கொழுகும் பெண்டிரைப் போலக்
கட்டா துன்னையென் கடுந்தொழிற் பாச

---

௫௨. கரப்பு - ஒளித்தல்.

௫௩. வான்றருகற்பு - மழையைதத ரும் கற்பு. மனையறமபட்டேன் - இல்லறத்திற்குத் துணையாக நிற்றலை ஒழிந்தேன்.

௫௪. யானறிஇல்லேன்-யானறியேன்.

௫௫. பொய்யினைகொல்லோ - பொய் நொடி - பொருளொடு புணர்ந்த நகை மொழி. 'கேட்டும்' என்றும் பாடம்.

௬௩. விசிபிணிமுழவின் விழா - கட்டப்பட்ட கட்டினையுடைய முழவினையுடைய விழா. 'விரும்பியும்' என்றும் பாடம்.

௬௪. கடவியையாகலின் - கடப்பா

ம்மையை யுடையாயோ ; 'போயினை கொல்லோ' என்றும் பாடம்.

௫௫ - ௫௬. நீ இல்லையாயினையோ.

௫௭. பூதம் - சதுக்கப்பூதம். 'மாபெருந் தெய்வம்' என்றும் பாடம்.

௫௯ - ௬0. தீநுக்குறள், ௫௯. 'தொழுமவன்' என்றும் பாடம்.

௬௧. பொய்யில்புலவன் - திருவள்ளுவர். பொருளுரை - பொருளையுடைய சொல்; தருமவார்த்தையுமாம். தேறாய்- தெளியாயாய்.

௬௨. பிசி - பொய் ; என்றது பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழிகளை ; டாக வுடைமையயாகலின்.

௬௫. மடவரல் - முன்னிலைப்பெயர்.

௬௬. நிறை - நிறுத்தல். பெண்டிர் தம்மேபோல - பெண்டிரைப்போல.

௬௭. பெற்றியுமில்லை - தன்மையுமில்லை.

௬௮. அவை - பிசியும் நொடியும் கேட்டலும், விழாக்கோள்விரும்பலும், கடவுட்பேணலும்.

௭0. பெட்டாங்கு - விரும்பியவண்ணம். பெண்டிரைப்போல - பெண்டிரைக்கட்டுவதுபோல.

மன்முறை யெழுநாள் வைத்தவன் வழூஉம்
பின்முறை யல்ல தென்முறை யில்லை
யீங்கெழு நாளி னிளங்கொடி நின்பால்
வாங்கா நெஞ்சின் மயரியை வாளாற்

சுகந்தன் கேட்டுக் கடிதலு முண்டென
விசுந்த பூத மெடுத்துரை செய்ததப்
பூத முரைத்த நாளா லசுங்கவன்
றுதை வாளாற் றடியவும் பட்டன
வின்னுங் கேளா யிருங்கட லுடுத்த
மண்ணாள் செல்வத்து மன்னவ ரேறே
தரும தத்தனுந் தன்மா மன்மகள்
பெருமதர் மழைக்கண் விசாகையும் பேணித்
தெய்வங் காட்டுத் திப்பிய வோவியக்

கைவினை கடந்த கண்கவர் வனப்பினர்
மைத்துனன் முறைமையால் யாழோர் மணவினைக்
கொத்தன ரென்றே யூர்முழு தலரெழப்
புனையா வோவியம் புறம்போந் தென்ன
மனையக நீங்கி வாணுதல் விசாகை
யுலக வறவியி னூடுசென் றேறி
யிலகொளிக் கந்தி னெழுதிய பாவா
யுலகர் பெரும்பழி யொழிப்பாய் நீயென
மாநக ருள்ளீர் மழைதரு மிவளென
நாவுடைப் பாவை நங்கையை யெடுத்தலுந்
தெய்வங் காட்டித் தெளித்திலே னாயின்
மையலூ ரோ மனமா சொழியாது
மைத்துனன் மனையாண் மறுபிறப் பாகுவே

௭௨. எழுநாள் - எழுநாளாம். வைத்து - சொன்னடை; இதற்குப்பொருளில்லை. வழூஉம் - தவறும்.

௭௩. மயரி - மயக்கமுடையான்.

௭௪-௭௫. எழுநாளிற்கடிசுறுமுண்டு.

௭௭. இகந்தபூதம் - (தீமையைக்) கடந்தபூதம்.

௭௮. நாணால் - நாணில்.

இனிக்கூறப்படுவது, நற்றவப்பெண்டிர் பின்னுளம்போக்கித் தீங்குற்றோன் கதை.

௮௨-௮௩. தருமதத்தனும் விசாகையும் வனப்பினர்.

௮௪. யாழோர்மணவினைக்கு - காந்தருவவிவாகத்திற்கு.

௮௭. ஒத்தனர் - இயைந்தனர்.

௮௮. புனையாவோவியம் - வண்ணங்களைக்கொண்டெழுதாதவடிவைக்கோட்டினசித்திரம்; "புனையா வோவியங் கடுப்ப" என்பது நெடுநல்வாடை, ௧௪௭; செயற்கையழகு யாதொன்றும் இன்மையின், இங்ஙனங்கூறினர்.

௯௦. ஊடு - உள்ளே. 'ஊடுவந் தேறி' என்றும் பாடம்.

௯௧. என - என்றுவிசாகைவேண்ட.

௯௨. இவள் மழையைத் தருவாளென்று.

௯௩. நாவுடைப்பாவை - கந்திற்பாவை. எடுத்தல் - உயர்த்தல்.

௯௭. மறுபிறப்பில் மைத்துனன் மனை

ளிப்பிறப் பிவனொடுங் கூடே னென்றே
நற்றாய் தனக்கு நற்றிறஞ் சாற்றி
மற்றவள் கன்னி மாடத் தடைந்தபின்
றரும தத்தனுந் தந்தையுந் தாயரும்
பெருநகர் தன்னைப் பிறகிட் டேகித்
தாழ்தரு துன்பந் தலையெடுத் தாவென
நாவுடைப் பாவையை நலம்பல வேத்தி
மிக்கோ ருறையும் விழுப்பெருஞ் செல்வத்துத்
தக்கண மதுரை தான்சென் றடைந்தபின்
றரும தத்தனுந் தன்மா மன்மகள்
விரிதரு பூங்குழல் விசாகையை யல்லது
பெண்டிரைப் பேணே னிப்பிறப் பொழிகெனக்
கொண்ட விரதந் தன்னுட் கூறி
வாணிக மரபின் வருபொரு ளீட்டி
நீணிதிச் செல்வனாய் நீணில வேந்தனி
னெட்டிப் பூப்பெற் றிருமுப் பதிற்றியாண்
டொட்டிய செல்வத் துயர்ந்தோ னாயின
னந்த ணாள னொருவன் சென்றீங்
கென்செய் தனையோ விருநிதிச் செல்வ
பத்தினி யில்லோர் பலவறஞ் செயினும்
புத்தே ளுலகம் புகாஅ ரென்பது
கேட்டு மறிதியோ கேட்டனை யாயி
னீட்டித் திராது நின்னக ரடைகெனத்

தங்கண மதுரை தான்வறி தாக

ியாவேன். மைத்துனனென்றது தரும தத்தனை.

கூகூ. நற்றிறம் - விரதம்.

க00. அவள் - விசாகை.

க0உ. பெருநகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம். பிறகிட்டு - பின்வைத்து.

க0ரு. தலையெடுத்தாய் - நீக்கினாய்.

க0சு. தக்கணமதுரை - கூடல்; தக்கணம் - பாகதச்சிதைவு.

க0எ தருமதத்தனும், உம்மை - இறந்தது தழீஇயது.

கக0. கொண்ட - மேற்கொண்ட.

ககக வாணிகமரபு-கொள்வதுமிகையும் கொடுப்பது குறையுமாகாமல் ஒப்பச்செய்தல்.

ககரு. எட்டிப்பூப்பெற்று - அரசனாற் கொடுக்கப்படும எட்டிப்பட்டத்திற்குரிய பூவைப்பெற்று; இதன்வரலாற்றை இந்நூல் ச - ம் காதை, ௬அ - ம் அடிக்குறிப்பிற்பார்க்க. இரு முப்பதிற்றியாண்டு - அறுபதுவருடம்; என்றது அவன்பிராயத்தை; "ஆறைந் திரட்டி யாண்டுனக் காயது" என்று பின்பு விசாகைகூறுதல் காண்க; கஉகூ - ம் அடி.

ககச. ஒட்டிய - நீராத.

க0எ - ககச தருமதத்தனும் கூறி எட்டிப் பெற்று உயர்ந்தோனாயினனென்க.

கஉ0 அடைக என-அடைவாயென்று அந்தணாளன கூற.

விப்பதிப் புகுந்தன னிருநில வேந்தே
மற்றவ னிவ்வூர் வந்தமை கேட்டுப்
பொற்றொடி விசாகையு மனைப்புறம் போந்து
நல்லா ளொருத்தி பலரோர் காப்ப
னல்லவை கடிந்த வவன்பாற் சென்று
நம்முணு மறிந்தில நம்மை முன்னாண்
மம்மர் செய்த வனப்பியாங் கொளித்தன
வாறைந் திரட்டி யாண்டுனக காயதெ

ஞறைங் கூந்தலு நரைவிரா வுற்றன
விளமையுங் காமமும் யாங்கொளித தனவோ
வுளனில லாள வெனக்கிங் குரையா
யிப்பிறப் பாயினியா னின்னடி யடையே
னப்பிறப் பியானின் னடித்தொழில் கேட்குவ
னிளமையு நில்லா யாக்கையு நிலலா
வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமு நில்லா
புத்தே ளுலகம் புதல்வருந் தாரா
மிக்க வறமே விழுத்துணை யாவது
தானஞ் செய்யெனத் தரும தத்தனு
மாமன் மகள்பால வான்பொருள் காட்டி
யாங்கவ னவளுடன் செய்த நல்லற
மோங்கிரு வானத்து மீனினும பலவாற்
குமரி மூத்தவக் கொடுங்குழை நலலா
ளமர னருளா லகனக ரிடூஉம்

கஉஉ. புகுந்தனன் - தருமதத்தன் புகுந்தனன்.

கஉசு. அலவலை -பொய்முதலியன. மேல் வருவது விசாகைகூற்று.

கஉஅ. மம்மர் - மயக்கம வனப்பென்றது இருவருடைய அழகையும்.

கஉக - கஙo. என் கூந்தலும - எனது கூந்தலும், கூந்தல் - மயிர்மாத்திரையாய் ஐவகையுமுணர்த்தலின், 'நரைவிரா வுறறன' என்று பன்மைகூறினர்; "வண்ணப்போ தருச்சித்து மகிழ்வாளுத் தகையவே" என்று சீவகசிந்தாமணியில் வந்திருத்தல்காண்க; காமகவிலம்பகம், கஙஙி.

கஙச. 'யாங்குருத் தனவோ' என்றும் பாடம்.

கஙசு. அப்பிறப்பு - மறுபிறப்பு.

கஙஙி. 'கில்லாது' என்றும் பாடம்.

கஙஎ. புதவேதேளுலகம் - தேவருலகம்.

கஙக. தானஞ்செய்யென - தானஞ்செய்யென்று விசாகைசொல்ல.

கசo. மாமன்மகா சாகை. 'மாமன் மகள்போல் வாக வொருவன் காட்டி' என்றும் பாடம்.

கசக. குமரிமூத்த - கன்னிப்பெண்ணாகவிருந்து வறிதே மூப்புற்ற; நல்லான் - விசாகை; "குமரி மூத்தவென் பாத்திரம" என ஆபுத்திரன் கூறியதாக முன்னும கூறியிருத்தல்காண்க; கசங் காதை, வெ; "அற்றார்க்கொன் றாற்றாதான் செலவ மிகநலம், பெற்றா டமியள் மூத்தற்று." என்பது திருக்குறள், க00எ.

கசச. அமரன் அருளால் - கந்திற்பா

உஉ.—சிறைசெய்காதை. உ0௯

படுபழி நீங்கிப் பல்லோர் காப்பட்
கொடிமிடை வீதியின் வருவோள் குழன்மேன்
மருதி பொருட்டான் மடிசுதோன் றம்முன்
கருகிய நெஞ்சினன் காமங் காழ்கொளச்
சுரியிரும் பித்தை சூழ்ந்து புறந்தாழ்ந்த
விரிபூ மாலை விருமயினன் வாங்கித்
தொல்லோர் கூறிய மணமீ தாமென
வெல்லவிழ் தாரோ னிடுவான் வேண்டி.
மாலை வாங்க வேறிய செங்கை

நீலக் குஞ்சி நீங்கா தாகலி
னேறிய செங்கை யிழிந்தில திந்தக்
காரணப் பொருட்டெனக் ககந்தன கேட்டுக்
கடுஞ்சினந் திருகி மகன்றுயர் நோக்கான்
மைந்தன் றன்னை வாளா லெறிந்தன
னூழிதோ றூழி யுலகங் காத்து
வாழிய வெங்கோ மன்னவ வென்று
மாதவர் தமமுளோர் மாதவன் கூறலும்
வீயா விழுச்சீர் வேந்தன் கேட்டன
னின்றே யல்ல வென்றெடுத் துரைத்து
நன்றறி மாதவிர் நலம்பல காட்டினி
ரின்று முளதோ விவ்வினை யுரைமென

வையிலுள்ள துவதிகனென்னும் தேவனுடைய கருணையால்.

கசரு. படுபழி - மைத்துனன் முறையால் யாழோர் மணவினைக்கு ஒத்தனரென்று ஊர்கூறிய பொய்ப்பழி.

கசரு - கசசு. நாப்பண்வருவோள் - விசாகை.

கசஎ. மருதி - முற்கூறிய பார்ப்பனி மருதி. தம்முன் - தமையன்.

கசஅ. கருகிய நெஞ்சு - இருண்ட நெஞ்சு. காழ்கொள - வயிரங்கொள்ள. காழ்கொளக் கருகிய நெஞ்சினனென்க.

கசகூ. சுரியிரும்பிதலை - சுரிந்தகரிய தன் குடுமியில்.

கரு0. மாலையை விரும்பி வாங்கி.

கருஉ. எல் - விளக்கம். இடுவான் வேண்டி - இடவிரும்பி.

கருங. வாங்க-கொள்ளுதற்பொருட்டு.

கருச. நீலக்குஞ்சி - கருமையையுடைய குடுமி; நீலம் - கருமை; "நீலயானை மன்னவன்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ககூ.

கருங - கருச கை நீங்காதாகலின்.

கருரு - கருசு. விசாகைக்குச் சூட்டுதற்பொருட்டு மாலைவாங்குதற்கு ஏறிய கை குஞ்சியினின்றும் இழிந்திலதென்று ககந்தன் கேட்டு.

கருஎ. சினந்திருகி - கோபமுறுகி; "காய்சினந் திருகிய கடுந்திறல் வேனில்" என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை, ௩. நோக்கான் - நோக்கானாய்; இது நோக்கல் நோக்கம்.

கசுஉ. வீயா - மாறாத.

கசுங. 'இன்றேயல்ல' என்று எடுத்துரைத்ததனை இக்காதையில் கக - ம் அடியிற் காண்க.

கசுரு. உரைமென - சொல்லுமென்று அரசன் சொல்ல.

வென்றி நெடுவேல் வேந்தன் கேட்பத்
தீதின்றாக செங்கோல் வேந்தென
மாதவர் தம்முளோர் மாதவ னுரைக்கு
முடிபொரு ளுணர்ந்தோர் முதுநீ ருலகிற்
கடியப் பட்டன வைந்துள வவற்றிற்
கள்ளும் பொய்யுங் களவுங் கொலையுந்
தள்ளா தாகுங் காமந் தம்பா
லாங்கது கடிந்தோ ரல்லவை கடிந்தோ ரென
நீங்கின ரன்றே நிறைதவ மாக்க
ணீங்கா ரன்றே நீணில வேந்தே
தாங்கா நரகந் தன்னிடை யுழப்போர்
சேயரி நெடுங்கட் சித்திரா பதிமகள்
காதல னுற்ற கடுந்துயர் பொறாஅள்
மாதவி மாதவர் பள்ளியு ளடைந்தனள்
மற்றவள் பெற்ற மணிமே கலைதான்
முற்றா முலையினள் முதிரா கிளவியள்
செய்குவன் றவமெனச் சிற்றிலும் பேரிலு
மையங் கொண்டுண் டம்பல மடைந்தன
ளாங்கவ ளவ்வியல் பினளே யாயினு

கசுஎ. வேந்தே, செங்கோல் நீதின ருகவென்ற.

கசுஅ. உரைக்கும் - உரைப்பான்.

கசுகூ. முடிபொருள் உணர்ந்தோர் - பரமார்த்தஞத்துவஞானிகள்.

களO. கடியப்பட்டன - விலக்கப்பட்டன. ஐந்தாவன, கள், பொய், களவு, கொலை, காமமென்பன; "கள்ளுமபொய் யுங் காமமுங் கொலையு, முள்ளக் களவு மென் றரவோர் துறந்தவை" என்பர் பின்னும்; உச - ம் காதை, எஎ - எஅ. அவற்றில் - அவ்வைந்தனுள்ளே.

களக - களஉ. காமம், கள்முதலிய நான்கினையும் நீக்காது; என்றது, காம முடையோர் மற்றை நான்கு குற்றத் தையும் உடையராவரென்றபடி.

களங. ஆங்கது - அத்தன்மையதாகிய காமத்தை. அல்லவை கடிந்தோர் - அல லாதகள்முதலியவற்றையுங் கடிந்தோரா வார். 'அவைகடிந்தோரென' என்றும் பாடம்.

களச. நீங்கினரன்றே - அக்காமத்தை நீக்கினோரே.

களரு. உறுப்போர் - பொருந்துவோர்.

களசு - களஎ. நீங்காரே நரகத்துய ரனபமறுபவப்போராவார்.

மேல் உதயகுமரன்செய்திகூறப்படும்.

களஅ. காதலற்றுற்ற கடுந்துயர்-கோவ லன் கொலையுண்டிறந்தது.

களகூ. மாதவர்பள்ளியுள் - சங்கத் தாரான அறவணவடிகளுடைய உறை விடத்தில். 'அடைந்தும' என்றும் பாடம்.

கஅO - கஅக. மகளாகியமாதவி பள்ளி யுளடைந்தனள.

கஅஉ. அவள் - மாதவி.

கஅங. தவம செய்குவனென்ற.

கஅச. ஐயம் - பிச்சை. அம்பலம் - உலகவறவி.

கஅரு. அவளை நிழல்போல் யாங்க ணும் நீங்கானுப.

உஉ.—சிறைசெய்காதை. உ0௯

காரிகை பொருட்டாற் காமங் காழ்கொள
வாரிரு ளஞ்சா னம்பல மடைந்தனன்
காயசண் டிகைவடி வாயினள் காரிகை
காயசண் டிகையு மாங்குள ளாதலிற்

காயசண் டிகைதன் கணவ னாகிய
வாய்வாள் விஞ்சைய னொருவன் றோன்றி
யீங்கிவள் பொருட்டால் வந்தன னிவனென
வாங்கவன் றீவினை யுருத்த தாகலின்
மதிமருள் வெண்குடை மன்ன நின்மக
னுதய குமர னொழியா னாக
வாங்கவ டன்னை யம்பலத் தேற்றி
யோங்கிருள் யாமத் திவனையாங் குய்த்துக்
காயசண் டிகைதன் கணவ னாகிய
வாய்வாள விஞ்சையன் றனையுங் கூஉய்
விஞ்சை மகள்பா லிவன்வந் தனனென
வஞ்ச விஞ்சையன் மனத்தையுங் கலக்கி
யாங்கவன றன்கை வாளா லம்பலத்
தீங்கிவன் றன்னை யெறிந்ததென் றேத்தி
மாதவர் தமமுளோர் மாதவ னுரைத்தலுஞ்
சோழிக வேனாதி தன்முக நோக்கி

கஅசு. காரிகைபொருட்டு - மணிமேகலைபொருட்டு. காழ்கொள - முற்ற.

கஅஎ. அஞ்சானாய அம்பலமடைந்தனன்.

கஅஅ. காரிகை - மணிமேகலை.

கஅகூ. உளன் - உள்ளான்.

ககூக. வாய்வாள் - தப்பாத வாள்.

ககூஉ. இவள்பொருட்டு - காயசண்டிகையின் பொருட்டு.

ககூரு. அவன் - உதயகுமரன்; காஞ்சனனுமாம்.

ககூ௪. மருள் - உவமவுருபு. 'மதிமருணெடுங்குடை', என்றும் பாடம்.

ககூசு. அவளதனை - மணிமேகலையை.

ககூஎ. இவனை - உதயகுமரனை.

ககூகூ. கூஉய் - அழைத்து.

உ00. விஞ்சைமகள் - காயசண்டிகை.

உ0க. எறிந்தது -(அதுதீவினை) வெட்டியது.

உ0ரு. ஏனாதியென்பது வேந்தனாற் கொடுக்கப்படும் பட்டப்பெயர்களுளொன்று; இதனை, தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், [illegible]-ம் சூத்திரத்தில் 'மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி யானும்' என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய வுரையாலும், அதில் "போர்க்கடலாற்றும் புரவித்தேர்ப் பல்படைக்குக், கார்கடல பெற்ற கரையன்றோ - போர்க்கெல்லாந், தானாதி யாகிய தார்வேந்தன் மோதிரஞ்சேர், ஏனாதிப் பட்டத் திவன்" என்று அவர் எடுத்துக்காட்டிய பழம்பாட்டாலு முணர்க; பெரியபுராணத்துக் கூறப்பட்டுள்ள திருத்தொண்டர்களுள் ஒருவர்க்கு ஏனாதிநாதநாயனாரென்ற திருநாமம் இதுபற்றியே வந்த குடிப்பெயர்போலும்; சீவகசிந்தாமணி, மண்மகளிலம்பகத்தில் "செம்பொனீண்முடி" என்னுங்கவியில் 'ஆழி தொட்டான்' என்பதற்கு 'ஏனாதிமோதிரஞ்செறித்த சேனாபதி' என்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரெழுதி யிருக்கின்

யான்செயற் பால திளங்கோன் றன்னைத்
தான்செய் ததனாற் றகவிலன் விஞ்சையன்
மாதவர் நோன்பு மடவார் கற்புங்
காவலன் காவ லின்றெனி னின்றான்
மகனை முறைசெய்த மன்னவன் வழியோர்
துயர்வினை யாளன் றோன்றின னென்பது
வேந்தர் தஞ்செவி யுறுவதன் முன்னம்

மீங்கிவன் றன்னையு மீமத் தேற்றிக்
கணிகை மகளையுங் காவல்செய் தென்றன
மணிகிளர் நெடுமுடி மாசாள் வேந்தென.

சிறைசெய்காதை முற்றிற்று.

றனர். மேற்கூறியவாற்றாலும், இக்காதையின் தலைப்பில் 'மந்திரியாகிய சோழிகவேனாதி' என்றிருத்தலாலும் 'சோழிகவேனாதி' என்பதற்குச் சோழனுடைய (ஏனாதிமோதிரஞ்செறித்த) சேனாபதியும் மந்திரியுமாகிய ஒருவனென்ற பொருள்சொன்னால் பொருத்தமுடைத்து.

௨௦௫. விலைசயன் தகவிலன் - காஞ்சனன் தகுதியில்லாதவனாயினேன்.

௨௦௬ - ௨௦௭. யான் செயற்பாலதைத் தான் செய்ததனையென்க.

௨௦௮ - ௨௦௯. காவலின்றெனின், நோன்புமின்று, கற்புமின்று; "அருந்திற லரசர் முறைசெயி னல்லது, பெரும்பெயர்ப் பெண்டிர்க்குக் கற்புச் சிறவாது" என்பது சிலப்பதிகாரம், [illegible] காதை, ௨௦௭ - ௨௦௮.

௨௧௦. மகனை முறைசெய்த மன்னவன் - கன்றையிழந்த பசுவின் துயரைத் தீர்த்தற்குத் தன் மகனைக் கிடத்தி அவன் மார்பில் உருளைசெல்லும்படி தேரையூர்ந்த மனுவேந்தன்; இதனைப் பின்வருவனவற்றாலுணர்க; "வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க, ஆவின் கடைமணி யுகுநீர் நெஞ்சுசுடத் தான்றன், அரும்பெறற் புதல்வனை யாழியின் மடித்தோன், பெரும்பெயர்ப் புகாரென் பதியே" (வழக்குரைகாதை, ௫௩ - ௫௫) எனவும், "கறவை முறைசெய்த காவலன்கா ணம்மானை, காவலனை பூம்புகார் பாடேலோ ரம்மானை" (வாழ்த்துக்காதை, "புறவு நிறை"—) எனவும் வருவன சிலப்பதிகாரம்; "மருளும் பசுவொன்றின் மம்மர்நோய் தீர, வருநாக் திருத்தே ருரவோன" என்பது குலோத்துங்கசோழனுலா. இக்கதையின் விரிவைப் பெரிய புராணத்தில் திருவாரூர்ச் சிறப்பிற் காண்க.

௨௧௧. துயர்வினை - தீவினை.

௨௧௨ - ௨௧௩. முன்னம் எற்றி

௨௧௪. கணிகைமகள் - மணிமேகலை.

௧ - ௨௧௫. மண்டிலம் சீப்பப் புரிந்தோர் உரைப்பக்கேட்டுமாதவனொருவனும் மணிமேகலையைநோக்கி 'இதனை நீயறிவதுமுண்டோ' என, அவள் உரைத்தலும், அவளைச் சிறுவனொடு வேறிடத்தொளித்து இசைத்துச்சென்ற குறளி ஓர் மாதவனுரைத்தலும், கேட்டு வேந்தன் 'உரையும்' என, ஓர்மாதவனுரைக்கும்; அங்ஙனமுரைக்குமாதவன் எதிர் உரைத்தலும், வேந்து காவல்செய்கென றனனென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்துமூன்றாவது

சிறைவிடு காதை.

[இருபத்துமூன்றாவது மணிமேகலை சிறைவீடுசெய்த இராசமாதேவி குறைகொண்டிரப்பச் சீலங்கொடுத்தபாட்டு.]

மன்னவ னருளால் வாசந் தவையெனு
நன்னெடுங் கூந்த னரைமூ தாட்டி
யரசற் காயினுங் குமரற் காயினுந்
திருநிலக் கிழமைத் தேவியர்க் காயினுங்
கட்டுரை விரித்துங் கற்றவை பகர்ந்தும்
பட்டவை துடைக்கும் பயங்கெழு மொழியின
ளிலங்கரி நெடுங்க ணிராசமா தேவி
கலங்கஞ ரொழியக் கடிதுசென் றெய்தி
யழுதடி வீழா தாயிழை தன்னைத்
தொழுதுமுன் னின்று தோன்ற வாழ்த்திக்
கொற்றங் கொண்டு குடிபுறங் காத்துச்
செற்றந தெவ்வர் தேயந்தம தாக்கியுந்
தருப்பையிற் கிடத்தி வாளிற போழ்ந்து

௨. நரைக்கூந்தல - வெண்மையையு டைய கூந்தல்.

௩ - ௪. ஆயினுமென்பது விகற்பப் பொருளைத் தருவதோ ரிடைச்சொல்; எண்ணிடைச்சொல்லுமாம்.

௫. கட்டுரை - பொருள்பொதிந்த சொல்.

௬. பட்டவை - உண்டான துன்பங்கள். 'பட்டது துடைகரும' என்றும் பாடம். பயம் - பிரயோசனம்.

௫ - ௬. விரித்தும் பகர்ந்தும் துடைக்குமொழியினள்.

௮. கலங்கஞர் - கலங்குதற்குக் காரணமாகிய துன்பம். கடிதுசென்று விரைந்துசென்று.

௪ - ௮. வாசந்தவையெனுமூதாட்டி, மொழியினள், தேவியது அஞரொழிய மன்னவனருளாற் கடிதுசென் றெய்தி யென்க.

௯. 'அழுதன ளடிவீழ்ந்து' என்றும் பாடம்.

௧0. தொழுது - அஞ்சலிசெய்து.

௧௧. கொற்றங்கொண்டு - வெற்றிகொண்டு; "கொற்றங் கொண்டு கோலினி தோச்சென" என்பது பெருங்கதை, இலாவாணகாண்டம், மண்ணு நீராட்டியது. குடிபுறங்காத்து - குடிகளைப் பிறர் நலியாமற் பாதுகாத்து; "குடிபுறங் காத்தோம்பி" என்பது திருக்குறள், ௫௪௯.

௧௨. செற்றம் - பகைமை நெடுங்காலம் நிகழ்வது. தெவ்வர் - பகைவர். 'செற்ற தெவ்வர்' என்றும் பாடம்.

௧௩. தருப்பையிற்கிடத்தி - பரப்பிய தருப்பைப்புல்லிற் கிடத்தி. போழ்ந்து - பிளந்து.

செருப்புகன் மன்னர் செல்வுழிச் செல்கென
மூத்து விளிதலிக் குடிப்பிறந் தோர்க்கு
நாப்புடை பெயராது நாணுத்தக வுடைத்தே
தன்மண் காத்தன்று பிறர்மண் கொண்டன
றென்னெனப் படுமோ நின்மகன் மடிந்தது
மன்பதை காக்கு மன்னவன் றன்முன்
றுன்பங் கொள்ளே லென்றவள் போயபின்

கையாற் றுள்ளங் கரந்தகத் தடக்கிப்
பொய்யாற் றொழுக்கங் கொண்டுபுற மறைத்து
வஞ்சஞ் செய்குவன் மணிமே கலையையென்
றஞ்சி லோதி யரசனுக் கொருநாட்
பிறர்பின் செல்லாப் பிக்குணிக் கோலத்

கச. செருப்புகல் மன்னர் - போரின் கண்ணேபுகுகுப் போர்செய்து வீழ்தலையுடைய அரசர், செல்வழிச் செல்க என- செல்லுமுலகத்திலே செல்கவென்று அந்தணா கூறுமவண்ணம்.

கரு. மூத்துவிளிதல - மூப்புற்று இறத்தல. இக்குடி - சோழபரமபரை.

கக - கரு. போரிலிறவாமல் முதுமையுற்ற நோயால் இறந்த அரசருடம்பை அந்தணர் தருப்பைப்புல்லிறகிடத்தி, தமது ஆண்மையேபற்றக்கோடாக யுத்தகளத்திலேயிறக்க அரசர்செல்லும் உலகத்திலே இவர்செல்கவென்று அவ்வுடம்பைவாளாற்பிளர்ந்து அடக்குதல் மரபாதலின், இங்ஙனங்கூறினர்; இப்படியே, "திடன் மரீஇய பீடின் மன்னர், நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக், காதன் மறந்தவர் தீதுமருங் கறுமார், அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர், திறம்புரி பசும்புற் பரப்பினர் கிடப்பி, மறங் கந் தாக நல்லமர் வீழ்ந்த, நீள்கழன் மறவர் செல்வழிச் செல்கென, வாள்போழ்ந் தடக்கவு முய்ந்தனர்" எனப் புறநானூற்றில், கூங-ம பாட்டில் வந்திருத்தல் காண்க.

கசு. நாப் புடைபெயராது - இதனைக் கூறுதற்கு எனது நாப் புடைபெயரமாட்டாது நாணுத்தகவுடைத்து-நாணு

கரு - கசு. விளிதல் நாணுத்தகவுடைத்து.

கஉ - கசு. நமதாகவியும் மூத்துவிளிதல் இக்குடிப்பிறந்தோர்க்கு நாணுத்தகவுடைத்து.

கஎ - கஅ. நின்மகன் மடிந்தது நின் மண் காத்தமையாலன்று; பிறர்மனை கொண்டமையாலுமன்று; காமத்தால, அவ்விறப்பு யாதென்று கூறப்படும்.

ககூ. மன்பதை - உயிர்ப்பன்மை.

உ0 கொள்ளேல கொள்ளாதே. அவள் போயபின் - வாசந்தைபோனபினபு

இராசமாதேவி, அரசனையடைந்து மணிமேகலையைச் சிறைமீட்டு உடன் கொண்டுசென்று தன் காவலில்வைத்து வஞ்சித்தல் இனிக்கூறப்படும்.

உக. கையாற்றுள்ளங்கரந்து - செயலறவினையுடைய உள்ளத்தைமறைத்து; என்றது புத்திரசோகத்தை வெளிப்படுத்தாமலென்றபடி.

உஉ. பொய்யாற்றொழுக்கங்கொண்டு- பொய்வழிக்கண் ஒழுகுதலைக்கொண்டு. புறமறைத்து - புறத்தே தோன்றாமல மறைத்து; என்றது மணிமேகலையை வஞ்சித்தற்கெண்ணிய தனது தீயவெண்ணத்தை ஒருவாற்றானும் வெளிப்படுத்தாமலென்றபடி.

உங. மணிமேகலையை வஞ்சஞ்செய்குவனென்று கருதி.

ர்தகு நிலையுடைதது ; "மன்றத்.....
ன்பது நாலுத்தகவுடைத்தே" என்பது
புறநானூறு, ௯௯. 'நாலுத் தகவுடைத்
தென' என்றும் பாடம்.

உச. அஞ்சிலோதி - அழகிய ஐ
வான கூந்தலையுடைய இராசமாதேவி.
உ௫. கோலத்து - வேடத்தைக்கண்டு.

உஉ.—சிறைவிடுகாதை.

தறிவு திரிந்தோ னரசிய றானிலன்
கரும்புடைத் தடக்கைக் காமன் கையற
வரும்பெற விளமை பெரும்பிறி தாக்கு
மறி[illegible]கலைப்பட்ட வாயிழை தனக்குச்
சிறைதக் கன்று செங்கோல் வேந்தெனச்
சிறப்பின் பாலார் மக்க ளல்லார்
மறப்பின் பாலார் மன்னர்க் கென்ப
தறிந்தனை யாயினிவ் வாயிழை தன்னைச்
செறிந்த சிறைநோய் தீர்க்கென் றிறைசொல
வென்னோ டிருப்பினு மிருக்கவிவ் விளங்கொடி
தனனோ டெடுப்பினுந் தகைக்குந ரில்லென்
றநகவ டனைகூஉ யவடன் னோடு
கொங்கவிழ் குழலாள் கோயிலுட் புக்காங்
கறிவு திரித்திவ் வகனக ரெல்லா
மெறிதரு கோலமியான் செய்குவ லென்றே

௨௬. அறிவுதிரிந்தோன் - அறிவு வேறுபட்ட உதயகுமரன். 'அறவிய றிரிந்தோன்' என்றும் பாடம்.

௨௭. கையற - செயலற.

௨௮. இளமை-இளமையை. பெரும்பிறிதாக்கும் பயனபடாது கெடச்செய்த.

௨௭ - ௨௮. கையறப் பெரும்பிறிதாகுமென்க.

௨௯. தலைப்பட்ட-நேர்பட்ட; முதன்மைப்பட்டவென்றுமாம்.

௩0. தககன்று - தக்கதன்று; விகாரம். வேந்து - அண்மைவிளி. என - என்று இராசமாதேவி சொலல.

௨௪ - ௩0. அஞ்சிலோதி ஒருநாள் அரசனுக்குச் சிறைதக்கனறெனவென்க.

௩௧ - ௩௨. சிறப்பின்பாலார் மககள் - கல்விமுதலியவிசேடமுடையவர்கள் புதல்வர். அல்லார் மறப்பின்பாலார் - அல்லாதவாகள் மறததற்குரியவா. என்பது-ான்று பெரியோர்கூறுதலை; இவ்வடிகளின் கருதது, "உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும், பிற்றை நிலை முனியாது ற்ற லன்றே, பிறப்போரன்ன வுடன்வயிற் றுள்ளுஞ், சிறப்பின் பாலாற் றாயு மனந்திரியு, மொருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளு, மூத்தோன்வருக வென்னு தவரு, மறிவுடை யோனாறரசுஞ் செல்லும், வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளுங், கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின், மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே." என்னும் (புறநானூறு, ௧௮௩.) பாட்டின் பொருளை ஒருவாறு தழுவிவந்திருத்தல்காண்க.

௩௩. ஆயிழை - மணிமேகலை.

௩௪. சிறைநோய் - சிறைத்துன்பம். தீர்க்கென்று - தீர்க்கவென்று. இறை - அரசன்.

௩௬. தன் ஓடு எடுப்பினும் - தனக்குரிய ஓட்டையேந்திப் பிச்சைக்குப் புகுவாளாயினும், தகைக்குநர் இல் - தடுப்பவர்களில்லை; "அணித்தகை யுடம்பு" என்பது சீவகசிந்தாமணி, பதுமையாரிலம்பகம், எ. என்று - என்றுகூறி.

௩௭. அவள்தனைககூஉய் - மணிமேகலையை யழைத்து.

௩௮. குழலாள் - இராசமாதேவி.

௩௭ - ௩௮. குழலாள் அவளோடு கோயிலுட்புக்கு.

௩௯. அறிவுதிரித்து - அறிவைமருந்தால் வேறுபடச்செய்து; பித்தாக்கியென்றபடி.

௪0 எறிதருகோலம் - அடிக்குங்கோலத்தை. செய்குவலென்று - இவளுக்குச செய்வேனென்றுகருதி.

மயற்பகை யூட்ட மறுபிறப் புணர்ந்தா
ளயர்ப்பது செய்யா வறிவின ளாகக்

கல்லா விளைஞ ரொருவனைக் கூஉய்
வல்லாங்குச் செய்து மணிமே கலைதன்
னிணைவள ரிளமுலை யேந்தெழி லாகத்துப்
புணர்குறி செய்து பொருந்தின ளென்னும்
பான்மைக் கட்டுரை பலர்க்குரை யென்றே
காணம் பலவுங் கைந்நிறை கொடுப்ப
வாங்கவன் சென்றவ் வாயிலை யிருந்த
பாங்கி லொருசிறைப் பாடுசென் றணைதலுந்
தேவி வஞ்ச மிதுவெனத் தெளிந்து
நாவியன் மந்திர நடுங்கா தோதி
யாண்மைக் கோலத் தாயிழை யிருப்பக்
காணம் பெற்றோன் கடுந்துய ரெய்தி
யரச ருரிமையி லாடவ ரணுகார்

சுக. மயற்பகையூட்ட - பிதற்றுதற்குக் காரணமாகிய மருந்தையூட்ட; "வஞ்சமுண்டு மயற்பகை யூட்டினா" என்பது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, கஉஉ. உணர்ந்தாள் - மணிமேகலை.

சுஉ. அயர்ப்பது - மறப்பது.

சுக-சுஉ. "மயற்பகை யூட்டினை மறப்பிறப் புணர்ந்தே, னயர்ப்பது செய்யா வரிவினை யாயினேன்" என்று இக்கதையிலேயே பின்பு வருதல்காண்க; கஉ - கரு. உணர்ந்தாள் அறிவினளாக.

சுரு கூஉய் - அழைத்து.

சுசு. வல்லாங்குச்செய்து - வல்லபடி செய்து; "வடியா நாவின் வல்லாங்குப் பாடி" என்பது புறநானூறு, சுஎ.

சுஅ. காணம் - பழங்காசு; இதனை, சீவகசிந்தாமணி, குணமாலையாரிலம்பகம், உகஎ - ம் கவியுரையிற்காண்க. கைக்கிறைகொடுப்ப - கைந்நிறையக்கொடுப்ப; நிறைய - விகாரம்; "நிலநெளிபரந்த வன்றே" என்பதில் 'நெளி' என்பதுபோல; இது சீவகசிந்தாமணி, கோவிந்தையாரிலம்பகம், உகூ.

சுசு - சஅ ஒருபனேக்கூடிய் 'செய்து புணர்குறிசெய்து பொருந்தின னென்றும் கட்டுரையைப் பலர்க்கும் உரைவனறகூறிக் காணம்பலவும் கொடுப்ப வெனக.

சுகூ. ஆயிழை - மணிமேகலை.

ருo. பாங்கில ஒருசிறைப்பாடு - அழகில்லாத ஒரு பக்கத்தினிடத்தே; பக்கத்துள்ள ஒரு சாவலிடத்தென்றுமாம்.

சுகூ - ருo. அவன்சென்று பாடுசேனறணைதலுமென்க.

ருக. தேவி - இராசமாதேவி. இது இவ்வினைருன் வந்தது.

ருஉ. நாவியல மந்திரம் - நாப்புடைபெயருமளவிலே உச்சரிக்கப்படும் மந்திரம்; என்றது வேறொருவெயறிவிக்குமந்திரத்தை, "ஆறெழுத தடக்கிய வருமறைக் கேள்வி, நாவியன் மருங்கி னவிலப் பாடி" என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, கஅசு - கஅஎ.

ருக - ருகூ. ஆயிழை இது தேவிவஞ்சமெனத்தெளிந்து மந்திரத்தையோதிக்கோலத்துட னிருப்பவென்க.

ருரு. அரசருரிமையில் ஆடவரணுகார் - அரசருடைய தேவிமாரிருக்கும் அந்தப்புரத்தில ஆண்மக்கள் குறுகார், "ஆடவர் குறுகா வருங்கடி வரைப்பின" என்பது நெடுநல்வாடை, கOஎ. அந்தப

நிரயக் கொடுமக ணிணைப்பறி யேனென்
றகநகர் கைவிட் டாங்கவன் போயபின்
மகனைநோய் செய்தானை வைப்பு தென்னென்
றய்யா நோயி னூணொழிக் தனளெனப்
பொய்ந்நோய் காட்டிப் புழுக்கறை யடைப்ப

ஊணொழி மந்திர முடைமையி னந்த
வாணுதன் மேனி வருந்தா திருப்ப
வையென விம்மி யாயிழை நடுங்கிச்

செய்தவத் தாட்டியைச் சிறுமை செய்தே,
னென்மகற் குறற விடுக்கண் பொறாது
பொன்னே ரனையாய் பொறுகவென் றவடொழ
நீல பதிதன் வயிற்றிற் றோன்றிய
வேலங் கமழ்தா ரிராகுலன் றன்னை

புரதசை, 'குழைமுகப் புரிசை' என்பர் திருத்தக்கதேவர்; சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், உ௪௬.

௩௬. நரகத்தையடைதற்குரிய கொடுமையையுடைய இவளது தீயவெண்ணத்தை நானறிந்திலேனென்கருதி; இராசமாதேவி வியபிசரிக்குங்கருத்துடையாளென்று அவ்விளைஞன் கருதினனபோலும் 'நினைப்பதறியேனென்று' என்றும் பாடம்.

௩௭. அகநகர் - அந்தப்புரம்.

௩௪ - ௩௭. காணமபெற்றேன், நயரெய்தி அறியேனென்று கைவிட்டுப் போயபினென்க.

௪௯ - ௩௭. உ௯-ம காதை, ௯௪ - ௯௫.

௩௮. மகனைநோய்செய்தாளை-உதயகுமரனுக்குக்காமநோயை உண்டாக்கிக்கொல்லுவித்த இவளை, வைப்பது என்னென்று-உயிருடன்வைத்தல நமதன்பிற்கு யாதுபயனென்று இராசமாதேவி கருதி.

௩௯. உய்யாநோயின் - உயிரைத்தாங்கியிராமைக்குக் காரணமாகிய நோயினால்.

௪௦. புழுககறை - புழுங்கச்செய்யும் அறை; "புழுககறைப் பட்டோர் போன்று" என்றா முன்னும்; ௯-ம் காதை, ௯௫.

௩௮-௪௦. (இராசமாதேவி) வைப்பதென்னென்று காட்டி அடைப்பவென்க.

௪௨. வாணுதல் - மணிமேகலை.

௩௮ - ௪௨:—உ௯-ம் காதை, ௯௯ - ௯௭.

௪௩. ஐயெனவிம்மி - விரையப் பொருமி; "ஐயென விளைப்ப" (கோவிந்தையாரிலம்பகம், ௪௦) எனவும், "மோதிரந் தொட் டையென" (குணமாலையாரிலம்பகம், ௧௧௦) எனவும் வருவன சீவகசிந்தாமணி. ஆயிழை - இராசமாதேவி.

௪௪. செய்தவததாட்டியை - மணிமேகலைக்கு; ஊ - உருபுமயககம். சிறுமை - குற்றம்; என்றது மயற்பகையூட்டியது முதலிய மூன்றனையும்.

௪௪ - ௪௫. பொருது செய்தேனென்க.

௪௬. பொன்னேரனையாய்-திருமகளின்மறுதலைபோல்வாய்; திருமகளுக்குநேராகிய அத்தன்மையையுடையாயெனினுமமையும்; இப்படியே, "கோளரிக்குங்கிரன்னார்" (திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், உஉ௫) என்று வந்திருத்தல் காண்க.—உ-ம காதை, ௧௬. அவள் - இராசமாதேவி.

மேலவருவன மணிமேகலைகூற்று.

௪௭ - ௪௮. தோன்றிய இராகுலன்றன்னை.

௪௯. அழற்கண்ணாகம் - திட்டிவிடமென்னும்பாம்பு. அழல்-விடம்; "ஐத்தலை யரவின் சீற்றத் தாரழல் குளிக்க

விழித்த லாற்றே னென்னுயிர் சுடுவாள்
யாங்கிருந் தழுதனை யிளங்கோன் றனக்குப்
பூங்கொடி நல்லாய் பொருந்தா து செய்தனை
வுடற்கழு தனையோ வுயிர்க்கழு தனையோ
யுடற்கழு தனையே லுன்மகன் றன்னை
யெடுத்துப் புறங்காட் டிட்டனர் யாரே
யுயிர்க்கழு தனையே லுயிர்புகும் புகலில்
செயப்பாட்டு வினையாற் றெரிந்துணர் வரிய
தவ்வுயிர்க் கன்பினை யாயி னாய்தொடி
யெவ்வுயிர்க் காயினு மிரங்கல் வேண்டு
மற்றுன் மகனை மாபெருந் தேவி
செற்ற கள்வன் செய்தது கேளாய்
மடைக்கலஞ் சிதைய வீழ்ந்த மடையனை
யுடற்றுணி செய்தாங் குருத்தெழும் வல்வினை
நஞ்சுவிழி யரவி னல்லுயிர் வாங்கி
விஞ்சையன் வாளால் வீட்டிய தன்றே

னுற்றூர்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம், உ௫௪; "அழல்வாய் நாகத் தாரெயிறழுந்தினர்" என்பது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூ ரெடுத்தகாதை, ௧௨௪. "நஞ்சுவிழி யரவு என்ற இப்பாம்பின்பெயர் இக்காதையி லேயே பின்னும் வருதல்காண்க; அ௪-ம் அடி.

௭௦. விழித்தல்-உயிர்வாழ்தல்; நாகத தின் தொழிலாக்கினுமமையும். 'இழித தலாற்றேன்' என்றும் பாடம்.

௭௧. இளங்கோன்றனக்கு யாங்கிருந் தழுதனே; அழுதிலாயென்றபடி.

௭௩. புறங்காடு - மயானம். 'ஈமப் புறங்காடு' என்றும் பாடம்.

௭௫. புக்கில் - புகுமிடமாகிய வுட ம்பு; "நோக்கார்தொ ஞெப்பதோர் புக கில்" (நாலடியார், தூய்தன்மை, ௪.) என்பதில் 'புக்கில்' என்பது உடம் பென்னும்பொருளில் வந்திருத்தல் கா ண்க.

௭௭. வினையென்றது நல்வினை தீவி னையென்னுமிரண்டையும். 'செயற்பா ட்டு வினை' என்றும் பாடம்.

௭௫-௭௭. வினையால் உயிர்புகும்புக் கில் தெரிந்துணர்வரியதென்க.

௭௮. அன்பினையாயின் - அன்பினையு டையாயாயின்; ஆய்தொடி - விளி.

௭௯. எவ்வுயிர்க்காயினும் - எவ்வுயிர்க் கும்.

௮௦. மாபெருந்தேவி-இராசமாதேவி; விளி.

௮௧. செற்றகள்வன் - கோபித்த கள் ளனான். செய்ததொழிலாய - கொலை செய்ததற்கு காரணமான தீவினையைக் கேள்.

௮௨. மடைக்கலம் - சோற்றுப்பாத் திரம். மடையன் - சோறுசமைப் போன்.

௮௩. உடம்பைத் துண்டமாகவெட்டி னமையால் தோன்றியெழுந்த வலிய தீ வினை. 'உருத்தெழு மல்வினை' என்றும 'உருத்தெழு மவ்வினை' என்றும், 'உருத் தெழு பாவம்' என்றும் பாடம.

௮௪. அரவின் - அரவினால. நலவு யிர் வாங்கியென்றது முற்பிறப்பின்செ ய்தியை.

௮௫. வீட்டியது - கொன்றது; வீழ் த்தியதென்பதன்மரூஉவுமாம்.

௮௧-௮௫. வினை முற்பிறப்பில உயிரை அரவின்வாங்கி இப்பிறப்பில விஞ்சை யன்வாளால் வீட்டியது

உ௧.—சிறைவிடுகாதை. உ௧௩.

யாங்கறிந் தனையோ வீங்கிது நீயெனிற்
பூங்கொடி நல்லாய் புகுந்த திதுவென
மொய்ம்மலர்ப் பூம்பொழில் புக்கது முதலாத்
தெய்வக் கட்டுரை தெளிந்ததை யீறா
வுற்றதை யெல்லா மொழியின் றுரைத்து
மற்றா முரைசெயு மணிமே கலைதான்
மயற்பகை யூட்டினை மறுபிறப் புணர்ந்தே
னயர்ப்பது செய்யா வறிவினே னாயினேன்
கல்லாக் கயவன் காரிருட் டான்வர
நல்லா யாணுரு நான்கொண் டிருந்தே
னாணொழி மந்திர முடைமையி னன்றோ
மாணிழை செய்த வஞ்சம் பிழைத்த
தந்தாரு சேறலு மயலுருக் கோடலுஞ்
சிந்தையிற் கொண்டிலேன் சென்ற பிறவியிற்
காதலற் பயந்தோய் கடுந்துயர் களைந்து
தீதுறு வெவ்வினை தீர்ப்பது பொருட்டாற்
றையா லுன்றன் றமொற் றவலத்
தெய்யா மையறீர்க் தின்னுரை கேளா

அசு. இது - இச்செய்தியை.

அஎ. புகுந்தது இதுவென - சம்பவித்தது இதுவென்று.

அஅ. பொழில - உவவனம்.

அகூ. தெய்வக்கட்டுரை-கந்திற்பாவைத் தெய்வங் கூறிய பொருள் பொதிந்த சொல்.

கூo. ஒழிவின்று - தப்பாமல.

அஎ - கூo. இதுவெனவுரைத்தென்க.

கூக. மணிமேகலை பின்னும் சொல்லுவாள்.

கூஉ. மயற்பகை - பித்தேறுதற்குக்காரணமாகிய மருந்து.

கூஙு. ஆயர்ப்பது - மறப்பது.

கூஉ - கூஙு. "மயற்பகை யூட்ட மறபிறப் புணர்ந்தா, ளயர்ப்பது செய்யா வறிவின ளாக" என்று இப்படியே இக்காதையில் மூன்றும் வந்திருத்தல்காண்க; சக - சஉ.

கூச. கயவன் - கீழ்மகன்; கொடியவனுமாம். இருள் - இருளில்.

கூடு. நான் ஆணுருக்கொண்டிருந்தேன்.

கூச - கூடு:—உக - ம் காதை, சக - இஎ.

கூசு. 'உடைமையி னன்றே' என்றும் பாடம்.

கூஎ. வஞ்சம் - ஊணொழிந்தனளென்று பொய்ந்நோய்காட்டிப் புழுக்கறையடைத்தது. பிழைத்தது - தப்பியது.

கூசு-கூஎ. மந்திரமுடைமையினன்றோ வஞ்சம்பிழைத்தது; உகூம் காதை, கஅ-கூஉ.

கூஅ. அயலுருக்கோடல் - வேற்றுருவங்கொள்ளல்.

கூகூ - சoo. போனபிறப்பில் எனக்குக் கணவனாயிருந்தோனே இப்பிறப்பிற் பெற்றோய்.

கூஅ - சoக. உனது துயரைக்களைந்து வினையைத் தீர்த்தற்பொருட்டே சேறலும் கோடலும் சிந்தையிற் கொண்டிலேன்.

சoஉ. தையால் - விளி.

சoஉ - சoஙு. தமொறிவலத்தெய்யாமையல் - தமொறுதற்குக் காரணமாகிய வருத்தத்தைச்செய்யும் அறியாமையாகி

யாள்பவர் கலக்குற மயங்கிய நன்னாட்டுக்
காருக மடந்தை கணவனுங் கைவிட
வீன்ற குழவியொடு தான்வே றாகி
மான்றோர் திசைபோய் வரையாள வாழ்வுழிப்
புதல்வன் றன்னையோர் புரிநூன் மார்பன்
பதியோ ரறியாப் பான்மையின் வளர்க்க

வாங்கப் புதல்வ னவடிற மறியான்
றன்புணர்க் தறிந்துபின் றன்னுயிர் நீத்தது
நீர்நசை வேட்கையி னெடுங்கட முழலுஞ்
சூன்முதிர் மடமான் வயிறுகிழித் தோடக்
கான வேட்டுவன் கடுங்கணை தூப்ப
மான்மறி விழுந்தது கண்டு மனமயங்கிப்
பயிர்க்குரல் கேட்டதன் பான்மைய னாகி
யுயிர்ப்பொடு செங்க ணுகுத்த நீர்கண்

யமயக்கம்; மையல - செலவச்செருக்குமாம்; "மையன்மத யானைநிரை மன்னன்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம, கஎ.

மேல், காமம், கொலை, கள், பொய், களவு ஆகிய இவ்வைந்தும் நீக்கற்பாலனவென்று இராசமாதேவிகரு மணிமே 'ஆனபவர் கலகநற' என்பது கூறப்பட்டது; "மாதவா நோன்பு மடவார் கற்புங், காவலன் காவ லின்றெனி னின்றால்" என்று இந்நூலிலேயே இக்கருத்து முன்பு வந்திருத்தல் காணக; உஉம காதை, உ0அ - உ0௯.

க0அ - க0௯ புரிநூன் மார்பன புதல

கலை உபதேசித்தல முதலியன கூறப் படும்.

௧0௪. ஆள்பவர்கலக்குற-அரசர் கொடுங்கோல் செலுத்துதலால். மயங்கிய நன்னாட்டு - யாவரும் தததம் நிலைதடுமாறிய நல்லநாட்டில்.

௧0௫. காருகமடந்தை - இல்லறவொழுக்கினளாகியவொருத்தி; நெய்வோர் குலததுப் பிறந்த ஒருததியென்றுமாம். கைவிட - துறக்க.

௧0௬. குழவியும் தானும் வெவ்வேறிடத்துப் பிரிவுற்று.

௧0௭. மான்று - மயங்கி. வரையாள் - தன்னலம் விலைகொடுப்பார் யாவர்க்கும் விற்பதல்லது அதற்கு ஆவார் ஆகாதாரென்னும் நியதியில்லாளாய்.

௧0௪ - ௧0௭. நாட்டிற் காருகமடந்தை கணவன்கைவிடுதலால் வேறாகி மான்று போய் வரையாளாய் வாழ்வுழியென்க. இல்லறவொழுக்கினளாகிய இவள் கற்பொழிந்து வரைவின்றி வாழ்தற்கு அரசன்கொடுங்கோன்மைகாரணமாதலின், வன்றன்னை வளர்க்க.

௧௧0. ஆவகைப்புதல்வன - அங்ஙனம் வளர்க்கப்பட்டபுதல்வன; அவனதிறம் - அவன் தன்னுடைய தாயென்னுந்தன்மையை.

௧௧௧. பின்னறிந்தென்க.

௧௧௨. சீர்நகைவேட்கையின் - நினை நச்சிய விருப்பததால்; நகைவேட்கை - வினைததொகை; "நின்னகைவேட்கையி னிரவலர் வருவதை" என்பது புறநானூறு, ௩. கடம - காடு.

௧௧௩. சூல் - கருப்பம.

௧௧௪. வேட்டுவன-வேடன். துரப்ப - செலுத்த.

௧௧௫. மான்மறி - பெண்மான்; மான்குட்டியுமாம்.

௧௧௬. பயிர்க்குரல் - பயிராகியகுரல்; பயிர் - மிருகங்கள் ஒன்றை மற்றொன்று அழைக்கும் அழைக்குறிப்பு; "மடமா னேந்து பிணைபயி ரழைப்பிக" என்பது புறநானூறு, ௧௫௯. அதன் பான் மையறுகி - அதன் பக்கததோனும்.

டோட்டி யெய்தோ னொருயிர் துறந்ததுங்
கேட்டு மறிதியோ வாட்டடங் கண்ணி
கடாஅ யானைமுன் கட்கா முற்றோர்
விடாஅது சென்றதன் வெண்கோட்டு வீழ்வ
தூண்ட கள்ளி னுறுசெருக் காவது
கண்டு மறிதியோ காரிகை நல்லாய்
பொய்யாற் றொழுக்கம் பொருளெனக் கொண்டோர்

கையாற் றவலங் கடந்தது முண்டோ
களவேர் வாழ்க்கைய ருறூஉங் கடுந்துய
ரிளவேய்த் தோளாய்க் கிதுவென வேண்டா
மன்பே ருலகத்து வாழ்வோர்க் கிங்கிவை
துன்பந் தருவன துறக்கல் வேண்டுங்
கற்ற கல்வி யன்றாற் காரிகை
செற்றனு செறுத்தோர் முற்ற வுணர்ந்தோர்
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வோ ரென்போ
ரல்லன் மாக்கட் கில்லது நிரப்புநர்
திருந்தே ரெலவஙா செல்லுல கறிந்தோர்
வருந்தி வந்தோ ரரும்பசி களைந்தோர்

கக௮. ஒட்டியெய்சோன - வேட்டு வன் ; சுட்டு. 'ஒட்டியெயதோன்' என றும் பாடம்.

வங் களவேர் வாழ்க்கைக், கொடியோர்" என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை, ௪0 - ௪க. கடுந்துயர் - மிக்கதுயர்.

ககக - ககரு. நீத்ததும் துறந்ததும் கேட்டுமறிதியோ; இதனால், காமத்தையும் கொலையையும் நீக்கல்வேண்டுமென்பது கூறப்பட்டது.

கஉ0. கடாஅயானை - மதயானை; "கடாஅக் களிற்றின்மேல்" என்பது திருக்குறள், க0அஎ. கட்காமுற்றோர் - கள்ளை விரும்பியுண்டுகளித்தோர்.

கஉக. கோடு - கொம்பு

கஉ0 - கஉரு. கட்காமுற்றோர் இங்ஙனமாதலை, "புதுக்கோள் யானை முன் போற்றாது சென்று, மதுக்களி மயக்கத்து வீழா மாய்ந்ததூஉம்" (கஉ - ம் காதை, சஙி-சரு.) என்றதனானுமுணர்க.

கஉஎ பொய்யாற்றொழுக்கம்-பொய்வழிக்கணொழுகுதல், பொருளெனக்கொண்டோர் - காரியமாகக்கொண்டோர்.

கஉகூ. கையாற்றவலம் - செயலறவாகிய துன்பம்.

கஉசு. களவேர்வாழ்க்கையர் - களவே உழவுபோலும் இல்வாழ்க்கைப்பொருளாகவுடையோர், "கைப்பொருள் வெள

கஉஅ. இவை - காமமுதலிய இவ்வைந்தும்.

கங0. கல்வி காரிகை அன்று - கல்வி அழகுடைத்தன்று; காரிகை - அழகு; என்றது பின்பு கூறப்படும் நற்குணங்களில்லாதவழி கல்வி அழகுடையதன்றென்றவாறு. இவ்வடியைமுன்னுள்ள அடியோடு கூட்டித் துன்பந்தருவனவற்றைத் துறவாவழிக் கல்வி அழகுடைத்தன்றென்று பொருள்கூறினும் பொருந்தும்.

கஙக. செற்றம் - பகைமை நெடுங்காலம் நிகழ்வது.

கஙரு. அல்லன்மாக்கட்கு - வறுமைத் துன்பமுடையார்க்கு. 'இல்லது நிரப்பினர்' என்றும் பாடம்

கஙஉ - கஙரு. நிரப்புநரே வாழ்வோரென்போர்.

கஙஎ. எலவை-விளி

கஙஎ - கஙகூ. அரும்பசி களைந்தோரே செலவுலகறிந்தோர்.

துன்ப மறுக்குந் துணிபொரு ளுணர்ந்தோர்
மன்பதைக் கெல்லா மன்பொழி யாரென
ஞான நன்னீர் நன்கனந் தெளித்துத்
தேனு ரோதி செவிமுதல் வார்த்து
மகன்றுயர் நெருப்பா மனம்விற காக
வகஞ்சுடு வெந்தீ யாயிழை யவிப்பத்

தேறுபடு சின்னீர் போலத் தெளிந்து
மாறுகொண் டோரா மனத்தின ளாகி
யாங்கவ டொழுதலு மாயிழை பொறாஅ
டான்றொழு தேத்தித் தகுதி செய்திலை
காதலற் பயந்தோ யன்றியுங் காவலன்
மாபெருந் தேவியென் றெதிர்வணங் கினளே.

சிறைவிடுகாதை முற்றிற்று.

௧௬௬. துணிபொருள்-பரமார்த்த தத்துவஞானம்.

௧௬௭. மன்பதைக்கெல்லாம் - உயிர்ப்பன்மைகளுக்கெல்லாம்.

௧௬௬ - ௧௬௭. அன்பொழியாரே துணிபொருளுணர்ந்தோர்.

௧௬௮. ஞானநன்னீர் - ஞானமாகிய நல்லநீரை. நன்கனம் - நன்றாக.

௧௬௯. தேனுரோதி - இராசமாதேவி. செவிமுதல் - செவியிடம்.

௧௭0. மகன்றுயர் - புதல்வனிறந்ததுயரம் — புத்திரசோகம்.

௧௭௧. அகம் - உள்ளிடம். ஆயிழை - மணிமேகலை.

௧௬௮ - ௧௭௧. ஞானநீரைத் தெளித்து வார்த்து வெந்தீயை அவிப்பவென்க.

௧௭௨. தேறு - தேற்றங்கொட்டை.

௧௭௩. மாறுகொண்டு - பகைமைகொண்டு.

௧௭௪. ஆங்கவள் - இராசமாதேவி. ஆயிழை - மணிமேகலை.

௧௭௫. காதலற்பயந்தோயன்றியும் - எனது பூர்வஜனம நாயகனைப் பெற்ற தலைவாமலும்.

௧௭௬ - ௧௭௭. காவலன் மாபெருந்தேவியென்று - அரசனது பட்டமகிஷியாகவுமுள்ளாயென்று.

- ௧௭௭. வாசந்தவையென்னுமுதாட்டி, மொழியினள், அவள் மன்னவனருளாற் சென்றெய்தித் தொழுது முன்னின்று வாழ்த்தி, 'மன்னவனறமுன் துன்பங்கொள்ளேல்' என்று போயபின், அஞ்சிலோதி கரந்து அடக்கிக்கொண்டு மறைத்த 'மணிமேகலையை வஞ்சஞ்செய்குவல்' என்று ஒரு நாள் அரசனுக்கு, 'சிறைதக்கன்று' என, 'தீர்க்க' என்று இறைசொல, குழலாள அவளைக்கூஉய்ப் புக்கு 'செய்குவல்' என்று ஒட்ட, அறிவினளாக, கொடுப்ப, அணைதலும், இருப்ப, போயபின், அடைப்ப, இருப்ப, அவள்தொழ, மணிமேகலை ஒழியின்றளைத்து மற்றுமுறைசெய்யும; அவனமுறைசெய்பவள் அவிப்ப, அவள் தொழுதலும், ஆயிழை பொருளாய 'மாபெருந்தேவி' என்று யதிரவணக்கி னனென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்துநான்காவது

ஆபுத்திரனுடனடைந்தகாதை.

[இருபத்து நான்காவது மணிமேகலை மாநகரொழிந்து ஆபுத்திரனாடடைந்தபாட்டு.]

மன்ன குமரனை வஞ்சம் புணர்த்த
தொன்மூது கணிகைதன் சூழ்ச்சியிற் போயவன்
விஞ்சையன் வாளின் விளிந்தோ னென்பது
நெஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டுமெய் வருந்தி
மாதவி மகடனை வான்சிறை நீக்கக்
காவலன் றேவி காற்கீழ் வீழ்ந்தாங்
காவே ரல்கு லருந்தவ மடவா
ரூவோற் களித்த வொருபத் தொருவரு
மாயிரங் கண்ணோ னவிநயம் வழூஉக்கொள
மாயிரு ஞாலத்துத் தோன்றிய வைவரு
மாங்கவன் புதல்வனோ டருந்தவன முனிந்த
வோங்கிய சிறபபி னொருநூற்று நாலவருந்
திருங்கிளர் மணிமுடித் தேவர்கோன் றன்மு
னுருப்பசி முனிந்த வெண்குலத் தொருத்தியு
மொன்று கடைநின்ற வாறிரு பதின்மரு
தொன்றுபடு மாநகர்த் தோன்றிய நான்முதல்
யானுறு துன்ப மியாவரும பட்டிலர்
மாபெருந் தேவி மாதர் யாரினும்

க. மன்னகுமரனை - உதயகுமரனை. புணர்த்த - சோதிய.

உ. முதுகணிகை - சித்திராபதி; எழு வாய்; தொன்முது - ஒருபொருட்பன் மொழி. போயவன் - உதயகுமரன.

ஈ. விளிந்தோன் - இறந்தான்.

ரு. மாதவிமகடனை - மணிமேகலையை. நீகக - நீககுதறபொருட்டு.

சு. காவலன்றேவி - இராசமாதேவி.

ரு - சு. நீகக வீழ்ந்து.

உ - சு கணிகை, விளிந்தோனென்ப தைக் கேட்டு வருந்தி வீழ்ந்த.

எ. 'அரவேர்' என்பது முதலியன சித்திராபதிகூற்று.

கக. புதலவன் - சயந்தன்.

எ - கச. (?)

கரு. நூற்றிருபததொருவர். 'ஒன்று கடையிட்ட' என்றும் பாடம்.

கசு. தொன்று - பழமை.

கஅ. மாபெருந்தேவி - விளி. மாதர் நாடககணிகைகள். 'மாதர் யாவரும' என்றும பாடம்.

கஎ-கஅ. மாதரெல்லாருள்ளும் யாலுட் துன்பம் யாவரும்பட்டிலரென இயைச்:

பூவிலை யீத்தவன் பொன்றின னென்று
மாதவி மாதவர் பள்ளியு ளடைந்ததும்
பரந்துபடு மனைதொறும் பாத்திர மேந்தி
யரங்கக் கூத்திசென் றையங் கொண்டது
நகுத லல்லது நாடகக் கணிகையர்
தகுதி யென்னார் தன்மை யன்மையின்
மன்னவன் மகனே யன்றியு மாதரா
லின்னா ருறாஉ மிடுக்கணு முண்டா
லும்பளந் தழீஇய வுயர்மணி னெடுங்கோட்டுப்
பொன்குதிலை யுலாவும் புன்னையங் கானற்
கிள்ர்மணி நெடுமுடிக் கிள்ளி முன்னா
ளிளவேனி லிறுப்ப விறும்பூது சான்ற

பூநாறு சோலை யாருமி லொருசிறைத்
தானே தமிய ளொருத்தி தோன்ற
வின்ன ளார்கொ லீங்கிவ ளென்று
மன்னவ னறியான் மயக்க மெய்தாக்
கண்ட கண்ணினுங் கேட்ட செவியினு
முண்ட வாயினு முயிர்த்த மூக்கினு
முற்றுண ருடம்பினும வெற்றிசசிலைக் காமன்

கக. பூவிலை - அற்றைப்பரிசம் ; "பூவிலை மடந்தைய ரேவற் சிலதியர்" எனபது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, ௬க. ஈத்தவன் - கோவலன்.

உ0 மாதவர்பள்ளி - சங்கத்தாரான அறவணவடிகளுறையுமிடம்.

உஉ. அரங்ககூத்தி - மணிமேகலை.

௨க - உஉ. அரங்கக்கூத்தி பாத்திரமேந்திச் சென்று மனைதொறும் ஐயங்கொண்டதும்.

உ0 - உச. அடைந்ததும் கொண்டதும் கருதற்குக் காரணமாவனவேயன்றி நாடகக்கணிகையர்களுடைய இயலபன்மையால் அவற்றை அவர்க்குத் தகுதியென்ற கூறுர்; இனி 'நாடகக்கணிகையர்' என்பதை எழுவாயாகக் கொண்டு அவர் தகுதியென்றுரெனினுமமையும்.

உஇ. மன்னவன் மகனேயன்றியும் - உதயகுமாரனுக்கு உண்டான இக்கணலாமேறும், மாதரால்-மணிமேகலையால்.

உக, இக்கண் - துன்பம்.

உஎ. உம்பளம் - உப்பளம ; விகாரம. கோடு - கரை.

உஅ. கானல் - கடற்கரைச்சோலை

உக. நெடுமுடிக்கிள்ளி - அரசனபெயர். முன்னு - முன்னுக.

௩0. இறப்ப - நங்குதலால் இறும்பூது - அதிசயம். இறப்பசசான்ற.

௩க. சோலை - சோலையிடம். ஒருசிறை ஒருபக்கத்தில்.

௩உ தானே தமியள் - தான் தனித்தவளாய் ; தமி - தனிமை; கஅ - மகளைத, கஉச.

உக-௩உ. முன்னுத் தோன்றவென்க.

௩௩. ஈங்குளளாகிய இத்தன்மையையுடையாள் யாவளோவென று

௩௪. அறியான் - அறியானுய். மன்னவன் மயக்கமெய்தி ; 'மயக்கமெய்தா' என்பது இடக்கர்.

௩௬. வாயென்றது நாவினை. உயிர்த்த - மோக்த.

௩எ. உற்றுணருடம்பு - தீண்டியுணருமுடம்பு.

உச.—ஆபுத்திரனுடைந்தகாதை.

மயிலையுஞ் செயலையு மாவுங் குவளையும்
பயிலிதழ்க் கமலமும் பருவத் தலர்ந்த
மலர்வா யம்பின் வாசங் கமழப்
பலர்புறங் கண்டோன் பணிந்துதொழில் கேட்ப
வொருமதி யெல்லை கழிப்பினு முரையாள்
பொருவரு பூங்கொடி போயின வந்நாள்
யாங்கொளித் தனளவ் விளங்கொடி யென்றே
வேந்தரை யட்டோன் மெல்லியற் றேர்வுழி
நிலத்திற் குளித்து நெடுவிசும் பேறிச்
சலத்திற் றிரியுமோர் சாரணன் றோன்ற
மன்னவ னவனை வணங்கி முன்னின்
றென்னுயி ரனையா ளீங்கொளித் தாளுள
ளன்ன ளொருத்தியைக் கண்டிரோ வடிகள்
சொல்லுமி னென்று தொழவவ னுரைப்பான்
அண்டிலே னாயினுங் காரிகை தன்னைப்
பண்டறி வுடையேன் பார்த்திப கேளாய்

௩அ. மயிலை - மல்லிகைவிசேடம். செயலை - அசோகு.

௩௯. பயிலிதழ் - செறிந்தஇதழ்.

௪0. கமழ - கமழ்தலால்.

௩அ - ௪0. மயிலை முதலியனவாகிய அமபென்க.

௩௫ - ௪0. கண்ணினும் செவியினும் வாயினும் மூக்கினும் உடம்பினும் காமனுடைய மலரம்பின் வாசங்கமழ்தலால். ஈண்டுக்கூறிய 'கண்டசண்' முதலியன அரசனுடைய பொறிகள்; என்றது - வேறுவேறுகாலங்களில் வேறவேறபொருள்களானனுபவிககப்படுவன ஒருகாலத்து அவள்கண்ணே யனுபவிக்கப்பட்டனவென்பதாம்.

௪௩. பலர்புறங்கணடோன் - அரசன்.

௪௪. மதி - மாதம். கழிப்பினும் - கழித்தாளாயினும். உரையாள் - சொல்லாளாய்.

௪௫. அங்கான் - அங்காளில்.

௪௬. தேர்வுழி - தேடும்பொழுது.

௪௭. நிலத்திற்குளித்து-நீரிற்புகுவது போல நிலத்திற் புகுந்து. நெடு விசும்பேறி - சந்திரசூரியர்களை யெட்டிப்பிடித்தறகுச்செலவதுபோல் நீண்ட ஆகாயத்திற்சென்று.

௪அ. சலத்தில் திரியும் - பூமிமேல்நடப்பதுபோல் நீர்மேலேநடந்து திரியும்.

௪௭ - ௪அ. குளித்து ஏறித் திரியும் ஓர்சாரணன்தோன்றவென்க. நிலத்திற் குளித்தல் முதலியன அற்புதசத்தியாகிய இருத்தியெனப்படும். தனது தந்தையாகிய சுத்தோதனனுக்கு ஞானமுண்டாகுதற்பொருட்டு நிலத்திற்குளித்தன்முதலிய பலவற்புதங்களைப் புத்தனை காட்டினனென்று அசுவகோஷபோதிசத்துவரென்பவராற் செய்யப்பட்டுள்ள புத்தசரிதத்தின், கக-ம் வர்க்கத்தாற் றெரிகின்றது; "நீரினிற் பூவில வானினினைத்துழி யொதுங்கு கின்ற, சாரணரெண்ம ராவர் சமணரி லிருத்தி பெற்றோர்" என்றார் சூடாமணிநிகண்டுடையாரும்; மக்கட்பெயர்த்தொகுதி ௪. "வானூடிழிந்தோன்" (க௦-ம்காதை, ௩௯) என்று இந்நூலில் முனவந்திருத்தல்காண்க.

௪௯. அவனை - அச்சாரணனை.

௫0. அன்னாள் - அத்தன்மையாள்.

௪௯ - ௫க. அவனை வணங்கி நின்று சொல்லுமினென்ற மன்னவன் றொழுவென்க.

௫௫. அறிவுடையேன் - அறிதலுடையேன்.

நாக நாடு நடுக்கின் றாள்பவன்
வாகை வேலோன் வளைவணன் றேவி
வாசமயிலை வயிற்றுட் டோன்றிய

பீலிவளை யென்போள் பிறந்த வந்நா
ளிரவிகுலத் தொருவ னிணைமுலை தோயக்
கருவொடு வருமெனக் கணியெடுத் துரைத்தன
னங்கப் புதல்வன் வரூஉ மல்லது
பூங்கொடி வாராள் புலம்ப லிதுகே
டீவகச் சாந்தி செய்யா நாளுன்
காவன் மாநகர் கடல்வயிறு புகூஉ
மணிமே கலைதன் வாய்மொழி யாலது
தணியா திந்திர சாப முண்டாகலி
னாங்குப்பதி யழிதலு மீங்குப்பதி கெடுதலும்
வேந்தரை யட்டோய் மெய்யெனக் கொண்டிக்
காவன் மாநகர் கடல்வயிறு புகாமல்
வாசவன் விழாக்கோண் மறவே லென்று
மாதவன் போயின னந்நாட் டொட்டும்
காவன் மாநகர் கலங்கொழி யாதாற்
றன்பெயர் மடந்தை துயருறு மாயின்
மன்பெருந் தெய்வம் வருதலு முண்டென
வஞ்சினே னரசன் றேவியென் றேத்தி
நன்மனம் பிறந்த நாடகக் கணிகையை
யென்மனைத் தருகென விராசமா தேவி

௫௫. வாகை - வெற்றி.

௫௫ - ௫௬. தேவியாகிய பாசமயிலை.

௫௭. அந்நாள் - அந்நாளில்.

௫௮. கரு - கருப்பம். வரும் - வருவான். கணி - தலைவல்ல நிமித்திகன்.

௫௮ - ௫௯. அந்நாளிற் கணியெடுத்துரைத்தனன்.

௬௦. வருஉமல்லது - வருவானேயன்றி.

௬௧. பூங்கொடி - பீலிவளை. புலம்பல் - வருந்தாதே.

௬௨. நீவநகர்ச்சாந்தி - இந்திரவிழவு.

௬௩. நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

௬௪. மணிமேகலை - மணிமேகலாதெய்வம். அது - நகர் கடல்வயிறு புகுதல்.

௬௨ - ௬௪. செய்யாசாளில வாய்மொழிபால் நகர் கடல்வயிறு புகூஉமென்க.

௬௪ - ௬௫. இந்திரசாபமுமுடைத்து வினை, அது தணியாது.

௬௬. ஆங்கு - அக்காலத்தே. பதியிரண்டில் முன்னது நகரம், பின்னது அரசன். 'ஆங்குப் பதியழிதலும் ஈங்குப்பதி புகுதலும்' என்றும் பாடம்.

௬௮. காசு - குற்றம்.

௬௯. மறவேல - மறவாதே.

௭௦. மாதவன் - சாரணன்.

௭௧. கலக்கு - கலங்குதல்.

௭௨. மடந்தை - மணிமேகலை.

௭௩. தெய்வம் - மணிமேகலாதெய்வம்.

௭௫. நாடகக்கணிகை - மணிமேகலை. 'நஞ்சனையிறந்த நாடகக் கணிகை' என்றும் பாடம்.

௭௬. தருகென - தருவாயென்று சித்திராபதி கேட்ப.

௨௪.—ஆபுத்திரனாடடைந்தகாதை.

௨௨௧

கள்ளும் பொய்யுங் காமமுங் கொலையு
முள்ளக் களவுமென் றாவோர் துறந்தவை
தலைமையாக் கொண்டநின் றலைமையில் வாழ்க்கை
புலைமையென் றஞ்சிப் போந்த பூங்கொடி
நின்னொடு போந்து நின்மனைப் புகுதா
ளென்னோ டிருகுமென் றீங்கிவை சொல்வுழி
மணிமே கலைதிற மாதவி கேட்டுத்
துணிகயந் துகள்படத் துளங்கிய வதுபோற்
றெளியாச் சிந்தையள் சுதமதிக் குரைத்து

வளியெறி கொம்பின் வருந்திமெய்ந் நடுங்கி
யறவண ரடிவீழ்ந் தாங்கவர் தம்முடன்
மறவேன் மன்னவன் றேவிதன் பால்வரத்
தேவியு மாயமுஞ் சித்திரா பதியு
மாதவி மகளு மாதவர்க் காண்டலு
மெழுந்தெதிர் சென்றாங் கிணைவளைக் கையாற்
றொழுதகை மாதவன் றுணையடி வணங்க
வறிவுண் டாகவென் றாங்கவன் கூறலு
மிணைவளை நல்லா ளிராசமா தேவி
யருந்தவர்க் கமைந்த வாசனங் காட்டித்
திருந்தடி விளக்கிச் சிறப்புச் செய்தபின்

எஎ. 'கள்ளும்பொய்யும்'என்பது முதலியன இராசமாதேவிகூற்று.

எஅ. உரவோர் - அறிவுடையோர். துறந்தவை - நீக்கியவை.

எஎ-எஅ. உஉ-ம் காதை, கஎ0-கஎஅ.

எகூ. தலைமையில் வாழ்க்கை - கடையான பரத்தைமைத்தொழில்; "மேலோ ராயினு நூலோ ராயினும், பால்வகை தெரிந்த பகுதியோ ராயினும், பிணியெனக் கொண்டு பிறக்கிட் டொழியுங், கணிகையர் வாழ்க்கை கடையே" என்றார் சிலப்பதிகாரத்தும், காடுகாண்காதை, கஅ0 - கஅரு. 'தலைமையில வாழ்க்கை' என்றும் பாடம்.

எஎ - எகூ — உ - ம் காதை, நிஎ.

அ0. புலைமை-அசுத்தமுடையது. பூங்கொடி - மணிமேகலை.

அஉ. இருக்கும் - இருப்பாள். ஈங்கிவைசொல்வுழி-இவற்றை இராசமாதேவி சொல்லும்பொழுது.

இனி மணிமேகலையின் செய்திகேட்டு மாதவி அறவணவடிகளுடன் இராசமாதேவிபால் வருதல் கூறப்படும்.

அங. திறம்-காவலிலிருத்தல். திறத்தைகேட்டு.

அச. துணிகயம் - தெளிந்த நீர்நிலை. துளங்குதல் - கலங்குதல்.

அரு. சிந்தையள் - சிந்தையளாய்.

அசு. வளியெறிகொம்பின் - காற்றால் அலைக்கப்பட்ட பூங்கொம்புபோல.

அஉ - அஅ. ஈங்கிவை சொல்வுழி மாதவி கேட்டுத் தெளியாச்சிந்தையளாய் உளைந்து வருந்தி நடுங்கி வீழ்ந்து அவருடன் இராசமாதேவிபால் வரவென்க.

அகூ—உசு-ம் காதை, கசக. ஆயம் - சிலதியார்கூட்டம்.

கசு - கூக. நல்லாளாகியதேவி ஆசனங்காட்டி விளக்கிச் சிறப்புச் செய்தபினென்க.

யாண்டுபல புக்கநும் பிணையடி வருந்தவென்
காண்டகு நல்வினை நும்மையீங் கழைத்தது
நாத்தொலை வில்லா யாயினுந் தளர்ந்து
மூத்தவிவ் யாக்கை வாழ்கபல் லாண்டெனத்
தேவி கேளாய் செய்தவ யாக்கையின்
மேவினே ராயினும் வீழ்கதிர் போன்றேன்
பிறந்தார் மூத்தார் பிணிநோ யுற்றா
ரிறந்தா ரென்கை யியல்பே யிதுகேள்
பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவுரு
வாயி லூறே நுகர்வே வேட்கை
பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பய
னிற்றென வகுத்த வியல்பீ ராறும்
பிறந்தோ ரறியிற் பெரும்பே றறிகுவ
ரறியா ராயி னாழ்நர கறிகுவர்
பேதைமை யென்ப தியாதென வினவி
னோதிய விவற்றை யுணராது மயங்கி
யியற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
முயற்கோ டுண்டெனக் கேட்டது தெளித
லுலக மூன்றினு முயிரா முலக
மலகில பல்லுயி ரறுவகைத் தாகு

கஎ. 'யாண்டு பலபுக்க' எனபது முத லியன இராசமாதேவிகூற்று. யாண்டு - | ௧ப. "சாககா டென்ப சருவருந தன்மை, யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திடுதல்"

வருடம்.

௯௭ - ௯௮. எனது நல்வினை இணையடி வருந்த நும்மை ஈங்கழைத்தது.

௯௯. காதநொலைவில்லாயாயினும் - காமெலிதலில்லாயாயினும்; சொல்வன்மை குறைந்திலா யென்றபடி. 'காதநொலை வில்லை யாயினுங் கொர்ந்து' என்றும் பாடம்.

௧00. இவ்யாக்கையென்றது - அறவணவடிகளுடம்பை. 'மூத்தவிவ் யாக்கை' என்றும் பாடம். என - என்று இராசமாதேவிசொல்ல.

௯௯ - ௧00. "வாமுதிர் யாக்கை நடுக்கா யாவி, றுரைமூ தாளன்" என்று முன்னும் வந்திருத்தல் காண்க; ௨௨-ம் காதை, ௯ - ௪.

௧0௧. 'தேவிகேளாய்' என்பது முதலியன அறவணவடிகள் கூற்று. தவயாக்கை - தவவுடம்பு.

௧0௨. வீழ்கதிர் - அஸ்தமிக்குஞ்சூரியன். மரணத்திற்குச் சூரியன் அஸ்தமித்தலை உவமைகூறுதல் பௌத்தர்மரபு (௩0 - ம் காதை, ௧0௨ ௧0௩) என இருதுவிற் பின்பு வருதல் காண்க.

௧0௩ - ௧0௪. பிறப்புப்பிணிமூப்பிறப்புக்களை உடலுக்கியற்கையென்றபடி.

௧0௫. ௧0௮. பேதைமை முதலியபன்னிரண்டும் துவாதசநிதானமெனப்படும்; இவற்றினியல்பை, இந்நூல, ௩0 - ம் காதையால் விளங்கவுணர்க.

௧௧௧. பேதைமை - அவிச்சை.

௧௧௨. இவற்றை-துவாதசநிதானத்தை.

௧௧௪. கோடு - கொம்பு.

௧௧௩ - ௧௧௪. பேதைமையென்பது மயங்கிக் கண்டதுமறந்து கேட்டது தெளிதலென்க.

௧௧௫. 'உலகமூன்றினும்' என்பது முதற் செய்கை கூறப்படும்.

௧௧௫ - ௧௧௬. உயிராமுலகம் அளவில - உயிராகிய உலகம் அளவில்லாதன. செய்கை கூறுதற்கு அங்கமாக ஈண்டு அறுவகையுயிர்களும் கூறப்பட்டன.

௧௧௭ - ௧௧௮. பேயுமென்றே அறுவகைத்தாகுமென்க.

௨௪.—ஆபுத்திரனுடைந்தகாதை. ௨௨௫

மக்களுந் தேவரும் பிரமரு நரகருந்
தொக்க விலங்கும் பேயு மென்றே
நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையாற்
சொல்லப் பட்ட கருவினுட் டோற்றி
வினைப்பயன் விளையுங் காலை யுயிர்கட்கு
மனப்பே ரின்பமுங் கவலையுங் காட்டுந்

தீவினை யென்ப தியாதென வினவி
னாய்தொடி நல்லா யாங்கது கேளாய்
கொலையே களவே காமத் தீவிழை
வுலையா வுடம்பிற் றோன்றுவ மூன்றும்
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில்
சொல்லெனச் சொல்லிற் றோன்றுவ நான்கும்
வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சியென்
றுள்ளந் தன்னி னுருப்பன மூன்றுமெனப்
பத்து வகையாற் பயன்றெரி புலவ
ரித்திறம் படரார் படர்குவ ராயின்
விலங்கும் பேயு நரகரு மாகிக்
கலங்கிய வுள்ளக் கவலையிற் றோன்றுவர்
நல்வினை யென்ப தியாதென வினவிற்
சொல்லிய பத்தின் றொகுதியி னீங்கிச்
சீலந் தாங்கித தானந் தலைநின்று
மேலென வகுத்த வொருமூன்று திறத்துத்
தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகி

௧௨௦. சொலலப்பட்ட கரு - மேற்கூறிய மக்கட் கருமுதலிய ஆறும்; "தெய்வக்கருவுந் திசைமுகக் கருவும் (பதிகம், ௨௮.) என்று முன்புவந்திருத்தல் காண்க.

௧௧௭ - ௧௨௨. (செய்கை) இருவகையால் தோற்றிக காட்டு மென்க.

௧௨௫. காமதீவிழைவு - காமமாகிய கொடிய விழைவு.

௧௨௫ - ௧௨௬. கொலையும் களவும் காமமுமென உடம்பிற்றோன்றுவன மூன்றும்.

௧௨௭. குறளை - கோள். பயனில் சொல - அறம்பொருளின்பங்களுள் ஒன்றும் பயவாத சொல்.

௧௨௮. வெஃகல் - விரும்பல். வெகுளல் - கோபித்தல்; வெஃகல் முதலிய மூன்றும் முறையே காமம் வெகுளி மயக்கமெனப்படும்.

௧௩௦. உருப்பன - தோன்றுவன.

௧௨௯ - ௧௩௧. தீவினையென்பது, மூன்றும் நான்கும் மூன்றுமெனப் பத்துவகைப்படும்.

௧௩௨. இத்திறம்-கொலைமுதலிய தீயவழிகளில். படரார் - செல்லார்.

௧௩௨ - ௧௩௪. இக்கருத்து "விலங்கு நரகரும் பேய்களு மாக்கும், கலங்குஞர்த் தீவினை கடிமின்" எனப்பின்னும் வருதல் காணக; ௨௫-ம் காதை, ௬௧-௬௨.

௧௩௬. சொல்லியபத்து-கொலை, களவு, காமம், பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில்சொல், வெஃகல், வெகுளல், பொல்லாக்காட்சியென்பன.

௧௩௭. சீலம் - பஞ்சசீலமுதலியன.

மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பய னுண்குவ
ராசன் றேவியொ டாயிழை நல்லீர்
புரைதீர் நல்லறம் போற்றிக் கேண்மின்
மறுபிறப் புணர்ந்த மணிமே கலைநீ
பிறவறங் கேட்ட பின்னாள் வந்துனக்
கித்திறம் பலவு மிவற்றின் பகுதியு
முத்தேர் நகையாய் முன்னுறக் கூறுவ
லென்றவ னெழுதலு மிளங்கொடி யெழுந்து
நன்றறி மாதவ னல்லடி வணங்கித்

தேவியு மாயமுஞ் சித்திரா பதியு
மாதவர் நன்மொழி மறவா தும்பி
னிந்நகர் மருங்கின்யா னுறைவே னாயின்
மன்னவன் மகற்கிவள் வருங்கூற் றென்குவ
ராபுத் திரனா டடைந்ததற் பின்னாண்
மாசின் மணிபல் லவந்தொழு தேத்தி
வஞ்சியுட் புக்கு மாபத் தினிதனக்
கெஞ்சா நல்லறம் யாவகணுஞ் செய்குவ
லெனக்கிட ருண்டென் றிரங்கல் வேண்டா
மனக்கினி யீதென் றவளையும் வணங்கி
வெந்துறு பொனபோல் வீழ்கதிர் மறைந்த
வந்தி மாலை யாயிழை போகி
யுலக வறவியு முதியாள் குடிகையு
மிலகொளிக் கந்தமு மேதகி வலங்கொண்
டந்தர மாறாப் பறந்துசென் றாயிழை

கச0. மகிழ்ச்சிவினை - நல்வினை.

கருஙு - கச0 :—௲0 - ம் காதை, சஙு - அக.

கசக. ஆயிழை நல்லீரென்றது, மாதவியையும் சுதமதியையும் ஆயத்தையும்

கசஉ. புரை - குற்றம். நல்லறம் - அருளறம்.

கசச. பிறவறம் - மற்றைச் சமயதருமம்.

கசரு. 'முத்தொகை யாக முன்னர்க் கூறுவன' என்றும் பாடம்.

கசரு - கசசு. இததிறம் பலவற்றையும் இவற்றின்பகுதிகளையுங் கூறுவேன.

கசஎ. இளங்கொடி - மணிமேகலை.

கசக:—உச - ம் காதை, அக.

கருரு. மாபத்தினிதனக்கு வஞ்சியுட் புக்கு - கண்ணகியைதரிசித்தற்பொருட்டு வஞ்சிநகரத்திற் புகுந்து.

கருஅ. அவளாயும், உம் - இறந்தது தழீஇயது.

கசு0 அந்தி மாலையில்.

கசுக. முதியாள் குடிகை - சம்பாபதி கோயில். 'முதியான்கோட்டமும்' என்றும் பாடம்.

கசுஉ. கந்தம் - தூண். என்றது கந்திற்பாவையை; ஆகுபெயர் "கலிகெழு கடவுள் கந்தங் கைவிட" என்பது புறநானூறு, ருஉ

கசுரு அந்தரம் ஆறு - ஆகாயமேவழியாக.

உச.—ஆபுத்திரனுடைடந்தகாதை.

உஉ௫

யிந்திரன்]மருமா னிரும்பதிப் புறத்தோர்
பூம்பொழி லகவையி னிழிந்து பொறையுயிர்த்
தாஙகுவாழ் மாதவ னடியிணை வணங்கி
யிந்நகர்ப் பேர்யா திந்நக ராளு
மன்னவன் யாரென மாதவன் கூறு
நாக புரமிது நன்னக ராள்வோன்
பூமிசந் திரன்மகன் புண்ணிய ராச
னீங்கிவன் பிறந்த வந்நாட் டொட்டு

மோகுயர் வானத்துப் பெயல்பிழைப் பறியாது
மண்ணு மாறும் வளம்பல தரூஉ
முன்னின் றுருக்கு நோயுயிர்க் கில்லெனத்
தகைமலர்த் தாரோன் றன்றிறங் கூறின
னகைமலர்ப் பூம்பொழி லருந்தவன் றுனென.

ஆபுத்திரனுடனடைந்தகாதை முற்றிற்று.

கசுச. இந்திரன்மருமான் - புண்ணிய ராசன்; மருமான் - வழித்தோன்றல். பதி - நாகபுரம்.

கசுரு. அகவையின் - உள்ளிடத்தே.

கசுசு. மாதவன் - தருமசாவகன்.

கசுஅ யாரென - யாரென்ற மணிமேகலை கேட்ப. கூறும் - சொல்லுவான்.

கஎக. தொட்டு - தொடங்கி.

கஎஉ. பெயல் - மழை. பிழைப்பு அறியாது - தவறுதலையறியாது.

கஎங. தரூஉம் - கொடுக்கும்.

கஎச. உயிர்களுககு நோயிலலை.

கஎரு. தாரோன் - புண்ணியராசன்.

கஎசு. அருந்தவன் - தருமசாவகன்.

க-கஎசு. தொனமுதுகணிகை கேட்டு வருந்தி வீழ்ந்து எத்தி, 'தருக' என, இராசமாதேவி ஈங்கிவை சொல்வுழி, மாதவி அறவணவடிகளுடன் வர, காணடலும், எதிரசென்று துணையடிவணங்க, அவன், 'அறிவுண்டாக' என்றுகூறலும், இராசமாதேவி காட்டி விளக்கிச் செய்த பின், 'வாழ்க' என, 'தேவி கேளாய்; நலலீர், கேண்மின்; மணிமேகலை முன்னுறககூறுவல்' என்று அவனெழுதலும், இளங்கொடி எழுந்து வணங்கி என்று வணங்கிப் போகி எத்தி வலங்கொண்டு சென்று இழிந்து பொறையுயிர்தது வணங்கி, 'யாது? யாவர்' என, மாதவன் கூறும்; அங்ஙனங்கூறுமருந்தவன் கூறினனென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்தைந்தாவது

ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை.

[இருபத்தைந்தாவது மணிமேகலை ஆபுத்திரனை மணிபல்லவத்திடை
யழைத்துப் புத்தபீடிகைகாட்டிப் பிறப்புணர்த்தி
வஞ்சிமாநகர்புக்கபாட்டு.]

அரச னுரிமையோ டப்பொழில் புகுந்து
தரும சாவகன் றன்னடி வணங்கி
யறனு மறனு மநித்தமு நித்தத்
திறனுந் துக்கமுஞ் செல்லுயிர்ப் புக்கிலுஞ்
சார்பிற் றோற்றமுஞ் சார்பறுத் துய்தியு
மாரிய னமைதியு மமைவுறக் கேட்டுப
பெண்ணிணை யில்லாப் பெருவனப் புற்றாள்
கண்ணிணை யியக்கமுங் காமனோ டியங்கா
வங்கையிற் பாத்திரங் கொண்டறங் கேட்கு
மிங்கிணை யில்லா ளிவள்யா ரென்னக்
காவலற் றொழுது கஞ்சுக னுரைப்போ

௧. அரசன் - புண்ணியராசன்; உரிமை - மனைவி; "உரிமைமுன் போக்கியல்லா வொளிமுடி மன்னர் போகார்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ௨௪௫

௨. தருமசாவக னென்பது - அப்பொழிலில் நோற்றுவதியும் ஒரு முனிவன் பெயர். இபபெயர்க்குத் தருமங்கேட்பவனென்பது பொருள்.

௩. மறன் - பாவம். அநித்தம் - அநித்தியப்பொருளின்வகை.

௩-௪. நிததத்திறன் - நித்தியப்பொருளின்வகை. துக்கம் - பிறப்பு, பிணி, மூப்பு, சாக்காடு, விரும்பியனபெறாமை, வேண்டாதனபெறுதல் என்னுமாறும். புக்கில் - புகுமிடம்.

௫. சார்பிற்றோற்றம் - பேதைமை முதலிய பன்னிரண்டு நிதானத்தினது தோற்றம். உய்தி-பிழைத்தல்; "செய்தி கொன்றோர்க் குய்தியில்" (புறநானூறு, ௩௪.) எனவும், "உய்திக காலமுறையி ரோ" (சிலப்பதிகாரம்) நாடுகாண்காதை, ௨௪௦) எனவும வருதலகாணக.

௬. ஆரியன - ஆசிரியன்; என்றது புததனை. 'அறிவுறக் கேட்டு' என றும் பாடம்.

௭. பெருவனப்பு - பேரழகு.

௮. இயக்கம் - இயங்குதல; இவ்வடியோடு "உருவிலாளனொ டுருவம பெயர்ப்ப" (௫-ம் காதை, ௬.) என்று முன்வந்தது ஒப்புநோககறபாலது.

௯. அறங்கேட்கும் - தருமத்தைக்கேட்பாள்.

௧௦. யாரென்ன - யாரென்று அரசன் கேட்ப.

௧ - ௧௦. அரசன், புகுந்து வணங்கிக் கேட்டு 'இவள்யார்' என்னவென்க.

௧௧. கஞ்சுகன் - சட்டையிட்ட பிரதானி.

கஞ்சுகன் மணிமேகலையின் வரலாற

௨௫.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை.

௨௨௭.

ஞவலந் தீவின் நங்கையை யொப்பார்
யாவரு மில்லை யிவடிற மெல்லாங்
கிள்ளி வளவனொடு கெழுதகை வேண்டிக்
கள்ளவிழ் தாரோய் கலத்தொடும் போகிக்
காவிரிப் பட்டினம் நன்னகர் புகுவேன்

மாதவ னறவண னிவள்பிறப் புணர்ந்தாங்
கோதின னென்றியா னன்றே யுரைத்தே
னுங்கவ னிவளவ் வகனகர் நீங்கி
யீங்கு வந்தன ளென்றலு மிளங்கொடி
நின்கைப் பாத்திர மென்கைப் புகுந்தது
மன்பெருஞ் செல்வத்து மயங்கினை யறியா
யப்பிறப் பறிந்திலை யாயினு மாவயிற்
றிப்பிறப் பறிந்திலை யென்செய் தனையோ
மணிப்பல் லவம்வலங் கொண்டா லல்லது
பிணிப்புறு பிறவியின் பெற்றியை யறியா
யாங்கு வருவா யாசனீ யென்றப்
பூங்கமழ் தாரோன் முன்னர்ப் புகன்று
மையறு விசும்பின் மடகொடி யெழுந்து
வெய்யவன் குடபால் வீழா முன்னர்
வானின் றிழிந்து மறிதிரை யுலாவும்
பூநா றடைகரை யெங்கணும் போகி
மணிப்பல் லவம்வலங் கொண்டு மடக்கொடி

றை அரசனுக்குக் கூறுதல் இனிக் கூறப்படும்.

௧௫. இவன் திறமெல்லாம் - இவனுடைய வரலாறு முழுதும்.

௧௪. கிள்ளிவளவனென்றது உதயகுமரன் தந்தையை. கெழுதகைமை-உரிமை; என்றது - நட்பை.

௧௬. காவிரிப்படப்பை நன்னகர் - காவிரியைத் தோட்டக் கூற்றிற்கு எல்லையாகவுடைய காவிரிப்பூம்பட்டினம்; படப்பை - பக்கமுமாம்; "காவிரிப் படப்பைப் பட்டினம" என்பது சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ௧௫௯.

௧௮. அன்றே - யான்போய்வந்த அக்காலத்தே.

௧௫ - ௧௮. இவடிறமெல்லாம் அன்றேயுரைத்தேன்.

௨௦. இளங்கொடி - மணிமேகலை.

௧௧ - ௨௦. உரைப்போனாகிய கஞ்சுகன் 'ஈங்குவந்தனள' என்றலும்.

௨௧. 'நின்கைப்பாத்திரம்' என்பது முதலியன, புண்ணியராசனைநோக்கி மணிமேகலைகூறுங்கூற்று. பாத்திரம் - அமுதசுரபி.

௨௨. செல்வத்து - செல்வத்தால்.

௨௫ அப்பிறப்பு - போனபிறப்பு; என்றது சாலிவயிற்றிற்பிறந்த பிறப்பை.

௨௬. பிணிப்பு - பற்று. பெற்றி - தன்மை.

௨௭. ஆங்கு - மணிபல்லவத்திற்கு. நீ ஆங்கு வருவாயென்று.

௨௮. தாரோன் - புண்ணியராசன்.

௨௦ - ௨௮. இளங்கொடி புகன்று.

௨௯. மடக்கொடி - மணிமேகலை.

௩௦. குடபால - மேற்றிசை.

௩௧ இழிந்து - இறங்கி.

பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காண்டலுந்
தொழுதுவலங் கொள்ளவத் தூமணிப் பீடிகைப்
பழுதில் காட்சி தன்பிறப் புணர்த்தக்
காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரை
மாயமின் மாதவன் றன்னடி பணிந்து
தருமங் கேட்டுத் தாதொழு தேத்திப்
பெருமகன் றன்னொடும் பெயர்வோர்க் கெல்லாம்
விலங்கு நரகரும பேய்களு மாக்குங்
கலங்கஞர்த் தீவினை கடிமின் கடிந்தாற்

றேவரு மக்களும் பிரமரு மாகுதி
ராகலி னல்வினை யயரா தோம்புமின்
புலவன் முழுதும் பொய்யின் றுணர்ந்தோ
னுலகுயக் கோடற் கொருவன ரென்று
மன்னா ளவனறங் கேட்டோ ரல்ல
தின்னுப் பிறவி யிழுக்குந ரில்லை
மாற்றருங் கூற்றம் வருவதன் முன்னம
போற்றுமி னறமெனச சாற்றிக் காட்டி

௬௪. மாதவன்பீடிகை - புத்தபீடிகை.

௨௧ - ௬௪. படக்கொடி எழுந்து இழிந்து போகி வலங்கொண்டு காண்டலுமென்க.

௬௬. பழுது - குற்றம்

௬௫-௬௬. பீடிகைககாட்சி உணர்த்த.

௬௭. அடைகலா - அடைகலையிலுள்ள.

௬௮. மாதவன் - பிரமதருமன்.

௬௯. 'தருமங்கேட்டு' எனபது முதலியன, பிரமதருமனை முன்னிலையாககி, மணிமேகலை கூறுங்கூற்று.

௭0. பெருமகன் - அரசன்; என்றது அத்திபதியை. பெயர்வோர்க்கெல்லாம்- அவந்திகரத்திற்குச் செலவோரெல்லோருக்கும்.

௭௨. கலங்கஞர்த்தீவினை - கலங்குதற்குக் காரணமாகிய துன்பத்தையுண்டாக்கும் கொலைமுதலிய பததுவகையினதாகிய பாவத்தை.

௭௪. நல்வினை - கொலலாமைமுதலிய பத்துவகையினதாகிய புண்ணியததை. அயராது ஓம்புமின் - மறவாது பாதுகாத்திடுமின.

௭௫. புலவன் - ஞானி; புத்தனென்பது இப்பொருட்டு. முழுதும் பொய்யின் றுணர்ந்தோன் - ஸர்வஜ்ஞன்.

௭௬. உலகுயக் கோடற்கு - உலகைப் பிழைப்பிததற்பொருட்டு; ஏகதேவனென்பது புததன்பெயர்களுள் ஒன்றாதலின், இங்கே ஒருவனென்றார்.

௭௫ - ௭௬. புலவனும் உணர்ந்தோனுமாகிய ஒருவன் உலகை உயககோடற்குத தோன்றுமென்க.

௭௮. அவனறம் - அவனாற் கூறப்படும் அறம.

௭௮. இன்னுமை - துன்பம். இழுக்குநரில்லை - தப்புவோரிலலை.

௭௯. மாற்றருங்கூற்றம் - பிறரால் தடுததற்கரிய கூற்றம்; "மாற்றருங கூற்றம்" என்பது தோல்காப்பியம், புறததிணையியல், ௨௪; "மருந்தில் கூற்றம்" என்பர், இரும்பிடர்த்தலையார்; புறநானூறு, ௩.

௮0. அறம்போற்றுமினென்று, சாற்றிக்காட்டி - சொல்லிப் பொருளைவிளங்கச்செய்து; சாற்றி - நிறைநதென்றுமாம்; "நிவந்துசெ னீததங குளங கொளச் சாற்றி" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௨௪௫.

௫.—ஆபுத்திரனேடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை. ௨௨௩

நாக்கடிப் பாக வாய்ப்பறை யறைந்தி
ரவ்வுரை கேட்டுநம் மடிதொழு தேத்த
வெவ்வுரை யெங்கட்கு விளம்பினி ராதலிற்
பெரியவன் றோன்று முன்னரிப் பீடிகை
கரியவ னிட்ட காரணந் தானு
மன்பெரும் பீடிகை மாய்ந்துயிர் நீங்கிய
வென்பிறப் புணர்த்தலு மென்னென் றியாண்டொழ
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வனை யல்லது
மற்றப் பீடிகை தன்மிசைப் பொறாஅது
பீடிகை பொறுத்த பின்ன ரல்லது
வானவன் வணங்கான் மற்ற வானவன்
பெருமகற் கமைத்துப் பிறந்தார் பிறவியைத்
தரும பீடிகை சாற்றுக வென்றே
யருளின னாதலி னாயிழை பிறவியு
மிருளறக் காட்டு மெனநெடுத் துரைத்த
தன்றே போன்ற தருந்தவர் வாய்மொழி
யின்றெனக் கென்றே யேத்தி வலங்கொண்
டங்கிவ ளின்னண மாக விறைவனு
மாங்கப் பொழில்விட் டகனகர் புகுத்

ருக. நாவே கடிப்பாக வாயாகியபறை யை அறைந்தீர்; கடிப்பு - பறையடிக் குங் குறுந்தடி; "நாக்கடிப் பாக வாய்ப் பறை யறையினும்" என்பது சிலப்பதி காரம், ஊர்காண்காதை, உக.

ரு0 - ருக பெயர்வோர்கெல்லாம் சாற்றிக்காட்டி அறைந்தீரெனவியைக்க.

ருரு. வெவ்வுரை - பதினாறநாளில இராகுலன் திட்டிவிடமெனனும் பாம பாவிறப்பானென்றம், நீ அவனோடு தீயில மூழ்குவையென்றுஞ் சொன்ன சொற்கள். இதனை, இந்நூல் கூ - ம் கா தை, சஅ-ம் அடிமுதலியவற்றாலுணர்க.

ருச. பெரியவன - புத்தன்; பீடிகை-பீடிகையை.

ருரு கரியவன் - இந்திரன்; "தேவர் கோ னிட்ட மாமணிப் பீடிகை" எனறு முன்பு வந்திருததலகாண்க; அ - ம் காதை, ருஉ.

ருரு - ருஎ. காரணந்தானும் உணர்த் தற்குக காரணமும் என்னவென்று யான் தொழ.

ருஅ. முற்றவுணர்ந்த முதல்வன் - எல் லாமறிநதமுதல்வன்; ஸர்வஜ்ஞன்.

ருகூ பொறாஅது - சுமவாது; முற்று'

சுக. வானவன - இந்திரன்.

சுஉ. பெருமகற்கமைதது - புத்தனை அறிந்து கோடறபொருட்டு இயற்றி. பிறந்தார்பிறவியை - பிறந்தோருடைய பழம்பிறப்பின் செய்தியை.

சுங. சாற்றுக - உணர்ததுக.

சுச. அருளினன்-ஆணைதந்தான். ஆயி ழைபிறவியும் - உன்பிறவியையும்.

சுக - சுச அவ்வானவன் அமைத்துச் சாற்றுகவென்று அருளினனென்க.

சுரு. இருளற - மயககமற.

சுசு. அருந்தவா-முனனிலைக்கண் வந் தது.

சுரு - சுசு. அனறு உரைத்ததாகிய வாய்மொழி.

சுசு - சுஎ. எனககு வாய்மொழி இன் றைககுறைததது போன்றதென்று.

சுஅ இவள - மணிமேகலை; இன்ன

தந்தை முனியாத் தாய்பசு வாக
வந்த பிறவியு மாமுனி யருளாற்
குடர்த்தொடர் மாலை சூழா தாங்கோ
ரடர்ப்பொன் முட்டையு ளடங்கிய வண்ணமு
மாமுனி யருளான் மக்களை யில்லோன்
பூமிசந் திரன்கொடு போந்த வண்ணமு

மாய்தொடி யரிவை யமாசுங் தரியெனுங்
தாய்வாய்க் கேட்டுத் தாழ்துய செய்தி
பிறந்த பிறவியின் யாய்செய் ததூஉம்
பிறந்த பிறவியின் பெற்றியு நினைந்து
செருவேன் மன்னர் செவ்விபார்த் துணங்க
வாசலிற் றிருந்து புரையோர்ப் பேணி
நாடகங் கண்டு பாடற் பான்மையிற்
கேள்வி யின்னிசை கேட்டுத் தேவிய
ரூடற் செவ்வி பார்த்துநீ டாது
பாடகத் தாமரைச் சீறடி பணிந்து
தேமரு கொங்கையிற் குங்கும மெழுதி
யங்கையிற் றுறுமலர் சுரிகுழற் சூட்டி
நறுமுகை யமிழ்துறாஉந் திருநகை யருந்தி

ணமாக - இப்படி இங்கேயிருக்க. இறைவன் - புண்ணியராசன்.

௭௦. முனி-மண்முகமுனிவன்; ௧௫-ம் காதை, ௪.

௭௧. அடர் - தகடு.

௭௨ - ௭௩:—௧௫ - ம் காதை, ௧௩ ௧௪.

௭௧ - ௭௩. அருளால் அடங்கியவண்ணமும்.

௭௫. பூமிசந்திரன் - நாகபுரத்தரசன்.

௭௪ - ௭௫. இல்லோனாகிய பூமிசந்திரன்.

௭௬. அமரசுந்தரி - பூமிசந்திரன் மனைவி.

௬௮ - ௭௭. இறைவனும் விட்டுப் புக்குப் பிறவியும் அடங்கியவண்ணமும் போந்தவண்ணமும் கேட்டுத் துயரெய்தியென்க.

௭௮. இறந்தபிறவி - போனபிறப்பு. யாய் - தாய்; என்றது சாலியை. இறந்த பிறப்பின் செய்தியை மணிமேகலையா லுணர்ந்தான்போலும்.

௭௯. பெற்றி - பேறு; என்றது பசு வயிற்றிற்பிறந்ததுமுதலியவற்றை.

௮௦. செவ்வி - தம் குறைகூறுதற் கேற்ற மனமொழிமெய்கள் இனியனாங் காலம். உணங்க - வாட.

௮௧. வீற்றிருந்து - கவலையின்றி யிருந்து; செம்மாந்திருந்தென்றுமாம். புரையோர்ப்பேணி - பெரியோரை வழிபட்டு; அமைச்சர் புரோகிதர்களை விரும்பித் துணைக்கொண்டென்றுமாம்.

௮௪. ஊடல - பிணங்கல்; ‘வழக்காட்டு’ என்பர், புறப்பொருள்வெண்பாமாலை உரையாசிரியர். நீடாது - தாழாது.

௮௫. பாடகம் - ஒருவகைக்காலணி.

௮௬. குங்குமம் - குங்குமச்சாந்து.

௮௭. அங்கையின் - அகங்கையினாலே. துறுமலர் - நெருங்கிய மலர். அங்கையிற்சூட்டி.

௮௮. முகை - அரும்பு; நறுமுகைபோலுந் திருநகை. ‘அமிழ்தூறு திருநகை’ என்றும் பாடம்,

௨௫.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை.

௨௧௧

மதிமுகக் கருங்கட் செங்கடை கலக்கக்
கருப்பு வில்லி யருப்புக்கணை தூவத்
தருக்கிய காமக் கள்ளாட் டிகழ்ந்து
தூவறத் துறந்த னன்றெனச் சாற்றித்
தெளிந்த நாதனென் செவிமுத லிட்டவித்

தேத மின்று மின்று விளைந்தது
மணிமே கலைதன் காரண மாகவென்
றணிமணி நீண்முடி யரசன் கூற
மனம்வே றாயினன் மன்னென மந்திரி
சனமித் திரனவன் றடொழு தேத்தி
யெங்கோ வாழி யென்சொற் கேண்மதி
நுங்கோ னுன்னைப் பெறுவதன் முன்னாட்
பன்னீ ராண்டிப் பதிகெழு நன்னாடு
மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் கரந்தீங்
கீன்றாள் குழவிக் கிரங்கா ளாகித்
தான்றனி தின்னுந் தகைமைய தாயது
காய்வெங் கோடையிற் கார்தோன் றியதென
நீதோன் றினையே நிரைத்தா ரண்ண
றோன்றிய பின்னர்த் தோன்றிய வுயிர்கட்கு
வானம் பொய்யாது மண்வளம் பிழையா

கூ0. கருப்புவில்லி - மன்மதன். 'கருப்புவி லரங்கன்' என்றும் பாடம். அருப்புக்கணை - மொட்டாமலராகிய அம்பு. வில்லி கணையைத்தூவ.

கூக. காமக்கள்ளாட்டு - காமமாகிய கள்ளையுண்டு விளையாடும் விளையாட்டு; "காமக் கள்ளாட் டடங்கினர் மயங்க" என்பது சிலப்பதிகாரம், அழற்படுகாதை, கஉஎ.

கசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், உகூ.
அரசன் - புண்ணியராசன்.

கூரு - கூசு. வித்து, மணிமேகலைதன் காரணமாக இன்று விளைந்ததென்று அரசன் கூற.

எஎ - கூசு. அரசன் நயரெய்தி நினைந்து இகழ்ந்து சாற்றிக் கூறவென்க.

மேல்வருவன, சனமித்திரனென்னு மந்திரிகூற்று.

அஉ - கூக. 'நாடகங் கண்டு' என்பது முதலியன காமக்கள்ளாட்டிற்கு அடை.

கூஉ. துவறத்துறதல - பற்றுக்கோடறத்துறத்தல்; 'துவரத்துறதல' என்னும்பாடம்.

கூரு. நாதன் - தருமசாவகன். முதல் - இடம். வித்து - அவன்கூறிய உபதேசமொழி.

கூச. ஏதமின்றாய் - குற்றமில்லாமல்.

கூரு. நீண்முடி - தொன்றுதொட்டுவந்தமுடி; குலத்தின்பெருமை கூறியவாறு; "நெடுமுடிக் குரிசில" என்பது சீவ

கூஎ. மன் - அரசன்.

கூகூ. கேண்மதி - கேள்; மதி - முன்னிலையசை.

க00. நங்கோன் - பூமிசந்திரன். 'நங் கோனின்னை' என்றும பாடம்.

க0க. இப்பதி கெழு நன்னாடு - இந்நகரத்தினையுடைய நல்ல சாவகநாடு.

க0உ. கரந்து - மறைந்து

க0க - க0உ —கச-ம் காதை, ருரு-ருசு.

க0ரு ஈன்றாள் - தாய்.

க0௬ - க0ச. நாடு தகைமையதாயது.

க0அ. பிழையாது - தப்பாது.

தானுடை யுயிர்க ளுறுபசி யறியா
நீயொழி காலை நின்னா டெல்லாந்
தாயொழி குழவி போலக் கூஉந்
துயர்நிலை யுலகங் காத்த லின்றிநீ
யுயர்நிலை யுலகம் வேட்டனை யாயி
னிறுதி யுயிர்க ளெய்தவு மிறைவ
பெறுதி விரும்பினை யாகுவை யன்றே
தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பு
மன்னுயிர் முதல்வ னறமுமி தன்றான்
மதிமா றோர்ந்தனை மன்னவ வென்றே
முதுமொழி கூற முதல்வன் கேட்டு
மணிபல் லவம்வலங் கொள்வதற் கெழுந்த
தணியா வேட்கை தணித்தற் கரிதா

லரசு முரிமையு மகநகர்ச் சுற்றமு
மொருமதி யெல்லை காத்தனின் கடனெனக்
கலஞ்செய் கம்மியர் வருகெனக் கூஉ
கஉரு யிலங்குநீர்ப் புணரி யெறிகரை யெய்தி
வங்க மேறினன் மணிபல் லவத்திடைத்

கoகூ. உயிர்கள் அறியா.

ககo நீ ஒழிகாலை-நீ நீங்கியபொழுது.

ககக. கூஉம் - கூப்பிடும்; முற்று.

ககo - ககக:—"தாயி றூவாக குழவி போல, வோவாது கூஉம்" என்பது புறநானூறு, ச; "புன்கண் கொள்ளனீ போந்தசற் கிரங்கினின், மன்பெரு நன்ளுடு வாயெடுத தழைக்கும்" என்று இக் காதையிலேயே பினபு வருதல்காண்க; உகூகூ - உகூஎ.

ககரு. உயர்நிலையுலகம் - நிருவாணம்; "வானென்னும் வைப்பு" (திருக்குறள், உச.) என்று வந்திருத்தல்காண்க. வேட்டனையாயின் - விரும்பினையாயின்.

ககச. இறுதி - மரணம். உயிர்கள் இறுதியெய்தவும்.

ககரு. பெறுதி - இலாபம்.

ககரு - ககரு. வேட்டனையாயின் விரும்பினையாகுவை.

ககசு. தன்னுயிர்க்கு - தன்னுயிர் வருந்துதற்கு. ஓம்பும் - பாதுகாக்கும். மன்னுயிர்முதலவன் - புத்தன். அறம் - காருணியம். இது நீ துறந்து நிருவாணமடைதற்கெண்ணியது. இது முதல்வனறமுமன்று.

ககசு - ககஎ. புத்தனை, 'பாதுக்கதுக்கன்' (சிவஞானசித்தியார், பரபக்கம், சௌத்திராந்திகன்மதம) என்று கூறியிருத்தலகாண்க.

ககஅ. மதி மாறோர்ந்தனையென்றான்; பிறவுயிர்களின் வருததசதை நீக்கக்கருதாது தன்பயனைககருதித் துறததற்கு எண்ணினமையால்

ககக. முதல்வன் - புண்ணியராசன்.

கூஅ - ககக. சனமித்திரன், மன்மனம் வேறுயினனென்று தொழுதேததி முதுமொழிகூற.

கஉகூ. மதி - மாதம்.

கஉச. கலஞ்செய் கம்மியர்-கப்பலில் தொழில்செய்வோர்; "கலம்புணர் கம்மியர்" (எ-ம் காதை, எo.) என்று முன் புவந்திருத்தல் காண்க.

கஉரு. புணரி - கடல்.

ககக - கஉசு. முதல்வன் அம்மொழியைக்கேட்டுக் காத்தல் நின்கடனெனக கூறிக் கூஉய் எய்தி ஏறினனென்க.

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை.

உககூ

தங்கா தக்கலஞ் சென்றுசார்ந் திறுத்தலும்
புரைதீர் காட்சிப் பூங்கொடி பொருந்தி
யரசன் கலமென் றகமகிழ் வெய்திக்
காவலன் றன்னொடுங் கடற்றிரை யுலாவுந்
தேமலர்ச் சோலைத் தீவகம் வலஞ்செய்து
பெருமகன் காணாய் பிறப்புணர் விக்குந்
தரும பீடிகை யிதுவெனக் காட்ட
வலங்கொண் டேத்தினன் மன்னவன் மன்னவற்
குலந்த பிறவியை யுயர்மணிப் பீடிகை
கையகத் தெடுத்துக் காண்போர் முகத்தை
மையறு மண்டிலம் போலக் காட்ட
வென்பிறப் பறிந்தே னென்னிடர் தீர்ந்தேன்
றென்றமிழ் மதுரைச் செழுங்கலைப் பாவாய்
மாரி நடுநாள் வயிறுகாய் பசியா
லாரிரு ளஞ்சா தம்பல மணைந்தாங்
கிரந்தூண் வாழ்க்கை யென்பால் வந்தோர்க்
கருந்தூண் காணா தழுங்குவேன் கையி
னுடுவறங் கூரினு மிவ்வோடு வறங்கூரா
தேடா வழிய லெழுந்திது கொள்கென
வமுத சுரபி யங்கையிற் றந்தென்
பவமறு வித்த வானோர் பாவா

கஉஎ. தங்காது-இடையே தங்காமல். இறுததலும் - தங்கலும்.

கஉஅ. புரை - குற்றம். காட்சி - அறிவு. பூங்கொடி - மணிமேகலை.

கஙo-கஙக. காவலன் றன்னொடும் வலஞ்செய்து.

கஙஉ. பெருமகன் - அரசன்; அண்மைவிளி.

கஉஅ - கஙங. பூங்கொடி பொருந்தி மகிழ்வெய்தி வலஞ்செய்து காட்ட.

கஙரு. உலந்தபிறவி-போனபிறப்பில் நிகழ்ந்த செய்தியை.

கஙஎ. மையறுமண்டிலம்-குற்றமற்ற கண்ணாடி; "வயக்குறு மண்டிலம்" என்பது கலித்தொகை, உரு.

கஙரு - கஙஎ. மண்டிலம்போலப் பீடிகை உலந்தபிறவியைக் காட்ட.

மேல்வருவன, பழம்பிறப்புணர்ந்த புண்ணியராசன் கூற்று.

கஙஅ. கலை - வித்தை.

கசo. மாரியிரோன் - மழையையுடைய நடுஇரவில்.

கசஉ. இரத்தினத்தீவையே வாழ்க்கைப்பொருளாகவுடைய வன்பால்வந்தோர் பொருட்டு.

கசங. அழுங்குவேன்-வருந்துவேன்; பெயர்.

கசரு. 'வடாபரியல்' என்றும்பாடம்.

கசச - கசரு:—கச - ம் காதை, கஉ-கங.

கசசு. அங்கையின் - அழகிய கையினால்.

கசஎ. புவம் - கருமக்கூட்டம்.

கஙஅ - கசஎ. இவ்வடிகளிற்கூறப்பட்டுள்ள சரிதத்தை, இந்நூலில் கச - ம் காதை, ங - ம் அடி முதலியவற்றால் உணர்க.

யுணர்விற் றோன்றி யுரைப்பொரு ளுணர்த்து
மணிதிக ழவிரொளி மடந்தை நின்னடி
தேவ ராயினும் பிரம ராயினு
நாமாசு கழூஉ நலங்கிளர் திருந்தடி
பிறந்த பிறவிகள் பேணுத லல்லது
மறந்து வாழேன் மடந்தையென் றேத்தி
மன்னவன் மணிமே கலையுட னெழுந்து
தென்மேற் காகச் சென்று திரையுலாங்

கோமுகி யென்னும் பொய்கையின் கரையோர்
தூமலர்ப் புன்னைத் துறைநிழ லிருப்ப
வாபுத் திரனோ டாயிழை யிருந்தது
காவற் றெய்வதங் கண்டுவந் தெய்தி
யருந்துயிர் மருந்துமு னங்கையிற் கொண்டு
பெருந்துயர் தீர்த்தவப் பெரியோய் வந்தனை
யந்நா ணின்னை யயர்த்துப் போயினர்
பின்னாள் வந்துநின் பெற்றிமை நோக்கி
நின்குறி யிருந்து தம்முயிர் நீத்தோ
ரொன்பது செட்டிக ளுடலென் பிவைகா
ணங்கவ ரிடவுண் டவருடன் வந்தோ

கசஅ. உரைப்பொருள் - சொற்பொருள்.

கசகூ. மணி - பளிங்கு ; "மணிமருடெண்ணீர்" என்பது மலைபடுகடாம், உ௫0 ; முத்துமாம்.

கடுக. நாமாசு-நாக்குற்றம். கழூஉம்-போக்கும். 'நாமுறை புகழ்ந்த நலங்கிகழ் திருந்தடி' என்றும் பாடம்.

கடுஉ. பிறவிகள் - பிறவிகள்தோறும். பேணுதல் - உட்கொண்டு வழிபடுதல.

கடுங. மடந்தை - விளி.

கசகூ - கடுங. நின்னடிகளைப் பிறவிகடோறும் பேணுதலல்லது மறவேன்.

கடுரு. உலாம - உலாவும்.

கடுசு. கரை - கரையில்.

கடுங - கடுஎ. மன்னவன் ஏத்தி எழுந்து சென்று கரையில நிழலில் இருப்பவென்க.

கடுஅ. 'ஆயிழை தன்னை' என்றும்பாடம்.

கடுகூ. தெய்வதம் - தீவதிலகை.

கசு0 'அருந்துயிர் மருந்து' என்பது முதலியன, தீவதிலகை புண்ணியராசனை நோக்கிக்கூறும் கூற்று. உயிர்மருந்து-சோறு.

கசுக. பெருந்துயர் - பசித்துயர். வந்தனை - வந்தாய்.

கசுஉ. அந்நாள்-போனபிறப்பில் மதுவையிலிருந்து கப்பல்வழியேவந்து இத்தீவத்தை அடைந்த அந்நாளில. அயாத்து - மறந்து. போயினர் - வினையெச்சமுற்று.

கசுங. பெற்றிமை-தன்மை. என்றது உண்ணுேரான்போ டுயிர்பதிப்பெயர்த்தமை ; கச - ம் காதை, கடு.

கசுச. நின்குறியிருந்து - நீஇறந்தவிடத்து உண்ணுேரான்புடனிருந்து ; குறி-இடம்.

கசுசு. ஆங்கவரிடவுண்டு-அவ்வொன்பது செட்டிகளும் உணவளிக்கவுண்டு. 'ஆங்கவர் மடவா ரவருடன் வந்தோர்' என்றும் பாடம்.

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை.

உ.க.டு

சேர்க்கிமெய் வைத்தோ சென்பு மிவைகா
ணூர்திரை தொகுத்த வுயர்மணல் புதைப்ப
வாய்மலர்ப் புன்னை யணிநிழற் கீழா
லன்புடை யாருயி ராசற் கருளிய
வென்புடை யாக்கை யிருந்தது காணாய்
நின்னுயிர் கொன்றாய் நின்னுயிர்க் கிரங்கிப்

பின்னாள் வந்த பிறருயிர் கொன்றாய்
கொலைவ னல்லையோ கொற்றவ னாயினை
பலர்தொழு பாத்திரங் கையி னேந்திய
மடவா னல்லாய் நின்றன் மாநகர்
கடல்வயிறு புக்கது காரணங் கேளாய்
நாக நன்னா டாள்வோன் றன்மகள்
பீலிவளை யென்பாள் பெண்டிரின் மிக்கோள்
பனிப்பகை வானவன் வழியிற் றோன்றிய
புனிற்றிளங் குழவியொடு பூங்கொடி பொருந்தித்
தீவகம் வலஞ்செய்து தேவர்கோ னிட்ட
மாபெரும் பீடிகை வலங்கொண் டேத்துழிக்
கம்பளச செட்டி கலமவங் திறுப்ப

கசுஎ. மெய்வைத்தோர் - உயிர்நீங்கி னோர்.

கசுஅ. ஊர்திரை தொகுதத - பரந்த அலைகள் திரட்டிய. 'ஊதை யீட்டிய வுயர்மணல்' என்றும்பாடம்.

கசுகூ. ஆய்மலர்-அழகியமலர். கிழால-கீழிட்டதே; உருபுமயக்கம்.

கஎ0. அன்பையுடைய அரியவுயிரை உனக்குக் கொடுதத. ஆருயிரென்றது, ஈண்டு விஞ்ஞானஸ்கந்ததை.

கஎக. காணாய் - பாராய்.

கஎ0-கஎக. இவ்வடிகளோடு, "அன் போ டியைந்த வழக்கென்ப வாருயிர்க், கென்போ டியைந்த தொடர்பு." என் னும் எகூ-ம் திருக்குறள் ஒப்புநோக்கற் பாலது.

கசுஅ - கஎக. புதைப்பக் கிழால் யாக் கையிருந்தது காணாயென்க.

கஎச. கொலைவன் - கொல்லுதலைச் செய்பவன்; "கொலைவன் யார்கொலோ கொலைவன் மற்றிவன்" என்பது புறநா னூறு, கருஉ.

கஎஉ - கஎச. 'நின்னுயிர் கொன்றாய்' என்பது முதலியன வஞ்சப்புகழ்ச்சி.

கஎரு. 'பலர்தொழுபாத்திரம்' என்ப து முதலியன, தீவதிலகை மணிமேகலை யைநோக்கிக் கூறுங்கூற்று.

கஎசு. நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

கஎசு - கஎஎ. நகர் கடலிலழுந்திற்று.

கஎஅ. நாக நன்ஞட[illegible]ள்வோன் - வளை வணன்.

கஅ0. பனிப்பகைவானவன்-சூரியன். வழி - பரம்பரை.

கஅக. பூங்கொடி - பீலிவளை.

கஅ0 - கஅக. பூங்கொடிபொருந்திய தனை, இந்நூல உச-ம காதையில் உகூ-ம் அடிமுதலியவற்றானுணாக.

கஅக - கஅஉ. இததீவகமென்றது - மணிபல்லவததை.

கஅரு. பீடிகை - புத்தபீடிகை. எத் துழி - துதிக்குமிடத்து.

கஎஅ-கஅரு. மகள் என்பாள் மிக்கோன் பூஙகொடி குழவியொடுபொருந்தி வலஞ் செய்து வலஙகொணடு எத்துழியென்க.

கஅச. இறப்ப - தஙக.

கஅரு வங்கவன் பாற்சென் றவன்திற மறிந்து
கொற்றவன் மகனிவன் கொள்கெனக் கொடுத்தலும்
பெற்ற வுவகையன் பெருமகிழ் வெய்திப்
பழுதில் காட்சிப் பைங்தொடி புதல்வனைத்
தொழுதனன் வாங்கித் துறைபிறக் கொழியக்

கலங்கொண்டு பெயர்ந்த வன்றே காரிரு
ளிலங்குநீ ரடைகரை யக்கலங் கெட்டது
கெடுகல மாக்கள் புதல்வனைக் கெடுத்தது
வடிவேற் கிள்ளி மன்னனுக் குரைப்ப
மன்னவன் மகனுக் குற்றது பொறாஅ
னன்மணி யிழந்த நாகம் போன்று
கானலுங் கடலுங் கரையுந் தேர்வுழி
வானவன் விழாக்கோண் மாநக ரொழிந்தது
மணிமே கலாதெய்வ மற்றது பொறாஅ
ளணிநகர் தன்னை யலைகடல் கொள்கென
விட்டனள் சாபம் பட்ட திதுவாற்
கடவுண் மாநகர் கடல்கொளப் பெயர்ந்த
வடிவேற் றடக்கை வானவன் போல
விரிதிரை வந்து வியனகர் விழுங்க
வொருதனி போயின னுலக மன்னவ
னருந்தவன் றன்னுட னாயிழை தாயரும்
வருந்தா தேகி வஞ்சியுட் புக்கனர்
பரப்புநீர்ப் பௌவம் பலர்தொழக் காப்போ
னுரைத்தன கேட்க வுறுகுவை யாயினின்

௧௮௫. அவன்றிறம் - அவன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குச் செல்லுதலை.

௧௮௬. கொடுத்தலும் (பீலிவளை) கொடுத்தலும்.

௧௮௯. தொழுதனன்வாங்கி - தொழுதுவாங்கி; ௧௯ - ம் காதை, ௨௦. பிறக்கொழிய - பின்னொழிய.

௧௯௦. இருள் - இருளில்.

௧௯௨. கெடுத்தது - இழந்தசெய்தியை.

௧௯௪. உற்றது பொருஅன் - உண்டான துன்பத்தைப் பொருமல்.

௧௯௫ :—௭ - ம் காதை, ௧௯௧.

௧௯௬. தேர்வுழி - தேருமிடத்து. 'கானலும் பொழிலும்' என்றும்பாடம்.

௧௯௭. வானவன் விழாக்கோள் - இந்திரவிழாவெடுத்தலை.

௧௯௬ - ௧௯௭. தேர்வுழி ஒழிந்தது.

௨௦௦. பட்டது - உண்டானசெய்தி.

௨௦௧ - ௨௦௨. (?)

௨௦௪. ஒருதனி - துணையின்றி. மன்னவன் - நெடுமுடிக்கிள்ளி.

௨௦௫. அருந்தவன் - அறவணவடிகள். ஆயிழைதாயர் - உன் தாயர்; என்றது மாதவியையும் சுதமதியையும்.

௨௦௭. பௌவம்-கடல். காப்போள்-மணிமேகலாதெய்வம். பலர்தொழப்பௌவத்தைக்காப்போளென்க.

௨௦௮. உரைத்தன-சொல்லப்பட்டன; முற்று.

௨௦௭ - ௨௦௮. மேற்கூறிய செய்திகள், காப்போளால் எனக்கு உரைக்கப்பட்டனவென்க. இனி, 'உரைத்தன' என்ப

௨௫.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை.

௨௧௭

மன்னுயிர் முதல்வனை மணிமே கலாதெய்வ
முன்னா ளெடுத்தது மங்கா ளாங்கவ
னறவண சாண்டது மறவணன் றன்பின்
மறுபிறப் பாட்டி வஞ்சியுட் கேட்பையென்
றந்தரத் தீவகத் தருந்தெய்வம் போயபின்
மன்னவ னிரங்கி மணிமே கலையுடன்
றுன்னிய துமண லகழத் தோன்றி
யூன்பிணி யவிழவு முடலென் பொடுங்கித்
தான்பிணி யவிழாத் தகைமைய தாகி

வெண்சுதை வேய்ந்தவ ணிருக்கையி னிருந்த
பண்புகொள் யாக்கையின் படிவ நோக்கி
மன்னவன் மயங்க மணிமே கலையெழுந்
தென்னுற் றனையோ விலங்கிதழ்த் தாரோய்
நின்னு டடைந்தியா னின்னையீங் கழைத்தது
மன்னு நின்றன் மறுபிறப் புணர்த்தி
யந்தரத் தீவினு மகன்பெருந் தீவினு
நின்பெயர் நிறுத்த நீணில மாளு
மரசர் தாமே யருளறம் பூண்டாற்
பொருளு முண்டோ பிறபுரை தீர்த்தற்

தைப்பெயராக்கி, 'கேட்கவுறுகுவையாயின்' என்பதனோடு கூட்டிப் பொருளுரைப்பினும் பொருந்தும்.

உ0அ - உ0க. நின்மன்னுயிர் முதல்வனென்றது - கோவலன்மரபில் முற்பட்டானொருவணிகனை.

உக0. முன்னாள் - மரக்கலமுடைந்த அக்காலத்தில்.

உகக. அறவரசாண்டது - புண்ணிய தானஞ் செய்தது. 'ஆங்கவன் றன்னை' என்றும் பாடம்.

உகங. தெய்வம் - தீவதிலகை.

இனிமணிமேகலைத்தோன்றிய தன்பழைய உடம்பைக்கண்டு புண்ணியராசன் வருந்துதலும் மணிமேகலை அவனைத்தேற்றுதலும் கூறப்படும்.

உகரு. தூ - தூய்மை. அகழ - தோண்ட.

உகசு. ஊன்பிணியவிழவும்-தசையின் பிணிப்புநீங்கவும்.

உகஎ. தானென்றது - யாக்கையை. பிணியவிழா - கட்டவிழாத.

உகஅ. வெள்ளிய சுண்ணச்சாந்தால் வேயப்பட்டு அவ்விடத்து இருத்தல்போல இருந்த. 'வேய்ந்தவ ரிருக்கையின்' என்றும் பாடம்.

உககூ. படிவம் - வடிவம்.

உஉஉ. ஈங்கு - இத்தீவத்திற்கு.

உஉங. மறபிறப்பு - பழம்பிறப்பு.

உஉச. அந்தரதீவினும் - இரண்டாயிரம் சிறுதீவுகளிலும், அகன்பெருந்தீவினும் - நான்கு பெருந்தீவுகளிலும்.

உஉரு. பெயர் - புகழ்.

உஉஉ - உஉரு. நின்னையீங்கழைத்தது உணாதநிதிரத்தற்பொருட்டேயென்க.

உஉஎ. உலகத்திற் குற்றந்தீர்த்தற்குப் பொருளேயிராது; எல்லாவுயிர்களும் குற்றமற்றனவாமென்றபடி. பிற - இடைச்சொல. புரை - குற்றம்.

உஉசு - உஉஎ. இவ்வடிகளின் பொருள், "மன்னவ னெப்படி மன்னுயிரப்படி" எனனும் பழமொழியின் பொருளை விளக்கிற்று.

கறமெனப் படுவ தியாதெனக் கேட்பின்
மறவா திதுகேண் மன்னுயிர்க் கெல்லா
உரு0 முண்டியு முடையு முறையுளு மல்லது
கண்ட தில்லெனக் காவல னுரைக்கு
மென்னாட் டாயினும் பிறர்நாட் டாயினு

நன்னுத லுரைத்த நல்லறஞ் செய்கே
னென்பிறப் புணர்த்தி யென்னைநீ படைத்தனை
நின்றிற நீங்க லாற்றேன் யானெனப்
புன்கண் கொள்ளனீ போந்ததற் கிரங்கின்
மன்பெரு நன்னாடு வாயெடுத் தழைக்கும்
வங்கத் தேகுதி வஞ்சியுட் செல்வனென்
றந்தரத் தெழுந்தன ளணியிழை தானென.

ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை முற்றிற்று.

---

௨௩௦. உண்டிமுதலியவற்றையல்லாமல். உறையுள் - இருப்பிடம்; "பகுத்துண்டு பல்லுயி ரோம்புத லூலோர் - தொகுத்தவற்று ளெல்லாந் தலை" என்பது திருக்குறள், ௩௨௨.

௨௩௧. கண்டதில்லென - கண்டதில்லையென்று சொல்ல.

௨௨௮-௨௩௧. அறமெனப்படுவது எல்லாவுயிர்கட்கும் உண்டிமுதலியவற்றை யீதலையன்றி வேறுகண்டதில்லை யென்று மணிமேகலைசொல்ல; உண்டி முதலியவற்றை யீதலே யறமென்றபடி.

௨௩௨. ஆயினும்-எண்ணிடைச்சொல்.

௨௩௩. நன்னுதல் உரைத்த - நீசொல்லிய. செய்கேன் - செய்வேன்.

௨௩௪. என்பிறப்பு உணர்த்தி - என்பழம்பிறப்பை யறிவித்து. பழம்பிறப்புணர்ந்து நல்லறம் பூணுதற்குரிய விசேடவுணர்வினனாதற்குக் காரணமாயிருந்ததுபற்றி, 'என்னைநீ படைத்தனை' என்றான். இது, "நானவன் றன்மகள்" (சிலப்பதிகாரம், வாழ்த்துக்காதை, "தென்னவன்") என்றாற்போன்றது.

௨௩௫. நின்னிடத்தினின்றும் பிரியும் வன்மையிலலேனென்று அரசன் சொல்ல.

௨௩௬. புன்கண் கொள்ளல் நீ - நீ துன்பங்கொள்ளாதே. போந்ததற்கு இரங்கி - நீ இங்குவந்ததற்கு வருந்தி.

௨௩௭. நாடு உன்னையழைக்கும்.

௨௩௬ - ௨௩௭ :—௨௫ - ம் காதை, ௧௧௦-௧௧௧.

௨௩௮. ஏகுதி - போவாய்.

௨௩௯. அந்தரத்து-ஆகாயத்தில். அணியிழை - மணிமேகலை.

௧ - ௨௩௯. அரசன், புகுந்து வணங்கிக் கேட்டு, 'இவள் யார்' என்ன, கஞ்சு

கன், 'ஈங்குவந்தனள்' என்றலும், இளங்கொடி, 'வருவாய்' என்று புகன்று எழுந்து இழிந்து போகி வலங்கொண்டு பீடிகையைக்கண்டலும், அதனைத்தொழுது அவள் வலங்கொள்ள, அப்பீடிகை உணர்த்த, பணிந்து, 'போன்றது' என்று ஏத்தி வலங்கொண்டு இன்னணமாக, இறைவனும் விட்டுப் புக்குக் கேட்டு எய்தி விளைந்து கள்ளாட்டிகழ்ந்து சாற்றி, 'விளைந்தது' என்று கூற, மந்திரி சனமித்திரன், தொழுதேத்தி 'மன்னவ, மதிமாறோர்ந்தனை' என்று முதுமொழி கூற, முதல்வன் கேட்டு, 'காத்தல் நின்

கைபிறவியைக்காட்ட, மன்னவன், 'மறந்து வாழேன்' என்று ஏத்தி மணிமேகலையுடன் எழுந்து சென்று இருப்ப, தெய்வதம் கண்டு வந்தெய்தி, 'பெரியோய், வந்தனை; உடலென்பு இவைகாண்; என்புயிவைகாண்; காணாய்; கொன்றாய்; கொன்றாய்; ஆயினை; மடவரனல்லாய், நகர் கடல்வயிறு புக்கது; காரணங்கேளாய்; மணிமேகலாதெய்வம் சாபமிட்டனள்; இதுபட்டது; உலகமன்னவன் போயினன்; தாயரும் புக்கனர்; கேட்கவுறுகுவையாயின் வஞ்சியுட் கேட்பை' என்று தெய்வம் போயபின், மன்னவன்

கடன [illegible] ய்தி எறினன்; அக்கலம், சென்று சார்ந்திருத்தலும், பூங்கொடி, பொருந்தி மகிழ்வெய்தி வலஞ்செய்து, 'பீடிகை இது' எனக்காட்ட, மன்னவன் வலங்கொண்டேத்தினன், அவனுக்குப் பீடி [illegible] படிவ னோக்கி மயங்க, மணிமேகலை எழுந்து, 'கண்டது இல்' என, காவலன் உரைக்கும்; அங்ஙனம் உரைப்பவன், 'நீங்கலாற்றேன் யான்' என, அணியிழை, 'ஏகுதி; செல்வன்' என்று எழுந்தனளென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்தாறாவது

வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை.

[இருபத்தாறாவது மணிமேகலை கண்ணகிகோட்டமடைந்து
வஞ்சிமாநகர் புக்கபாட்டு.]

அணியிழை யந்தர மாறா வெழுந்து
தணியாக் காதற் றாய்கண் ணகியையுங்
கொடைகெழு தாதை கோவலன் றன்னையுங்
கடவு ளெழுதிய படிமங் காணிய
வேட்கை துரப்பக் கோட்டம் புகுந்து
வணங்கி நின்று குணம்பல வேத்தி
யற்புக்கட னில்லாது நற்றவம் படாது
கற்புக்கடன் பூண்டு நின்கடன் முடித்த

௧. அணியிழை - மணிமேகலை.

௨. தணியா - குறையாத. தாய் கண்ணகி - தாயாகிய கண்ணகி.

௩. கொடைகெழுதாதைகோவலன் - ஈதல்பொருந்திய தாதையாகியகோவலன்; கோவலன் கொடையிற் சிறந்தவனென்பது, கீரிப்பிள்ளையை அறியாது கொன்ற கணவனால் நீப்புண்ட பார்ப்பனியின் கொலைப்பாவ நீங்குதற்குத் தருமாசனத்தோருணர்த்த நூல்வழியே தானஞ்செய்து அப்பார்ப்பனியைக் கணவனோடுகூட்டிப் பாதுகாத்தா னென்றற்றொடக்கத்துச் சரித்திரங்களால் நன்கு புலப்படும்; இதனை, சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதையிற் காண்க.

௪. (இமயமலைச்சிலையால்) தெய்வமாகப்பண்ணிய வடிவத்தைத் தரிசித்தற் பொருட்டு; "கைவினை முற்றிய தெய்வப் படிமம்" (நடுகற்காதை, ௨௨௮.) என்று சிலப்பதிகாரத்து வந்திருத்தல் காண்க. 'படிவங்காணிய' என்றும் பாடம்.

௫. வேட்கை துரப்ப - ஆசை செலுத்துதலால். கோட்டம் - கோயில்; இது சேரன் செங்குட்டுவனாற் கட்டுவிக்கப்பட்டது.

௭. 'அற்புக்கடன்' என்பதுமுதலியன மணிமேகலைவார்த்தை. அற்புக்கடன் - காதலனிறப்ப உடனிறத்தலும் தீப்பாய்தலும். நற்றவம்படர்தல் - நல்லதவவழியிற்சேறல்; அஃதாவது கைம்மைநோன்பைநோற்று உடம்பை வருத்துதல்.

௮. கற்புக்கடன் பூண்டு - கற்பைக் கடனாக மேற்கொண்டு; "கற்புக்கடம் பூண்ட வித்தெய்வ மல்லது, பொற்புடைத தெய்வம் யாங்கண் டிலமால்" (அடைக்கலக்காதை, ௧௪௩ - ௧௪௪) எனவும், "தற்பயந்தாட் கில்லைத் தன்னைப் புறங்காத்த, வெற்பயந் தாட்கு மெனக்குமோர் சொல்லில்லை, கற்புக் கடம்பூண்டு காதலன் பின்போந்த, பொற்றொடி நங்கைக்குத் தோழிநான் கண்டீர்" (வாழ்த்துக்காதை) எனவும் இவ்வண்ணம் கண்ணகியை முறையே கவுந்தியடிகளும் அடித்தோழியும் சிறப்பித்துப் பாராட்டி யிருத்தல் காண்க; சிலப்பதிகாரம். கண்ணகிகற்பை, மறக்கற்பென்றும், சிறியகற்பென்றுங் கூறுவர். தம் கடன்முடித்தது - உம்முடையகடனை நிறைவேற்றியது; என்றது, இங்கே மதுரையை அழற்படுத்திச் சிதைத்துப் பதினன்காநாளிற் கோவலனைச் சென்று கூடியதை யுணர்த்திற்று.

௯ - ௮. இவ்வடிகளின்கருத்து இன்ன

தருளல் வேண்டுமென் றழுதுமுன் னிற்ப
வொருபெரும் பத்தினிக் கடவுளாங் குரைப்போ
ளெம்மிறைக் குற்ற விடுக்கண் பொறாது
வெம்மையின் மதுரை வெவ்வழற் படுநாண்
மதுரா பதியெனு மாபெருந் தெய்வ
மிதுநீர் முன்செய் வினையின் பயனாற்
காசில் பூம்பொழிற் கலிங்கநன் னாட்டுத்
தாய மன்னவர் வசுவுங் குமரனுஞ்
சிங்க புரமுஞ் செழுநீர்க் கபிலையு
மங்கா ளின்றே யடற்செரு வுறுநாண்
மூவிரு காவத முன்னுந ரின்றி
யாவரும் வழங்கா விடத்திற் பொருள்வேட்டுப்
பல்கலன் கொண்டு பலரறி யாம
லெல்வளை யாளோ டரிபுர மெய்திப்
பண்டக் கலம்பகர் சங்கமன் றன்னைக்

தாதலை, "காதல ரிறப்பிற் கனையெரி | க௬. மதுராபதியென்பது மதுரையம்

பொததி, யூதலைக் குருகி னுயிர்தததத் தடஙகா, தின்னுயி ரீவ ரீயா ராயி, னன்னீர்ப் பொய்கையி னளியெரி புகுவர், நளியெரி புகாஅ ராயி னன்பரோ, டுட னுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர், பத்தினிப் பெண்டிர் பரப்புநீர் ஞாலத், தத்திறத் தாளு மல்லளெம் மாயிழை, கணவற் குற்ற கடுந்துயர் பொறாஅள், மணமலி கூந்தல் சிறுபுறம் புதைப்பக, கண்ணீ ராடிய கதிரிள வனமுலை, திண்ணிதிற் றிருகித் தீயழற் பொததிக், காவலன் பேரூர் கனையெரி யூட்டிய, மாபெரும் பத்தினி" (உ - ம் காதை, ௬உ-௫௫) என்று இந்நூலில் முன்பு வந்திருததலாலுணர்க.

கூ. 'அழுதன ணிற்ப' என்றும்பாடம்.

க - கூ. அணியிழை எழுந்து புகுந்து வணங்கிநின்று எத்தி அருளல்வேண்டு மென்று அழுது நிற்பவென்க.

க0. பத்தினிக்கடவுள் - கண்ணகி.

கக. 'எம்மிறைக்கு' என்பது முதலியன, பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகிவார்த்தை. இறை - கோவலன். இடுககண் - துன்பம்; ஈண்டுக் கொலை.

கஉ. வெம்மையின் - கோபத்தால். மதுரை - மதுரையை. படுநாள் - படுத்து நாள்; விகாரம்.

பதியின் அதிதேவதையின் பெயர்; "மதுரா பதியென்னு மாது" என்றார் இளங்கோவடிகளும்.

கங. 'இதுநீ' என்பதுமுதலியன, மதுராபதி தனக்குக் கூறியதைக் கொண்டுகூறும் பததினிக்கடவுள் வார்த்தை. வினை - தீவினை. பயன் - பிரயோசனம். இது பயன். ஆல - அசை.

கடு. காசு - குற்றம்.

கசு. ஞாதியராகிய வசுவும் குமரனும்.

கஎ. கபிலை - கபிலபுரம். 'செழுநீர்க் கபிலை' என்றும் பாடம்.

கசு - கஎ. சிங்கபுரம் வசுவுக்கும், கபிலை குமரனுக்கும் உரிய நகரங்கள்.

கஅ ஆள்கின்றோர் - பெயர். நாள் - நாளில்

ககூ. மூவிருகாவதம்-ஆறுகாதம். முன்னுநர் - முறபடுவோர்.

உ0. வழங்கா - செல்லாத. பொருள் வேட்டு - பொருளை விரும்பி.

உக. கலன் - ஆபரணம்.

உஉ. எல்வளை - ஒளிபொருந்தியவளையையுடையாள்; என்றது நீலியை. அரிபுரம் - சிங்கபுரம.

உங. பண்டக்கலம் - பொன்னலாகிய அணிகலம; பண்டம் - பொன்; பண்டமும் கலமுமாம்; ஈண்டுப் பண்டம -

கண்டனர் கூறத் தையலின் கணவன்
பார்த்திபன் றொழில்செயும் பாத னென்னுந்
தீத்தொழி லாளன் றெற்றெனப் பற்றி
யொற்ற னிவனென வுரைத்துமன் னற்குக்
குற்றமி லோனைக் கொலைபுரிந் திட்டன
னாங்கவன் மனைவி யழுதன ளரற்றி
யேங்கிமெய் பெயர்ப்போ ளிறுவரை யேறி
யிட்ட சாபங் கட்டிய தாகு
மும்மை வினைவந் துருத்தலொழி யாதெனு
மெய்ம்மைக் கிளவி விளம்பிய பின்னுஞ்
சீற்றங் கொண்டு செழுநகர் சிதைத்தேன்

சரகசு. பகர்சங்கமன்தன்னை - விற்கும சங்கமனென்னும வணிகனை.

உச. தையல் - விளி.

உரு. பார்த்திபனென்றது வசுவை. பரதனென்பது கோவலனுடைய பூர்வஜன மநாமதேயம்.

உசு. தெற்றென - விரைவாக.

உஎ. ஒற்றன்-வேய்ததறிபவன. மன்னற்குரைத்து. 'உரைதது மன்னவனுல்' என்றும பாடம்.

உஅ. குற்றமிலோனை - நிரபராதியை

உகூ. மனைவி - நீலியென்பவள். அழுதரற்றி.

௩0. மெய்பெயர்ப்போள் - உயிர்விடுவோள். 'மெய்வைப்போள்' என்றும பாடம். இறுவரை - பெரியமலை; "இறுவரை யிவர்வரோ ரிலங்கெயிற் றரியென" என்பது சீவகசிந்தாமணி, கனகமாலையாரிலம்பகம், உஎஎ.

௩க. கட்டியதாகும் - பந்தித்ததாகும்.

௩உ. உம்மைவினை - பழவினை. உருதல் - தோன்றுதல்.

௩௩. கிளவி - சொல.

௩௪ - ௩௩. மாபெருந்தெய்வம் விளம்பியபின்னுமென்க. இச்சாபவரலாறு, "கடிபொழி லுடுதத கலிங்கநன னாட்டு, வடிவேற் றடக்கை வசுவுங் குமரனுந், தீம்புனற பழனச் சிங்கபுரத்தினுங்,காம்பெழுகானக் கபில புரததினு, மரசாள் செலவத்து இருதார் வேந்தர், வீயாத் திருவின் விழுக்குடிப் பிறந்த, தாய வேந்தர் தமமுட் பகையுற, விருமுக் காவதத் திடைநிலத தியாங்கணுஞ், செருவெல் வெனறியிற் செல்வோ ரின்மையி, னருமபொருள வேட்கையிற் பெருங்கலன சுமந்து, கரந்துறை மாக்களிற் காதலி தன்னொடு, சிங்கா வண்புகழ்ச் சிங்கபுரத்தின்ஓ, ரங்கா டிப்பட் டருங்கலன் பகருஞ், சங்கம னெனனும் வாணிகன் றனனை, முந்தைப் பிறப்பிற் பைந்தொடி கணவன, வெந்திறல் வேந்தற்குக் கோததொழில செய்வோன், பரத னென்னும் பெயரனக் கோவலன், விரத நீங்கிய வெறுப்பின னாதலி, னொற்ற னிவனெனப் பற்றினன கொண்டு, வெற்றிவேன் மன்னறகுக காட்டிக் கொல்வுழிக், கொலைககளப் பட்ட சங்கமன் மனைவி, நிலைககளங் காணு ணீலி யென்போ, ளரசர் முறையோ பரதர் முறையோ, வூரீர் முறையோ சேரியீர் முறையோ வென, மன்றினு மறுகினுஞ் சென்றனள் பூசலிட், டெழுநா ளிரட்டி யெல்லை செனறபின், றொழுநா ளிதுவெனத் தோன்ற வாழ்தகி, மலைததலை யேறியோர் மாலவிசும பேணியிற், கொலைததலை மகனைக் கூடுபு நின்றோ, ளெம்முறு துயரஞ் செய்தோர் யாவதுந், தமமுறு துயரமிற் றுருக வென்றே, விழுவோ ளிட்ட வழுவில சாபம், பட்டனிர" (சிலப்பதிகாரம், கட்டுரைகாதை, ௩௩அ - கஎ0) என்று கண்ணகிகரு மதுராமாநகர்த் தெய்வங் கூறியதாக இளங்கோவடிகள் கூறியிருத்தலாலும் விளங்கவுணரப்படும்.

௩௫. நகர் - மதுரை.

மேற்செய்நல் வினையின் விண்ணவர்ச் சென்றே
மவ்வினை யிறுதியி னடுசினப் பாவ
மெவ்வகை யானு மெய்துத லொழியா
தும்ப ரில்வழி யிம்பரிற் பல்பிறப்
பியாங்கணு மிருவினை யுய்த்துமைப் போல
நீங்கரும் பிறவிக் கடலிடை நீந்திப்
பிறந்து மிறந்து முழல்வோம் பின்னர்
மறந்து மழைமாறு மகதநன் னாட்டுக்
கொருபெருந் திலகமென் றுரவோ ருரைக்குங்
கரவரும் பெருமைக் கபிலையம் பதியி
னளப்பரும் பாரமிதை யளவின்று நிறைத்துத்
துளக்கமில் புத்த ஞாயிறு தோன்றிப்
போதி மூலம் பொருந்திவந் தருளித்
தீதறு நால்வகை வாய்மையுந் தெரிந்து

௯௫. விண்ணவர்ச்சென்றேம் - கணவனும் யானும் தேவராகச்சென்ரேம்.

௯௬. அவ்வினை - மேற்செய்நலவினை. அடுசினப்பாவம் - மதுரையையழித்த கோபத்தாலுண்டானபாவம்.

௯௬-௯௭. பாவம் எய்துதலொழியாது.

௯௮. உம்பர் இலவழி - தேவருலகத்தில் நலவினை நுகர்ச்சியில்லாதவிடத்து.

௯௮-௯௯. பல்பிறப்பு யாங்கணும் - எல்லாப்பிறவியின் கணணும். இருவினையுய்த்து - இருவினைகளாற் செலுத்தப்பட்டு.

௪௨. 'மழைவரு' என்றும் பாடம். மகதநன்னாட்டுக்கு - மகதநாட்டுக்கு.

௪௩. திலகம் - மேலாதல். கபிலை இராசதானியாதலின், இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.

௪௪. கரவு-மறைத்தல. கபிலையம்பதி-கபிலநகர்; இது, கபிலரென்று பெயருள்ள ஒருமுனிவர் தவஞ்செய்தற்கு முனனம இடமாயிருந்ததுபற்றி இப்பெயர் பெற்றதென்பர்; கபிலவஸ்துவெனவும் வழங்கும்.

௪௫. பாரமிதை - உடம்பு நேரவும் உறுப்பு நேரவும் பொருள் நேரவும் தான முதல் ஞானமீறாகவுள்ள பத்தும பூரித்தல்; அவை, (க) தானபாரமிதை, (உ) சீலபாரமிதை, (௩) க்ஷமாபாரமிதை, (௪) வீரியபாரமிதை, (௫) தியானபாரமிதை, (௬) ப்ரஜ்ஞாபாரமிதை, (எ) உபாயபாரமிதை, (அ) தயாபாரமிதை, (௯) பலபாரமிதை, (௧௰) ஞானபாரமிதை யென்பன. இவை தசபாரமிதையென்று கூறப்படும். இதனை, "தானஞ் சீல மேபொறை தக்க தாய வீரிய, மூன மில்தி யானமே யுணர்ச்சி யோடு பாயமும், மான மில்ல ருளினை வைத்த லேவ லிம்மையு, ஞான மீரைம் பாரமிதை நாமெ காவி வைகளே." என்னும் செய்யுளாலுணர்க; இது, நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கவுரையிற் கண்டது. தசபாரமிதையென்பது, தசபாரமெனவும் வழஙகும்; இதனை, "இன்பஞ்சால் பெரும்பார மீரைந்து முடனிறைத்து, நன்கன நிலைபெற்ற நாதன்" (நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருககம.) எனவும், "தானமே முதலாகத் தசபார நிறைததருளி, யூனமொன் றில்லாமை யொழிவின்றி யியற்றினையே" (வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கக - ம் கலித்துறையுதாரணம்) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க. அளவின்று - அளவில்லாமல். 'அளவினறு நிறைந்து' என்றும பாடம்.

௪௬. புத்தஞாயிறு - புத்தனுகிய ஞாயிறு.

௪எ. போதி - அரசவிருக்ஷம்; என்றது மகாபோதியை.

௪அ. நாலவகைவாய்மை - துக்கமுதலியன.

பன்னிரு சார்பின் பகுதித் தோற்றமு
மந்நிலை யெல்லா மழிவுறு வகையு
மிற்றென வியம்பிக் குற்றவீ டெய்தி
யெண்ணருஞ் சககர வாள மெங்கணு
மண்ண லறககதிர் விரிக்குங் காலைப்
பைந்தொடி தந்தை யுடனே பகவ
னிந்திர விகார மேழுமேத் துதலிற்
றுன்பக் கதியிற் றோற்றர வின்றி
யன்புறு மனத்தோ டவனறங் கேட்டுத்
துறவி யுள்ளந் தோன்றித் தொடரும
பிறவி நீத்த பெற்றிய மாகுவ
மத்திற மாயினு மநேக கால

௪க. பன்னிருசார்பு - பேதைமைமுத விய துவாதசநிதானங்கள்

ருo. பனனிருசாாபின அழிவும்.

௪க - ருo. "சாாபிற் பிறறறமுஞ் சார்பறத் துய்தியும்" என று முனபு வந் திருததல காண்க; உ௰ - ம் காதை, ௫.

௫க. இற்று - இததன்மைதது ; இத னைத் தோற்றததோடும் வகையோடும் தனித்தனியேகூட்டுக. குற்றவீடெய்தி-காமமுதலிய குற்றஙகளினின்றும் விடு தலபெற்று; "குற்றவீ டாாக மாதிக குணங்களைகுறைதத லாகும" என்பது சிவஞானசித்தியார், பரபட்சம், சௌத் திராந்திகனமதம், சு.

௫௫. அண்ணல - தலைமை. முன்பு புத்தனை ஞாயிறுக உருவகிததற்கேற்ப ஈண்டு அவனுனுபதேசிக்கப்படும அறங களைக் கதிராக உருவகஞ் செயதார். 'வி ரிக்கும் போது' என றும பாடம.

௪௨ - ௫௬. மகதநாட்டிற கபிலையம்ப தியில் நிறைத்துத தோனறி வநதருளித தெரிந்து இயமபி எய்தி விரிககுங காலே யென்க.

௫௪. பைந்தொடி-முன்னிலைப்பெயர்.

௫௫. இந்திரவிகாரம் ஏழும - இந்திர ஞல் நிருமிக்கப்பட்ட அரஙகுகள் ஏழ னையும் ; இவை காவிரிப்பூம்பட்டினதது ள்ளவைகள், ஆகாயசாரிசள மறையவி ருந்து பௌத்தாகமத்தின பொருளை யா வாக்கும் விளங்கவுணர்ததுவதறகு இட மாக இருப்பவை, இதனை, "பணையைந தோங்கிய பாசிலைப் போதி, யணி திகழ் நீழ லறவோன திருமொழி, யந்தர சா ரிக ளறைந்தனர் சாறறு, மிந்திர விகார மேழுடன போகி" (சிலப்பதிகாரம், நாடுகாணகாதை, கக - க௪.) என்பதனு லுணர்க. ஏததுதலின் - ஏததிய புண் ணியததால்; இதனல், கோவலனும கண ணகியும காவிரிப்பூம்பட்டினத திலிருநத பொழுது இவற்றை ஏததிவழிபட்டார் களெனபது பெறப்பட்டது.

௫௬. துன்பக்கதி - துன்பத்தைச்செ ய்யும் இழிந்தபிறப்பு. தோற்றரவு - தோ ன்றுதல. 'இன்றி' என்றதனல, நற்க தியிற்பிறத்தல் கூறப்பட்டது.

௫எ. அவனறம் - அவன்செய்யும தரு மோபதேசமொழிகளை.

௫௬ - ௫எ. காலையிற் கேட்டென்க.

௫அ. துறவி - துறததல ; உள்ளத்தே துறவி தோன்றியென்க ; "மாதவி துற விக்கு" (உ - ம் காதை, ௪o) என்று இந் நூலில் முன்பு வநதிருததல்காண்க ; திரு ச்சிற்றம்பலக்கோவையாரில், "அளவி யை" என்னும் ௪o.- ம் செய்யுளின் வி சேடவுரையில, 'துறவு துறவியென நின்ருற்போல அளவு அளவியென நின் றது' என்று பேராசிரியர் எழுதியிருக் கின்றனர்.

௫௯. பெற்றி - நிருவாணம்,

௫௫ - ௫௯. ஏததுதலின், இன்றிக கேட்டுத் தோன்றி நீத்த பெற்றியமாகு வமென்க.

உ௬.—வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை.

மெத்திறத் தார்க்கு மிருத்தியுஞ் செய்குவ
நறைகமழ் கூந்த லங்கை நீயு
முறைமையி னிந்த மூதா ரகத்தே
யவ்வவர் சமயத் தறிபொருள் கேட்டு
மெய்வகை யின்மை நினக்கே விளங்கிய
பின்னர்ப் பெரியோன் பிடகநெறி கடவா
யின்ன திவ் வியலபெனத் தாயெடுத் துரைத்தலு
மிளையள் வளையோ ளென்றுனக் கியாவரும்
விளைபொரு ளுரையார் வேற்றுருக் கொள்கென
மையறு சிறப்பிற் றெய்வதந் தந்த
மந்திர மோதியோர் மாதவன் வடிவாய்த்

சுக. இருத்தி - வித்தி

சுஉ. 'நறைகமழ்கூந்தல்' என்பதுமு தலியவற்றால் மணிமேகலைக்குப் பின் நிகழ்வன கூறுவாள்.

சுக. இநதமூதூரௌ றது வஞ்சிநகர த்தை.

சுடு. மெய்வகையின்மை - உண்மை யிலலாமை. 'விளங்கி' என்றும பாடம.

சுசு. பெரியோன் பிடகநெறி - புதத னருளிச்செய்த ஆகமங்களின் வழியை. புதத தன்ம சங்கமெனனு மூன்றமணி களும் யாதோரிடையூறுமின்றியிருத்தற் கிடமாய்க் கூடைபோலுதலின், பௌ ததாகமங்கள் பிடகமெனப்பட்டனவெ ன்பர்; பிடகம் - கூடை; பிடகம, வின யபிடகம ஸூதிரபிடகம் அபிதர்மபி டகமென மூன்றவகைப்படும்; இவற் றைத் திரிபிடகமெனறும், பிடகதிரய மென்றும் வழங்குவர்; அவற்றுள், முத லாவது வினயபிடகம், விபங்கம கண்ட கம் பரிவாரபாடமென மூன்றவகைப் படும். இவற்றுள், விபங்கம பாராஜிகாதி பிரதமபாகமென்றும் (இது சங்கததிலி ருந்து விலக்குதற்குரிய குற்றங்களைக் கூறுவது), பிராயச்சிததியாதி துவிதீய பாகமெனறும் (இது பிராயச்சிததததால் நிவர்த்திததற்குரிய குற்றங்களைக் கூறு வது) இரண்டு பகுதி யுடைத்து; கண் டகம், மஹாவர்க்கம் க்ஷுல்லவர்ககமெ ன இரண்டு பகுதி யுடைத்து; இரண் டாவதுஸூத்திரபிடகம், தீர்ககநிகாயம, மததியமநிகாயம், ஸம்யுக்தநிகாயம், அ ஙகோத்தரநிகாயம், க்ஷுத்திரக நிகாய மென ஐந்துவகையினையுடைத்து [நிகா யம் - கூட்டம்]. இவற்றுள், க்ஷுத திரகநிகாயம் க்ஷுத்திரகபாடம், தருமப தம், உதானம், இதநியுக்தம், ஸூததிர நிபாதம, விமானவஸ்து, பிரேதவஸ்து, ஸ்தேரகாதை ஸ்தேரீகாதை (ஸ்தேர ரெனறும், ஸ்தவிரரென்றும் உததம பி க்ஷுக்களுக்குப்பெயா), ஜாதகம், நிர்த் தேசம், பிரதிஸமபிதாமார்க்கம், அபதா னம், புததவம்சம், சரியாபிடகமெனப் பதினைநது பகுதியுடைத்து. மூன்று வது அபிதர்மபிடகம் தருமசங்கணி, விப ஙகம், கதாவஸ்துப்பிரகரணம், புததலப் பிரஜ்ஞப்தி, தாதுகதை, யமகம், பிரஸ் தானப்பிரகரணமென எழுவகையினையு டைதது; "ஆததனேயெனத தெளிந்தவ ணமாநதிருந தவர்கருச, சூததிரம்மிது வினயமு மிதுவிது மிறிதாஞ், சாத்தி ரம்மிவை மூனறென வன்றவத் தோன் றல், பாதது ணைக்குந்தன் பதப்பொருள் பலவகைப் படவே" என்பது நீலகேசித் திரட்டு.

சுஎ. தாய் - கண்ணகியாகிய பத்தி னிக்கடவுள்.

இனி, மணிமேகலை வேற்றுருக்கொ ணடு வஞ்சி நகரததுள்ளே செல்லுதல் கூறப்படும.

சுக. 'வேண்டுருக்கொள்கென' என் றும் பாடம்.

சுஅ-சுக - சு0-ம் காதை, எக-அ0

எ0. தெய்வதம்-மணிமேகலாதெய்வம்.

எக. மந்திரம் - வேற்றருவெய்துவி க்கு மந்திரம

தேவ குலமுந் தெற்றியும் பள்ளியும்
பூமலர்ப் பொழிலும் பொய்கையு மிடைந்து
நற்றவ முனிவருங் கற்றடங் கினரு
நன்னெறி காணிய தொன்னூற் புலவரு
மெங்கணும் விளங்கிய வெயிற்புற விருக்கையிற்
செங்குட் டுவனெனுஞ் செங்கோல் வேந்தன்
பூத்த வஞ்சி பூவா வஞ்சியிற்
போர்த்தொழிற் றானை குஞ்சியிற் புனைய
நிலநா டெல்லைதன் மலைநா டென்னக்
கைம்மலைக் களிற்றினந் தம்முண் மயங்கத்
தேரு மாவுஞ் செறிகழன் மறவருங்
கார்மயங்கு கடலிற் கலிகொளக் கடைஇக்
கங்கையம் பேர்யாற் றடைகரைத் தங்கி
வடக நாஷியி னதன்வடக் கிழிந்து
கனக விசயர் முதறபல வேந்த

௭௨. குலம் - கோயில்; "தேவகுலநிழல்" என்பது ஆசாரக்கோவை, ௩௩. தெற்றி - வேதிகை; திண்ணையுமாம். பள்ளி - சாலை; "ஒதுக்கின் றிணிமணற் புதுப்பூம் பள்ளி" என்பது புறநானூறு, ௩௩.

௭௩. மிடைந்து - நெருங்கி.

௭௫. காணிய - கண்ட.

௭௨ - ௭௬. தேவகுலமுதலியன மிடைந்து முனிவர் முதலியோர் எங்கணும் விளங்கிய இருக்கையென்க.

௭௭. செங்குட்டுவன்-சேரன்; இவன் இளங்கோவடிகள் தமையன்; கண்ணகியைப் பிரதிஷ்டிப்பித்தோன்.

௭௮. பூத்தவஞ்சி-வஞ்சிமலர்; பகைவர் நாட்டைக் கொள்ளநினைந்து போர் செய்தற்கு அவர்மேற்செல்வோர் அதற்கு அறிகுறியாக அணிந்துகொள்வது; இது முதலுக்கேற்ற அடையடுதது நின்றது. பூவாவஞ்சி - கருவூர்; வெளிப்படை; இந்நகரை வாடாவஞ்சியென்றுங் கூறுவர்; "பூவா வஞ்சியிற் பூத்த வஞ்சி, வாய்வா ளெடுந்தகை மணிமுடிக கணிந்து"என இப்படியே சிலப்பதிகாரத்தும் வருதல் காண்க; கால்கோட்காதை, ௫௦ - ௫௧. 'பூவா வஞ்சியிற் பூத்த வஞ்சி' என்றும் பாடம்.

௭௬-௭௮. இருக்கையினையுடைய பூவா வஞ்சியென்க.

௭௯. தானை - சேனை. குஞ்சி - குடுமி. 'புனைந்து' என்றும்பாடம்.

௭௮ - ௭௯. பூவாவஞ்சியிற் பூத்தவஞ்சியைத் தானை குஞ்சியிற் புனையவென்க.

௮௧. கையையுடைய மலைபோலுங்களிற்றினம. மயங்க - கலக்க.

௮௦ - ௮௧. மலைநாடென்ற சொலலும் வண்ணம் களிற்றினங்கள் மயங்கவென்க; செல்லுநெறிகளுள்ள நாடுகள், யானைகளின் மிகுதியால் மலைநாடென்று சொல்லப்பட்டன.

௮௩. கலிகொள - முழங்க. கடைஇ-செலுத்தி.

௮௫ நாவி - மரக்கலவிசேடம்; இம்மொழி மலைநாட்டில் வழங்குகின்றது. வங்கநாவி - இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை. 'வங்கநாவாய்' என்றும், 'வடகிழகிழிந்து' என்றும் பாடம். இழிந்து-இறங்கி.

௮௬. கனகவிசயர் - கனகனும் விசயனும்; இவர் ஆரியவரசர். பலவேந்தர் - உத்தரன, விசித்திரன, உருத்திரன், பைரவன், சித்திரன், சிங்கன், தனுத்தரன், சிவேதன்முதலியோர்; இசனை, சிலப்

௨௬.—வஞ்சிமாநகர்ப்புக்ககாதை.

னைவரை வென்றவ னம்பொன் முடிமிசைச்
சிமய மோங்கிய விமய மால்வரைத்
தெய்வக் கல்லுந் தன்றிரு முடிமிசைச்
செம்பொன் வாகையுஞ் சேர்த்திய சேரன்
விற்றிறல் வெய்யோன் றன்புகழ் விளங்கப்
பொற்கொடிப் பெயர்ப்படூஉம் பொன்னகர்ப் பொலிந்தன
டிருந்துநல் லேது முதிர்ந்துள தாதலிற்
பொருந்துநால் வாய்மையும் புலப்படுத் தற்கென.

வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை முற்றிற்று.

பதிகாரம், கால்கோட்காதை, ௧௮௨ - ம் அடி முதலியவற்றிற்காண்க.

௮௭. அனைவரைவென்று - எல்லோரையும் வென்று; உம்மை விகாரவகையால் தொக்கது. அவரென்றது கனகவிசயரை.

௮௮. சிமயம் - உச்சி.

௮௯. தெய்வக்கல் - பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகிவடிவம் அமைத்தற்குரிய கல்.

௯௦. வாகை - வாகைமலர்; பகைவரை

௯௧. விற்றிறல்வெய்யோன் - வில்வலியை விரும்பினோன்; "வெம்முனை வெற்றி விறல்வெய்யோன்" என்பது புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, காஞ்சிப்படலம், அ.

௭௭ - ௯௧. வேந்தன் சேரன் வெய்யோன் அவன்றன்புகழென்க.

௯௨. பொற்கொடி - அழகியகொடி; என்றது வஞ்சிக்கொடியை. நகர் - கருவூர்; "பூங்கொடிப் பெயர்ப்படூஉந் திருந்திய நன்னகர்" (௨௮ - ம் காதை, ௧௦௧ -

வென்றோர் வென்றதற்கு அறிகுறியாக அணிந்துகொள்ளுவது ; அரசர் அம்மலரைப் பொனனாற்செய்து அணிந்துகொள்ளுதல் இயல்பாதலின, 'செம்பொன் வாகை' என்றார்; "பொலந்தோட்டுப் பைந்தும்பை" (உஉ - ம் பாட்டு) எனவும், "பொலந்துமபை" (கஎ - ம் பாட்டு) எனவும் புறநானூற்றிற் கூறியிருத்தல காண்க.

அஎ - க0. அவர் முடிமிசைக் கல்லும் தன்முடிமிசை வாகையுஞ் சேர்த்திய சேரனென இயைக்க.

எஅ - கூ. புனைய மயங்கக் கவிகொளக் கடைஇத் தங்கி இழிந்து வென்று சேர்த்திய சேரனென்க. சேரன்செங்குட்டுவன் வடநாடுசென்று ஆரியவரசரை வென்று கற்கொணடுமீண்ட வரலாற்றை, சிலப்பதிகாரம், கால்கோட்காதை முதலியவற்றால் விளங்கவுணர்க.

க0உ) என்று பின்வருதல் காண்க.

கக - கஉ. விளங்கப் பொலிந்தனள்.

கரு. நலலேது - நல்வினையாகிய காரணம்.

கஉ - கரு. ஆதலிற் பொலிந்தனள்.

கசா. நாலவாய்மை - நான்குவகைப்பட்ட ஸத்தியம்; அவை துக்கமுதலியன; இவற்றை ஸத்திய சதுஷ்டயமென்பர்.

கஉ - கசா. புலப்படுத்தற்குப் பொலிந்தனளென்க

க - கசா. அணியிழை, எழுந்து புகுந்து நின்று ஏத்தி 'அருளல்வேண்டும்' என்று அழுதுநிற்ப, பத்தினிகடவுள் உரைப்பாள்; அங்ஙன முரைப்பவளாகியதாய், 'இனைதிவ்வியல்பு' என எடுத்துரைத்தலும, மணிமேகலை ஒதி வடிவாய்ப் பொன்னகர்ப் பொலிந்தனளென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்தேழாவது

சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாதை.

[இருபத்தேழாவது வஞ்சிமாநகர்ப்புறத்துச் சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கேட்டபாட்டு.]

நவையறு நன்பொரு ளுரைமி னோவெனச்
சமயக் கணக்கர் தந்திறஞ் சார்ந்து
வைதிக மார்க்கத் தளவை வாதியை
யெய்தின ளெய்திநின் கடைப்பிடி யியம்பென
வேத வியாதனுங் கிருத கோடியு
மேதமில் சைமினி யெனுமிவ் வாசிரியர்
பத்து மெட்டு மாறும பண்புறத்
தத்தம் வகையாற் றமபகர்ந் திட்டனர்
காண்டல் கருத லுவம மாகம
மாண்டைய வருத்தா பத்தி யோடியல்
பைதிக மபாவ மீட்சி யொழிவறி
வெய்தியுண் டாநெறி யென்றிவை தம்மாற்
பொருளி னுண்மை புலங்கொளல் வேண்டு

க. நவை - குற்றம். பொருள் - தத்துவம்.

உ. சமயக்கணக்கர் - சமயவாதிகள். திறம் - தொகுதி; இடமுமாம்.

க - உ. உணாமிஞே வெனச்சார்ந்து.

ங. அளவைவாதி - பிரமாணவாதி

ச. கடைப்பிடி - சித்தாந்தம். இயம்பென - சொல்லென்று மணிமேகலையிஞவ.

ங - ச. அளவைவாதியை எய்தி இயம்பென.

பிரமாணவாதம் :—

இ. 'வேதவியாதனும்' என்பதுமுதலியன அளவைவாதியின் வார்த்தை.

சு. ஏதம் - குற்றம்.

இ - அ. வேதவியாதன் பததளவையும், கிருதகோடி எட்டளவையும், சைமினி ஆறளவையும் பகர்ந்திட்டனரென்க.

கூ. 'காண்டல்' என்பது முதலியவற்றால் பததளவைகளின் பெயரும், அவற்றினிலக்கணமுங் கூறப்படும். காண்டல் - பிரத்தியக்ஷம். கருதல் - அனுமானம; இது கருத்தெனவும் வழங்கும்.

க0. இயல்பு - ஸ்வபாவலிங்கம்; 'இயைபு' என்றும்பாடம்.

கக. ஐதிகம் - ஐதிஹ்யம். அபாவம் - இன்மை. மீட்சியொழிவறிவு - மீட்சியிஞல் ஒழிந்தபொருளை யறியுமளவை; என்றது பாரிசேடத்தை.

கஉ. உண்டாநெறி - சம்பவம். இவை தம்மால் - காண்டன்முதலிய இந்தப்பத்துப் பிரமாணங்களாலே.

கங. புலங்கொளல் - அறிதல்.

உஎ.—சமயக்கணக்கர்தந்திறங்கேட்டகாதை.

உசகூ

மருளில் காட்சி யைவகை யாகுங்
கடு கண்ணுல் வண்ணமுஞ் செவியா லோசையு
நண்ணிய மூக்கா னுற்றமு நாவாற்
சுவையு மெய்யா னூறுமெனச் சொன்ன

வினையிவை கண்டுகேட் டுயிர்த்துண் டுற்றுத்
துக்கமுஞ் சுகமு மெனத்துயக் கறவறிந்
துயிரும் வாயிலு மனமுமூ றின்றிப்
பயிலொளி யொடுபொரு ளிடம்பழு தின்றிச்
சுட்ட றிரிதல கவர்கோட றேன்றுது
கிட்டிய தேச நாம சாதி
குணக்கிரி யையி னறிவ தாகுங்
கருத்தள வாவது
குறிக்கொ ளனுமா னத்தனு மேயத்
தகைமை யுணருந் தன்மைய தாகு
மூவகை யுற்றது பொதுவெச்ச முதலாம்
பொதுவெனப் படுவது சாதன சாத்திய
மிவையந் நுவய மின்று யிருந்துங்
கடந்திகழ் யானைக் கானவொலி கேட்டோ
னுடங்கெழில் யானையங் குண்டென வுணர்த
லெச்ச மென்பது வெள்ளவே துவினு
னிச்சயித் தத்தலை மனைநிகழ் வுரைத்தன்

காட்சியளவை :—

௧௮. 'மருளில்' என்பது முதலாகக் காட்சியளவையினிலக்கணங்கூறப்படும். மருள் - மயக்கம். காட்சி - பிரததியக்ஷப் பிரமாணம்.

௧௯. துயக்கு - தடை.

௨0. வாயில்-இந்திரியம். ஊறு-இடையூறு.

௨௧. ஒளி - சோமசூரியாக்கினிகள்.

௨௨. சுட்டல் - பொருளுண்மைமாத்திரைகாணடல், திரிதல் - ஒன்றை மற்றொன்றாகக்கருதல்; இது விபரீதமெனப்படும். கவர்கோடல்-சந்தேகம்; "கண்ட பொருளை யிரட்டுறவே கருத லையந் திரிபவே, கொண்ட திரிவாம்" என்பது சிவஞானசித்தியார், சுபக்ஷம், அளவை, ௩.

அனுமானவளவை :—

௨௬. 'கருத்தளவு' என்பதுமுதல் அனுமானப்பிரமாணம் கூறப்படும். கருத்தளவு - அனுமானப்பிரமாணம்.

௨௭. அனுமானத்து-அனுமானத்தால்; 'அனுமானமாவது சாத்தியத்தையொழியச் சம்பவியாததாகிய சாதனத்தாற் சாத்தியத்தைப்பற்றிப் பிறகும் ஞானமாகும்' என்பர் நீலகேசிவிருத்திசமயதிவாகரமுடையார். அனுமேயம் - அனுமித்துணரப்படுவது.

௨௮. அது - அவ்வனுமானவளவை. அது பொதுவெனவும் எச்சமெனவும் முதலெனவும் மூன்று வகைப்படும்.

௨௯. சாதனம்-ஏது. சாத்தியம்-துணிபொருள்.

௩0. இவை-இவற்றிற்கு. அந்நுவயம்-சேர்க்கை; அஃதாவது நியதமான உடனிகழ்ச்சி. 'இவைதமொடு' என்றும்பாடம்.

௩௧. கடம் - மதம். கானம் - காடு.

௩௨. உடங்கு - உடனே.

௨௯-௩௨. பொதுவெனப்படுவது உணர்தலென்க. பொதுவைச் சாமானியானுமான மென்பர்.

௩௩ - ௩௪. வெள்ள எதுவினல் - வெள்

முதலென மொழிவது கருக்கொண் முகில்கண்
டிதுமழை பெய்யு மெனவியம் பிடுத
லென்னு மேதுவி னென்றுமுக் காலந்
தன்னி லொன்றிற் சார்ந்துள தாகி
மாண்ட வுயிர்முதன் மாசின் றாகிக
காண்டற் பொருளாற் கண்டில துணர்த
லுவம மாவ தொப்புமை யளவை

கவய மாவாப் போலுமெனக கருத
லாகம வளவை யறிவ னூலாற்
போக புவன முண்டெனப் புலங்கொள
சரு லருத்தா பத்தி யாய்க்குடி கங்கை
யிருக்கு மென்றூற் கரையிலென் றெண்ண
வியல்பி யானைமே யிருந்தோன் றேட்டிக்
கயலொன் றீயா ததுவே கொடுத்த

ளமாகிய சாதனத்தால. அத்தலை - அவ்விடம். எசசமென்பது வெள்ளவேநுவினால் அத்தலை மழைநிகழ்வு நிச்சயித்துரைததல. இதனைச் சேஷானுமானமெனவும் காரியாநுமானமெனவுங்கூறுவர்.

ரு௫. கரு - சூல். முகில் - மேகம்.

ரு௬. இது - இம்மேகம்.

ரு௫ - ரு௬. முதலெனமொழிவது சூற்கொண்ட மேகத்தைககண்டு இது மழைபெய்யுமென்று நிசசயித்தல். இதனைக் காரணானுமானமெனவும், பூர்வானுமானமெனவுங் கூறுவர். இது, பாவியை (வரற்பாலதை) முன்னமே அனுமிப்பது.

ருரு - ரு௬. இவ்வடிகளிற் கூறப்பட்டுள்ள அனுமானங்களை, "இடிதநு மின்னியிருண்டு மேக மெழுந்த போதிது பெய்யுமென், றடுத்த தும்மகில் சந்த முந்தியலைத்து வார்புன லாறகொண், டெடுத்து வந்திட மால்வ ரைக்க ணிருந்துகொண்டல் சொரிந்ததென்ற', முடித்த தும்மிவை காட்சி யன்றனு மான மென்றுமொழிந்திடே" சிவஞானசித்தியார், (பரபக்ஷம், உலோகாயதன்மதமறுதலை, ௨.) என்பதனாலுமுணர்க.

ரு௮. தன்-பன்மையொருமைமயக்கம்.

ரு௯. உயிர்முதல்-உயிரும் இந்திரியமும் மனமும். 'உயிரும் வாயிலு மனமுமூறின்றி' என்றார் முன்னும்; உஎ-ம்காதை, ௨௦.

உவமவளவை :—

௬௦. கவயமா - ஒரு மிருகவிசேடம். ஆப்போலும் - பசுவையொக்கும்.

௬௧-௬௨. "கண்ணன் கருமுகிலபோல் வண்ணனெனக் கேட்டவனைக், கண்ணுமுணர் வொப்பெனவே காண்" என்றும வரும்.

ஆகமவளவை :—

௬௩. அறிவனூல - ஆப்தன்வாக்கியமாகியநூல்.

௬௪. போகபுவனம் - சுவர்க்க நரகங்கள். புலங்கொளல் - அறிதல்.

௬௩ - ௬௪. ஆகமவளவையாவது புலங்கொளலென்க. இதனைச் சாத்தமெனறும் உரையளவையென்றுங் கூறுவர்.

அருத்தாபத்தியளவை :—

௬௫. ஆய்க்குடி - இடைச்சேரி.

௬௫ - ௬௬. இது பொருளளவையென்றுங் கூறப்படும ; "அடுததுல கோதும்பொருளருத் தாபத்தி யாமதுதான், எடுத்த மொழியினஞ் செப்புவ தாகுமிவவூரிலுளர், படைத்தவ ரென்னிற் படையா தவருமுண் டென்றுமிவன், கொடுப்பவ னென்னிற் கொடாதாரு முண்டென்றுங் கொள்வதுவே" என்றும்வரும.

இயல்பளவை :—

௬௭. 'இயைபு' எனவும்பாடம். இருந்தோன் ஒன்றுதாவெனி லென வருவித்துக்கொள்க. தோட்டி - அங்குசம்.

௬௭-௬௮. "மாமே லிருந்தொரு கோரு

உஎ.—சமயக்கணக்கர்தந்திறங்கேட்டகாதை.

ஐதிக மென்ப துலகுரை யிம்மாத்
தெய்திய தோர்பே யுண்டெனத் தெளித
லபாவ மென்ப தின்மையோர் பொருளைத்
தவாதவ் விடத்துத் தானிலை யென்றன்
மீட்சி யென்ப திராமன்வென் றனென
மாட்சியி னிராவணன் றோற்றமை மதித்த
லுள்ளநெறி யென்பது நாராசத்திரிவிற்
கொள்ளத் தருவது காந்தமெனக் கூற
லெட்டுள பிரமா ணாபா சங்கள்
சுட்டுணர் வொடுதிரி யக்கோட லையந்
தோராது தெளிதல் கண்டுணராமை
யெய்து மிலவழக் குணர்ந்ததை யுணர்த

வெனிற்சுள்ளிக கோறரலுஞ், சோமே விருந்தொரு கோறூ வெனிறறா வேது ணிநது, பூமேவு கண்ணழுத தங்கோல கொடுததலும் பூதலத்தே, நாமே வியல பென் று கூறுவர் நலலசொன் ஞவலரே" என்றும்வரும் ; சோ - மதில்.

ஐதிகவளவை :—

௪௧, உலகுரை - உலோகவாதம். அஃ தாவது கர்ணபரம்பரையால் வரும்வாக் கியம்.

௪௧-௫௦. "கொன்பயில் வேலைக் கட லபுடை சூழுங குவலயத்தோ, ரனபுட ஞவி லலகையுண் டென்பர்க ளென்ப துவு, மின்பயில் புற்றில் விடநாக மூண டென்ப ரென்பதுவு,மென்பர்க ளுவல ரென்பது மைதிக மென்பர்களே" என் றும வரும்.

அபாவவளவை :—

௫௧-௫௨. அபாவமாவது இன்மையா கும ; அஃது ஒருபொருளை இல்லையென் பது.

மீட்சியளவை :—

௫௩. மாட்சி - பெருமை.

௫௧-௫௩. இஃது ஒழிபெனவும் பாரி சேடமெனவும் கூறபபடும். "சிராரொ ழிபென்று செப்பப் படுவது திணபுவி மேற், போராடி நின்று பொருதா ரிருவ ர்தம் போர்களத்துப், பாரா ரிராகவன் வென்றூ னெனிற்றன் பரிசழிந்து,நே ரா மிராவணன் றோற்றசொல் லாகி நிகழ்வதுவே" என்றும் வரும். மூன்ற பெயரிலே இருவரைக் கள்வரல்லரென் றால் நின்றவொருவனைக் கள்வனென்ற றிகையுமது.

சம்பவவளவை :—

௫௫. நாராசத திரிவின் - இருப்புச்சலா கையின் சலனததால.

௫௫ - ௫௬. உள்ளநெறி யெனினும், உணடாநெறி யெனினும், சம்பவமெனி னு மொககும்; "துயககற வுணமை யெனநா வலர்க ணிணிந்துரைப்ப, தியற் கைப் பொருளினை யிற்றென லாமி து தானுரைக்கின், வியக்குற்ற கால்ச லிக குநதிச் சும்மிய னீர்குளிரும், வய க்குற்ற மணவலி தென்றபட் டாங்கு வழங்குவதே" என றுமவரும்; ஆயிரத தில நூறணடென்பதும், நூ ற் றிலே தொண் ணூ றண டென்ப துமது.

மேல் உவமைமுதலிய அளவைகளுக் குக காட்டிப்போந்த "கண்ணன் கரு முகில்போல்" என்றற் றொடக்கத்துச் செய்யுட்கள், சிவஞானசித்தியார், சுப க்ஷம், அளவையிலக்கணததிற்கு மறை ஞான தேசிகர் எழுதியவுரையிற் காணப் பட்டன.

இதுகாறும் காட்சிமுதலிய அளவை கள் பத்தும அவற்றினிலக்கணங்களும் முறையே கூறபபட்டன. இனி, சுட்டு ணர்வு முதலிய பிரமாணபாசங்களெட் டும் அவற்றினிலக்கணஙகளும் முறை யே கூறப்படும்.

பிரமாணபாசங்கள் எட்டு :—

௫௭. பிரமாணபாசங்கள் - பிரமாணப் போலிகள்.

னினைப்பென நிகழ்வகட் டுணர்வெனப் படுவ
தெனைப்பொரு ளுண்மை மாத்திரை காண்ட
றிரியக் கோட லொன்றையொன் றென்றல்
விரிகதி ரிப்பியை வெள்ளியென் றுணர்த
லைய மென்ப தொன்றைநிச் சயியா
மையற் றறியோ மகனோ வென்ற
றோராது தெளிதல்செண்டு வெளியி
லோராது தறியை மகனென வுணர்தல்
கண்டுணா ராமை கடமாப் புலியொன்
றண்டலை முதலிய கண்டுமறி யாமை
யில்வழக் கென்பது முயற்கோ டொப்பன
சொல்லின்மாத் திரத்தாற் கருத்திற் றோன்ற
லுணர்ந்ததை யுணர்த லுறுபனிக் குத்தீப்
புணர்ந்திடன் மருந்தெனப் புலங்கொள நினைத்த
னினைப்பெனப் படுவது காரண நிகழாது
நினக்கிவர் தாயுந் தந்தையு மென்று
பிறர்சொலக் கருதலிப் பெற்றிய வளவைகள்
பாஙகுறு முலோகா யதமே பௌத்தஞ்
சாங்கிய நையா யிகம்வை சேடிக
மீமாஞ் சகமாஞ் சமயவா சிரியர்
தாம்பிரு கற்பதி சினனே கபில
னக்க பாதன் கணாதன் சைமினி
மெய்ப்பிரத் தியமனு மானஞ் சாத்த
முவமான மருத்தா பத்தி யபாவ
மிவையே யிப்போ தியன்றுள வளவைக

சுஉ. எனைப்பொருள் - எலலாப்பொருள்.

சுச. இப்பி - சுத்தி.

சுடு. 'நிச்சயியாது' என்றும் பாடம்

சுசு. மையல் - மயக்கம். தறி - கட்டை.

சுஎ. செண்டுவெளி - முற்றம்.

சுஅ. ஓராது - உணராது.

சுகூ. கடுமாவாகிய புலி. கடுமை-சினம். கண்டுணராமையை உபேக்ஷாத மகஞான மென்பர். 'கடுமருப் புலியி லோர்ந்து' என்றும் பாடம்.

எ0. அண்டலை, ஐ - சாரியை.

எக. கோடு - கொம்பு.

எச. மருந்து - பரிகாரம்.

எஎ. இப்பெற்றிய - இத்தன்மையையுடையன; முற்று.

எஅ. பாங்கு - பகுதி.

அக. சினன் - புத்தன்.

அஉ அக்கபாதன் - அக்ஷபாத முனிவர்; இவர்க்குக கௌதமமுனிவரென றும் பெயருண்டு. கணாதனென்பதற்கு நொய்யைப் புசிப்பவனென று பொருள், கணம்-நொய். இவர் இது காரணததாற் கணசனரென்றும் பெயர்பெறுகர்

அகூ. பிரதியம் - பிரத்தியக்ஷம். சாதம் - ஆகமம.

எஎ - அகூ. உலோகாயதமுதலிய அற

உஎ.—சமயக்கணக்கர்தந்திறங்கேட்டகாதை. உரு

ளென்றவன் றன்னைவிட் டிறைவ னீசனென
நின்ற சைவ வாதிநேர் படுதலும்
பரசுநின் றெய்வ மெப்படித் தென்ன
விருசுடர் ரோடிய மானனைம் பூதமென்
றெட்டு வகையு முயிருமியாக கையுமாய்க்
கட்டிநிற் போனுங் கலையுருவி னோனும்
படைத்து விளையாடும் பண்பி னோனுந்
துடைத்துத் துயர்தீர் தோற்றத் தோனுந்
தன்னில் வேறு தானொன் றிலோனு
மன்னோ னிறைவ னாகுமென் றுரைத்தனன்
பேருல கெல்லாம் பிரம வாதியோர்
தேவ னிட்ட முட்டை யென்றனன்

காதல் கொண்டு கடல்வணன் புராண
மோதின னாணன் காப்பென் றுரைத்தனன்
கற்பங் கைசந் தங்கா லெண்கண்
டெற்றெ னிருத்தஞ் செவிசிக் கைமூக்
குற்ற வியாகா ணமுகம் பெற்றுச்

வகைச் சமயங்கட்கும் முறையே பிருகஸ்பதிமுதலிய அறுவரும் ஆசிரியரெனவும், மேற்கூறிய பத்தளவைகளுள் அவர்களாற் கைகொள்ளப்பட்டு இப்பொழுது வழங்கும் அளவைகள் பிரதியக்ஷமுதல் அபாவமிறுதியாகிய ஆறுமேயெனவுங்கொள்க. உலோகாயதமுதலிய அறுவகைச்சமயங்களுள், உலோகாயதத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷமொன்றும், பௌத்தத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷத்தோடு அனுமானமும், சாங்கியத்திற்கு அவ்விரண்டனோடு ஆகமமும், நையாயிகத்திற்கு அம்மூன்றனோடு உவமானமும், வைசேடிகத்திற்கு அந்நான்கனோடு அருத்தாபத்தியும், மீமாஞ்சகத்திற்கு அவ்வைந்தனோடு அபாவமும் பிரமாணமாமெனக்கொள்க.

அசு. என்றவன் - அளவைவாதி.

சைவவாதம் :—

அசு. இறைவன்-எப்பொருளிலுந் தங்குகின்றகடவுள். இறத்தல - தங்குதல.

அஅ. துதிக்கப்படும நினதுதெய்வம் எத்தன்மையையுடையதென்று மணிமேகலைவினவ.

அக. இருசுடர் - சந்திரசூரியர். இயமானன் - உயிர்; யாகத்தலைவனுமாம.

கக. கலையுருவினோன் - கலைகளை உருவாகவுடையவன்; "ஐயா றதன்மிசை யெட்டுதலையிட்ட, மையில வான்கலை மெய்யுடன் பொருந்தி" என்றார் பெரியோரும.

கரு. துடைத்து - சங்கரித்து. துயர் தீர்தோற்றததோன்-உயிர்களது இளைப்பொழிக்கும் பெருமையையுடையவன்.

பிரமவாதம் :—

கசு - கஎ. உலகெல்லாம் ஓர் தேவனிட்டமுட்டையென்று பிரமவாதி கூறினன்.

வைணவவாதம் :—

கஅ. கடல்வணன் - திருமால். புராணம் - பழமை.

கக. ஓதினன் - வைணவவாதி.

வேதவாதம் :—

க00. 'கற்பம்' என்பதுமுதல் வேதவாதிகூற்று. சந்தம்-சந்தோவிசிதி. எண்-சோதிடம.

க0க. நிருத்தம் - நிருக்தம். சிக்கை - சிக்ஷை

க00 - க0உ. கற்பம் சந்தோவிசிதி சோதிடம நிருக்தம் சிக்ஷை வியாகரணம் என்னுமிவ்வாறும் முறையே வேதத்திற்

சார்பிற் றோன்று வாரண வேதக்
காதியந்த மில்லை யதுவே நெறியெனும்
வேதிய னுரையின் விதியுங் கேட்டு
மெய்த்திறம் வழக்கென விளம்பு கின்ற
வெத்திறத் தினுமிசை யாதிவ ருரையென
வாசீ வகநூ லறிந்த புராணனைப்
பேசுநின் னிறையார் நூற்பொருள் யாதென
வெல்லையில் பொருள்களி லெங்குமெப் பொழுதும்

குக கை கால கண் காது மூக்கு முகம் என்னுமுறுப்புக்களாகவுள்ளன; இதனை, "முகமவ்யாகரணந் தஸ்யஜ்யோதிஷந்நேத்ரமுச்யதே, நிருக்தம் ச்ரோதரமுதகிஷ்டஞ் சந்தஸாம் விசிதிःபதே, சிக்ஷாகராணந்து வேதஸ்ய ஹஸ்தௌகல்பாந் ப்ரசக்ஷதே" என்னும் சுலோகத்தாலுமறிந்துகொள்க; இது, பாணினீயவ்யாகரணத்தைச் சார்ந்ததும், பட்டோஜி தீக்ஷிதராற் செய்யப்பட்டதுமாகிய சப்தகௌஸ்துப மென்னும் வடநூலின் முதலிலுள்ளதாகிய பஸ்பசி யென்னுமாந்நிகத்தில் உசாகரிகப்பட்டதெனபர். இதுபற்றியே கற்பமுதலியவாறும வேதாங்கமெனப்படும. 'ஆறங்கமாவன, உலகியற்சொல்லையொழிதது வைதிகசொல்லையாராயும நிருததமும், அவ்விரண்டையும் உடனாராய்ந்த ஐந்திரத்தொடக்கத்து வியாகரணமும், போதாயனீயம் பாரததுவாசம் ஆபத்தம்பம ஆத்திரேயமுதலிய கற்பங்களும், நாராயணீயம் வாராகமுதலிய கணிதங்களும், எழுத்தாராய்ச்சியாகிய பிரமமும், செய்யுளிலக்கணமாகிய சந்தமுமாம்' என்பர் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர். இதனை, தொல்காப்பியப் புறத்திணை யியலிலுள்ள "அறுவகைப்பட்ட" என்னும சூத்திரவுரையிலும, கலித்தொகைக்கடவுள்வாழ்த்துரையிலுங காண்க.

கoகூ. சார்பிற்றோன்ற - ஓரிடததிற்றோன்றுத; ஸ்வயம்புவென்றபடி. திருவள்ளுவமாலையில் வெள்ளிவீதியார்பாட்டில வேதம், "செய்யாமொழி" என்று கூறப்பட்டிருததல் காண்க; இக்கருத்தை, நீலகேசி, வேதவாதச்சருக்கம், (கூ) "நாத்திக மல்லது சொல்லலை யாயின்மு னன்பயந்த, சாததிர மாவது வேதமன் றேவது தான்சயம்பு, சூத்திரி நீயது வல்லைய லாமையிற் சொல்லுகிலாய், போத்தந்தி யோவதன் றீமையென் றூன்பொறகிப் பூதிகனே." (சு)- "பூதிகன றூனது சொல்லலும் யானது வல்லனெலலாஞ், சாதிகண் டாயெனத தான்றள ராளது சாற்றுகென்றூட், காதியென் றூனுமொ ரந்தமென் றூனுமுண் டேலதற்கு, நீதியி னுலுரை நீயினி யானது நேர்வனென்றூன்" எனவருவன வற்றாலுணாக. வேதக்கு - வேதத்திற்கு.

கoஙு. வேதியன் - வேதவாதி.

கoசு. மெய்த்திறம் - நூல்வகைகள். மெய்யுணர்த்துவனவற்றை மெய்யென்றூர்; "மெய்த்திறம் வழககு நன்பொருள் வீடு" என முன்புவநதிருத்தல் காண்க; க - வது காதை, கக; "யாமெய்யாக கண்டவற்றுள்" எனனுந் திருக்குறளில், 'மெய்' எனபது இப்பொருளதாதலறிக. வழககு - உலகியல்.

கoசு-கoஎ. இவ்வடிகளாற் கூறப்பட்டுள்ளவை மணிமேகலையின் உட்கோள்.

கoஅ. ஆசீவகநூல் - சமணசமயத்தின் பாகுபாடு இரணடனுள் ஒன்றுகிய ஆசீவகமததூலை; "அனனதோர் வாய்மையாசீ வகனம ணர்களிற் கூறும்" என்பது சிவஞானசித்தியார், பரபக்கம், ஆசீவகன்மதம, க. புராணன் - முதியோன். ஆசீவகமதம், முற்காலததுச சமதண்டமென்று பெயருள்ள ஒரூரிற் பரவியிருநததென்று நீலகேசியால் தெரிகின்றது.

கoகூ இறை யார் - கடவுள்யாவன். நூற்பொருள் யாதென - உனது நூலிற் சொல்லப்படுமே பொருள் என்னவென்று மணிமேகலை கேட்ப.

ஆசீவகவாதம் :—

ககo - ம் அடிமுதல கசுகு - ம் அடி

புல்லிக் கிடந்து புலப்படு கின்ற
வரம்பி லறிவ னிறைநூற் பொருள்களைந்
தாந்தரு முயிரோ டொருநால் வகையணு
வவ்வணு வுற்றுங் கண்டு முணர்ந்திடப்
பெய்வகை கூடிப் பிரிவதுஞ் செய்யு
நிலநீர் தீக்காற் றெனநால் வகையின
மலைமர முடம்பெனத் திரள்வதுஞ் செய்யும
வெவ்வே றாகி விரிவதுஞ் செய்யு
மவ்வகை யறிவ துயிரெனப் படுமே
வற்ப மாகி யுறுநிலந் தாழ்ந்து
சொற்படு சீதந் தொடுசுவை யுடைத்தா
யிழினென நிலஞ்சேர்ந் தாழ்வது நீர்த்
தெறுதலு மேற்சே ரியல்பு முடைத்தாய
காற்று விலங்கி யசைத்தல் கடனிவை

பிறதியாகவுள்ளவை ஆசீவகமததோன் வார்த்தை.

௧௧௨. வரம்பிலறிவன் இறை - அருகந்

௧௧௭ - ௧௧௮. அந்நால்வகையணுக்களும் திரள்வதுஞ் செய்யும் விரிவதுஞ் செய்யும்.

ஞானியாகிய மற்கலிதேவனே எமது கடவுள். ஆற்பொருள்கள் ஐந்து - நவ கதிரென்னும் நூலிற் கூறப்பட்டுள்ள பொருள்கள் ஐந்தாகும்.

கககூ. அப்பொருள்கள் உயிரும் நால் வகையணுககளுமாம்.

ககஉ - கககூ. ஆசீவகமதத்தினர்க்குத் தெய்வம் மற்கலியென்பதும் நூல் நவ கதிரென்பதும், அதிற் கூறப்பட்ட பொருள்கள் ஐந்தென்பதும் ஆகியவிவற் றை, "என்றலு மற்கலி தானே யிறை யினி, யொன்பது வாங்கதிர் நூல்யா முடையன, மன்பெரு நண்பொரு ளைந் தியல் பாயவை, யின்ப நிகழ்ச்சியுங் கா ழ்ப்பா டெனச்சொல" (நீலகேசி, ஆசீ வகவாதச்சருக்கம், கூ.) என்பதனாலறிந் துகொள்க. "மற்கலி நூலின் வகையி து" (ககூ) என்று இக்காதையிலேயே பின் வருதல் காண்க.

ககச. அவ்வணு வென்றது உயிரை.

ககரு. கூடி - நிலவணு முதலிய நால் வகை யணுக்களோடுங் கூடி.

ககச-ககரு இவ்வடிகள் உயிரணுவின் இலக்கணங்கூறின.

ககசு. மேற்கூறிய நால்வகையணுக்க ளும் இவையென்றபடி.

ககசு - ககஎ. இவ்வடிகளால் மேற் கூறிய நால்வகையணுக்களின் பொது விலக்கணங்கூறப்பட்டது.

கஉ0. வற்பம் - வன்மை நிலம் வற் பமாகியுறும்.

கஉ0 - கஉஉ. தாழ்ந்து உடைததாய்ச் சேர்ந்து ஆழ்வது நீரென்க.

கஉகூ. தெறுதல் - சுடுதல்.

கஉஉ - கஉகூ. தீ, தெறுதலும் மேற் சேரியல்புமுடைத்து

கஉச. விலங்கி - குறுக்கிட்டு. இவை- இவ்வணுககள்.

கககூ - கஉச. இவ்வடிகளாற் கூறப்ப ட்டுள்ள ஐந்துபொருள்களினியல்பைப் பின்வருஞ் செய்யுட்களாலு மறிக; நீல கேசி, ஆசீவகவாதச்சருக்கம், கஎ: "நில நீ ரெரிகாற் றுயிரின் னியல்பும், பலநீ ரவற்றின் பமொ வவைதாம், புலமா கொலியொன் றொழிய முதற்காஞ், சல மா யதுதண் மையையே முதலாம்", கஅ: "எறிததன் முதலா யினதீ யின வாஞ், செறிதல் லொலியோ டிவை காற் றினவா, மறிதல் லறிதல் லவை தா முயிராங், குறித்த பொருளின் குண மா லிவையே."

கஉரு வேற்றியல் பெய்தும் விபரீ தத்தா
லாதி யில்லாப் பரமா ணுக்க

டதற் றியாவதுஞ் சிதைவது செய்யா
புதிதாய்ப் பிறந்தோன் றொன்றிற் புகுதா
முதுநீ ரணுநில வணுவாய்த் திரியா
வொன்றிரண் டாகிப் பிளப்பதுஞ் செய்யா
வன்றியு மவற்போற் பரப்பதுஞ் செய்யா
வுலாவுந் தாழு முயர்வதுஞ் செய்யுங்
குலாமலை பிறவாக் கூடும் பலவும்
பின்னையும் பிரிந்துதந் தன்மைய வாகு
மன்னிய வயிரமாய்ச் செறிந்துவற் பமுமாம்
வேயாத் துளைபடும் பொருளா முளைக்குந்
தேயா மதிபோற் செழுநில வரைப்பா
நிறைந்தவிவ் வணுக்கள் பூதமாய் நிகழிற்
குறைந்து மொத்துங் கூடா வரிசையி
னொன்று முக்கா லரைகா லாயுறுந்
துன்றுமிக் கதனாற் பெயர்சொலப் படுமே
யிக்குணத் தடைந்தா லல்லது நிலனாய்ச்
சிக்கென் பதுவு நீரா யிழிவதுந்
தீயாய்ச் சுடுவதுங் காற்றாய் வீசலு
மாய தொழிலை யடைந்திட மாட்டா
வோரணுத் தெய்வக் கண்ணோ ருணர்குவர்
தோரார் பூதத் திரட்சியு ளோனோர்

௧௨௬. வேற்றியல்பு - வேறுதன்மை.

௧௨௭. யாவதும்-சிறிதும். சிதைவது-அழிதல்.

௧௩௧. அவற்போல் - அவைபோல.

௧௩௫ 'கூடுமலையும்' என்றும் பாடம்.

௧௩௬. வற்பம் - வன்மை.

௧௩௬. வேய் - மூங்கில.

௧௩௭. தேயாமதி - முழுமதி.

௧௩௯. குறைந்தும் ஒததும்கூடா-பின் சொல்லப்படுமளவிற் குறைந்தும் அள வொத்துங் கூடுவனவல்ல.

௧௩௯ - ௧௪௧. "ஒனறிணை யொருவி மூன்றங் குற்றிடா விரணடு விட்டு, நின் றிடா திரண்டு கூடு நெறிநில நான்கு நீர்மூன். றின்றிரண் டழல்கா லொன்று விசைத்திடும் பூமி யிவ்வா, றென்றுநீர் தீகா லாகி யீண்டுவ தென்றி யம்பும்" என வருதல்காண்க; இது சிவஞானசித் தியார் பரபக்ஷம், ஆசீவகன்மதம், எ - ம் செய்யுள்.

௧௪௫. சிக்கென்பதுவும் - வன்மையுற் றிருததலும்; 'வற்ப மாகி யுறுநிலம்' (௧௪௦ - ம் அடி) என்று இக்காதையில் முன்பு வந்திருத்தல்காண்க.

௧௪௬. தெய்வக்கண்ணோர் - கேவல ஞானிகள்.

௧௪௭. தேரார் - அறியார். ஏனோர் - மற்றையோர். என்றது கேவலஞானி களலலாதாரை. 'திரட்சியுளாரோனர்' என் றும் பாடம்.

௧௪௬ - ௧௪௭. ஓராறுவை ஏனோர் தே ராரென்க.

௨௭.—சமயக்கணக்கர்தந்திறங்கேட்டகாதை.

௨௫௭

மாலைப் போதி லொருமயி ரறியார்
சாலத் திரண்மயிர் தோற்றுதல் சாலுங்
கரும்ம் பிறப்புங் கருநீலப் பிறப்பும
பசுமம பிறப்புஞ் செம்ம் பிறம்பும
பொன்ன் பிறப்பும் வெண்ண் பிறப்பு
மென்றிவ் வாறு பிறப்பினு மேவிப்
பண்புறு வரிசையிற் பாற்பட்டுப் பிறந்தோர்
கழிவெண் பிறப்பிற் கலந்துவீ டணைகுவ
ரழியல் வேண்டா ரதுவுறற் பாலா

ரிதுசெம் போக்கி னியல்பிது தப்பு
மதுமண் டலமென் றறியல் வேண்டும
பெறுதலு மிழத்தலு மிடையூ றுறுதலு
முறுமிடத் தெய்தலுந் துக்கசுக முறுதலும
பெரிதவை நீங்கலும பிறத்தலுஞ் சாதலுங்
கருவிற் பட்ட பொழுதே கலக்கு
மின்பமுந் துனபமு மிவையுமனு வெனத்தகு
முன்னுள வூழே பின்னுமுறு விபபது

கசஅ. மாலைப்போது-மாலைக்காலம்.
கசக. சாலும்-மேற்கூறியதற்கு உவகளை வகுத்துக் கூறியிருத்தல் காண்க ; இது சீவகசிந்தாமணி, முத்தியிலம்பகம்,

மையாகவமையும்.

கரு0. கரும்பிறப்பென்றது நரகஜன் மத்தை.

கருக. கழிவெண்பிறப்பு - மிகவெள்ளியபிறப்பு.

கரு0 - கருரு. இவ்வடிகளிற்கூறிய கரும பிறப்புமுதலியவைகள் முறையே ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடையவை, "வெண்மைநன் பொன்மை செம்மை நீலகழி வெண்மை பச்சை, யுண்மையிவ் வாறி னுள்ளுங் கழிவெண்மை யோங்கு வீட்டின், வண்மைய தாகச் சேரு மற்றிவை யுருவம் பற்றி, யுண்மையவ் வொட்டுத் தீட்டுக கலப்பினி லுணரு மென்றான்." என்பது சிவஞானசித்தியார், பரபக்ஷம், ஆசீவகன்மதம், அ. ஈண்டுப் பிறப்புகளை வகுத்துக்கூறியதுபோல, "மணியுயிர் பொன்னுயிர் மாண்ட வெள்ளியி, னணியுயிர் செம்புயி ரிரும்பு போலவாம், பிணியுயி ரிறுதியாப் பேசி னேனினித, துணிமின மெனத்தொழு திறைஞ்சி வாழ்த்தினர்" என்று உயிருகசு.

கருசு. 'அது' என்றது கழிவெண்பிறப்பினை.

கருஎ. 'இது' என்றது கரும்பிறப்பு முதல் கழிவெணபிறப்ப இறுதியாகவுள்ள பிறப்புககளில முறையே பிறந்து வீடுபெறுதலை.

கருஅ. 'இடையூருறுதலும்' என்றும் பாடம்.

கசுஉ. 'கருவிற் பட்ட பொழுதே பிறக்கும்' என்றும் பாடம்.

கருகூ - கசுஉ. பெறுதன்முதற் சாதலீருகவுள்ளவைகள் கருவிற் சோந்தபொழுதே கலப்பனவாம.

கசுங. இன்பதுன்பங்களாகிய இவைகளும் அணுவென்று கூறப்படும்.

கருகூ - கசுச. இவ்வடிகளின் பொருளோடு, "பேறிழ விடையூ றின்பம் பிரிவிலா திருக்கை மற்றம, வேறொரு நாட்டிற் சேறல விளைந்திடு மூப்புச் சாதல, கூறிய வெட்டு முனனே கருவினுட் கொண்ட தாகுந், தேறிய வூழிற் பட்டுசெ

மற்கலி நூலின் வகையிது வென்னச்
சொற்றடு மாற்றத் தொடர்ச்சியை விட்டு
நிகண்ட வாதியை நீயுரை நின்னாற்
புகழுந் தலைவன்யார் நூற்பொருள் யாவை
யப்பொரு ணிகழ்வுங் கட்டும் வீடு
மெய்ப்பட விளமபென விளமப லுறுவோ

ணிந்திரர் தொழப்படு மிறைவனெம் மிறைவன்
றந்த னூற்பொரு டன்மாத்தி காயமு
மதன்மாத்தி காயமுங் காலா காயமுந்
தீதில் சீவனும் பாமா ணுக்களு
நல்வினை யுந்தீ வினையுமவ் வினையாற்
செய்வுறு பந்தமும் வீடுமித் திறத்த
வான்ற பொருடன் றன்மைய தாயுந்
தோன்றுசார் வொன்றின் றன்மைய தாயு

செலவதிவ் வுலக மென்றான்." எனவும், "புண்ணிய பாவ மென்னு மிரண்டினும் பொருந்த வைத்தே, யெண்ணியவிவற்றி னோடு மேழென வெங்க ளோடு, நண ணிய வொருவன் கூறு ஞானமிவ் வாற தென்று, கண்ணிய கருத்தி னோர்கள் கதியினைக் காண்ப ரென்றான்." எனவும் வரும் சிவஞானசித்தியார், பரபக்ஷத்துச் செய்யுட்களை ஒப்பிடுக.

கசுரு. மற்கலிதேவனது ஒன்பதுகதி ரென்னும் நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளவகை இதுவாகுமென்று ஆசீவகமதத்தோன் சொல்ல

கசுசு. சொற்றமொற்றத் தொடர்ச்சி-தடுமாற்றச் சொற்றொடர்ச்சி; என்றது-பூர்வோத்தரவிரோதமுள்ள ஆசீவகமதத்தோன் கூற்றை.

கஎ0. மெய்ப்பட - உண்மைப்பட.

கசுஎ - கஎ0. நிகண்டவாதியைநோக்கி உங்கள் தலைவன்யார்? நூற்பொருள்கள் யாவை; அப்பொருள்களின் நிகழ்ச்சியையும், பந்தத்தையும், வீட்டினையும், சொல்லுவாயென்று மணிமேகலைகேட்ப. நிகண்டவாதி - சமணர் இருதிறத்தாரில் ஒருவகையான்; இவன் நிர்க்கந்தவாதியென்றும், திகம்பரவாதியென்றுங் கூறப்படுவன்; இறைவன், நூல், பொருள், பொருணிகழ்வு என்னு மிநான்கினை யும், முறையே ஆப்தன் ஆகமம் பதார்த்தம் பிரவர்த்தியென்பர்.

நிகண்டவாதம் :—

கஎக. சதேந்திரர்களாலே வணங்கப்படும் அருகனே எமதுஸ்வாமி ; சதேந்திரராவார்.—பவணேந்திரர் நாற்பத்திருவரும், வியந்தரேந்திரர் முப்பத்திருவரும், கற்பேந்திரர் இருபத்திருவரும், சந்திரனும் சூரியனும் நரேந்திரனும் மிருகேந்திரனுமென்பார்.

கஎஉ. தந்தநூற்பொருள் - (அருகன்) உண்டுபண்ணிய அங்காகமம் பூர்வாகமம் பகுசுருதியாகமமென்னுமூன்று ஆகமங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ள பொருள்கள்.

கஎரு. காலமும் ஆகாசமும்.

கஎஉ-கஎசு. தந்தநூற்பொருள்கள் தருமாஸ்திகாயமுதல் வீடு இறுதியாகவுள்ள இந்தப் பத்துப்பகுதியின.

கஎக - கஎசு. இவ்வடிகளாற் கூறப்பட்டுள்ள இறைவனையும் அவன்கூறிய நூற்பொருள்கள் பத்தையும், பின்வரும் நீலகேசிச் செய்யுளாலுமறிந்துகொள்க. "எனக்கேட்டாங் கெடுத்துரைப்பா னிந்திரர்க டொழப்படுவோன், றனக்காய தன மமு மதன்முங் காலமுங், கனப்பாட்டிலாகாய முயிருருவும் புண்ணியமே, நினைக்குங்கால் பாவமே கட்டுவீ டெனவிறுத்தி."

உஎ.—சமயக்கணக்கர்தந்திறங்கேட்டகாதை.

மநித்தமு நித்தமு மாகி நின்று
நுனித்த குணத்தோர் கணத்தின் கண்ணே
தோற்றமு நிலையுங் கேடு மென்னு
மாற்றரு மூன்று மாக்கலு முரித்தா
நிம்ப முளைத்து நிகழ்த னித்திய
நியமத் தப்பொரு ளன்மை யநித்தியம
பயற்றுத் தன்மை கெடாதுகும மாய
மியற்றி யப்பய நழிதலு மேனுத்
தருமாத்தி காயந் தானெங்கு முளதாய்ப்
பொருளகளை நடத்தும் பொருகத நித்தியமா
வப்படித் தாகி யதன்மாத் திகாயமு
மெபபொருள் களையு நிறுத்த வியற்றுங்

கஎக - கஅ0. ஒருபொருள் ஒரே கணத்தில் அநித்தியத்தன்மை நித்தியததன்மையென்னும் இரண்டையுமடையுமென்பதை, "கல்வியா னல்லனே காமாதி யிற்றீயன், செல்வத் துயர்ந்தான் குலத்தினிற் றாழ்ந்தானும், வலனுவனென் றென்று வலலா னிதுவன்றோ, நில்லாமை நித்தநிலை யொருமுகததா னிலையினதே" (நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கம்) என்பதனுலுமுணர்க. கணம் = க்ஷணம்.

கஅ0 - கஅஉ. ஒருபொருள் ஒரேகணத்தில உற்பததி ஸ்திதி நாசமென்னு மூன்றையுமடையுமென்பதை, "உருவப் பிழம்பப் பொருளென் றுரைப்பனிப் பாறயிர்மோர், பருவததி னும்பரி யாயப் பெயரென்பன் பாலழிந்து, தருவித் துளாதத தயிருரு வாய்மும்மைத் தன்மையதாந், திருவதத தென்பொரு ளாதலைத் தேரதெளியிதென்றான்." (நீலகேசி,மொககலவாதச்சருக்கம், கஅக.) என்னுஞ் செய்யுளாலும, 'உருவப்பொருளாகிய புற்கலத்தை அப்பொருளென்பேன் ; பாலதயிர் முதலாயின அதன துபரியாய மென்பேன் ; பாற்பரியாயதது நின்ற புற்கல திரவியம்தயிர்ப்பரியாயமடைந்து பரிணமித்தலினல் உற்பததி ஸ்திதிவி நாசாதமகமாகித தூஷிககப்படாத பெருமைததாம் என்பொருளென்று கொள என்று சொன்னன்' என்னும் இதனுரையாலுமறிந்துகொள்க.

கஎஎ-கஅஉ. பொருள் உரித்தாமென்க.

கஅஈ. நிம்பம் - வேம்பு.

கஅ௫ - கஅச இவ்வடிகளாற் கூறப்பட்டுள்ள திருஷ்டாந்தததி னியல்பை, "பெற்றது தானுங்கும் மாயத் திரிபு பயற்றியல்பே, யிற்ற திதுவென இட்டமென் பாயிவ் விருமையினுக், தெற்றெனத் தீர்ந்தோர் பொருளென்னை தேற்றினித் தேற்றலையேன், மற்றது வாமைமயிரெனச் சொல்லுவன் மன்னுமென்றான்." (நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கம், ககௐ) என்பதனுலுமுணர்க. கும்மாயம் - புழுக்கிய பச்சைப் பயற்றோடு சருக்கரைமுதலியனகூட்டி ஆக்கப்படுவதொரு சிற்றுண்டி ; இஃது இப்பெயரோடு விஷ்ணுவாலயங்களில் இக்காலத்தும் வழங்கிவருகின்றது ; "கும்மாயத்தொடு வெண்ணெய்விழுங்கி" (முதலாயிரம், பெரியாழ்வார் திருமொழி, க ப. க.) என்பதில் 'கும்மாயம்' என்பதற்குப் ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை 'குழையச்சமைத்தபருப்பு'என்று பொருள்செய் திருக்கின்றனர்.

கஅஎ - கஅஅ. தருமாத்திகாயம் எங்குமுளதாகி எககாலததும் பொருள்களை நடத்துமென்க. கமிப்பித்தலையுடையதென்றபடி.

கஅக - கக0. அதன்மாத்திகாயம் எப்பொருள்களையும் நிற்கச்செய்யும்

கஅஎ - கசு0. இவ்வடிகளாற் கூறப்பட்டுள்ள தருமாஸ்திகாயம் அதருமாஸ்

காலங் கணிக மெனுங்குறு நிகழ்ச்சியு
மேலுங் கற்பத் தின்னெடு நிகழ்ச்சியு
மாக்குமா காய மெல்லாப் பொருட்கும்
பூக்கு மிடங்கொடுக்கும் புரிவிற் றாகுஞ்
சீவ னுடம்போ டொத்துக் கூடித்
தாவில்சுவை முதலிய புலன்களை நுகரு
மோரணு புறகலம் புறவுரு வாகுஞ்
சீர்சா னல்வினை தீவினை யவைசெயும
வருவழி யிரண்டையு மாற்றி முன்செ
யருவினைப் பயனனு பவித்தறுத் திடுத
லதுவீ டாகு மென்றன னவன்பி

திகாயங்களினிலக்கணங்களைப் பின்வருபவைகள் நன்குபுலப்படுத்தும :—"அததியா யமூர்த்தியா யளவி றேசியா, யொத்தள வுலகிறே டுலக லோகமாந், தத்துவந் தனைச்செய்து தம்மத தம்மமா, மததிகள் செலவொடு நிலையிற் கேதுவாம்.", "அச்சுநீர் தேரொடு மீனை யீர்த்திடா, வச்சுநீ ரன்றியத தேரு மீன்செலா, வச்சுநீர் போலத்தம் மததி சேறலை, யிச்சை ஒருகுறட்டிலடுக்கிப் பலவாரையினுமொருவன் மிகவுங்கூரியதோருளிவைத்துக் கூடமிட்டுப்புடைத்தால் ஆருளம்புரையற்று ஏழாம்புரையிற்செலலுமளவாம்; கற்பமாவது, ஓசனையகன்றுயர்ந்ததோர் வசசிரமலை கருப்பிணியுடுத்த பட்டாடைததோகைபட்டுக் கையறததேய்ந்ததாம' என்பர் **நீலகேசியுரையாசிரியர்.**

ககூரு - ககூசு. ஆகாயம் எல்லாப்பொ

யு முயற்சியு மின்றி யாக்குமே.", "அந்தரத் தறுபத்து மூன்ற தாகிய, விந்திர படலமு நிரைய மேழ்களு, மந்தர மலை மண்ணு மற்று நின்றிடா வந்தமி னிலைய தம் மத்தி யிலலையேல", "பறவையின் சிறகொடு பாத நின்றழி, நெறியினற் செலவொடு நிலையை யாகுமா, லுறவிபுற் கலமிவை யோட னிற்றலைச், செறிவுறத் தம்மத்தம் மததி செய்யுமே." இவை, மேருமந்தரபுராணம், வைசயந்தன்முத்திச்சருக்கம், அஅ, கூ0, கூக, கூஉ. 'தருமாததிகாயம், குயவன் திகிரிக்குக் கீழிட்டசிலைபோலவும், தேருக்கு அச்சுப்போலவும், கலததிற்குக் கடலபோலவுமாம்' எனவும், 'தருமாத்தியும் அதருமாததியும் பக்ஷிக்குச் சிறகுங்காலும்போலச் சீவபுற்கலங்களுடைய கமனததிற்கும் ஸ்திதிக்கும் அப்பிரேரகசாதனமாம்' எனவும் உள்ளவை, நீலகேசிவிருத்திசமயதிவாகரத்திற்கண்டவை.

கககூ. கணிகம் - க்ஷணிகம்.

கககூ - கககூ. காலம் குறுநிகழ்ச்சியையும் நெடுநிகழ்ச்சியையு மாக்குமென்க; , கணிகமென்பது எழுசெங்கழுநீரிதழைருட்கும் இடங்கொடுககுஞ் செயலையுடையது.

ககூரு. 'ஒத்துத்தோன்றி' என்றும் பாடம்.

ககூ௬ - ககூகூ. சீவன் உடம்போடொத்துக்கூடிப் புலன்களை நுகரும.

ககூஎ. ஒரணு - பரமாணு; அவ்வணுப்புற்கலமும் புறவுருவுமாகும். புற்கலமென்றது உடம்பை; புறவுருவென்றது மற்றை வடிவங்களை.

ககூஅ. நலவினை நல்வினையையும், தீவினை தீவினையையுமுண்டாக்கும்; இன்பதுன்பங்களையுண்டாக்குமெனினும் பொருந்தும்.

பந்தத்தினிலக்கணங்கூறிற்றிலர், "அவ்வினையாற் செய்வுறு பந்தமும்"என்று முன்னர்க்கூறினமையின்.

கககூ. வருவழியிரண்டு - நல்வினைவரும்வழியும் தீவினைவரும்வழியும். முனசெய் - முற்பிறப்பிற்செய்த.

உ0௧. என்றனன் - என்று நிகண்டவாதி கூறினன்.

கககூ - உ0௧. வீட்டிலக்கணம் இவ்வடிகளாற் கூறப்பட்டதுபோல, "பெரு

உஎ.—சமயக்கணக்கர்தந்திறங்கேட்டகாதை. உகூக

னிதுசாங் கியமத மென்றெடுத் துரைப்போன்
றணையறி வரிதாய்த் தான்முக் குணமாய்
மனநிகழ் வின்றி மாண்பமை பொதுவா
யெல்லாப் பொருளுந் தோன்றுதற் கிடமெனச்

சொலனுதன் மூலப் பகுதிசித் தத்து
மானென் றுரைதத புத்தி வெளிப்பட்
டதனக ணாகாயம வெளிப்பட் டதன்கண்
வாயு வெளிப்பட் டதன்க ணங்கி
யான து வெளிபபட் டதன்க ணப்பின்
றன்மை வெளிப்பட் டதின்மண் வெளிப்பட்
டவற்றின் கூட்டத தின்மனம வெளிப்பட்
டார்பபுறு மனததாங கார விகாரமு
மாகா யத்திற் செவியொலி விகாரமு
வாயுவிற் றொககு மூறெனும விகாரமும்
மங்கியிற் கண்ணு மொளியுமாம விகாரமுந்
தங்கிய வப்பிலவாய் சுவையெனும விகாரமு
நிலக்கண் மூக்கு நாறறவி காரமுஞ
சொலப்பட் டிவறறிற் றொககு விகாரமாய்
வாக்குப பாணிபாத பாயு ருபத்தமென
வாங்கிய விவைவெளிப் பட்டிங் கறைநத
பூத விகாரத் தான்மலை மாமுத
லோதிய வெளிப்பட் டுலகாய நிகழ்நது
வந்த வழியே யிவைசென் றடங்கி
யந்தமில் பிரளய மாயிறு மளவு
மொன்று மெங்கும பரந்துநித் தியமா
மறிதற் கெளிதாய் முக்குண மன்றிப்

ம்பாவமறததுய்ததுப் பெறுதுமயாம் வீடென்னே, மருமபாவ காரிநீ யாவர்வாயருகேட்டாய், வரும்பாவமெதிர்காத்து மன்னுந்தம் பழவினையு, மொருஙகாக வுதிர்த்தக்கா லுயிர்தூயமை வீடென்றன." (நீலகேசி, மொககலவாதச்சருக்கம்) என்னும் செய்யுளில வநதிருததல காணக.

சாங்கியவாதம் :—

௨0௬. சொல்லுதல் மூலப்பகுதி-சொலலப்படுவது மூலப்பகுதி. சிததம்-மூலப்பகுதி.

௨0௭. மான் - மகதததுவம. மகத்தத்துவத்திற்குப் புததியென்றும் ஒரு பெயருண்டு.

௨0௯. அங்கி - அக்கினி.

௨௧0. அப்பு - நீர்.

௨௧௨. கூட்டம் - ஸமஷ்டி.

௨௧௫. தொககு - துவககிந்திரியம். ஊறு - ஸ்பரிசம்.

௨௧௮. நிலககண் - நிலத்தின்கண்.

௨௨௧. இவையென்றது கருமேந்திரியபஞ்சகததை.

௨௨௫ ஓதிப - தொழிற்பெயர்.

௨௨௭. 'முக்குணமின்றி' என்றும்பாடம.

பொறியுணர் விக்கும் பொதுவு மன்றி
யெப்பொரு ளுந்தோன் றுதற்கிட மன்றி
யப்பொரு ளெல்லா மறிந்திடற் குணர்வா
யொன்று மெங்கும் பரந்துநித் தியமாய்
நின்றுள வுணர்வாய் நிகழ்தரும் புருடன்
புலமார் பொருள்க ளிருபத் தைந்துள
நிலநீர் தீவளி யாகா யம்மே
மெய்வாய் கண்மூக் குச்செவி தாமே
யுறுசுவை யொளியூ றோசைநாற் றம்மே
வாக்குப்பாத பாணி பாயு ருபத்த
மாக்கு மனோபுத்தி யாஙகார சித்த

முயிரெனு மான்மா வொன்றொடு மாமெனச்
செயிரறச் செப்பிய திறமுங் கேட்டு
வைசே டிகநின் வழக்குரை யென்னட
பொய்தீர் பொருளுங் குணமுங் கருமமுஞ்
சாமா னியமும் விசேடமுங் கூட்டமு
மாமாறு கூறு மதிற்பொரு ளென்பது
குணமுந் தொழிலு முடைத்தா யெதத்தொகைப்
பொருளுக்கு மேதுவா மப்பொரு ளொன்பான்
ஞால நீர்தீ வளியா காயந்
திசைகால மான்மா மனமிவற் றுண்ணில
மொலியூறு நிறஞ்சுவை நாற்றமொ டைந்தும்

உஉஅ. 'பொருளுமின்றி' என்றும் பாடம்.

உஉஎ - உகூஉ. இவ்வடிகளாற் புருஷ தத்துவதத்தி னிலக்கணங்கூறப்பட்டது. இதனை, "எதநிறத் தென்னுஞ்செய் யான்குண மொன்றிலன், றத்துவ னின்பினன் பேதன பேதக, னித்திய னெங்கு முளனெடுங் காட்சியன், றுய்த்த லுடையனென் றேன்றது மென்றான்" என்னும் (நீலகேசி, சாங்கியவாதச்சருக்கம், எ.) செய்யுளாலு மறிந்துகொள்க.

உகூஅ. புத்தி-மகத்தத்துவம். சித்தம்-பிரகிருதி.

உகூகூ - உகூக. இவ்வடிகளால் இருபத்தைந்து தத்துவங்களுங் கூறப்பட்டன. இதனை,"மன்னுயிர் தெற்றென வில்லது யான்செருக, தென்னவு மிந்திய மைந்தைந் தொருமன, மன்னதன் மாத்திரை யைந்தைந்து பூதமும்,புன்னியவையைம் பதப்பொரு ளென்றான்." (நீலகேசி, சாங்கியவாதச்சருக்கம், சு.) என்பதனாலுமுணர்க; தெற்றெனவில்லது - பிரகிருதி. செருக்கு - அகங்காரம்.

உசா0. கேட்டு - மணிமேகலைகேட்டு.

உசக. உரையென்ன - சொல்வாயென்று மணிமேகலைகேட்ப.

வைசேடிகவாதம்:—

உசங. சாமானியம் - பொதுமை. விசேடம்-சிறப்பு. கூட்டம் - சமவாயம். இதனை உடன்புணர்ப்பென்றுங் கூறுவர்.

உசச. ஆறுகூறும்-ஆறுபகுதியாகும்.

உசசு. அப்பொருள் ஒன்பான் - அந்தப்பொருள் ஒன்பது வகைப்படும்.

உசச-உசசு. பொருளென்பது உடைத்தாய் எதுவாகும்.

பயில்குண முடைத்து நின்ற நான்குஞ்
சுவைமுத லோரோகுண மவைகுறை வுடைய
வோசை யூறு நிறநாற் றஞ்சுவை
மாசில பெருமை சிறுமை வன்மை
மென்மை சீர்மை நொய்ம்மை வடிவ
மென்னு நீர்மை பக்கமுத லனேகங்
கண்ணிய பொருளின் குணங்க ளாகும்
பொருளுங் குணமுங் கரும மியற்றற்
குரிய வுண்மை தருமுதற் பொதுத்தான்
போதலு நிற்றலும பொதுக்குண மாதலிற்
சாதலு நிகழ்தலு மப்பொருட் டன்மை
யொன்றனு கூட்டங் குணமுங் குணியுமென்
றொன்றிய வாதியு முறைதத னுடனே
பூத வாதியைப் புகனீ யென்னத்
தாதகிப் பூவுங் கட்டியு மிட்டு

௨௫௦. நின்றநான்கு - நீர் தீ காற்று ஆகாயமென்பன.

௨௫௧. சத்தமுதல் நாற்றமிறுதியாகிய ஐந்தனுள், நீர் சத்தமுதலிய நான்கு குணங்களையும், தீ சத்தமுதலிய மூன்றினையும், காற்றுச் சத்தமுதலிய இரண்டினையும், ஆகாயம் சத்தமொன்றினையு முடையன.

திசைமுதலிய நான்கினிலக்கணங்களும் ஒருபிரதியிலும் காணப்படவில்லை; பின்வருவனவற்றுள்ளும சில இப்படியே யுள்ளன.

௨௫௨ - ௨௫௬. இவ்வடிகளாற் குணங்கள் பகுத்துக்கூறப்பட்டன.

௨௫௭ - ௨௫௮. பொருளும் குணமும் கருமத்தைச்செய்தற்குஉரிமையையுடையன; பொருள் குணமென்னு மிரண்டானும் நிகழ்வது கருமமென்றபடி. உண்மை - ஸத்துவம். முதற்பொது - பரசாமானியம். முதற்பொது உண்மைதருமென்க.

௨௫௯ - ௨௬௦. (?)

௨௬௧. ஒன்று - விசேடம், அணு - பிருதிவி முதலிய நான்கு பூதங்களின் பரமாணுககள்; ஒன்று அணுவிலுள்ளதெனக. கூட்டம் - ஸமவாயம். இவ்வடி, விசேடத்தினிலக்கணமும், சமவாயத்தினிலக்கணமுங்கூறிற்று.

௨௬௨. ஒன்றியவாதி - விசேடவாதி.

௨௫௭ - ௨௬௨. இவ்வடிகளாற் கூறப்பட்டுள்ள பொருள்களாறி னியல்பை, "நெறியெனப் படுவது நின்ற மெய்ம்மையங், கறிதலுக கரியன வாறு சொற்பொருள், செறியயான் சொலு குணந்தொழில், பொறியினைய் பொதுச்சிறப் புடன்பு ணர்ப்பதே." எனவும், "பூதமைந் தொடுதிசை மனமும் போழ்துயி, ரோதினப் பொருள்கடா மொன்ப தாமவை, நீதியிற் குணமவற் றியலபு செய்கையும், போதரும் பொருட்புடை பெயர்சசி யாகுமே," எனவும, "பெரியதும் பின்னது மாய தப்பொது, வுரிதினிற் பொருளககளைச் செலுதது மொறறமை, தெரிவுற வருவது சிறப்ப தாங்குணக், கிரியைக ளிதற்கெனக கிளததல் கூட்டமே" எனவும்வருஞ் செய்யுட்களாலு முணர்க; இவை நீலகேசி, வைசேடிக வாதச்சருக்கம், ௩, ௪, ௫.

௨௬௩. புகல நீ என்ன - நீசொலவாயென்ற மணிமேகலைசொல்ல.

பூதவாதம் —

௨௬௪. தாதகிப்பூ - ஆத்திப்பூ. கட்டி - கருப்புககட்டி.

௨௬௫ மற்றுங் கூட்ட மதுக்களி பிறந்தாங்
குற்றிடும் பூதத் துணர்வு தோன்றிடு

மவ்வுணர் வவ்வப் பூதத் தழிவுகளின்
வெவ்வேறு பிரியும் பறையோ சையிற்கெடு
முயிரோடு கூட்டிய வுணர்வுடைப் பூதமு
முயிரில் லாத வுணர்வில் பூதமு
மவ்வப் பூத வழியவை பிறக்கு
மெய்வகை யிதுவே வேறுரை விகற்பமு
முண்மைப் பொருளுமுலோ காயத னுணர்வே
கண்கூ டல்லது கருதள வழியு
மிம்மையு மிம்மைப் பயனுமிப் பிறப்பே
பொய்ம்மை மறுமையுண் டாய்வினை துய்த்த
லென்றலு மெல்லா மார்க்கமுங் கேட்டு

---

௨௬௫. மற்றுங்கூட்ட - கூட்டற்குரிய மற்றைப் பொருள்களையுங்கூட்ட, மதுக்களி பிறந்தாங்கு - மதுவினிடத்துள்ள மதசக்தி தோன்றினாற்போல.

௨௬௬. பிருதுவிமுதலிய ஐந்துதத்துவங்களின் சமவாயத்தில் அறிவு உதிக்கும்; பூதங்களைந்துமுண்டென்பது பூதவாதியின் கொள்கை. நிலம், நீர், தீ, வளியெனப்பூதம், நான்கே யென்பது உலோகாயதன் கொள்கை. விசேடத்தாற்றோன்றிப் பிரிவால் மாய்வதாய உடம்பின்கண்ணே அறிவு மதுவின்கட் களிப்புப்போல வெளிப்பட்டழியுமென்றும், இறந்தவுயிர் பின்பிறவாதென்றும், இன்பமும்பொருளும் ஒருவனாற் செய்யப்படுவனவென்றுஞ் சொல்லும் உலோகாயதம்' என்று பரிமேலழகரெழுதிய வாற்றாலுமுணர்க; திருக்குறள், ௨௮௧, விசேடவுரை.

௨௭௨ - ௨௭௩. உலோகாயதன் கொள்

உசுஅ. பறை - பேரிகை. ஓசையின் - ஓசையைப்போல.

உசுசு - உசுஅ. 'மாமுதலாகிய ஐந்து திரவியத்தின் கூட்டத்தில் மதசக்திபிறந்தாற்போலப் பிருதுவியாதி பஞ்சபூத சமவாயத்து ஞானசுகாதிதோன்றி அவைவளரவளர்ந்து அந்தப்பூதங்கள் பிரிந்தால் அவை தம்மினமாகிய பூதங்களிற் சென்றுசேரும்' என்பது, நீலகேசி, பூதவாதச்சருக்கம், ரு - ம் பாட்டினுரை.

உஎஉ. வேறு உணர்விகற்பமும் - யான் கூறும் வேறுள்ள சொல்விகற்பங்களும்.

உஎங. உண்மைப்பொருளும் - தத்துவங்களும். உலோகாயதனுணர்வே - உலோகாயதனுணர்ந்தவைகளே; உலோகாயதன்கொள்கையினை, சிவஞானசித்தியார் பரபக்ஷத்துள்ள உலோகாயதனமதத்தாலும், 'காட்சியே அளவையாவதென்றும், நிலம் நீர் தீ வளியெனப்பூதம் நான்கேயென்றும், அவற்றது புணர்ச்சிகளுள் பூதநானகே யென்பதொழிந்தவைகள் தன்கொள்கையோ டொக்குமாதலின, 'வேறுணர்விகற்பமும், உண்மைப்பொருளு முலோகாயதனுணர்வே' என்றான்

உஎச. கண்கூடு - பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம்; கருத்தளவு - அனுமானப்பிரமாணம்.

உஎரு. இப்பிறப்பே - இப்பிறப்பிலே தானே கழிவன; ஈண்டு, 'கழிவன' என்று ஒருசொல்வருவிக்க. 'இம்மைப்பயனுமெய்யே' என்றும்பாடம்.

உஎசு. துய்த்தல் - அனுபவித்தல்; துய்த்தல் பொய்ம்மையென்க.

உஎஎ. என்றலும் - என்று பூதவாதி சொல்லலும். கேட்டு - மணிமேகலைகேட்டு.

உசுசு - உஎஎ. இவ்வடிகளிற் கூறப்பட்டுள்ளவற்றைப் பினவருஞ் செய்யுட்கள் நன்குபுலப்படுத்தும்: — நீலகேசி,

உஎ.—சமயக்கணக்கர்தந்திறங்கேட்டகாதை.

உகூ௫

நன்றல வாயினு நான்மா றுரைக்கிலேன்
பிறந்தமுற் பிறப்பை யெய்தப் பெறுதலி
னறிந்தோ ருண்டோ வென்றுநக் கிடுதலுந்
தெய்வ மயக்கினுங் கனவுறு திறத்தினு
மைய லுறுவார் மனம்வே றாம்வகை
யைய மன்றி யில்லையென் றலுநின்

றந்தைதா யரையனு மானத் தாலல
உஅடு திந்த ஞாலத் தெவ்வகை யறிவாய
மெய்யுணர் வின்றிமெய்ப் பொருளுணர் வரிய
வைய மல்லதிது சொல்லப் பெருயென

பூதவாதச்சருக்கம், (ரு) "அணிகொ ளாரத தரசவை கேட்கெனப், பிணி கொண் மூஞ்சிப் பிசாசகன் சொலலு வான, குணகு ணமமெனுங் கூறறில ஞலதென், றணிவைம் பூதங்களேதொ ழிலசொலலுவேன்.", (சு) "திண்ணென் றீநில நீர்வளி காயததாற், கண்ணு மூக் கொடு நாமெய் செவிகளாய், வண்ண நாற்றஞ் சுவையினெ டூறெலி, யெண ணுங் காலை யியைந்துழி யெய்துமே.", (கு) "ஐந்துங் கூடி யறிவின்ப மாதி யா, வந்து தோன்றி மதுமயக் காற்றலி, னந்தி நாளுங குடஞசுடர் நாட்டம்போ ற, சிந்தி ஞலவை செனறினஞ் சேரு மே.", (அ) "உலகெ லாமவை யேயுயி ருணடெனச், சொலவ லாருளா சொற் றெளிந் தேகின்று, பலக லாஙகளுஞ் செய்ப பயனிலார், புலவ ராவசன ரோ வகுப் போந்ததே.", (எ) "சென்ற கா லததுஞ செலகின்ற காலதது, நின்ற காலததி லும்மிங் நிகழ்சசியே, யென்று மிவவுல கத்தன்மைத தேயிது, வன்ற தென்றுரைப் பாரயர்ப் பார்களே."

உகசு. முற்பிறப்பை எய்தப்பெறுதலி ன் - முற்பிறப்புணர்ச்சியைப் புததபீடி கையால் நான அடையப்பெற்றதை; சா ரியைநிற்க இரண்டனுருபுதொககது.

உஅ0. என்று நக்கிடுதலும - என்று மணிமேகலை உட்கொண்டு மறுபிறப்பில் லையென்ற பூதவாதிகூற்றை நினைந்து பதுமுதல 'உண்டோ' என்பது இறுதி யாகவுள்ளவை மணிமேகலையின் உட் கோள.

உஅக-உஅரு. நீ பழம்பிறப்புணர்ந்தே னென்றது, மையலுறவார்மனம் தெய் வமயக்கினும கனவுறுதிறததினும் வேறு படும விதமேயாகுமே; அது, பிரததியகூ மன்மையாற் சந்தேகமேயன்றி வேறில் லையென்று அவன கூறலும்.

உஅரு - உஅடு. இவ்வடிகள், பிரத்தி யகூமன்றி அனுமானவளவை கொள்ளா த பூதவாதிகளு அவ்வளவையுண்டென்று கூறுமுகததால மறுமையுண்டென்று ம ணிமேகலை சாதிததனைக்கூறின.

உஅசு. மெய்யுணர்வு-சததியஞானம். மெய்ப்பொருள - பரமார்த்ததத்துவங் கள்.

உஅஎ. ஐயமல்லது இது - இது சந் தேகமன்று. சொலலப்பெருய் - சொல் லாதே

உசுசு - உஅஎ. இவ்வடிகளிற் கூறப் பட்டுள்ள பூதவாதிகூற்றுககளும் அவற் றிற்கு மணிமேகலைகூறிய விடையுமாகி ய இவை, "இறைவனு மில்லை யிறந் தோர் பிறவா, ரறனே டெனவெனையென் றறைந்தோன் றன்னைப், பிறவியு மறவி யும பெற்றியி னுணர்ந்த, நறுமலர்க் கோ தை யெள்ளினை நகுதி, யெள்ளினை போ லு மிவ்வுரை கேட்டிங, கொள்ளிய துரை யென வுன்பிறப் புணர்ந்தவை, யாங்கு

நகைத்து, நகைததெதன் ஊனயென்ற வி னவிய அவனுக்குத் தான் பழம்பிறப் புணர்ந்ததைத தெரிவிததலும். உளஅ-உஅ௦. 'நன்றலவாயினும்' என்	னிற் சொணர்ந்த வருந்தெய்வ மயக்குக், காம்பன தோளி கனமயக் குற்றனே, யென்றவ னுறைகரு மிளங்கொடி நல்லா, யன்றென் றவன்மு னயர்ந்தொழி வாய

வுள்வரிக் கோலமோ டுன்னிய பொருளுரைத்
தைவகைச் சமயமு மறிந்தன ளாங்கென.

சமயக்கணக்கர்தந்திறங்கேட்டகாதை முற்றிற்று.

லை" (உக - ம் காதை, கoரு - ககஉ.) என க்கந்திற்பாவை மணிமேகலைக்கு வருவ துரைத்ததாக முன்வந்ததனோடு ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

உஅஅ. உள்வரிக்கோலம் - மறைந்த வேடம்.

உஅகூ. இக்காதையிற் கூறியவை பத்து மதங்களாகவிருப்ப, இங்கே 'ஐவகைச்சமயம்' என்றது இழுக்கன்றோவெனின், அளவைவாதமுதலிய ஐந்தும் ஒருவகையிலும் ஆசீவகவாதம்நிகண்டவாதமென்னுமிரண்டும் ஒருவகையிலும் அடங்குமென்பராதலின், அன்றென்க; "அவ்வுரு வென்ன வைவகைச் சமயமுஞ், செவ்வி தன்மையிற் சிந்தையின் வைத்திலேன்" என்று அறவணவடிகளுக்கு மணிமேகலை கூறியதாகப் பின்னும் வருதல்காண்க; உகூ - ம் காதை, சகூ - சச; "ஐவகைச் சமயமு மறிந்து" எனப் பெருங்கதையிலும் வரும்; உஞ்சைக்காண்டம், சாங்கியன்ருயுரை. ஆங்கு - வஞ்சி நகரத்தில்.

க-உஅகூ. (மணிமேகலை) சார்ந்து அளவைவாதியையெய்தி இயம்பென, அவன் அளவைகளென்றனன்; என்றவன் றன்னைவிட்டுச் சைவவாதியை நின்தெய்வம் எப்படித்தென்ன, அவன் இறைவனாகுமென்றுரைத்தனன்; பிரமவாதி முட்டையென்றனன்; கடல்வணன்புராணமோதினன் காப்பென்றுரைத்தனன், அவற்றோடு வேதியனுரையின் விதியுங்கேட்டு இவருரை இசையாதென்று நினைந்து, ஆசீவகனைநோக்கி, இறை யார்? நூற்பொருள்யாது? என, அவன் 'வகையிது' என்ன, நிகண்டவாதியை நோக்கி, 'மெய்ப்படவிளம்பு' என, அவன் அது வீடாகுமென்றனன், அவன்பின் சாங்கியன் செப்பியதிறமுங்கேட்டு 'வைசேடிக நின்வழக்கையுரை' என்ன, அவனும் உரைத்தனன்; உடனே பூதவாதியை நோக்கி, 'நீபுகல' என்ன, அவன 'வினைதுய்த்தல பொய்ம்மை' என றலும, நகைதெலும், அவன் இல்லையென்றலும், 'வெவ்வகையறிவாய்; இது சொல்லப் பெருய்' என உரைதது ஐவகைச் சமயமுமறிந்தனளென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்தேட்டாவது
கச்சிமாநகர்புக்ககாதை.

[இருபத்தெட்டாவது தாயரொடு அறவணரடிகளையுந்தேர்ந்து கச்சிமாநகர்க்கட்சென்றபாட்டு.]

ஆங்குத் தாயரொ டறவணர்த் தேர்ந்து
வாங்குவிற் றானை வானவன் வஞ்சியின்
வேற்று மன்னரு முழிஞைவெம் படையும்
போற்புறஞ் சுற்றிய புறக்குடி கடந்து
சுருங்கைத் தூம்பின் மணிவளர் தோகையர்
கருங்குழல் கழீஇய கலவை நீரு
மெந்திர வாவியி லிளைஞரு மகளிருந்
தந்தமி லாடிய சாந்துகழி நீரும்
புவிகா வலன்றன் புண்ணிய நன்னாட்
சிவிறியுங் கொம்புஞ் சிதறுவிரை நீரு

க. ஆங்கு வஞ்சிநகரத்தில். தாயரென்றது - மாதவியையும் சுதமதியையும்.

சேர், கோணி லத்து வெய்யவாங் கொடுஞ்சு றத்த டங்கிடங்கு" என்பது சீவக

௨. வாங்குவில் - வளைந்தவில். வானவன் - சேரன்.

௩. வேற்றுமன்னர் - பகையரசர். உழிஞைவெம்படை - உழிஞைமாலையைச் சூடி அரணைக்காக்கும் வெவ்வியபடை. உழிஞை, புறமதிலைவளைப்போரும் அதனைக்காப்போருமாகிய இருதிறத்தினரும் அணிதற்குரித்து.

௪. புறக்குடி - புறத்தேயிருத்தற்குரிய பலவகைமாந்தரும் குடியிருக்குமிடம்; என்றது புறநகரத்தை; இது புறஞ்சிறையென்றும், புறப்படை வீடென்றும், புறஞ்சேரியென்றுங் கூறப்படும்.

௩ - ௪ புறநகர், நால்வகைப்படைவீரரும் பிறருஞ் செறிந்திருத்தற்கு இடமாதலின், இங்ஙனங்கூறப்பட்டது.

௫. சுருங்கை - நீர்செல்லுதற்குக் கற்களாற் கரந்துபடுத்தது; தூம்பு - சலதாரை, சுருங்கையாகிய தூம்பென்க; "தீணிலம்வ தந்துநீர்திரந்து வந்திழிதரச், சேணிலத்தியற்றிய சித்திரச்சுருங்கை" சிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ௧௧௫; "சுருங்கைவீதி மருங்கிற் போகி" என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, ௬௫. 'சுருங்கைத்தூம்பின்' என்பது 'பாய்தலின்' (அடி - ௧௭) என மேல்வருவதனோடு சென்றியையும்.

௬. கழீஇய - கழுவிய.

௭. எந்திரவாவி - வேண்டும்பொழுது நீரை நிறைத்தற்கும் வேண்டாதாயிற் போக்குதற்குமுரிய யந்திரங்களையுடைய பொய்கை; இஃது, இலவந்திகையெனவுங் கூறப்படும். இளைஞர் - ஆடவர்.

௮. ஆடிய - பூசிய. சாந்து - சந்தனம்.

௯. காவலன் - அரசன். புண்ணியநன்னாள் - புண்ணியத்தையுடைய நல்ல நக்ஷத்திரத்தில்; என்றது அரசனுடைய சன்மநக்ஷத்திரத்தி லென்றவாறு.

௧0 சிவிறி தொம்பு என்னுமிரண்டும் நீர்வீசுங் கருவிவிசேடங்கள்; சிவிறியைப் பெருந்துருத்தியென்று கூறுவர்.

௯ - ௧0. சிவிறிதிருக்குங்காறும் ஒருவ

மேலை மாதவர் பாதம் விளக்குஞ்
சீல வுபாசகர் செங்கைநறு நீரு
மறஞ்செய் மாக்க ளகின்முதல் புகைத்து
நிறைந்த பந்தற் றசும்புவார் நீரு
முறுப்புமுரா ணுறுமற் கந்தவுத் தியினற்
செறித்தரைப் போர்தஞ் செழுமனை நீரு

மென்றிந் நீரே யெங்கும பாய்தலிற்
கன்றிய காமு மிடங்கரு மீன்களு
மொன்றிய புலவொழி யுடமபின வாகித்
தாமரை குவளை கழுநீ ராம்பற்
பூமிசை பாந்து பொறிவண் டார்ப்ப
விந்திர தனுவென விலங்கக முடுத்து

னுடைய பிறந்தநக்ஷத்திரத்திலும், இறந்தபின்பு அவன் இறந்ததிதியிலும் சிறப்புச் செய்யவேண்டுமென்பது தருமநூற் றுணிபு.

கக. மேலோதவர் - மேன்மையையுடைய முனிவர்; ஐ - சாரியை.

கஉ. சீலவுபாசகர் - பஞ்சசீலத்தையுடைய உபாஸகர்; பௌத்தரில், இல்லறமநடத்தும் ஆடவரையும் மகளிரையும முறையே உபாஸகரென்றும் உபாஸைகைகளென்றுங் கூறுதல் மரபு.

கச. பந்தல் தசும்பு - தண்ணீர்ப்பந்தரிலுள்ள நீர்க்குடம்; இனி உலோகதாரற் குழாய்வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட உறுப்பினையுடைய தூபமுட்டியுமாம; பந்தல்-அம்பணமெனவும் வழங்கும்; இதனை, "இம்புரிப் பகுவா யம்பண நிறைய" (நெடுநல்வாடை, கூ.) என்பதில், 'அம்பணம்' என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் 'பந்தல்' என்று பொருள் செய்திருத்தலா லுணர்க. வார்நீர்-ஒழுகுகின் றநீர். 'தசும்புமர்நீரும்' என்றும பாடம.

கரு. உறுப்பு முரணுறாமல்-உறுப்புகள் மாறுபடாமல்; "நேர்கட்டி செந்தேனிரியாசம் பச்சிலை, யார மகிலுறுப்போராறு." என்பதனுல், உறுப்புக்களை அறிந்துகொள்க. கந்தவுத்தியினுல் - சேர்த்தற்குரிய வாசனைப் பண்டங்களால்; உத்தி-சேர்த்தல்; இது யுக்தியென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. 'கந்தயுத்தியினுல்' என்றும்பாடம்.

கசு 'செறித்தமைப் போர்சுசெழு மணி நீரும்' என்றும்பாடம்.

கஎ. 'எங்கும் பரத்தலின்' என்றும் பாடம்

கு - கஎ. சுருங்கைத்தூம்பிற் பாய்தலினென்க.

கஅ. கன்றிய-பகைமையிற்றழும்பிய. கராம் இடங்கர் என்னுமிரணடும் முதலைச்சாதி விசேடங்கள்; "கொடுந்தாண் முதலையு மிடங்கருங் கராமும்" எனபது குறிஞ்சிப்பாட்டு, உருஎ.

கஎ-கக. பாய்தலிற் புலவொழிந்தன.

உ௦. தாமரைமுதலிய மூன்றும பகற்பூவென்றும், ஆம்பல் இராப்பூவென்றுங் கூறுவர் அடியார்க்குநல்லார், இதனை, சிலப்பதிகாரப் ,மனையறம்படுத்தகாதை, கச, கரு-ம அடிகளின் விசேடவுரையிற் காண்க.

உக. மிசைபரந்து - மேலேபரவப்பெற்று; இவ்வெச்சம காரணப்பொருட்டு. ஆர்ப்பப் பரந்தென்க.

உஉ. கலவைநீர் முதலியன பாயப்பெற்றுப் பலநிறப் பூக்களையுடைமையின், அகழிக்கு வானவில் உவமையாயிற்று, "சுநத ரம்ம லர்க ளெண்ணெய் சுண்ணந் தாது குங்குமஞ், சந்த னக்கு ழம்புமேற்ப ரந்து பாடி சூழ்ந்தக, ழுந்த ரத்ருக்க ணேய ணிந்து சூழ்கி டநததோ, ரிந்திரத்த னுவின் வண்ண மென்ன தனனதாகுமே" என்பது மேருமந்தரபுராணம், முதலாவது வைசயந்தன் முத்திச்சருக்கம.

கு - உஉ. கலவைநீரும் சாந்துகழிநீரும் விரைநீரும் நறுநீரும வார்நீரும் மணநீ

வஃதெறி பொறிகள் வகைமாண் புடைய
கடிமதி லோங்கிய விடைநிலை வரைப்பிற்
பசுமிளை பரந்து பஃறொழி னிறைந்த
வெள்ளிக் குன்ற முள்கிழிந் தன்ன
நெடுநிலை தோறு நிலாச்சுதை மலருங்
கொடிமிடை வாயில் குறுகினள் புக்குக்
கடைகாப் பமைந்த காவ லாளர்
மிடைகொண் டியங்கும் வியன்மலி மறுகும்
பன்மீன் விலைஞர் வெள்ளுப்புப் பகருநர்
கண்ணொடை யாட்டியர் காழியர் கூவியர்

ரும் ஆகிய இச்சீர் சுருங்கைத்தூம்பினால் எய்தும்பாய்தலின், உடம்பினவாகிப் பரததலான் இலங்கு அகழென்க.

உ௬. பொறிகள் - யந்திரங்கள் ; அவற்றின் வகையைப் பின் வருவனவற்றாலுணர்க :—"மாற்றவர் மறப்படை மலைந்து மதில் பற்றி, னூற்றுவரைக் கொல்லியொடு தூக்கியெறி பொறியுந், தோற்றமுறு பேய்களிறு துற்றுபெரும் பாம்புங், கூற்றமன கழுகுதொடர் குந்தமொடு கோண்மா" எனவும், "விற்பொறிகள் வெய்யவிடு குதிரைதொட ரயில்வாள், கற்பொறிகள் பாவையன மாடமடு செந்தீக், கொற்புனைசெய் கொளளிபெருங் கொக்கெழிலசெய் கூகை, நற்றலைக டிருகதும்வலி நெருக்குமர நிலையே" எனவும், "செம்புருகு வெங்களிக ளுமிழ்வதிரிக தெங்கும், வெம்புருகு வட்டுமிழ்வ வெங்நெயமுகந் துமிழ்வ, வம்புமிழ்வ வேலுமிழ்வ கலனுமிழ்வ வாகித, தமபுலன்க ளால்யவனா தாட்படுதத பொறியே" எனவும், "கரும்பொனியல் பன்றிகத நாகம்விடு சகடங், குரங்குபொரு தகரினொடு கூர்ந்தரிவ நுண்ணூல, பரந்தபசும் பொற்கொடிகள் பதாகையொடு கொழிக்குந், திருந்துமதி றெவ்வர்தலை பனிப்பத்திருந தின்றே" எனவும்வருவன சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ௭௨, ௭௩, ௭௪, ௭௫; "வளைவிற் பொறியுங, கருவிரலூகமுங் கலனுமிழ் கவணும், பரிவுறு வெந்நெயும் பாகடு குழிசியுங, காய்பொன் னுலையுங் கலவிடு கூடையுந், தூண்டிலுந் தொடக்கு மாண்டலை யடுப்புங, கவையுங் கழுவும் புதையும் புழையு, மையவித் துலாமுங கைபெய லூசியுஞ், சென்றெறி சிரலும் பன்றியும் பணையு,மெழுவுஞ் சீப்புமுழுவிறற் கணையமுங், கோலுங் குந்தமும் வேலும் பிறவும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ௨0௭ - ௨௧௬.

உ௪. கடிமதில் - காவலாகியமதில ; என்றது வெளியெய்தாத உயர்ச்சியும் புறத்தோர்க்கு அகழலாகா அடியகலமும் அகத்தோர்க்கு நின்று வினைசெய்யலாந் தலைபகலமும் கலஇட்டிகைகளாற் செய்யப்பட்டிருத்தலிற் குத்தப்படாமையுமுடைமதென்றவாறு.

உ௩ - உ௪. "உயர்வகலந் திண்மை யருமையிந் நான்கி, னமைவர ணென்றுரைக்கு நூல" எனபது திருக்குறள், ௭௪௩.

உ௫. மிளை - காவற்காடு.

உ௭. 'நெடுநிலைமனைதொறும்' என்றும்பாடம்.

௩-உ௮. கடந்து குறகினள் புக்கென்க.

உ௬ - உ௮. உள்கிழிந்தன்னவாயில். புக்கு - புகுந்து.

உ௯. கடைகாப்பமைந்த - வாயில்காத்தற்கமைந்த.

௩0. மிடைகொண்டு - நெருங்குதல் கொண்டு.

௩௧. மீன்விலைஞர் - மீன்விலைப் பரதவர். உப்புப் பகருநர - உப்புவிற்போர் ; இவரை உமணரென்பர் ; உமட்டியருமாம, அளவருமாம் ; பகர்தல் - விற்றல.

௩௨ கள் நொடையாட்டியர் - கள்ளை விற்கும் வலைச்சியர் ; நொடை - விலை ; "மீனொடுத்து நெற்குவைஇ" என்பது புறநானூறு, ௩௪௩. காழியர் - பிட்டுவாணிகர். கூவியர் - அப்பவாணிகர் ; "காரகற் கூவியன் பாகொடு பிடிதத" என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை, ௩௭௭.

பைந்நிண விலைஞர் பாசவர் வாசவ
ரொன்னுநர் மறுகு மிருங்கோ வேட்களுஞ்
செம்பு செய்குநருங் கஞ்ச காரரும்
பைம்பொன் செய்குநரும் பொன்செய் கொல்லரு
மரங்கொ றச்சரு மண்ணீட் டாளரும்
வரந்தர வெழுதிய வோவிய மாக்களுந்
தோலின் றுன்னருந் துன்ன வினைஞரு
மாலைக் காரருங் காலக் கணிதரு
நலந்தரு பண்ணுந் திறனும் வாய்ப்ப
நிலங்கலங் கண்ட நிகழக் காட்டும
பாண ரென்றிவர் பல்வகை மறுகும்
விலங்கரம் பொரூஉம் வெள்வளை போழ்நரோ
டிலங்குமணி வினைஞ ரிரீஇய மறுகும
வேத்தியல் பொதுவிய லென்றிவ் விரண்டின்
கூத்தியல் பறிந்த கூத்தியர் மறுகும்

௩௩. பைங்கிணை விலைஞர் - பசிய நிணம் விற்போர்; என்றது ஆட்டுவாணிகரை. பாசவர் - இலையமுதிடுவோர்; அன்றிக் கயிறுதிரித்துவிற்போரும், பச்சிறைச்சி சூட்டிறைச்சி விற்போருமாம். வாசவர் - பஞ்சவாசம் விற்போர்; அவை, "தக் கோலந் தீம்பூத் தகைசா லிலவங்கம், கற்பூரஞ் சாதியோ டைந்து." என்பன.

௩௪. கோவேட்கள் - குயவர்; இப்பெயர் வேட்கோவரெனவும் வழங்கும்.

௩௫. செம்பு செய்ஞ்ஞர் - செம்புகொட்டிகள். 'செய்நரும்' என்றும் பாடம். கஞ்சகாரர் - வெண்கலக்கன்னார்; கஞ்சம் - வெண்கலம்.

௩௬. பைம்பொன் செய்ஞ்ஞர் - பொற்பணிசெய்வோர். 'செய்நரும்' என்றும் பாடம். பொன்செய்கொல்லர் - உருக்குத்தட்டார்.

௩௭. மரங்கொல்தச்சர் - மரத்தைவெட்டுந்தச்சர்; கொல்லல் - வெட்டல். மண்ணீட்டாளர் - சிற்பாசாரிகள்; அன்றிச் சுதையாற் பாவையுள்ளிட்டன பண்ணுவாரென்றுமாம்; மண் - சுண்டுச்சுதை; "மண்ணீ டியைந்த மரத்தனையர்" என்பது திருக்குறள், ௫௭௬.

௩௮. ஓவியமாக்கள் - சித்திரகாரிகள். 'வரந்தரவெழுதும்' என்றும்பாடம்.

௩௯. தோலின் துன்னர் - உறைகாரரும் பறம்பர்முதலாயினரும். 'தோலின்றொழிலரும்' என்றும்பாடம். துன்னவினைஞர் - தையற்காரர்.

௪௦. மாலைககாரர் - மாலைதொடுப்போர். காலக்கணிதர் - சோதிடநூலோர்; இவர்கள் கணிகளெனவுங் கூறப்படுவர்

௪௧. பண் - இசை; பாலை குறிஞ்சி மருதம் செவ்வழியென்னும் பெரும்பண்ணுமாம்; திறம் - அவற்றின் கிளைகள்; அவை இருபத்தொருவகைப்படும்.

௪௨. நிலம் - மூவகைத்தானம்; அவை எழுத்தும் அசையும் சீரும். கலம் - யாழ். கண்டம் - குரல்.

௪௩. பாணர் - இசைக்காரர். இசைப்பாணரும், யாழ்ப்பாணரும், மண்டைப்பாணருமெனப் பாணர் பலவகையினராவார்.

௪௪. விலங்கரம் - வாளரம்; விலங்கு - குறுக்கு. வளைபோழ்நர் - சங்கறுப்பார்.

௪௫. மணிவினைஞர் - முத்துக்கோப்பார்.

௪௬. வேத்தியல் - அகக்கூத்து. பொதுவியல் - புறக்கூத்து.

௪௭. கூத்தியல்பு - கூத்தினிலக்கணம். கூத்தியர் - பதியிலார்.

௨௮.—கச்சிமாநகர்ப்புக்ககாதை.

௨௭௧

பால்வே றாக வெண்வகைப் பட்ட

கூலங் குவைஇய கூல மறுகு
மாகதர் சூதர்வே தாளிகர் மறுகும்
போகம் புரக்கும் பொதுவர்பொலி மறுகுங்
கண்ணுழை கல்லா நுண்ணூற் கைவினை
வண்ண வறுவையர் வளந்திகழ் மறுகும்
பொன்னுரை காண்போர் நன்மனை மறுகும்
பன்மணி பகர்வோர் மனணிய மறுகு
மறையோ ரருந்தொழில குறையா மறுகு
மரசியன் மறுகு மமைச்சியன் மறுகு
மெனைபபெருந் தொழிலசெ யேனோர் மறுகு
மன்றமும் பொதியிலுஞ் சந்தியுஞ் சதுககமுட
புதுககோள் யானையும பொற்றூர்ப் புரவியுங்
கதிக்குற வடிப்போர் கவின்பெறு வீதியுஞ
சேணோங் கருவி தாழ்ந்தசெய் குன்றமும
வேணவா மிகுக்கும விரைமரக காவும்

சஅ. பால் - பகுதி.

சகூ. குவைஇய-குவித்த. கூலமறுகு-கூலக்கடைத்தெரு.

சஅ - சகூ. எண்வகைக்கூலங்களாவன. "நெல்லுப் புல்லு வரகு தினை சாமை, யிறுங்கு தோரையொடு கழைவிளை நெல்லே." என்பன; கூலம் பதினெண்வகைத்தென்பர் கூத்தநூலார்.

ருo. மாகதர்-இருந்தேத்துவார். சூதர்-நின்றேத்துவார். வேதாளிகர் வைதாளியாடுவார்; "சூதர் வாழ்த்த மாகதர் நுவல, வேதாளிகரொடு நாழிகை யிசைப்ப" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, கஎo - கஎக.

ருக. பொதுவர்-பொதுமகளிர். 'போகம்புரக்குமுழவர்' என்றும் பாடம்.

ருஉ. நுழைகல்லா-நுழையாத. 'ஒண்ணூற் கைவினை' என்றும் பாடம்.

ருங. வண்ணவறவையர் - பலநிறங்களையுடைய உடைநெய்வோர்; புடைவை விற்பாருமாம்.

ருச. பொன்னுரைகாண்போர் - பொன்னை உரைத்தவுரையை அறுதியிடும் பொன்வாணிகர்.

ருரு. பன்மணிபகர்வோர் - பலவகைப்பட்ட இரத்தினங்களை விற்கும் வாணிகர்.

ருசு. அந்தணர் வீதி.

ருஎ. இராசப்பெருந்தெருவும் மாதிரிகள் வீதியும்.

ருஅ ஏனை - ஏனை; விகாரம். ஏனோர்-சேனாதிபதிகள் முதலியோர்.

ருகூ. மன்றம் - ஊர்க்குநடுவாய் எல்லாருமிருக்கும் மரத்தடி. பொதியில் - அம்பலம். 'மன்றமுங்கவலையும்' என்றும் பாடம். சந்தி - முச்சந்தியும் ஐஞ்சந்தியும். சதுக்கம் - நாற்சந்தி; "சதுக்கமுஞ் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பு, மன்றமும் பொதியிலும்" என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, உஉரு - உஉசு.

கூo. புதுக்கோள் யானை - புதிதாகப் பிடிக்கப்பட்டுவந்த யானை. பொற்றார்ப்புரவி - பொன்னாலாகிய கிண்கிணிமாலையையணிந்த குதிரை.

கூக. கதிக்குற - நடையில் மேம்பாடுற. வடிப்போர் - பயிற்றும் யானைப்பாகரும், அச்சுவவாதியரும்; வடித்தல் - பயிற்றல்; "வடிகயி றுய்ந்து" என்பது சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம், கூoஉ. 'கவின்கொள் வீதியும்' என்றும் பாடம்.

கூஉ. சேண் - நெடுந்தூரம். செய்குன்றம் - கட்டுமலை.

கூங. வேணவா-வேட்கையாலுண்டாகிய அவா; வேட்கையாவது பொருள்

விண்ணவர் தங்கள் விசும்பிட மறந்து
கூடி நண்ணுதற் கொத்த நன்னீ ரிடங்களுஞ்
சாலையுங் கூடமுந் தமனியப் பொதியிலும்

கோலங் குயின்ற கொள்கை யிடங்களுங்
கண்டுமகிழ் வுற்றுக் கொண்ட வேடமோ

கண்மேற்றேன்றும் பற்றுள்ளம்; அவா வாவது அப்பொருள்களைப் பெறவேண்டுமென்று மேன்மேல் நிகழும் ஆசை; "செய்யுண மருங்கின் வேட்கை யென்னு, மையெ னிறுதி யவாமுன் வரினே, மெய்யொடுங் கெடுத லென்மனார் புலவர், டகார ணகார மாதல் வேண்டும்." என்னுந் தொல்காப்பியம், உயிர்மயங்கியற் சூத்திரத்தால் முடித்துக்கொள்க.

சுச. 'விசும்பிடை' எனறும் பாடம்.

சுரு. நீரிடங்கள் - பொய்கை முதலியவைகள்.

சுசு. சாலை - அறச்சாலைகள். தமனியப்பொதியில - பொன்னலாகிய அம்பலம்; 'பொன்னம்பலமு முண்டு' என்பர் அடியார்க்குநல்லார்; "கண்ணிலாக் கவர்வன கனக கூடமும்" என்று சூளாமணியில நகர வருணனையில் வருதல் காண்க.

சுஎ. கோலங்குயின்ற - சித்திரமெழுதப்பெற்ற. கொளகையிடங்கள் - விரதஙகளை அனுட்டித்திருததற்குரிய தவச்சாலைகள்; கொள்கை - விரதம்; "தாவில் கொள்கைத் தந்தொழின் முடிமார்" என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, அக; "கோவலன் சென்றகொள்கையி னிருந்த, காவுந்தி யையையைக் கைதொழு தேதத்தி" என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண் காதை, கஙு - கசு.

உக-சுஅ. வியன்மலி மறுகு முதற்கொள்கையிடங்களிறுதியாகவுள்ள இடவிசேடஙகளைக் (மணிமேகலை) கண்டென்க. இவ்வாறு கவிற்போலப் பாடினாகிய

வரைப்பும்,வண்ண முஞ் சுண்ண முந்தண்ணறுஞ் சாந்தமும், பூவும் புகையு மேவிய விரையும், பகர்வனர் திரிதரு நகர வீதியும், பட்டினு மயிரினும் பருத்தி நூலினுங், கட்டு நுண்வினைக் காருக ரிருக்கையு, மாரமு மகிலுந் தூசுந் துகிரு, மாசறு முத்து மணியும் பொன்னு, மருங்கல வெறுக்கையோ டளந்துகடை யறியா, வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகும், பால்வகை தெரிந்த பகுதிப் பண்டமொடு, கூலங் குவித்த கூல வீதியுங், காழியர் கூவியர் கணவெணை யாட்டியர், மீன்விலைப் பரதவர் வெள்ளுப்புப் பகருநர், பாசவர் வாசவர் பன்னிண விலைஞரோ, டோசுநர் செறிந்த வூன்மலி யிருக்கையுங், கஞ்ச காரருஞ் செம்புசெய் குநரு, மரங்கொ றச்சருங் கருங்கைக் கொல்லருங், கண்ணுள் வினைஞரு மண்ணீட் டாளரும், பொன்செய் கொல்லரு நன்கலந் தருநருந், துன்ன காரருந் தோலின் றுன்னருங், கிழியினுங் கிடையினுந் தொழிலபல பெருக்கிப், பழுதில் செய்வினைப் பால்கெழு மாக்களுங், குழலினும் யாழினுங் குரன்முத லேழும், வழுவின் றிசைத்து வழித்திறங் காட்டு, மரும்பெறன் மரபிற் பெரும்பா ணிருக்கையுஞ், சிறுகுறுங் கைவினைப் பிறவினை யாளரொடு, மறுவின்றி விளங்கு மருவூர்ப் பாக்கமுங்,கோவியன் வீதியுங் கொடித்தேர் வீதியும், பீடிகைத் தெருவும் பெருங்குடி வாணிகர், மாட மறுகு மறையோ ரிருக்கையும், வீழ்குடி யுழவரொடு விளங்கிய கொள்கை, யாயுள் வேதருங்

டைய குடியிருப்புகளையும் இளங்கோ வடிகள் கூறியிருத்தலகாண்க; அது வருமாறு:—"வேயா மாடமும் வியன்கல விருக்கையு, மான்கட் காலதர் மாளிகை யிடங்களுங், கயவாய் மருங்கிற் காண்போர்த் தடுக்கும், பயனற வறியா யவன ரிருக்கையுங், கலந்தரு திருவிற் புலம்பெயர் மாக்கள், கலந்திருந் துறையு மிலங்குநீர் காலக் கணிதரும், பால்வகை தெரிந்த பன்முறை யிருக்கையுந், திருமணி குயிற்றுநர் சிறந்த கொள்கையொ, டணிவளை போழுந ரகன்பெரு வீதியுஞ், சூதர் மாகதர் வேதா ளிகரொடு, நாழிகைக் கணக்கர் நலம்பெறு கண்ணுளர், காவற் கணிகைய ராடற் கூத்தியர், பூவிலை மடந்தைய ரேவற் சிலதியர், பயிறொ

உஅ.—கச்சிமாநகர்புக்ககாதை.

௨௭௧

டந்தா சாரிக ளமர்ந்தினி துறையு
மிந்திர விகார மெனவெழில் பெற்று
நவையறு நாத னல்லறம் பகர்வோ
ருறையும் பள்ளிபுக் கிறைவனை நல்லாள்
கோவலன் றாதை மாதவம் புரிந்தோன்
பாதம் பணிந்துதன் பாத்திர தானமுந்
தானப் பயத்தாற் சாவக மன்னவ
னானமொன் றின்றி யுலகாள் செல்வமுஞ்

ழிற் குயிலுவர் பன்முறைக் கருவியர், நகைவே ழம்பரொடு வகைதெரி யிருக்கையுங், கடும்பரி கடவுநர் களிற்றின் பாகர், நெடுந்தே ரூருநர் கடுங்கண் மறவ, ரிருந்துபுறஞ் சுற்றிய பெருமபா யிருக்கையும், பீடுகெழு சிறப்பிற் பெரியோர் மல்கிய, பாடல்சால் சிறப்பிற் பட்டினப் பாக்கமும்" (சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, ௭ - ௫௮)

௬௬. அந்தரசாரிகள் - ஆகாயசாரிகள். அமர்ந்து - விரும்பி.

௭௦. இந்திரவிகாரம்-புத்தனாலயத்தில் இந்திரனால் நிருமிக்கப்பட்ட அரங்கு; 'விகாரம் - கையாற் கருவியாற் பண்ணாது மனத்தால் நிருமித்தல்' என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்; இதனை, சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை, ௧௪ - ம் அடியுரையிற்காண்க.

௬௬ - ௭௦. இந்திர விகாரமென்றது, காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் புத்தசைத்தியத்துள்ள ஏழரங்கினையும்; இஃது, 'அந்தர சாரிக ளமர்ந்தினி துறையும்' என்பதனாற் பெறப்பட்டது; "அந்தர சாரிக ளறைந்தனர் சாற்று, மிந்திர விகார மேழுடன் போகி" (நாடுகாண்காதை, ௧௩-௧௪) எனவும், "இந்திர விகார மேழுடன் புக்காங், கந்தர சாரிக ளாறைம பதின்மர்" (நீர்ப்படைக்காதை, ௯௨ - ௯௩) எனவும் சிலப்பதிகாரத்து வருதல் காண்க.

௭௧. நவை - குற்றம். நாதன் - புத்தன். நல்லறம் - அருளறம். பகர்வோர் - சங்கத்தார்.

௭௨. பள்ளி - தவத்தோருறைவிடம்; "ஐயருறை பள்ளியிடம்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, கனகமாலையாரிலம்பகம், ௨௨௩.

௭௦ - ௭௨. இந்திரவிகாரம் பள்ளிக்கு உவமம்.

௭௩. கோவலன்றாதை - மாசாத்துவான்; இவன், மதுரையிற் கோவலன் கொலையுண்டது முதலியவற்றை மாடலனென்னும் மறையவன் கூறக்கேட்டுத் தன் பொருளையெல்லாம் தானஞ்செய்துவிட்டுக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் புத்தசைத்தியத்துள்ள ஏழுவிகாரங்களிலுமிருந்து நோற்கும் பௌத்தமுனிவர்களுக்கு முன்னே சென்று துறவுபூண்டானாதலின், மாதவம்புரிந்தோனென்றார்; இதனை, "மைந்தற் குற்றது மடந்தைக் குற்றதுஞ், செங்கோல் வேந்தற் குற்றதுங் கேட்டுக், கோவலன் றாதை கொடுந்துயரெய்தி, மாபெருந் தானம் வான்பொருளீத்தாங், கிந்திர விகார மேழுடன் புக்காங், கந்தர சாரிக ளாறைம் பதின்மர், பிறந்த யாக்கைப் பிறப்பற முயன்று, துறந்தோர் தம்முன் றுறவி யெய்தவும்" (நீர்ப்படைக்காதை, ௮௮ - ௯௬.) "மாசாத்துவான் றுறவு றப்பவும்" (வாழ்த்துக்காதை, உரைப்பாட்டுமடை) எனச் சிலப்பதிகாரத்து வருதலாலும், இக்காதையிற் பின்னேவரும் 'தையல் கேள்' (அடி - ௯௯) என்பது முதலியவற்றாலும் அறிந்துகொள்க.

௭௪. தன பாத்திரதானம் - தன்கையிலுள்ள அமுதசுரபியென்னும் பாத்திரத்தாற் செய்யப்படும அன்னதானம்.

௭௫. தானப்பயம - முற்பிறப்பிற்செய்த அன்னதானத்தாலுண்டாகிய புண்ணியம்; பயம் - பிரயோசனம். சாவகமன்னவன் - சாவகநாட்டரசனாகிய புண்ணியராசன்.

௭௫ - ௭௬. உலகாளுதற்குக்காரணம் தானப்பயன்.

செல்வற் கொணர்ந்தத் தீவகப் பீடிகை
யொல்காது காட்டப் பிறப்பினை யுணர்ந்தது
முணர்ந்தோன் முன்ன ருயர்தெய்வந் தோன்றி
மனங்கவல் கெடுத்தது மாநகர் கடல்கொள
வறவண ரடிகளுந் தாயரு மாங்குவிட்
டிறவா திப்பதிப் புகுந்தது கேட்டதுஞ்
சாவக மன்னன் றன்னா டெய்தத்
தீவகம் விட்டுத் திருநகர் புகுந்ததும்
புக்கபி னந்தப் பொய்யுரு வுடனே
தக்க சமயிக டந்திறங் கேட்டது
மவ்வவர் சமயத் தறிபொரு ளெல்லாஞ்
செவ்வி தன்மையிற் சிந்தைவை யாதது
நாத னல்லறங் கேட்டலை விரும்பி
மாதவற் றேர்ந்து வந்த வண்ணமுஞ்
சொல்லின ளாதலிற் றாயோய் நின்னையென்
னல்வினைப் பயன்கொ ளுன்கண் டதுவெனத்
தையல் கேளின் றாதையுந் தாயுந்
செய்தீ வினையிற் செழுநகர் கேடுறத்
துன்புற விளிந்தமை கேட்டுச் சுகத
னன்புகொ ளறத்திற் கருகனே னாதலின்

எஎ. செல்வற்கொணர்ந்து - புண்ணியராசனை அழைத்துவந்து. பீடிகை - புத்தபீடிகை.

எஅ. ஒல்காது - தளராது.

எஎ - எஅ. பீடிகையைக்காட்ட.

எகூ. உணர்ந்தோன் - புண்ணியராசன். தெய்வம் - தீவதிலகை.

அ0. மனங்கவல் கெடுத்ததும் - உள்ளம் கவலைகொள்ளுதலைக் கெடுத்ததும்; கவல் - கவலுதல்; முதனிலைத் தொழிற்பெயர். நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

அஉ. இப்பதியென்றது, வஞ்சியை. கேட்டதும் - (தீவதிலகையால்) தான் கேட்டதும்.

அங. சாவகமன்னன் - புண்ணியராசன்.

அச. தீவகம் - மணிபல்லவம்.

அரு. புக்கபின் - புகுந்து கண்ணகி கோட்டம் தொழுதபின். பொய்யுரு - மாதவன் வடிவு.

அகூ. சமயிகள் - அளவைவாதிமுதலியோர்.

அஅ. செவ்விது அன்மையின் - திருத்தமுடையன அல்லாமையின்; செவ்வித - பன்மையொருமைமயக்கம்.

அகூ. நாதனல்லறம - புத்தன் கூறிய தருமங்களை.

கூ0. மாதவற்றேர்ந்து - அறவணவடிகளைத்தேடி.

கூக. 'தாயோய்' என்றது முதலியன கோவலன்றாதை வார்த்தை.

கூங. தையல் - விளி. தாதையும தாயும் - கோவலனும கண்ணகியும.

கூச. தீவினை - முற்பிறப்பிற் சங்கமனைக் கொல்வித்ததனலாகிய பாவம். நகர்-மதுரை. 'திருநகர்' என்றும் பாடம்.

கூரு. விளிந்தமை - இறந்தமை. 'விளிந்தமை' என்றும் பாடம். சுகதன் - புத்தன், நல்ல வருகையையுடையவனென்ற பொருள், நல்ல நடையையுடையவனென்றுமாம.

கூச - கூரு. தீவினையிற் கொலையுண்டிறந்தமையைக்கேட்டு.

கூகூ. அன்புகொள் அறம் - நல்லறம். அருகன் - பகவுவி.

உஅ.—கச்சிமாநகர்புக்ககாதை.

உஎரு

மனைத்திற வாழ்க்கையை மாயமென் றுணர்ந்து
தினைத்தனை யாயினுஞ் செல்வமும் யாக்கையு
நிலையா வென்றே நிலைபெற வுணர்ந்தே
மலையா வறத்தின் மாதவம் புரிந்தேன்
புரிந்த யாணிப் பூங்கொடிப் பெயர்ப்படூஉங்

திருந்திய நன்னகர் சேர்ந்தது கேளாய்
குடக்கோச் சேரலன் குட்டுவர் பெருந்தகை
விடர்ச்சிலை பொறித்த வேந்தன் முன்னாட்
டுப்படு செவ்வாய்த் துடியிடை யாரொடு
மிப்பொழில் புகுந்தாங் கிருந்த வெல்லையு
ளிலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னுஞ்
சிலம்பிணை யெய்தி வலங்கொண்டு மீளுந்
தரும சாரணர் தங்கிய குணத்தோர்

---

௯௭. மனைத்திறவாழ்க்கை - இல்வாழ்க்கை. மாயம் - பொய்.

௯௮. இனைத்தனையாயினும் - இனையவளவாவது.

௧00. பௌத்ததருமம் பூர்வோத்தரவிரோதமில்லாத தென்பராதலின், 'மலையாவறத்தின்' என்றார்; மலைதல் - மாறுபடல், "முரணாத திருவறம்" [அடி - ௬] என்றும், "முன்பின் மலையா மங்கல மொழியின்" [அடி - உ௬௩] என்றும் ௩0-ம் காதையில் வருதல்காண்க. புரிந்தேன் - செய்தேன்.

௧0௧. கொடி - வஞ்சி.

௧0௨. நகர் - வஞ்சிநகர்.

௧0௧ - ௧0௨ இந்நகர், "பொற்கொடிப் பெயர்ப்படூஉம் பொன்னகர்" என்று

௧0௪. விடர்ச்சிலைபொறித்த வேந்தன் - நெடுஞ்சேரலாதன்; இவன் வடநாட்டரசர்களைவென்று சென்று இமயமலையில் தமது இலச்சினையாகிய விற்பொறியைப் பொறித்தமையால், இமயவரம்பனெனவும், விடர்ச்சிலைபொறித்த வேந்தனெனவும் பெயர்பெற்றான்; இவனை, இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனெனவுங் கூறுவர்; இது, பதிற்றுப்பத்தில் இரண்டாம் பத்தாலுணரப்படும்; "இமயஞ் சூட்டிய வேம விற்பொறி, மாண்வினை நெடுந்தேர் வானவன்" எனப் புறநானூற்றிலும் (௯௯) "விடர்ச்சிலை பொறித்த விறலோன்" எனச் சிலப்பதிகாரம், நடுகற்காதையிலும் (௧௯௯) இவன் கூறப்பட்டிருத்தல்காண்க.

முன்னுஙகூறப்பட்டது; உசு - ம் காதை, கூஉ.

க0ௌ குடக்கோச் சேரலன - மேனாட்டிற்கு அரசனாகிய சேரன்; குடககு - மேற்கு; கொடுந்தமிழ்நாடு பன்னிரண்டனுள் ஒன்றாகிய குடநாட்டிற்கு அரசனென்பதுபற்றிக் குடக்கோவென்றுரெனினுமமையும் குட்டுவர் பெருந்தகை - குட்டநாட்டார்க்கு அரசன்; குட்டமும் கொடுநதமிழ் நாடுகளுள் ஒன்று; "குடவர் கோவே" (சிலப்பதிகாரம், நீர்ப்படைக்காதை, கூ௬.) எனவும், "இயறேர்க குட்டுவன்" (சிறுபாணாற்றுப்படை, ௬௯.) எனவும வந்திருத்தலகாண்க.

கரு௫. துப்பு-பவளம். துடி-உடுக்கை.

கரு௬ - கரு௯. சேரலனும் பெருநதகையுமாகிய வேந்தன் முன்னொருகாலததுத் துடியிடையாரோடும இப்பொழிலிற்புகுந்து இருந்தவிடததெனக

கரு௬. 'தருமசாதனர்' என்றும் பாடம்.

கரு௭ - கரு௯. இலங்கைததீவததுள்ள சமனொளியெனனுமலையையடைந்துவலங்கொண்டு மீண்ட சாரணர். இம்மலை, சமந்தமெனறும் சமந்தகூடமென்றும் பெயர்பெறும. இதன் விவரணம, இநநூல ககம் காதை, உஉ - ம் அடிக்குறிப்பிற் கூறப்பட்டது. தங்கிய குணத்தோர் - குணஙகள் தஙகப்பெற்றோர்.

கருமுகிற் படலத்துக் ககனத் தியங்குவோ
ரனைசற் கேது வவ்வழி நிகழ்தலிற்
புனையோர் தாமுமிப் பூம்பொழி லிழிந்து
கற்றலத் திருந்துழிக் காவலன் விரும்பி
முற்றவ முடைமையின் முனிகளை யேத்திப்
பங்கயச் சேவடி விளக்கிப் பான்மையி
னங்கவர்க் கறுசுவை நால்வகை யமிழ்தம்
பாததிரத் தளித்துப் பலபல சிறப்பொடு
வேத்தவை யாரொடு மேத்தின னிறைஞ்சலிற்

பிறப்பிற் றுன்பமும் பிறவா வின்பமு
மறத்தகை முதல்வ னருளிய வாய்மை
யின்ப வாமு திறைவன் செவிமுதற்
றுன்ப நீங்கச் சொரிய மங்கா
னின்பெருந் தாதைக் கொன்பது வழிமுறை
முன்னோன் கோவலன் மன்னவன் றனக்கு
நீங்காக் காதற் பாங்க னாதலிற்
றூங்கா நல்லறந் தானுங் கேட்டு
முன்னோர் முறைமையிற் படைத்ததை யன்றித்
தன்னா லியன்ற தனம்பல கோடி
யெழுநா ளெல்லையு ளிரவலர்க் கீத்துத்

கக0. முகிற்படலம்-மேகக்கூட்டம். ககனம்-ஆகாயம்; ககனத்தியங்கல் இருத்திகளில் ஒன்று.

ககக. அரசற்கு - இமயவரம்பனுக்கு. ஏது அவ்வழி நிகழ்தலின் - நல்வினையாகியகாரணம பயனளித்தற்கு அவ்விடத்தே தோற்றுதலினாலே.

ககஉ. புனையோர் - மேற்கூறிய தருமசாரணர்.

வன:— உண்பன, தின்பன, நக்குவன, பருகுவன; உஅ-ம் காதை, உசக; அமிழ்தம - உணவு.

ககஅ. 'வேந்தனிறைஞ்சலின்' என்னும் பாடம்.

ககரு - ககஅ. காவலன், விரும்பி ஏதி விளக்கி அளித்து ஏத்தி இறைஞ்சவினென்க.

கஉ0. அறத்தகைமுதல்வன் - புத்தன்;

௧௦௯ - ௧௧௨. சாரணரும் குணத்தோரும் இயங்குவோருமாகிய புரையோர்.

௧௧௫. கற்றலத்து - சிலாதலத்தில்.

காவலன் - சேரன்.

௧௦௬ - ௧௧௫. வேந்தன் இருந்தவெல்லையுள் அவனுக்கு ஏது நிகழ்தலிற் புரையோரும் இழிந்து அப்பொழிலிற் கற்றலத்திருந்தபொழுது.

௧௧௪. முனிகளை - தருமசாரணரை.

௧௧௬. அறுசுவையாவன:—கைப்பு, கார்ப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, தித்திப்பு என்பன. நால்வகையமிழ்தமா தருமராசனென்றவாறு. வாய்மை-நால்வகைச்சத்தியம்.

௧௧௯ - ௧௨௦:—௨ - ம் காதை, ௬௪ - ௬௭; ௩௦ - ம் காதை, ௧௮௬ - ௧௮௮.

௧௨௧ இறைவன் செவிமுதல் - அரசனுடைய செவியிடத்தே.

௧௨௦-௧௨௧. வாய்மையாகிய அமுதை.

௧௨௫. நின்பெருந்தாதைக்கு - உனது தந்தையாகியகோவலனுக்கு.

௧௨௬. கோவலன் - அவன்பெயர்.

௧௨௭. முறைமையின்-நல்வழியாலே.

௧௨௯. எழுநாளென்றல் ஒரு மரபு.

௨௮.—கச்சிமாநகர்ப்புக்ககாதை.

தொழுதவம் புரிந்தோன் சுகதற் கியற்றிய
வானோங்கு சிமையத்து வாலொளிச் சயித்த
மீனோர்க் கெல்லா மிடாகெட வியன்றது

கண்டு தொழுதேத்துங் காதலின் வந்தித்
தண்டாக் காட்சித் தவத்தோ ரருளிக்
காவிரிப் பட்டினங் கடல்கொளு மென்றவத்
தூவுரை கேட்டுத துணிந்திவ ணிருந்த
தின்னுங் கேளாய் நன்னெறி மாதே
தீவினை யுருப்பச் சென்றநின் றாதையுந்
தேவரிற் றோற்றிமுற் செய்தவப் பயத்தா
லாங்கத் தீவினை யின்னுந் துய்த்துப்

பூங்கொடி முன்னவன போதியி னல்லறந
தாங்கிய தவததாற் ருன்றவந் தாங்கிக்
காதலி தன்னெடு கபிலையம பதியி
னூத னல்லறங் கேட்டுவீ டெய்துமென்
கசரு றற்புதக் கிளவி யறிந்தோர் கூறச
சொற்பய னுணர்ந்தேன் ஞேகை யானு
மந்நா ளாங்கவ னறநெறி கேட்குவ

கஙഠ. புரிந்தோன் - முற்கூறிய முன் ஞேனகிய கோவலன். சுததறகு - புதத னுக்கு.

கஙக சிமையத்து - மலையில. வாலொளிச் சயிததம் - வெள்ளிய ஒளியையுடைய ஆலயம்; சயித்தம் - சைததியமென்னும வடமொழிச்சிதைவு. 'வாலவெளச்சயித்தம' என்றும பாடம.

கஙஉ. ஈனேர்க்கு - இவ்வுலகத்தோர்க்கு; "ஈனேர்க் குரைப்பாம் பதிகதது ளியன்ற வாறே" என்பது சீவகசிந்தாமணி, பதிகம், உச.

கஙச. தண்டாக் காட்சி - நீங்காத அறிவு.

கஙரு - கஙசு. இத்தவததோரொன் றது ஆண்டுள்ள முனிவர்களை.

கஙசு. யான் இவ்விடமிருந்தது துவுரைகேட்டமையாலேயேயென்க. 'துணிந்தியாளிருந்தது' என்றும் பாடம்.

இதுகாறும், தான் துறந்ததற்கும் வஞ்சிநகரடைந்ததற்கும் ஆண்டேவதிவதற்குங் காரணங்கூறிய மாசாத்துவான், மேலே பெரியோர் தனக்குக்கூறிய செய்தி முதலியன கூறுவான்.

கஙஅ. சென்ற - கொலையுண்டிறந்த.

கஙகூ. முற்செய்தவப்பயத்தால் தேவரிற் றேற்றியென்க.

கசഠ. ஆங்கத்தீவினை-முற்கூறிய தீவினையின் பயனை. துய்தது - அனுபவிதது.

கசக. பூஙகொடி - விளி. முன்னவன் - புததன். போதி - அரசமரம்; ஞானமுமாம்.

கசங. காதலி - கண்ணகி. கபிலையம் பதி - கபிலநகர்; இது புத்தன்பிறந்த இடம்; கபிலவஸ்துவெனறங் கூறப்படும.

கசச. நாதன் - புத்தன். எய்தும் - அடைவான.

கசரு. கிளவி - சொல்.

கசசு. பயன் - பிரயோசனம். தோகை - விளி.

கசஎ. அவனறநெறி - புத்தனுபதேசிகரும் அறவழிகளை. 'அறநெறி கடவேன்' என்றும் பாடம்.

கசசு - கசஎ. யானும் அறநெறிகேட்குவன.

னின்னது தன்மையந் நெடுநிலைக் கந்திற் றுன்னிய
துவதிக னுரையிற் றுணிந்தனை யன்றே
தவநெறி யறவணன் சாற்றக் கேட்டனை
யாங்கவன் றானுநின் னறத்திற் கேதுப்
பூங்கொடி கச்சி மாநக ராதலின்
மற்றம் மாநகர் மாதவன் பெயர்நாட்
பொற்றொடி தாயரு மப்பதிப் படர்ந்தன
ரன்னதை யன்றியு மணியிழை கேளாய்
பொன்னெயிற் காஞ்சி நாடுகவி னழிந்து
மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் கரத்தலி
னந்நகர் மாதவர்க் கையமிடுவோ
ரின்மையி னிந்நக ரெய்தினர் காணா
யாருயிர் மருந்தே யந்நாட் டகவயிற்
காரெனத் தோன்றிக் காதலனின் கடனென
வருந்தவ னருள வாயிழை வணங்கித்
திருந்திய பாத்திரஞ் செங்கையி னேந்திக்
கொடிமதின் மூதூர்க் குடக்கணின் றோங்கி
வடதிசை மருங்கின் வானத் தியங்கித்
தேவர் கோமான் காவன் மாநகர்
மண்மிசைக் கிடந்தென வளந்தலை மயங்கிய
பொன்னகர் வறிதாப் புல்லென் றுயது
கண்டுளங் கசிந்த வொண்டொடி நங்கை

கசஅ. நின்னது தன்மை-உனது பிற்காலச் செய்தியை.

கசஅ - கசகூ. நின்னது தன்மையைத துவதிசனுனையால தெளிந்தாயனறே.

கருO. (கந்திற்பாவையால் நீ அறிந்தாயென்பதை) அறவணவடிகள் சொல்லககேட்டேன்.

கருக. அவன்றனும் - அறவணவடிகளும். எது - எதுநிகழ்ச்சிக்குரிய இடம்.

கருஉ. பூங்கொடி - விளி.

கருச. பொற்றொடிதாயரும் - உனது தாயராகிய மாதவியும் சுதமதியும்.

கருரு - கருச. பெயர்நாளில் தாயரும் உடன் சென்றார்.

கருசு. காஞ்சிநாடு - காஞ்சிநகரத்தை யுடைய நாடு.

கருஎ. மடிய - இறக்க.

கருஅ ஐயம் - பிச்சை.

கருகூ. எய்தினர் - (அம்மாதவர்) வந்தார்.

கசுக. காரா உவமைகூறினார், இவன் கைம்மாறுகருதாமலளிககின்றமையின; "கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரி மாட், டென்னாற்றுங் கொலலோ வுலகு." என்பது திருக்குறள், உகக.

கசுஉ. மாசாததுவானை அருந்தவனென்றார், துறவுபூண்டமையின்.

கசுச மூதூர்க்குடககண் - பழைமையாகிய வஞ்சி நகரததின் மேற்றிசைக கண்ணே.

கசுசு மாநகர் - அமராவதி.

கசுஅ. பொனனகர் - காஞ்சிநகர். வறிதாப் புல்லென்றுயது - செல்வமின்றிப் பொலிவிழந்திருந்ததை.

கசுகூ. நங்கை - மணிமேகலை.

உஅ.—கச்சிமாநகர்ப்புக்ககாதை. உஎகூ

பொற்கொடி மூதூர்ப் புரிசைவலங் கொண்டு
நடுநக ரெல்லை நண்ணின ளிழிந்து
தொடுகழற் கிள்ளி துணையிளங் கிள்ளி
செம்பொன் மாச்சினைத் திருமணிப் பாசடைப்
பைம்பூம் போதிப் பகவற் கியற்றிய
சேதியந் தொழுது தென்மேற் காகத்
தாதணி பூம்பொழி றான்சென் றெய்தலும்
வையங் காவலன் றன்பாற் சென்று
கைதொழு திறைஞ்சிக் கஞ்சுக னுரைப்போன்

கோவலன மடந்தை குணதவம் புரிந்தோ
ணுவலந் தீவிற் றூனணி மிக்கோ
ளங்கையி னேந்திய வமுத சுரபியொடு
தங்கா திப்பதித் தருமத வனத்தே
வந்து தோன்றினண் மாமழை போலென
மந்திரச் சுற்றமொடு மன்னனும விருமபிக்
கந்திற் பாவை கட்டுரை யெல்லாம்
வாயா கின்றென வந்தித் தேத்தி
யாய்வளீ நல்லா டன்னுழைச சென்று
செங்கோல் கோடியோ செய்தவம் பிழைத்தோ

கஎ௦. புரிசை - மதில்.

கஎ௨. தொடுகழற் கிள்ளியின் தம்பி யாகிய இளங்கிள்ளி; கிள்ளி - சோழன்.

கஎ௩. சினை - கிளை. திருமணி - அழகிய மரகதமணி. பாசடை - பசிய இலை.

கஎ௪. போதி - அரசமரம். பகவன-

கஎஎ. வையங்காவலன் - துணையிள ங்கிள்ளி.

கஎஅ. கஞ்சுகன் - சட்டையிட்ட பிரதானி.

கஎக. 'கோவலன்மடந்தை' என்பது முதலியன கஞ்சுகனகூற்று. மடந்தை-

புத்தன.

கஎங-கஎச. இவ்வடிகளிற் கூறியது போலவே, "பவளச் செழுஞ்சுடர் மரகதப் பாசடைப், பசும்பொன் மாச்சினை விசும்பகம்புதைக்கும, போதி" (வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கக-ம் கலித்துறையுதாரணம்) என்று மகாபோதியை இங்ஙனஞ் சிறப்பித்துக் கூறியிருத்தல் காண்க. மகாபோதி பொன்மயமாயிருந்ததென்பது பற்றிப் பௌத்தர் இக்காலத்தும் அரசமரத்தைப் பொற்றகட்டாலலங்கரித்து வழிபடுவர்.

கஎரு. சேதியம் - கோயில். 'சேதிமத்தொழுது' என்றும் பாடம்.

கஎசு-கஎகூ. துணையிளங்கிள்ளி பகவற்கியற்றிய சேதியத்தைத் தொழுது.

மகள்.

கஅஉ. தருமத்தைக்கொடுக்கும் வனம் தருமதவனம. 'தருமதாவனத்தே' என்றும், 'தருமசரர்வனத்தே' என்றும்பாடம்.

கஅங. மழைபோல் வந்து தோன்றினனென்று கஞ்சுகன் கூற.

கஅச. மந்திரச்சுற்றம் - மந்திரிகள்.

கஅரு. கந்திற்பாவையென்றது, காஞ்சியில் ஒரு தூணிலுறையும தெய்வவிசேடத்தை.

கஅசு. வாயாகின்றென-உண்மையாயின்றதென்று வந்திதத்தேதியது, மேற்கூறிய கந்திற்பாவையை.

கஅஎ. நலலாள் - மணிமேகலை.

கஅஅ. 'செங்கோல்' என்பதுமுதல் துணையிளங்கிள்ளி வார்த்தை.

கொங்கவிழ் குழலார் கற்புக் குறைபட்டோ
நலத்தகை நல்லாய் நன்னா டெல்லா
மலத்தற் காலை யாகிய தறியேன்
மயங்குவேன் முன்னரோர் மாதெய்வந் தோன்றி
யுயங்கா தொழிநின் னுயர்தவத் தாலோர்
காரிகை தோன்று மவள்பெருங் கடிஞையி
னாருயிர் மருந்தா லகனில முய்யு
மாங்கவ ளருளா லமரர்கோ னேவலிற்
றூங்கா மாரியுந் தானனி பொழியு

மன்னா ளிந்த வகனகர் புகுந்த
பின்னா ளிகழும் பேரறம் பலவாற்
கார்வறங் கூரினு நீர்வறங் கூராது
பாரக வீதியிற் பண்டையோ ரிழைத்த
கோமுகி யென்னுங் கொழுநீ ரிலஞ்சியொடு
மாமணி பல்லவம் வந்த தீங்கெனப்
பொய்கையும் பொழிலும் புனைமினென் றறைந்தத்
தெய்வதம் போயபிற் செய்தியா மமைத்த
திவ்விட மென்றே யவ்விடங் காட்டவத்
தீவகம் போன்ற காவகம் பொருந்திக்
கண்டுளஞ் சிறந்த காரிகை நல்லாள்
பண்டையெம் பிறப்பினைப் பான்மையிற் காட்டிய
வங்கப் பீடிகை யீதுவென வறவோன்
பங்கயப் பீடிகை பான்மையின் வகுத்துத்
தீவ திலகையுந் திருமணி மேகலா

---

௧௯௧. அலத்தற்காலை - வறுமைக்காலம். அறியேன் - அறியேனாகி.

௧௮௮ - ௧௯௧ :—௧௫ - ம் காதை, ௪௯ - ௬௦.

௧௯௩. உயங்காதொழி - வருந்தவேண்டா.

௧௯௪. தோன்றும் - தோன்றுவாள். கடிஞை - பிச்சைப்பாத்திரம்

௧௯௫. ஆருயிர் மருந்து - சோறு.

௧௯௭. மாரி - மேகம்.

௧௯௬ - ௧௯௭. அவளருளால் எவலிற் பொழியும்

௧௯௮. அன்னாள் - அம்மங்கை.

௧௯௯. பின்னாள் - பிற்காலத்து.

௨௦௦. கார்வறங்கூரினும் - மழை பெய்யாதொழியினும். கூராது - முற்று.

௨௦௧. பண்டையோரிழைத்த - முன்னோர் செய்த

௨௦௨. இலஞ்சி - பொய்கை.

௨௦௪. புனைமின் - அலங்கரித்துச்செய்மின்.

௨௦௬. (துணையிளங்கிள்ளி) காட்ட.

௨௦௭. தீவகம் - மணிபலலவம். காவகம் - சோலையினுள்ளே.

௨௧௦. அங்கப்பீடிகை - மணிபல்லவத்திருந்த புத்தபீடிகை. அறவோன் - புத்தன்.

௨௧௧. பங்கயப்பீடிகை - பாதபீடம். வகுத்து - செய்து.

உஅ.—கச்சிமாநகர்புக்ககாதை.

உஅக

மாதெய்வந் தன்னையும் வந்தித் தேத்துநற்
கொத்த கோயி லுளத்தகப் புனைந்து
விழவுஞ் சிறப்பும் வேந்த னியற்றத்
தொழுதகை மாதர் தொழுதன ளேத்திப்
பங்கயப் பீடிகைப் பசிப்பிணி மருந்தெனு
மங்கையி னேந்திய வமுத சுரபியை
வைத்துநின் றெல்லா வுயிரும் வருகெனப்
பைத்தர வல்குற் பாவைதன் கிளவியின்
மொய்த்த மூவறு பாடை மாக்களிற்
காணார் கேளார் கான்முட மாணோர்
பேணா மாக்கள் பேசார் பிணித்தோர்
படிவ நோன்பியர் பசிநோ யுற்றோர்
மடிநல் கூர்ந்த மாக்கள் யாவரும்
பன்னூ றாயிரம் விலங்கின் றொகுதியு
மன்னுயி ரடங்கலும் வந்தொருங் கீண்டி
யருந்தியோர்க் கெல்லா மாருயிர் மருந்தாய்ப்
பெருந்தவர் கைபெய் பிச்சையின் பயனு
நீரு நிலமுங் காலமுங் கருவியுஞ்
சீர்பெற வித்திய வித்தின் விளைவும்
பெருகிய தென்னப் பெருவளஞ் சுரப்ப
வசித்தொழி லுதவி வளந்தந் ததுவெனப்

உகச. உளத்தக - நினைத்தற்குதத்தக.

உகரு. மாதர் - மணிமேகலை.

உகசு. பங்கயப்பீடிகை - பாதபீடிகையில்.

உகக. வருகென - வருகவென்று மணிமேகலைசொல்ல.

உகஎ - உகக. பீடிகையில் அமுதசுரபியை வைத்தென்க.

உஉஉ. காணார் - குருடர். கேளாா - செவிடர்; அவயவஹீனர்க்கு இரங்குதலைப் பததுநிஷ்டைகளுள் ஒன்றென்பர்.

உஉ௩. பேணுமாக்கள - பாதுகாக்கப் படாதமாக்கள்; என்றது அகதிகளை.

உஉஉ - உஉ௩: — க௩ - ம் காதை, ககக - கசஉ.

உஉச. படிவநோன்பியர் - தவவேடத்தையும் நோன்பையுமுடையவர்.

உஉரு. மடிநல்கூர்ந்தமாக்கள் - உடுத்தற்கு ஆடையுமின்றி வறுமையுற்றமாக்கள், மடி - ஆடை; சோம்புதலால் வறுமையுற்றமாக்களெனினுமமையும்; மடி - சோம்பு.

உஉகூ. பெருந்தவர் கைப்பெய் பிச்சையின்பயன் பெருகுதலை, "அறப்பயனுந், தான்சிறி தாயினுந் தக்கார்கைப் பட்டகக்கால், வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்" (நாலடியார், அறன்வலியுறுத தல், அ) என்பதனாலுணர்க.

உ௩க. வித்தியவித்து-விதைத்தவிதை.

உ௩உ. (அப்பாத்திரஞ்) சுரப்ப.

உஉகூ - உ௩உ. பிச்சையின் பயனும் வித்தின் விளைவும் பெருகியதென்னச் சுரப்ப.

உ௩௩. வசி - மழை.

உ௩ச. பாவையை - மணிமேகலையை.

உ௩ரு செல்லுங் காலைத் தாயர் தம்முட
னல்லவை கடிந்த வறவண வடிகளு
மல்லன் மூதூர் மன்னுயிர் முதல்வி
நல்லறச் சாலை நண்ணினர் சேறலுஞ்
சென்றவர் தம்மைத் திருவடி வணங்கி

நன்றென விரும்பி நல்லடி கழுவி
யாசனத் தேற்றி யறுசுவை நால்வகைப்
போனக மேந்திப் பொழுதினிற் கொண்டபிற்
பாசிலைத் திரையலும் பளிதமும படைத்து
வாய்வ தாகவென் மனப்பாட் டறமென
மாயைவிட் டிறைஞ்சினண் மணிமே கலையென.

கச்சிமாநகர்புக்ககாதை முற்றிற்று.

ஏத்தி - மேற்கூறிய காணாமுதலியோர் துதித்து.

உகூ௫. காலை - காலத்தில். தாயர்தம் முடன் - மாதவி சுதமதியென்னுமிருவருடன்.

உகூசு. அல்லவைகடிந்த - அறமல்லாதவற்றை நீக்கிய.

உகூஎ. உயிர்முதல்வி - மணிமேகலை.

உகூஅ. அறச்சாலை - தருமசாலையை.

உகூ௫ - உகூஅ. தாயர்தம்முடன் அறவணவடிகளும் உயிர்முதல்வியின் அறச்சாலையை நண்ணுதலும்.

உகூகூ. சென்று வணங்கி. 'திருவடி தொழுது' என்றும் பாடம்.

உசo. கழுவி - விளக்கி. 'நல்லடி விளக்கி' என்றும் பாடம்.

உசக:—உஅ - ம் காதை, ககசு.

உசஉ. பொழுதினில் - காலம்பெற.

உகூகூ-உசஉ:—உஅ-ம் காதை, ககச-ககஎ.

உசங. திரையல் - வெற்றிலை. பளிதம் - கருப்பூரம்.

உசச. வாய்வதாக - தப்பாது பலித்திடுக.

க - உச௫. மணிமேகலை, தேர்ந்து கடந்து வாயில் குறுகினள்புக்குக் கண்டு மகிழ்வுற்றுப் பள்ளிபுக்குப் பணிந்து சொல்லினளாதலின், அருந்தவன், 'நினைக் கண்டது என் நல்வினைப்பயன்கொல்' என்றுகூறி, 'காததல் நின்கடன்' என அருள, ஆயிழை வணங்கி ஏந்தி ஒங்கி இயங்கி வலங்கொண்டு இழிந்து தொழுது சென்றெய்தலும், கஞ்சுகனுபை போன், 'வந்து தோன்றினள்' என, மன்னனும்விரும்பி ஏததிச சென்று காட்ட நல்லாள் பொருந்தி வருத்துப் புனைந்து ஏத்தி வைதது 'வருக' என, காணார்முதலியோரும் விலங்கின்றுருதியும மன்னுயி ரடங்கலும் வந்தீண்டி ஏத்திச செல்லுங்காலையில் தாயர்தம்முடன் அறவணவடிகளும் நண்ணினர் சேறலும் மணிமேகலை வணங்கி விரும்பிக் கழுவி ஏற்றி ஏந்திப் படைத்து விட்டு இறைஞ்சினளென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்தொன்பதாவது

தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை.

[இருபத்தொன்பதாவது மணிமேகலை, காஞ்சிமாநகர்க்கட்சென்றபின்னர் அறவணரடிகளும் தாயருஞ்செல்ல அவரைக்கண்டு இறைஞ்சித் தருமங்கேட்ட பாட்டு.]

இறைஞ்சிய விளங்கொடி தன்னை வாழ்த்தி
யறந்திகழ் நாவி னறவண னுரைப்போன்
வென்வேற் கிள்ளிக்கு நாகநா டாள்வோன்
றன்மகள் பீலி வளைதான் பயந்த
புனிற்றிளங் குழவியைத் தீவகம் பொருந்தித்
தனிக்கலக் கம்பளச் செட்டிகைத் தரலும்
வணங்கிக் கொண்டவன் வங்க மேற்றிக்
கொணர்ந்திடு மந்நாட் கூரிரு ளியாமத்
தடைகரைக் கணித்தா வம்பி கெடுதலு
மரக்கலங் கெடுத்தோன் மைந்தனைக் காணா
தரசற் குணர்த்தலு மவனயர் வுற்று
விரைவனன் றேடி விழாக்கோண் மறப்பத்
தன்விழாத் தவிர்தலின் வானவர் தலைவ
னின்னுயிர்த் தந்தை நெடுங்குலத் துதித்த
மன்னுயிர் முதல்வன் மகர வேலையுள்

௧. இளங்கொடிதன்னை-மணிமேகலையை.

௩. வென் - வென்றி. கிள்ளி - நெடுமுடிக்கிள்ளி. நாகநாடாள்வோன - வளைவணன்.

௪. மகளாகிய பீலிவளை. பயநத - பெறற.

௫. குழவியை - குழந்தையை. தீவகம் - மணிபல்லவம்.

௬. தனிக்கலம் - ஒற்றைக்கப்பல்.

௫-௬. பீலிவளை தான் கிள்ளிக்குப் பயநதகுழவியைத தீவகததைப்பொருந்திக கமபளச்செட்டியின்கையில் தரலும்.

௭. அவன் - கமபளச்செட்டி.

௮. கூரிருள்யாமத்து - மிக்க இருளையுடைய இடையிரவில்.

௯. அணித்தா - சமீபமாக. அம்பி - கப்பல்.

௰. கெடுத்தோன் - கம்பளச்செட்டி. மைந்தனை - குழந்தையை.

௧௧. அரசற்கு - நெடுமுடிக்கிள்ளிக்கு. அயர்வுற்று - வருந்தி.

௧௨. விளைவனன் - விளைபவனாகி. தேடி - குழந்தையைததேடுதலால். விழாக்கோள் - இநதிரவிழாககொள்ளுதலை.

௧௩. வானவர்தலைவன் - இந்திரன்.

௧௪. நின்னுயிர்த்தநதை - கோவலனை.

௧௫. மன்னுயிர்முதல்வனென்றா, அருளறம்பூண்டோனாதலின்.

முன்னிய வங்க முங்கிக் கேடுறப்
பொன்னி னாசி பசுங்கம் பளத்துத்
துன்னிய தென்னத் தொடுகட லுழந்துழி
யெழுநா ளெல்லை யிடுக்கண்வந் தெய்தா
வழுவாச் சீலம் வாய்மையிற் கொண்ட
பான்மையிற் றனாது பாண்டு கம்பளந்
தானடுக் குற்ற தன்மை நோக்கி
யாதி முதல்வன் போதி மூலத்து
நாத னாவோ னளிநீர்ப் பரப்பி
னெவ்வமுற் றூன்றன தெவ்வந் தீரெனப்
பௌவத் தெடுத்துப் பாரமிதை முற்றவு

கசு. முங்கி - முழுகி; 'முருங்கி' என்றும் பாடம்.

கஎ. ஊசி வணிகனுக்கும், பசுங்கம்பளம் கடலுக்குமுவமம்.

கஅ. உழந்துழி - வருந்தி நீந்தியபொழுது.

கரு - ககூ. எழுநாளெல்லே உயிர்முதல்வன் தொடுகடலுழந்துழியென்க; "நண்ணு வழியின்றி நாள்சில நீந்த" என்ருர் சிலப்பதிகாரத்துள்; அடைக்கலக்காதை, கூக. 'எழுநாள்' என்பதைப் பின்வரும் 'கொண்ட என்பதனேடுகூட்டினும் பொருந்தும்'—உஅ - ம் காதை, கஉகூ-கங௦.

உ௦. சீலத்தை நால்வகைவாய்மையுடன்கொண்ட.

உக. பாண்டுகம்பளம- வெள்ளைக்கம்பளம்.

உக - உஉ. (இந்திரன்) பாண்டுகம்பளம் நடுக்குற்ற தன்மையைநோக்கி.

உங - உச. ஆதிமுதல்வனுகிய நாதனுகற்பாலோன்; என்றது முறகூறியவணிகனே; இங்ஙனம் புததனுகற்பாலோனைப் போதிசத்துவரெனபர். நளி பெருமை.

உச - உரு. நாதனுவோன் கடலில் துன்பமுற்ருன்; அவனது துன்பததைத் தீர்ப்பாயென்று மணிமேகலாதெய்வததிற்கு இந்திரன்சொல்ல.

உசு. பாரமிதை-தானம், சீலம், க்ஷமை, வீரியம், தியானம், பிரஜ்ஞை, உபாயம், தயை, பலம், ஞானம் என்னும் பதது மாம். இதனே, "தானஞ் சீல மேபொறை தகக தாய வீரிய, மூனமிற்றி யான மே யுணாச்சி யோடு பாய'மு, மான மில்லருளினே வைத்த லேவ விமையு, ஞான மீரைம் பாரமிதை நாடுங் காலி வைக ளும்" என்னும் நீலகேசி மொக்கலவாதச் சருக்கச் செய்யுளாலுணர்க; இப்பத்தும் பூரித்தல் தசபாரமிதையெனப்படும்; இப்பெயா பாரமெனவும் வழஙகும்; "இன் பஞ்சார் பெரும்பார மீரைந்து முடனிறைநது, நன்கன நிலைபெற்ற நாதன" (சிவஞானசித்தியார் பரபக்ஷம, "அழித திடு மராகம்" என்னுந திருவிருததததிற்கு ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாசரெழுதிய உரையிற்காணப்பட்ட உதாரணச்செயயுள்) எனவும், "தானமே முதலாகத் தசபார நிறைத்தருளி, யூனமொன் றில்லாமையொழிவினறி யியற்றினேயே." (வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கக - ம் கலித்துறையுதாரணம) எனவும வருதலகாண்க. இப்பததும் உயிருறுப்புப்பொருளோச்சிவகையான் முப்பதாமென்பா, "அருணெறியாற் பாரமிதை யாறைந்துமுடனடக்கிப், பொருணமுழுதும போதிநிழ னன்குணாந்த முனிவரனற, னருண்மொழியா னல்வாய்மை யறிந்தவரோ பிறப்பறுப்பார், மருணெறியாற் பிறனூலு மயக்கறுக்கு மாறுளதோ." என்பது போதத்தசித்தாந்தத்தொகை. பாரமிதையென்பதற்குக் கரையையடைநததென்றுபொருள். ஈண்டுக்கூறிய தானமுதலியபத்தும நிரம்பப்பெற்றவனுனமையின், புததன் தசபலனெனறுவழங்கப்படுவன். இப்பத்தினுள், தானபாரமிதையை விளஙகக்கூறித தானபாரமிதையெனறு பெயாபெற்றுள்ள ஒரு வடநூலிதப்பரு

உகூ.—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை.

மறவா சாளவு மறவாழி யுருட்டவும்
பிறவிதோ றுதவும் பெற்றிய ளென்றே
சாரண ரறிந்தோர் காரணங் கூற
வந்த வுதவிக் காங்கவள் பெயரைத்
தந்தையிட் டனனிணைத் தையனின் றறவியு
மன்றே கனவி னனவென வறைந்த
மென்பூ மேனிமணி மேகலா தெய்வ
மென்பவட் கொப்ப வவனிடு சாபத்து
நகர்கடல் கொள்ளநின் றுயரும் யானும
பகருநின் பொருட்டா லிப்பதிப் படர்ந்தன
மென்றலு மறவணன் றாளிணை யிறைஞ்சிப்
பொன்றிகழ் புத்த பீடிகை போற்றுந்
தீவ திலகையு மித்திறஞ் செப்பின
ளாதலி னன்ன வணிநகர் மருங்கே
வேற்றுருக் கொண்டு வெவவே றுரைக்கு
நூற்றுறைச் சமய நுண்பொருள் கேட்டே
யவ்வுரு வென்ன வைவகைச சமயமுஞ்
செவ்வி தன்மையிற் சிந்தையின் வைத்திலே
னடிகண் மெய்ப்பொரு ளருளுக வென்ன

கத தெரிகின்றது; இது ஸ்ரீ ஹர்ஷகவி செய்த ஸம்ஸ்கிருதநைஷதம், ௫ - ம் ஸா கததுள்ள ௧௧ - வது சுலோகததாலும் அதற்கு ஸ்ரீ மல்லிநாதஸூரிசெய்த வியாகியானததாலுமுணரப்படும். முற்றவும்- பூரிக்கவும்.

௧௪ - ௨௯:—௨௧ - ம் காதை, ௧௮௧ - ௧௮௨.

௨௭. அறவாழி - தருமசக்கரம்.

௨௬ - ௨௮. எடுத்துப்பிறவிதோறும் உதவும்பெற்றியள்.

௨௮ - ௨௯. பெற்றியளென்றுகூற.

௩0. அந்தவுதவிக்கு-மேறகூறிய வணிகனைககரையேற்றிய அவ்வுபகாரத்தைத் தான மறவாதிருத்தலைப் புலப்படுததற் பொருட்டு.

௩௧. தந்தை - கோவலன். நினை நினக்கு. துறவியும் - துறததலையும்.

௧௪ - ௩௧:—சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை. ௨௮ - ௩௭.

௩0 - ௩௩:—௭ - ம் காதை, ௩௩-௩௮.

௩௪. என்பவட்கொப்பவென்றதனல், மணிமேகலாதெய்வம் சாபமிட்டமை பெறப்பட்டது. 'என்பவட்குரைப்ப வவளிடுசாபத்து' என்றும் பாடம்.

௩௫. நகர் - காவிரிப்பூமபட்டினம்.

௧௩-௩௫. தன்விழாதசவிர்தவின், மணிமேகலாதெய்வத்திற்கொப்ப வானவர்தலைவனுகிய அவன் இட்டசாபத்தால் நகரைக கடல்கொள்ளவென்க.

௩ - ௩௫·—௨௪-ம்காதை, ௨௯-௬௯.

௩௬. பதி - காஞ்சிநகரம்.

௩௫ - ௩௬·—௨௮ - ம் காதை, ௧௫௧ - ௧௫௪.

௩௭. என்றலும் - என்று அறவணவடிகள் கூறலும்.

௩௮ - ௩௯. புத்தபீடிகைபோற்றும் தீவதிலகை·—௧௧ - ம காதை, ௨௭ ௨௯.

௩ - ௩௯:—௨௫-ம்காதை, ௧௭௭-௨௧௩.

௪0. நகா - வஞ்சிநகரம்.

௪௨. சமயம - அளவைவாதமுதல் பூதவாதமிறுதியாகிய சமயஙகள்.

௪௪. செவ்வித - பன்மையொருமை மயக்கம்.

௪௫. அடிகள் - விளி. என்ன - என்று மணிமேகலைகேட்ப.

நொடிகுவெ னங்காய் நுண்ணிதிற் கேணி
யாதி சினேந்திர னளவை யிரண்டே
யேதமில் பிரத்தியங் கருத்தள வென்னச்
சுட்டுணர் வைப்பிரத் தியக்க மெனச்சொலி

விட்டனர் நாம சாதிகுணக் கிரியைகண்
மற்றவை யனுமா னததுமடை யும்மெனக்
காரண காரிய சாமா னியக்கருத
தோரிற் பிழைக்கையு முண்டுபிழை யாதது
கனலிற் புகைபோற் காரியக் கருத்தே
யேனை யளவைக ளெல்லாங் கருத்தினி
லான முறைமையி னனுமான மாமபிற
பக்க மேதுத் திட்டாந்த முபநய
நிகமன மென்ன வைந்துள வவற்றிற்
பக்க மிம்மலை நெருப்புடைத் தென்றல்
புகையுடைத் தாதலா லெனல்பொருந் தேது

சசு. நொடிகுவென் - சொல்லுவேன்; 'நொடிகுவென்' என்பதுமுதலியன அறவணவடிகளுடைய வார்த்தை.

சஎ. சினேந்திரன் - புத்தன்.

சஅ. ஏதம் - குற்றம். பிரத்தியம்-பிரத்தியக்ஷம்:—உஎ - ம காதை, அகூ. கருத்தளவு - அனுமானப்பிரமாணம்.

சஎ - சஅ. என்ன இரண்டேயெனக.

இவ்வடிமுதலியவற்ருல் இக்காதையிற் கூறப்பட்டுள்ள பிரத்தியக்ஷம் அனு

மானமென்னும இரண்டளவை யிலக்கணங்களும் அவற்றின் பாகுபாடுகளும் இன்ன நூலின் கருததைத தழுவிவந்தனவென்று விளங்காமையாலும், தமிழிலுள்ள தருக்க சங்கிரகம் அன்னம்பட்டீய முதலியவற்றிலும், சிவஞானசித்தியார் சுபக்கத்துள்ள அளவையிலக்கணத்திற்குப் பலரெழுதிய உரைகளிலும் வந்துள்ள குறியீடுமுதலிய வைகள் வேறுமுறையாக இருத்தலாலும், இயன்றவளவு விசாரித்தும் இந்தமுறை யுள்ள பழைய நூலகள் இக்காலதது வழங்கவில்லையென்று, வடமொழித் தருககநூல் கள் பலவறறிலும் மிக்க பாண்டித்தியமுள்ளவரும இப்பொழுது கும்பகோணததில வசிப்பவருமாகிய குறிச்சி ஸ்ரீமான் உ-வே. ரங்காசாரியரவர்கள்முதலிய மஹா வித்துவானகள பலரும் சொல்லிவிட்டமையாலும், இவற்றைப்பற்றி இலங்கையி லுள்ள வித்தியோதயபாடசாலைததலைவரும் பௌத்தமதாசாரியருமாகிய ஸ்ரீ ஸுமங்களரை விசாரிக்கும்படிசெய்ததற்கு அவர் பிரத்தியக்ஷம் அனுமேயம் ஸ்ரோத்தேய மெனப் பிரமாணம் மூன்றுவகைப்படுமென்றும் அவற்றுட் பிரத்தியக்ஷத்தினிலக் கணம் அங்கோத்தரநிகாயமென்னு நூலிலுள்ள காலாமசூத்திரததிலும் மத்தியமநிகா யமென்னு நூலிலுள்ள மஹாஹஸ்திபதோபமசூத்திரத்திலும் அனுமேயத்தினிலக் கணம் மேற்கூறிய நூல்களிலுள்ள அனுமானசூததிரங்களிலும் ஸ்ரோததேயததினிலக் கணம் மேற்கூறிய நூலிலுள்ள மஹாவிஹ்மநாதசூத்திரததிலுங் கூறப்பட்டுள்ளன வென்றுமட்டுந் தெரிவிததமையாலும், அந்நூல்களும் அவற்றைப்புலப்படுத்துவோ ரும் இஙகேகிடையாமையாலும், அவைகள் கிடைக்குமாயிற் பின்பு பார்ததுக் கொள்ளலாமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டமையின், இந்தப்பாகததிற்குக் குறிப்புரை எழுதப்படவில்லை; ஆயினும் மேற்கூறிய விததுவான்களுடைய முன்னிலையிற் பல முறை ஆராய்ச்சிசெய்து ஏட்டில் இருநதவாறே மூலமாததிரம் பதிப்பிககப்பட்டது.

உ௯.—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை.

உஅ௭

வகையமை யடுக்கலை போற்றிட் டாங்க
முடங்கய மலையும் புகையுடைத் தென்ற
லிகமனம் புகையுடைச் சேரெருப் புடைத்தென

னெருப்புடைத் தல்லாதி யாதொன் றதுபுகைப்
பொருத்த மின்று புனல்போ லென்றன்
மேவிய பக்கத்து மீட்சி மொழியாய்
வைதன் மியதிட் டாந்த மாகுந்
தூய காரிய வேதுச் சுபாவ
மாயிற் சத்த மநித்த மென்றல்
பக்கம் பண்ணப் படுத லாலெனல்
பக்க தன்ம வசன மாகும்
யாதொன்று யாதொன்று பண்ணப் படுவ
தநித்தங் கடம்போ லென்றல் சபக்கத்
தொடர்ச்சி யாதொன் றநித்தமல் லாதது
பண்ணப் படாததா காசம் போலெனல்
விபக்கத் தொடர்ச்சி மீட்சிமொழி யென்க
வதன்னு வயத்திற் பிரமாண மாவ
திவ்வெள் ளிடைக்கட் குடமிலை யென்றல்
செவ்விய பக்கந் தோன்றா மையிலெனல்
பக்க தன்ம வசன மாகு
மின்மையிற் கண்டில முயற்கோ டென்ற
லந்நெறிச் சபக்கம் யாதொன் றுண்டது
தோற்றா வடக்குங் கைநெல்லி போலென
லேற்ற விபக்கத் துரையென லாகு
மிவ்வகை யேதுப் பொருள்சா திப்பன
வென்னைகா ரியம்புகை சாதித்த தென்னிற்
புகையுள விடத்து நெருப்புண் டென்னு
மன்னுவயத் தானு நெருப்பிலா விடத்துப்
புகையில்லை யென்னும் வெதிரேகத் தானும

புகைநெ ருப்பைச் சாதித்த தென்னி
னேரிய புகையி னிகழ்ந்துண் டான
வூர்த்தச் சாமங் கௌடிலச் சாமம்
வாய்த்த நெருப்பின்வரு காரிய மாதலின்
மேனோக் கிக்கறுத் திருப்பபுகைத திருப்ப
தாமே நெருப்பைச் சாதிக்க வேண்டு
மன்னு வயஞ்சா திக்கின் முன்னுங்

கழுதை யையுங் கணிகை யையுந்
தம்பி லொருகா லத்தோ ரிடத்தே
யன்னு வயங்கண் டான்பிற் காலத்துக்
கழுதையைக் கண்ட விடத்தே கணிகையை
யனுமிக்க வேண்டு மதுகூ டாநெருப்
பிலாவிடத் துப்புகை யிலையென னோரத்
திருத்தகு வெதிரேகஞ் சாதிக்கு மென்னி
னுய்வா லில்லாக் கழுதையின் பிடரி
னரிவா லுமிலையாக் காணப் பட்ட
வதனையே கொண்டு பிறிதோ ரிடத்து
நரிவாலி னானாய் வாலையனு மித்த
லரிதா மதனா லதுவு மாகா
தொட்டிய வுபநய நிகமன மிரண்டுந்
திட்டாந் தத்தி லேசென் றடங்கும
பக்க மேதுத் திட்டாந் தங்க

ளொக்க நல்லவுந் தீயவு மூளவதில்
வெளிப்பட் டுள்ள தன்மி யிணையும்
வெளிப்பட் டுளசாத் தியதன் மத்திறம்

௧௪௫ பிறிதில் வேறும் வேறுபாட் டிணையுந்
தன்கட் சார்த்திய நயத்தருத லுடையது
நன்கென் பக்கமென நாட்டுக வதுதான்
சத்த மநித்த நித்தமென் றொன்றைப்
பற்றி நாட்டப் படுவது தன்மி

௧௫௦ சத்தஞ் சாத்திய தன்ம மாவது
நித்தா நித்த நிகழுநல் லேது
மூன்றாய்த் தோன்று மொழிந்த பக்கத்
தான்றி நிற்றலுஞ சபக்கத்துண் டாதலும்
விபக்கத் தின்றியே விடுதலுஞ் சபக்கஞ்

௧௫௫ சாதிக றிற்பொரு டன்னாற் பக்கத்
தோதிய பொதுவகை யொன்றி யிருத்தல்
சத்த வநித்தஞ் சாத்திய மாயி
னொத்த வநித்தங் கடாதி போலெனல்
விபக்கம் விளம்பில் யாதொன் றியாதொன்

௧௬௦ றநித்தமல் லாதது பண்ணப் படாத
தாஅ காசம் போலென் றாகும்
பண்ணப் படுதலுஞ் செயலிடைத் தோன்றலு

உ௯.—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை

நண்ணிய பக்கஞ் சபக்கத் திலுமாய்
விபக்கத் தின்றி யநித்தத் திலுக்கு
கஙரு மிகத்தகு மேதுவாய் விளங்கிற் றென்க
வேதமி றிட்டாந் தமமிரு வகைய
சாதன் மியமவை தன்மி யம்மெனச்
சாதன் மியமெனப படுவது தானே
யநித்தங் கடாதி யனுவயத் தென்கை
கச௦ வைதன் மியதிட் டாந்தஞ சாதகிய
மெய்தா விடத்தி லேறுவு மின்மை
யித்திற நல்ல சாதனத் தொத்தன
தீய பககமுந் தீய வேதுவுந்
தீய வெடுத்துக காட்டு மாவன
கசரு பககப் போலியு மேதுப் போலியுந
திட்டாந் தப்போ லியுமா மிவற்றுட்
பக்கப் போலி யொன்பது வகைப்படும
பிரத்தி யக்க விருதத பனுமான
விருத்தஞ் சுவசன விருதத முலோக
கரு௦ விருத்த மாகம விருத்த மப்பிர
சித்த விசேடண மப்பிர சிதத
விசேடிய மபபிர சிதத வுபய
மப்பிர சித்த சம்பாத தமமென
வெண்ணிய விவற்றுட் பிரத்தியக்க விருத்தம கருரு கண்ணிய
காட்சி மாறுகொள லாகுஞ
சத்தஞ் செவிகருப புலனன் றென்றன்
மற்றனு மான விருத்த மாவது

கருத்தள வையமா றுகக் கூற
லநித்திய கடத்தை நித்திய மென்றல
சுவசன விருத்தந்தன் சொன்மாறி யியம்ப
லென்றாய் மலடி யென்றே யியம்ப
வுலக விருத்த முலகின்மா றுமுரை
யிலகுமதி சந்திர னல்ல வென்ற
லாகம விருத்தந்தன் னூன்மா றுரைத
லநித்த வாதியா யுள்ளவை சேடிக
னநித்தி யத்தைநித் தியமென றுவர,
லப்பிர சித்த விசேடண மாவது
தத்தமெதி ரிக்குப் பாகநியாத தெரியாமை

பௌத்தன் மாறாய் நின்றசாங் கியனைக்
குறித்துச் சத்தம் விநாசி யென்றா
லவனவி நாச வாதி யாதலிற்
சாத்திய விநாசமப் பிரசித்த மாகு
மப்பிர சித்த விசேடிய மாவ
தெதிரிக்குத் தன்மி பிரசித்த மின்றி
யிருத்தல் சாங்கியன் மாறாய் நின்ற
பௌத்தனைக் குறித்தான் மாச்சை தனியவா
னென்றா லவன நான்ம வாதி
யாதலிற் றன்மி யப்பிர சித்த
மப்பிர சித்த வுபய மாவது

கஅ0 மாறு ஞேற்குத் தன்மி சாத்திய
மேரூ தப்பிர சித்தமா யிருத்தல்
பகர்வை சேடிகன் பௌத்தனைக் குறித்துச்
சுகமுத வியதொகைப் பொருட்குக காரண
மான்மா வென்றுற் சுகமுமான் மாவுங்
கஅரு தாமிசை யாமையி லப்பிரசித் தோடய
மபபிர சித்த சம்பந்த மாவ
தெதிரிக் கிசைந்த பொருள்சா திதகன்
மாறும பௌத்தற்குச் சத்த வநித்தங்
கூறி லவன்கொள் கையஃ தாகலில்
கசுO வேறுசா திக்க வேண்டா தாகு
மேதுப் போலி யோதின்மூன் றுகு
மசித்த மநைகாந் திகம்விருத் தமமென
வுபயா சித்த மன்னியதா சித்தஞ்
சிதகா சித்த மாசிரயா சித்த
கசுரு மெனநான் கசித்த முபயா சித்தளு
சாதன வேது விருவாக்கு மினறிச
சதத மநித்தங் கட்புலத் தென்ற
லன்னியதா சிதத மாறுய் நின்றுற்
குன்னிய வேது வன்று மொழிதல
உOO சததளு செயலுற லநித்த மென்னிற்
சித்த வெளிப்பா டல்லது செயலுற
லுய்த்த சாங்கி யனுக்க சித்த
மாகுளு சித்தா சித்த மாவ
தேதுச சநுகய மாய்ச்சா தித்த

லாவி பனியென வையுறு நின்றே
தூய புகைநெருப் புண்டெனத் துணித
லாசிரயா சித்த மாறு னவனுக்
கேற்ற தன்மி யின்மை காட்டுத
லாகாசம், சத்த குணத்தாற் பொருளா மென்னி
னுகா சமபொரு ளலலவென் பாற்குத்
தன்மி யசித்த மனைகாந் திகமுஞ்
சாதா ரணமசா தாரணஞ் சபக்கைக
தேச விருத்தி விபகக வியாபி
விபகைகக தேச விருத்தி சபக்க
வியாபி யுபயைக தேச விருத்தி
விருத்த வியபி சாரியென் றுறு
சாதா ரணஞ்சபக்க விபககத் துக்கு
மேதுப் பொதுவா யிருத்தல் சத்த
மநித்த மறியப படுதலி னென்று
லறியப் படுதனித தாநித்த மிரண்டுக்குரு
செறியுங் கடம்போ லநிதத்த தறிவோ
வாகாசம் போல நித்தத் தறிவோ
வென்ன லசாதா ரணமா வதுதா
னுன்னிய பக்கத் துண்டா மேதுச்
சபக்க விபக்கந் தமமிலின் றுதல
சதத நித்தங் கேட்கப படுதலி

னென்னிற் கேட்கப் படலெனு மேதுப்
பக்கத் துள்ள தாயி னல்லது
சபக்க விபக்கத்து மீட்சித் தாதலிற்
சங்கய மெய்தி யநேகாந் திகமாஞ்
சபக்கைக தேச விருத்தி விபக்க
வியாபி யாவ தேதுச பக்கத
தோரிடத் தெய்தி விபக்கத் தெங்கு
முண்டாத லாகுஞ் சத்தஞ் செயலிடைத்
தோன்றா தாகு மநித்த மாகலி
னென்று லநித்த மென்ற வேதுச
செயலிடைத் தோன்று மைக்குச பக்க
மின்னிலு மாகா சத்தினு மின்னி
னிகழ்ந்தா காசத்திற் காணா தாகலி
னநித்தக் கடாதியி னைதலிற் கடம்போ

லழிந்து செயலிற் றோன்றுமோ மின்போ
லழிந்து செயலிற் றோன்று தோவெனல
விபக்கைக தேச விருத்தி சபக்க
வியாபி யாவ தேது விபக்கத்
தோரிடத் துற்றுச் சபக்கத் தொத்தியறல
சத்தஞ் செயலிடைத் தோன்று மநித்த
மாதலி னென்னி னநித்த வேதுச்
செயலி டைத்தோன் றற்கு விபக்க

வாகா யத்தினு மின்னினு மின்னி
உ௫0 னிகழ்ந்தா காசத துக்கா ஞது
சபககக் கடாதிக டம்மி லெங்குமா
யேகாந்த மல்ல மினபோ·லநிததமாய்ச்
செயலி டைத்தோன் ருதோ கடம்போ
லநிகதமாய்ச செயலிடைத் தோன்று மோவென
உ௫௫ லுபயைக தேச விருத்தி யேதுச
சபகசுத தினுமவிபக கததினு மாகி
யோர்தே சததுவர்த் தித்தல் சத்த
நிதத மமூர்தத மாதலி னென்னி
னமூர்தத வேது நிததத தினுக்குச்
உ௬0 சபக்கவா காச பரமா ணுககளி
ஞகா சத்து நிகழ்ந்து மூர்த்தமாம்
பரமா ணுவினிக மூமை யானும்
விபகக மான கடசுகா திகளிற
சுகதது நிகழ்ந்து கடதொழிந் தமையினு
உ௬௫ மேகதே சதது நிகழ்வதே காந்தமன்
றமூர்தத மாகா சமபோ லநித்தமோ
வமூர்தத சுகம்போ லநித்த மோவெனல்
விருதத வியபிசாரி திருந்தா வேதுவாய்
விருதத வேதுவிற் குமமிடங் கொடுத்தல
உஎ0 சதத மநித்தஞ் செயலிடைத் தோன்றலி
ஞெதத தெனினச் செயலிடைத் தோனறற்குச
சபககமா யுள்ள கடாதி நிற்கச்
சதத நித்தங் கேட்கப் படுதலிற்

சத்தத் துவமபோ லெனச்சாற் றிடுத
விரண்டினுஞ் சங்கயமா யேகாந்த மல்ல
விருத்தர் தன்னைத் திருத்தக விளம்பிற

உகூ.—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை. உகூக.

றன்மச் சொரூப விபரீத சாதனந்
தன்ம விசேட விபரீத சாதனந்
தன்மிச் சொரூப விபரீத சாதனந்
தன்மி விசேட விபரீத சாதன
மென்ன நான்கு வகைய தாகுமத
தன்மச் சொரூப விபரீத சாதனஞ்
சொன்ன வேதுவிற் சாத்திய தன்மத்
துருவங் கெடுதல் சத்த நித்தம்
பண்ணப் படுதலி னென்றாற் பண்ணப்
படுவ தநித்தமா தலிற்பண்ணப் பட்ட
வேதுச் சாத்திய தன்மநித் தத்தைவிட்
டநித்தஞ் சாதித்த லான்விப ரீதந்
தன்ம விசேட விபரீத சாதனஞ்
சொன்ன வேதுச் சாத்திய தன்மந்
தன்னிடை விசேடங் கெடச்சா தித்தல்
கண்முதத லோர்க்கு மிந்திரி யத்த
வெண்ணிற் பரார்த்தந் தொக்குநிற் றலினாற்
சயன சனங்கள் போல வென்றாற்

றொக்கு நிற்றலி னென்கின்ற வேதுச்
சயனு சனத்தின் பாரர்த்தம் போலக
கண்முத லிந்தியங் களையும பாரார்த்தத்திற் சாதிததுச
சயனு சனவா னைப்போ லாகிக
கண்முத லிந்தியத துக்கும பானுய்ச
சாதிக கிறநிர வயவமா யுள்ள
வான்மா வைசசா வயவ மாகச
சாதித துச்சாத் தியதன் மததின்
விசேடங கெடுதத லின்விப ரீதந்
தன்மிச சொரூப விபரீத சாதனந்
தன்மி யுடைய சொருபமாத திரததினை
யேதுத் தானே விபரீதப் படுத்தல
பாவந் திரவியங் கன்ம மன்று
குணமு மன்றெத திரவிய மாமெக்
குணகன் மததுண் மையினவே றுதலா,
சாமா னியவிசே டமபோ லென்றுற
பொருளுங் குணமுங கருமமு மொனறய
நின்றவற் றினனிடை யுண்மையே றுதலா லென்று

காட்டப் பட்ட வேது மூன்றினுடை
யுண்மை யேதுப் படுததும பொதுவா
மூண்மை சாத்தியத் திலலா மையினுந்
திட்டாந் தத்திற் சாமானிய விசேடம

போக்கிப் பிறிதொன் றில்லாமை யானும
பாவ மென்று பகர்ந்த தன்மியினை
யபாவ மாக்குத லானவிப ரீதந்
தன்மி விசேட விபரீத சாதனந்
தன்மி விசேட வபாவஞ்சா திததன்
முன்னங் காட்டப் பட்ட வேதுவே
பாவமா கின்றது கருத்தா வுடைய
கிரியையுங் குணமுமா மதனை விபரீத
மாக்கிய தாதலாற் றன்மி விசேடங்
கெடுத்தது தீய வெடுத்துக்காட் டாவன
தாமே திருட்டாந்த வாபா சங்க
டிருட்டாந் தம்மிரு வகைபபடு மென்றுமுற்
கூறப் பட்டன விங்க வற்றுட்
சாதன் மியதிருட் டாந்தவா பாச
மோதி லைந்து வகையுள தாகுஞ்
சாதன தன்ம விகலமுஞ் சாததிய
தன்ம விகலமு முபய தன்ம
விகலமு மநன்னு வயமவிப ரீதான்
னுவய மென்ன வைதன் மியதிருட்
டாந்த வாபா சமுமை வகைய
சாத்தி யாவி யாவி ருத்தி
சாத னுவி யாவி ருத்தி
யுபயா வியாவிருததி யவ்வெதி ரேகம்
விபரீத வெதிரேக மென்ன விவற்றுட்

சாதன தன்ம விகல மாவது
திருட்டாந் தத்திற சாதனங் குறைவது
சத்த நித்த மமூர்த்த மாதலான்
யாதொன்றி யாதொன் றமூர்த்தமது நித்த
௩௪௫ மாத லாற்காண் புற்றது பரமா
ணுவிலெனிற் றிருட்டாந் தப்பர மாணு
நித்தந் தோடு மூர்த்த மாதலாற்
சாத்திய தன்ம நித்தத்துவ நிரமயிச்

௨௬—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை.

௨௬

சாதன தன்மவமூர்த் தத்துவங் குறையுஞ்
௩௫0 சாத்திய தன்ம விகல மாவது
காட்டப் பட்ட திருட்டாந் தத்திற்
சாத்திய தன்மங் குறைவு படுதல்
சத்த நித்த மமூர்தத மாதலால்
யாதொன்றி யாதொன் றமூர்த்தமது நித்தம்
௩௫௫ புத்தி போலென் றுற்றிருட் டாந்த
மாகக் காட்டப் பட்ட புதநி
யமூர்த்த மாகி நின்றே யநிதத

மாத லாறசா தனவமூாத ததது வ
நிரம்பிச் சாததிய நிதநததுவ குறைய
௯௪௦ முபய தன்ம விகல மாவது
காட்டப் பட்ட திருட்டாந தததிலே
சாத்திய சாதன மிரண்டுங் குறைத
லன்றியு மதுதான் சன்னு மசன்னு
மென்றிரு வகையா மிவற்றுட்சன் னுவுள
௯௪௫ வுபய தனம விகல மாவ
துள்ள பொருடகட சாத்திய சாதனங்
கொள்ளு மிரண்டுங் குறையக் காட்டுதல
சத்த நிதத மமூர்தத மாதலான்
யாதொன் றியாதொன் றமூர்த்தமது நித்தங்
௯௫௦ கடம்போ லெனிறறிருட டாநத மாகக
காட்டப் பட்டகடாந நாலுண் டாகிச
சாத்திய மாயுள நிதநத துவமுஞ
சாதன மாயுள வமூாத நத துவமுங் குறைய
மசன்னு யுள்ள வுபயதனம விகல
௯௫௫ மில்லாப் பொருடகட சாததிய சாதன
மென்னு மிரணடுங் குறையக காடடுதல்
சத்த மநித்த மூர்தத மாதலான்
யாதொன்றி யாதொனறு மூர்த்தம தநிதத
மாகாசம போலெனுந திருட்டாங் தத்துச
௯௬௦ சாத்திய தன்மமா யுள்ள வநிதநமுஞ்
சாதன தன்மமா யுள்ள மூர்த்தமு
மிரண்டுமா காசு மசதமென் பானுக்

கதன்க ணின்மை யானே குறையு
மூன்டோ பாலுக நாகாத நி,ந,ந

வழோத்த மாதலா லவனுக்குங் குறையு
மநன்னுவய மாவது சாதன சாததியந்
தம்மிற் கூட்டமாத் திரஞ்சொல் லாதே
யிரண்ட னுடைய வுண்மையைக் காட்டுதல்
சத்த மநித்தங் கிருத்த மாதலின்
யாதொன்று யாதொன்று கிருத்தம தநித்தமெனு
மன்னுவயஞ் சொல்லாது குடத்தின் கண்ணே
கிருத்த வநித்தங் காணப் பட்ட
வென்ற லன்னுவயந் தெரியா தாகும
விபரீதான் னுவயம் வியாபகத் துடைய
வன்னுவயத் தாலே வியாப்பியம் விதித்தல்
சதத மநிததங் கிருத்தத தாலெனின்
யாதொன்று யாதொன்று கிருத்த மநித்தமென
வியாப்பியத் தால்வியா பகத்தைக் கருதா
தியாதொன் றியாதொன் றநிததமது கிருத்தமென
வியாபகத தாலவியாப் பியததைக் கருதுத
லப்படிக் கருதின்வியா பகம்வியாப் பியத்தை
யின்றியு நிகழ்த லின்விப ரீத
மாம்வை தன்மிய திருடடாந தத்துச
சாததி யாவி யாவி ருததி

யாவது சாதன தன்ம மீண்டு
சாத்திய தன்ம மீளா தொழிதல்
சத்த நித்த மமூர்த்தத் தென்றல
யாதொன் றியாதொன்று நித்தமு மன்றது
வமூர்த்தமு மன்று பரமாணுப் போலெனின்
னப்படித் திட்டாந்த மாகக் காட்டப்
பட்டபர மாணு நித்தமாய் மூர்த்த
மாதலிற் சாதன வமூர்த்த மீண்டு
சாத்திய நித்த மீளா தொழிதல
சாத னவ்வி யாவி ருத்தி
யாவது சாத்திய தன்ம மீண்டு
சாதன தன்ம மீளா தொழிதல்
சத்த நித்த மமூர்த்தத் தென்றல
யாதொன் றியாதொன்று நித்த மன்றஃ
தமூர்த்தமு மன்று கன்மம் போல
வென்றல வைதன் மியதிருட் டாந்த

உக.—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை.

மாகக் காட்டப் பட்ட கன்ம
மமூர்த்தமாய் நின்றே யநித்த மாதலிற்
சாத்திய மான நித்திய மீண்டு
சாதன மான வமூர்த்த மீளா
துபயா வியாவிருத்தி காட்டப் பட்ட
வைதன் மியதிருட் டாந்தத்தி னின்று

சாதன சாதநியங்கண் மீளாமை யன்றியு
முண்மையி னுபயா வியாவி ருதநி
யின்மையி னுபயாவி யாவி ருதநி
சகூ0 யெனவிரு வகையுண் மையினுட யாவி
யாவி ருதநி யுள்ள பொருடகட

சாத்திய சாதன மீளா தடடி
வைதன் மியதிருட டாநதங காட்டல்
சதத நித்த மமூர்தத மாதவி
சகூரு னென்றுறகி யாதொன்றி யாதொன்று நித்தமன்
றமூர்ததமு மன்று காசமபோ லென்றல்
வைதன் மியதிருட டாநத மாகக்

காட்டப் பட்ட வாகா சமபொரு

ளென்பாற் காகாச நிததமு மமூர்ததமு
சச0 மாதலாற் சாத்திய நிததமுஞ் சாதனமா
வுள்ள வமூர்ததமு மிரண்டு மீண்டில

வின்மையி னுபயா வியாவிருதநி யாவது
சத்த மநித்த மூர்தத மாதலா
னென்ற விடதநி யாதொன் றியாதொன்
சசரு றநிததமூரத தமுமன் றுகா ரம் போலென
வைதன் மியதிருட டாநதங் காடடி

லாகா சமபொரு ளலவென் பானுக
காகாசந் தானே யுண்மையின் மையினூற்
சாத்திய வநித்தமுஞ சாதன மூர்ததமு
சரு0*மீடசியு மீளா மையுமிலே யாகு
மவ்வெதி ரேக மாவது சாததிய

மில்லா விடத்துச சாதன மின்மை
சொல்லாதே விடுத லாகுஞ சதத
நித்தம பண்ணப படாமையா லென்றல்
௪௫௫ யாதொன்றி யாதொன்று நிருத மன்று

* 'மீட்சியு மீனா மையு மாகுக்' என்னும் பாடம்.

பண்ணப் படுவ தல்லா ததுவு
மன்றெனு மிவ்வெதி ரேகந் தெரியச்
சொல்லாது குடத்தின் கண்ணே பண்ணப்
படுதலு மநித்தமுங் கண்டே மாதலா
௪௬0 னென்னின் வெதிரே கநதெரி யாது
விபரீ தவெதி ரேக மாவது
பிரிவைத் தலைதடு மாறச சொல்லுதல
சத்த நித்த மூர்த்த மாதலி
னென்று லென்று நின்ற விடத்து

௪கூ௫ யாதோ ரிடத்து நித்தமு மிலலையவ
விடத்து மூர்த்தமு மில்லையெ ஞதே
யாதோ ரிடத்து மூர்த்தமு மில்லையவ்
விடத்து நிததமு மில்லை யென்ருல்
வெதிரேக மாறு கொள்ளுமெனக் கொள்க

௪எ0 நாட்டிய விப்படித் தீயசா தனததாற
காட்டு மனுமான வாபா சத்தின்
மெய்யும் பொய்யு மித்திற விதியா
லைய மின்றி யறிநதுகொ ளாய்நதென.

தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை முற்றிற்று.

முப்பதாவது

பவத்திறமறுகெனப்

பாவைநோற்றகாதை.

[முப்பதாவது பவத்திறமறுகேனப் பாவைநோற்ற பாட்டு.]

தானந தாங்கிச சீலந் தலைநின்று
போன பிறப்பிற புகுந்ததை யுணர்ந்தோள்
புதத தன்ம சஙக மென்னு

க:—கூ0 - ம் காதை, எ.ட. சீலம் - பஞ்சசீலம், அஷ்டாங்கசீலம், தசசீல மென மூன்று வகைப்படும். "ஐவகைச் சீலத் தமைதியுங் காட்டி" (-ம் காதை, ..) என்று முன்பு வந்திருத்தல் காண்க. அவற்றினியல்பை, இந்நூல் உக - ம் காதை, ..-ம் அடிக்குறிப்பிற் காண்க. மணிமேகலை பிக்குணியாதலின், அவற்றுள், தசசீலமே எண்டுக் கொள்ளற்பாலன. "எண்ணிகந்த காலங்க ளெம்பொருட்டான் மிகவுழன், றெண்ணிகந்த வுலகங்க ளிருடீர வொருங்குணாங், தெண்ணிகந்த தானமுஞ் சீலமு மிவையாக்கி, யெண்ணிகந்த குணத்தினு னெயபெருமா னல்லனே." (இது நீலகேசியுரையிற் கண்டது) என்றும், "தோடா ரிலங்கு மலர்கோதி வண்டு வரிபாட நீடு துணைசேர், வாடாத போதி நெறிநீழல் மேய வரதன் பயந்த வறநூல், கோடாத சீல விதமேவி வாய்மை குணனுக நாளு முயவவா, வீடாத வின்ப நெறிசேர்வா துன்ப வினைசோத ஞரு மிலரே" (இது, வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௩ - ம் கலித்துறையுரையிலுள்ள உதாரணச்செய்யுள்) என்றும் தானசீலங்கள் கூறப்பட்டு வருதல்காண்க.

உ. உணர்ந்தோள்-மணிமேகலை. பழம் பிறப்பில் நிகழ்ந்தவற்றை அறிதற்குரிய அறிவும் யோகவித்தியைப்போன்ற இருத்தியும் பக்குவிகளுக்கு எப்படியேனும் உண்டாகுமென்பது பௌத்தநூற்றுணிபு. இப்பழம்பிறப்புணர்ச்சியையும் இருத்தியையும் முறையே மணிபல்லவத்துள்ள புத்தபீடிகைக்காட்சியாலும் மணிமேகலாதெய்வத்தாலும் மணிமேகலையடைந்தாளென்று இந்நூலிலுள்ள கூ - ம் காதை, கO - ம் காதை கூறுதல் காண்க. மஹாபோதி விருக்ஷத்தினடியிலிருந்த பொழுது ஸித்தார்த்தனுக்கு முற்பிறப்புகளில் நிகழ்ந்தசெய்திகள் மனத்திற்றோற்றியபின்னரே ஸத்தியசதுஷ்டய ஞானம் தோற்றியதென்று புத்தசரித்திரங் கூறும்.

௩. புத்த மென்னும் - புத்தனும் தருமமும் சங்கமுமென்கிற, **புத்தன்** - ஸர்வஜ்ஞன், பாலீபாஷையிலுள்ளதாகிய மகாவர்க்க மென்னும் நூலிலுள்ள மகாகண்டகமென்னும்பாகத்திலும், மத்தியமநிகாயத்துள்ள ஆரியபரியேஷணஸூத்திரத்திலும், தீக்கநிகாயத்துள்ள மகாபரிநிர்வாணஸூத்திரத்திலும், மஹாபதானஸூத்திரத்திலும் புத்தசரிதங் கூறப்பட்டுள்ளதென்பர். **தருமம்** - அவன்கூறிய அருளறங்கள் அவை, அபிதருமம், ஸூத்திரதருமம், வினயதருமமென மூன்று வகைப்படுமென்றும், அவற்றுள் அபிதருமவகைகள் அபிதர்மார்த்தஸங்கிரகமென்னுநூலிலும், ஸூத்திரதாமவகைகள் ஸாரஸங்கிரகமென்னு நூலிலும், வினயதாமவகைகள் பிராதிமுக்தகவினயவினி

முத்திற மணியை மும்மையின் வணங்கிச்
சரணு கதியாய்ச் சரண்சென் றடைந்தபின்
மாணுத் திருவற மூர்த்தியை மொழிவோ
னறிவு வறிதா யுயிர்நிறை காலத்து
முடிதயங் கமரர் முறைமுறை யிரப்பத்
துடித லோக மொழியத் தோன்றிப்

ச்சயமென்னுநூலிலும் சுருக்கமாகக் கூற ப்பட்டுள்ளனவென்றும், இம்மூன்றுவ கைத்தருமங்களும் பிடகத்திரயத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளனவென்றுங் கூறுவர். ஸங்கம் - பௌத்தரில் துறந் தோர்களின்கூட்டம், இதில்துறந்த இரு பாலாரும் கலப்பின்றி வேறுவேறிடங்க ளில் இருத்தல்வேண்டுமென்பதும், அவ ர்களில் பிக்ஷுக்களுக்குப் பிக்ஷுணிகள் வணங்கி நடத்தலவேண்டுமென்பதும், பதின்மருக்குக் குறையாமலிருத்தலவே ண்டுமென்பதும்விதி. மற்றையவிதிகளை வந்தவிடங்களிற் கண்டுகொள்க.

மேல்வருவன அறவணவடிகள்கூற்று.

எ. அறிவு வறிதாய - நிருவாண இலக் கணத்தை ஆராய்ந்து அதனைப் பெறுதற் குரிய ஞானமின்றி காரணகாரிய ஞான மினறி யென்றுமாம். கo-ம காதை, எ.

அ. அமரர் - மஹாராஜிகலோகமுத லிய ஆறுலகிலுமுள்ள தேவாகள ; ஆறு தேவலோகங்களின் பெயரை இந்நூற் பதிகம, உ௪ - உகூ - ம அடிகளின் குறி ப்பிற் பாாக்க.

கூ. துடிதலோகம = துஷிதலோகம், இது மேறகூறிய மஹாராஜிகலோக மு தலிய தெய்வலோக மாறினுள் நான்கா

௬. முத்திரமணி - த்ருமணி, மேற் கூறிய புத்த தரும சங்கததை தருமணி யென்பர், மும்மையின் வணஙகலாவது- "புத்தம் சரணங்கச்சாமி, தர்மம் சரணங் கச்சாமி, ஸஙகம் சரணங்கச்சாமி" என்ப னவற்றை மூன்றுமுறைஜபித்து மூனறு முறைபணிதல், இனி 'மும்மையின் வணங்கி' என்பதற்கு மனோவாககுக்கா யங்களென்னும் முககரணங்களால வண ங்கியெனினும் பொருந்தும். 'முறைமை யின் வணங்கி' என்றும பாடம

௩. சரணகதி - சரணமாக அடைதல் சரணம் - அடைக்கலம்

௨ - ௩. உணர்ந்தோள் வணங்கிச்சென்று அடைந்தபினெனக என்றது தரு ரத்நங்களையும் மணிமேகலே வணஙகிய பினென்றவாறு.

௪. முரணுத் திருவறமூர்த்தியை - பூர்வோத்தர விரோதமிலலாத தாமஸ்வரூ பத்தை, "மலேயா வறத்தின் மாதவம் புரி நதேன்" (உஅ - ம் காதை, ௧௦௦) எனவும், "முன்பின் மலேயா மங்கல மொழி" (௩௦ - ம் காதை, உ௬௧) எனவும் இநநூ லுள்ளே வந்திருத்தல் காண்க, தஙகள் தருமத்தை முதலிலும் இடையிலும் கடையிலும் உத்தமமானதென்று கூறுவர் பௌத்தர்.

வது, கௌதம புத்தராக அவதரித்த பிர பாபாலரெனனும் போதிஸததுவர் இங ஙனம் அவதரிப்பதற்கு முனபு இருந்த விடமெனபர் "தொழுமுடிய ர்தயமல ரொருபொழுதும் பிரிவரிய துணைவ னெனலா, பெழுமிரவி கிரணரிக ரிலகுதுகில புனைசெய்தரு ளிறைவ னிடமாங, குழு வுமறை யவருமுனி வரருமரி பிரமருர கவனு மெவருங், தொழுதகைய விமைய வரு மறபருவு துதிசெய்தெழு துடித புரமே." (வீரசோழியம்,யாப்புப்படலம், ௩௩ - ம கலிநதுறை யுதாரணம) என னுஞ்செய்யுள, துடிதபுரமெனறு ஒரு புத தஸதலம பூமியிலிருநததாகத தெரிவிக் கினறது துடிதவிமானமெனற ஒரு விமானமிருபபதாக நீலகேசியுரை கூறு கினறது. தோன்றி - கோசலதேசததிற கபிலவஸ்துவிற் சாக்கியசககிரவாததியா கிய சுததோதனனுடைய பட்ட மகிஷி யான மாயாதேவியின வயிறறிலிருநது அவள் வலமருஙகுலவழியே உலுமபினி வனததில அவதரிததது இஙஙனமவதரித் ததை, "உலுமபினி வனதது ளொங்கு ழைத தேவி, வலம்படு மருஙகுல வயி றோ யுரும, லான்றோ னவ்வழித தோன் றின னுதலி, வீன்றோ ளேழாநா ளின னுயிர் வைத்தாள்." (இது, விம்பசார

௩௦.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை.

௩௦௧

௧௦ போதி மூலம பொருந்தி யிருந்து
மாரனை வென்று வீர னாகிக்

கூதையென்னுங் காப்பியம்) என்னுஞ் செய்யுளாலுணர்க.

அ-க. ஈண்டுக் கூறியதுபோலவே “சக்கர வாளத்துத் தேவ ரெல்லாந், தொக்கொருங் கீண்டித் துதித லோகநாத, மிகவோன் பாதம் விழுந்தன ரிரப்ப” (௩௨-ம காதை, ௭௨-௪௬) என்று முன புவந்திருத்தல் காண்க.

௧0. போதிமூலம் - இக்காலத்துப் புததகயையென்று வழங்கப்படுவதும நைரஞ்சரா அல்லது பல்குனியென்று கூறப்படும் நதிக்கரையிலுள்ளதுமாகிய இடத்தில ஐந்து கிளையை யுடைத்தாய்விளங்கிய அரசமரத்தின் அடியில போதி - அரசமரம். இஃது ஐந்துகிளையையுடைத்தாதல, “ பணையைந் தோங்கிய பாசிலைப் போதி, யணிதிகழ் நீழ லறவோன்” (சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்காதை. ௧௧-௧௨) என்பதனாற் பெறப்படுகின்றது. விததாரதன் உணமையறிவை யடைதற்குத் துறவுபூண்டு பலவிடத்துஞ்சென்று பலவாறுமுயன்று முடிவில இம்மரததடியில்வந்து சீலசமாதியிலிருந்து பழம் பிறப்புக்களை யறிந்து தசபாரமிதையும நிறையப்பெற்று ஆராய்ந்தபொழுது ஸததியசதுஷ்டய ஞானமுழுதும அவனுககுததோறறினமையால, இம்மரம், மஹாபோதிவிருக்ஷமென்று பௌத்தர்களால் மிகப்பாராட்டி, நெடுந்தூரத்திருந்தும திக்குநோக்கி வணங்கப்படுவது. பணடைக்காலத்தில இதனடியிலிருந்த பௌத்தர்கள் வடதிசைநோக்கி இதனைத தொழுதுவந்தார்களென்றுந் தெரிகின்றது , ‘ போதிவிருட்சம் வடக்கேயிருப்பொருண்முழுதும் போதியின்கீழ் முழுதுணர்ந்த முனிவரன்ற, னருண்மொழியா னல்வாய்மை யறிந்தவரோ பிறப்பறுப்பார், மருணெறியாம் பிறநூலு மயக்கறுக்கு மாறுளதோ.” என்னும் சித்தாந்தத்தொகைச் செய்யுளால் நன்குணர்த்தப்பட்டது , இச்செய்யுளையும் இஃது இந்த நூலிலுள்ளதென்பதையும் நீலகேசித்திரட்டுரையும், சிவஞான சித்தியார் பரபக்கத்திற்கு ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாசரெழுதியவுரையுந் தெரிவித்தன.

௧௧. மாரன் - தர்மவிரோதியான ஒரு தேவன் , இவன் புத்தனுக்கு ஞானமுண்டாகாதவண்ணம் தனமகளிர் மூவரும தானுமாகவந்து பலவகையான இடையூறுகளைச்செய்து முடிவில் தோல்வியுற்றான் ; “ தாமநறுங் குழன்மழைக்கட்டளிரியலார் தமமுன்னாக, காமனையே முனைந்தொலைத்தாற் கண்ணோட்டம் யாதாங்கொல்.” என்பது வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௧௧-ம க-றை, உ-ம். மாரனை வென்றமையால், புத்தனை மாரஜித்தென்று கூறுவர். வீரியம தசபாரமிதையுளொன்றாதலின், அதனையுடையானெனபார் ‘ வீரன்’ என்றார் , வீரியமென்றது, இங்கே அறிவுபெறுந்துணையும் பலவகையான இடையூறறினுக்குமஞ்சாது மடிவின்றிமுயன்ற முயறசியை , அது “விளைவாய போதி[illegible]யுறுமளவும் வினைமடியான், றளர்வின்றி யாடிய தாளினைனைலனே” என்பதனாற் பெறப்படும். இச்செயயுள், நீலகேசிவிருத்திசமயதிவாகரத்தில், புத்தனுடைய வீரியபாரமிதைசகுககாட்டிய மேறகோள ,“ காமற

பமதன்று பெளததன தொழுதலாவ நிக் குளதெனக' என்பது சிவஞான சித்தி யார், சௌததிராந்திகன் மதமறுதலே, ௩௩ - ம் திருவிருததததுரை. இமமரத தினகீழிருநது ஞானமபெற்றமையால், புத்தன் போதிவேநதனென்று கூறப்படு வன்; இம்மரததடியில் வித்தகாததன தசபாரமிதையும் நிறையப்பெறறு எல லாமறிந்தானென்பது, " அருணெறியாற் பாரமிதை யாறைந்து முடனடக்கிப், கடந்த வாமன (௩ - ம காதை, ௯௯), " யாரனை வெலுஉம வீர" (௧௧-ம காதை, ௬௧) என்றூா முன்னும . இராமனை யுதத விரனென்றும, கனணனைத தானவீரனெ னறும, புததனைத தயாவீரனென்றுகூறு வாவடநூலாா.

௧௦. குறற மூனறு - காமம் வெகுளி மயக்கஙகள, " காமம் வெகுளி மயக்கங காரணம" எனபா பின்னும , உ௫௩ - ம் அடி. இம்மூன்றையும் தவரத் துறந்த

வாமன வாமமை யேமக் கட்டுரை
யிறந்த காலத தெண்ணில்புத தர்களு
கடு சிறந்தருள கூர்ந்து திருவாய் மொழிநத
தீரறு பொருளி னீந்தநெறி யுடைத்தாய்ச்

மையின், புத்தன் முக்குற்றங் கடிந்தோ னென்று கூறப்படுவன்; "குற்றங்கெடுத்தோய்" (ரு-ம் காதை, கO) என்று முன் புவந்திருத்தல் காண்க; 'அறுக்கும்' என் றதனால் குற்றமூன்றையும கட்டென்றாராயிற்று, "போய்க் குற்ற மூனறு மறுத தான்புகழ் கூறுவேற்கென, வாய்க்குற்ற சொல்லின் வழுவும்வழு வல்ல வன்றே." என்பது குண்டலகேசி, அவையடக்கம். "பூமகனே முதலாகப் புகுநதமர ரெண்டிசையுந், தூமலரா லடிமலராத தொழுதிரந்து வினவியநாட், காமமுங் கடுஞ்சினமுங் கழிப்பரிய மயக்கமுமாய்த,தீமைசால் கட்டினுக்குத திறற்கருவி யாய்க்கிடந்த, நாமஞ்சரா நமாகளுககு நயப்படுமா றினிதுரைத்துச, சேமஞ்சரா நன்னெறிக்குச செல்லுமா றருளினையே." என்பது, வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கக-ம் கலித்துறை யுதாரணம. இனி, பொய், கொலை, கள், காமம், களவு என்பனவற்றை ஐஙகுற்றமென்று இவர் வழஙகுவதுமுண்டு "கள்ளும் பொய்யுங காமமுங கொலையு, முள்ளக களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை" (உரு - ம காதை, எஎ - எ.ஏ) என்றும், "வீடு கொண்ட நல்லறம் பகர்ந்து மனபதைக்கெலாம் விளஙகு திஙக ணீரமையால் விரிநதிலங்கு மனபிஞேன், மோடுகொண்ட வெண்ணுரைக் கருங்கடற் செழுஞ்சுடர் முளைததெழுநத தென்னலாய் முகிழ்நதிலங்கு போதியி, ஞெடுகின்ற மூவகைப் பவங்கடந்து குற்றமான வைநதொடஙகொர் மூன்றறுதத நாதனுண் மலர்ததுணர்ப், பீடுகொண்டவார் தளிர்ப்பிறங்கு போதியானை யெம்பிரானை நாளுமேததுவார் பிறப்பிறப்பிலார்களே." (இது, வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ரு - ம் கலிக

எ - கஙு. காலத்து இரப்பத் தோன்றி இருந்து வென்று வீரனுகி அறுக்கும வாமனது வாய்மையாகிய கட்டுரையென்க, கஉ -ம் காதை, ருஅ - எரு.

கச. கௌதம புத்தருடைய காலததிற்குமுன்பு தருமஙகுறைந்த ஒவ்வொரு காலததும் ஒவ்வொருவராகப் புததாகளபலா அவதரித்து உபதேசஞ்செய்து தருமஸ்தாபனஞ்செய்தார்களென்பது பௌத்தநூற்றுணிபாதலின், 'இறநத காலததெண்ணில்புத் தர்களும்' என்றார், கௌதம புத்தருடைய சரித்திரததிலும், புததஜாதக கதையிலும் இக்கருத்து ஆஙகாஙகுப்பெறப்படும், கௌதம புத்தருக்கு முன்னேயுள்ள புத்தர்களுள், இருபததெழுவா பெயாகளமட்டும இப்பொழுது தெரிகின்றன. அவைவருமாறு:—(க)- தண்ணகாரர், (உ) - மேதங்கரர், (ங) - சரணஙகரர், (ச) - தீபங்கரர், (ரு)-கௌண்டினனியர், (சு) - மஙகளா, (எ) - ஸுமஙகளர், (அ) - இரேவதர், (கூ) - சோபிதர், (கO) - அநோமதர்சி, (கக) - பதுமா, (கஉ) - நாரதர், (கங) - பதுமோததரா, (கச)-ஸுமேதா, (கரு)-ஸுஜாதா, (கசு) பிரியதர்சி, (கஎ) - அாததர்சி, (கஅ) - தர்மதர்சி, (ககூ) - வித்தார்ததா, (உO) - திஷ்யா, (உக) - புஷ்யர், (உஉ)-விபச்சித், (உங) - சிகி, (உச) - விருஷபர், (உரு) - கருந்தர், (உசு) - கோவகாமா, (உஎ) - கசியபரென்பன. இவ்விருபததெழுவரும கௌதம புததரும ஸாவஜ்ஞய புததரென்று கூறப்படுவர். இஃது, இலஙகையிலுள்ள விததியோதய பாடசாலைத தலைவராகிய ஸ்ரீ ஸுமங்களரால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டது. தண்ணஙகாரன், மஹாவீரன் முதலிய இருபத்துமூன்று பக்கரென்பாருமுளா.

துறையுதாரணச்செய்யுள்) என்றும் வரு
தல் காண்க.

கஅ. வாமன்... கட்டுரை— புத்தனது
நால்வகைச் சத்தியங்களாகிய, இன்பத
தை விளைவிக்கும் பொருள் பொதிந்த
சொல் ; வாமன் - அழகியவன

கஅ - க௯. யான்கூறுவது, எமக்கட
டுரையும் திருவாய்மொழிந்ததுமாகவுள
ளதென்று அறவணவடிகள் கூறினு
ரென்க.

கசு. ஏரறு பொருளின் - பன்னிரண்டு
பொருள்களால , என்றது 'பேதைமை

௩0.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை.

௩0௩

சார்பிற் றோன்றித் தத்தமின் மீட்டு
மிலக்கணத் தொடர்தலின்
மண்டில வகையா யறியக் காட்டி
யெதிர்முறை யோப்ப மீட்சியு மாகி
யீங்கி தில்லா வழியில லாகி
யீங்கி துள்ள வழியுண் டாகலிற்
றக்க தக்க சார்பிற் றோற்றமெனச்
சொற்றகப் பட்டு மிலககணத் தொடாபாற்
கருதப் பட்டுங் கண்டனான் குடைத்தாய்

முதலியவற்றை. அவையாவன :— பேதைமை, செய்கை, உணர்வு, அருவுரு, வாயில், ஊறு, நுகர்வு, வேட்கை, பற்று, பவம், தோற்றம், வினைப்பயனென்பன. இவற்றை முறையே அவித்யை, கர்மம அலலது ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானம், நாம ரூபம் அல்லது ரூபாரூபம், ஷடாயதனம், ஸபரிசம், வேதனை, தருஷ்ணை, உபாதானம், பவம, ஜன்மம் கர்மபலம என்பர் வடநூலார். இவை துவாதச நிதானமெனப்படும, இவறறுள் விஜஞானததிற்குப் பௌதிக இயல்பு உண்டென்பர், (௩௦ - ம் காதை, ௬௫ - ௬௮.)

'ஈராறுபொருளின்' என்றது முதலியவற்றிற்குப் பின்வரும், 'பேதைமை' (௬௫ - ம் அடி) என்பது முதலியவற்றால் விவரணங் கூறப்படும.

௧௭ - ௧௮. சாாபிற்றேன்றி - சம்பநதததால் உண்டாகி, சம்பந்த மெனறது காரியகாரணத தொடர்ச்சியை. "சாாபிற்றேற்றம்" (௨௫ - ம் காதை, ௧௬௩) எனறு முன்பு வநதிருததல் காண்க. மேறகூறிய பன்னிரண்டனுள பேதைமையிலிருநது செய்கையும், அதிலிருந்து உணாவும், அதிலிருந்து அருவுருவும, அதிலிருநது வாயிலும, அதிலிருநது ஊறும, அதிலிருந்து நுகர்வும், அதிலிருநது வேட்கையும, அதிலிருநது பற்றும, அதிலிருநது பவமும், அதிலிருநது தோறறமும், அதிலிருந்து வினைப்பயனுந் தோன்றுமெனக்கொள்க. இதனால் முதன்முறைத் தோற்றங் கூறியவாறாயிற்று. தத்தமில் மீட்டும் இலக்குஅண்ணத்தொடர்தலின் - அப்பன்னிரண்டனுள் செய்கை முதலிய ஒவ்வொன்றும் தத்தமக்கு [illegible] தோன்றியதுபோலப் பன்னிரண்டாவதாகிய வினைப்பயனினின்றும் எண்ணுமுறையில் முதறகண்ணின்றதாகிய பேதைமைதோனற அதனினின்று திரும்பவும் செய்கைமுதலியன முன்தோன்றியவாறே தோனறுதலால், மீட்டும, உம்மை - இறந்ததுதழீஇயது. பேதைமை முதலிய பன்னிரணடும தங்கட்டோன்றுவனவற்றைநோக்கப் பகுதியாதலும், தமக்கு முதலாவனவற்றைநோக்க விகுதியாதலு முடையனவென்பது பௌத்தர்கொள்கை. இலக்கு-குறி. (௩௦ - ம் காதை, ௧௦௭ - ௧௧௮.)

௧௯. மண்டிலம் - வட்டம், "ஊழின் மண் டிலமாச சூழுமிந் நுகாச்சி" என்பா பின்னும, (௩௦ - ம் காதை, ௧௧௮.)

௨௦. எதிர்முறை ஒப்ப - தோன்றும் முறைமையைநீகக எதிதல் - தோன்றுதல், எனறது காரணததை இல்லையாக்கவென்றபடி. பேதைமைமீளச் செய்கையும், அதுமீள உணர்வு, அதுமீள அருவுருவும், அதுமீள வாயிலும, அதுமீள ஊறும், அதுமீள நுகாவும், அதுமீள வேட்கையும, அதுமீளப் பற்றும, அதுமீளப் பவமும, அதுமீளத தோற்றமும், அதுமீள வினைப்பயனுமீளுமெனறவாறாயிற்று. மீளுதல - ஈணடு இன்மைப் பொருட்டு. 'எதிர்முறையொப்ப' என்னும் பாடம், (௩௦ - ம் காதை, ௧௧௧ - ௧௩௩.)

௨௧. இதுவென்றது காரணததை. இல்லாகி - காரியஙகளில்லையாகி.

௨௫. மேற்கூறிய பேதைமைமுதலிய பன்னிரண்டனுள், பேதைமை, செய்கை என்னும் இந்த இரண்டும் முதறகண்டமென்றும், உணர்வு, அருவுரு, வாயில்,

மருவிய சந்தி வகைமூன் றுடைத்தாய்த்
தோற்றமு டார்க்கின் மூன்று வகையாய்த்
தோற்றற் கேற்ற காலமூன் றுடைத்தாய்க்
குற்றமும் வினையும் பயனும் விளைந்து
நிலையில வறிய துன்பமென நோக்க
வுலையா வீட்டிற் குறுதி யாகி
நால்வகை வாய்மைக்குச் சார்பிட னாகி
யைந்துவகைக் கந்தத் தமைதி யாகி
மெய்வகை யாறு வழக்குமுக மெய்தி
நயக்க ணான்காற் பயன்க ளெய்தி
யியன்றநால் வகையால் வினாவிடை யுடைத்தாய்
நின்மிதி யின்றி யூழ்பா டின்றிப்
பின்போக் கல்லது பொன்றக் கெடாதாய்ப்

ஊறு, நுகர்வு என்னு மிவ்வைந்தும் இரண்டாங் கண்டமென்றும், வேட்கை, பற்று, பவம் என்னுமிம்மூன்றும் மூன்றாங்கண்டமென்றும், தோற்றமும் வினைப்பயனும் நான்காங்கண்டமென்றுங் கூறப்படும்; (௩௦ - ம் காதை, ௧௩௫ - ௧௪௭.)

௨௬. செய்கையு முணர்வுஞ் சேர்தலை முதற்சந்தியென்றும், நுகர்வும வேட்கையுஞ்சேர்தலை இரண்டாஞ்சந்தியென்றும், பவமுந் தோற்றமுஞ்சேர்தலை மூன்றாஞ்சந்தியென்றுங் கூறுவர், (௩௦ - ம் காதை, ௧௪௮ - ௧௫௨.)

௨௭. தோற்றம் - பிறப்பு (௩௦-ம் காதை, ௧௫௩ - ௧௫௮.)

௨௮:—௩௦ - ம் காதை, ௧௫௯-௧௬௮.

௨௯:—௩௦ - ம் காதை, ௧௬௯ - ௧௭௪.

௩௦ - ௩௧:—௩௦ - ம் காதை, ௧௭௫ - ௧௭௮.

௩௨. நால்வகை வாய்மைக்கு-நான்கு வகைப்பட்ட சத்தியங்களுக்கு, நான்கு சத்தியங்களாவன:—துக்கம், துக்கோத்பத்தி, துக்கநிவாரணம், துக்கநிவாரண மார்க்கமென்பன, (௩௦ - ம் காதை, ௧௭௯ - ௧௮௮.)

௩௩. ஐந்துவகைக்கந்தம் - பஞ்சஸ்கந்தம், ஸ்கந்தம் - கூட்டம், அவையாவன:—உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஜ்ஞானம் என்பன; "ஒங்குருவம் வேதனை யுளக்குறிப்புப் பாவனை மெய், தாங்குணர்வென் னைந்தாங்கந்தம்" என்பது பரமதத்திமிரபானு, (௩௦-ம் காதை, ௧௮௯ - ௧௯௦.)

௩௪. ஆறுவழக்காவன:— உண்மைவழக்கு, இன்மைவழக்கு, உள்ளதுசார்ந்த உண்மைவழக்கு, இல்லதுசார்ந்த இன்மைவழக்கு, உள்ளதுசார்ந்த இன்மை வழக்கு, இல்லதுசார்ந்த உண்மைவழக்கு, என்பன (௩௦ - ம் காதை, ௧௯௧-௨௦௯)

௩௫. நயங்கள்நான்கு - ஒற்றுமைநயம், வேற்றுமைநயம், புரிவின்மைநயம், இயல்புநயம் என்பன, (௩௦ - ம் காதை, ௨௧௭ - ௨௨௮.) பயன்கள் - பிரயோசனங்கள், அவை நான்குவகைப்படும (௩௦ - ம் காதை, ௨௨௮ - ௨௩௪.)

௩௬. நால்வகையால் வினாவிடையுடைமை - துணிந்துசொல்லல், கூறிட்டுமொழிதல், வினாவின்விடுத்தல், வாய்வாளாமை என்பன, (௩௦ - ம் காதை, ௨௩௫ - ௨௪௯.)

௩௭. நின்மிதி-நிர்மாணம்=உண்டாக்குதல். ஊழ்பாடு-முடிவுபடுதல் ஊழ்-முடிவு. தொடக்கமும் ஈறுமின்றி யென்பதாம்.

௩௮. பின்போக்கு - தொடர்ச்சி, இதனை ஸந்தானமென்பர், அது வாயுஸந்தானம், தீபஸந்தானம், தாராஸந்தானம், பிபீலிகாஸந்தானம் என நான்குவகைப்படும். பொன்றகெடாதாய் - முற்றக்கெடாததாகி.

௩௯ - ௪௪:—௩௦ - ம் காதை, ௨௫௦- ௨௫௧.

பண்ணுந ரின்றிப் பண்ணப் படாதா
யானு மின்றி யென்னது மின்றிப்
போனது மின்றி வந்தது மின்றி
முடித்தலு மின்றி முடிவு மின்றி
வினையும் பயனும் பிறப்பும் வீடு
மினையன வெல்லாந் தானே யாகிய
பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவுரு
வாயி லூறே நுகர்வே வேட்கை
பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பய
னிற்றென வகுத்த வியல்பீ ராறும்
பிறந்தோ ரறியிற் பெரும்பே றறிகுவ
ரறியா ராயி னாழ்நர கறிகுவர்
பேதைமை யென்பது யாதென வினவி
னோதிய விவற்றை யுணராது மயங்கி
யியற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
முயற்கோ டுண்டெனக் கேட்டது தெளித
லுலக மூன்றினு முயிரா முலக

இனிப் பேதைமைமுதலிய பன்னிரண்டுசார்பும் அவற்றின இலக்கணங்களும் முறையே கூறப்படும்.

௩௫. பேதைமை – அவித்யை. செய்கை – காமம். உணர்வு – விஞ்ஞானம. அருவுரு – நாமரூபம்.

௩௬. வாயில் – ஷடாயதனம், அஃதாவது ஞானேந்திரியங்களும் மனமும. ஊறு – ஸ்பரிசம, அஃதாவது இந்திரிய விஷயசம்பந்தம். நுகர்வு–வேதனை, அஃதாவது சுகதுக்க அநுபவம். வேட்கை–த்ருஷ்ணை, அஃதாவது இன்பத்தை அடையவேண்டுமென்றும் துன்பத்தைப் போக்கவேண்டுமென்று முண்டாகு மாசை.

௩௭. பற்று–உபாதானம்; அஃதாவது இன்பத்தைக்கொடுக்கும் பொருள்களோடு ஒட்டிக்கொள்ளுதல. தோற்றம்–ஜனனம். வினைப்பயன – காமபலம். இயல்பு – ஸ்வபாவம்.

௩௮. பெரும்பேறு – நிர்வாணம்.

௫௨. இவற்றையென்றது நான்கு சத்தியங்களையும், அவற்றை நன்கு விளக்குந் துவாதச நிதானங்களையும்.

௫௪. கோடு – கொம்பு.

௫௫ – ௫௭. பேதைமையென்பது மயங்கிக் கண்டதுமறந்து கேட்டது தெளிதலென்க, "பேயமை யாகுமிப் பேதைமைக ளவனே டெனுயக, காமுற் றும தன் பய[illegible] காமனைக் கடந்து, நாமரூஉம்புகழ் கொடிபபட்டார் நன்னெறிநண்ணும, வாமன வாயம்மொழி மறநதிட்டு மறநதொழி இன்றும்" (இது வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௫ – ம கவித்துறை யுதாரணம்) என்று கூறப்பட்டிருத்தல் காணக. இவ்வடிகளாற் பேதைமையிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

௫௯. உலகமூன்றினும் – மூன்றுலகங்களுள்ளும், உலகம முப்பத்தொன்றென் பாரெனின் மஹாராஜிகலோகமுதலிய உலகம் இருபத்தாறினையும் மேலுலகென்றும், நாரகலோகமுதலிய உலகம நான்கினையும் கீழுலகென்றுங்கொண்டு அவற்றை நடுநின்ற மனுஷ்யலோகத்துடன் கூட்டி, இந்நூலாசிரியர் உலகம மூன்றெனக் கொண்டார்போலுமென்க, "இருமேவு பதுமஞ்சேர் திசைமுகனே முதலாக, வுருமேவி யவதரித்த வுயிரனைத்து

மலவில பல்லுயி ரறுவகைத் தாகு
மக்களுந் தேவரும பிரமரு நரகருந
தொக்க விலங்கும பேயு மென்றே
நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையாற

சொல்லப் பட்ட கருவிற் சார்தலுங்
கருவிற் பட்ட பொழுதினுட் டோற்றி
வினைப்பயன் விளையுங் காலையுயிர் கட்கு
மனப்பே ரின்பமுங் கவலையுங் காட்டுந
தீவினை யென்பது யாதென வினவி
னாய்தொடி நல்லா யாங்கது கேளாய்
கொலையே களவே காமத் தீவிழை
வுலையா வுடம்பிற் றோன்றுவ மூன்றும்
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொற் பயனில
சொல்லெனச் சொல்லிற் றோன்றுவ நான்கும்
வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சியெனு
றுள்ளந் தன்னி லுருப்பன மூன்றுமெனப்
பத்து வகையாற் பயன்றெரி புலவ
ரித்திறம் படரார் படர்குவ ராயின்
விலங்கும் பேயு நரகரு மாகிக்
கலங்கிய வுள்ளக் கவலையிற் றோன்றுவர்
நல்வினை யென்பது யாதென வினவிற்

முயக்கொள்வா, னிவ்வுலகுங் கீழுலகு மிசையுலகு மிருணீங்க, வெவ்வுலகுந் தொழுதேத்த வெழுந்தசெழுஞ் சுடரொ ன்ன, விலங்குகதி ரோரிரண்டும் விலங்கி வலங் கொண்டுலவ, வலங்குசினைப் போதியின்கீ ழறமமர்ந்த பெரியோய்நீ" (இது வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௧௧ - ம் கலித்துறையுதாரணம்) என்பதில் இப்படியே உலகங்கள் மூன்றாகக் கூறப் பட்டிருத்தல் காண்க. உயிராமுலகம் - சேதனப்பிரபஞ்சம்.

௫௬. அலகில - அளவில்லாதன.

௫௭. "விளைவின்கண், வீயா விழுமந் தரும்" என்பது திருக்குறள், ௨௮௪.

௬௦ - ௬௩. (செய்கை) சார்தலையும் இன்பத்தையும் கவலையையுங் காட்டும்.

௬௬. காமத்தீவிழைவு - இருபெயரொட்டு.

௬௮. குறளை - கோள். கடுஞ்சொல் - கோபச்சொல்.

௬௮ - ௬௯. பயனில்சொல் - அறம் பொருளின்பங்களுள் ஒன்றும் பயவாத சொல்.

௭௦. பொல்லாக்காட்சி - மயக்கம்

௫௬ - ௫௮. மக்களும் தேவரும் பிரமரும் நரகரும் விலங்கும் பேயுமென்று பல்லுயிர் அறுவகைத்தாகும், இவ்வறுவகைப்பிறப்பும் ஷட்கதி யெனப்படும். செய்கை கூறுதற்கு அங்கமாக ஈண்டு அறுவகையுயிர்களுங் கூறப்பட்டன.

௬0. சொல்லப்பட்ட கரு - மேற்கூறியமக்கட்கரு முதலிய ஆறும். கரு-பீஜம்; பதிகம், ௨௮.

அஃதாவது உண்மையையறியாமை.

௭௧. உருப்பன - தோன்றுவன.

௬௭ - ௭௨. தீவினையென்பது மூன்றும் நான்கும் மூன்றுமெனப் பத்துவகைப்படும். இப்பத்தையும் தச ஸம்யோஜனையென்பது பௌத்தநூல்வழக்கு

௭௩. இத்திறம் - கொலை முதலிய இப்பாவவழிகளில். படரார் - செலவார்.

௩0.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை.

௩0௭

சொல்லிய பத்தின் றொகுதியி னீங்கிச்
சீலந் தாங்கித் தானந் தலைநின்று
மேலென வகுத்த வொருமூன் றிறத்துத்
தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகி
மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பய னுண்குவ
ருணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற்
புரிவின் றாகிப் புலன்கொளா ததுவே
யருவுரு வென்பதவ் வுணர்வு சார்ந்
துயிரு முடம்பு மாகு மென்ப
வாயி லாறு மாயுங் காலை
யுள்ள முறுவிக்க வுறுமிட னாகு

௭௭. சொல்லியபத்து - கொலை, களவு, காமம், பொய், குறளை, கடுஞ்சொல, பயனில்சொல், வெஃகல், வெகுளல், பொல்லாக்காட்சி யென்பன "மருடரு மனமவாய் மெய்யிற் கொலைமுதல் வினை பத தாமே" என்பது சிந்தாமணி. ௩௪ நீங்கலாவது இப்பத்தினையும் நீங்கிக் கொலலாமைமுதலிய பத்தினை யும் பெறுதல். 'பள்ளிவலம் புரிதல, தவஞ்செய்தல், தானஞ்செயதல என்னும காயத்தின்குண மூன்றும், மெய்யுரை, நலவார்த்தை, இனியனகூறல், பயன் படுசொற்கூறல் என்னும் வாக்கின் குணம் நான்கும், அருணினைவு, ஆசை யறுத்தல், தவப்பற்று என்னும் மனத்தின் குண மூன்றும் ஆகிய நற்குணம் பத்து' என்று கூறுவாருமுளர் இது, சிவஞா னசித்தியார், சௌத்திராந்திகன் மதம், ௩௦ - ம பாட்டுரையிற்கண்டது.

௭௨.—௩௦ - ம் காதை, க. சீலத்தின வகைகளை இந்நூல் ௨க-ம் காதை, ௩௭-ம அடிக்குறிப்பிற் காண்க.

௨க. மகிழ்ச்சிவினைப்பயன் - இன்பம், மகிழ்சிவினை - புண்ணியம்.

௬௪ - ௭௪. இவ்வடிகளிற் கூறியது போலவே "விலங்கு நரகரும் பேய்களு மாக்குங், கலங்கஞர்த் தீவினை கடிமின் கடிந்தாற், றேவரு மககளும்பிரமரு மாகு தி, ராகலி னல்வினை யயரா தோம்புமின்" (௨௫ - ம் காதை, ௬க-௬௪) என்று முன் புலந்திருத்தல் காண்க.

௬௫-௮௧:—௨௪-ம்காதை, க௦௪-க௪௦.

௮௨. உணர்வு-விஞ்ஞானம் ; இதுபஞ் சஸ்கந்தத்துள் ஒன்றாகவுங் கூறப்படும பின்னர்க்காண்க. உறங்குவோருணர்வி ன் - தூங்குவோருடைய உள்ளம் கர்த் ருத்வமும போக்தருத்வமுமின்றிச் சா க்ஷிமாத்திரையாக நிற்றல்போல.

௮௩. புரிவு இன்றாகி - செய்யுந்தொ ழில் யாதொன்று மின்றி ; புலன்கொளா தது - விஷயங்களை அனுபவியாது சாக்ஷி மாத்திரையாயிருத்தலையுடையது.

௮௨ - ௮௩. உணர்வு, உள்ளம், விஞ் ஞானமென்பன ஒருபொருட்சொற்கள், இதனைப் பின்னர்க்காண்க, இதுவே கருமத்தொகுதியோடு கூடிய வியவகார தசையில உயிரென்றுவழங்கப்படுமென் பதும, முடிவில் ஆனமாவென்று ஒன்று இலலையென்பதும் பௌத்தர்கொள்கை; ஆன்மா இல்லையென்பதனால் இவர்கள் அநானமவாதிகளென்று கூறப்படுவர், இந்த இரண்டடிகளாலும் உணர்வினிலக் கணம கூறப்பட்டது.

௮௪-௮௫. அருவுரு-நாமரூபம் "அரு வுருத்தன்மை, யாக்கை" என்பர் பின்னு ம், க௦௨ - க௦௩ இவ்விரண்டடிகளாலும் அருவுருவினிலக்கணம கூறப்பட்டது.

௮௬. வாயிலாறு - ஷடாயதனம்; வா யில், துவாரம், வழி, ஆயதனம், இட மென்பன ஒருபொருட் சொற்கள்.

௮௭. உள்ளமுறுவிக்க - விஞ்ஞானத் தில் விஷயங்களையடைவித்தற்கு உறும் இடனுகும - உற்ற இடங்களாகும். இட ங்களாவன— மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் இந்திரியமைந்தும் மன மொன்றும்.

௮௬ - ௮௭. இவ்விரண்டடிகளாலும வாயிலினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

ழூறெனவுரைப்ப துள்ளமும் வாயிலும்
வேறு புலன்களை மேவுத லென்ப
நுகர்வே யுணர்வு புலன்களை நுகர்தல்
வேட்கை விருப்பி நுகர்ச்சியா ராமை
பற்றெனப் படுவது பசைஇய வறிவே
பவமெனப் படுவது கரும வீட்டந
தருமுறை யிதுவெனத் தாந்தாஞ் சார்தல்
பிறப்பெனப் படுவதக் கருமப் பெற்றியி
னுறப்புணருள்ளஞ் சார்பொடு கதிகளிற்
காரண காரிய வுருக்களிற் றோன்றல்
பிணியெனப் படுவது சார்பிற் பிறிதா
யியற்கையிற் றிரிந்துடம் பிடும்பை புரிதல்
மூப்பென மொழிவ தந்தத் தளவுந்
தாக்குநிலை யாமையிற் றுந்தளர்ந் திடுதல்
சாக்கா டென்ப தருவுருத் தன்மை
யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திடுதல

அஅ. ஊறு - ஸ்பரிசம், உள்ளமும் வாயிலும் - விஞ்ஞானமும் ஷடாயதனமும்.

அகூ. புலன்களை - விஷயங்களை.

அஅ - அகூ. ஷடாயதனங்கள் விஷயங்களைஸ்பரிசித்தல் ஊறெனப்படுமென்

கூ௬. கருமப்பெற்றியின் - கருமங்களினியல்போடு.

கூசு. உறப்புணருள்ளம் - மிகப்புணர்ந்த விஞ்ஞானம், சார்பொடுகதிகளில் - சம்பந்தத்தோடு கூடிய பிறப்புவகைகளில்.

பர் ; இவ்விரண்டடிகளாலும் ஊற்றினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

கூ௦. உணர்வு - விஞ்ஞானம் ; இதனுல் நுகர்வினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

கூக. வேட்கை-தருஷ்ணை ; ஆராமை-நிரம்பாமை ; "ஆரா வியற்கை யவா" (திருக்குறள், ௩எ௦) என்ருர் திருவள்ளுவரும் ; நிரம்பாமையாவது - தாமேயன்றித் தம்பயனும் நிலையாமையின், வேண்டாதனவாகிய பொருள்களை வேண்டி மேன்மேல்வளர்தல் ; இதனுல் வேட்கையதிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

கூஉ. பசைஇய - ஒட்டிக்கொண்ட ; இதனுற் பற்றினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

கூங. ஈட்டம் - கூட்டம், எண்டுக்கூறியதுபோலப் பவத்தைக் கருமத்தொகுதியென்று பின்னுங்கூறுவர், ககங, கசஉ - ம் அடிகளிற் காண்க.

கூங - கூச. இந்த இரண்டடிகளாலும் பவத்தினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

கூஎ. இங்கே 'காரண காரிய வுருவிற் ருேன்றல்' என்றதற்கேற்ப, "அன்புடை யாருயி ராசற் கருளிய, வென்புடை யாக்கை" என்று முன்னுங் கூறியிருத்தல்காண்க, உ(ரு) - ம காதை, கஎ௦ - கஎக.

கூசு - கூஎ. உள்ளம் தோன்றவெனக.

கூரு - கூஎ. இவ்வடிகளால் தோற்றத்தினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

கூஅ. பிணி - வியாதி. பிறிதாய் - வேருகி.

கூகூ. இயற்கை-ஸ்வபாவம். திரிதல்-வேறுபட்டு. இடும்பை - துன்பம்.

கூஅ - கூகூ. இவ்வடிகளாற் பிணியினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

க௦௦ - க௦க. அந்தம் - மரணம். இவ்வடிகளால் மூப்பினிலக்கணங்கூறப்பட்டது.

க௦உ - க௦ங. சாக்காடு-மரணம். அருவுருத்தன்மையினையுடையவுடம்பு அஸ்தமிக்குஞ் சூரியனைப்போலே மறைந்து

௩௦.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. கூ௦க

பேதைமை சார்வாச் செய்கை யாகுஞ்
க௦ரு செய்கை சார்வா வுணர்ச்சி யாகு
முணர்ச்சி சார்வா வருவுரு வாகு
மருவுருச் சார்வா வாயி லாகும
வாயில சார்வா வூரு குமமே
யூறு சார்ந்து நுகர்ச்சி யாகு
கக௦ நுகர்ச்சி சார்ந்து வேட்கை யாகும

வேட்கை சார்ந்து பற்ரு குமமே
பற்றிற் ரேன்றுங் கருமத் தொகுதி
கருமத் தொகுதி காரண மாக
வருமே யேனை வழிமுறைத் தோறறங்
கசுரு தோற்றஞ் சார்பின் மூப்புபபிணி சாககா
டவல மாற்றுக் கவலைகை யாறெனத்
தவலி றுன்பந தலைவரு மென்ப

ஊழின்மண் டிலமாச் சூழுமிக் நுகர்ச்சி
பேதைமை மீளச செய்கை மீளுரு
கஉ0 செய்கை மீள வுணாசசி மீரு
முணர்சசி மீள வருவுரு மீரு
மருவுரு மீள வாயின மீளும

வாயின மீள ஊறு மீரு
மூறு மீள நுகர்சசி மீரு
கஉரு நுகர்ச்சி மீள வேடகை மீளும
வேட்கை மீளப் பற்று மீளும
பற்று மீளக கருமத தொகுதி

மீளுங் கருமத் தொகுதி மீளத்
தோற்ற மீளுந் தோற்ற மீளப்

போதல், "செய்தவ யாக்கையின், மே
வினை ஞயினும் வீழ்கதிர் போன்றேன்"
(உ௪ - ம் காதை, ௧௦௧ - ௧௦௨) என்று
இந்தவுவமையே இந்நூலில் முன்பு கூற
ப்பட்டிருத்தல் காண்க, இவ்வடிகளாற்
சாக்காட்டினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

௯௮ - ௧௦௩. இவ்வடிகளாற் பிணிமூப்
புச் சாக்காடென்னும் வினைப்பயன்
களுககு இலக்கணங் கூறினர்.

௧௧௪. தோற்றம் - ஜனனம்.

௧௧௫. அவலமுதலியவற்றினிலக்கண
ங்களை இப்புத்தகத்தின் ௪௨ - ம் பக்கத்
திற் பார்க்க.

௧௧௫ - ௧௧௭. மூப்புமுதலியன துக்க
மெனவுங் கூறப்படுமாதலின், அவைகள்
'தவலி றுன்பம்' எனப்பட்டன.

௧௧௮. ஊழ் இல் மண்டிலமா - முடி
வில்லாத வட்டமாக, ஊழ் - முடிவு;
"ஊழ்பாடின்றி" (௩௦ - ம் காதை, ௩௭.)
என்றார் முன்னும், இந்நுகர்ச்சி சூழு
மெனக.

௧௦௪ - ௧௧௮. இவ்வடிகளால் துக்க
மும் துக்கோத்பத்தியுமாகிய வாய்மைக
ளிரண்டும் கூறப்பட்டனவென்பர்.

௧௧௧. மீள - நீங்க, இல்லையாகவென்
றுமாம்.

௧௩௦ பிறப்பு மீளும் பிறப்புப் பிணிமூப்புச்
சாக்கா டவல மரற்றுக் கவலை
கையா றென்றிக் கடையி றுன்ப
மெலலா மீளுமிவ் வகையான் மீட்சி
யாதிக் கண்ட மாகு மென்ப
௧௩௫ பேதைமை செய்கை யென்றிவை யிரண்டுங்
காரண வகைய வாத லானே
யிரண்டாங் கண்ட மாகு மென்ப
வுணர்ச்சி யருவுரு வாயி லூறே
நுகர்ச்சி யென்று நோக்கப் படுவன

கச௦ முனனவற் றியலபாற் றுன்னிய வாதலின்
மூன்றுங கண்டம வேட்கை பற்றுக
கருமவீட் டமமெனக கட்டு ரைபபவை
மறறப் பெறறி நுகாசசி யொழுக்கினுட
குற்றமும விஃனயு மா ந லானே
கச௫ நான்காங் கண்டம பிறப்பே பிணிபே;
மூபபே; சாவென மொழிந்திடுந் துன்ப
மெனவிவை பிறப்பி னுழகருபய ஞதலிற்
பிறப்பின் முதலுணா வாதிச சந்தி
நுகர்ச்சி யொழுககொடு விழைவின் கூட்டம
க௫௦ புகர்சசியின் றறிவ திரண்டாகு சநதி

கரு௦. பிறப்பு-எண்டுப் புனர்ஜனனம், இப்படியே பின்னும்வரும்.
கருக. மீட்சி இவ்வகையினையுடைத்து.
கசக - கருக. இவ்வடிகளால் துகக நிவாரணமாகிய மூன்ருவது வாய்மை கூறப்பட்டதென்பர்.

றும் மேற்கூறிய நுகர்ச்சியொழுக்கத்தின்கணுண்டாகிய குற்றமும் அதனுலாதாகும் வினையுமாக இருததலின், மூனறுங்கண்டமென்று கூறப்படும். வேட்கைமுதலிய மூன்றனுள் வேட்கையும் பற்றும் குற்றமெனவும் பவம் வினையெனவுங்கொள்க.

இனி, நான்குகண்டங்களும் முறையே கூறப்படும்.

முதற்கண்டம்:—

கரு௪ - கரு௬. பேதைமையும செய்கையுமாகிய இரண்டும் காரணங்களாகவுள்ளனவாதலின், அவை முதற்கண்டமென்று கூறப்படும்.

நான்காங்கண்டம்:—

கசஎ. 'ஊழ்க்குப்பய ஞதலின்' எனறும் பாடம்.

கச௫ - கசஎ. பிறப்பும் பிணிமுதலிய கன்மபலனுமாகிய இவைகள் முற்கூறிய வினைப்பயஞக இருத்தலின், அவை நான்காங்கண்டமென்று கூறப்படும்.

இரண்டாங்கண்டம் :—

கக.எ - கசo. உணர்ச்சி முதலிய ஐந்தும், பேதைமை செய்கையென்னுமிரண்டாலும் வந்தனவாதலின், அவை இரண்டாங்கண்டமென்று கூறப்படும்.

மூன்றாங்கண்டம் :—

கசக - கசச. வேட்கைமுதலிய மூன்

சந்தி மூன்று:—

கசஅ. பிறப்பின் முதல் - செய்கை செய்கையும் உணர்வுஞ் சேர்தல் முதற் சந்தியாகும்.

கசகூ - கூட்டம் - சேருதல்.

கசகூ - கருo. நுகர்ச்சியும் வேட்கையுங்கூடுதல் இரண்டாஞ் சந்தியாகும்.

௩௰.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௧௧

கன்மக் கூட்டத் தொடுவரு பிறப்பிடை
முன்னிச் செலவது மூன்றுஞ் சந்தி
மூன்றுவகைப் பிறப்பு மொழியுங் காலை
யானறபிற மார்க்கத் தாய வுணர்வே
தோன்றல் வீடெனத் துணிந்து தோன்றியு
முணர்வுள் ளடங்க வுருவாய்த் தோன்றியு
முணர்வு முருவு முடங்கத் தோன்றிப்
புணர்தரு மக்க டெய்வமவிலங் காகையுங்
கால மூன்றுங் கருதுங் காலை
யிறந்த கால மெனனல வேண்டு
மறந்த பேதைமை செய்கையா னவற்றை
நிகழ்ந்த காலமென நேரப் படுமே
யுணர்வே யருவுரு வாயி லூறே
நுகர்வே வேட்கை பற்றே பவமே
தோற்ற மென்றிவை சொல்லுங் காலை
யெதிர்கா லமமென விசைக்கப் படுமே
பிறப்பே பிணியே மூப்பே சாவே
யவல மரற்றுக் கவலைகை யாறுகள

குலவிய குற்றமெனக் கூறப் படுமே
யவாவே பற்றே பேதைமை யென்றிவை
புணையுமுடை பவமும வினைசெய லாகு
முணர்ச்சி யருவுரு வாயி லூறே
நுகர்ச்சி பிறப்பு மூப்புப்பிணி சாவிவை
நிகழ்ச்சிப்பய னுங்கே நேருங் காலைக்
குற்றமும வினையும பயனுந் துன்பம
பெற்ற தோற்றப் பெற்றிக ணிலையா
வெப்பொரு ளுக்கு மானமா விலையென
விப்படி யுணரு மிவைவிட் டியலபா

கருக - கருஅ. பவமும் தோற்றமுஞ் சோதல் மூன்றுஞ் சந்தியாகும்.

மூவகைப் பிறப்பு:—

கருக - கருஅ. (1)

மூன்று காலம்:—

கருகூ - கசுஅ. பேதைமையும் செய்கையுமாகிய இரண்டும் இறந்தகாலத்தன வென்றும், உணர்வுமுதலிய வொன்பதும் நிகழ்காலத்தனவென்றும், புனர்ஜனன முதற் கையாறிறுதியாகவுள்ள வினைப்பயன்களொன்பதும் எதிர்காலத்தனவென் றுங் கூறப்படும்.

குற்றம்:—

கசுக - கஎ0. அவாவும் பற்றும் பேதைமையுமாகிய இம்மூன்றும் குற்றமென்று கூறப்படும்.

வினை:—

கஎக. பவமும் செய்கையும வினையாகும.

பயன்:—

கஎஉ-கஎ௩. உணர்ச்சி முதலியவாறும் மூப்புப் பிணி சாக்காடென்னும் வினைப் பயனென்றும் ஆகிய வேழும் பயனாகக் கூறப்படும்.

கஎசு. தோன்றிய இயல்பையுடைய பொருள்கள் நிலையா.

கஎரு - கஎஅ. இவ்வடிகள், "நிலையில வறிய துன்பமென நோக்க,"

முணர்வே யருவுரு வாயி லூறே
நுகர்வே பிறப்பே பிணிமூப்புச் சாவே

யவல மரற்றுக் கவலைகை யாறென
நுவலப் படுவன நோயா குமமே
யக்நோய் தனக்குப்
பேதைமை செய்கை யவாவே பற்றுக்
கருமவீட டம்மிவை காரண மாகுந
துன்பந் தோற்றம பறறே காரண
மின்பம வீடே பற்றிவி காரண
மொன்றிய வுணாயே வாய்மைநான் காவ
துருவு நுகாச்சி குறியே பாவனை
யுளள வறிவிவை யைங்கநத மாவன

வுலேயா வீட்டிற் குறுதி யாகி" (௩௦ - ம் காதை, ௩௦ - ௩௧) என்றதனை விளக்கி நின்றன.

வாய்மை நான்கு:—

௧௭௬ - ௧௮௮. உணர்வுமுதல் வினைப்பயனீறாகவுள்ளவேழும் துக்கமென்று கூறப்படும், அதற்குப் பேதைமைமுதலிய ஐந்தும் காரணமாகும்; ஆதலால் தோன்றுதல் துன்பம்; அதற்குக்காரணம் பற்று, வீடு இன்பம், அதற்குக்காரணம் பற்றின்மையே, என்கிற நான்குரைகளும் நான்கு வாய்மைகளாகும். "பிறந்தோருறுவது பெருகிய துன்பம், பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம், பற்றின் வருவது முன்னது பின்னது, தற்றோ ருறுவது" (௨ - ம் காதை, ௬௪ - ௬௭) என்று இப்படியேமுன்பும் வந்திருத்தல்காண்க. துன்பமுதலிய நான்கினையும முறையே துக்கம், துக்கோதபத்தி, துக்கநிவாரணம், துக்கநிவாரணமார்க்கமென்று வடநூலார் கூறுவர். இவற்றை ஸத்தியசதுஷ்டயமென்பர் நீலகேசியுரையாசிரியர்; இந்நான்கினுள் துக்கநிவாரணமார்க்கம் எட்டுவகைப்படும்; அஃது அஷ்டாங்கமார்க்கமென்றும் விசுத்திமார்க்கமென்றும் பழுதிலாவாழ்க்கையென்றுங் கூறப்படும். அவ்வெட்டுமாவன:— நற்காட்சி, நல்லூற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லமைத்தோர்தலைப்பாடு என்பன, "பழித்திடாப் பழுதில்வாழ்க்கை யெட்டையும்பாரித்து" என்பது சிவஞானசித்தியார், சௌத்திராந்திகன்மதம், ௩௧, "நற்காட்சி நல்லொழுக்க நல்வாய்மை நல்வாழ்க்கை, நற்செய்கை யோடைந்து நாடு" எனவும், "நன்முயற்சி நன்காவ கடைப்பிடிநல லோர்தமபாற், செல்கையுட னெட்டனைத்துந் தேறு" எனவும் வருவன பரமதத்திமிரபானு. இவ்வெட்டும் ஸம்மியக் திருஷ்டி, ஸமமியக் ஸங்கற்பம், ஸமமியக் வாக்கு, ஸம்மியக கருமம், ஸம்மிய காஜீவம், ஸம்மியக் வியாயாமம், ஸமமியக ஸ்மிருதி, ஸம்மியக் ஸமாதியென்று பெயர்பெறுமென்றும், இவைகளே ஜனனமரணதுக்கதைமாற்றுதற்குரிய வழியென்றும அசுவகோஷ போதிஸத்துவரால் வடமொழியிற்செய்யப்பட்டுள்ள புத்தசரித்திரத்தின் ௧௬-ம் வர்க்கத்தால் தெரிகின்றன.

பஞ்சஸ்கந்தம்:—

௧௮௯. நுகாசசி - வேதனை.

௧௯௦. உள்ளவறிவு - விஞ்ஞானம்.

௧௮௯ - ௧௯௦. உருவம, வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானமென்னும் இவ்வைந்தும் பஞ்சஸ்கந்தமெனப்படும். அவற்றுள் உருவக்கந்தம், பூதவுரு உபாதாயவுருவென விருவகைப்படும். பூதவுரு - பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு, என்னும் நான்குமாம். உபாதாயவுரு - வலி, கந்தம், இரதம், வன்னமென்னு நான்குமாம். வேதனை - குசலவேதனை (=சுகவறிவு), அகுசலவேதனை (=துக்கவறிவு), குசலாகுசலவேதனை (=சுகதுக்கவறிவு) என்னு மூன்றுமாம். குறிப்பு - மெய்

வறுவகை வழக்கு மறுவின்று கிளப்பிற்
றொகையே தொடர்ச்சி தன்மை மிகுத்துரை
யியைபநுரை யெனற நான்கினு மியைந்த
வுண்மை வழக்கு மின்மை வழக்கு
முள்ளது சார்ந்த வுண்மை வழக்கு
மிலலது சார்ந்த வின்மை வழக்கு
முள்ளது சார்ந்த வின்மை வழக்கு
மில்லது சாரந்த வுண்மை வழககுமெனச
சொலலிய தொகைததிற முடமபுநீர் நாடு

வாய கண் மூககுச் செவியென்னு மைந்தும மனமொனறும் ஆகிய ஆறுமாம. பாவனையாவது மனோவாக்குக்காயங்களினுலுண்டாகும் நல்வினைபததும தீவினைபததும ஆகிய இருபதுமாம். இவை முனபு கூறப்பட்டன. விஞ்ஞானததினிலககணம் முன்பு கூறப்பட்டுள்ளது. "எட்டிவை யுருவ மூன்று வேதனை யாறுஞான, மொட்டிய குறிபபோ ராறு செயகையு மிருப தாகக், கட்டிய பஞ்ச கந்தகணததினிற் டஙக மாகுந, தொட்டநாறபதது மூன்றுஞ் சுகதநூற் றுணிவு தானே" [சுகதநூல - பௌத்தநூல] எனறு வருதலகாண்க , இன்னும் இவற்றினிலக்கணஙகளை, " ஒங்குருவம் வேதனை யுளகுறிப்புப் பாவனைமெய், தாஙகுணாவென றைநதாஙகந் தம" எனவும், "உருவமுடல பூத முபாதாய மென்னு, மிருவிததறி னுலுமெழு மென்" எனவும், " வேதனை துன்பின் பிவற்றின் விரவலுமென, ஏதவொரு மூனறுமென் றோ" எ-ம், " பொறிவிதமோ ரைநதும பொறியைப் பொருநதி, யறியுமன முநகுறிப்பென் றுய" எ-ம, " வாககுமன மாககையிவை பாவனையென் றேமதியா, யாககுமிவை தாமறம்பா வம" எ-ம், " இந்நால வகையினுமேய்ந தையமற வெணணுமெணம, விஞ்ஞான மென்றே விளஙகு" எ - ம், "ஐந்தவித மைநதுஞசந் தானத் தெழுந்தழிகை, பநதமென வேர்தான் பார" எ - ம், " அறக்கெடுத வேபரம முத்தியிவை யைந்து, மறக்கெடுமா றுஙகூறுவாம்" எ - ம் வரும் பரமதத்திமிரபானுவென்னுந்திருவாக்காலு மறிந்துகொள்க. இந்தப் பஞ்சஸ்கந்தக்கூட்டமே உயிரெனபர் ; அது, " கவையொப் பனகை விரலைந துகளு, மிவையிப் படிகைப் பிடியென் றதுபோ, லவையப் படிகந் தகளைந் துகளு, நவையைப் படுகல் லுயிராமெனவும்" (நீலகேசித்திரட்டு, புத்தவாதச்சருக்கச்செய்யுள்) என்னும் பாடலால் நன்குணர்த்தப்படுகின்றது. இவ்வைந்தினுளளே குறிப்பினைக் குறியென்றும், இது வடமொழியில் ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தமென்று பெயாபெறுமென்றுங கூறுவாரும், இரண்டொன்றிற்கு வேறு இலக்கணங கூறுவாருமுளா , அவற்றை வல்லாவாயகேட்டுணாக.

ஆறுவழக்கு:—

கககூ - கக௲ அறுவகைவழக்காவன:- தொகை, தொடாசசி, தன்மை மிகுத்துரை, இயைநதுரையெனற நான்கொடுஞ்சோநத உணமைவழக்கு முதலிய ஆறுமாம. இயைநதுரையைத் தொகையிலடக்கி மூன்றென்பாருமுளா.

கக௲. தொகைததிறமாவது உடம்பும் நீரும நாடுமென்க , என்றது - பலதாதுக்களின்கூட்டம் உடம்பென்றும் பலதுளிகளின்கூட்டம் நீரென்றும பலவூர்களின்கூட்டம நாடெனறும வழங்கப்படுமாறுபோலப் பஞ்சஸ்கநதங்களின் கூட்டமே ஆன்மாவென்று வழஙகப்படுவது தொகையென்றவாறு , இனி இத்தொகையினை உண்மைவழக்கு இன்மைவழக்கு என்பவற்றோடுசேர்தது ' சுவரும்மாமும் ஆக்கையும கற்றையுங்கூடின சமுதாயததை வீடென்று வழஙகுமாறுபோலவும் பலவூருங்கூடின சமுதாயததை நாடென்று பற்றென்று வழஙகுமாறுபோலவும் பஞ்சஸ்கந்தக்கூட்டத்தை ஆன்மாவென்று வழங்குமது கற்பனாநாமமெனக

தொடர்சசி வித்து முளைதா ளென்றிந்
நிகழ்ச்சியி லவற்றை நெல்லென வழங்குத
லியல்பு மிகுத்துரை யீறுடைத் தென்றுந்
தோன்றிற் றென்று மூத்த தென்று
மூன்றி னொன்றி னியல்புமிகுத் துரைத்த
லியைந்துரை யென்ப தெழுத்துப் பல்கூடச
சொல்லெனத் தோற்றும பலநாட் கூடிய
வெல்லையைத் திஙக ளென்று வழங்குத
லுள்வழக் குணர்வில வழக்கு முயற்கோ
டுள்ளது சார்நத வுள்வழக காகுஞ்
சித்தத் துடனே யொத்த துகாச்சி
யுள்ளது சாாநத வில்வழக காகுஞ்

கொள்க' என்றும், 'மரம் கற்றைமுதலிய வற்றைப்பிரித்தால் வீடில்லையானாற்போலவும் ஊர்களைப்பிரித்தாற் பற்றும நாடுமில்லையானாற்போலவும் ஐந்துஸ்கந்தஙகளையும் பிரித்துணருங்கால ஆன்மா இல்லையாமெனககொள்க' என்றும் விளங்க

௨௦௨. இயல்பு மிகுத்துரை - தன்மை மிகுத்துரை,

௨௦௨ - ௨௦௪. தன்மைமிகுத்துரையாவது - ஒருபொருளினுடைய இறப்புப் பிறப்பு மூப்பு என்பவற்றுள் ஒன்றனியல்பைமிகுத்துச்சொல்லுதல். இதனை உண

அவற்றிற்குஉதாரணங்காட்டினருமுளா, (சிவஞானசித்தியார், பரபக்கவுரையாசிரியர்). "ஒருவனென் றோதப் பட்டானுருவாதி யைந்துங் கூடி, வருபவ னென்று ரைத்த றொகையுண்மை வழக்கதாகு, முருவமங் காதி யாய வைநதையு மொருவ னின்று, தருவது தொகையி னின்மை வழக்கதாஞ் சாற்றுங் காலே." என்பது சிவஞானசித்தியார், சௌத்திராந்திகன்மதம், எ.

உ00 - உ0க. தொடர்ச்சியாவது-வித்திலிருந்து முளையும் முளையிலிருந்து தாளுந்தோன்றி நிகழ்ந்து நெல்லென்று வழங்குமாறுபோல எல்லாம் காரணகாரிய சம்பந்தமாகவுள்ளதென்பது, "காரண காரியத்தின் றொடர்ச்சியாய்க் கால மூன்றின், சோர்வறத் தோன்றுங் கெட்டு வழியென்கை தொடர்ச்சி யுண்மை, யோர்தரி னொருவ னேயெக் காலத்து முள்ளா னென்று, தேர்வது தொடர்ச்சி யின்மை வழக்கதாஞ் செப்புங் காலே." சிவஞானசித்தியார், சௌத்திராந்திகன் மதம், அ.) என்று இத்தொடர்ச்சியை உண்மைவழக்கு இன்மைவழக்கென்பவற்றோடுசேர்த்தி அவற்றிற்கு இலக்கணங் கூறியிருத்தல் காண்க.

மைவழக்கு இன்மைவழக்கென்பனவற்றோடுசேர்த்தி "தோற்றிய பொருள்க ளெல்லா நாசமா மென்று சொல்லு, மாற்றமுன் னுரைத்தன் மற்றை மிகுத்துரை வழக்கி னுண்மை, போற்றிய பொருள் கண் கட்குப் போனது போன்மு திர்ந்து, வேற்றுமைப் பட்ட தென்கை மிகுத் துரை யில்வ ழக்கே" (சிவஞானசித்தியார், சௌத்திராந்திகன்மதம், கூ) என்று முறையே அவற்றிற்கு இலக்கணங்கூறியிருத்தல் காண்க.

உ0எ. திங்கள் - மாதம்.

உ0(?) - உ0எ. தொகைக்கும் இயைந்துரைக்கும் வேற்றுமையாதோவெனின் பலபொருள்களின் வரையறைப்படாத் தொகுதி தொகையாமென்றும், பலபொருள்களின் வரையறைப்பட்டதொகுதி இயைந்துரையாமென்றுங் கூறுவர்.

கசுக - உ0எ. இவ்வடிகளால் தொகை முதலிய நான்கினிலக்கணங்களும் கூறப்பட்டன.

உ0அ - உகசு. இவ்வடிகளால் உண்மைவழக்கு, இன்மைவழக்கு, உள்ளது சார்ந்தவுண்மைவழக்கு, உள்ளதுசார்ந்த வின்மைவழக்கு, இல்லதுசார்ந்தவுண்மை வழக்கு இல்லதுசார்ந்த வின்மைவழக்கு

கூ0.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை.

கூகஞ

சித்தமுற் பவித்தது மின்போ லென்கை

யிலலது சார்ந்த வுண்மைவழக் காகுங்
காரண மின்றிக் காரிய நேர்த
உகரு விலலது சார்ந்த வில்வழக் காகு
முயற்கோ டின்மையிற் றோற்றமு மிலலென
ஞனகு நயமெனத் தோனறப படுவன
வொற்றுமை வேற்றுமை புரிவின்மை யியல்பொ ள்க
காரண காரிய மாகிய பொருள்களை
உஉ0 யொனறு வுணர்த லொறறுமை நயமாம
வீற்றுவீற் றாக வேதனை கொள்வது
வேற்றுமை நயமென வேண்டல வேண்டும
பொன்றக கெடாஅப பொருள்வழிப பொருள்களுக
கொன்றிய காரண முதவுகா ரியததைஉ
உஉரு தருதற் குளளந தானிலை யென்றல்
புரிவின்மை நயமெனப் புகறல வேண்டு
நெல்வித தக்கது ணெண்முளை தோற்றுமென
னலல வியலபுநய மிவறறினுங் கொளபயன்

என்னும ஆறினிலக்கணஙகளும முறை யே கூறப்பட்டன, “ அறுவகை வழக்கு நெறிபட வுணர்ந்து” என்பது பௌதத நூல் (இஃது இன்ன நூலிலுள்ளதென்று விளஙகவில்லை) இவ்வறுவகைவழககின பெயரும் அவற்றி னிலககணஙகளும் ஈண்டுக்கூறப்பட்டிருததலபோலப் பின வரும் திருவிருத்தஙகளிலுங கூறப்பட் டிருததல் காண்க அவை வருமாறு — “உள்வழக் கில்வழககுள் ளதுசாாந்த வுளவழககோ, டுள்ளது சார்ந்த வின்மை வழககுட னின்மை சாாநத, வுள்வழக கினமை சாாந்த வில்வழக கென்றே ராறு, முள்வழக குளதுண் டெனகை முயறகோடின் றில்வ ழககே ”, “ உணா வுசார்ந் துணாவு திககை யுள்ளது சாாநத வுண்மை, யுணர்வுபி னின்று மெனகை யுள்ளது சாாந்த வின்மை, யுணாவுமுன் பின்றித் தோன்ற வில்லது சார்ந்த வுண் மை யுணரினல் லதுசா ரின்மை யுள்ளங கை யுரோமந் தானே” . சிவஞானசித்தி யார், சௌத்திராந்திகன்மதம, ௬௦, ௬௧.

நயங்கள் நான்கு:—

௨௧௭ - ௨௧௯. ஒற்றுமைநயம் வேற்று மைநயம் புரிவின்மைநயம் இயல்புநய மென நயங்கள் நான்கு வகைப்படும்

௨௧௯ - ௨௨0. இநத இரண்டடிகளா லும் ஒற்றுமைநயததினிலக்கணங் கூறப் பட்டது.

௨௨௧. வேறுவேறாக அறிதல்.

௨௨௧ - ௨௨௨. இந்த இரண்டடிகளா லும் வேற்றுமைநயத்தினிலககணங்கூற பட்டது.

௨௨௩. பொன்றக்கெடாப்பொருள் - முற்றக்கெடாதபொருள். வழிப்பொருள் காரியப்பொருள் , வழி - பின்.

௨௨௪. உளளம் - விஞ்ஞானம்.

௨௨௫. புரிவின்மை - செய்தலில் லாமை ,

௨௨௫ - ௨௨௬. “ உணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற், புரிவின் றாகிப் புலன்கொளா ததுவே” என்றா முன் னும் , ௩௦ - ம் காதை, ௨௨ - ௨௩. விஞ் ஞானததிலடஙகியிருக்கும் கன்மபீஜமே மறுபிறப்பிற்குக காரணமென்பர்.

௨௨௩ - ௨௨௬. இநத நான்கடிகளாலும புரிவினமை நயததினிலககணம் கூறப் பட்டது

௨௨௭ - ௨௨௮. இவ்வடிகளால் இயல்பு நயத்தினிலககணம் கூறப்பட்டது.

௨௨௯. இவற்றின நாம கொளபபன - இநத ஒற்றுமை யமுதலிய நயஙகள நான்

றெக்க பொருளல தொன்றில்லை யென்று

மப்பொரு ளிடைப்பற் றாகா தென்றுஞ்
செய்வா னொடுகோட் பாடிலை யென்று
மெய்துகா ரணத்தாங் காரிய மென்று
மதுவு மன்றத லாதது மன்றென்றும
விதிமுறை தொகையினால் விரிந்த நான்கும
வினாவிடை நான்குள
துணிந்து சொல்லல் கூறிட்டு மொழிதல
வினாவின் விடுத்தல் வாய்வா ளாமையெனத
தோன்றியது கெடுமோ கெடாதோ வென்றாற்
கேடுண் டென்று றுணிந்துசொல லாகுஞ்
செத்தான் பிறப்பா னோபிற வானோ
வென்று செப்பிற்
பற்றிறந் தானோ வன்மக னோவென்ன
மிகக்கூ றிட்டு மொழிதலென விளம்புவா

காலும் நாம் கொள்ளும்பயன யாவையெ னின்,—

பயன்கள்:—

உ௨௯. தொக்கபொருளலது - சோநத பொருள்களையல்லாமல். ஒன்று - வேறு கிய ஒன்று. இவ்வடியாற் கூறப்பட்டது ஒற்றுமைநயத்தாற்போந்த பயனென்க.

உ௩௦. இவ்வடியாற் கூறப்பட்டது வேற்றுமைநயத்தாற்போந்த பயனென்க

உ௩௧. செய்வான் - கருத்தா. இவ்வடி யாற்கூறப்பட்டது புரிவின்மைநயததாற் போந்த பயனென்க.

உ௩௨ - உ௩௩. இவ்வடிகளாற் கூறப் பட்டஇரண்டும் இயல்புநயததாற்போநத பயன்களெனக்கொள்க. இங்ஙனங் கொள்ளாமல் இந்த இரண்டுபயனையும் பிரித்து முன்னதை முன்னதனேடுகூட் டினும் பொருந்தும்.

உ௩௪. விரிந்த - முற்று. நான்கும் விரி ந்தனவென்க. நான்கும் - நான்குபயன் களும்.

வினவிடை நான்கு:—

உ௩௫. வினக்களுக்குரிய விடைக ளென்க.

உ௩௬. கூறிட்டுமொழிதல் - பகுத்துச் சொல்லல்.

உ௩௭. வாய்வாளாமை - பேசாதிருத் தல் ஆசிரியா நச்சினர்க்கினியர், தொல் காப்பியப் புறததிணையியலில் "அறுவ கைப் பட்ட பாாப்பனப் பககமும்" என னுஞ் சூததிரததில், 'நாலிரு வழககிற ருபதப் பக்கமும்' என்பதனுரையில, தவ ஞசெய்வோாககு உரியனவாக எடுத்துக காட்டிய 'ஊணசையின்மை, நீர்நசை யினமை, வெப்பமபொறுததல், தடபம பொறுததல், இடம்வரையறுத்தல், ஆச னம்வரையறுத்சல், இடையிட்டுமொழி தல, வாய்வாளாமை' என்னும் எட்டி னுள இம்மொழிவந்திருததல் காண்க.

உ௩௮ - உ௩௯. துணிநதுசொல்லல, கூறிட்டுமொழிதல், வினவின்விடுதல, வாயவாளாமையென நான்குவிடைகளு ள்ளன

உ௩௮ - உ௩௯. தோன்றியது - உண் டான பொருள். தோன்றியபொருள் கெடுமென்பது ஒருதலையாதலின், ஈண் டுக் கேடுண்டெனறல் துணிந்துசொலல லாயிற்று: இந்த இரண்டடிகளாலும துணிந்துசொல்லலென்னும் விடையினி யல்பு கூறப்பட்டது.

உ௪௦ - உ௪௧. இந்தவடிகளாற் கூறி ட்டுமொழிதலென்னும் விடையினிய ல்பு கூறப்பட்டது.

வினைவின் விடுத்தன் முட்டைமுந் திற்றே
பனைமுந் திறஞே வெனக்கட் டுரைசெ
யென்று லெமமுட்டைக் கெப்பனை யென்றல
வாய்வா ளாமை யாகா யப்பூப
பழைதோ புதிதோ வென்று புகலவா
னுககு மாற்ற முரையா திருததல
கட்டும வீடு மதனகா ரணத்த
தொட்டித் தருதற் குரியோ ரிலலை
யாமே னுரைத்த பொருள்கட் கெலலாங்
காமம வெகுளி மயககங காரண.

உ௪௩ - உ௪௬. இந்தவடிகளால் வினை வினவிடுத்தவென்னும விடையினியல்பு கூறப்பட்டது.

உ௪௮. பழைதி - பழையது.

உ௪௭ - உ௪௯. இநதவடிகளால் வாய் வாளாமையென்னும் விடையினதியல்பு கூறப்பட்டது.

உ௫௦. கட்டு - பந்தம். ‘அதன் கார களிப்புற்றுவாழ்வனவாகுக, அவையெல் லாம் துககம வியாதி துராசையென்னும இவைகளினின்றும விடுபட்டனவாகுக, எலலாமனிதர்களும் எல்லாததேவர்களும் நரகவாதையினுற பீடிக்கப்படுகிற யாவ ரும ஸநதோஷமுடையவாகளாக ஆகுக, அவாகள துககம வியாதி துராசையென னும் இவற்றினின்றும விடுபட்டவாக

ணத்தது' என்பதனைகக்கட்டிலேனுமே வீட்டிலேனுமே தனித்தனியே கூட்டுக.

௨௫௨. 'பொருள்க ளெல்லாம்' என்னும் பாடம்.

௨௫௩. காமமுதலிய மூன்றும் முக்குற்றமெனப்படும்.

௨௫௨ - ௨௫௩. மேற்கூறிய பொருள்களெல்லாவற்றிற்கும் காமம் வெகுளி மயக்கமென்னும் இம்மூன்றுங் காரணமாகும், "காமம் வெகுளி மயக்க மிவை மூன்ற - னாமங் கெடக்கெடு நோய்" என்று வந்திருத்தல்காண்க, திருக்குறள், ௩௬௦.

இனி, எல்லாவற்றிற்குங்காரணமாகிய காமவெகுளி மயக்கங்களை முறையேநீக்குதற்குரிய பாவனைகள் கூறுவார்.

பாவனை ஐந்து:—

மைத்திரீபாவனை கருணாபாவனை முதிதபாவனை அசுபபாவனை உபேக்ஷாபாவனையெனப் பாவனை ஐந்துவகைப்படும். அவற்றுள்,—

க. **மைத்திரீபாவனை:—** அஃதாவது ஒருதுறவி வசதியான ஓரிடத்தையடைந்து தக்க ஆஸனத்திலிருந்தபின்பு பின்வருமாறு தியானித்தலாம், 'உத்தமமான பிறப்பினையுடைய பிராணிகளெல்லாம் ளாக ஆகுக.' மைத்ரம் ஸ்நேகம் அன்பு என்பன ஒருபொருட்சொற்கள், மைத்திரமென்பது குரோதத்திற்கு மாறானது அவ்விரண்டுமே ஓரிடத்துநிகழா, மைத்திரம்மென்பது தருஷ்ணையென்னு மாசையன்று. அவ்வாசை அல்லது மோகங்காரணமாக தருஷ்ணைபிறக்கும், அதனால் துராசைபிறக்கும் மைத்திரமென்னும் ஸ்நேகத்திலிருந்து துராசை யுண்டாகாது. ஒருவனுக்குத் தன் துணைவன்விஷயமாக வுண்டாகுமன்புதான் மைத்திரமென்பது

௨. **கருணாபாவனை:—**அஃதாவது 'வறியவர்கள் வறுமைநீங்கிச் செல்வமுடையவர்களாக ஆகுக' என்றுபாவித்தல். கருணையாவது இரக்கமுள்ள எண்ணம் அஃது, ஒருபிராணி துன்பமுறுவதைக்கண்டு, மனக்கலக்கத்தையும் அத்துன்பத்தை நிவர்த்திபண்ணவேண்டுமென்பதையும் ஒருவருக்கு உண்டாக்கும்

௩. **முதிதபாவனை.—**அஃதாவது 'ஆக்கமுடையவர்களுடைய நல்ல அதிர்ஷ்டமானது எப்பொழுதும் நீங்காதிருத்தல் வேண்டும் ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு அமைந்துள்ள நல்வினைப்பயனை அடைக' என்று பாவித்தல். முதிதையென்பதற்குச் சந்தோஷமென்பது பொருள்,

மனிதத்ன் துக்க மநான்மா வசுகியெனத்

உடுடு தனித்துப் பார்த்துப் பற்றறுத் திடுதன

ஆனால்அஃது உலகப்பொருள்களையுடைமையால் உண்டாகுங் களிப்பன்று; இது மைத்திரீ, கருணையென்னும் இரண்டுபாவனைகளுக்கும் சம்பந்தமானது. முற்கூறிய மூன்றுவகைப்பாவனைகளுள் ஏதாவதொன்றை அப்பியசிக்குந்துறவி, தான் கருதியபாவனையை முதலில் சிலஜனங்களிடத்தும் அப்பால் ஒருதெருவில்வாழ்பவர்களிடத்தும் அப்பால் ஒருராரிடததும் அப்பால் ஒரு தேயத்தாரிடத்தும் முறையேசெலுததிப் பயிலுதல்நலம்.

௫. அசுபபாவனை:— அசுபமென்பதற்குப்பொருள் அமங்கலம், நல்லஅதிர்ஷ்டமென்பதன் எதிர்மொழியாயிருப்பதோடு மகிழ்ச்சியின்மை வெறுப்பு என்பனவற்றையுண்டாக்குவதாகவுமுள்ளது. இதைப்பயிலும ஒருதுறவி, சரீரமானது முப்பத்திரண்டு குற்றத்தாலாக்கப்பட்டதென்றும் சாணியின்குவியலில் தோன்றிவளரும் புழுக்கள்போலக் கருப்பையில் உண்டாகின்றதென்றும் மலங்கழிக்குமிடத்தைப்போல அசுத்தத்தின் கொள்கலமாயிருப்பதென்றும் அருவருப்பானகசிவு அதிலுள்ள நவத்துவாரங்களின்வழியே ஓயாமற் பெருகுகின்றதென்றும் ஜலதாரையைப்போல் வெறுத்தற்குரியநாற்றத்தை அது வெளிப்படுத்துகினறதென்றும் பாவிக்கவேண்டும். 'சரீரத்தின் காலவளவை ஒரு நிமிஷமே மின்னலையும்நுரையையும் நீரிற்போகட்ட உப்பையும் காய்ந்த புல்லிற்பற்றிய நெருப்பையும் கடலின் அலையையும் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கிறஜுவாலையையும புன்னுனியிற்பட்ட பனித்துளியையும்போலப் பிறந்தபோதே அதுநாசமாம்' என்று சரீரத்தின்நிலையின்மையைப்பாவிக்கலும் அசுபபாவனை

மைத்திரீ, கருணை, முதிதை, உபேக்ஷையெனனும் நான்கு பாவனைகளும் உயர்வுபற்றிப் பிரஹ்மவிகாரபாவனையென்று கூறப்படும், இவை மஹாப்பிரஹ்மாக்களால் அனுஷ்டிக்கப்படுவன.

ஈண்டு எழுதப்பட்டுள்ள மைத்திரீபாவனைமுதலிய ஐந்தினிலக்கணங்களும், இங்கிலீஷ்பாஷையிலுள்ள இலங்கைபௌத்தமதநூற் புத்தகமொன்றிலிருநது பெயாத்து எழுதப்பட்டன.

உ௫௫. பார்த்து - அசுபபாவனைபண்ணி. பற்று - காமம்.

உ௫௪ - உ௫௫. அசுபபாவனையாற் காமத்தையொழிக்க வென்றவாறு. உடம்பினை அநிததியம் துககம் அநான்மா அசுசியென்று பாவிததல் அசுபபாவனையெனப்படுவதன்றி ஸ்ரீலக்ஷணபாவனையெனவுங கூறப்படும். இதனைச் சிவஞானசித்தியார், சௌத்திராந்திகன்மதம் ௨-ம் திருவிருததத்துரையிற்காண்க; இவ்வசுபபாவனை, "நன்கென நாறுமி தென்றிவ் வுடம்புந யக்கின்ற தாயி, லொன்பது வாயிலக டோறு மூண்ணின்ற முகுசு சொரியத், தின்பதோர் நாயு மிழுபத் திசைதொறுஞ் சீப்பில்கு போழ்தி, னின்பநன் ஞற்றமி தன்க ணெவ்வகையாற்கொள வாமே." எ-ம், "உறுப்புக்கடாமுடன் கூடி யொன்ரு யியைந்த பெரும்பை, மறைப்பில் விழைவிற்குச சார்வாய் மக்குவ தேலிவ் வுறுப்புக், குறைத்தன போல வழுகி குறைந்து குறைந்து சொரிய, வெறுப்பிற் கிடந்த பொழுதின் வேண்டப் படுவது முண்டோ." எ - ம், "எனதெனச் சிந்திதத லான்மற் றிவ்வுடம் பின்பத்துக் காமேற், றினைபெய்க பன்கக்கைப் போலச் சிறி

யின்பாற்படும்.

ரு. **உபேக்ஷாபாவனை:—** அஃதாவது எல்லாவுயிர்களையும் சமமாகப்பாவித்தலும் விருப்புவெறுப்பின்றி யிருத்தலுமாம். இது, மற்ற நான்குபாவனைகளைக்காட்டிலும் மிகவுயர்ந்தது. அருகத்துக்களால் அனுட்டிக்கப்படுவது, இது சமசித்தத்துவமென்றுங் கூறப்படும். உபேக்ஷை-உதாசினம்.

யவு மூத்தவு மாகி, வினையப் புழுக்குரத மாவி காணவும வாழவும் பட்ட, வினைய வுடம்பினைப் பாவி யானென தென்னலு மாமோ." [புன்கம் - சோறு] எ - ம் வருஉ குண்டலகேசிச் செய்யுட்களாலுமுணாத்தப்பட்டது; "வினையின் வந்தது வினைக்குவிளை வாயது, புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது, மூத்துவிளி வுடையது தீப்பிணி யிருக்கை, பற்றின் பற்றிட

கூ0.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை

கூகக

மைத்திரி கருணை முதிதையென் றறிந்து
திருந்துநல் லுணர்வாற் செற்றமற் றிடுக
சுருதி சிந்தனை பாவனை தரிசனை
கருதி யுய்த்து மயக்கங் கடிக
விதநால் வகையான் மனத்திரு ணீங்கென்று
முன்பின் மலையா மங்கல மொழியின
ஞான தீப நன்கனங் காட்டத்
தவத்திறம் பூண்டு தருமங் கேட்டுப்
பவத்திற மறுகெனப் பாவைநோற் றனளென்

பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை முற்றிற்று.

குற்றக் கொள்கலம், புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை, யவலக் கவலை கையா றழுங்க, றவலா வுள்ளந் தன்பா லுடையது, மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து, மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப் பாராய்" (௪ - ம் காதை, ௧௧௩ - ௧௨௧) எனவும், "என்புந் தடியு முதிரமும யாக்கையென், றன்புறு மாக்கட் கறியச் சாற்றி, வழுவொடு கிடந்த புழுலூன் பிண்டத, தலைத்தக மூட்டிய வடிநரி வாய்க்கொண், டெலப்பி லின்பமோ டுளைக்கு மோதையுங, கலைப்புற வல்குல் கழுகுகுடைந் துண்டு, நிலைத்தலை நெடுவிளி யெடுக்கு மோதையுங், கடகஞ் செறித்த கையைத் தீநா, யுடையக் கவ்வி யொடுங்கா வோதையுஞ், சாந்தந் தோய்ந்த வேந்திள வனமுலை, காய்ந்தபசி யெருவை கவர்ந்தூ ணோதையும்" (௬ - ம் காதை, ௧௱௭ - ௧௧௭) எனவும் இந்நூலுள்ளே வந்தனவும் அசுபபாவனையின்பாற்படும்.

௨௫௭. 'திருந்துநல்லருளால்' என்றும் பாடம். செற்றம் - கோபம்.

௨௫௬ - ௨௫௭. மைத்திரீபாவனைமுதலிய மூன்றனும் கோபத்தைப்போக்குக.

௨௫௮. சுருதி - ஞானநூற்பொருளைக் கேட்டல. சிந்தனை=சிந்தனை - சிந்தித்தல். பாவனை=பாவனை - பாவித்தல் இது தெளிதலென்றுங் கூறப்படும். தரிசனை- அறிதல், மேற்கூறியபாவனையைநதனுள் ஈண்டுக்கூறிய சுருதிமுதலியன உபேக்ஷாபாவனையின்பாற்படும்.

௨௫௯. உய்த்து - ஆராய்ந்து.

௨௫௮ - ௨௫௯. உபேக்ஷாபாவனையால் மயக்கத்தைப் போக்குகவென்றவாறு.

௨௬௦. இந்நால்வகையென்றது மேற்கூறிய சுருதிமுதலிய நான்கினையும. மனத்திருள் - மயக்கம் , 'இந்நால்வகையான் மனத்திருணீங்கு' என்றது அனுவாதம்.

௨௬௧. முன்பின்மலையா - பூர்வோத்தரவிரோதமில்லாத , ௨௮ - ம காதை, ௧௰ , ௩௰ - ம் காதை, ௬.

௨௬௧ - ௨௬௨. மொழியினாற் காட்டவென்க.

௨௬௪. பவத்திறம் - பிறப்பின்வகைகள். பாவை - மணிமேகலை.

௧ - ௨௬௫. உணர்ந்தோன் வணங்கிச் சென்று அடைந்தபின் மொழிவோன் காட்டப் பாவைகேட்டுப்பூண்டு நோற்றனளென்க.

மணிமேகலை முற்றுப்பெற்றது.

மணிமேகலைப்பாட்டு

முதற்குறிப்பு அகராதி.

பாட்டு.

அரும்பதவகராதி.

பதம்.	பக்கம்.	பதம்.	பக்கம்.

அ.

ஆ.

அலவிலைமை - மனத்தடுமாற்றமுற்றுயாதை
ஆராயாதுசெய்யுந்தன்மை, கசகூ
அலவுற்று - சுழன்று, நஎ
அவ்வையர் - தாய்மார், க0எ
அவதி - எல்லை, ககூரு
அவம் - வீண், சுகூ
அவலம், சஉ, உகரு

[illegible]
ஆணை - ஆஞ்ஞை, கந0
ஆதுலர் - நோயாளிகள், மிக்க வறு
மையுடையோர், நசு
ஆந்தாணம் - இடவிசேடம், உஎ, சகூ
ஆயினும் - எண்ணிடைச்சொல், ருஎ,
உ0எ, உநஅ

[illegible]வகராதி.

இலவந்திகை - யந்திரவாவி, [illegible]
இழுகிய, [illegible]
இவரி - இசை, ௧௬௭
இவரிவு - அருவருப்பு, [illegible]
இறவு - இருனமீன், ௧௭௯
இறுத்தனள் - தங்கினள், [illegible]
இறும்பு - குறுங்காடு ௧௭௨
இறும்பூது - அதிசயம், ௧௭௦, ௨௧௮
இறை - அற்பம், ௧௫௭, இறைப்பு, ௭௨, கை, ௧௬௧; தங்கல், ௩௯, ௬௦
இன்னா - துன்பம், [illegible], ௨௨௮

ஈ.

ஈமம் - பிணஞ் சுடுதற்கு அடுக்கும் விறகடுக்கு, ௬௩, ௬௬, ௧௪௦
ஈர்த்து - இழுத்து, ௭௨
ஈற்று, ௬௧
ஈனோர் - இவ்வுலகத்தோர். ௨௭௭

வல, ௧௧௯
உலகம - நன்மக்களுடைய ஒழுக்கம், ௯
உலந்த - போன, ௨௩௩
உலப்பு - கேடு, ௬௨
உவாத்தி - உபாத்தியாயன, ௧௧௬, ௧௧௯, ௧௭௧
உழந்தோன் - வருந்தினேன், ௧௪௩
உழையோர் - பக்கத்தோர், ௨௫
உள்ளம் - விஞ்ஞானம், ௩௦௬, ௩௦௭
உளைக்கும், ௬௨
உற்றது, ௧௭
உறீஇ - உறச்செய்து, ௨௯

ஊ.

ஊம் - ஊமை, இஃது எண்வகை யெச்சததுளொன்று, ௧௧௪
ஊழ் - முடிவு, ௩௦௪, ௩௦௯ முறை, ௧௮௨
ஊன்கணினர் - மனிதர், ௧௯௨

பதம். பக்கம்.

எ.

ஏ.

ஐ.

பதம்.

க.

ஐது - அழகிது, அஅ
ஐயம் - பிச்சை, கஉங ; ஸந்தேகம், உகூரு
ஐயவி - வெண் சிறுகடுகு, ஙக, எங
ஐயென - விரைய, கக0, உகக

ஒ.

ஒட்டிய - சபதஞ்செய்த, கச
ஒடி - மரவிசேடம், கச0
ஒடுவை - மரவிசேடம், சு0
ஒதுங்கிய - சென்ற, களஅ
ஒளி - அரசரிடத்துள்ள தெய்வத் தன்மை, களச
ஒளிறுதல் - விளங்குதல், கரு
ஒற்கா=ஒல்கா - தளராத, கஙச

ஓ.

ஓட்டி, உகரு
ஓத்து - வேதம், ககஅ
ஓதி - கூந்தல், எஅ, உ0அ; ஞானம், ருஉ
ஓரா - உணராத, உகசு
ஓவியம் - சித்திரம், ங0, ருசு, கருசு
ஓவியன் - சித்திரமெழுதுவோன், சச

கடிப்பகை - வெண்சிறுகடுகு, எங
கடிப்பு - பறையடிக்குங் குறுந்தடி, கஉ, உஉகூ
கடுக - விரைய, கங0
கடுநவை, ருரு, எக
கடைஇ=கடவி - செலுத்தி, ச0, உசசு
கண்டம் - கழுத்து, உஎ0
கண்ணல் - கருதுதல், கஎ
கண்ணி - ஆடவர் தலையிற்சூடும் பூமாலை, ஙஎ
கணவிரி - அலரி, உகூ, சஎ
கணி - நிமித்தநூல்வல்லவன், உஉ0
கணிகை, கூஎ, கஉஉ, உகஅ
கதலிகை - துகிற்கொடிவிசேடம், கச
கதிரோன், ககூ
கந்தம் - தூண், ருஅ, உஉச
கந்து - தூண், சுச, கஙரு, கஅங, உஎஎ
கந்துகம் - பந்து, கூக
கம்பம் - நடுக்கம், கரு0
கம்பலை - முழக்கம், ங0, ஙஉ
கம்பளம், கஉசு, உஙரு, உஅங, உஅச

அரும்பதவகராதி.

பதம். பக்கம்.

கி.

கு.

கழை - மூங்கில், கஎ0
களிறு - ஆண்யானை, கசுக
கற்பம் - காலவிசேடம், உசு0 ; வேதாங்கங்களுளொன்று, உருரு
கறையோர் - கடமைகொடுப்போர், கஎசு
கன்றிய - அடிப்பட்ட, கஅச
கன்னல் - நாழிகைவட்டில், எஉ
கனை - மிகுதி, கஅ

கா.

காணம் - பழங்காசு, கரு கூ, உக0
காத்தன்று - காத்தமையாலன்று, உ0அ

குரல் - பூங்கொத்து, அ0
குரவர் - தாய் தந்தையர், உரு
குரால - கோட்டான், ருக
குருகு - பறவை, சரு, கருரு
குலம் - கோயில், உசசு
குவைஇய - குவித்த, உஎக
குழவி - குழந்தை, க0சு, உருஉ
குழிசி - பானை, சு0, கசஉ
குறள் - குறுகிய வடிவம், கசச, கசுஅ
குறுகி - அடைந்து, கருச
குறை - காரியம ; முடிக்கப்படும் பொருளென்றுமாம், கசுச

[illegible] # அரும்பதவகராதி

பதம். பக்கம். | பதம்.

பக்கம்,

கூ.

கூஉய் — கூவி - அழைத்து, கசு, ககூஎ
கூகை - பேராந்தை, ருக
கூட்டுண்டு - சேர்ந்து அனுபவித்து, எக

ச.

சங்கயம் - ஸம்சயம், உகூ0, உகூக, உகூஉ
சதுக்கம் - நாற்சந்தி, கஓ
சம்பு - சம்பாபதியென்னுந் தெய்வம்;

அரும்பதவகராதி.

பதம். பக்கம். | பதம். பக்கம்.

தககன்று - தக்கதன்று, ௨௦௯
தகரம் - மயிர்ச்சாந்து, ௩௮
தகவிலே-தகவின்மையையுடையாய், ௬௩
தகை - தடை, ௨௦௯, ௨௨௫
தடி - ஊன்றடி, ௬௧
தடைஇ - தடவிப்பார்த்து, ௪௫
தண்டம் - சிகை, ௧௧௬
தண்டாமை - தணியாமை, நீங்காமையுமாம், ௬௨, ௨௭௭
தண்ணுமை - உத்தமத்தோற் கருவியாகியமத்தளம், ௧௭
ததர் - செறிவு, ௨௯
தப்பிய - வெட்டிய, ௬, ௧௮௯

து.

துகள், ௩௫
துடவை - தோட்டம், ௧௧௭, ௧௨௧
துணை - அளவு, ௧௬௭
துய்ப்பிலன - உண்ணுதலிலன், ௧௩௫
துயக்கு - தடை, ௨௪௯
துரகதம் - குதிரை, ௧௦௭
துழந்து - துழாவி, ௭௨
துளங்காது - நடுங்காது, ௧௯௬
துறவி - துறத்தல், ௧௬, ௨௪௪, ௨௮௫

தூ.

தூவாமை - உண்ணாமை, ௧௧௪

அரும்பதவகராதி.

பதம். பக்கம்.

பா.

பாகு - பாகன், ௩௬
பாஙகு - உரிய இடம், ௧௪
பாசவர் - இலையமுதிடுவோர், ௨௭௦
பாடு - ஒலி, படுக்கை, ௧௪௯, ௧௬௨
பாண் - இசைப்பாட்டு, ௧௫௩
பாண்டு - வெள்ளை, ௧௨௬, ௨௮௪
பாணி - ஓசை, ௭௩
பாத்தியன் - பாதத்திற்கு அன்பன், ௯௧
பாராவாரம் - கடல், ௨௩, ௩௩
பானமையேன், ௨௪

பி.

பிசி - பொய், ௧௯௯
பிஞ்ஞை - நப்பின்னை, ௧௭௦
பிண்டம, ௯௪
பிணவு - விலங்குகளுட் சிலவற்றின் பெண்பால் மரபுப்பெயா, ௧௪௨, ௧௭௦
பிணித்தோர் - நோயுற்றோர், ௨௮௧
பிணிப்பு - கட்டு, ௨௨௭, ௨௨௮
பித்தை - குடுமி, ௨௦௩
பிரத்தியம் - பிரத்தியக்கம், ௨௫௨
பிழல், ௬௦
பிழையாது - தப்பாது, ௯௩
பிளவை - பிளக்கப்பட்டபுண், ௩௬
புலம - அறிவு, ௫௨, ௯௪, ௨௯௦
புலவன் - அறிவுடையோன், என்றது புத்தனை, ௫௧
புலவு - மாம்ஸநாற்றம், ௨௬௮
புலை - அசுத்தம், ௧௧௮, ௧௨௧
புழை - சிறியவழி, ௫௫, ௭௪
புள் - கைவளை, ௭௬
புறவோர் - புறத்துள்ளோர், ௪௮
புன்கண் - துன்பம், ௧௦௬

பூ.

பூசல் - ஓசை, ௫௯
பூட்கை - மேற்கோள், ௨௬, ௪௯

பெ.

பெண்டிர், ௧௨௮
பெண்டு - மனைவி, ௧௪௨
பெணணை - பனை, ௧௪௮
பெயர்த்து, ௭௦
பெருமகன் - அரசன், ௧௩௦
பெற்றி - தன்மை, பேறு, ௨௩, ௨௪, ௮௮
பெறுதி - இலாபம், ௨௩௨

பே.

பேடியர், ௨௩
பேணுநர் - பாது காப்போர், ௧௨௮
பேது - அறியாமை, ௬௪

பதம். பக்கம்.

பை.

பொ.

பொழில் - சோலை, ௪, ௩௪, ௩௫, ௨௪௯
பொளித்த, ௩௮

பொறை - பாரம், ௮௪

பொன் - சூரியன், ௯௩
பொன்றக்கெடுதல் - முற்றக்கெடுதல், ௬௧௫

போ.

போதி - அரசமரம், ௮, ௧0௬, ௬0௧
போழ்தத்து - பொழுதில், ௮௪, ௧௬௪
போன்ம் - போலும், ௬௨
போனகம் - உணவு, ௨௮௨
பௌவம் - கடல், ௭0, ௨௮௪

ம.

மகள் - மனைவி, ௧௮௯
மகன் - கணவன், ௧௮௯

மஞ்சு - அழகு, மேகம், கசஉ

மஞ்ஞை - மயில், ககரு

மடவரல, ககக

மடவோர் - மகளிர், மூடர், சூக, கஎ0

மடி - ஆடை, உஅக

மடியாது - தஙகாமல, க0சூ

மடை - சோறு, கஎ, சூ0, கஅஅ, உகஉ

மடையன் - சோறுக்குவோன், கஅஅ, உகஉ

மண்டிலவகை, ௩0௩

மண்டை - பிசசைப்பாத்திரம், ருஅ, சூ0

மதலை - கொடுங்கை, கசு

மதன் - செருக்கு, சூஎ

மந்தி - பெண்குரங்கு, ௩சு

பதம். பக்கம்.

மா.

மி.

மீ.

மு.

முகிழ் - அரும்பு, உக
முங்கி - முழுகி, உஅச
முச்சி - மயிர்முடி, ருக
முசிக்க - மெலிய, கஎரு
முட்டு - குறை, கஉக
முடலை - முறுக்கு, கச0
முடுக்கர் - முடுக்குத்தெரு, எஉ
முழுவல் - நீர்ப்பறவை விசேடம், எக

அரும்பதவகராதி.

வலித்த - நினைந்த, ௭௯
வலித்து - எண்ணி, ௧௯௨
வளைஇய - வளைந்த, ௬௬
வற்பம் - வன்மை, ௨௫௫, ௨௫௬
வறம் - வறுமை, ௬௯, ௮௮, ௧௨௫, ௧௯௯
௨௯௯, ௨௮௦
வறன் - வறுமை, ௧௯௫, ௧௯௯

வா.

வாங்குநர் - வாங்குவோர் ௧௦௧
வாமன் - புத்தன் ; அழகியவனென்ற படி, ௫௦
வீழ்பு - சுள்ளி, ௨௧
வீற்றிருந்து-கவலையின்றியிருந்து, ௨௯௦

வெ.

வெதிரம் - மூங்கில், ௯௯
வெள்ளில் - பாடை, ௬௦
வெறி - ஆடு, ௧௭௨
வென் - வெற்றி, ௧௮௫

வே.

வேய் - மூங்கில், ௨௫௬
வேலை - தொழில், ௧௮௮

அருந்தொடராகராதி.

அருந்தொடர்.	பக்கம்.

அ.

அருந்தொடரகராதி.

[illegible]

பக்க

 அரு[illegible]தொடரகராதி

ஈ.

அருந்தொட[illegible]தி. [illegible]

அ ரு ஞ் சொ ற் க ள் [illegible]

அருந்தொடர். பக்கம்.

கி.

கு.

கையறவு, ௨௧, ௧௭௮
கையறு துனபம, ௨௯
கையாற்றவலம, ௨௧௫
கையுதிரக்கொண்மென, ௨௮
கையுதிரககொள்ளான, ௧௮௧
கையுதிரககோடல, [illegible], ௧௩௯
கைவிடலீயான, ௪௭, ௧௬௭
கைவினைசசிததிரம, ௧௬௫

கொ.

கொஙகலாநறுநதார, ௬
கொடிபபுருவம, ௨௯
கொடுநதுயர் ௨௩, ௬௩
கொடுநதொழிலாளன, ௬௧
கொணடிமகளிர, ௧௫௯
கொமபரிருஙகுயில, ௩[illegible]

கோ.

அருந்தொடர்.	பக்கம்.

அருந்தொடர்.	பக்கம்.
தஙகாவேட்கை,	கருஅ, கருகூ
தடிந்தெரியூட்டினும்,	கசுசு
தடுமாறறதொடர்ச்சி,	உருஅ
தடுமாற்றவலம்,	உகரு
	கஅஎ
தண்டாக்களிப்பு,	சூஉ
தணடாக்காட்சி,	உஎஎ
	கஂசூ
	கஎகூ
தணணுமைக்கருவி,	கஎக
தணமணறபநதா,	கசு
	கசூ

அருந்தொடர். பக்கம்.

தா.

திசைமுககக௧௫, ௨

திப்பியமானது, கசஅ

திரிபுரிவாாசடை, கருஅ

திருநெதயிற்குடபாற் சிறுபுழை
போகி, (ய/ு), எசு

திருமுகவாட்டி, (ய)௨

திருவறம, கூரு

திருவிழைமூதூர், க௨, ௨ரு

திருவினசெயயோள், சுசு, கசுக

திரையிருமபெள[illegible]ம, எ0

திரையுலாம்பரபபு, எஅ

திறபபடற்கு, கூ-

அருந்தொடர். பக்கம்.

து.

தூ.

தெ.

தோ.

ந.

நகர்கடல்கொளப்பெயர்நத, வடி
வேற்றடக்கைவானவன, ௨௩௬
நகரநமபியா, ௧௬௭
நகுதக்கன்றே, ௧[illegible]௩
நசைவேட்கை, ௨௧௪
நஞ்சுவிழியரவு, [illegible]௧௨
நடவைமாக்கள, ௧௨[illegible]
நடவைவருததகம, ௧௨[illegible]
நடுகருறூஉம, [illegible]௯
நடுஙகாநா, ௧[illegible]௯
நந்தாவிளககு, [illegible]௨[illegible]
நயமபாடில்லே, ௧[illegible]
நயனில்காலே, ௧௫௩

நரைமூதாட்டி, களகூ, உ0எ

கூகக

நல்கூர்நுசுப்பு, கூக

நல்கூாமேனி, கஉ0

நல்லறசசாலை, உஉஉ

நல்லறம், சா, சாக, கூகூ, க0௫, ககக, ககஉ, கக௩, கசகூ, சாக, உ0௨, உஉச, உஎ௩, உஎச, உஎசா, உஎஎ, உஅஉ

நல்லுயிர், க௩

நலநுகவினி, க௩சா

நலம்பாடில்லை, கஅ

நவையறுநன்பொருள, எ

நளிருன், ககஅ

நளிகடல், ௫கூ

நளியிருமுந்நீர், ௧௭0
நளியெரி, ௧௯
நற்றவம், ௧௬0

அருந்தொடரகரா ௩௪௧

அருந்தொடர். பங்கம்.

௫0
நற
நறறிறம், ௧௧0, ௨0௧
நறுநதாது, ௧௫௧
நறுமலர்க்கோதை, ௬
நறுவிரைகுடைவோர், ௧௭௧
நனபலதானம், ௧௪௫
நன்பொருள், ௧0
நன்மணியிழந்த நாகமபோன்று, ௭௭,

௨௩௬

-, ௧௬, ௨௫

நா.

நாககடிப்பாக வாய்ப்பறையறைந்தீர், உஉகூ

அருந்தொடர்.	பக்கம்.
பயர்ப்படுத்தேன்,	
நீங்கலுநீங்கார,	அக
நீடலுநீடும்,	உகூ
	௩0
	உ0கூ
நீலமாக்கடல்,	எகூ
நீலயானை,	கசுசு

நு.

அருந்தொடர். பக்கம். | அருந்தொடர். பக்கம்.

பா.

அருந்தொடரகராதி. ஙசங

அருந்தொடர்.	பக்கம்.	அருந்தொடர்.	பக்கம்.

அருந்தொடர்.	பக்கம்.
மண்ணுமேனியன்,	உஅ
மண்ணீடு,	ருசு, சுஎ, கசுஉ, உஎ0
மணங்கெழுமுரசம்,	கஉ
மணற்குன்றம்,	கசு
	கருசு
மணிச்சிரல்,	கூரு
மணித்தேர்,	உஎ

அருந்தொடர்.

மி.

மீ.

மு.

அருந்தொடரகராதி.

அருந்தொடர். பக்கம். | அருந்தொடர். பக்கம்.

உ00
உ௭.0
கசகூ
௭.0க
உஉகூ ஙசகூ

அருந்தொடரகராதி.

வே.

வை.

௩

மூலவிஷயசூசிகை.

விஷயம். பக்கம். | விஷயம். பக்கம்.

அ.

ஙசஅ மூலவிஷய சூசிகை.

விஷயம். பக்கம்.

விஷயம். பக்கம்.

மூலவிஷய சூசிகை. கூசகூ

விஷயம். பக்கம்.

விஷயம். **பக்கம்.**

கருக, கஎஅ, உ00, உஉச

விஷயம். பக்கம்.

ஊ.

விஷயம். பக்கம்.

எது நிகழசசி, உஉ, அரு, ககரு, ககூ௭
ஏதுப்போலி, உஅகூ, உகூ0
ஏதுப்போலி மூன்றுவகையெனறல,
உகூ0
ஏது மூன்றுவகை, உஅஅ
எற்றுரிமுரசு, கஉ

ஐகூ
ஐதிகவளவை, உசாஅ, உ௬௧
ஐம்படை - ஆபரணவிசேடம், ௫௬
ஐம்படைததாலி - ஆபரணவிசேடம், எஉ
ஐமபூதம, உ௰௫

ஐம்பெருங்குழு, கூ

ஐயக்கடிஞை - பிரசைப்பாத்திரம், கஉரு

ஐயம் - பிரமாணுபாசங்களெட்டனு ளொன்று, உருக, உருஉ

ஐயரி, சா, கசஞ

ஐயவி - வெண்சிறுகடுகு, ஙக, எங

ஐவிலின் கிடக்கையினிற்றல், ஏ

ஒ.

ஒடிமரம், க

ஒருங்குடன் மாய்ந்தபெண்டிா, ருஎ, கசக

ஒளி, கள

உ.உ

ஒற்றுமைநயட ஙக

கடம்பு,	௩௭
கடல்,	௰௩, ௨௬
கடல்வண்ணன் புராணம்,	௭௩௱
கடவுட் கணிகை,	௯௭௨
கடியிற்காவல்,	௯௫௩

விஷயம்.	பக்கம்.
கடுஞ்சூல் - முதற்கருப்பம்,	௭௩
கடுஞ்சொல்,	௨௨௩, ௩௦௯
கடும்பசி,	௧௮௭

கணாதன - வைசேடிகமதாசாரியன்,

௨௨௦

கணிகம - ம, ௨௯௦
௧௬௧, ௨௩௮

கதலிகைக்கொடி - துகிற்கொடிவிசே
டம, ௧௪

கநதசாலி - ஒருவகைநெல், ௯௨
கநதமைநது - ஐநதுஸ்கநதம், ௬௦௫
கநதிற்பாவை, எ௪, ௧௬௫, ௧௫௧, ௧௯௫,
௧௯௯, ௧௮௬, ௧௮௪, ௧௮௫, ௧௮௭,
௧௯௨, ௧௯௯, ௨௦௦, ௨௦௧, ௨௨௪,
௨௭௯
கந்துகககருதது, ௧௭
கபிலன - சாஙகியமதாசாரியன், ௨௫௨
கபிலை - புததனதோனறிய கபிலவஸது

விஷயம். பக்கம்.

விஷயம். பக்கம்.

கு.

ராவல், ௧௫௯

லையாறு, ௪௨, ௨0௮. ௩0௯

கௌ.

கன் - ஓரந்[illegible]ணன், ௨௩, ௭௫

கௌதமமுனிவா, ௧௫௮

சக்கரம், ௧௨0

சக்கரவாளக்கோட்டம், ௫௫, ௫௬, ௬௬, ௬௭, ௭௪, ௧௯௪, ௧௫0, ௧௯௬

சக்கரவாளக்கோட்டமென்ற பெயர்க்குக்காரணம், ௫௬

சக்கரவாளத்துதேவர், ௧௧௨

சக்கரவாளம, ௬௬, ௧௧௨, ௨௪௪

சஙகதருமன் - ஒரு பௌத்தமுனிவர்,

சா'உ ௭௬

௯(ம)

விஷயம். பக்கம்.

சமபாபுரி - சா்ன் அதிதேவ
தை, க, உ, கசா, சாங, சாச, சாசா,
கருக, கசாஉ, கசாச, கசாரு, கசாசா,
கசாஅ, கஅரு, ககூகூ, ககூசா

சம்பு, க

ம்புத்தீவு - நாவலந்தீவு, கசா, அச,
க0சா, கஙச, கருய, ககூஎ, உஉஎ,
உஎகூ

சம்புமரம், க

சமந்தம - ஒருமலை, கூஎ

சமயக்கணக்கர், எ, க0, உசஅ

சமயங்கள்பல, ககூச

சமயப்படிற்றுரை, ககூக

சமயமைந்து, உசாசா, உஅரு

சமயிகள், கச, ககூ0, உஎச

சமனொளிமலை, உஎரு

சயஞ்சனங்கள, உகூகூ

சி.

சிங்கபுரம்,

மூலவிஷய சூசிகை.

விஷயம். பக்கம்.

உகஎ, உஉக

சாநதயை, ருகரு

சிநதாதேவி - மதுரையிலுள்ள ஒரு
தெய்வம, ரு, கஉஉ, கஉரு, உருரு,
உருச

சிநதாதேவி ஸ்துதி, கஉரு, உருரு

[illegible]ாய், கருஎ

சிநதையினறெனிற் செயவினை யெய்
தாதெனபது, உஎ

சிருங்கி - மானவயிற்றிறபிறநத ஒரு
முனிவர், கஉ0

சிலபலியாாசி, ரூக

சிலைக்கொடி - விற்கொடி, கஎச
பெருமான், கஈ, ௲உ
றி - நீரைவீசுங் கருவிவிசேடம,

உகூஎ
சிறறியாறு, ககூஎ
சிறறில், உ0ச
சிறப்பு, உ0க
சிறுதிவு ஈராயிரம, கூ6
எஉ
சிறுபுழை, ரு, எச
சிறுபுறம - பிடா, உ0
சிறை, சரு

ச்சோட்டம, கூ, ககூஅ, கஎ
கூ
ப்பாவம், உசரு
ரண, உஅகூ

ஸ்ரீ.

விஷயம்.	பக்கம்.

சு.

செ.

சே.

சை.

மூலவிஷய சூசிகை.

விஷயம். **பக்கம்.**

சொ.

சோ.

த.

தி.

விஷயம் **பக்கம்.**

கசூ(ו), உஎஅ

துறை,

துன்பந்தருவன உக

துன்பம, ௬0௪, ௬கக

தூ.

தூங்கெயிலெறிந்ததொடித்தோட்

செம்பியனை, ௯

கசு, உ0௪

தூபம, எ௨, ௭௬

தூமக்கொடி, ௧௦௨

தர், கஉகூ, கரு௰

தெ.

௰௬

விஷயம். பக்கம்.

நேக்கிலே, கசஅ

நோ, கள0

நோவீதி, உஎ, கூரு, கூசா, கருசு

நோாதுதெளிதல் - பிரமாணுபாசங்க
ளொட்டனுமொன்று, உருக, உருஉ

தேவா, சாசா

தேவாநாடு, கூ எ

தேவர் நாலவகையினா, க கூ

தேன, கருப

தை.

தையறகாரா, உஎ0

தொ.

ாருள, ௯௧௪

தொங்கு, ௨௪௧

௯௧௯

தொகைத்திறம், ௩௧௯

தொடாசசி, ௯௧௯

தொடுகெழறகிளளி, ௨௭௯

தொழுவிளிப்பூசல், ௫௪

தோ.

தோட்டி, ௨௫௦

தோடு ௫௨

தோரணவீதி, ௧௩

தோலினறுணனா, ௨௭௦

தோறறய, ௨௫௬

தோறறம மூனறு, ௩௦௪, ௯௧௯

ந.

நறறவப, கூஅ
நற்றாய, உ0க
நனவு, எகூ

நி

நீ.

நு.

நெ.

விஷயம். பக்கம்.

விஷயம். பக்கம்.

பீ.

புத்தர்கள்பலர் முன்பு அவிதரித்தார்க
ளென்பது, ரூ0௨

புத்தன், உசா, (ங)0, எ0, அக, அசா, அ..,
கூரு, கூச, கூஅ, க00, க0க, க0ரு,
கக0, ககக, ககஉ, ககரு, ககச, ககரு,
கரூச, ககூச, ககூ(ர, உஉஅ,
உஉகூ, உரூ௨, உரு, உ(ஏ)உ, உஎஉ,
உஎஎ, உஎகூ, உஅச, உஅசா, ரூ0உ

புத்தன்றோன்றுங்காலம், கூகூ, ககரூ

புததி, உசாக, உகூ

புதல்வா, ரூஉ, எஉ

புதுமணல், கஉ

புரிவின்மைநயம், ருக

பூ.

பூமிநடுக்குறல், அப

பூரணகுமபம், கரு

பூருவதேசம், டச

நவன், உகச

விஷயம்.	பக்கம்.

பெ.

பெருஙகுளம்,	ககஉ
பெருநதீவுநான்கு	கூஎ
பெருந்தெரு,	(ஈ), (ய)(ரு), கஙரு
பெரும்பசி,	கசகூ

பே.

பை.

பொ.

விஷயம். பக்கம்.

போ.

பௌ.

ம.

விஷயம். பக்கம்.

௧௯௮

மற்கலி - ஒருதேவன், ௨௫௮

மற்கலிநூல், ௨௫௮

மறச்செவி, ௬௯

மறையோர், ௨௭௧

மன்றம், ௧௮, ௫௩, ௧௭௯, ௨௭௧

மனத்திற்றோன்றும் பாவமூன்று, ௨௨௩, ௩௦௯

மனம், ௨௯௧

மனமாசு, ௬௯

மனுவென்னுஞ்சோழன், ௨௦௪

மனைத்திறவாழ்க்கை, ௨௭

மனையரஙகம், ௭௧

மா.

மா, ௨௧௧

மாரன் - தருமவிரோதிகளான இச்சைகளை மனத்திலுண்டாக்கும் ஒருதேவன், ௧௦௧, ௬௦௬

மாருதவேகன் - ஒரு வித்தியாதரன, உ௪, ௫௫, எ௫

மாலை, உ௨, உ௪

மாலைக்காரர், உஎ௦

மாலைக்காவல்வருணனை, ௧௬

விஷயம்.	பக்கம்.

மி.

மீ.

மு.

மை.

ய.

யா.

யூ.

விஷயம். **பக்கம்.**

உகூக, உகூ

உகூஉ

உகூ[illegible]

ர,

விலங்கு, உஉங, உஉஅ, ஙOஏ, ஙகச

கஉ[illegible]

விலா,

மூலவிஷய சூசிகை ஙகூரு

விஷயம். **பக்கம்.**

ர்வகை, உசு௬, உஎ0, உஎக,

உஎஉ

வீதியைய ல், கந

ரு0க

வீரை - இலக்குமி தாரை யென்பவரின்

சகோதரி, எரு, கூஉ, க0எ, க0கூ,

வீழ்கதிர், உஉஉ, ந0அ

வெ.

யம். பக்கம்.

வே.

வை.

'உ, உசுக   கடுஅ

நனறம,   உகூக   வீ.
வெள்ளிடைமன்றம்,   சு0   ககூச, உசடு
உ

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

அகதிகள் - ஆதாரமற்றவர்கள், ௧௨௩
அகநிஷ்டலோகம் - பிரஹ்மலோக மிரு
பதினுட் பதினாறாவது; இஃது உரு
வப் பிரஹ்மலோகம் பதினாறனுள்
ஒன்று, பௌ. * ௯
அகவிதழ் - பூவின் உள்ளிதழ், ௧௮௬
அகிஞ்சநயாயதனலோகம்- ப்ரஹ்மலோக
மிருபதினுட் பத்தொன்பதாவது,
இஃது அரூபப்ரஹ்மலோகம் நான்
கனுள் ஒன்று. பௌ.

அகிலுறுப்பு ஆறு, ௨௬௮
அகுசலவேதனை - துக்கவறிவு; இது
பஞ்சஸ்கந்தங்களு ளொன்றாகிய
வேதனையின் பகுதிமூன்றனுள் ஒன்
று, பௌ. ௯௧௨.

அங்கநாடு, உரு

அங்கம் ஆறு - வேதத்தின் அவயவங்களான ஆறுநூல்கள்; அவை வியாகரணம், சோதிடம், நிருக்தம், சந்தஸ், சிக்ஷை, கல்பமென்பன, கஉ, உருந, உருச

அங்காகமம் - ஜைநாகமமூன்றனுள் ஒன்று; அது பன்னிரண்டு வகைப்படுமென்பர், உருஅ

அங்கோத்தரநிகாயம் - ஸூத்திரபிடகத்தின் பேருறுப்பினுள் ஒன்று, இதிற் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தி னிலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ள தென்பர்; பௌ. உசரு, உஅசு

அச்சுவவாதியர்=அச்வஸாதியர்- குதிரை வீரர், உஎக

அசனிவேகம் - கட்டியங்காரனுடைய பட்டத்துயானை ; சீவகசிந்தாமணியிற் காண்க, ருஎ

வீஷயம். பக்கம்.

அசிதகேசகம்பளர்-ஒருமுனிவர் , லெ.

அததியல்லன் - கஙகவமசத்தைச் சார்ந்த ஓரரசன், கசுக

அததுவைதவாதிகள், ககூக

அதபலோகம் - ப்ரஹ்மலோகம் இருபதி னுட் பதின்மூன்ருவது, இஃது உருவப்பிரமலோகம் பதினறனுள் ஒன்று; பௌ.

அதம்மம் - அதர்மம், வடC உசுo

* பௌ - பௌத்தநூல்வழக்கு எனக்காண்க.

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை. கூ௯௪

விஷயம். பக்கம்.

அந்தராளம் - நடு, உஎ
அந்தஸ்தானம் - உள்ளிடம், உஎ
அநந்தஞானி - மற்கலிதேவன்பெயர்,

அநாகாமி - தியானங்களைந்தனுள் மூன்றுவது பௌ. சுரு

அநான்மவாதிகள் - ஆன்மாவென்று ஒரு பொருளில்லையென்று சொல்லுவோர், ௲௦எ
அநிருதகன் - பிரத்தியும்நன்மகன், ௲௦
அநோமதர்சி - பழையபுததாகளுள் ஒருவர், ௲௦உ
அப்பவாணிகர் - ஒருசாதியார், உசுக

அப்பிரகலோகம் - பிரஹ்மலோகமிருபதி னுட் பன்னிரண்டாவது, இது உரூ பப் பிரஹ்மலோகம பதினறனுள் ஒன்று; பௌ. நு

அப்பிரமாணசுபலோகம் - பிரஹ்மலோக மிருபதினுள் எட்டாவது, இஃது உரூபப் பிரஹ்மலோகம் பதினற னுள் ஒன்று; பௌ. நூ

அப்பிரமாணுபலோகம் - பிரஹ்மலோக மிருபதினுள் ஐந்தாவது; இஃது உரூபப் பிரஹ்மலோகம் பதினற னுள் ஒன்று; பௌ நூ

அப்பிரேரகஸாதனம் - தன்னை ஏவுவோ
னில்லாத கருவி, அது பக்ஷிக்குச்
சிறையும் காலும் போல்வது; சை
னநூற்கொள்கை, ௨௬0

அபதானம் - ஸூத்திர பிடகத்தின்
[illegible] ரப்பினுளொன்று, ௨௬௫

விஷயம். பக்கம்.

அபிதர்மபிடகத்தின் வகைபதினைந்து,
பெள.

அபிதர்மபிடகம் -

அமைச்சர் - மந்திரிகள், இஃது அமாத்யரென்னும் வடமொழிச் சிதைவு, இவர்கள் அரசர்க்குரிய ஐம்பெருங் குழுக்களில் ஒருவகையினர், ௧0

அயிராணி - இந்திராணி, ௲0

அர்த்ததர்சி - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர். ௲0௨

- தியானங்களைந்தனுள் நானகாவது, பௌ. ௬௬ (ங)

அரங்கினிலக்கணம், ௧௫௧

அரங்குஏழு - இவை காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள புத்தாலயத்திலிருந்தவை, இவை இந்திரவிகாரங்களென்றுங

கூறப்படும். உஎரு
அரசர் யுத்தததிலிறவாது மூப்புற்றிறப்பின், அவர்களை மேலுலகடைவித்தற்கு அவர்களுடம்பைத தருப்பையிற்கிடததி வாளாற்போழ்தல, உ0எ
அரற்று - வாய்விட்டழுதல், சஉ
ஷட்வர்க்கம் - ஆறுபகையின்கூட்டம், என்றது காமமுதலிய ஆறனையும், க0உ

நான்காவதில தேறியவாகள ; இவர்கள் உடம்பு நீங்கியவழிப் புத்தபதம் பெறுவோர், பௌ. ருகஅ
அருகன், உ௫அ
அருச்சுனனுகியபேடி, ருஉ

விஷயம். **பக்கம்.**

அரூபப்பிரஹ்மசாதியார் நால்வகையினர்- இவர்கள் தியானமைந்தனுள் ஐந்தாவதில் தேறியவர்கள, பௌ. ௬௫

அரூபப் பிரஹ்மலோகம் நான்கு - ஆகாசானந்தியாயதனலோக முதலியன; பௌ. ௩

அல்லியம் - புறநாடகம் பதினொன்றனுள் ஒன்று; அது திருமாலாடல், அதற்கு உறுப்புக்கள் ஆறு, ௯௦

அலரிமாலை, ௮௭

அலவைப்பெண்டிர் - வியபிசாரிகள், ௧௧

அலைவலைமை - நெஞ்சிற் றோன்றியதை ஆராயாது செய்யுந்தன்மை, ௧௯௬

அவந்திக்காண்டம் - பெருங்கதையின

பேருறுப்பினுள் ஒன்று, ௯௮
அவந்திநாடு - அவந்திதேசம், ௧௯௬
பதைமை, அது துவாதச
ஒன்று; பௌ. ௯0௯,
௯.௧௭
அவிநுகர்ச்சி [அவி-தேவருணவு], ௧௯௫
அவிப்பலி - வீரர்கள் தங்களுயிரைப்பலி
யாகக்கொடுத்தல், அது புறப்பொ
ருளின் பகுதியாகிய வாகைத்திணை
யின் துறைகளுளொன்று, ருள
அழற்கணாகம் - திருஷ்டிவிஷமென்னும்
பாம்பு, அ௬
அளவர் - அளத்திற்றொழில் செய்வோர்,
உ௬௧

அளவையிலக்கணம், உஅ௬

அற்புதசக்தி - இஃது இருத்தியெனப்ப டும்; பௌ. உ௯௯

அற்றைப்பரிசம் - விலைமாதர்கள் ஆடவ ரிடத்து அன்றன்றுவாங்கும் விலை,

உகஅ

அறச்சாலை - தருமசாலை, உஎஉ

விஷயம். பக்கம்.

அறவாழி - தருமசக்கரம், பௌ. ௩0

அறவியமனம் - அறத்தோடுகூடியமனம், ௯அ

அறவியான்-அறத்தோடுகூடியவன், ௩௨
அறவிலைவாணிகன் - பொருளைவிலையாகக்கொடுத்து அதற்குத் தருமங்கொள்ளும் வியாபாரி, ௧௦௫

அறுசுவை, ௨௭௬
அறைபோகமைச்சர் - கீழறுக்குமந்திரிகள், ௧௧

அன்னதானம், ௧௨௭
அன்னம்பட்டீயம் - ஒருதமிழ்நூல், சத்தியரூபமாகவுள்ளது; இது,தருக்கசங்கிரகதீபிகையெனவும் பெயர்பெறும், சாமியற்றிய வடமொழித் தருக்கசங்கிரகத்திற்கு உரையாகத் தெலுங்கராகிய அன்னம்பட்டரென

பவரால் வடமொழியிற்செய்யப்பட
டுப் பினபு திருவாவடுதுறையாதீன
ச சிவஞான முனிவரால் மொழிபெ
யாககபபடடது, உஅசு

அனுமானவளவை, உசக

ஸூத்திரம்- ஒருபௌததநூல,
அனுமேயததினிலக்கணங்களைக்கூ
பௌ. உஅசு

மயம - பௌத்தர்களுடையபிரமா
ணமூன்றனுள் ஒனறு ; பௌ. உஅரு

அனுவாதம - முன்னாப்பெறப்பட்டதொ
ன்றனை வேறொன்று விதித்தற்பொ
ருட்டுப் பின்னரும்எடுத்தோதுதல்,

- பௌ. கஅஎ, உகக

அஷ்டாங்கமார்க்கம் - ஸம்மியக்திருஷ்டி முதலியவற்றையுடைவழி, அது நடுமார்க்கமென்றுங்கூறப்படும்; பௌ ஙக

அஸ்தமிக்கும் சூரியன், உஉஉ

அஸதேயம - திருடாமை, கஅச

அஸங்கிரஹம் - இரவாமை, இஃது அப்பிரதிக்கிரகமெனவும் வழங்கும், பௌ. இச்சொற்கு இவ்வாறன்றிப் பொருள்களைப் பின்பு வேண்டுமென்று சேகரித்துவைத்துக்கொள்ளா

மையென்றும் பொருள்கூறுவர், கஅஅ
அஸம்ஜ்ஞாஸத்துவலோகம் - பிரஹ்ம
லோக மிருபதினுட் பதினொன்று
வது ; அஃது உருபப் பிரஹ்மலோ
கம் பதினொறனுள் ஒன்று , பௌ. [illegible]

அரும்பதவுரையில் அடங்கியவை.

[illegible]

விஷயம் . பக்கம் . | விஷயம்.

பக்கம்.

அஹிம்ஸாபரமோதர்ம: - கொல்லாமையே தருமங்களுள் மேலானது, ௪௯

அஹிம்ஸை - கொல்லாமை, ௧௮௮

அக்ஷபாதமுனிவர் - கௌதமர் இவர் நையாயிகமதாசாரியர் காலிற்கண்ணுடைமையின், இவர்க்கு இப்பெயர் வந்ததென்பர், நையாயிகப-பழுபார்க்கவும், ௨௱௨

ஆ

ஆக்நேயபுராணம் - ஒருவடநூல் பதினெண்புராணத்துளொன்று: அஃது பதினையாயிரம் கிரந்தங்களையுடையது, ௪௯

ஆகமம், ௨௦, ௨௫௦

ஆகமவளவை, ௨௦

ஆகாசானந்தியாயதனலோகம் - பிரஹ்மலோகமிருபதினுட் பதினேழாவது, அஃது அரூபப்பிரஹ்மலோகம் நான்கினுள் ஒன்று. ௬

ஆகாயகமனமந்திரம், ௬௬௪

ஆகாயசாரிகள் - சாரணர் ௨௱, ௨௰௬

ஆசனமுதலாயவுறுத்தல் - தவஞ்செய்வோர்க்குரிய நியமம் எட்டினுள் ஒன்று, ௬௯௬

ஆசாரக்கோவை - ஒருதமிழ்நூல் இது சங்கமருவிய பதினெண்கீழ்க்கணக்கினுள் ஒன்று இந்நூலைச்செய்தார் பெருவாயின் முள்ளியென்பவர், ௧௭, ௨௪௯

ஆசீவகவாதச்சருக்கம் - நீலகேசித்திரட்டின் உறுப்புக்களுள் ஒன்று, ௨௫

ஆசீவகவாதம், ௯

ஆசாரியுத்தமர் - நற்குணமுடைதி... னறு பெயர். ௬௦௰

ஆட்டுவணிகர், ௨௭௦

ஆடபஸ்தீக்-இலங்கைத்தீவிலுள்ள மலை

ஆததிமாலை - சோழர்களுக்குரிய அடையாளமாலை, ௯௭

ஆத்ரேயம் - ஒருவடநூல்; இது வேதாங்கமாகிய கல்பவகைகளுள் ஒன்று அத்திரிமுனிவராற் செய்யப்பட்டது, ௨௫௪

ஆதிரை - சாதுவன்மனைவி, ௬

ஆந்திரதேசம் - தெலுங்கநாடு. ௯௯

ஆப்தன் - உண்மையையே சொல்லுபவன், ௨௫௮

ஆப்பி - சாணம்; இது வடமொழியில் 'கோபுரீஷம்' என்றுகூறப்படும், ௯௯

ஆபஸ்தம்பம்=ஆபஸ்தம்பம் - ஒருவடநூல இஃது வேதாங்கமாகிய கல்பவகைகளுள் ஒன்று, ஆபஸ்தம்பமுனிவரால் செய்யப்பட்டது, ௨௫௪

ஆபரணங்களில்லாததோற்றம் - இயற்கையழகு, ௬௨

ஆபஸ்தம்பசூத்ரம் - ஒருவடநூல்; இஃது ஆபஸ்தம்பமுனிவராற் செய்யப்பட்டது; இல்லறநெறியைக்கூறுவது, ௭௬

ஆபாஸ்வரலோகம் - பிரஹ்மலோகமிருபதினுள் ஆறாவது இஃது உருபப்பிரஹ்மலோகங்களுள் ஒன்று, ௬

ஆம்பல் - இரவில் மலரும் பூ, ௨௬௮

ஆயதனம் - இடம், ௬௦௭

ஆயமகட்டு - எண்பேராயம். இவை அரசர்களுக்குச் சகாயஞ்செய்வோராகிய எண்வகையினருடைய கூட்டம்; இவற்றை அஷ்டாயகாவர்க்க மெனபர் வடநூலார், ௬௦

ஆயுதங்கள் ஐந்து - சங்குமுதலியன; இவை திருமாலுக்குரியவை, ௬௧

ஆராமம் - உண்டாக்கப்பட்டசோலை இது உபவனமெனறும் வழங்கப்படும். ௯

விஷயம். **பக்கம்.**

ள் ஒருவகையார், உஎ0
இசையாசிரியன் - கீதாசாரியன் இவன் பரதநூலுட்கூறிய பஞ்சாசாரியருள் ஒருவன், எக
இடக்கை - ஒருவகைவாத்தியம் வினைக்கிரியைகள் இடக்கையாற் செய்யப்படுதலின் இஃது இப்பெயர்பெற்றதென்பர் அடியார்க்குநல்லார், எக
இடம்வலமுறுத்தல் - தவஞ்செய்வார்க்குரிய நியமங்கள் எட்டினுள் ஒன்று, கூகஞ
இடுபொருள் - பிறர் வரவிட்டபொருள், களஅ
இடையிட்டுமொழிதல் - தவஞ்செய்வார்க்குரிய நியமங்களெட்டினுள் ஒன்

று, ௬௧௬

இத்தியுக்தம் - சூத்திரபிடகத்தின் சிற்று

றுப்புக்களுள் ஒன்று, உ௯௭

இதழைக்கட்டுவோர் [இதழ் - பூமடல்],

௧௭௧

இந்திரவிகாரம் ஏழு - இந்திரனால் நிரு
மிக்கப்பட்ட ஏழு அரங்குகள; இ
வை காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் புத்

தாலயத்துள்ளவை, ௨௬௬

இந்திரவில் - இதன்தோற்றம் தேவர்க
ளுடைய தோற்றத்திற்கு உவமை
கூறப்படும், ௬௪

இந்திரன், ௧௦௪

இமயம் - ஒருமலை இதுமேருவென்றுங்

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் - ஒரு சேரன்; இவன் வடநாட்டரசர்களை வென்று சென்று இமயமலையில் தனது குலவிலச்சினையாகிய விற்பொறியைப் பொறித்தமையால் இப்பெயர் பெற்றான். விடர்ச்சிலைபொறித்த வேந்தனென்றும், இமயவரம்பனென்றும், நெடுஞ்சேரலாதனென்றும் கூறப்படுவன். இவ்வரசனுக்குச் சிலப்பதிகாரக் கதைத் தலைவனாகிய கோவலனுக்கு ஒன்பது தலைமுறை முன்னோனை கோவலனென்பவனு

க்கும் சிநேகம் உண்டென்று

இயல்பளவை-பிரமாணங்களுள் ஒன்று, இதனை ஸ்வபாவலிங்கமென்பர்வடநூலார், ௨(ர0

இயல்புநயம் - ஒற்றுமைமுதலிய நான்கு நயங்களுள் ஒன்று பௌ. ௫()ர

இயலாசிரியன - கவிஞன் · இவன் பரதநூலுட்கூறப்பட்ட பஞ்சாசாரியர்களுள் ஒருவன், எக

இரண்டாங்கண்டம் - நான்குகண்டங்களுள் ஒன்று பௌ. ௫()௪

இரண்டாஞ்சந்தி - மூன்றுசந்திகளுள் ஒன்று பௌ. ௫()।

இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தன்-ஓரரசன், இவன் பலியின் பரமபரையிற் பிறந்த புகழ்விப்பவர்கண்டனென்னும் இரண்டாம் விசயாதிததனுடைய புத்திரன் இவனுக்கு விசயபாகு என றும வேறுபெயருண்டு, ௧௱௯

இரண்டாம் விசயாதித்தன் - ஓரரசன், இவன் பலியின் பரம்பரையிற் பிறந்தமுதலாம்விக்கிரமாதித்தனுடைய புத்திரன்; இவ்வரசனுக்குப்புகழ்விப்பவர்கண்டனென்றும பெயருண்டு,

௧௱௯

இரணியகருப்பவாதிகள் - பிரஹ்மவாதிகள், ௧௲௧

இரத்தினங்களைவிற்கும வாணிகா, ௨௭௧

இரத்தினத்தீவம் - இது மணிபல்லவம் என்னுந் தீவிற்கு அயலிடத்தேயுளளது; இதிற்புத்தபாதபீடிகையுள்ள உச்சியையுடையதானமலை (ஆடமஸ்பீக்) ஒன்றுண்டு, கூ0, சுஎ

இராங்கிடைப்பெண்டு, ருகூஎ

இராகி - கேழ்வரகு இஃது எண்வகைக் கூலத்துள் ஒன்று, எ

இராசப்பெருந்தெரு. உஎக

இராப்பூ - இராத்திரியில் மலரும் மலர், உசுக

இராமன், கருஎ, சு0க

இராஜக்ருகநகரம் - மகததேசத்து இராசதானி, பௌ. கூ௩

இருத்தி - விருத்தி; பெள. கூ0, ௨கக,
௨எ௯, ௨கக

இருது (பருவம்) ஆறு - இளவேனில் முதலியன. கக

விஷயர். பக்கர்.

இருக்கேத்துவார் - மாகதர், ௨எக
எஎ

இருபெயரொட்டு, ௯௦௬

இரும்பிடர்த்தலையார் - கடைச்சங்கப்புலவர்களுள் ஒருவர்; சோழன்கரிகாலனுடைய அம்மான்; அவனுக்குப் பெருந்துணையாயிருந்தவர் இதனை, "சுடப்பட்டுயிருய்ந்த சோழன் மகனும், பிடர்த்தலைப் பேராணைப் பெற்றே - கடைக்காற், செயிரறு செங்கோல் செலீஇயினான்" என்னும் பழமொழி க() ர்-ம் வெண்பாவாலும், இதன் பழையவுரையாலுமுணர்க; இவராற் பாடப்பட்ட பாட்டுக்கள் எட்டுத்தொகைகளுட் சிலவுள, ௨௨௩

இருமபுயிர் - ஐவகையுயிர்களுள் ஒருவகையென்பர்; இது சைனநூல் வழ

க்கு, உ .,எ

இருமருந்து - சோறும் தண்ணீரும,௧0௧

இரேவதர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர், ௬0௨

இரௌரவம் - எட்டு நரகங்களுள் ஒன்று, பௌ. ௬௬

இல்லது சார்ந்த வின்மை வழக்கு - அறுவகைவழக்கினுளொன்று, பௌ. ௯0௪

இல்லது சார்ந்த வுண்மைவழக்கு - அறுவகைவழக்கினுளொன்று. பௌ. ௯0௪

இல்லறத்தார்க்குரியசீலம் - கொல்லாமை முதலிய ஐந்து; பௌ. ௧அஅ

இல்லறத்தாரில் நிஷ்டாபரர்க்குரியசீலம் - கொல்லாமை முதலிய எட்டு, பௌ ௧ ,௨

'ராணம் — ஒருதமிழ்நூல்; இது
பதுமனென்புராணங்களுள் ஒன்று;
பூர்வகாண்டம், உத்தரகாண்டமெ
னனும் பெரும்பகுப்புக்கள் இர
ண்டினையும், சிறுபகுப்புக்களாகிய
கருச — அததியாயங்களையும், உருO௯
செய்யுட்களையுமுடையது; இது சி
வபுராணம்; இந்நூலாசிரியர் குவ
சேகரபாணடியனென்பவர், கசள
ய 'பார்,

ள் - சிலப்பதிகார நூலா
சிரியா, எ, உசக, ? ?உ, உசகக,
உஎஉ

இளமரக்கா - ?
இறப்பு, எஉ
இருண்மீன்வற்றல், கஎக
இருங்கு - சோளம் ?து எண்வகைக்

கூலத்துள் ஒன்று, எ, ? எக

இறையனாரகப்பொருள் - ஓ ரிலக்கண நூல், இது களவியலென்றும் பெயாபெறும். இந்நூலாசிரியர், மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுளின் கூறாகிய இறையனார்: இதன் உரையாசிரியர் மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், இஃது அறுபது சூத்திரங்களை யுடையது, இதன் அருமைபெருமையையும் இது செய்யப்பட்டதற்குக் காரணத்தையும், 'உலகிய லிறுத்தும் பொருண்மரபொடுங்க, மாறாவும் புலவரு மயங்குறு காலை, மூன்றுறும டெருமறை மூளைத்தருள் வாக்கா, லன்பினைந் திணையென் றறுபது சூத்திரங், கட

வழு தெடுத்துக் கரையிலவைதத்து
போற, பரப்பின் றமிழ்ச்சுவை திர
ட்டிமற் றவர்க்குத், தெளிதரக் கொ
டுத்த தென்றமிழ்க் கடவுள்" என்
பதனுலுணர்க; இது கல்லாடம், ௫-
ம் செய்யுள், சரு

இன்மை - பததுப்பிரமாணங்களு ளொ
ன்று அபாவமெனப்படும்,

இன்மைவழக்கு - அறுவகைவழக்கினு
ளொன்று, பெள. ௩0௯

இனியனகூறல் - நற்குணம்பதினுளொ
ன்று, பெள. ௩ட0ள

௩௯௨ அரும்பதவுரையிலடங்கியவை.

விஷயம். பக்கம்.

ஈ.

ஈங்கென்பது தன்மையையுணர்த்துதல், கஉஅ

உ.

உச்சயினிநகரம் - அவந்திநாட்டின் இராசதானி; இப்பெயர் தமிழில் உஞ்சையெனவும் உஞ்சையினியெனவு

ம வழஙகுமம, க 00, கஈ௯

உச்சுவாசம் - நூலுறுப்பின் பெயர் விசேடங்களுள் ஒன்று இது, வடநூலாகிய தசகுமாரசரித்திரம் முதலியவற்றில் வழங்கிவருகின்றது, கூஉ

உஞ்சைக்காண்டம் - பெருங்கதையின் பேருறுப்புக்களுளொன்று. கூஉ, கஎ௯

உடன்புணர்ப்பு - சமவாயம், உ௬உ

உடைநெய்வோர், உஎக

உண்மை - சம்பவ அளவை, உ௫க

உண்மையறிவு - சத்தியஞானம், ௬௦க

உண்மைவழக்கு - அறுவகைவழக்கினு

ளொன்று ; பௌ. ௬௦௪

உத்தமத்தோற்கருவி - மத்தளமுதலிய

ன, கஎக

உத்தமபிக்ஷுக்கள் - ஸ்தேரர் அல்லது

ஸ்தவிரர் ; பௌ. உச௫

உத்தரன் - ஆரியஅரசருளொருவன்,

உசசு

உத்தி - சேர்த்தல், உசுஅ

உத்யானம் - உய்யானம் ; அஃது அரசர்

விளையாடும் காவற்சோலை, உ௫

உதயணகுமாரகாவியம் - ஒருதமிழ்நூல், இஃது வத்ஸதேசத்தரசனாகிய உதயணகுமாரனுடைய சரித்திரத்தைக் கூறுவது ; இதுமுதலில் ஐந்துகவிகளையுடைய பாயிரத்தையும் பின்பு ஆறுகாண்டங்களையுமுடையது ; அவற்றுள், உஞ்சைக்காண்டம் கக௯ - கவிகளையும், இலாவாணகாண்டம் ௩௦ - கவிகளையும், மகதகாண்டம் ௩௫ - கவிகளையும், வத்தவகாண்டம், ருரு - கவிகளையும், நரவாகனகாண்டம் ௬௧ - கவிகளையும், துறவுக்காண்டம் ௬௫ - கவிகளையும் உடையன ; இதனைப்பின்வரும் பாடல்

களா லுணர்க ; "உஞ்சையி னிக்
காண்டத்தி லுயர்கவி நாற்றீ ரொட்
டு, மிஞ்சவே யிலாவா ணத்தின் வீ

விஷயம். பங்கர்.

றுயர் முப்ப தாகு, மெஞ்சலின் ம
கத காண்ட மெழிலுடை முப்பத்
தைந்தே, யஞ்சுட னைம்ப தாகு மரி
, "நறுமலர்

மாலைமார்ப னரவாக னன் காண் ட
த்தி, லறுபது மொன்றுமாகு மாகிய

துறவுங் காண்ட, மறுபது மைந்து
மாகு டன்புவைததோதுவோர்க்கு,
திறவிற் கேட்பவர்க்குஞ் சிவகதி
யாகு டன்றே" இந்நூலாசிரியர் இ
ன்னோன்பதும் அவருடைய கால
முதலியனவும் விளங்கவில்லை, ௬௬௬

உதயணன் - வத்ஸதேசத்து அரசனா கி
யவன் வத்தவன் என்றும் வழங்கப்ப
டுவன், ௧௬௬

உதயணன்கதை - ஒருதமிழ்நூல் இது
பெருங்கதையென்றும் வழங்கப்ப
டும், ௧௬௭

உதயணன் மந்திரிகள் நால்வர் - யூகி, உ
ருமண்ணுவான், வயந்தகன் இடப
கன் என்பவர், ௫௬௬

உதயதிற்குமுனபு புசித்தல் - சீவகாரகளுளொனறென்பர் பௌ. கஃ

உசாசினம் - உபேபஷ்கூஷ, ஈஉஃ

உதாமை - சூசநிரபடகநதின சிற்றறப்பினும் என்று பௌ. ௰

உப்புவிற்போர் - உமணர், உஃக

உபகாரவர்மா - தசகுமாரசரிதநிமென்னும் வடநூலிற கூறப்பட்டுள்ள பத்துக்குமாரர்களுளொருவன், ஙூ

உபாத்தியாயன் - வேதநசிறு சிலபாகதையேனும், வேதாங்கஙகளையேனும சீவனததின்பொருட்டு ஓதுவிப்பவன் இப்பெயர் தமிழில, உவாத்தியன் உபாத்தியானை, உவாத்திகன், உவாத்தியென்று பலவாறுக வழஙக

கும், ௯௯௫

உபாதாயவுரு - இருவகையுருவங்களுள் ஒன்று. பௌ. ௫௪

உபாதானம் - பற்று: அது பன்னிரு நிதானத்துளொன்று; ஒவ்வொரு பொருளிலும் ஒட்டிக்கொள்ளுதல். பௌ. ௩௰௩, ௩௰

உபாயபாரமிதை - மோக்ஷோபாயமாகிய மார்க்கபூரணை; அது "பிறப்புக்க ளெடுத்துரைத்த பெருவழியா னல்லனே" என்பதனாற் பெறப்படும

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை [illegible]

விஷயம்.	பக்கம்.

இச்செய்யுள், நீலகேசித்திரட்டுரை யிற்கண்டது ; இது தசபாரமிதை யுள் ஒன்று ; பௌ. உ௭௬, உ௯௪

உபாஸகர் - பௌத்தரில் இல்லறம் நடத்தும் ஆடவர், உ௬௮

உபாஸகைகள் - பௌத்தரில் இல்லறம் நடத்துமகளிர், உ௬௯

உபேக்ஷாத்மகஞானம் - பிரமாணாபாசங்கள் எட்டினுளொன்று ; இது கண்டுணராமையெனப்படும், உ௯௧, உ௯௨

உபேக்ஷாபாவனை - பாவனையைந்தனுள் ஒன்று , அஃது எல்லாவுயிர்களையும் ஸமமாகப் பாவித்தலும் விருப்பு வெறுப்பின்றி இருத்தலுமாம பௌ. ௬௧௮, ௬௧௯

உமட்டியர் - உப்புவிற்குமகளிர், உ௬௧
உமணர் - உப்புவிற்கும்ஆடவர், உ௬௧
உயர்ந்தஆசனத்து இருத்தல் கிடத்த லின்மை - இது பிக்ஷுக்களுக்குரிய தச சீலத்துளொன்று ; பௌ. ௧௨௨
உயவற்பெண்டிர் - வருந்துதலையுடைய மகளிர், ௧௬
உயிர்களின்வகை ஆறென்பதும் ஐந்தென்பதுமாகிய சைனநூல்வழக்கு, உ௫ள
உரிமைவிலாவனை - பெருங்கதையின் சிற்றுறுப்புக்களுளொன்று, ௬0
உருக்கள் - அகநாடகங்களுக்கும் புறநாடகங்களுக்குமுரிய பாவைப்பாட்டுக்கள் ; இவை இக்காலத்து உருப்படியென்றுவழங்கும், ௬ள

உருக்குத்தட்டார், உஎ0

உருதிரர்பதிஞெருவர், க௬

உருத்திரன்-ஆரியவரசர்களுளொருவன், உ௫௬

உரூபப்பிரஹ்மசாதியார் பதினாறுவகையினர்-பிரஹ்மகாயிகலோக முதலிய உலகம்பதினாறிலும் இருப்பவர்கள், பௌ. ௬ I,

உரூபப்பிரஹ்மலோகம் பதினாறு - பிரஹ்மகாயிகலோகமுதலியன, இவை நிஷ்காம லோகங்களென்றுங்கூறப்படும்; பௌ. ௫

உரூபப்பிடமர் - உரூபப்பிரமர், பௌ. ௬ (௫)

உரூபாரூபம் - அருவுரு, இது பன்னிரு நிதானத்துளொன்று; அஃது உயிருமுடம்புங்கூடியகூட்டம்; பௌ. ௩0௩

விஷயம். பக்கம்.

உலகசீலம் - உலகநோன்பு; அஃதாவது துறவாது இல்லறவழியே நின்று விரதங்காத்தல், பௌ.

உலகமுப்பத்தொன்று - நரகலோகம், திரியக்லோகம், பிரேதலோகம், ஆசுரிகலோகமென்னும் பாபலோகம் நான்கும், மனுஷ்யலோகமொன்றும், மஹாராஜிகலோகமுதலிய ஸகாம லோகங்களாகிய தேவலோகங்களா

றும் நிஷ்காமலோகங்களாகிய பிர
ஹ்மகாயிகலோகமுதலிய உருபப்பி
ரஹ்மலோகம் பதினாறும், ஆகாசா
நந்தியாயதனலோகமுதலிய அருபப்
பிரஹ்மலோகம் நான்கும்; பௌ.
உ, சரு, கக௨, கூ0
உலகம்மூன்று, உ௨உ, கூ0
உலகமன்னவன், கக
உலகவறவி - காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்
ள ஊரம்பலம், கரு
உலகவிடைகழி - ஊர்வாயில், கரு
உலகியற்சொல - உலகவழக்கு இதனை
'லௌகிகவசனம்' என்பர் வடநூ
லார், உசு
உலும்பினிவனம் - கௌதமபுத்தர்பிறந்த

இடம் ; இஃது இக்காலத்தில் ‘ லம்பினி’ என்று வழங்கப்படுகின்றது, ருய௦௦

உலோகவாதம - ஐதிகப்பிரமாணம், உ௫௪

உலோகாயதமுதலியசமயங்களாறு, ௫௨

உலோகாயதவாதி, உ௬௪

உவந்தவைகாட்ட... பெருங்கதையின் சிற்றுறுப்புகளுளொன்று, உ..., உ௯

உவமவளவை - உபமானப்பிரமாணம், இது பத்துப்பிரமாணங்களுளொன்று, உ௫௦

உவன் - பிற்புறத்திலுள்ளவன், ௩௪

உவா இரண்டு - பௌர்ணிமையும் அமாவாஸ்யையும, உ௮

உழாநாஞ்சில் - நாஞ்சின்மலை, இதனை, ... ௩௩௯-மபாட்டிற்காண்க,

கஈஎ
ழிலைஞமாலையை அணிதற்குரியர் - புற
மதிலைவளைப்போரும் அதனைக்காப்
போரும், உஈஎ
உழை - உலைத; இவள் - வாணாசுரன்
மகள் ௬௦

௬எ௪ அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம். பக்கம்.

உள்வரி-வேற்றுவடிவங்கொள்ளல்; அது
பாண்டவர் விராட நகரத்துப் பிறி
துவடிவங்கொண்டாற் போல்வது,
கஈஎ, ககஅ
உள்ளதுசார்ந்த வின்மைவழக்கு - அறுவ
கைவழக்கினுமொன்று; தொ. ௬௦௫

உள்ளதுசார்ந்தவுண்மைவழக்கு - அறுவ
கைவழக்கினுளொன்று · பெள. கூ0௬

உதி, உள, ௬0

உதியிலேவைத்தகுண்டிகை [குண்டிகை-
கமண்டலம்], ௨ள

உறுதியற்றவன், கககூ

உறைகாரர் - ஆயுத்முதலியவற்றிற்குத்
தோலால் உறைசெய்பவர், உள0

ஊணசையின்மை - உண்ணுதலில் விரு
ப்பமின்மை. அது தவஞ்செய்வார்க்
குரிய வழிகளெட்டினுள் ஒன்று, கூககூ

ஊர்தியிட்டது - பெருங்கதையின் சிற்று
றுப்புக்களுள் ஒன்று, க௨

ஊராக்குதிரை - குதிரைமலை. இதனை,

புறநானூறு கசுஅ-ம் பாட்டிற்காண்

க, கசுஎ

ழைழிமுட்டம் - முறையடிப்பாடாய்ப் பின்பு வழிமுட்டாயிருக்குமிடங்கள். கஅஉ

எ.

எச்சம் எண்வகை - குறைந்தஇயல்பையுடைய எண்வகைப்பிறப்பு, கக௫

எட்டி சாயலன் - எட்டிப்பட்டம்பெற்ற சாயலனென்னும் வணிகன், ஙஅ

எட்டிப்பட்டத்திற்குரியபூ - எட்டிப்பூ, உ0க

எட்டிப்பட்டம் - வணிகர்க்கு அரசர்களாற்கொடுக்கப்படுவதோர்பட்டம், ஙஅ

எட்டிப்பூ - எட்டிப்பட்டத்தார்க்கு அரச ராற்கொடுக்கப்படுவதான பொற்பூ,

கூ௨

எந்திரக்கிணறு, கஎ௨

எந்திரவாணி - இது 'யந்திரகூபரம்' என்று வடமொழியில் வழங்கும், கஎ௩

எய்துமறையுஞ் சூட்டு - மதிலுறுப்புக்களுளொன்று; இஃது எய்புழைகளுக்கு நடுவேயுள்ளது; ஞாயிலென்றுங் கூறப்படும், ௫௨

விஷயம். பக்கம்.

எருமன்றப் - இடையரூர்களிலுள்ள அம்

பலம, ௧௭௦
எழுகோலெல்லையினிற்றல், ௫௦
எழுதுகோல் - உட்டிகை ௯௮

ஏ.

ஏகதேவன் - புத்தன்பெயர்களு ளொன்று, ௨௨௪

எப்புழை - ஏவறை; இஃது அகத்துள்ளோர் புறத்தோர்மேலெய்தற்கு மதிலின்மீதமைக்கப்பட்டதுவாரம, ௱௨
ஏழிலைப்பாலை - ஒவ்வொருகாம்பிலுமெவ்வேழிலைகளையுடையதோர்மரம், இதனை, 'ஸப்தபர்ணம்' என்றும், 'அயுக்சதம்' என்றும் கூறுவர் வடநூலார்; இதன்மலர்நாற்றம் யானை

யின் மதநாற்றத்திற்கு உவமைகூறப்படும், ௧௪௬

எனாதிநாதநாயனார் - பெரியபுராணத்துக் கூறப்பட்டுள்ள நாயன்மார்களுள் ஒருவர், ௨௦௫

எனாதிப்பட்டம் - அரசனாற்கொடுக்கப்படும் பட்டப்பெயர்களுள் ஒன்று, ௨௦௭

எனாதிமோதிரஞ்செறித்தசேனாபதி, ௨௦௫

ஐ.

ஐஞ்சந்தி - ஐந்துதெருக்கள்கூடுமிடம், ௨௭௧

ஐதிகவளவை - பத்துப்பிரமாணங்களுளொன்று, ௨௭௧

ஐதிஹ்யம் - ஐதிகவளவை, உ.ச௩

ஐந்திரம் - ஒருவடநூல் அஃது, இந்திரனாற்செய்யப்பட்டதாகிய வியாகரணம் நவவியாகரணத்துள் ஒன்று,

உ௱௪

ஐம்படைததாலி - காவலாகக் குழந்தைகளின்கழுத்திற்பூட்டுவதோ ராபரணவிசேடம; காத்தற்கடவுளாகிய திருமாலினுடைய ஐந்துஆயுதங்கள்போலப் பொன்னாற் செய்யப்படுதலின், இஃது இப்பெயர்பெற்றது, ௩௯

ஐம்பெருங்குழு - மந்திரிகள்முதலிய ஐந்துவகையாரின்கூட்டம் ; இதனைப் பஞ்சமகாவர்க்கமென்பர்வடநூலார்,

ஐயவித்துலாம்-மதிலினுள்ள பொறிவகை
களுள் ஒன்று : இஃது, அதிக்குமர

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை. ௧எ௵

விஷபர். பக்கர்.

கூறப்

பட்டுள்ளது, ௳௯௬

ஐவகைச்சமயம், ௨௯௯

ஒ.

ஒடம், ௨௹௭
ஒருமுகவெழினி - ஒருமுகத்தையுடைய
திரைச்சீலை ; அஃது இராசதானியி
லிடப்படுவது, ௩௪

ஓ

க.

ககுந்தர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர், ௬()௨

கஙகவம்சம் - இந்தப்பரம்பரையில் 'அத்திமல்லன்' என்று ஓரரசனிருநததாகத் தெரிகின்றது, ௧௭௯

கங்கைக்கரை, ௨௬

கசியபர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவா, ௬()௨

கட்டியங்காரன் - சச்சந்தனென்னுமரச னுடையமந்திரி · அவனைக்கொன்று அரசைக்கைப்பற்றினன்; இவன் சரிதசிரத்தைச் சிநதாமணியிற்காண்க, ௬௭

கட்டிலேற்றியது - பெருங்கதையின்சிற்

றுறுப்புக்களுள் ஒன்று, ௬௭

கட்டுமலை - செய்குன்று, ௪௧, ௨௭௧

கடல்களேழு, ௬௭

கடற்கடம்பெறிந்தகாவலன் - ஒருசேரன், ௧௯௫

கடற்கரைச்சோலை - கழிக்கானற்சோலை, ௨௧௮

கடிகையிற்கல்லிடுவாரில் - ஒருபழமொழி; கடிகை - பிச்சைப்பாத்திரம், ௧௨௨

விஷய பக்கம்.

கடைகாப்பாளர் - வாயில்காப்போர்; இவர்கள் அரசர்க்குரிய எண்வகையாயத்துள் ஒருவகையார், க0

கடைநிலை - முடிவு, கக

கடையக்கூத்து - பூரநாடகம் பதினொன்றனுள் ஒன்று. இந்திராணியாலாடப்பட்டது; பதினொன்றில் இஃது இறுதிக்கூத்தானமையின், இப்பெயர்பெற்றதென்பர், கூ0

கண் அசைநிலை யென்பது, கஉ

கண்டகத்தின்வகையிரண்டு, பௌ. உசு (ரு)

கண்டகம - வினயபிடகத்தின் பேருறுப்பினுளொன்றன்பெயர், உசரு

கண்டம நானகு பௌ. ௩0௬, ௩0௯

கண்ணகி-சிலப்பதிகாரக்கதாநாயகி, ௨௪0

கண்ணமுதசங்கோல் - வலியகணுக்களையுடைய மூங்கில், ௨[illegible]௧

கண்ணன் - கிருஷ்ணன்; இது கரியோனென்னும் பொருளதோர் பாகதச் சிதைவு, ௩0

கண்ணில்விடமுடையதோர்பாம்பு - திருஷ்டிவிஷம். ௭[illegible]

கண்ணுளவினைஞர் - சித்திரகாரிகள்; நோக்கினருடைய கண்களிடத்தே தந்தொழிலை நிறுத்துதலின், இவர் இப்பெயர்பெற்றார், ௩௧

கணகர் - கணக்கர். ௧0

கணவனுடனிறந்தமகளிர், ௫௭

கணாசனர் - கணாதர் இவர் வைசேடிக மதாசாரியர் நொய்யைப்புசிப்பவராதலின், இவர் இப்பெயர்பெற்றார்,

௨௫

கணிகள் - சோதிடநூல்வல்லோர், ௨௭௦

கணிதம - சோதிடம், இது வேதாங்க மாறினுள் ஒன்று, ௨௫௪

கதாவஸ்துப்பிரகரணம் - அபிதர்மபிடகத்தின்உறுப்புக்களு ளொன்றன் பெயர், ௨௪௫

கந்தசாலி - சிறந்தமணமுள்ள ஒருவகை நெல், ௯௨

கந்தம் ஐந்து - பஞ்சஸ்கந்தம், பௌ. ௯௦

விஷய பக்கம்.

தமபுத்தர் பிறந்துவளர்ந்தது இந்நக ரிலேதான், இது கபிலையெனவும் வழங்கும் ௨ ௭ ௬, ௨ ௰ ௰, ௬௦௦

கம்பர் - தமிழிராமாயணநூலாசிரியர் கல் வியிற் பெரியன் கம்ப னென்றும், கவியிற்பெரியன் கம்ப னென்றும் ஆன்றோராற் சிறப்பித்துக்கூறப்ப டுவர், நன்னூல் விருத்தியுரையாசிய சிரியராகிய ஸ்ரீசங்கரநமச்சிவாயர், "திணைநிலஞ்சாதி" என்னுஞ் சூத திரவுரையில் 'கரியன் கம்பன்' எ ன்று உதாரணங்காட்டியிருத்தலின், இவருடையநிறம் கருமையென்று தெரிகின்றது, இவருடைய மற்ற விசேடங்களை வல்லார்வாய்க்கேட் டுணர்க, அ௯, ௧௬௭

கம்பராமாயணம், கசுசு
கமலவர்த்தனை - அரங்கிலேறிய நாடகம களிர் முதன்முறைகைகாட்டல்; இது தாமரைமலர்போன்ற நிலையை யுடைமையின், இப்பெயர் பெற்றது. எக
கம்பித்தல் - புடைபெயர்வித்தல், ௨கூ
கயிறுதிரித்துவிற்குஞ்சாதியார் - பாசவர், உ௭0
கர்ணபரம்பரை - காதுகளின் வரிசையால் வந்தது, உ-க
கர்த்ருத்வம் - தலைவனாகஇருக்கை, ௬௦எ
கர்மப்ரஹ்மவாதிகள் - கருமத்தையே பிரமமாகச்சொல்லுவோர் இவர் பூர்வமீமாம்ஸகர், கசுக

கர்மபலம் - வினைப்பயன், ௬0௬, ௬0௫

கர்மம் - வினைகள், ௬0௬

காணத்தியலவர் - அரசர்க்குரிய எண்பேராயத்துள் ஒருவகையார், ௧௦

கரணம் அறுபத்துநான்குவகை - இவை பரத்தையர்க்குரியவை; கரணம் - செய்கை, ௧௭

கரந்துபடை - மதகு; நீரோடுதல் வெளியேதோன்றாமல் மேலேகற்கள்

விஷயம். பக்கம்.

படுக்கப்பட்டிருத்தலின், இஃது இப்பெயர்பெற்றது, கரந்தகற்படையெனவும் வழங்கும், கஉ

கரந்துவரலெழினி - மூவகைத் திரைசசீலைகளுள் ஒன்று; இது கோலமறைந்து வருமிடத்தில் இடப்படுவது, சச

கரந்துறைமாக்கள் - மறைந்துதங்கு மனிதர், உரு

கராடிகள் - மகாராஷ்டிரதேசத்துள்ள ஒருஜாதிமனிதர், எ

கராளத்வம் - கொடுமை; இப்பெயர்களதையெனவும் வழங்கும், எ॥

கராளர் - கராடிகள்; இது காராளரெனவும் வழங்கும், உரு

கரிகாற்பெருவளத்தான் - ஒருசோழன,
நெருப்பாற்கரிந்த காலை யுடைமை
யின், இவன இப்பெயர்பெற்றான், ௪௧
கருடன் - சிறையாலெழும்புபவனெனப
து இச்சொல்லின் பொருள், ௬௦௲
கருஞ்ஞாபாவனை - ஐந்துபாவனைகளுள ஒ
ன்று, அஃதாவது 'வறியவர்கள் வ
றுமைநீங்கிச் செல்வமுடையவர்க
ளாக ஆகுக' என்றுபாவித்தல் முக
லியனவாம; பௌ. ௲௧௭
கருணை, ௲௬௨
கருத்தா, ௱௧௯
கருப்பப்பை, ௱௧௮
கருப்பிணி - வயிற்றினுள்ளே சிசுவையு

டையவள் , கருப்பம-உள், சிசு, ௨௬

கருப்புக்கட்டி - வெல்லம ; கருமபின்சா

ற்றுலுண்டானதென் றபடி, உசுஙு

கருப்பூரம் - முகவாசமைந்தனுள் ஒன்று

௨௩௨

கருமங்களின்கூட்டம் - பன்னிருநிதான

த்துள் ஒன்று ; இது பவமென்றுவ

ழஙகப்படும், ௧௯

கருமவிதிகள் - அரசர்க்குரிய எண்பேரா

யத்துள் ஒருவகையார், ௧

கருமேந்திரியம் - வாக்குமுதலிய ஐந்தும்,
தொழில்செய்தற்குக் கருவியாயநிற்
றலின், இவை இப்பெயாபெற்றன,

௨௬௧

கருவிளமரம், கஎ௨
கருவூர் - சேரபரம்பரையாருடைய இரா சதானி; இது மலைநாட்டிலுள்ளது, கொங்குநாட்டிலுள்ள கருவூரன்று, எ, க௫எ, கககo

விஷயம். **பக்கம்.**

கல்லாடம் - ஒருதமிழ்நூல; கடைச்சங்கப்புலவருள் ஒருவரும் தொல்காப்பியத்தின் உரையாசிரியர்களுள் ஒருவருமான கல்லாடனாலும் நல்லிசைப்புலவரா லியற்றப்பட்டமையி

ன், இஃது இப்பெயர்பெற்றது ; இதிலுள்ளபாக்கள் அகவலகளே; அப்பாககள், பாயிரமுள்பட கO௨; 'கலபாடஙகற்றவனேடு சொல்லாட லாகாது' என்று ஒருபழமொழி வழஙகுகினறது, எ, கO

கலபபு - கலத்தல் , சைனபரிபாஷை, உ௱எ

கலிஙகத்துப்பரணி - ஒருதமிழ்நூல் , "பரணிக்கோர சயஙகொணடான" எனறுபுகழ்பெற்ற சயங்கொணடாரெனபவா இநநூலாசிரியர் - இதிறசில சோழாகளுடைய வரலாறுகள் காணப்படும். சிலப்பதிகாரவுரையாசிரியராகிய அடியாாககுநலலாா இங்

நூலிலிருந்து சிலபாடல்களை எடு
த்து உதகரித்திருத்தலால, இந்நூல்
அவர்காலத்திற்கு முந்திய தென்று
தெரிகின்றது, ருள, ரு௯
கலித்தொகை - ஒருதமிழ்நூல். இஃது
எட்டுத்தொகையுள் ஆறுவது கட
வுள்வாழ்த்துள்பட நூற்றைம்பது
கலிப்பாக்களையுடையது, கடைச
சங்கப்புலவா வியற்றப்பட்டது,
பாலை குறிஞ்சி மருதம முல்லை நெ
யதலென்னும ஐந்திணைக்குமுரிய மு
தற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்
பொருள் என்னும மூவகைப்பொ
ருள்களையும இனிதுவிளக்கி அகப்
பொருட் பகுதிகளை விரித்துக்கூறு
வது, சொல்லினிமை பொருளி

ணிமையில மிகச்சிறந்தது , இதி
லுள்ள செய்யுட்கள பலபுலவராற்
செய்யப்பட்டனவென்று பழையவு
ரைகளைக்கொண்டு ஊகித்தறியபபடு
மாயினும கிடைதத பிரதிகளில அ
வைச்செய்யுளின பினனா இயறறிய
ஆசிரியர்களின பெயர்கள் மறறைத
தொகைகளிற்போல எழுதப்படா
மையின், இயறறியவர் இன்னாரின
னொனறு தெரிநதுகொள்ளக் கூட
வில்லை. இதற்கு நசசினாக்கினியா

விஷயம். **பக்கம்.**

உரைசெய்திருக்கின்றனர்; இது குறுங்கலித்தொகையென்றும் கலியென்றுங்கூறப்படும்; இத்தொகை பாட்டாற்ரெருகுகக்கப்பட்டது, கச, கூ௱, க0க, கரு௰, க௱கூ, க௰எ, உஙங

கலைநியமம் - சிந்தாதேவியின் கோயில்; இது தெனமதுரையிலிருந்தது, கஉஉ

கலைமுப்பத்தெட்டு - இவை, சிவபெருமானுடைய உருவதிருமேனியின் உறுப்புக்களாகவுள்ளவை, உருக

கவேரர் - யோகிகளிற்சிறந்தவராகிய ஓர் இராசரிஷி, இவர் காவேரியினதந்தை, அசு

கவைத்த அடிப்பேய் - பிளவுபட்ட அடிகளையுடைய பேய், சுஉ

கவைத்த முள்ளையுடைய பரிக்கோல்-
யானையையடக்குதற்குரிய கருவிக
ளு ளொனறு , இது கவைமுட்கரு
வியெனறு பெயாபெறும, கசுரு

கழாற்றூக்கு - இஃது ஒ
றப்பட்டுளள எ
ளொனறு , ஆறுசீர்களையுடையது, கஎ
கழையிளைநெல - மூங்கிலிலவிளையுமநெ
ல , இஃது எண்வகைக்கூலதது
ளொனறு, உஎக
களளவிறகும் வலைச்சியர், உசுக
களதுதாடுஙகூததி, ககஎ
கறபம - காலததின்பேரொல்லை, உசுo ;
வேதாஙகஙகளாறினுள ஒருவகை
யாகிய கலபஸூததிரஙகள் , இவை

வேதமந்திரங்களுள் இனமந்திரம்
இனகருமத்தில் விநியோகித்தற்
குரியதென்பதைக்கூறும், ௨௱௫

கற்பனாநாமம் - உண்டாக்கிக்கொண்ட
பெயர், ௯௧௯

கற்பேந்திரிருபத்திருவர் - இவர்கள் ௪
தேந்திரரைச்சார்ந்தோர், கற்பம் -
சுவர்க்கம், இது சைனநூல் வழக்கு,
௨௫௮

கற்பொறிகள் - மதிலிலுள்ள பொறிவிசே
டங்கள் ௨௬௯

கறையீடுசெய்த செங்கோல், ௧௭௬

கன்னடதேசம் - கருநாடதேசம், ௯௨

கன்னடபாஷை - கருநாடபாஷை, ௨௭,

௬௬௨
கன்னன் - கர்ணனை இவன் சூரியனுக்குக்
குந்தியிடமாகப் பிறந்தவன், பிறக

௬௭௮ அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம். **பக்கம்.**

கும்பொழுதே காதுகளிற் குண்டல
மணிந்து பிறந்தமையின், இவன் இ
ப்பெயர்பெற்றான், கர்ணம் - காது,

௬௦௧

கனகச்சுற்றம் - அரசர்க்குரிய எண்பேராயத்துள் ஒருவகை, க0

கா.

காஞ்சிமரம், கருஅ

காட்டாறு, கசஅ

காதம்பரி - ஒருவடநூல், இது வசனகாவ்யம், கந்தருவ கன்னிகையாகிய காதம்பரியெனபவளை உச்சைனி நகரத்தரசனாகிய சந்திராபீடனெனபவன் மணம்புரிந்த சரிதிரம் இதில்விரித்துக்கூறப்படும, இது பூரவகாதமபரியென்றும் உத்தரகாதம

பரியென்றும் இருவகைப்படுமென வும், அவற்றுள், பூர்வகாதமபரி பாணகவியாலும் உததரகாதமபரி அவருடைய புத்திரராலும் செய்யப்பட்டனவெனவும, இந்நூல் பன்னீராயிரங்கிரந்தமுடைததெனவும்கூறுவர் "காதம்பரீரஸஜ்ஞாநாமாஹாரோபி நரோசதே" என்று பணடையோர் இதைச் சிறப்பிததுப் பாராட்டியிருத்தல் காண்க. 'காதமபரியின்சுவையையறிந்தவர்களுககு ஆகாரங்கூட இனியாது' என்பது இதன பொருள்,

நூக

காதலஞ்செல்வர், கஙஎ

காந்தருவவிவாகம் - கநதருவருமாரும

அச்சாதிக்கன்னியரும தமமுள எதிர்ப்பட்டுக்கண்டு இயைவதுபோலத தலைவனுந் தலைவியும் தம்முள் எதிர்ப்பட்டுசேர்வது, ௧௦௦

காபாலிகமததினர், ருஎ, ௬௦

காமவல்லி - கற்பகத்தின்மீது படர்ந்துவளரும் பொற்பூங்கொடி, ௯௯

காயததிறமேரூன்றும் பாவஙகள் மூன்று- கொலை, களவு, காம மென்பன, வெள. ௨௦

விஷயம். பக்கம்.

—புரி
தல், தவஞ்செய்தல், தானஞ்செய்த
லென்பன, பௌ. ௩௦௭
காரணகாரியஞானம், பௌ. ௩௦௧
காரணத்தையில்லையாக்கக் காரியமுமில
லையாமென்பது, பௌ. ௩௦௬
காரணானுமானம் - அனுமானவகைமூன
றனுள் ஒன்று, அது, சூற்கொண்ட
மேகத்தைக்கண்டு இது மழைபெய
யுமென்று அனுமானித்தல் முதலெ
னவும் பூர்வானுமானமெனவும வழ
ங்கப்படும், ௨௰௦

காரியகாரணதொடர்ச்சி, பௌ. ௫௦௬

காரியாறறுத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி - ஒரு சோழன், கஎ

காரியானுமானம - அனுமானவகை மூன றனுள் ஒன்று. இஃது எச்சமெனவும் சேஷானுமானமெனவும கூறபபடும, உரு

காருண்யம் - கருணையோடுசெய்யுநதரும ம இஃது அருளறம, நல்லறம், தயாதருமமெனறுங்கூறப்படும பௌ. ௬௯, கக௯

காரைக்காலமமையாா - திருத்தொண்டா அறுபததுமூவருள் ஒருவர் இவரியற்பெயர் புனிதவதியா ரென்பது.

இவருடைய ஊா சோழநாட்டின
கண்ணதாகிய காரைக்காலெனபது,
இவரன்பின்மிகுதிகணடு சிவபெரு
மான் 'அமமையே' என்றழைதத
மையால், இவர் இப்பெயாபெறரா,
இவர் சரிததிரம பெரியபுராணதசா
ல விளங்கவுணரப்படும இவரரு
ளிசசெய்தவைகள, மூததிருப்பதி
கம் இரண்டு, திருவிரட்டைமணி
மாலே, அற்புததிருவந்தாதியெனப
ண, இவைகள பதினோராந்திருமு
றையிற் சேர்ககப்பட்டுளளன. ருகூ
காரைக்காலமமையார்மூததிருப்பதிகம்.

ருகூ
கால்கோள் - கால்கொள்ளுதல், அஃதா

வஸ்து உதஸவாரம்பம், கக

காலஸூத்திரம் - எட்டுநரகங்களுள் ஒன்

று; பௌ. ௬௪

காலாமஸூத்திரம் - அங்கோத்தர நிகாய

மென்னும நூலின்பகுப்புக்களுள் ஒ

ன்றன்பெயர், இதிற் பிரததியக்ஷத

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.

ரிலக்கணங் கூறப்பட்ட

னபர், பௌ.

காவற்சோலை, உ௫

காவற்பெண்டிர் - செவிலித்தாயர். ௩௧

காவிதிப்பட்டம் - பாண்டிநாட்டுவேளாளரில உழுவித்துண்போர் அரசனாற் பெறுவதோர் பட்டம், கூ௨

காவேரி - ஒருநதி, கவேரனென்பவராற் பிரவஹிததமையின, இஃது இப்பெயர்பெற்றது, அகூ

காவேரிமாகாத்மியம் - ஒரு வடநூல், இஃது ஆக்நேயபுராணத்தின் இரண்டாமபாகத்துள்ளதெனபர், அகூ

கி.

கிரவுஞ்சகிரி - ஒருமலை, இது முருகக்கடவுளால் ஒருகாலத்துத் துளைக்கப்பட்டது, அன்றிற்பெயர்க்கிரி யெனவும், குருகுபெயர்க்குன்றமெனவுங்கூறப்படும், ச௫

[illegible]ரகூடம - ஒருமலை, மக[illegible]தின் இராசதானியாக இருந்த இராஜகருகநகரத்தின அருகேயுள்ளது, ஒருகாலத்தில் இதனமீது நின்று கௌதமபுத்தர் பலர்க்கும தருமோபதேசஞ்செய்தபொழுது அவருடைய பாதங்கள அழுந்தப்பெற்றமையின, இது பாதபங்கயமலையென்றும வழங்கப்படும், கூ௬

கிருத்திமவேடம - செய்யப்பட்டவேடம, பொய்வேடமென்றும உளவரியென்றும் கூறப்படும, பாண்டவர் விராடநகரத்திற்கொண்ட வேடம் போல்வது; இது சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையிற்கண்டது. ககள

கிருஷ்ண யஜுர்வேத பிராஹ்மணம - யஜுர்வேதத்தின் ஒருபகுதி, [ப்ரா

தான், மடைசெறி கடகத் தோளான மதிக்குடை மன்னர் மன்னன், கெடிமன்னர் வணங்குந் தாளான் கிருட்டின ராயன் கைபோற், கொடைமட மென்ப தம்ம வணயாது கொடுத்த லாமே" என்னுஞ் செய்யுளிற் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ள 'கிருஷ்ணராயன்' எனபவன் வீரமண்டலவர்காலத்தவனாதலின், இரண்டாம விக்கிரமாதித்தனுடைய காலத்தினனாகிய இவன்வேறு அவன் வேறென்று கூறுகின்றனர், அன்றியும், நிகண்டிற்கூறப்பட்டுள்ள கிருட்டினராயனென்பவன செஞ்சியையாண்ட அரசருள் ஒருவனென்று ஜைனர் கூறுவர், ககூ

கிருஹ்யரதநம் - ஒருவடநூல், இல்லறநெறியை விவரித்து ஆபஸ்தம்பர், போதாயனர், ஆசுவலாயனர், பாரதுவாஜர், கோபிலர்முதலிய முனிவர்களாற்செய்யப்பட்டுள்ள கிருஹ்யசூத்திரங்களை மேற்கோளாகக் கொண்டு அவற்றின கருத்துக்களை ஒன்றற்கொன்று வேறுபடாமலவிளக்கி வைதிகஸார்வபௌமனொன்று வழங்குகிற தோழப்பனென்பவரா லியற்றப்பட்டது. மேற்கூறிய பலவகையான கிருஹ்யநூல்களைப் பிரகாசிக்கச்செய்தலின், இஃது இப்பெயர் பெற்றதென்றும், இதற்குக் கண்டபூஷணமெனப்பெயரிய ஒருவியாக்கியானமுண்டென்றுங்கூறுவர், ககக, எக

கிளைநரம்பு - யாழ்நரம்புகளுள், குரல், இளி, துத்தம், விளரி, கைக்கிளை யென்னு மைந்துமாம், கசுஎ

கீ.

ஷ்மணம - மநதிரஙகளின் விணி யோகததைக் கூறுவது] க௦௦

கிருஷ்ணயஜுர்வேத ஸமஹிதை-யஜுர் வேததகின் ஒருபகுதி, க௨௦

கிருஷ்ணராஜன் - ஓரரசன், இவன் இரணடாம் விக்கிரமாதிததனுக்கு நேசன, சூடாமணி நிகணடு, ஒனபதாவது செயல்பற்றிய பெயாததொகுதியிலுள்ள (க௦) "படைமயக் குற்றபோதும படைமட மொன்றி லா

கீதகோவிந்தம - ஒருவடநூல். இது ஜயதேவனெனபவராற் செய்யப்பட்டதான ஸஙகீதப்பிரபாதம இருபததுநானகு அஷடபதிகளையுடையது; இதிற் புததாவதாரம் திருமாலின்கூறெனறு கூறபபட்டிருககிறது, சக

கீரி - கீரிப்பிள்ளை, கஎ௨

கீரிப்பிளளையை அறியாது கொன்ற பார்ப்பனியின் கதை, உச௦

விஷயம். **பக்கம்.**

கு.

குசலவேதனை - சுகவறிவு; இது பஞ்சஸ்கந்தத்துள் ஒன்ருகிய வேதனையின் பகுதி மூன்றனுள் ஒன்று, பௌ. கூகஉ

குசலாகுசலவேதனை - சுகதுக்கவறிவு; இது வேதனையின்பகுதி மூன்றனு

ள் ஒன்று, புண்ணியத்தைக் குசல
மென்றும் பாவத்தை அகுசலமென்
றும் பௌத்தநூல்கள் கூறும், பௌ.
௩௧௨
குசாம்பன் - ஓரரசன், இவனாற்செய்யப்
பட்ட நகரம கௌசாம்பியென்பது,
க௩௫
குட்டநாட்டார், ௨௭௫
குட்டிப்பிடவமென்னுங்கொடி, ௩௩
குடக்கூத்து - புறநாடகம் பதினொன்றனு
ள் ஒன்று. திருமாலுக்குரியது வா
ணாசுரன் உழைகாரணமாக அநிருத்
தனைச் சிறைவைத்தபொழுது அவ
னுடைய சோவென்னும் நகர வீதி
யிற் சென்று கண்ணன குடங்கொ
ண்டாடினமையின், இஃது இப்பெ

யர்பெற்றது ; இதனை விளைசைக்கூத்தாறினுளொன்றென்றுங்கூறுவா ;
இதற்குறுப்பு ஐந்து, கூ0
குடமுழா - ஒருவகைவாத்தியம், எக
குடிகோள்பற்றிவந்தவெகுளி - மெய்ப்பாடுகளுளொன்று, கூக
குடிசை, ருஅ
குடைக்கூத்து - புறநாடகம்பதினொன்றனுள் ஒன்று முருகக்கடவுளுக்குரியது, போர்செய்தற்காற்றாத அசுரர்கள் தம்முடையஆயுதங்களைப்போகட்டுவிட்டு வருந்தமுற்றவளவிலே முருகக்கடவுள் தன்குடையைமுனனேசாய்த்து அதுவே ஒருமுகவெழியாக நின்று ஆடினமையினப் பெயர் பெற்றது, இதற்

குண்டக்கணிகை: கணவனிருக்கும்பொழுதே வேறொருவனைச்சேர்ந்திருப்பவளின் புத்திரியாகிய வேசை யென்று இதற்குப் பொருள்கூறுவா, அக

குண்டலகேசி - ஒருதமிழ்நூல், சிந்தாமணிமுதலிய ஐந்துகாப்பிய,

விஷயம். பக்கம்.

நான்காவதென்று எல்லாராலும் நிரமபப் பாராட்டப்படுவது; நீலகேசிதிரட்டிற் குண்டலகேசிவாதத்திற் கூறப்பட்டுள்ள பிக்ஷுணியாகிய குண்டலகேசியென்பவளின ச

ரிதத்திரத்தைக்கூறுதலின், இஃது இப்பெயர் பெற்றதென்று ஊகிக்கப்படுகின்றது. சிவஞான சித்தியார், பரபக்கம், சௌத்திராந்திகனமதத்துள்ள "உயிரினை யருவ தெனனில" என்னுந் திருவிருத்தத்தின் விசேடவுரையில், 'இதற்கு அவன சாததிரமாகிய குண்டலகேசியிலுள்ள வசனம்' என்று கூறிய ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாசர், "பழுதையா லராப்பூணடு பாழூட்டமபுபுடைபுடைப்ப, வழுதையா வுறுகின்ற வதததுாயி ரெனபாயே, யிழுதையா வுரைததியே யெருத்தினா காறருக்கக், கழுதையா

முடமாகக கண்டதுண் டாகுமோ" எனவும், "ஒருவகையா லருவென் ணி ஞெந்துடமபி னகத்கடஙகா, வொருப்கையா லுருவெனனி லுட ய்போடு கலப்பிலலே, யிருவகையு நோநதவெதனி லெழுகின்ற தொழு நோயும, பெருவயிறு மாயினுன் பி ணிதீர்நதா னலலனே" எனவுடவரு ம செய்யுடகளே உதகரித திருதத லால, இநநூல் பெளத்தநூலென லும, வீரசோழியம், யாப்புப்படல ம் ௨க-ம் கலிததுறையின் விசேட வுரையில் 'குணடலகேசிவிருததம, கலிவிருததம, எலிவிருத்தய, நரிவி

ருத்தம முதலாவுள்ளவற்றுட் கலித்
துறைகளு முளவாமாதலாற் கூறற்
மாகாது' எனவும, அப்படலம,
உரு-ம கலித்துறையின் விசேடவு
ரையில 'குணடலகேசி முதலான
காப்பியமெலலாம விருத்தமாம்'என
வும், அலங்காரப் படலத்தில் ௬-ம
கலித்துறையின விசேடவுரையில
'குண்டலகேசியும் உதயணனகதை
யும முதலாகவுடையவற்றில் தெரி
யாத சொல்லுமபொருளும் வநதன'
எனவும் அந்நூலுரையாசிரியர் எழு
தினமையின், இந்நூற்கு குணடல
கேசிவிருத்தமெனவும ஒருபெயரு

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

க.அக

விஷயம். பக்கம். விஷயம்.

பக்கம்.

'ம, இந்திரகவிதத்துறையும் விருத்தமும் விரவிவந்துள்ளன வென்றும், பண்டைக் காலத்திலேயே விளங்காத சொல்லும்பொருளும் இ

கிடமுண்டு, குண்டலகேசி விருத்த மெனபதை வேறொருநூற்பெயரென்றாலும் பொருந்தும், கூ0உ, கூக.ம

தான் எடுத்துக்காட்டுஞ் செய்யுட்களின் தலைப்பில் அவ்வந்நூற்பெயரை எழுதி விளக்குவதும் பல அதிகாரவடைவுகளையுடையதுமான புறத்திரட்டென்னும் புத்தகத்திலிருந்து இக்குண்டலகேசிப்பாடல்களிற் சில கிடைத்தன ; அவை இவை :—

க - கடவுள் வாழ்த்து.

ரு. " முன்றான்பெருமைக்கணின்றான்முடிவெய்துகாறு
நன்றேநினைந்தான்குணமொழிந்தான்றனக்கென்
றொன்றானுமில்லானபிறர்க்கேயுறுதிக்குழந்தா
னன்றேயிறைவனவனருள *சரணஙகளனறே".

௩ - அவையடக்கம்

ச. " நோய்க்குற்றமாந்தாமருந்தின்சுவைநோக்ககில்லா
தீக்குற்றகாதலுடையாாபுகைதீமைநோக்கா
போய்க்குற்றமூன்றுமறுததான்புகழ்கூறவேற்கென
வாய்க்குற்றசொல்லினவழுவமவழுவலலவனறே".

உஉ - தீவினையச்சம்.

கரு. " வாயுவினைநோக்கியுளமாண்டவையநாவா

யாயுவினைநோக்கியுளவாகவையதுவேபோற்

தீயவினைநோக்குமியலசிந்தனையுமிலலாத

தூயவனைநோக்கியுள துப்புரவுமெலலாம"

சக - தூய்தனமை.

அ. "நன்கெனநாறுமிதென்றிவவுடம்புநயககினறதாயி
னென்பதுவாயிலகடோறுமுண்ணின்றழுக்குச்சொரியத்
தினபதொர்நாயுமிழுப்பதநிசைகொறுஞ்சுப்பில்குபோழ்தி
னினபநனஞற்றமிதனகணெவவகையாற்கொளவாமோ."

கூ. "மாறுகொண்மந்தரமென்றுமரகதவீஙகெழுவென்றுந்
தேறிததோள் ....
பாரெறுநோய் . .. . பற்றியபோழ்தி
னேறியவித்தசைதனமாட்டினபுறலாவதிஙகென்றே."

கo. "உறுப்புக்கடாமுடன்கூடியொனருயியைந்தபெருமபை
மறைப்பில்விழைவிற்குசசார்வாய்மக்குவதேவிவவுறுப்புக்
குறைத்தனபோலவழுகிக்குறைந்துகுறைந்துசொரிய
வெறுப்பிற்கிடநதபொழுதினவேண்டப்படுவதுமுணடோ"

கக. "எனதெனச்சிந்திததலான்மற்றிவவுடமபினபததுக்காமேற
றினைபெய்தபுன்கததைப்போலச்சிறியவுமூததவுமாகி
வினையப்புழுக்குந்தமாவிகாணவுமவாழவுமபட்ட
வினையவுடம்பினைப்பாவியானெனதென்னலுமாமோ."

---

* 'சரணுகுமன்றே' என்றும் பாடம்.

கூஅ௨ அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

சகூ - இறைமாட்சி.

௭க. "இறந்தநற்குணமெய்தற்கரியவா
யுறைந்ததமமைமெயலவாமுடனுசைகுவான்
பிறந்தமூர்த்தியொததான்றிஙகளவெண்குடை
யறஙகொளகோலண்ணன்முமமதயானையான்."

உஉ. "சிற்றஞ்செற்றுப்பொய்நீக்கிசெஙகோலினற்
கூற்றஙகாய்ந துகொடுக்கவெணுந துணை
மாற்றமேஙவிள்ளுன்றடுமாற்றததுத
தோற்றநதனனை புஙகாமுறததோனறினன்."

ருக - குற்றங்கடிதல்.

" மண்ணுளார்தமமைபபோல்வாமாட்டதேயன்றுவாய்மை
நணணினர்,திறததுங்குற்றஙகுற்றமேநல்லவாகா
விணணுளாரபுகழ்தரகொததவிழுமியோனெற்றிபோழ்ந்த
கண்ணுளான்கணடநதன்மேறகறையையார்கறைநன்றென்பார்."

விஷயம். **பக்கம்.**

குண்டலகேசிச செய்யுட்கள், ருOஉ,

நட கஅ

குதிரைமலை-ஒருமலை இஃது எழினி அ
திகமானுடையதென்று புறநானூறு,
கருஅ-ம பாட்டாலும ப்ட்டஙகொ
ற்றனுடையதெனறு கசுஅ-ம பாட்
டாலும் தெரிகினறது, இஃது ஊ
ராக்குதிரை யென்றங கூறப்படுட,

குதிரைவீரர் - அரசர்க்குரிய எண் பேராயத்துள் ஒருவகையார, க')

கும்மாயம் -புழுக்கிய பசைப்பயற்றோடு சருக்கரை முதலியன கூட்டி ஆக்கப்படுவதொரு சிற்றுணடி, இஃது இப்பெயரோடு விஷ்ணுவாலயங்களில் நிவேதிக்கப்பட்டுவருகின்றது, இதற்குக் குழையச்சமைத்தப் பருப்பென்று பொருள்கூறுவா ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள், உருக

குமரித்தெய்வப்படிமம் - குமரியாற்றினுடைய அதிதேவதையின்வடிவம், கஉ0

குமரியாடல் - கன்னியா குமரியாற்றில் நீராடல், ககசு

குமிழம்பூ, சூஉ

குயவர், உஎ0

குரவை - காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச்செய்யுள பாட்டாக எழுவரேனும் எண்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் வட்டமாகநின்று கைபிணைந்தாடுங்கூத்து, கஎ0

விஷயம். பநகம்.

குராமரம, ருரு

குருதிபபலி - இரத்தப்பலி, க

குருவிதத்லை - மதிலுறுப்புக்களுளொன்று, ரு

குரோதம் - கோபம், இஃது உட்பகை

யாறினுள ஒன்று, ௯௧எ

குல்கானபொட - ஓரூர், இது மைசூா ஸமலதானத்துளளது, ௧௯௬

குலகிரிகளேழு, ௯௭

குலோததுஙகசோழனுலா - ஒரு தமிழ் நூல்; உலா-தமிழப்பாஷையிலுள்ள பிரபநதவகை தொணணூற்றாறினு ளொனறு, இந்நூலாசிரியாபெயா தெரியவில்லை, ஆயினும ஒட்டக்கூ ததா குலோததுஙக சோழன் காலத தில் அவனால ஆதரிக்கப்பட்டு வநத ரொதலாலும், "கோவை யுலாவநதா திக் கொட்டக்கூத்தன்"எனபதனால உலாப்பாடுதலில் இவர் பெயர்பெற்

றவரென்று தெரிதலாலும் இந்நூ
லாசிரியர் இவராகத்தானிருத்தல
வேண்டுமென்று சிலர் ஊகிக்கின
றனா, ௨0௬

குழலோன்-பரதநூலுட் கூறப்படும் பஞ
சாசாரியருள் வேய்ங்குழல் வாசிப்
போன இவனை வாமசிக னென
பா வடநூலாா, ௭௧

குழுக்கள் ஐந்து - அரசர்க்குரிய ஐம்பெ
ருங் குழு=அமைசசர், புரோகிதா,
சேனாபதியர், தூதுவா, சாரண

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை. ௯அ௯

விஷயம். **பக்கம்.**

ரென்னு மிவர்களின் கூட்டம இத
னைப் பஞ்ச மகாவர்க்க மென்பா
வடநூலார், க௭.

குழையச்சலமத்த பருப்பு, உ௫௯

குற்றம் முப்பதகிரண்டு, எ-ள. ௩௧௨

குற்றமைந்து-கள், பொய் களவு, கொலை,
காம மென்பன இதனை, "நிலை
பெற வெல்லாரு நீதநனக ளாந்
தெணவுந், தலைவரு மிழுகனெத
தவிர்ந்தனவு மெனன, நிலைபெற
வெல்லாரு நீததனயா வெனறுற,
கொலைகளவு கட்காமம் பொய்யெ
னுக் கூறினன்" என்பதனுலுணாக,
இச்செய்யுள், நீலகேசித் திரட்டு
ரையிற் காணப்பட்டது, எ-ள.

உ0௪, ௲0உ

குறளன்-மிகக்குறிய உருவமுடையவன், கக ௬

குறிஞ்சிப்பாட்டு-ஒரு தமிழ் நூல இது சங்கப்புலவாக ளருவரிற் செய்த பத துப் பாட்டினுள எட்டாவது, இது முந்நூற்றேரு ரடிகளையுடைய அக வற்பாவாக அமைநதுள்ளது தலை வியினது வேற்றுமை கணடு வருந தியசெவிலிக்கு அறத்தொடு நிற கும பாஙகி கூறறுக. ஆரியவரசன பிரகத்தனைத் தமிழறிவுறுததறகுக கபிலர் பாடியது இது, பலேவளங

களையும் இலலற முறைமையையும
தலைவனுந் தலைவியும தமமுளவைக
கத்தகும் அனபுடைமையையும கற்
பின் இன்றியமையாமையையும
கூறும். இதில் ௬௬-மலா விசே
டஙகள் கூறப்பட்டுளளன, இத
னைப் பெருங் குறிஞ்சி யெனறும
வழங்குவா: இதற்கு ஆசிரியா நச்சி
னாககினியா உரை செய்திருககின
றனா, ௬௬, ௩எ, ௧௩உ, உ௬அ
குறுஙகாடு, கஎஉ
குறுந்தொகை-ஒரு தமிழ் நூல்
கடவுள் வாழ்ததுச் செய்யுள முத
லிய ௪0உ - அகவற்பாக்களையுடை
யது, இவற்றுள், முதற்பாவாகிய

கடவுள் வாழ்த்துப் பாரதம் பாடிய
பெருந்தேவனு ராலும், மற்ற
சுOக - பாக்கள் திப்புத தோளாா

விஷயம். பக்கம்.

முதல் அம்மூவொரு ரிறுகியாகவுள்ள புலவா இருநூற்றுறு நால்வராலும் இயறறபபட்டுள்ளன : அகத்தின் பகுதிகளையே பொருளாக வுடையது , மேற்கூறிப அகவற்பாக்கள் நாலடிச் சிற்றெல்லையும ஈட்டடிப் பேரெல்லையு முள்ளவைகள , இத்தொகை முடித்தான் பூரிக்கோ. இஃது அளவாய தொகுககப்பட்டதெனபர் . இத்தொகையின் பாக்க

ளுள இருபது பாகக ளொழிந்த
மற்றைப் பாக்களுக்குப் பேராசிரி
யா பொருளெழுதினரெனறும அவ
ரெழுதாதொழிந்த இருபது பாக்க
ளுக்கும நச்சினாக்கினியர் பொரு
ளெழுதினு ரெனறும பின்னுள்ள
பாடலகள உணாத்துகினறன:
"பா"த தொல்காபபியமும பததுப்
பாட் டுங்கலியு, மா!ங குறுந்தொ
கையு ளொஞ்ஞான்குரு — சா"த,
திருததகு மாமுனிசெய் சிநதா மணி
யும, விருத,ந்ா சசி ஞாக்கினிய
மே," "நலலறி வுடைய தொலபே
ராசாண, கலவியுங காட்சியுங காசி
னி யறியப், பொருடெரி குறுந

தொகை யிருபது பாட்டிற், கிது பொரு ளென்றவ னெழுதா தொ ழிய, விதுபொரு ளென்றதற் கேறப வுரைததும," இவை நச்சி ஞாககினியா உரைச சிறப்புப்பாயி ரம 'பேராசிரியரும "யானே யீண்டையோனே" என்னுங குறுந் தொகைச செய்யுளில மீனறி தூண்டி லெனபதனை வினையுவம மென்றா' என்று தொல்காப்பியம அகததிணையியல ௩௯ - ம சூத்திர வுரையுட நச்சினாக்கினியா எழுதி யிருததலாலும. இதசொகைக்குப் பேராசிரியா பொருளெழுதினரெ

ணபது ஊகித்தறியப் படுகின்றது ;
அவ்வுரை கிடைத்திலது. சஙு

குறைவேண்டுநா - காரியங்களை விரும்பு வார், வறுமையுற் றிரந்தாருமாம,

குஞ்ஜரம - கூர்ச்சரதேசம, ௧௯௯
டமொழி, ௧௯௨

௯௮ அரும்பதவுரையி லடைங்கியவை.

விஷயம். பக்கம்.

கூ.

கூடம் - யாழ் நரம்புகளிற் பகை நரம்பு,
௩௧

கூத்த நூல் - நாடகத் தமிழ் நூல்களுள் ஒன்று ; இந்நூலாசிரியர் மதிவாணனாரென்பவர் ; இந்நூலில் உள்ளதாக அடியார்க்கு நல்லார், சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, கூடு, கூசு-ம் அடிகளின் விசேட வுரையில் எடுத்துக்காட்டிய செய்யுள், இது :—' அந்தணர் வேள்வியோ டருமறை முற்றுக, வேந்தன வேள்வியோ டியாண்டுபல வாழ்க, வாணிக ரிருநெறி நீணிதி தழைக்க, பதினெண் கூலமு முழவர்க்கு மிகுக, வரங்கியற் கூத்து நிரமபி வினை முடிக, வாழ்க நெடுமுடி கூர்கவென் வாய்ச்சொலென், றிப்படிப்

பலிகொடுத் திறைவனிற் றொக்
குச, செப்படை வமைத்துச் செழும
புகை காட்டிச், சேவடி தேவரை
யேத்திப் பூதரை, மூவடி முக்கால்
வெண்பா மொழிந்து, செவியிழுக்
குறுமை வேந்தனை யேத்திக், கவி
யெழுங் கத்து நின்றுழி வேந்
தன், கொடுப்பன கொடுப்ப வடுக்கு
மென்ப." இதைப்பற்றி வேறே
யாதொன்றும தெரியவில்லை இது
மதிவாணர் நாடகததமிழ்நூ லென
வும வழங்கும், எ, உஎக

கூததினிலக்கணம், உஎ0

கூந்தலின்வகைஐந்து-முடி, கொண்டை,
சுருள், குழல், பனிச்சை யெனபன,

கூறிட்டு மொழிதல் - நால்வகை விஞவிடையுள் ஒன்று ; பௌ. ௩௦௪
கூனி - மாதவியின் றோழி,

கே.

கேசகம்பள முனிவர், ௧௨௦
கேவல ஞானிகள் - திரிகால உணர்ச்சியுடையோர் ; கேவல ஞானம் - ஐவகை ஞானத்துள்ளும் சிறந்தது இது சைனநூல் வழக்கு, ௨௫௬

கை.

கைம்மை நோன்பு-கணவனிறக்கப்பெற்றோர் அனுட்டிக்கும் விரதம், கசு
கைமமைநோன்புநோற்று உடமபைவருததுதல, உசு()
கையாற கருவியாற் பண்ணாது மனதசால நிருமிததல, உஎரு

கொ.

கொக்கி - ஆபரணஙகளின் உறுப்பு விசேடம, ருக
கொக்குவாய் - ஆபரணங்களின் உறுப்பு விசேடம், ருக
கொட்டி - கொடுகொட்டியாடல் ; இது

புறநாடகம பதிமொன்றனு ளொன்று; திரிபுரம் தீமடுதமெதரியக கண்டு ஜயாநநததால் சிவபெருமான் கை கொட்டியாடியது , இது கொட்டிச சேத மெனவும வழஙகும ; இதனுறுப்பு நான்கு, ௩0

கொடுஙகை, ௧௭

கொடுந்தமிழ் நாடு பன்னிரண்டு - பொஙகர் நாடு, ஒளி நாடு, தெனபாண்டி நாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றி நாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலையமானுடு, அருவாநாடு, அருவா வடதலைநாடு எனபன , இவற்றைச் செந்தமிழ் நாட்டுத் தென் கீழ்பால

முதலாக வடகீழ்பால் இறுதியாக எண்ணிக்கொள்க. இதனைத் தொல காப்பியம், எச்சவியலில் "செந்தமிழ்சேர்ந்த" என்னும் சூத்திரத்திற்கு சேனாவரைய ரெழுதிய வுரையாலும் நச்சினார்க்கினிய ரெழுதிய வுரையாலு முணர்க, உஎ௮

கொய்யாக் குறிஞ்சி - குறிஞ்சிப் பண், இதனை வெளிப்படையென்பர், கசுஎ

கொல்லனுலைமூக்கு, கூ௩எ

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை. ௩அ௫

விஷயம். பக்கம்.

கோ.

கோயிற்றூக்கு - இசைத்தமிழ்நூலுட் கூறிய எழுவகைத்தூக்கினுளொன்று, இது நான்குசீர்களையுடையது, கஎ

கோரகை - பிசசைப் பாத்திரம, பௌ. ரஃஅ

கோவகாமர் - பழைய புததாகளுளொருவர், ௬௦௨

கோவலன் - மணிமேகலையின தநதை, உ௭௬

கோவூர்கிழார் - கடைச சஙகப்புலவருள ஒருவர் எட்டுததொகைகளில இவராற் பாடப்பட்ட பாட்டுககளுஞ சிலவுள்ளன, கயக

கோள் - வாககிறறோன்றும் பாவச்சொற்கள் நான்கினுள் ஒனறு; பௌ. ௩௦௪

கோஸஞ்சாரபூமி - பசுக்கள் இடையூறின்றி மேய்தற்கு அரசனால விடப்பட்ட நிலம, ௪௫௧

கௌ.

கௌசாம்பி நகரம - குசாமபனென்னு மரசனாற் செய்யப்பட்ட நகரம, இது கோசம்பியெனவும வழஙகும, கஙௗ

கௌண்டின்னியர் - பழைய புததாகளுள் ஒருவர், ௲0௨

கௌதம புத்தர், ௲00, ௲0௨

கௌதம புத்தர் அவதரித்தது, ௲00

கௌதம முனிவர் - இப்பெயருள்ள முனிவர் இருவர், கடுஅ, உ௱௨

கௌந்தியடிகள் - ஒரு ஜைனஸந்நியாஸினி, உச0

விஷயம். பக்கம்.

ணிலக்கணமும ஆகம சூத்திரத்தி
லுள்ளதாகிய ஹீனயானததில்விளங்
கக் கூறப்பட்டுள்ள தென்றும், இங்
நான்கினுள் ஒவ்வொன்றும் மும்
மூன்றாகப் பன்னிரண்டு வகைப்
படுமென்றுங் கூறுவர். பௌ. ௩0௪

சதுக்கப்பூதம், ௧௧, ௧௩௬

சதேநதிரர்கள—நூறு இந்திரர்கள், அவர்
களாவார்: பவனேநதிரர் நாற்பத்தி

ருவரும் வியாதரேநதிரா முப்பத்
திருவரும கறபேந்திரர்இருபததிரு
வரும சந்திரனும் சூரியனும நரேந
திரனும் மிருகேந்திரனு மென்பார்,
இவாகளுககெலலாம தலைவனுகவுள்
ளவனுககு அகமிநதிரனென்பதுபெ
யர், இது சைன நூல் வழக்கு, உ௫அ
சநதம - வேதாங்கஙக ளாறனு ளொன்று;
இது செய்யுளிலக்கணததைக் கூறு
வது, சநதோ விசிதி யென்றுங்
கூறபபடும, உ௫௪

௪௯

௩அ௯ அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம். **பக்கம்.**

சந்தனம் மாலைமுதலியன தரியாமை -

பௌத்தமுனிவர்க்குரிய தசசீலத்து ளொன்று, பௌ. கஅஅ

சந்தி மூன்று - பன்னிரு நிதானத்துள் செய்கையும் உணர்வுஞ் சேர்தல முதற் சந்தி யென்றும், நுகர்வும் வேட்கையுஞ் சேர்தல் இரண்டாஞ சந்தி யென்றும், பவமுந் தோற்ற முஞ்சேர்தல் மூன்ருஞ்சந்தி யென் றுங் கூறப்படும, பௌ. ௬0௪

சந்திரமண்டலம், (T)௪

சந்திரன் - சதேந்திரருள் ஒருவன், இது சைனநூல் வழக்கு, உ?அ

சந்திராபீடன் - உச்சைனிநகரத் தரசன்; இவன் தாராபீடனென்னும் அரசன புதல்வன், காதம்பரி யென்பவளு டைய கணவன், காதம்பரியென

னும் வடமொழிக் கத்திய காவ்யத்தின் கதாநாயகன், ௫௬

சந்தேகம் - பலதலையாய வுணர்வு, ௨௪௯

சந்தோ விசிதி - ஒரு வடநூல்; இது வேதாங்க மாறினுள ஒனறு, செய்யுளிலக்கணத்தைக் கூறுவது; சந்தமெனவும் வழங்கும், ௨௱௫

சப்த கௌஸ்துபம் - ஒரு வடநூல்; இது பாணினி சூத்திரங்களைப் பின்பற்றிப் பதஞ்சலி மஹாபாஷ்யத்தை விளக்கிப் பட்டோஜி தீக்ஷித ரென்பவரா லியற்றப்பட்ட தொரு வியாகரணக்ரந்தம், ௨௱௩

சம்பங்கோழி - சண்பென்னுங் கோரைகளில் தங்கியிருக்கும் ஒருவகைக் கோழி, ௫௱

சம்பாதிபுரம் - புள்ளிருக்கு வேளூர், சம்பாதி பூசிக்கப் பெற்றமையால, இஃது இப்பெயர் பெற்றது, உ௫

சம்பாநகரம் - இஃது அஙகநாட்டிற் கங கைக்கரையிலுள்ளது சம்பையெனவும் வழங்கும், எ,,

சம்பாபதிகோயிலுள்ளவிடம், க௮௫

சம்பாபதியின் நிறம், க, ௬௩

சம்புத்தீவுக்காவற்றெய்வம், கஉ

சமசித்தத்துவம் - உபேக்ஷாபாவனை, பௌ. ௩௮க

சமணசமயத்தின்பாகுபாடு இரண்டு - ஆசீவகவாதம் நிகண்டவாதமென்பன, உ௫ ௬

விஷயம்.	பக்கம்.
சமணரில் இருத்திபெற்றோர் - சாரணர்,	௯௦
சமதண்டம் - ஒரூர்; இதில் ஆசீவகமதம் பரவியிருந்ததாக நீலகேசித்திரட்டாற்றெரிகின்றது,	௨௫௪
சமந்தகூடம் - இலங்கைத்தீவிலுள்ள ஒருமலை இது சமனொளியென்றும் சமந்தமென்றும் பெயர்பெறும்; புத்தஸ்தலங்களு ளொன்று, ௯௦, ௯௨,	௨௭௫
சமந்தம் - சமந்தகூடம்,	௯௦, ௨௭௫
சமயவாதியா,	௭
சமவாயம் - கூட்டம்,	௨௯

சமனெலை - சமந்தகூடமென்னுமலை, ௯

சமனொளி - சமந்தகூடம், கூள

சயந்திபுக்கது - பெருங்கதையின் சிற்று றுப்புக்களுளொன்று, கள௬

சயம்பு - ஸ்வயம்பு, உ ர

சர்வஜ்ஞன் - புத்தன், ௯க

சரணங்கரர் - பழையபுத்தர்களுளொரு வர், கூ௰உ

சரவணம் - நாணற்காட்டினையுடைய தொருபொய்கை இஃது இமயமலை யைச்சார்ந்துள்ளது, க௫அ

சரியாபிடகம் - சூத்திரபிடகத்தின் சிற் றுறுப்புக்களுளொன்றன்பெயர் பௌ. உ௯ர

சா.

சாக்கியசக்கரவர்த்தி, ரு௱

சாஙகியவாதசசருககம் - நீலகேசிதிரட்டினுறுப்புகளுளொன்று, உ௬உ

சாஙகியவாதம், உ௬க

சாஙகியன்ருயுரை - பெருஙகதையின சிற்றுறுப்புக்களுள ஒன்று, உ௯௬

சாணி, ரு௧அ

சாப்பறை, ௰௬

சாபசரர் - முனிவர சபிதகலேயே அம பாகவுடையவரென்றபடி, ச௫

சாமானியஞானம - பொதுவுணாவு, கூ௭

சாமானியானுமானம் - அனுமானவளவை யின்வகை மூன்றனுள் ஒனறு, ௨சகூ

சாமை - ஒருவகைததானியம் இஃது எண்வகைக்கூலத்துளொன்று, எ, உஎக

சார்பிற்சேற்றம் - பௌ. ௬0௬

சாரணர் - ஒற்றர், ௧0; பௌத்தரிலும் சைனரிலும் ஸித்திபெற்றமுனிவர்;

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை. ௬௮௭

விஷயம். பக்கம்.

ஸஞ்சரிப்பவரென்பது பொருள், பௌத்தசாரணர்களின் சீலம் நூறென்று, (சிவஞானசித்தியார், பரபக்கம், சௌத்திராந்திகன் மதத்திற்கு ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாசரெழுதிய வுரையால்) தெரிகின்றது, ௬0

சாலங்காயனன் - பிரச்சோதனனெ ம

அரசனுடையமந்திரி, ௧௬௯

சான -ததுள்ளகுற்றம். ௫௪

சி.

ஒ - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர், ௬0௨

ங்கன - ஆரியவரசர்களுள் ஒருவன்,

உரசீ

ம், கரு

ப்பறவை, ௬

சித்தாந்தத்தொகை - ஒருதமிழ்ப்பௌத்த நூல்; இது புத்தமதசித்தாந்தங்களைத் தொகுத்துக் கூறுதலின், இப்பெயர் பெற்றதென்று ஊகித்தறியப்படுகின்றது இதனைச் செய்தோரையாவது இதன்காலத்தையாவது மற்றவகைகளையாவது ஒருவாற்றானும் தெரிந்

துகொள்ள இடமில்லை, ஆயினும் நீலகேசித்திரட்டில், பௌத்தவாதச் சருக்கத்தில், "உள்ளனசொலலுட மபு" என்னுஞ் செயயுளுரையில, "மருடரு மனம்வாய் மெய்யிற் கொலைமுதல் வினைபத் தாமே" 'என்பது சித்தாந்ததொகை' என அந் நூலுரையாசிரியரும், சிவஞான சித்தியார், பரபக்கம, சௌத்திராந்திகன் மதத்துள்ள 'முழுதுணர்ந்து" எனனுந திருவிருத்தத்துரையில, "அருணெறியாற் பாரமிதை யாறைநது முனடக்கிப், பொருணமுழுதும போதியின்கிழ் முழுதுணாநத முனி வான்ற, னருண்மொழியா னலவா ய்மை யறிந்தவரே பிறப்பறுப்பார்,

மருளெணறியாம் பிறநூலு மயககறுக்
கு மாறுளதோ", 'இஃது அவர்கள்
சிததாந்தத்தொகை' என ஸ்ரீ ஞானப்
பிரகாசரும் எழுதியவாற்றால இந
தசசெய்யுளிரண்டும்
ளனவாகப் புலப்படுகின்றன விளங்
குவதற்கு இந்நூல்
ந்ததொகையென்று பதிப்பிக்கப்
பட்டிருக்கின்றது, உஅச, ௯0க

சித்திரசேனன் - ஒருகந்தருவன், ககரு
சித்திரப்படாம் - சித்திரமெழுதியவா
டை, ருக
சித்திரபூமி - ஆச்சரியத்தை யுண்டுபண்
ணும் பூமி, கஎ௨
சித்திரம், ருக
சித்திரன் - ஆரியவரசர்களுள் ஒருவன்,
௨௬௬
சிதம்பரம கனகசபையின் முகட்டைப்
பொன்வேய்ந்த பராந்தகனென்று
சொல்லப்பட்ட வீரநாராயணச்சோ
ழன், க௬௯
சிதரினசிரை - சிதைந்ததுணி, ௨௯
சிந்தன் - மக்களுள்ளே குறளனில்
நெடியவன், ககச

சிலப்பதிகாரம் - ஒருதமிழ்நூல், பழைய
காப்பியங்களைந்தனுள் இரண்டாவ
து, இளங்கோவடிகளென்னுஞ்
சேரமுனிவரா லியற்றப்பட்டது,
களவியற்பொருள்கண்ட கணக்கா
யனார்மகனார் நக்கீரனார்முதலிய உ
ரையாசிரியர்களால் எடுத்துக்காட்
டப்படும் பிரமாணநூல்களுள் ஒன்
றாகவிளங்குவது, கணவனும் மனை
வியுமாகிய கோவலன் கண்ணகியெ
னபவருடைய சரித்திரத்தை விரித்
துக்கூறுவது, தமிழ்நாட்டரசர் மூ
வருடைய இ[illegible]சதானிகளாகிய
புகார் மதுரை வஞ்சியெனனும் மூ

ன றன் பெருமைகளேயும் விளக்கு வது , சிலதருமங்களேச சிலம்புகா ரணமாக உலகததார்க்குத் தெரிவித் தற்பொருட்டுச செயயப்பட்டமை யின, இஃது இப்பெயர்பெற்றது ; இன்னும, முததமிழும் விரவப்பெற் றதாகலின இயலிசைநாடகப்பொரு ட்டொடர் நிலைச்செய்யுளென்றும், நாடகவுறுப்புக்களேயுடைத்தாகலின் நாடகக்காப்பியமென்றும், உரைப் பாட்டும இசைப்பாட்டும இடையி டையே விரவப்பெற்றதாதலின் உ ரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய் யுளெனறும இந நூல்பெயர்பெறும், இது பதி

விஷயம். **பக்கம்.**

ற்று மங்கலவாழ்த்துப்பாடல் முதலி
ய பத்துறுப்புக்களையுடைய புகார்
காண்டமும் காடுகாண்காதை முத
லிய பதின்மூன்றுறுப்புக்களையுடை
ய மதுரைக்காண்டமும், குன்றக்கு
ரவைமுதலிய ஏழுறுப்புக்களையுடை
ய வஞ்சிக்காண்டமுமாகப் பகுக்கப்
பட்டுள்ளது, இதில் இயற்றமிழின்
பாகுபாடான வெண்பா அகவற்
பா கலிப்பாவென்பவைகளும் இ

சைத்தமிழின் பாகுபாடான ஆற்று வரிமுதலிய பாக்களும் நாடகத தமிழின் பாகுபாடான உரைப்பாட்டுக்களும் வந்துள்ளன, இதற்கு அரும்பத வுரையென்றும் அடியார்க்கு நல்லாருரையென்றும இரண்டுரைகளுண்டு, இவற்றின் வரலாறுகளையெல்லாம் சிலப்பதிகார அச்சுப்புத்தகத்தின் முகவுரை முதலியவற்றிற் காண்க. ௨, ௩, ௪, ௫. ௭, ௮, ௯, ௧௦, ௧௧, ௧௨, ௨௮, ௨௯, ௩௦, ௩௧, ௩௨, ௩௩, ௩௫, ௩௭, ௩௮, ௪௧.

சிலப்பதிகார நூலாசிரியரும் மணிமேகலை நூலாசிரியரும் ஒருகாலத்தினரென்பது,

அ

சிலப்பதிகார வரும்பதவுரை யாசிரியர். ௧௩, ௧௨௭, ௧௯௭

சிலாதலம் - வட்டமாகச் சந்திரகாந்தக் கல்லாற்படுத்தது; சை. பௌ. ௨௭௫

சிவஞான சித்தியார் - தமிழிலுள்ள சைவசித்தாந்த சாஸ்திரம் பதினான்கனுள் நான்காவது, இது பரபக்கம் சுபக்கமென இரண்டு பகுதிகளையுடையது; அவற்றுள், ௩௦௧ - திருவிருத்தங்களையுடைய பரபக்கத்தில், உலோகாயதன் முதலிய பரசமயிகளுடைய கோட்பாடுகள் எடுத்துக்காட்டிமறுத்தல் செய்யப்படும்; ௩௦௮-

திருவிருத்தங்களையுடைய சுபக்கத்தில் பலசமயிகளாலுஞ் செய்யப்படும் ஆசங்கைகளுக்கெல்லாம்பரிகாரங்கூறி ஸ்வமதம் நாட்டுதல் செய்யப்படும்; இதனைச் சிவஞானபோதத்தின் வழிநூலென்பர்; இந்நூலின் பெருமையை, "பாரிலுள்ள நூலெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியி

விஷயம்.	பக்கம்.

லே, யோர்விருத்தப் பாதிபோதும்" என்னும் சிவபோகசாரச்செய்யுளு ம், 'சிவத்திற்கு மேற்றெய்வமில்லை சிவஞான சித்திக்குமேற் சாத்திரமு மில்லை' என்னும்பழமொழியும் நன்கு புலப்படுத்தும் ; இந்நூலாசிரியா, இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய

சு௦௦ - வருடங்களுக்குமுன் பெண் ணையாற்றுககுச சமீபததிலேயுள்ள திருத்துறையூரில் எழுந்தருளியிரு ந்த ஆதிசைவரும சகலாகம பண்டி தரென்னுங காரணப்பெயர் பெற்ற வரும மெய்கண்டதேவருடைய மா ணாக்கர்களுட்சிறந்தவருமாகிய அரு ணந்தி சிவாசாரியர், இதிலுள்ள

பரபக்கத்திற்குத் திருவொற்றியூர
ஞானப்பிரகாசர், அவர் மாணாக்கரா
கிய தத்துவப்பிரகாசர், வேலப்ப
பண்டாரமுதலியோரும், சுபக்கத்தி
ற்கு மறைஞானதேசிகர், சிவாக்கிர
யோகிகள், திருவண்ணாமலையாதீன
த்து ஞானப்பிரகாசமுனிவர், திரு
வாவடுதுறையாதீனத்துச் சிவஞா
னமுனிவர், நிரம்பவழகிய தேசிகர்
முதலியோரும் உரை செய்திருக்கி
ன்றனர், ௨௩௨, ௨௪௪, ௨௪௯,
௨௫0, ௨௫௧, ௨௫௪, ௨௫௬, ௨௫௭,
௨௫௮, ௨௬௪, ௨௮௪, ௨௮௬, ௩0௧,
௩0௭, ௩௧௨, ௩௧௪, ௩௧௫, ௩௧௮

சிவபாததியன் - சிவபெருமானுடையபா தததிறகுரியவன், கூஎ

சிவபெருமான - இவனை மஹாயோகி யெனபர்; பெள. கச

சிவேதன் - ஆரியவரசர்களு ளொருவன, உசகூ

சிற்பம் - நுண்டொழில் . "சிற்பந்திகழ தரு திண்மதிற் றிலலே" என்பது திருச்சிற்றமபலக் கோவையார, கூ0ரு - ம் பாட்டு , கசு?

சிற்பாசாரிகள், கூ0. கசுரு, உ௭0

சிறப்புடையவரே மக்களென்றல், உ0க

சிறியவாயில், ருப்

சிறுதீவு இரண்டாயிரம் - பௌ. ௬௭,

சிறுபலியரிசி, ௬௯

சிறுபாணாற்றுப்படை - ஒரு தமிழ்
நூல்; இது பத்துப்பாட்டுள் மூன

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை. ௫அ௯

விஷயம். பக்கம்.

ருவதுபாட்டு; இது உ௧௬௬ - அடி களையுடையது; பரிசில்பெறக்கரு திய பாணனொருவனைப் பரிசில் பெற்றானொருவன் ஏறுமாநாட்டுநல் லியக்கோடனிடத்தே ஆற்றுப்படுத் தியதாக அந்நல்லியக்கோடனை இ டைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்த னார்பாடியது, [பாணா-பாடுவோர், இவர் இசைப்பாணரும் யாழ்ப்பாண ரும் மண்டைப்பாணருமெனப் ப லர்.] இது நல்லியக் கோடனது வள்ளன்மையையும் அவனுடைய நகரங்களாகிய எயிற்பட்டினம் வே லூர் ஆமூர் முதலியவற்றினியல்பை யும் அவற்றிலுள்ளாருடைய நற்கு ண நற்செய்கைகளையும அவனது அரண்மனையின் சிறப்பையும் பல

திறத்தினரும் எத்தும்படி பலகுண
விசேடத்தோடு அவனவீற்றிருந்த
லையுங்கூறுவதன்றித் தமிழ்நாட்டு
மூவேந்தருடைய இராசதானிக
ளாகிய மதுரை வஞ்சி உறந்தையெ
ன்னும் மூன்றுநகரங்களின் நிலை
மையையும் பேகன் பாரி காரி ஆய்
அதிகன் நள்ளி ஓரியென்னும் வள்
ளல்களெழுவரும இன்ன இன்ன
கொடையாற் பெயர்பெற்றார்களெ
ன்றதையுங் கூறும்; இதற்கு ஆசிரி
யர் நச்சினார்க்கினியர் உரைசெய்தி
ருக்கின்றனர். இது சிறுபாணாறெ
னவும் சிறுபாணெனவும் வழங்கும்;

௨௧, ௩௫, ௯௮, ௨௭௫

சிறைச்சாலை, ௬

சிக்ஷை - தண்டம், ககஈ, வேதாங்க

மாறனுள் ஒன்று, வேத இலக்கணத
தைக் கூறுவது, ஒவ்வொரு வேத
ததிற்கும் பலசிக்ஷைகளுள்ளன; ஒ
ருவேதத்திற்குரியவை மற்றவேதங்
களுக்கு ஆகா, அவை வியாஸர், நா
ரதர், பாணினி, பரத்துவாஜர், கௌ
ஹளர், வியாடிமுதலிய மஹரிஷிக
ளாலும் வேறுள்ள பிராசீனாகளா
லும் செய்யப்பட்டுள்ளன; இவற்று
ள் நாரதசிக்ஷை அடியார்க்கு நல்லா
ராற் பாராட்டப்பட்டுள்ளது; அத
னைச் சிலப்பதிகாரம், ஆய்ச்சியர் கு
ரவை யுரையிற்காண்க, இதனைவே

சீலபாரமிதை - சீலம் நிறைத்தல், சூத வினயபிடகத்துச்சொன்னவாறு செய்தல்; இதனை, "எண்ணிகந்த காலங்களெயபொருட்டான்மிகையுமூர் தெண்ணிகந்த வுலோகங்களிருடிரவொருங்குணர்ந், தெண்ணிகந்த தானமுஞ் சீலமுமிவையாக்கி, யெண்ணிகந்த குணத்திறனெமபெருமானல்லனே" என்பதனாலுணர்க; இச்செய்யுள் நீலகேசித்திரட்டுரையிற் கண்டது. இதனைத தசபாரமிதையுள் ஒன்றென்பர்; பௌ. ௨௪௫

சீலமைந்து - கொல்லாமை, கள்ளுண்ணாமை, பொய்யாமை, காமமின்மை, கள்ளாமையென்பன, ௨௧, ௧௮௮

சீவகசிந்தாமணி - ஒருதமிழ்நூல், இது
தமிழிலுள்ள பழையகாப்பியமைந்த
னுள் முந்தியது; திருத்தக்கதேவ
ரென்னும் சைனமுனிவராலியற்றப்
பட்டது, கங - இலம்பகவுறுப்பை

யும், ௬கசரு-சவிகளையுமுடையது, சொல்லழகும் பொருளழகும்நிறைந் துள்ளது, சைனமதத்தினனாகிய சீவகனெனனுமரசனது சரிததிரத் தைவிரித்துக்கூறி மேம்பட்டுவிளங் குதலின், இப்பெயர்பெற்றது, உச் சிமேற்புலவர்கொள்நச்சினார்க் கினி யரால் உரைசெய்யப்பட்டது; இத ற்குவேறொரு பழையவுரையுண்டெ ன்று அவ்வுரையால விளங்குகின்ற து சிந்தாமணியென்றும், நூற்பய னாகிய நாற்பொருள்களையும் நன்கு விளஙகக்கூறுதலின் முடிபொருட் டொடர்நிலைசெய்யுளென்றும்இது வழங்கப்படும், ௨, ௬, ௧௨, ௧௮, ௨௫, ௨௬, ௩௦, ௬௨, ௬௬, ௩௪, ௬௭, ௬௬, ௪௦

விஷயம். **பக்கம்.**

சு.

சுட்டுக்குவியென்னும்ஒலி - பேராந்தையி
னொலி, ருக
சுத்தி - இப்பி, உருஉ
சுத்தோதனன் - கௌதமபுத்தருடைய
பிதா; இவனைச் சாக்கியசக்கரவர்த்தி
யென்றுகூறுவர், உகக, ந௦௦
சுதையாற்பாவையுள்ளிட்டனபண்ணுவார்
உஎ௦
சுபகிருஸ்நலோகம் - பிரம்ஹலோகம் இ
ருபதினுள் ஒன்பதாவது. இஃது
உரூபப்ரஹ்மலோகம் பதினாறனுள்
ஒன்று வெள. நக

சுரபுன்னை - ஒருமரம, நநா
சுரைப்பழத்தின்விதை, க௨௦
சுள்ளிக்கோல், உருக
சுள்ளிகள், உஙு

சூட்டிறைச்சிவிற்போர்,

சூடாமணிநிகண்டு - ஒருதமிழ்நூல் இது தெய்வப்பெயாதொகுதிமுதற் பல் பெயர்க்கூட்டதொருபெயர்த்தொகுதியிறுதியாகிய பன்னிரண்டு தொகுதிகளையுடையது; திவாகரத்துக்கும் பிங்கலந்தைக்கும் வழிநூலாகவுள்ளது, இந்நூலாசிரியர், சைன

மததஇினரும் பெருமண்டூரென்று வழங்குகிற வீரபுரத்திலிருந்தவரும அருகதேவன் சரிதத்தைப்புராண மாகச் செய்தவருமாகிய மண்டல புருடரென்பவர் இந்நூலையாக்குவி ததோர், இம்மண்டலபுருடருடைய ஆசிரியரும் திருநறுங்குன்றையெ ன்னும் ஊரிலிருந்தவருமான குண பதிரதேவரென்பவர். இந்நூல் கூ-வது செயல்பற்றியபெயர்த்தொ குதியில் "கிருட்டின ராயன் கை போற், கொடைமட மென்ப தம்ம வரையாது கொடுத்த லாமே" என் த்தலால், இத

விஷயம் பக்கம்.

ராயனென்னும் ஒருபிரபுவின்காலத்துச் செய்யப்பட்டதென்றுதெரிகிறது; இதில் ஆயிரத்து நூற்றுத்தொண்ணூற்றாறு விருத்தங்களுள்ளன, ௬௦, ௧௧௪, ௨௦௯, ௨௭௯

சூத்திரை-சூத்திரகுலத்துப்பிறந்தபெண், ௨௬௪

சூதாடல், ௧௩௯

சூரியகாந்தம், ௧௧௩

சூரியன் - சதேந்திரருள் ஒருவன்; இது சைனநூல்வழக்கு. ௨௫௮

சூரியனுடைய உதயாஸ்தமயம், ௮௫

சூளாமணி - ஒருதமிழ்ச் சைனக்காப்பிய
நூல்; இந்நூலாசிரியர், தோலாமொ
ழிதேவரென்னும் சைனமுனிவர்;
இரண்டாயிரத்துநூற்றுமுப்பத்தொ
ருசெய்யுளையுடையது, சொற்சுவை
பொருட்சுவைகளிற்சிறந்தது. இக்ப
காப்பியக்கதாநாயகன திவிட்டனெ
ன்னுமரசன், க

சூளுறவு - சபதம், க

செ.

செந்தூக்கு - இசைத்தமிழ்நூலிற் க[illegible]றிய
எழுவகைத் தூக்கினுளொன்.

இஃது ஒருசீரையுடையது
செம்பஞ்சுக்குழம்பு,
செம்பாகம - நல்லபக்குவம்,
செம்புகொட்டிகள - செம்புவேலை
செய்வோர், இவர்கள ஒருசாதியார்
செய்யுயிர் - ஐவகையுயிர்களுள்
இது சைனநூல்வழக்கு,
செம்முல்லை,
செருநது - செருந்திமரம்,

சே.

சேதனப்பிரபஞ்சம், ௬0
சேரன்செங்குட்டுவன் - சிலப்பதிகாரநூ
லாசிரியரான இளங்கோவடிகட்கு
மூத்தவன, இவன், கண்ண

ஞட்டையடைந்து தன்
சுவர்க்கமபுகுந்தாளெனபதைகேட்
டு இமயமலையிலிருந்துசிலைகொணா
ர்ந்து அவள்வடிவமைப்பித்துப் பிர
திஷ்டைசெய்வித்துப்பூசையும்,திரு
விழாவும் நடத்தினேன், உ௪௭

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம். பக்கம்.

சேனாபதியர் - சேனாதிபதிகள்; இவர் அரசர்க்குரிய ஐம்பெருங்குழுவினுள் ஒருவகையார், ௧0

சேஷானுமானம் - அனுமானவகை மூன்றனுள் ஒன்று; இஃது எச்சமெனவுங்கூறப்படும், உ௫0

ஜைசவவிருத்தாந்தம் - குழந்தைப்பருவத்
தில்நடந்த வரலாறு; ஜைசவம-சிசுத்
தன்மை, ருஎ

ஜைனசந்நியாசினிகள், சுசா

சொ.

சொல்விற்றோன்றும்பாவம் நான்கு-பொ
ய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில்
சொலென்பன, பௌ. உ0

சோ.

சோதிடநூலோர், க), உஎ0

சோதிடம, உ.ரு

சோநகரம் - வாஞைசுானுடையவூா, ரு()
சோபிதர் - பழையபுததாகளுளொருவா,
ந.0உ

சோமசூரியாக்கினிகள், உசகூ
சோற்றுப்பாததிரம, உகஉ

ஞா.

ஞானப்பிரகாசர் - இவர் சிவஞானசித்தி யார் பரபக்கத்திறகு உரைசெய்திருப்பவர்களுள் ஒருவர், திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசரென்றும கூறப்படுவர்; இவரைப்பற்றியவேறுவரலாறு யாதொன்றும ஒருவாற்றாலும் தெரியவில்லை, உ௪௯, ௬௰௧

ஞானபாரமிதை - ஞானம்பூரித்தல அது அபிதர்ம பிடகமோதியுணர்தல், இது தசபாரமிதையுள் ஒன்று பௌ. உ௪௬

ஞா[illegible] ர்,

வைகளில் மிகச்சிறந்தது; பலவிட
த்தும் சைவசமயத்தின் அருமைக
ளையும் திருத்தொண்டர்களின் மே
ம்பாட்டையும் பாராட்டிக் கூறுவ
து இதிலுள்ள தாழிசைகள் ௮௦௦.
இந்நூலாசிரியர், கூத்தன் கவிச்சக்
கரவர்த்தியென்பவரென்று தெரிகி
ன்றது. பழைய தமிழ்நூல்களிலிரு
ந்து மேற்கோள்களை யெடுத்துக்கா
ட்டிச் சிறப்புற்று விளங்குவதான
பழைய வுரையொன்று இதற்குண்
டு; அவ்வுரையாசிரியர்ன்னுரொன்று
தெரியவில்லை, பழையதாய் மிகப்ப
ழுதுபட்ட பிரதியொன்றே கிடை

ததையானும, அதுவும ஒருமுறை
க்கு மேலன்றிப்பார்க்கப் படாமை
யானும் இந்நூலைப்பற்றிவிசேடித்து
வேறு யாதொன்றும தொரிந்து
எழுக்கூடவில்லை ருஎ

தசகுமாரசரித்திரம - ஒருவடநூல்,
கருதியகாவயம் பத்துக்குமாரர்கள
விஷயமாகச்செய்யப்பட்டமையின்
இஃது இப்பெயர்பெற்றது உச்சு
வாசஙகளென்று வழஙகுகிற பகுப்
புக்களையுடையது, இந்நூலியறறி
யவர் தண்டியாசிரியர், இதில் முதற்
பாகம இறந்துபோனமையின் அது
பிற்காலததுச் சோமதேவபட்டரா

ல இயற்றிச் சேர்க்கப்பட்டதென்று கூறுவர், கூஎ, கூ௨

தசசீலம் - கொல்லாமை, களுண்ணுமை, பொய்யாமை, காமமின்மை, கள்ளாமை, உயர்ந்து அகன்ற ஆதனதது இருததல் கிடததலின்மை, சநதனம் மாலை முதலியன தரியாமை, பொன் வெள்ளிகளைத் தீண்டாமை, பாடலாடல் விரும்பாமை, இரவில் தூய்மையில்லாதவுணவைப் புசியாமையென்பனவாம்.

த.

தருமணி - புத்ததர்மசங்கங்கள்; பௌ. கூOO

தருஷ்ணை - ஆசை, கூOங, கூOரு, கூகஎ

திக்கயாகப்பரணி - ஒரு தமிழ்நூல்; இஃது, கலிங்கத்துப்பரணியையொப்பப் பலவுறுப்புக்களும அமைந்துள்ளது; சொற்சுவை பொருட்சு வேறு கூறுவாருமுளர் இவை துறவிகளுக்கே யுரியன இப்பத்தினுக்கும் மாறுகிய கொலைமுதலிய பத்துக்குற்றங்களையும் அகரணீயானி அல்லது விஸ்மரணீயானியென்று கூறுவர்; பௌ. கஅ௯, உகக

தசபலன் - புததன, தானமுதலிய தச பாரமிதையும் நிறையப்பெற்றமை

பாரம் - கஙா, உசரு, உஅச, ருOக

- பததுவகையான பா

வம் ஸம்யோஜனே - சேர்க்கை;

பௌ. ௬0௫

தஞ்சைவாணன் கோவை - ஒருதமிழ் நூல்: இதிலுள்ளசெய்யுணடை மிகச்சிறந்தது. இது மாறைநாட்டுள்ள தஞ்சாக்கூரிலிருந்தவனும் பாண்டியனுடைய மந்திரியுமாகிய வாணனென்னுந் தலைவன்மீது பொய்யா

மொழி என்னும் புலவர்பெருமா னாற் பாடப்பட்டது , நாற்கவிராச நம்பியென்பவரா லியற்றப்பட்ட அகப்பொருள் விளக்கமென்னும் இலக்கணநூலிற்கு இலக்கியமாக அமைந்துள்ளது ; இந்நூலிற்குக் குன்றத்தூர்ச் சொக்கப்பநாவலரென்பவராற் செய்யப்பட்டதான சிறந்த வுரையொன்றுண்டு, ௧௨௪

தட்பம் பொறுத்தல் - தவத்தோர்க்குரிய நியமங்களெட்டினுளொன்று, ௬௧௫

தண்ணகாரர் - பழைய புத்தர்களுள் ஒருவர், ௯௦௨

தண்ணுமையோன் - பரதநூலிற் கூறிய

பஞ்சாசாரியர்களுள் ஒருவன், இவ
னை மார்த்தங்கிகனென்பர் வடநூ
லார், எக

தத்துவபோதினி - சித்தாந்த கௌமுதி
யென்னும் வடநூல்வியாகரணமொ
ன்றின் வியாக்கியானங்களு ளொன்
று, கஉக

தபச்சரணம் - தவஞ்செய்தல், கஉசு

தபனம்.- எண்வகை நரகத்துளொன்று;
பௌ. சுசு

விஷயம். பக்கம்.

தம்மத்தம்மத்தி - தர்மாஸ்திகாயம், அதர்
மாஸ்திகாயம் ; இது பிராகிருதச்சி
தைவு , சைனநூலவழக்கு, உ0சு

தம்மத்தி - தர்மாஸ்திகாயம், இது சைன நூல் வழக்கு, உ௬௦

தம்மம் - தர்மம், உ௬௦

தமிழ்நாட்டுவேலைக்காரர், ௧௭௯

தயாதர்மம் - அருளறம்; பௌ. ௧௯௧

தயாபாரமிதை - அருள்நிறைத்தல்; இது தசபாரமிதையுளொன்று, பௌ. உ௫௯

தயாவீரன் - புத்தன், பிறவுயிர்களுடைய துன்பத்திற்கிரங்கி உயிருறுப்புப் பொருள்களைக்கொடுத்தலில் ஊக்கமுடையவனாதலின், இவனை இவ்வாறுகூறுவர், இதனை, [௧0உ-ம் பக்கம்] "மிக்கதனங்களை" என்னுஞ் செய்யுளாலும், புத்தசாதககதையாலுமுணர்க, ௯0௧

தயிர்ப்பரியாயம் - தயிர்நிலைமை, உ௫௧

தர்மதரிசி - பழையபுத்தர்களுள ஒருவர், ௯0௨

தர்மம்சரணம்கச்சாமி - ஒருமந்திரம், தருமத்தைச் சரணமாக அடைகிறேனென்பது இதன்பொருள், பௌ. ௲00

தர்மிகசூத்திரம்-ஒருபௌததநூல் ௧௮௬

தரணேநதிரன் - கல்பேந்திரர்களுளொருவன் ; இது சைனநூல்வழககு, ௧௨௬

தருக்கசங்கிரகம் - ஒரு தமிழ் உரைநடைநூல், தெலுங்கராகிய அனனம்பட்டரென்பவராற் செய்யப்பட்டதான வடமொழித் தருக்கசங்கிரகததிலிருந்து திருவாவடுதுறையாதீனதது ஸ்ரீ சிவஞானமுனிவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது, தருக்கநூலை 'ஹேதுவிதயை' என்பர், ௨௮௬

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம்.	பக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்

தருமசாவகன் - தருமங்கேட்பவன்; துறவியைச் சாவகனென்பர் பௌத்தர், இது ஸ்ராவகனென்பதன திரிபு, ௨௨௫

தருமநூல், ௨௯௮

தருமபதம் - சூத்திரபிடகத்தின் சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர், ௧௫, ௬௮, ௨௬௫

தருமராசன் - புத்தன், ௧௮, ௨௭௯

தருமவார்த்தை, ௧௧௯

தருமாஸ்திகாயம் - நிகண்டவாதியர்கூறும் பத்துப்பொருள்களுள் ஒன்று. அஃது எங்குமுளதாகி எக்காலத்தும் பொருள்களை நடத்துதலையுடைய தொனறென்பர், ௨௬௮

தலைமாலை - தலையிலணிந்துகொள்ளுமாலை, அது கண்ணியென்பது, ௧௬௯

தவச்சாலை - தவஞ்செய்யுமிடம், ௨௭௨

தவஞ்செய்தல் - நற்குணம்பத்தினுளொன்று, பௌ. ௩௦௭

தவப்பற்று - நற்குணம்பத்தினுளொன்று. பௌ. ௩௦௭

தன்மாத்திரை - சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றமென்பன, ௨௯௨

தனுத்தரன்-ஆரியவரசர்களு ளொருவன், ௨௪௯

தானஞ்செய்தல் - நற்குணம்பத்தினுளொன்று; பௌ. ௯௦௭

தானபாரமிதை-ஒருநூல்; இது தானபாரமிதையை விளக்கக்கூறுவது; இப்பெயருள்ள நூல் ஒன்றுண்டென்று ஸம்ஸ்கிர்தநைஷதம், ௫-ம் சருக்கம், ௧௧-வது ச்லோகத்தாலும், அதற்கு ஸ்ரீமல்லிநாதஸூரிசெய்த வியாக்கியானத்தாலும் தெரிகின்றதென்பர், ௨௪௫ : தானம் நிறைப்பது; இது தசபாரமிதையுளொன்று; இதனை, "என்றுதா னுலகுயக்கோ னெண்ணிறு னதுமுதலாச், சென்றிரந்தார்க் கீந்தனன் பொருளாயி ருறுப்புக்க, டென்றினன் பிறக்குநா ளுளதாயின் மாமேருக், குன்றியின் றுனையாகக் கொடுத்திட்டா னல்லனோ" என்பதனாலுணர்க. இது, நீலகேசித்திரட்டுரையில் தானபாரமிதைக்குக் காட்டியசெய்யுள்; பௌ. ௨௬௯

தானம்மூவகை - அசைஎழுத்தும் அசையுமசீரும்; இஃது இசைத்தமிழ்நூலிற்கண்டது, தானம் - ஸ்தானம், ௨௭௦

தானவீரன்-கர்ணன்; கொடுத்தலில் வல்லமையுடையவனாதலால், இவன் இங்ஙனங்கூறப்படுவன், ௯௦௪

தாதுகதை - அபிதர்மபிடகத்தின் பகுதிகளில் ஒன்றன்பெயர் கௌதமபுத்தர் நிருவாணமடைந்தபின்பு அவருடைய உடம்பிலிருந்த என்புமுதலியவற்றுள் இன்ன இன்னதாதுவை இன்ஞரினஞர் கொண்டுபோனர்களென்பதைக்கூறுதலின், இஃது இப்பெயர்பெற்றதென்பர், உசரு

தாமசாத்திரம் - பகைவருடைய கண்ணும் மனமும் இருளச்செய்யும் ஓரத்திரம், கக

தாராசந்தானம்-நால்வகைச்சந்தானத்துள் ஒன்று, அஃது நீர்த்தாரைபோல் நீங்காதுவரும் தொடர்ச்சி, பௌ. ௩0௪

தாலி - ஐம்படைத்தாலி, ௩௬

தாலியைம்படை - ஐம்படைத்தாலி, ௩௬

தாளவறுதி, க௬எ

தானசீலங்கள் - தானமும்சீலமும், பௌ. உ௩௩

திகம்பரவாதி-சமணரில் ஒருவகைவாதி, உருஅ

திப்பியம்-தெய்வலோகத்திலிருந்து உண்டாயது: திவ - தெய்வலோகம், கசஅ

திபெத்துத்தேசத்துப்புத்தர், ௩0

தியானபாரமிதை - தியானம் நிறைத்தல்; இது சீலஸமாதிப்பிரஜ்ஞை அழியாமற்காப்பது, இதனை, "நலங்கினரொழுக்கந்தாணண்ணிய காலத்துக், கலங்குதற்குத் தக்கன கண்டன வுளவெனினுங், துலங்காது நிற்குந்தன் றுணிவுடைமை காணுங்கா, ணிலம்பூனை யாவொழியு நிறையினுனல்லஃது" என்பதனுலுணர்க; இச்செய்யுள, நீலகேசித்திரட்டுரையில் புத்தனுடைய தியானபாரமிதைக்கு மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டிருந்தது, இது தசபாரமிதையுளொன்று; பௌ. உ௪௩

விஷயம். பக்கம்.

தியானம் ஐந்து - ஸ்ரோதாபத்தித்துவம், ஸகிர்தாகாமித்துவம, அநாகாமித்து

வம், அருஹத்துவம், அவிசேஷத்து வமென்பன ; இவைகள் தியானங்க ளாகக்கூறப்படுவதன்றி நிர்வாணத் திற்குரிய மார்க்கங்களாகவுங் கூறப் படும ; இவற்றுள், முதலாவதாகிய ஸ்ரோதாபத்திமார்க்கத்தை யுடைய வனிறநதால்எழுபிறப்பையடைந்து பின் நிர்வாணமடைவான் . இம்மாா க்கம் உச - பகுப்புடையுது; ஸ்ரோ தஸ்-பிரவாஹம; இரண்டாவதாகிய ஸகிருதாகாமிமாாககத்தைப் பற்றிய வன் இறந்தால் தேவனாகவேனும் மனிதனாகவேனும் ஒருபிறப்பைய டைந்து பின் நிருவாணமடைவான்.

இது கஉ - பகுப்புடையது; மூன
ருவதாகிய அநாகாமிமார்க்கத்தைப்
பற்றியவனிறந்தால் காமலோகத்திற்
பிறவாமல் நிஷ்காமலோகத்திற் பிற
ந்து பின் நிருவாணமடைவான் இது
சஅ - பகுப்புடையது, நான்காவதா
கிய அர்ஹத் அல்லது ஆரியமார்க்க
மென்பதைப்பற்றியவன் இறந்தால்
துக்கங்களையெல்லாந்துறந்து பின்
நிருவாணமடைவான், இது கஉ -
பகுப்புடையது, சாரு

திரயதிரிம்சலோகம் - தெய்வலோகம
ஆறினுளொன்று. பௌ. உ.

திரிகடுகம் - ஒருதமிழ்நூல், சங்கமருவிய
பதினெண்கீழ்க்கணக்கினுள் ஒன்று;
கடவுள் வாழ்த்துள்பட கoக-வெண்

பாக்களையுடையது ; விதியாக வே
னும் விலக்காகவேனும் இரண்டும்
விரவியேனுமுள்ளபொருள்களும்
மூன்றை இதிலுள்ளவெண்பாககள்
நன்குபுலப்படுத்தும், இந்நூலாசிரி
யர் நல்லாதனர், இதற்குப் பழைய
வுரை ஒன்றுண்டு ; மணிமேகலைய
ரும்பதவுரையின் கூரு-ம் பக்கத்து
ள்ள "விளியாதான் கூத்தாட்டுக் கா
ண்டலும்" என்னுமேற்கோள், இ
த்திரிகடுகம் கஅ-ம் பாட்டிலுள்ளது.
திரிபிடகம் - மூன்ருகிய பௌத்தாகமங்
கள் ; அவை வினயபிடகம், சூத்திர

பிடகம், அபிதருமபிடகமென்பன.

விஷயம். பக்கம்

திருக்காரிக்கரை— ஒருசிவஸ்தலம், கஎ௬

திருக்குறள் - ஒருதமிழ்நூல், சங்கமருவியபதினெண்கீழ்க்கணக்கினுளொன்று, தெய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவநாயனாரருளிச்செய்தது. அறம்பொருளின்பமென்னும் மூன்றன்பகுதிகளைவிரித்து விளங்கக் கூறுவது, இதனால் இது முப்பாலென்று பெயர்பெற்றது ஒவ்வொருபொருளையும் வற்புறுத்திககூறும் பப்பத்துக் குறள்வெண்பாக்களைத் தனிததனியேயுடைய கஙக - அதிகாரவுறுப்புக்களையுடையது, இதற்குப் பதின்

மர் உரைசெய்தனரெனபா , அவ்வு
ரைகளுட்பரிமேலழகருரையேசிறந்
தது , இதனை " உரையெல்லாம் பரி
மேலழகன், றெரிததவுரை யாமோ
தெளி" என்பதனுலுணாக. இந்நூ
லின்பெருமையினைக் கடைசசஙக
ப்புலவாகளியற்றிய திருவள்ளுவமா
லை நன்குபுலப்படுததும, இதறகுரை
செய்தபதின்மா இன்னாரின்னரென
பதைப் பின்வரும்வெண்பாவாலுண
ர்க. " தருமர் மணக்குடையர் தாமத
தர் நச்சர், பரிதி பரிமே லழகா-திரு
மலையர், மல்லர் கவிப்பெருமாள் கா
ளிஙகர் வள்ளுவர்நூற், கெல்லையுரை

செய்தா ரிவர்." உரு, உஎ, சஅ, கஎச, ககூச, ககூக, உ0உ, உ0எ, உகரு, உகூஉ, உகூஅ, உசுஎ, உசுகூ, உஎ0, உஎஅ. ௩0சு, ௩0அ, ௩கஎ

திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் - ஒருதமிழ்நூல், இது சைவசமயாசாரியரான ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்டது, ச00 - கட்டளைக்கலித்துறைகளையுடையது, அகப்பொருட்பகுதிகளைப் பொருளாகவுடையது வேறுபொருளுமுண்டென்றும் பெரியோர்கூறுவர் இத

ற்கு மிகச்செவ்விதானபழைய உரை ஒன்றுண்டு, அது சிலகாலத்திற்கு முன் அசசிடப்பட்டது, அவ்வுரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியரொன்பது பலருடையகொள்கை. யானெண்ணியிருந்ததும் அதுவே, ஆயினுமதமிழ்ப் பிரயோக விவேகநூலாசிரியராகிய சுப்பிரமணியபண்டிதர் தா

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

கூகூ௫

விஷயம். பங்கம். |

பக்கம்.

மியற்றிய அந்தப்பிரயோகவிவேகவு
ரையில்இந்நூலுக்குஉரைசெய்தோர்
பேராசிரியரெனப்பலவிடத்தும்புல
ப்படுத்தினமையானும், தென்னாட்டி
ல ஆழ்வார்திருநகரிமுதலியவற்றிலி
ருந்த பரம்பரைத்தமிழ்வித்துவான்
கள் வீடுகளிலுள்ள ஏட்டுப்பிரதிக
ளில் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையா
ருரையென்று உள்ளவைகளுட் பல
வற்றின் தலைப்பிலும் 'பேராசிரியரு
ரை' என்றே எழுதப்பட்டிருத்தலா
லும் ஊன்றிப்பார்த்தவிடத்துச் சிறி
தும அவைகள் வேறுபாடின்றி அச்
சிடப்பட்டவுரையாகவேயிருந்தமை
யாலும இந்நூலுரையாசிரியர் நச்சி
னார்க்கினியரென்று ஒருதலையாகச்
சொல்லக்கூடவில்லை. இன்னும் நல்
லாடத்தில் "வெள்ளூறைகழித்து"
என்னும் செய்யுளுரையில் "குயிலி
தனறே" என்னும்பாட்டில், பே
ராசிரியர் குறிக்கு இலக்கணங்கூறு
தற்கண் உவகையைவேலெனாற்
போல அன்பென்றது வேலாயிற்று'
என்று, செந்தமிழ்கடலெனச்சிறப்
பித்துக்கூறப்படும திருநெல்வேலி
மயிலேறும் பெருமாள்பிள்ளையும்.

னைமறுதலை - இலட
ஒப்பு, ௧௧௪
திருமாலின்தசாவதாரம் - மத்ஸ்யம், கூர்

...
கசிந்தாமணி நச்சினார்க்கினியருரை
அச்சுப்புத்தகததின் முதலிற்காண்க,
கக௦, உகக

திருநாவுக்கரசுநாயனார்புராணம் - பெரிய
புராணத்துள்ள புராணங்களுளொ
ன்று, கஎ௪

திருப்பதிகம் - ஒருதமிழ்ப்பௌத்தநூல்;
இது புததனுடைய அருமைபெரு
மைகளைப் பாராட்டிக்கொண்டு பத்
துப்பாடலால் வந்திருப்பதோர் நூ
லென்றுமட்டும் ஊகித்தறியப்படுகி
ன்றது, மணிமேகலையின் அரும்பத
வுரையிற் காட்டப்பட்டுள்ள "எண்
ணிகந்த" என்னுஞ்செய்யுள் இந்நூ
லின்கண்ணதே. இச்செய்யுள் இந்
நூலின்கண்ணதென்பது நீலகேசித
திரட்டுரையாலும், சிவஞானசித்தி
யார், பரபக்கம், சௌத்திராந்திகன்
மததுள்ள "முழுதுணர்ந்து" என்
னுந்திருவிருத்தத்திற்கு ஸ்ரீஞானப்
பிரகாசரெழுதிய விசேடவுரையா
லும் புலப்படுகின்றது, உகக

தந்தைவாணன்கோவையில், "புய வேகமந்து" என்னுஞ்செய்யுளுரை யில், 'திருக்கோவையாருரையிற் கா ட்சிச்செய்யுட்குமெய்ப்பாடு உவகை யென்று பேராசிரியா எழுதினரே யெனில் உவகையாகாது' என்று தொ ன்றத்தூர்ச்சோக்கப்படநாவலநர் எ ழுதியிருத்தல்காண்க. இது திருக் கோவையாரெனவும்வழங்கும கஉப, கஉஎ, உகக, உசக

திருத்தக்கதேவர் - சீவகசிந்தாமணி நூலா சிரியர், இவா சைனமுனிவா தி ருத்தக்குமுனிவரென்றுங் கூறப்படுவ ர. வஞ்சிநகரத்திருந்தபொய்யாமொ ழியென்பவரால இவா நனகுமதிக்க ப்பட்டவரொன்று நச்சினர்க்கினிய ருரைச் சிறப்புப்பாயிரததால் விளங் இவர்காலமும இருந்த இடமும ஒருவாறுறு மும புலப்படவி ல்லை; நரிவிநத்தமெனற ஒருசிறிய நூல் இவராற் செய்யப்பட்டுள்ளது

மம், வராகம், நரஸிஹ்மம, வாமன ம், பரசுராமாவதாரம், இரகுராமாவ தாரம, பலராமாவதாரம், புத்தாவதா ரம், கல்கியவதாரமென்பன, இத னை, ஸ்ரீஜயதேவரியற்றிய கீதகோ விந்ததுள்ள "வேதாநுத்தரதே" எனனும் சுலோகத்தாலுணர்க, ௩௧

திருமுகதுறை - காவிரி கடலொடுகலக் குந்துறை, ககஅ

திருமுருகாற்றுப்படை - பத்துப்பாட்டி னுள் முதலாவது, முந்நூற்றுப்பதி னேழடிகளையுடைய அகவற்பாவால மைந்துள்ளது, வீடுபெறுதற்குச்ச மைந்த ஒரிரவலனை வீடுபெற்றானொ ருவன் முருகக்கடவுளிடத்தே ஆற் றுப்படுத்தியதாக அமமுருகக்கடவு ளை மதுரைக்கணக்காயனர்மகனர் ந க்கீரனர்பாடியது இப்பாட்டு முருக க்கடவுளுடைய திருப்பதிகளுட்சிற ந்த திருப்பரங்குன்றம் திருச்சீரலை வாயகம்

கூகூரு அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம். பக்கம்.

குன்றுதோரூடல் பழமுதிர்சோலை
யென்னும் ஆறுபடைவீட்டிலும் அ
வரெழுந்தருளியிருத்தலைப் பாராட்
டிக்கூறும், முருகக்கடவுளுடைய
திருவருளைப்பெறவிரும்புவோர் இ
ந்நூலை நியமமாக அன்புடன் பாராய
ணம்பண்ணுதல் நலமென்றுபெரி
யோர்சொல்லுவர், கூ, கஉ, கசு, ௩க,

௩எ, கஎகூ, ககூஎ, உகo, உஎக, உஎஉ

திருவல்லம் - தொண்டை நாட்டுள்ள சிவ
ஸ்தலங்களுளொன்று, ' கஅகூ

திருவள்ளுவமாலை-ஒருதமிழ்நூல், இது, திருக்குறளைச்சிறப்பித்து நாமகளாலும் கடைச்சங்கத்திருந்த ஐம்பத்தொருபுலவர்களாலும் செய்யப்பட்டுள்ள ஐம்பத்துமூன்றுவெண்பாக்களையுடையது, இதற்குத் திருத்தணிகைச் சரவணப்பெருமாளையராற் செய்யப்பட்ட மிகச் செவ்விதான உரை ஒன்றுண்டு, ௨[illegible]௪

திருவள்ளுவர் - திருக்குறணூலாசிரியர், இவர்பெருமையை வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க. கடைச்சங்கப்புலவர்களாற் சிறப்பிக்கப்பட்டிருத்தலின், இவர் அவர்கள் காலத்தினரென்று தெரிகின்றது, ௫௯௯

திருவாசகம் - தமிழ்மொழியிலுள்ள அருட்பாக்களுள் ஒன்று, சிவபுராண முதலிய ௫௧ - பகுப்புக்களையுடையது வேதசிவாகமங்களின் சாரமாய் நின்று சைவதநிலுண்மையைப்புலப்படுத்துவது; சைவசமயாசாரியராகிய ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்டது: இதன் அருமைபெருமைகள் திருவாதவூரடிகள் புராணம், திருவிளையாடற்புராணம், திருப்பெருந்துறைப் புராண முதலியவற்றால் நன்குபுலப்படும், கச

திருவாரூர்ச்சிறப்பு - பெரியபுராணத்தின் உறுப்புக்களுளொன்று, உ.0 சீ

திருஷ்டிவிஷமென்னும்பாம்பு- கண்ணில்

விடமுடையதோர்பாம்பு, கo௭)
திரைச்சீலைமூவகை - ஒருமுகவெழினி, பொருமுகவெழினி, கரந்துவரலெழினியென்பன, ௬௩
திலோத்தமை - ஒருதேவகணிகை, க௨௨
விஷயம். பங்கர்.

திவ்யம் - தெய்வலோகத்திலிருந்துண்டானது, எ௫
திவாகரம் - தமிழிலுள்ள நிகண்டுகளுள் ஒன்று ; அம்பர்நகரத்திருந்தவனும் ஔவையாற்புகழப்பட்டவனுமாகிய சேந்தனென்பவனுடைய வேண்டுகோளின்படி திவாகர முனிவராற் செய்யப்பட்டது ; தெய்வப்பெயர்

த்தொகுதிமுதலிய பன்னிரண்டு தொகுதிகளையுடையது, சூடாமணி நிகண்டிற்குமுந்தியது, கக, கடுசு

திவாகரர் பன்னிருவர் - சூரியர் பன்னிருவர், கரு

திணை - எண்வகைக்கூலத்தொன்று, எ, உஎக

திஷ்யர் - பழையபுத்தர்களுளொருவர், ருOஉ

தீ.

தீட்டு - தீண்டுதல், இது சைனநூல்வழக்கு, ௭ருஎ

தீண்டிவருத்துந் தெய்வம் - தாக்கணங்கு, ௭ரு

தீநாய் - ஒருவகைநாய். இது பெரும்பா

னும மயானசதிற்றிரிவதென்பர், ௬௨
தீபங்கரர் - பழைய புத்தர்களு ளொரு
வர் இவரை, கௌதமபுததருடைய
(பண்டைப் பிறப்புக்களுள) ஆசி
யாசிரியரென்று புதசஜாதக கதை
தெரிவிக்கின்றது, ௯௰௨
தீபசந்தானம் - நால்வகைச்சந்தானத்து
ளொன்று, ௩௰௪

சீபசாந்தி - இந்திரவிழவு, ௬௨
தீர்க்கநிகாயம் - ஸூததிரபிடகததின
பேருறுப்புக்களுளொன்றன்பெயர்,
௨௪௫, ௨௯௯

துக்கங்கள்ஆறு - பிறப்பு, பிணி, மூப்பு, சாக்காடு, விரும்பியனபெருமை, வேண்டாதன பெறுதலென்பன, பெள. ௨௨௫

துக்கநிவாரணம் - நால்வகைச்சதநியங்களுள் மூன்ருவது ; இது துக்கவிநாசமென்றும கூறப்படும், அஃதாவது காமதருஷ்ணை, பாவதருஷ்ணை, விபாவத்ருஷ்ணையென்னு மூன்று ஆசைகளையும் இம்மூன்றின்

விஷயம். பக்கம்.

காரணமான பேதைமையையும் துவரத்துறத்தல், பௌ. ௨௦, ௩௦௪,

௩௧௦

துக்கநிவாரணமார்க்கம் - நால்வகைச்சத்தியங்களுள் நான்காவது ; பௌ.

௨௧, ௩௦௪

துக்கநிவாரணமார்க்கம் எட்டுவகை - நற்காட்சி, நல்லூற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி. நற்கடைப்பிடி, நல்லுளத்து ஓர் தலைப்பாடென்பன இஃது அஷ்டாங்கமார்க்கமென்றும் விசுத்திமார்க்கமென்றும் பழுதிலாவாழ்க்கையென்றுங் கூறப்படும், பௌ.

துக்கம் - நால்வகைச்சத்தியங்களுள் முதலாவது. பௌ. உ0, ௬0௭, ௬0௯.

துக்கோத்பத்தி - நால்வகைச்சத்தியங்களுள் இரண்டாவது அஃது ஆசை. அது, காமத்ருஷ்ணை, பாவதருஷ்ணை, விபாவத்ருஷ்ணையென மூன்றுவகைப்படுமெனவும், அவற்றுள் முதலாவது ஐம்புலஙகளின்மீது உண்டாகுமாசையெனவும், இரண்டாவது இந்திரியஙகளுக்கு விஷயமாகாமல் மனத்திற்கு விஷயமாகும்

பொருளின்மீது உண்டாகுமாசை யெனவும், மூன்றாவது இந்திரியங் களுக்கும் மனதகிற்கும விஷயமா காத பொருள்களினமீது உணடா குமாசையெனவும இம்மூனறற்குங் காரணம் பேதைமையெனவுங கூ றுவர். பௌ. உக, ருப, ரு0கூ

துடிக்கூத்து - புறநாடகம் பதினொன்ற னுளொன்று, இது முருகக்கடவு ளாடல்: கடனடுவே சூரனைவென்ற முருகன் அங்கே துடியைக் கொட் டிக்கொண்டு ஆடினமையின் இஃ து இப்பெயர்பெற்றது, இதற்கு உறுப்புக்கள் ஐந்து, ரு0

துடிதபுரம் - ஒருபுததஸ்தலம், ரு00
துடிதவிமானம் - துஷிதலோகத்துள்ள

தெய்வவிமானம்; பௌ. ௲00
துணிந்துசொல்லல் - நால்வகைவிஞவி
டையுளொன்று; பௌ.௯0௬
துணிமினம் - துணிமின்; அம்-சாரியை,

விஷயம். பக்கம்.

றிய எடு
இது மூன்றுசீரையுடையது,
துாக்காடேவி, ௫ எ, க௬0
துாககாபூஜை, எடு
துர்க்கைககுப் பலிகொடுத்தல், ௰ எ
துர்ஜயன் - ஓரரசன் பகைவர்களால்
வருத்தமுறறு வெலலப்படுபவனெ

ன்பதுபொருள், ௭௫

துராசை. ௩௬௭

துவதிகன் - ஒருதேவன். இவன் கந்திற்பாவையை அதிட்டித்துநின்றவன்,

௭௪

துவராபதி - துவாரகாநகரம், ௧௭௦

துவாதசநிதானங்கள் - பன்னிரண்டுகாரணங்கள்: அவை பேதைமைமுதலியன, பௌ ௧௬௪, ௨௦௨, ௨௪௪,

௩௦௩, ௩௦௭

துவாரம் - வாயில், ௩௦௭

துவாரமில்லாதகிழவறை - பொதியறை,

௪௧, ௧௩௫

துறவிகளுக்குரியசீலம்-தசசீலம் பௌ.

௧௭௦

துஷிதலோகம் - தெய்வலோகமாறினுள் நானகாவது இதிலிருந்த பிரபா பாலனென்பவர் கௌதமபுத்தராக அவதரித்தாரென்று கூறுவர் பௌ.

௨, ௧௧௨, ௩00

தூ.

தூங்குக்கள் எழு இசைத்தமிழ்நூலுட்கூறிய செந்தூக்கு முதலியன ௧எ

தூசிப்படை - முற்படை; இது கொடிப்படையெனவுங் கூறப்படும், ௧எ

தூதுவர் - அரசர்க்குரிய ஐம்பெருங்குழுக்களில் ஒருவகையார், ௧0

தூபமுட்டி - புகைக்கலயம், ௨௬௪

தெ.

தெய்வகணங்கள் ஆறுவகை - மகாராஜிக லோகமுதலிய உலகமஆறிலுமுள்ள தெய்வகணங்கள், பௌ. உ, ௬௪

தெய்வதச்சன், ௬௭, ௧௬

தெய்வமகள், ௬௩

தெய்வயாக்கை - தேவசரீரம், ௧௭, ௬௦

தெய்வலோகம்ஆறு - மஹாராஜிகலோக முதலியன இவை ஸகாமலோகமென்றுகூறப்படும், இவ்வாறிலும்

௬௯௮ அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம். **பக்கம்.**

இந்திரனுக்கும் மாரனுக்கும் காரமுண்டு, பௌ. உ, ௬௦௦

தே

தை.

தொ.

தொகைக்கும் இயைந் துரைக்குமுள்ள வேற்றுமை. பௌ. ௬௧௪

தொல்காப்பியம் – இஃது அகத்தியமுனி வர்மாணாக்கர் பன்னிருவருள் ஒரு வரும் இடைச்சங்கப்புலவருள் ஒரு வருமாகிய தொல்காப்பிய முனிவ ராலருளிச்செய்யப்பட்ட இயற்றமி ழிலக்கணநூல் தனித்தனியே ஒன்பது ஒன்பது இயல்களையுடைய எழுத்ததிகாரம சொல்லதிகாரம் பொருளதிகாரமென்னும மூன்று அதிகாரங்களையுடையது. இதிலு ள்ள சூத்திரங்களின்றொகை ஆயி ரத்தறுநூற்றுப்பன்னிரண்டு; இ டைச்சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்க த்தார்க்கும் நூலாக இருந்து விளங்

கியது : இதற்குக் கடைச்சங்கப்பு
லவருள் ஒருவராகிய கல்லாடரும்
இளம்பூரணரும் சேனாவரையரும்
பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரு
ம் உரைசெய்திருக்கின்றனர். தொ
ல்காப்பியரென்பதற்குத் தொல்காப்
பியக்குடியையுடையாரென்று பொ
ருள்கூறுவர், ௨௨, ௩௮, ௬௧,
௧௭௪, ௨௦௫, ௨௨௮, ௨௫௪, ௨௭௨,

விஷயம். **பக்கம்.**

தோரை - ஒருவகைத்தானியம் ;

ஒருவகை நெல்லென்பர் நச்சினார்க்கினியர், (சிந்தாமணி, கேமசரியாரிலம்பகம், கக.) எ, உஎக

தோழப்பர் - ஓர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்; இவரியற்பெயர் வேங்கடாசாரியரென்பது, வைதிகஸார்வபௌமரென்றும் கூறப்படுவர், ஹாரீதகோத்திரத்திற்பிறந்தவர், அகோபிலமடம் ஸ்ரீ ஆதிவண்சடகோபஸ்வாமிகளுடைய சிஷ்யர், இவரதுகாலம் சறறேறக்குறைய நானூற்றைம்பதுவருடங்களுக்குமுந்தியது. இவரது ஊர் மணற்பாககம். வடமொழியில் நூலியற்றுதலிலும் உரைசெய்தலிலும் வல்லவர், இவரியற்றிய நூல்

களும் உரைகளும்வருமாறு :—ஆப
ஸ்தம்பகிருஹ்யமுதலியவற்றை அ
னுஸரித்த கிருஹ்யரத்நமென்னும
நூலும், கண்டபூஷணமெனப்பெ
யர்பெற்ற இந்நூலின் வியாக்கியான
மும், ஆஹ்நிகத்தை விளக்குவதாகிய
ஸ்மிருதி ரத்நாகரமும், பாரதத்துவாஜ
ஸூத்திரத்தைப் பெரும்பாலு மனு
ஸரித்த பித்ருமேதஸாரமும், ஸுதீ
விலோசனமெனப் பெயர்பெற்ற
இதன்வியாக்கியானமும், ஸ்ரீஜயந்தி
முதலிய பத்துவிஷயங்களை நிர்ண
யிப்பதாகிய தசநிர்ணயமும், ஆசௌ

சத்தைத்தெரிவிப்பதாகிய ஆசௌச சதகமும், ஆசௌசநிர்ணயமெனப் பெயர்பெற்ற இதன்வியாக்கியான முமாகிய இவைகளாம், இவர்காலம் வைத்தியநாத தீக்ஷிதருடைய காலத திற்கு முந்தியது, இவர் சரித்திரம், அகோபிலம் ஸ்ரீஆதிவண் சடகோ பஸ்வாமி வைபவமுதலியவற்றிற்கூ றப்பட்டுள்ளது, ௭௬

ந.

நக்நம் - நிர்வாணம், ௧௪0

௬௧௬

தோ.

தோட்டி - அங்குசம், ௧௬௩

தோரணகம்பம் - முன்வாயிலில் நடப்பட்டுள்ள தூண், ௯௨

நகாமாந்தர் - அரசர்க்குரிய எண்பேராயத்துள் ஒருவகையார், ௯0

நகைவகையராகிய நட்பினர்-விடரும்தூர்த்தரும் வேழம்பரும்போன்று பல வகையால் நகுவித்துத் தாம் பயன்

விஷயம். பக்கம்.

கொண்டொழியும் தீயநட்பினர்,

௯௨௩

நச்சினார்க்கினியர் - தமிழுரையாசிரியர்களுள் ஒருவர், இவர் மதுரையிற் பிராமணகுலத்திற் பாரத்துவாசகோத்திரத்திற் பிறந்தவர், தொல்காப்பியத்திற்கும் பத்துப்பாட்டிற்கும் எட்டுத்தொகையுள் இரண்டாவதான குறுந்தொகையில் இருபதுபாட்டிற்கும் ஆறுவதானகலித்தொகைக்கும், ஐந்துகாப்பியங்களுள் ஒன்றான சீவகசிந்தாமணிக்கும் இவரால் உ

ைசெய்யப்பட்டுள்ளன , இவர் இ
ன்னகாலத்தினரென்பது புலப்பட
வில்லை , உரையாசிரியர், பேராசிரியர்,
சேனாவரையர், ஆளவந்தபிள்ளை யா
சிரியர் முதலியோர் இவராற்கூறப்
பட்டிருத்தலின், அவர்கள் இவர்கா
லத்திற்கு முற்பட்டவர்களென்று
தெரிகின்றது. இவருடைய பெ
ருமையைப் புலப்படுத்தி, "பாரத்
தொல் காப்பியமும்" என்றும், "பா
ற்கடல்போல" என்றும், "பச்சை
மாலனைய" என்றும் மூன்று சிறப்
புப்பாயிரச்செய்யுட்கள் வழங்குகி
ன்றன ; இம்மூன்றையும் இவரு
டைய உரைப்புத்தகங்களிற்காண்க.

௯௭, ௯௮, ௫௨, ௬0, ௧௧௩, ௧௬௯,
௧௭௯, ௨0௫, ௨௫௪, ௨௬௮, ௯௧௬

நஞ்சுவிழியரவு - கண்ணில் விடமுடைய பாம்பு, இது த்ருஷ்டிவிஷமெனப் படும், ௮௬

நட்சத்திரங்களிருபத்தேழு, ௬௬

நட்சத்திரமிருபததேழனுள் விசாகம் நடு வென்பது, ௧00

நப்பின்னை - நப்பின்னைப் பிராட்டியார், இவர் கண்ணனுடைய தேவிமார்க ளுள் ஒருவர், இவளை நீளாதேவி யின் கூறென்று கூறுவர், ௧௭0

நம்பியாண்டார் நம்பிகள - இவர் சோழ

நாட்டில் திருநாரையூரில் ஆதிசைவ
மறையவர்குலததில அவதரித்து அத்
தலத்திலெழுந்தருளிய பொல்லாப்
பிள்ளையாருடைய திருவருள்பெற்
றுப் பலபிரபந்தஙகளியற்றியவர், அ
க்காலத்திருந்த இராசராச அபயகுல
சேகரச் சோழராஜருடைய வேண்

விஷயம். பக்கம்.

டுகோளாற் பொல்லாப்பிள்ளையாரு டைய பேரருளைத் துணையாகக் கொண்டு சிதம்பரத்திற்சென்று சைவசமயாசாரியராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்முதலிய மூவருடைய தேவாரத் திருமுறைகளையும் வெளிப்படச்செய்தவர். இவரருளிச் செய்த பிரபந்தங்களாவன : திருநாரையூர் விநாயகப்பிள்ளையார் திருவிரட்டைமணிமாலை, கோயிற்றிருப் பண்ணியர் விருத்தம், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, திருஞானசம்பந்தர் திருவந்தாதி, திருஞானசம்பந்தர் திருச்சண்பை விருத்தம், திருஞானசம்பந்தர் திருமும்மணிக்கோவை, திருஞானசம்பந்தர் திருவுலாமாலை, திருக்கலம்பகம், திருஞான

சம்பந்தர் திருத்தலத்தொகை, திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருவேகாதசமாலையென்பன, கூக

நமி - ஓரிராசகுமாரன்பெயர், இது ஸ்ரீபுராணத்திற் கண்டது, க௨ஈ

நரகங்களெட்டு - மஹாநிரயம், இரௌரவம், காலசூத்திரம், ஸஞ்சீவனம், மஹாவீசி, தபனம், ஸம்பிரதாபனம், ஸம்ஹாதமென்பன, ௲௬

நரகசன்மம் - கருப்பிறப்பு, இது சைனநூல் வழக்கு, ௨௱௭

நரபலி, ௭௱

நருமதைச்சம்பந்தம் - பெருங்கதையின் சிற்றுறுப்புக்களுளொன்று, கஅ

நரேந்திரன் - சந்திரருளொருவன்,

இது சைனநூல வழக்கு, உருவ
நளாமுதுமக்கள் - கிழவர், சஎ.
நல்வார்த்தை - நற்குணம்பத்தினுளொன்
று, பெள. ருஎ
நல்வினைபத்து, ருகரு
நவகதிரென்னும்நூல் - ஆசீவகமதநூல்;
இது நீலகேசிததிரட்டுரையாற் றெ
ரிகின்றது, மற்கலி நூலெனவுங்
கூறப்படும் இஃது இன்னபாஷை
யிலுள்ளதென்று தெரியவில்லை, உருரு
நவதுவாரம - சரீரததிலுள்ள ஒன்பது
வழி. ருகஅ
நவரததினங்கள் - உச்சைனிநகரததரச
ளுகிய விக்கிரமார்க்கனுடைய
அவைக்களததிருந்த சிறந்த ஒன்

யாதுபண்டிதர்கள்; அவர்களுடையபெயர் வருமாறு:— தன்வந்திரி, க்ஷபணகர், அமரஸிம்ஹர், சங்கு, வேதாலபட்டர், கடகர்ப்பரர், காளிதாசர், வராகமிஹிரர், வாருசியென்பன; இதனை, "ధన్వన్తరి క్షపణకామర సింహశంకు। వేతాళభట ఘటకర్పర కాళిదాసాః॥ ఖ్యాతో వరాహమిహిరో నృపతేస్సభాయామ్। రత్నాని వై వరరుచిర్నవ విక్రమస్య॥"

(=தந்வந்தரி க்ஷபணகாமரஸிம்ஹ சங்கு, வேதாலபட்டகடகர்ப்பரகா

விதாஸா: க்யாதோவராகமிஹிரோந்
ருபதேஸ்ஸபாயாம், ரத்நாநிவைவர
ருசிர்நவவிக்ரமஸ்ய) என்னும்
சுலோகத்தாலறிந்துகொள்க இது
விக்கிரமார்க்க சரிதத்திற் காணப்
பட்டது இவ்வொனபதின்மருள்,
அமரஸிம்மரால் காவ்யகல்பலதா,
நாமலிங்கானுசாஸனம், தேவகோச
நிகண்டு முதலிய நூல்களும், வேதா
லபட்டரால் நீதிப்ரதீபம, வேதால
பஞ்சவிமசதிமுதலியனவும், கடகர்ப்
பரரால் கடகர்ப்பரகாவ்யமுதலியன
வும், காலிதாஸராற் சாகுந்தலம்,
மாளவிகாகனிமித்திரீயம், விக்கிர
மோர்வசீய முதலிய நாடகங்க

ளும், இரகுவமசம, குமாரஸமபவம, மேகஸந்தேச முதலிய காவ்யங்க

ளும,வராகமிகிரரால்பிருகத்ஸம்ஹி தை, பிருகதஜாதகம், இலகுஜாதக முதலிய ஜ்யோதிஷநூலகளும், வர ருசியால் பிராகிருதப்ரகாசமுதலிய இலக்கணநூல்களும் இயற்றப்பட் டனவென்பர், ௧௦௦

நற்குணம்பத்து - பள்ளிவலம்புரிதல், தவஞ்செய்தல், தானஞ்செய்தலென் னுங்காயத்தின்குணமூன்றும், மெய் யுரை, நல்வார்த்தை, இனியனகூ றல், பயன்படுசொற்கூறலென்னும் வாக்கின்குண நான்கும், அருணினை

வு, ஆசையறுத்தல் தவப்பற்று என்னும் மனத்தின்குண மூன்றுமாகிய பத்துமாம், பௌ. ௯௦எ

யம். பக்கம்.

நற்றிணை - ஒருதமிழ்நூல்; இது கடவுள் வாழ்த்துச்செய்யுள் முதலிய ௪0௧- அகவற்பாக்களையுடையது; இப் பாக்களுள் முதற்செய்யுளாகிய கடவுள்வாழ்த்துப் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனாரானும் மற்ற ௪00- பாக்களும் கபிலர்முதல் ஆலங்குடி வங்கனாரிறுதியாகவுள்ள புலவர்பல

ராலும் இயற்றப்பட்டன, பொருளின்பகுதியாகிய அகம்புறமென்னுமிரண்டனுள் அகததினபகுதிகளையே பொருளாகவுடையது மேற்கூறிய அகவற்பாக்கள ஒன்பதடிச்சிறுமையும பன்னிரண்டடிப்பெருமையுமுள்ளவைகள், இத்தொகை தொகுப்பித்தான் பன்னாடுதந்தபாண்டியன் மாறன்வழுதி. இதற்கு உரை கிடைததிலது, ௪௨௬

நன்மக்கள், ௧

நா.

நாக இலச்சினை - நாகமுத்திரை; இது நாகரென்னும் ஒருசாதியாருடைய

நாகர் - ஒருசாதியார் வாசுகிமுதலிய குல நாகங்களின் பரம்பரையிற்பிறந்து நாக இலச்சினையுடையாயிருத்தலின் இவர் இப்பெயர் பெற்றாரென்பர், ௨க, கரு, கசா

நாகாநந்தம் - ஒருவடநூல்: இது தயையைப் புலப்படுத்துதலையே பயனாக நினைந்து ஸ்ரீ ஹர்ஷகவியென்பவராற் செய்யப்பட்டுள்ளதாகிய நாடகக்கிரந்தம் ஜீமூதவாகனன் என்பவனுடைய சரிதமாகவுள்ளது; இந்த ஜீமூதவாகனன்பிறப்பைக் கேளத

மயுத்தருடைய பழம்பிறப்புக்களுள் ஒன்றென்று அவதானகல்பலதையென்னும் புஸ்தகம் தெரிவிக்கின்றது, ௧௦௫

நாஞ்சின்மலை - மலைநாட்டுள்ள மலைகளுளொன்று. சேரனுக்குப் படைத்துணையாய் நின்றவனும் மிக்க வண்மையையுடைவனுமாகிய நாஞ்சில்வள்ளுவனென்பவன் ஒருகாலத்தில் இம்மலைக்குத் தலைவனாயிருந்தானென்று புறநானூற்றால் தெரிகின்

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை. ௪௦௧

விஷயம். **பக்கம்.**

றது . இஃது உழாநாஞ்சிலென்றுங கூறப்படும், கருள

நாடகக்கணிகைகள் பலருடையபிறப்பு, உகள

நாடகம் - கதைதழுவிவரும்கூத்து, களக

நாதன் - புத்தன், கഠரு

நாப்புடைபெயருமளவிலே உச்சரிக்கப்படு மந்திரம், உகω

நாமகரணப் பிரகரணம் - கிருஹ்யசூத்ரமென்னும்வடநூலுறுப்புகளுளொன்று, எரு

நாமரூபம - அருவுரு, பௌ௱ரு, ருഠரு, ௱ഠஎ

விஷயம். **பக்கம்.**

நீ·

நிகண்டவாதம் - சமணசமயவகைகளுள்
ஒன்று. இது நிர்க்கந்தவாதமென்
றும் திரயபரவாதமென்றும் கூறப்
படும், ௨௫௮
நிதானம் - ஆதிகாரணம், ௨௨௨, ௬௦௫
நிமித்திகன - நிமித்தஞ்சொல்லுவோன்,

நாரதனாத, ௬௬
நாரதமுனிவர், ௧௭௬
நாரதர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர், ௬௦௭.

நிர்க்கந்தவாதி - நிகண்டவாதி, ௭(
நிர்தேசம் - சூத்திரபிடகத்தின் சிற்றுறு
ப்பினு ளொன்றன்பெயர், ௨௭௫

விஷயம். **பக்கம்.**

(ரு) அதிர்ஷ்டவீனர்களுக்கு உதவி செய்தல், (சு) எவ்வகை இடையூறு கள் வரினும் விடாமுயற்சிசெய்தல், (எ) பொய்யர்களைக் காணிற் பொறு த்தல், (அ) உறுப்புக்குறைவுடையா ர்பால் இரக்கமுடைமை, (கூ) மூடர் களிடத்துப் பொறையுடையராதல், (க0) காரணகாரியத் தொடர்ச்சியறி ந்து தமக்கு உண்டாகும தீஙகுக ளைப் பொறுத்தலென்பன; கௌத மபுத்தருடைய தாயாகிய மாயாதே வி இப்பத்து நிஷ்டைகளையும் கை க்கொண்டொழுகினளென்று புதத சரிதங்களுள் ஒன்று கூறுகின்றது,

நீ.

நீர்நசையின்மை - நீரையுண்ணும் விருப்பமில்லாமை, இது தவஞ்செய்வார்க்குரிய விரதங்களெட்டினுளொன்று, ௩௧௪

நீர்ப்பறவைகளின்வகை, ௭௯, ௮0

நீராவியைச்சூழ்ந்த வயநதச்சோலை, ௨௫

நீரிற்போகட்ட உப்பு - இது யாக்கை நிலையாமைக்கு உவமைகூறப்பட்டுள்ளது, ௫௧௮

நீரைவீசுங்கருவிவிசேடங்கள் - சிவிறி, கொம்பென்பன, ௨௯௭

நீலகேசித்திரட்டு - ஒருதமிழ்ச்சைன

நூல், இதுபாயிரத்தையும் அவைய டக்கத்தையும் முதலிற்பெற்று, சுகதநிர்ணயச்சருக்கம், குண்டலகேசிவாதச்சருக்கம், அர்க்கசந்திரவாதச்சருக்கம், மொக்கலவாதச்சருக்கம், புத்தவாதச்சருக்கம், ஆசீவகவாதச்சருக்கம், சாங்கியவாதச்சருக்கம், வைசேடிகவாதச்சருக்கம், வேதவாதச்சருக்கம், பூதவாதச்சருக்கமென்னும் பத்துச்சருக்கங்களை முறையேயுடையது; வியந்தரமங்கையாகிய நீலகேசியென்பவள் பௌத்த முதலியவற்றைக் கண்டித்துச் சைனமதத்தை நிலைநிறுத்தியதாக இய

ற்றப்பட்டிருத்தலின், இஃது இப் பெயர்பெற்றது ; இது நீலகேசி யென்றுங் கூறப்படும் ; இதற்கு நீலகேசிவிருத்தி சமயதிவாகரமெ

விஷயம். பக்கம்.

ணப்பெயரிய ஜீருமையயுமை, இந் நூலாசிரியர் இன்னரென்று விள ங்கவில்லை, ௭, ௩௩, ௫௧, ௯௮, ௨௪௩, ௨௪௫, ௨௫௪, ௨௫௫, ௨௫௧,

௨௬௧, ௨௬௩, ௨௬௪, ௨௭௪, ௩௧௩

நீலகேசிவிருத்திசமயதிவாகரம - நீலகே சித்திரட்டின் உரை , இது மிகவிரி வாக அமைந்துள்ளது , மணிப்பிர

வாள நடையையுடையது , சைன மதததினராகிய சமயதிவாகரவாமன முனியென்பவராலியற்றபபட்டது, இதன்பெருமையை, "மெய்ந் நூ னெறியை விளககி விளங்காப் பிட கமுதற், பொய்நநூ லிருள்களைப் போகத் துரந்தது பூதலததி, லெந நூலும் வல்லவ ரேததச் சமையத் திறைவன்கண்ட, செந்நீல கேசி விருத்தி சமய திவாகரமே" என

வும, "அருகன் றிருவறத் தன்பு செய் வாரு மழிவழககாற், பெரு ளுந் துருநெறிப் பீடழிப் பாருமிப் பேருலகிற், பொருவினறி நின்ற தமிழ்ப்புல வோர்க்கிப் பொருளை யெலலாந, திரிவின்றிக் காட்டுஞ சமய திவாகரஞ் சேவிககவே" என வும் வரும் பழைய செய்யுட் களா லுணர்க. இவ்விரண்டு செய்யுளும இவ்வுரைக கையெழுததுப் புததகத தினிறுதியில எழுதபபட்டிருநதன.

இந்நூலும் இவ்வுரையும சிவஞான சித்தியார் பரபக்கத்துரையாசிரிய ருள ஒருவராகிய திருவொற்றியூர ஸ்ரீஞானப்பிரகாசருரையிற பயின்

று வருகின்றன, ௨, ௪௯, ௨௫, ௯௮,
௧0௨, ௨௪௫, ௨௬0, ௨௯௯, ௩00,
௩௧௨

நு.

நுளை, ௩௧௮

நூ.

நூற்றுவரைக்கொலலி - ஒருவகையந்திர
விசேடம் இது சதக்கினியென்றும
கூறப்படும், ௨௬௯

நெ.

நெடுஞ்சேரலாதன் - ஒருசேரன், ௨௭
நெடுந்தூக்கு - இசைத்தமிழ்நூலுட்கூறிய
எழுதூக்குக்களுள் ஒன்று, இஃது
எழுசீர்களையுடையது, ௧௭

விஷயம். **பக்கம்.**

நெடுநல்வாடை - ஒருதமிழ்நூல்; பத்துப் பாட்டினுள் எழாவது ; ௧௮௮ - அடி களையுடையது , பகைமேற்சென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பிரிந்துவருந்துந் தலைவிக்கு அவவ ருததந்தீரும்படி அவன்பகையை வென்று விரைவில்வருவானாகவெ ன்று கொற்றவையைப் பரவுவாள் கூற்றாக அவனை நக்கீரனா பாடி யது , இஃது ஐப்பசி

கூதிராககால,

யல்லையும், தனிததிருக்கும தலைவி

யது வருத்தமிகுதியையும, படை வீட்டில தலைவனிருக்குமவண்ணத தையும் விளஙககக்கூறும இதற்கு நசசினாக்கினியரியறறிய உரை யொன்றுண்டு, ௬௮, ௨௦௦, ௨௧௦,

௨௬௮

நெடுமுடிக்கிள்ளி - ஒருசோழன, ௨௩௬,

௨௮௩

நெய்வோர்குலம், ௨௧௪

நெல - எண்வகைககூலத்துளொனறு,

௭, ௨௭௧

நெலலாறசமைத்தகள் - இது தொப்பி யெனறுவழஙகும, ௭௩

நே.

நோகட்டி - அகிலுறுப்புக்களுளொன்று, உகூஅ

நேரடி - நாற்சீரடி, அ

நை.

நைரஞ்சராநதி - பல்குனிநதி, இது புத்தகயைக்கு அருகேயுள்ளது, ௩0௧

நைவஸம்ஞாயதனலோகம - பிரஹ்ம லோகமிருபதினுள் இருபதாவது, இஃது அரூபப்பிரஹ்மலோகம நான்கினுள் ஒன்று, பௌ. ௯

நொ.

நொய்யைப்புசிப்பவன் - கணாதமுனி, உ௱உ

ப்

ப்ரஞ்யாபாரமிதை - உணர்ச்சிநிறைத்

ததல்; என்றது மாக்கஞானபூர
ணே, இது தசபாரமிதைகளுள்

ஒன்று; ஆயிரத்தெண்ணூறுவருட
த்திற்குமுன்பு செய்யப்பட்டதும்
பிரஜ்ஞாபாரமிதையென்று பெயா

விஷயம். **பக்கம்.**

பெற்றதுமான ஒரு பௌத்தநூ லுண்டென்று தெரிகின்றது; பௌ. உசாக

ப்ரஹ்மகணங்களிருபதுவகை - உருவப் பிரமகணங்கள் கஅ - ம், அருவப் பிரமகணங்கள் ச - ம் பௌ. க

ப்ரஹ்மகாயிகலோகம் - பிரஹ்மலோக மிருபதினுள் முதலாவது; பௌ. க, சுரு

ப்ரஹ்ம புரோஹிதலோகம் - பிரஹ்ம லோகமிருபதினுள் இரண்டாவது, பௌ. க

ப்ரஹ்மலோகங்களிருபது - மஹாராஜிக லோகமுதலியன ; பௌ. ௯, ௬௫

ப்ரஹ்மலோகஙகளிருவகை - உரூப ப்ரஹ்மலோகமும் அரூப ப்ரஹ்ம லோகமுமென்பன , பௌ. ௬௫

ப்ரூலதா - புருவக்கொடி, ௨௧

ப

பக்குவி, ௨௭௪, ௨௯௧

பகறபூ - பகற்காலத்தில் மலரும்பூ, ௨௬௮

பகுசுருதியாகமம் - சிஞகமங்கள் மூன்றனுள் ஒனறு, இது ௧௬ - பகுதிகளையுடையது, ௨௫௮

பஞ்சாயுதம,

பட்டமகிஷி - மகாதேவியென்று பட்டம் பெற்ற அரசி, மகிஷியெனபதற்குப பட்டாபிஷேககாலத்திற் சிங்காதனத்தில அரசன்பக்கததிருந்து அவனுடன தலையில் அபிஷேகஞ்

சூ0சு அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம்.	பக்கம்.
செய்யப்பெ	ப்பாருள
கூறுவா,	கசுO
பட்டினப்பாக்கம் - காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் ஒருபகுதி,	ருக
பட்டினப்பாலை - ஒருதமிழ்நூல் ; இது,	

பத்துப்பாட்டினுள் ஒன்பதாவது ; ௩௦௧ - அடிகளையுடையது , வேற்றுநாட்டிற்குச் செல்லத்தொடங்கிய தலைவன் தனதுநெஞ்சைநோக்கித் தலைவியைப்பிரிந்துவாரேனென்று செலவழுங்கிக்கூறியதாகக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும் சோழன்கரிகாற்பெருவளத்தானது பராககிரமததையும் அவனது செஙகோலையும் பேரழகுடயப்பச் சிறப்பித்துக் கடியலூருருத்திரங்கண்ணனர் பாடியது . கடியலூருருததிரஙகண்ணனர்க்குப் பதினறுநூருயிரமபொன் பரிசளித்து இப்பாட்டைக் கரிகாற்பெருவளததான் கொண்டானென்பர் . இதனை,

" தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர் பொன், பத்தொ டாறுநூ றாயி ரம் பெறப், பண்டு பட்டினப் பாலை கொண்டதும்" என்னுங் கலிங்கத்துப்பரணியினுலுணர்க, ௯௧

பட்டினிநோன்பிகள், ௨௮

பட்டினிவிட்டிருத்தலாகியவிரதம், ௨௮, ௧௲௧

பட்டோஜி தீக்ஷிதர் - பாணினிவ்யாகரணத்தை அனுஸரித்து 'ஸித்தாந்த கௌமுதி', 'மனோரமா', 'சப்த கௌஸதுபம்' என்னும் கிரந்தங்களியற்றியவர்; இவர் நூலாசிரியரென்றும் உரையாசிரியரென்றுங் கூறப்படுவர், ௨௱௪

படாகை - துகிற்கொடி, இது பதாகை யென்னும் வடமொழிச்சிதைவு, கரு

படுபொருள் - புதையல, சேட்டத்தால் மிக்கபொருளென்றுமாம், கஎரு

படைத்தலைவர் - சேனாதிபதிகள், இவர் அரசர்க்குரிய எண்பேராயத துள ஒருவகையார், க0

பண்ணின்கிளைகளிருபத்தொன்று, உஎ0

பத்திக்கீற்று - மார்பில் வரிவரியாக எழுதியகோலம், ரு0

பதார்த்தம் - பொருள், உ௱௪

விஷயர். பக்கம்.

பதியிலார் - கணவனில்லாதவர், என்
றது வேசையரை, ௩௯, உ௭()
பதிற்றுப்பத்து - ஒருதமிழ்நூல், கடைச
சங்கப்புலவர்களருளிச்செய்த எட்
டுத்தொகையுள் நான்காவது; சே
ராகுலததாரையே பாடியது; இத
தொகையால் அக்காலத்திருந்த சே
ரர் பலருடைய வரலாறுகள பல
வும் அவர்களுடைய வள்ளன்மை
யும் வீரமும் நன்கு புலப்படும;
இஃது ஒவ்வொருபுலவர் பப்பதுதா
கச்செய்யப்பட்ட நூறுபாட்டுக்
களையுடையது. இதனாலேயே
இத்தொகை பத்துப்பகுதியாகப்
பகுக்கப்பட்டுள்ளது; அவற்றுள்,

முதற்பத்தும் பதசாவதுபத்தும பலவிடத்துப்பிரதிகளிலும் காணப் படாமையால், அவை இறந்தன போலும். எஞ்சியவற்றுள்.—

இரண்டாம்பத்து : இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் குமட்டூர்க்கண்ண னார்பாடி உம்பற்காட்டு ஐஞ்ஞூறூர் பிரமதாயமும் முப்பத்தெட்டியாண்டு தென னாட்டுள்வருவதனிற்பாகமும் பெற்றது

மூன்றும்பத்து : இமயவரம்பன்றமபி பல்யானைச்செல்புகழ்க்குட்டுவனைப் பாலைக்கௌதமனார்பாடிச் சுவர்க்கமபெற் றது.

நாலாம்பத்து: களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலைக் காப்பியாறுக்காப்பியனார்பாடி நாற்பதுநூறாயிரம்பொன் பரிசிலும் அவனாள்வதிற்பாகமும்பெற்றது.

ஐந்தாம்பத்து: கோச்செங்குட்டுவனைப் பரணர்பாடி உம்பற்காட்டுவாரியையும் அவன்மகன் குட்டுவன்சேரலையும் பரிசிலபெற்றது. இளங்கோவடிகள் தமையனும் பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகியாரைப் பிரதிட்டித்தவனும் இச்சேரனே.

ஆறாம்பத்து: நாடுகோட்பாடுசேரலாதனைக் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார்பாடி ஒன்பதுகாப்பொன்னும் நூறாயிரங்காணமும்பெற்று அவன்பக்கத்திருத்தல்கொண்டது; நச்செள்ளையாரென

றும் பிரதிபேதமுண்டு.

ஏழாம்பத்து : செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனைக் கபிலர்பாடி நூறாயிரங்காண

விஷயம். **பக்கம்.**

மும் அவன் ஒரு பெரியமலைமீதேறிக் கண்டுகொடுத்தநாடும் பரிசிலபெற்றது.

எட்டாம்பதது : தகடூரெறிந்தபெருஞ் சேரலிரும்பொறையை அரிசில்கிழார் பாடி ஒன்பதுநூறாயிரங்காணம் பரிசில் பெற்றது ; தகடூர்யாத்திரையென்னுநூல இவ்வாசனமீது செய்யப்பட்டிருத்தல வேண்டும்.

ஒன்பதாம்பத்து : குடக்கோ இளஞ் சேரலிரும்பொறையைப் பெருங்குன றூர்கிழார்பாடி முப்பத்திராயிரங்காண மூசலியனபெற்றது.

இத்தொகையைத் தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும் இன்னாரின்னரென்று தெரியவில்லை. விரிப்பிற்பெருகும். இதற்கு அரும்பதவுரையாக ஒருரையுள்ளது, அது மிகவும்பிழைபட்டுப் பிறழ்ந்து சிதைந்துபோயிருக்கின்றது. அவ்வுரையாசிரியர்பெயர் தெரியவில்லை, கக௬, உஎ௫

பதுமபீடம் - புத்தனுடைய பாதபீடம்,

உ௬௯

பதுமா - பழையபுத்தர்களிலொருவர்,

௬0௨
பதுமோத்தரர் - பழையபுத்தர்களுளொ
ருவா, ௬0௨
பயன்படுசொற்கூறல் - நாற்குணம் பதி
னுளொன்று பெள. ௬0௭
பர்ணசாலை - இலைகளால் வேயப்பட்ட
இடம், ௫௨
பர்மாதேசத்துப் புத்தநூல், ௯௭
பரசாமானியம். ௨௯௬
பரசுராமன் இராசகுலததை அழிததது,
௧௯௭
பரத்தன் - பரத்தையை நுகர்வான், ௭௧
பரத்தன்தன்மை - பரத்தமை, ௭௧
பரத்தைமைத்தொழில், ௨0, ௨௧

பரத்தையர்க்குரியகலைகள் அறுபத்து நான்கு, ௧௮

பரத்தையர் நூற்றிருபத்தொருவர், ௨௧௭

பரதகண்டம், ௧௫௬

பரதுக்கதுககன் - புத்தன், ௨௬௨.

பாதேசிகள் - அயல்நாட்டினா, ௧௦

பரநிருமிதவசவிருததிலோகம் - தெய்வ லோகமாறினுள் ஆருவது, பௌ. ௨

பரமததிமிரபானு - ஒரு தமிழ் நூல்;

விஷயம். பக்கம்.

பரிமேலழகர் - பழையதமிழ்நூலுரையாசிரியர்களுள் ஒருவர், திருக்குறளின உரைகளுள்ளே இவருரை மிகச்சிறந்ததென்பது யாவருமறிந்ததே. தொண்டைமண்டலசதகம் உ௲ - ம் செய்யுளால, இவர் தொண்டைநாட்டிற் காஞ்சிநகரத்தினரென்றுமட்டுந்தெரிகின்றது, ? ள, ௲௬, க?௲, உஎ௲

பரிவாரபாடம - வினயபிடகத்தின் பேருறுப்புக்களுளொன்றனபெயர், ? ச௫

பரீத்தசுபலோகம் - பிரஹ்மலோகமிருபதினுள் ஏழாவது; இஃது உருவப்பிரஹ்மலோகங்களுள் ஒன்று,

பௌ ௫

பரீத்தாபலோகம் - பிரஹ்மலோகமிரு
பதினுள் நான்காவது; இஃது உரு
வபிரஹ்மலோகங்களுள் ஒன்று,

பௌ ௫

பருவதமுனிவர், ௧௪௬

பல்குனிநதி - நைரஞ்சராநதி, இது புத்த
கயைக்கு அருகேயுள்ளது, ௫0௬

பலபாரமிதை - பலநிறைத்தல; இது
தசபாரமிதையுள் ஒன்று, பௌ.

பலி - ஒராசன், ௧௬௯
பலிபீடம், ௧௨௩
பலியிடுதற்குரிய தி ௫௮
பவணேந்திரா நாற்பதிருவர் - இவர் நாகலோகத்தலைவர்; இவர்கள் ... ச சார்ந்தோர், பவணம் - நாகலோகம், இது சைன நூல்வழக்கு, ௨௫௮

விஷயம். **பக்கம்.**

பவம் - கருமத்தொகுதி ; பௌ. ௫௦௫
பவம் மூவகை - விலங்காய்ப்பிறத்தல், பேயாய்ப்பிறத்தல், நரகராய்ப்பிறத்தல், பௌ. ௫௦௨

பழமொழி - ஒரு தமிழ்நூல். இது சங்கமருவிய பதினெண்கீழ்க்கணக்குகளுள் ஒன்று, அக்காலத்துவழங்கிய பழமொழிகளுள் ஒவ்வொன்று இறுதிக்கண்ணமைந்த நானூறு வெண்பாக்களையுடையது, இந்நூலாசிரியர், சைனமததினராகிய முன்றுறையரையனார், இதனை, "பிண்டியி னீழற் பெருமா னடிவணங்கிப், பண்டைப் பழமொழி நானூறுங் - கொண்டினிதா, முன்றுறை மன்னவ னான்கடியுஞ் செய்தமைத்த, வின்றுறை வெண்பா விவை"

என்னும் வடநூலின் பகுப்புக்களா
கிய ஆஹ்நிகங்களுள் முதலாவதன்
பெயர், ௨௱௪

பஸ்மகவியாதி - யானைத்தீநோய், க, ௩

பா.

பாகசாத்திரம் - மடைநூல்; நளபாகம் வீமபாகமென இரண்டு பாகநூல் வழங்குகின்றனவென்பர்; சிறுபாணாற்றுப்படை, ௨௩௮ - ௨௪௧: "காவெரி யூட்டிய கவர்கணைத் தூணிப், பூவிரி கச்சைப் புகழோன்

விஷயம். பந்தம்,

றன்முன், பனிவரை மார்பன் பயந்த
நுண்பொருட், பனுவலின் வழாஅப்
பல்வே றடிசில்" என்பதனால, வீம
சேனனியற்றிய மடைநூலொன்று
உண்டென்றுமட்டுந்தெரிகின்றது,

கஎ

யாசதச்சிதைவு - ப்ராகிருதபாஷையிலி
ருந்து சிதைந்தமொழி, உ0க
பாசண்டச்சாத்தன - தொண்ணூற்றறு
வகைச் சமயசாத்திரத்தருக்கக்கோ
வையில் மிகப்பயின்ற ஐயனென்
னுங்கடவுள்; இதனை, சிலப்பதிகா
ரம், கனாத்திறமுரைத்தகாதையில,
(கரு - ம அடி) "பாசண்டச் சாத்த

ற்கு" என்பதன் உரையானுணர்க, கசுஉ

பாடலாடல்விரும்பாமை - தசசீலத்துள் ஒன்று · பௌ. கஅஅ

பாண்டரங்கக்கூத்து - புறநாடகம் பதினொன்றனுள் ஒன்று, இது சிவபெருமானுக்கு உரிய ஆடல்; இதற்கு உறுப்பு ஆறு, ரு0

பாண்டியர்களின் பழைய இராசதானி - கொற்கைநகரம், கஉக

பாண்டியன்நெடுஞ்செழியன், கக

பாண்டுகமபளநடுககம, கஉரு, உஉச

பாணகுலம், கசுக

பாணவமசததரசர் மகாபலியின் பரம

பனையைசசார்ந்தவரென்பது, கசுகூ

பாணவிததியாதரன - பாணவம்சததிற் பிறந்த ஓரரசன்; இவன் ஜகதேக மல்லனென்கிற மல்லதேவனுடைய புத்திரன், கசுகூ

பாணன் - பலியின்புததிரன், கசுகூ

பாணாசுரன், ரு()

பாணாதிராசன் - பாணனுடைய குலத திற்பிறந்த ஓரரசன், கசுகூ

பாணினி - ஒரு முனிவர்; இவர் தவஞ் செய்து சிவபெருமான்றிருவருள பெற்று வடமொழி வ்யாகரணஞ் செய்தவர்; உபவருஷரிடம் இவ

ருடன்கற்ற ஸகபாடிகள் வ்யாடி யும் வரருசியும்: இவருள், வியாடி பாணிஸூத்திரத்திற்கு 'ஸங் கிரகம்' எனப்பெயரிய ஒரு வியாக் கியானஞ்செய்திருக்கின்றனரென் பர், உருச

விஷயம். **பக்கம்.**

பாணினீயவ்யாகரணம் - ஒரு வடநூல், இது பாணினிமுனிவராற் சொல் லப்பட்டது, பாணினிவ்யாகரண மென்றும் வழங்கும், உருச

பாய்கட்டினகயிறு [பாய் - கப்பற்பாய்],

பாய்மரம்,

பாரத்துவாசம் - ஒரு வடநூல்; இது வேதாஙகமாகிய கல்பவகைகளுள ஒனறு, பரத்துவாசமுனிவராற் செய்யப்பட்டது, ௨௱௪

பாரம் - பாரமிதை; பௌ. ௨௮௪

பாரமிதைபதது - தசபாரமிதை, அவை தானமுதலியன, பௌ. ௨௪௯, ௨௮௪

பாராஜிகாதிபிரதமபாகம் - வினயபிடகத்தின் சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒனறன் பெயர், இதிற்சஙகததிலிருந்து விலக்குதற்குரிய குற்றங்கள் கூறப்படும்; பௌ. ௨௪௫

பாரிசேடம - பாரிசேஷம்; இது பதது

அளவைகளுள் ஒனறு; இஃது ஒழிபெனவும், மீட்சியெனவும வழ நகும், உருக

பாவகாரி - பாவஞ்செய்தலையே தொழிலாகவுடையவன, உ.சுக

பாவம்பதது - மனத்திற் றோன்றுவன மூன்றும், வாக்கிற் றோனறுவன நான்கும், உடம்பிற் றோன்றுவன மூன்றும்; பௌ. உ0, உஉ௬, உஉஅ, ௬க௬

பாவனைநான்கு - மைத்திரீ, கருணை, முதிதை, உபேக்ஷையென்பன, இவை மஹாபிரஹ்மாக்களால அனுட்டிக்கப்படுவனவாதலின், பிரஹ்மவிகாரபாவனையென்று கூறப்படும,

வெள. ௲கஅ

பாவனையைந்து - மைத்திரீ, கருணை, முதிதை, அசுபம, உபேக்ஷையென பன; வெள. ௲கஎ

பாவைக்கூத்து - புறநாடகம் பதினொ றனுள் ஒன்று; போர்செய்தற்குச சமைந்த அசுரர் போர்க்கோலத் தோடு மோகித்துவீழும்படி திரு மகள் கொல்லிப்பாவைவடிவங் கொண்டு ஆடினமையின், இஃது இப்பெயர்பெற்றது, இதற்கு உறு ப்புக்கள் இரண்டு, ௲ப, சச

விஷயம். **பக்கம்.**

பாளீபாஷை - வடமொழியைப் பகுதி

யாகவுடைய பாஷைகளுள் முந்தி யது, கௌதமபுத்தர்பேசிவந்ததும், பிடகத்திரயங்களமைந்துள்ளது மிதுவேயென்பர்; இந்தப்பாஷை யிற செய்யப்பட்டுள்ள பௌத்த நூல்களே சிறந்தவைகளாகச் சொ லலப்படும், ௨௧௧

பாற்பரியாயம் - பாலின்நிலைமை, ௨௫௧

பி.

பிக்குணி = பிக்ஷுணி - பௌத்தஸமய ஸந்யாஸினி, ௨௧௧

பிககுணிகள் மௌனமாகநின்று பிச்சை வாஙகவேண்டுமெனபது, ௧௪௫

பிஙகலம - தமிழிலுள்ள நிகண்டுகளுள்

ஒனறு , சிறந்த அரும்பதங்கள்பல இதிறகாணப்படுமெ, இது திவாகர மென்னுநிகண்டிற்குப் பிந்தியதெ ன்றும, சூடாமணிநிகண்டிற்கு முந தியதெனறும் சூடாமணிநிகண்டின் சிறப்புப்பாயிரததால தெரிகின் றது . இந்நூலாசிரியர், திவாகரரெ ணபவாகருச சூரியனுடைய அரு ளாற்றோனறிய பிஙகலமுனிவர் ; இதனை, "செங்கதிா வரததாற றிவாகரன் பயநத, பிங்கல முனிவ

ஹும இந்நூற்சிறப்புப்பாயிரம் நன
கு புலப்படுதலும , இதிலுள்ள பா
ககளெலலாம் நூற்பாக்களே. நன்
னூல் உரிச்சொலலியல, " இன்ன
தினனுழி" என்னுஞ் சூததிரததில்
'பிங்கல முதலா, நலலோ ருரிச
சொலி னயந்தனா கொளலே' என
றுவநதிருததலால, இந்நூலாசிரியர்
காலம பவணநதிமுனிவருடைய
காலத்திற்கு முநதியதென்று தெரி
கின்றது,
கஙிசு
பிசாசகன - பூதவாதியாகிய ஓராடவன,

பிட்டுவாணிகா. உ௬௬

பிடகம - பௌததாகமம். இது, வினய பிடகம், சூததிரபிடகம், அபிதர்ம பிடகமெனறு மூனறுவகைப்படும்; இவற்றைப் பிடகத்திரயமெனபர், பௌ. உ௯,௫, ௬௦௦

௪௦அ அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயர். பங்கம்

பிணங்களைச் சும்மாபோகடுவோர் - பாரஸீகர்; இவர்களுக்கு அக்கினி தெய்வமாதலின், பிணஙகளைச் சுடுவதில்லையென்று கூறுகின்றனர், (i)அ பிணஙகளைத தாழியாற்கவிசதல்: இவ்

வழக்கமீ பண்டைக்காலததில் இந் நாட்டிற் சிலபகுதியாரிடதது இரு ந்ததென்பது இந்நூலாலன்றிப் புற நானூற்றிலுள்ள உ௨அ, ௨ருஅ, உ'ரு - ம் பாட்டுக்களாலும் வெளி யாகின்றது இசதாழிக்கு முது மக்கட்டாழியெனபது பெயர், இஃது அந்நூல் உ௫ரு - ம் பாட் டால் தெரிகின்றது, சிலதாழிகள, குமபகோணத்தைசசாாநத பட்டீச் சரம திருமேற்றளிமுதலியவூர்க ளைச்சூழ்நத இடங்களில் தோண் டப்பட்ட சிற்சிலவிடத்துக் காணப் பட்டனவெனறும் அவைகட்குப் பெயர் 'மதமதக்கசசால்' என்று

வழஙகுகின்றதெனறும் அங்கேயுள்

ளார கூறுவர், ருஅ

பித்தேறுதற்குக் காரணமான மருந்து,

உகப

பிரீவிகாசந்தானம் - எறுமபுபோன்ற

தொடாச்சி, இது நால்வகைசசந

தானததுளொனறு, பௌ. ௬0௪

பிரகிருதி - மூலம, உ௬உ

பிரச்சோதனன - உச்சைனிநகரத்தர

சன், ௫௯௬

பிரததியகூத்தினிலக்கணம், உ௰௬

பிரததியகூம் - பௌததர்களுடைய பிர

மாணங்கள் மூன்றனுள ஒன்று. ௨௰௬

பிரதாபருததிரீயம் - ஒருவடநூல் அல

ஙகாரசாஸ்திரம, இதிற் காவ்ய

லக்ஷணங்களும் நாடகலக்ஷணங்க ளும் குறைவின்றிச சொல்லப்பட் டுள்ளன, இந்நூலாசிரியர் வித்தி யாநாதகவி; அவர், இலக்கணங் களையன்றி, தெலுங்குதேசத்தரச னும் காகதிகுலத்திற் பிறந்தவனும் வீரருத்திரனென்று பெயர்பெற்ற வனுமாகிய பிரதாபருத்திரனென் பவன்புகழையே விஷயமாகக்கொ ண்ட உதாஹரணங்களையும் சுலோ கரூபமாகத் தாமேயியற்றி இதிற் சேர்த்திருக்கின்றமையின, இஃது

விஷயம். பக்கம்.

இப்பெயர்பெற்றது. இதற்கு, ஸ்ரீ மல்லிநாதஸூரியின் பிள்ளையும் பெதததபட்டருடைய தமபியுமாகிய குமாரஸ்வாமிஸூரியென்பவரா லெழுதப்பட்டுள்ள ரத்நாபணமெ னனும ஒரு சிறந்தவுரையுண்டு,

கஉகூ

பிரதிமைவிளக்கு - பாவைவிளக்கு, கரு

பிரதிஸம்பிசாமாாக்கம் - சூத்திரபிடகத்தின் சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒனறன் பெயர், உ௭ ௪

பிரபாபாலர் - தேவலோகங்களுள் ஒனறாகிய துஷிதலோகததில் வெிப்ப

வர் இவரே கௌதமபுத்திராக அவ
தரித்தாரென்பா, பௌ ககஉ, ரு00

பிரபுமேருதேவன் - பாணவம்சத்திற்பிற
ந்த ஓரரசன்; இவன பாணவிசுதி
யாதரனுடைய புதகிரன், கருக

பிரமசரியம்-விரதவழியேநடக்கும் நிலை,
கஅ௳

பிரமசுந்தரயோகி - பெருங்கதையிற்
கூறப்பட்டுள்ள யூகியென்பவனு
டைய தநதை, கருரு

பிரமம - ஒருவடநூல். வேதாங்கமாற
னுள் ஒன்று எழுத்தாராய்ச்சியைச்
சொல்லுவது; சிக்ஷையெனறும
சிக்ஷையென்றுங்கூறப்படும அது,

நாரதா, பாணிநிமுதலியவர்களாற் செய்யப்பட்டு நாரதசிக்ஷை பாணிநிசிக்ஷைமுதலியபெயர்களால்வழங்குகின்றது, இன்னும், அருணசிக்ஷை, கோகலசிக்ஷை பாரத்துவாஜசிக்ஷை, வியாஸசிக்ஷை, ஸாயஸமமதசிக்ஷை, வசிஷ்தாநதசிக்ஷை முதற் பல சிக்ஷைகளுமுள்ளனவென்று கூறுவர், உ சு

பிரமவாதம், உருக

பிரமாணமூன்று, உஅ௲

பிரமாணவாதம் - அளவைவாதம், உ௰அ

பிரவிருத்தி, உ௰அ

பிரஸ்தானப்பிரகரணம் - அபிதர்மபிட

கதநிண பகுநிகளுளொன்றனபெ
யா, பௌ. உச)

பிரஹ்மவாதிகள், கக௬க
பிரஹ்மவிகாரபாவனை - ஐந்துபாவனைக

ளுள், அசுபபாவனையொழிந்த மை
த்ரீ, கருணை, முதிதை, உபே

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை. ௫௦௬

விஷயம். பக்கம்.

க்ஷையென்னும் நான்குமாம்; பௌ.

௲௯௪.
பிராதிமுக்தகவினயவிநிச்சயம் - ஒரு
... ...ால்; இதில் வினயதர்ம

வகைகள்கூறப்பட்டுள்ளன, டுபள.

உ௯௯

பிராயச்சித்தத்தால் விலக்குதற்குரியகுற்றங்கள், ௨௪௫

பிராயச்சித்தியாதி துவிதீயபாகம் - வினயபிடகத்தின் சிற்றுறுப்பினுளொ ணறன்பெயா; இதிற் பிராயச்சித தத்தால் விலக்குதற்குரிய குற்றங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன, ௨௪௭

பிரியதாசி - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர், ௯0உ

பிருஹத்பலலோகம் - பிரஹ்மலோகங்கள் இருபதினுட் பத்தாவது; இஃது உருவப்பிரமலோகங்களுள்

ஒனறு, ரு

பிரேதாவஸ்து - சூத்திரபிடகததின் சிற றுறுப்பினுளொன்றனபெயர், உசரு

பிறைவடிவமாகிய ஆபரணம, ருக

பின்னை - நீளாதேவியின்கூறுகிய நப்பின்னைப்பிராட்டியார், கள0

பிக்ஷுக்கள் - பௌததஸந்யாஸிகள், கககு, ரு00

பிக்ஷுணிக்கோலம் - பௌததஸநயாஸினியின் வேடம, கஙரு

பிக்ஷுணிகளா - பௌததஸாயாஸினிகள், ௬கூ, ௩00

புகழ்விபபவாகண்டன - பாணவமசத

திற்பிறநத ஒரரசன இவன முத
லாம் விககிரமாகித்சனுடைய புதகி
ரன், இவனுக்கு இரணடாம்விசயா
திததனெனறும பெயருணடு, கசுகூ
புடைவைவிற்பார், ௨ எக
புண்ணியம்பதது - கொல்லாமை முதலி
யன, ௨௨அ
புதகலப்பிரஜ்ஞப்தி - அபிதாயபிடகத்
தின் பகுதிகளுளொனறன்பெயா,
௨ சூ(ஈ)
புத்தகயை - இககாலத்து நம்மவா கயை
யென்றுவழங்குமிடததின தெறகே
ஐந்துநாழிகைவழிததூரதததிலுள்ள ஓ
ரிடம்; இதிற் கௌதமபுததா ஞா

விஷயம். பக்கம்.

புததமசரணமகச்சாமி - இஃது ஒருமந்திரம்; புத்தனைச்சரணமாக அடைகிறேனெனபது இதன்பொருள், ௬00

புததர் இருபத்துமூவர், ௬0௨

புததாகள் இருபததெழுவர்பெயர்கள், ௬0௨

புததவம்சம் - ஸூத்திரபிடகத்தின் சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்றனபெயர், ௨௪௬

புததன் இநதிரனுக்குக் கணகொடுத்தது, ௧0௨

புததன் கருணையாற் பலபிறப்புக்களையெடுத்தது, ௬௧

புததன குதிரைமுதலியனவாகப் பிறந்தது, ௬௧

புத்தன்கோயில், கஎஎ, உஎகூ

புத்தன் ஞானம்பெற்றதினம், கூ௪

புத்தன் பலவிலங்குகளாகப் பிறந்தது,

ரு கூ

புத்தன் புலியின்பசியைத்தீர்த்தது, ரு'கூ

புத்தன் மானுருவெடுத்தது, சூகூ

புத்தன் மீனுருவெடுத்தது, ரு'கூ

புத்தன் முயலாகித் தசையீந்தது, ௪ கூ

புத்தன்மேனி, ௬ கூ

புத்தன்யானையாய் மருப்பீந்தது, ௬ கூ

புத்தனுடைய அருள், ரு'கூ

புத்தனுடையபுத்திரன் - இராகுலன், ௨ரு

புத்தஸ்தலம், கூஎ, கூ00

புத்தாவதாரம், கூ.௭எ

புத்திரசோகம், ௱௧௯
புதிதாகப் பிடிக்கப்பட்டுவந்த யானை,

௨௭௧

புரிவின்மைநயம் - நானகுநயங்களுளொ
ன்று, பௌ. ௩()௮

௨௮()
புனா,
புரோகிதா. எந்தக்கருமங்களுக்கும் முன்
னே வைத்துக்கொள்ளப்படுபவரை

ன்பது இதற்கு உறுப்புப்பொருள்,
இது வடசொல்; இவர் அரசர்க்
குரிய ஐம்பெருங்குழுவினுள் ஒரு
வகையார், ௧௦
புல் - எண்வகைக்கூலத்துள் ஒன்று, ௭,
௨௭௦
புலம்பெயர்மாக்கள் - பரதேசிகள், ௧௦
புலிநகக்கொன்றை - புலியினது நகங்
கள்போன்ற மலர்களையுடையதான
ஒருவகைக்கொன்றை; இம்மலர்
விநாயகக்கடவுளுக்குப் பிரீதிகர
மென்றுகூறுவர், ௭௮
புழுக்கள், ௫௧௪
புள்ளிருக்குவேளூர் - வைத்தீசுவரன்
கோயில; சம்பாதி சடாயுவென்
னும் பறவைகளிரண்டுமே, வேதங்

புறநானூறு - ஒரு தமிழ்நூல், இது கடைச்சங்கப்புலவர்களருளிச்செ யத எட்டுத்தொகையுள் எட்டா வது; கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள் முதலிய ௪00 - அகவற்பாக்களை யுடையது; அப் பாக்களுள், கட வுள்வாழ்த்துப் பாரதம்பாடிய பெ ருந்தேவனாராலும் மற்றவை மூர ஞ்சியூர் முடிநாகராயர்முதற் கோ வூர்கிழாரிறுதியாகவுள்ள புலவர் பலராலும் இயற்றப்பட்டுள்ளவை, இதனைத் தொகுத்தோர்ன்றென் றும் தொகுப்பித்தோர்ன்றென் றும் விளங்கவில்லை; புறத்தேதிக

ழும் ஒழுக்கமாகிய அறத்தையும்
பொருளையுமே பொருளாகவுடை
மையின், இஃது இப்பெயர்பெற்

விஷயம்.　　　　　　　　　　　　பக்கம்.

றது, இது புறமெனவும புறப்பாட்
டெனவும வழங்கும், பொருளாற்
றெகுக்கப்பட்டது; இந்நூலால,
பண்டைக்காலத்து இததமிழ்நாட்டி
லிருந்த சேரசோழபாணடியாகளா
கிய முடியுடைவேந்தா, சிறறரசா,
அமைச்சர், சேனைததலைவா, வீர
ரென்கிற பலருடைய சரிததிரஙக

ளும், கடைச்சங்கப்புலவர் பலரு
டைய சரித்திரங்களும், அக்காலத்
துள்ளாருடைய நடைமுதலியன
வும், இன்னும் பற்பலவும் நன்கு
புலப்படும், இந்நூற்செய்யுட்களாற்
பாடப்பட்டவர்கள் ஒருகாலத்தாரல்
லர், ஒருகுலத்தாரல்லர், ஒருசாதி
யாரல்லர், ஓரிடத்தாருமல்லர்,
பாடியவர்களும் இத்தன்மையரே,
இவர்களில் அந்தணர்கள் சிலர்,
அரசர் பலர், வணிகர் பலர், வே
ளாளர் பலர்; பாடியவர்களுட்
பெண்பாலாருமுளர் இதற்குப
பழையதான உரையொன்றுண்டு,

அது பூர்த்தியாககிடைககவிலலை; உரையாசிரியா இன்னாரெனறு தெரியவில்லை, ௨, ௪, ௬, ௧௨, ௧௪, ௧௫, ௧௬, ௨௨, ௨௬, ௨௯, ௬௧, ௬௫, ௬௭, ௩௧

புறப்படைவீடு, ௨௬௭

புறப்பொருள்வெண்பாமாலை - ஒரு தமிழ்நூல்; இது சேரபரம்பரையினராகிய ஐயனாரிதனாரென்னும அரசராலியறறப்பட்டது ஆசிரியரகததியனாருடைய மாணாககராகிய பனனிரண்டுமுனிவர்களாலும அருளிசசெய்யப்பட்ட பனனிருபடலமெனனுநூலை முதனூ

லாகவுடையது, தமிழிலக்கணமை நதனுட் பொருளின்பகுதியாகிய அகம்புறமெனனு மிரண்டிற்ணக ளிற புறத்தினிலக்கணமாகிய சூத்திரங்களையும், அவற்றினிலக்கியமாகிய வெண்பாக்களையும், அவ்வெண்பாக்களின் கருத்தைத் தனித்தனியே புலப்படுத்திக்கொண்டு ருவ வொன்றன்முன்னும் நிற்பனவாகிய கொளுக்களையுமுடையது; [கொளு - கருத்து] இதில் வெட்சிப்

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை. ௬௩௪

விஷயம்.	பக்கம்.
படலமுதற் பெருந்திணைப்படல	

மிகுதியாகவுள்ள பன்னிரண்டு
படலவுறுப்புக்களடங்கியிருக்கின்
றன, இதிலுள்ள வெண்பாக்கள
௯௬௧, இதற்கு மிகச்செவ்விதான
பழையவுரை ஒன்றுண்டு, அவ்வுரை
யாசிரியரின்னாரென்று தெரியவே
யில்லை, ௧௯, ௯௦, ௭, ௬, ௧௭௪, ௧௮௯,
௨௯௦, ௨௪௭

புனர்ஜனனம், ௯௧௦

புனிறுதீர்ந்தமகளிர் இரவிற்சென்று
குளநீராடுதல், ௭௯

புஷ்யா - பழையபுத்தாகளுள் ஒருவர்,
௯௦௨

பூ.

ங்கருமண்டபம், கஅ

பூதசதுக்கம் - பூதநிற்றற்குரிய நாற்சந்தி,

பூதவடிவம், ௫௯

பூதவாதம், உ௯௩

வாதிகள், ககக

பூதவுரு - ஸ்கந்தமைந்தனுள் உருவத்தினபகுதியிரண்டில் ஒன்று, அது பிருதுவி, அப்பு, தேயு வாயு எனனும நான்குமாம் (பௌ ௩கஉ

பூதிகள் - வேதவாதியாகிய ஓரந்தணன், உ௫௰

பூமிசந்திரன் - நாகபுரத்தரசன, க௭உ

பூர்ணசந்திரன், க௩௯

பூர்வாகமம் - சைவாகமமூன்றனுள் ஒன்று, இது பதினான்கு பருவமையுடையது, உ௭அ

பூர்வானுமானம் - அனுமானவகைமூன்றனுள் ஒன்று, அது கூறுகொண்ட மேகத்தைக்கண்டு இது மழைபெயயுமென்று நிச்சயித்தல், முதலனுமானமெனவும் காரணானுமானமெனவும் கூறப்படும், உ௭௦

பூர்வோத்தரவிரோதமில்லாத தருமஸ்வரூபம், பௌ. ௲௦௦

பூவாவஞ்சி - கருவூர், க௬௭

பூவைசியர், உ௲

பெ.

விஷயம். பக்கம்.

ணம ·
, பபட்
டுள்ள சரியைமுதலிய நாற்பாதங்
களிலேயேநின்று செயற்கரியனசெ
ய்து வீடுபெற்ற தனியடியார் அறு
பத்துமூவரும தொகையடியார் ஒன்
பதினமருமாகிய திருததொண்டர்
கள் எழுபததிருவருடைய சரித்தி
ரஙகளை விரித்துக்கூறுவது, சிவா
னுக்கிரகமபெற்ற தொண்டைநாட்

டுக்குன றதனூாச சேக்கிழார்நாயனு
ராலருளிச்செயயப்பட்டது. தேவா
ரம, திருவாசகம், திருவிசைப்பா,
திருப்பலலாண்டு எனனும நான்க
ேனுடுகூட்டித தொனறு தொட்டு
வழஙகப்படுமபெருமையமைந்தது;
இதன செயயுணடையும இ திலமை
நதுளள, கனனெஞ்சும கனைநதுரு
கபபுகட்டும பததிசசுவைமுதலியன
வும யாராலும் வியககதககவை;
இதனருமைபெருமைகளை வல்லார்
வாய்க்கேட்டுணாக, கஎச, உ0ரு,
உ0சு
பெரியாழ்வாா திருமொழி - திவ்யப்பிர

பந்தமுதலாயிரத்தில் முதலிலுள்ள நாநூற்றெழுபத்துமூன்று பாசுரங்கள், ௯௧, ௨௱௯

பெருங்கதை - ஒரு தமிழ்நூல், இது பைசாசபாஷையிற் குணாட்டியரென்னும் மகாபண்டிதரொருவராற் பண்டைக்காலத்துச் செய்யப்பட்டுள்ள பிருஹத்கதையின் மொழிபெயர்ப்பாகவுள்ளது. நூலாசிரியர்

பெயாமுதலியன ஒருவாற்ருனும் இப்பொழுது புலப்படவில்லை, சொற்சுவை பொருட்சுவைகளில் மிகச்சிறந்தது; வத்ஸதேசத்தரச ஞகிய உதயணனுடைய சரித்திரத் தைநிரம்பச்செவ்வையாக விரித்துக் கூறுவது, சிந்தாமணிமுதலிய காப் பியங்களினும் இதனை மிக மேலாக மதித்து அடியார்க்குநல்லார் எடுத் துக்காட்டியிருக்கிருர். ஒவ்வொரு சிறறுப்பும் மிகப்பெரிய ஆசிரி யப்பா ஒவ்வொன்ருல இயற்றப்பட் டுள்ளது, அசசிற்றுறுப்புக்கள் பல ஐமைந்த காண்டமென்னும் பேருறு ப்புக்களையுடையது, அவற்றுள்,

முதலாவது உஞ்சைக்காண்டம் ருஅ - பகுப்பினையும், இரண்டாவது இலாவாணகாண்டம் உ() - பகுப்பினையும், மூன்ருவது மகத காண்டம் உஎ - பகுப்பினையும், நான்காவது வத்தவகாண்டம் கஎ - பகுப்பினையும், ஐந்தாவது நரவாண காண்டம் கூ - பகுப்பினையுமுடையன. இப்பொழுதுகிடைத்த கையெழுத்துப் பிரதி முதலும் கடையும் பழுதுபட்டுப்போயிருக்கின்ற மையால் முதலாவது உஞ்சைக காண்டத்தில் ௬உ - சிற்றுறுப்புக்

கள் காணப்படவில்லை, ஐந்தாவது நரவாணகாண்டத்தின்மேலுள்ள காண்டங்கள் இவையென்பதும் அவற்றின் சிற்றுறுப்புக்கள் இத்துணையென்பதும தெரியவில்லை, வீரசோழியம், அலங்காரப்படலத்தில், "ஆக்குதல் கேட்டவர்க்கு" என்னுங் கலித்துறையுரையில், 'குண்டலகேசியும் உதயணன்கதையுமுதலாகவுடையவற்றில் தெரியாதசொல்லும பொருளும் வந்தனவெனின, அகலககவிசெய்வானுக்கு அப்படியல்லதாகாதென்பது; அன்றியும அவைசெய்தகாலதது அச

சொற்களும் பொருள்களும் விள
ஙகியிருக்குமென்றாலும் அமையு
மெனக்கொள்க' என்று வீரசோ
ழியவுரையாசிரியராகிய பெருந்
தேவனாரெழுதியிருததலால், இந்
நூலில அவா காலததிலேயே விளங்
காதசொல்லும் பொருளும் வந்து

" వ్యాస్థం నైకతయా స్థితం శ్రుతిగణం
జన్నీ నవలీకృతో నాభౌ నాభవ పద్మ్య
తస్య సుమహ ద్భావ్యం సచాభ'షిషి
చిత్రార్థాంన బృహత్కథాముచకథం సు

త్రాణ్లినాసం సుసుక్ధవత్వగ్గుణ బృంద
వగ్గన మహంకర్తుం కథంశక్యః యాం ;"
(வ்யாஸ்தந் னைகதயாஸ்திதரசுருதி
கணம் ஜங்மீநவல்மீகஜேதா, நாபௌ
நாபவமச்சுபுதஸ்ய ஸுமகத்பாஷ்ய
ங்நசாபாஷிஷி, ஜித்ரார்த்தாங்நப்ரு
விஷ்யம்.   பத்தம்.

ஹுதகதாமசகதஸுத்ராம்ணி நா
ஸுகுருர் தேவதவதகுணா ப்ருநத
வாண நமஹுகாததுபகதஏ சக்நு
யாற) என்னும சுலோகத்தால், பிரு
ஹுதகதையின் பெருமையும் அநரூ
லாசிரியராகிய குணாட்டியரின் உயா

வும நன்குபுலபபடும இது, வட
மொழிக் குவலயானந்ததில பரி
கராலஙகாரததிர்கு உதாஹரண
மாக ஸ்ரீமத்அப்பய்யதீக்ஷிதராலஎடு
ததுக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றது,
இதனபொருள்: 'ஔருகவிருநத
வேதக்கூட்டததைப் பகுததேனல
லேன புற்றிலிருந்துபிறந்திலேன்,
திருமாலுடைய உநதியிலிருநது
சனிததிலேன நல்லதாகிய மஹா
பாஷ்யததைப் பேசினேனலலேன,
விசிததிரஙகளான பொருள்களை
யுடைய ப்ரஹ்ந்தததையைச செய்
தேனலலேன்; இந்திரனுடைய

குருவாக இருந்தேனல்லேன் ஆத லால், ஸ்வாமி! தேவரீருடைய குண ங்களின்கூட்டத்தை வாணிப்பதில் அடியேன் எப்படி ஆற்றலுடையே னாவேன்' என்பது. இது கதை யெனவும் உதயணன்கதையெனவும் வழங்கும், ௧௧, ௧௦, ௧௭, ௧௮, ௨௯, ௯௪, ௬௫, ௭௦, ௧௭௯, ௩௦௭, ௨௪௪

பெருங்கோப்பெண்டு - இராசமாதேவி. ௧௯

பெருந்தீவுகள் நான்கு: பௌ. ௧௪, ௪௭, ௨௯௭

பெருந்துருத்தி - நீராவிசுங்கருவி விசே டம், ௨௪௭

பெருமபண் நான்கு, உ௭

பெரும்பாணாற்றுப்படை - ஒரு தமிழ் நூல். இது சங்கப்புலவர்களருளிச் செய்த பத்துப்பாட்டினுள் நான்காவது, ஐந்நூறு அடிகளையுடைய அகவற்பாவாலமைந்துள்ளது பரிசில்பெறுதற்கெண்ணிய பாணனொருவனை அதுபெற்றானொருவன தொண்டைமானிளந்திரையனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தியதாக அவ்விளந்திரையனைக் கடியலூருருத்திரங் கண்ணனார்பாடியது, இளந்திரையனென்பான் காஞ்சிநகரத்திருந்த ஓ

ரரசன் , மற்றவற்றைப் பத்துப்பா
ட்டின் முகவுரையிற்காண்க இத
ற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரெ
ழுதிய உரையொன்றுண்டு, ௩௦,
௯௫, ௧௭௩, ௨௦௩, ௨௧௫, ௨௬௯

பெருங்கடல், ௬௬
பெருமனைக்கிழத்தி - கோவலன் தாய்,
எள

பே.

பேராசிரியர் - பழையவுரையாசிரியர்க

ளுள் ஒருவர். எட்டுத்தொகையுள்
இரண்டாவதாகிய குறுந்தொகையி
ல் ௩௨0 - செய்யுளுக்கும் திருசசி
ற்றமபலக்கோவையாருக்கும, தொ
ல்காப்பியத்திற்கும் உரைசெய்திரு
க்கின்றனர் நுண்ணிய அறிவின
ரென்று ஆன்ரோரால் புகழப்படுப
வர், இவற்றுள், குறுநதொகையில்
௩௨0 - செய்யுளுககு உரைசெய்தி
ருத்தல், "நல்லறி வுடைய தொல்
பே ராசான், கலவியுங காட்சியுங்
காசினி யறியப், பொருடெரி குறு
ந்தொகை யிருபது பாட்டிற், கிது
பொரு ளென்றவ னெழுதா தொ
ழிய, விதுபொரு ளென்றதற் கே

ற்ப வுரைததும" எனறும் நச்சிஞ
ராக்கினிய ருரைச்சிறப்புப்பாயிரத
தாலும், திருசசிற்றம்பலக்கோவை
யாருக்கு உரைசெய்திருததல், பிர
யோகவிவேகவுரையாலும கலலாட
ததில் "வெள்ளுறைகழித்து" என்
னுஞ்செய்யுளுக்கு ாயிலேறுப்பெ
ருமாள்பிள்ளையெழுதிய வுரையாலு

ம தஞ்சைவாணன்கோவையில் "பு
யலேசுமந்து" என்னுஞ்செய்புளுக்
குக் குன்றத்தூர்ச சொக்கப்பநாவ
லரெழுதியவுரையாலும், தொல்கா
ப்பியததிற்கு உரைசெய்திருததல்
தொல்காப்பியவுரையில் நசசினார்க்
கினியர் ஆங்காஙகுக்குறிப்பித்திருத
தலாலும் இனிதுவிளஙகும். இவர்
நச்சினார்க்கினியர் காலத்திற்கு முற்
காலத்தினர், இது, 'பேராசிரியரும்
யானேயீண்டையோனே என்னுங
குறுந்தொகைச் செய்யுளில் மீனெ
றி தூண்டில் என்பதனை வினையுவம
மென்றார்.' என்று தொல்காப்பியம்,

விஷயம். பக்கம்.

அகத்திணையியல் ௬௬ - ம் சூத்திர வுரையில் நச்சினார்க்கினியரெழுதி யிருத்தலால் உணரப்படும், உ௫௫

பேராந்தை - கூகை, இது செத்தோ ரையழைக்குமென்றும் சுட்டுக்குவி யென்று ஒலிக்குமெனவுங் கூறு

பை.

பைஃறி - பையைமறித்தல்; அஃதாவது பையின் உட்புறத்தை வெளிப்புற மாக்குதல், ௫௩

பைரவவேடதாரிகள், ௫௭

பைரவன - ஆரிய அரசர்களுள் ஒருவன், உ௪௯

பொருநராற்றுப்படை - ஒருதமிழ்நூல், இது சங்கப்புலவர்களருளிச்செய்த பத்துப்பாட்டினுள் இரண்டாவது. ௨௪௮. - அடிகளையுடைய அகவற் பாவாலமைந்துள்ளது, பரிசில்பெ றக்கருதிய ஒருபொருநனைப் பரி சில் பெற்றானொருவன் இளஞ்சே ட்சென்னி புதல்வனாகிய சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தியதாக அக்கரிகாற் பெருவளவனை முடத்தாமக்கண்ணி யார்பாடியது. இது கரிகாற்பெரு வளவன் கொடையையும் அவன்

வீரத்தையும் அவனுண்டசோழநாட்டின் வளததையும் காவிரிநதியயனபடுதலேயும் நன்ருகக்கூறும்; இதற்குஆசிரியர் நசசினர்க்கினிய

சுகச அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம்.	பக்கம்.
ரெழுதிய உரையொன்றுண்டு,	சஉ,
சா ௨	
பொருமுகவெழினி - மூவகைத்திரைச்சீலேகளுள் ஒன்று, இஃது அரங்கிவிடப்படுவது,	சரு
பொருளொடுபுணர்ந்தநகைமொழி	ககூ
பொருளொடுபுணராப்பொயமொழி,	

பொற்பணிசெய்வோர், உஎ0

பொற்றேரின்மேலுள்ளயானை. ருஉ

பொன்நால்வகை - ஆடகம, கிளிச்சிறை, சாதரூபம, சாமபூநதமென்பன, ௩உ

பொன்வாணிகர், உஎக

பொன்வெள்ளிகளைத்தீண்டாமை-பிக்ஷுக்களுக்குரிய தசசீலத்துள் ஒன்று, பௌ. கஉஅ

பொன்னம்பலம், உஎஉ

பொன்னுயிர் - ஐவகையுயிர்களுள் ஒருவகையுயிர், இது சைனநூலவழக்கு, ௭ருஎ

போ.

போக்த்ருதவம் - அனுபவிக்குந்தன்மை,

௩௰எ
போத்தந்தியோ - அறிவாயோ, உ௱௪
போதாயனீயம் - ஒருவடநூல் வேதா
நுகமாகிய கற்பவகையுள் ஒன்று,
இது போதாயனமுனிவராற்செய்ய
ப்பட்டது, உ௫௩
போதிச்செல்வம் - அறிவாகியசெல்வம,
க௰
போதிசத்துவர் - அறிவில் உயர்ந்தவர்க
ளாய்ப் பின்பு புத்தனாக அவதரித்தற்
குரியவர், இவர் மூவகையினர்,
உஅ௩, ௩௰௦
போதிவிருட்சம் - அரசமரம, க௰௰
போதிவேந்தன் - புத்தன், ௬௰க
பௌ.

பௌத்தகருமம், ௭
பௌத்தநூல், ௩, ௨௧௧
பௌத்தமுனிவர், ௨.௭௫
பௌத்தர்களுடைய பிரமாணமூன்று - பிரதியக்கம், அனுமேயம், ஸ்ரோத தேயமென்பன, ௨௮௯
பௌத்தரிலுயர்ந்தோர், ௮௨
பௌத்தாகமம்-வினயபிடகம், ஸூத்திர பிடகம், அபிதர்மபிடகமென்பன, ௨௪௫
விஷயம். பக்கர்.

பௌத்தாவதாரம், ௪௧
பௌதிகஇயல்பு - பஞ்சபூதங்களின் சம பந்தமானதன்மை, ௯௦௫

மக்கட்கருமுதலியஆறு - மக்கட்கரு, தெய்வக்கரு, பிரமககரு, நரகக்கரு, விலங்கினகரு, பேயககரு என்பன வெள. உஉ௩, ௯ப௬

மகத்தத்துவம், உ௬௧

மகதேதிசம, ௯௯

மகதநாட்டு இரதகினவேலைக்காரர், ௧௭௯

மகரயாழ் - நாலவகையாழினுள் ஒனறு, இதறகு நரமபு பதினேழு, ௧௬௭

மகளிா பிறாநெஞ்சு புகுதல குற்றமென பது, ௧௯௮

மகாகண்டகம் - ஒருவெளததநால் இது பாளீபாஷையி லுள ளது இதிற

புததசரிதங கூறப்பட்டுள்ளதென்

பா, ௨௯௬

மகாபரிநிர்வாணசூத்திரம — தீர்க்கநிகாய

மென்னும நூலின் பகுப்புக்களுள்

ஒன்றனபெயர், இதிற் புததசரிதம

கூறப்பட்டுள்ளதென்பா, ௨௯௩

மகாபலி — ஓரரசன, ௧௮௨, ௧௮௩

மகாபலிகுலம், ௧௮௩

மகாபோதிவிருட்சத்தினிறம் பொன

னெனபது, பௌ. ௨௭௩

மகாராஷ்டிரதேசம், ௭?, ௧௭௯

மகாவர்ககம — வினயபிடகத்தின் பகுப்பி

னுளொனறனபெயர், இது பாளீ

பாஷையிலுள்ளது, ௨௫?, ௨௯௬

மகிழமரம், ௬௬

மஙகலவெள்ளை - சந்தனம், ௧௭௬

மஙகலாபுரம் - மஙகளூா, ௯

மஙகளர் - பழையபுத்தாகளுள் ஒருவா. ௫0௨

மங்களூா, ௪௨

மஞசாடிமரம், ௫௫

மடைப்பள்ளி, ௧௮௮

மண்டைப்பாணர் - ஏற்கும்பாத்திரத்தைக் கையிலேயுடையபாணர், ௨௭0

மண்ணுநீராட்டியது - பெருங்கதையின் சிற்றுறுப்பினுளொன்று, ௧௧, ௨0௭

மணவாளமாமுனிகள், இவர் தென்கலை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசாரியர்; இவர் பிறந்த இடம் ஆழ்வார்திருநகரி;

விஷயம். **பக்கம்.**

இவருடைய ஆசிரியர்திருவாய்மொழிப்பிள்ளையென்பவர். இவர் வடமொழி தென்மொழிகளில் நூல செய்தலிலும உரைசெய்தலிலும் வல்லவர்; இவர்செய்தநூல்கள ஆர்ததிப் பிரபந்தம், உபதேசரததினமாலை, கீதாதாத்பர்யதீபம், ஞானஸார வ்யாக்யானம், ததவத்ரயவயாக்யானம், திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி, திருவாராதனக்கிரமம, நூற்றந்தாதியுரை, ப்ரமேயஸார வயாக்யானம், பெரியாழ்வார்திருமொழி

வியாக்யானம், முப்பததாருயிரபப

டிககுப் பிரமாண த திரட்டு, முமு

க்ஷூப்படி வ்யாக்யானம், யதிராஜ

விமசதி, ஸ்ரீவசனபூஷண வ்யாக்

யாணம, ஸப்தகாதை வயாக்யான

மெனபன, இன்னும இவராற்செய்

யப்பட்டுள்ள தனிப்பாடல்கள் பல.

இவர்சிஷ்யர்கள் அஷ்டதிக கஜங

கள்முதலியோர். இவா நியமனத்தி

ஞலேதான் ஸப்தகாதத்திர நிபநத

னம நடநதுவருகினறது எனபா,

இவரது தமிழ்ச்செய்யுட்கள சொற

சுவை பொருட்சுவை செறிநதுளள

வை, உருக

மணிபத்மம் - புததன்பாதம, உசா

மணிபலலவம் - சிறுதீவுகளுளொனறு, கூஅ

மணிமேகலைதுறவு - மணிமேகலைநூலின் பரியாயநாமம, அ

மணியுயிர் - ஐவகையுயிாகளுள் ஒருவகையுயிா, இது சைனநூலவழககு, உருஎ

மத்தளம் - ஒருவகைதகோற்கருவி, 'மத்து - ஒசைப்பெயா, இசையிட ஞகிய கருவிகட்கெலலாம தளமாத லின், மததளமெனறுபெயராயிற்று' என்பர் அடியார்ககு நலலா, இஃது உததமக்கருவியென்றும் அகமுழ வென்றுங்கூறப்படும, களக

மத்தியமநிகாயம் - ஸூத்திரபிடகததின பேருறுப்புகளுள் ஒனறன்பெயா, உசரு, உஅ௯, உகூகூ

றப்பட்டுள்ள எழுவகைத்தூக்கி

விஷயம். பக்கம்.

ஞூல் ஒன்று, இஃது இரண்டுசீரை

யுடையது, கஎ

மதிவாணர்நாடகத்தமிழ்நூல் - ஒருகூத்தநூல், மதிவாணர் - கடைச்சங்கமிரீஇய பாண்டியருட் கவியரங்கேறிய ஓரரசர். இதில வஞ்சக்கூத்திற்கு மறுதலையாகிய புகழ்க்கூத்தினிலக்கணங்கூறப்பட்டுள்ளதென்பர். இதிலுள்ள பாக்கள் சூத்திரப்பாவும் வெண்பாவுமெனத்தெரிகின்றது; அடியார்க்குநல்லார் சிலப்பதிகாரவுரை எழுதுவதற்கு மேற்கோளாகக்கொண்ட நூல்களுள் இஃது ஒன்று, இவற்றை, சிலப்பதிகாரம் ரு, கூஎ, கூகூ - ம பக்கங்களாலுணரக, இந்நூல் இப்பொழுதுகிடைத்திலது. எ

மதுராபதி - மதுரையின் அதிதேவதை, ௩, ௨௱௫

மதுரைக்காஞ்சி - ஒருதமிழ்நூல். இது சங்கப்புலவர்களருளிச்செய்த பத்துப்பாட்டுள் ஆறாவதாகவுள்ளது; ௭௮௨ - அடிகளையுடைய அகவற்பாவாலமைந்துள்ளது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு வீடுபேறுநிமித்தம் நிலையாமையைச் செவியறிவுறுத்தி மாங்குடிமருதனார் பாடியது; இஃது, அப்பாண்டியனுடைய முன்னோர்களின் பெருமையையும் பாண்டிநாட்டின் ஐந்திணைவளங்

ளையும மதுரையின அழகையும்
_ம் பலவற்றையுங்கூறும்;
லெ ஸ்ரீகீதையின பெருமைசொ
லலப்பட்டிருக்கின்றது; இதற்கு
ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரெழுதிய
உரையொன்றுண்டு, உஉ, உசு,
உஎ, ருக, ருசா, சாஎ, கூகூ, சO,
உஉ௭, உஎக

மந்தாரமென்னுமொழி தாரமென்றுவரு
தல, உசு

மந்திரமூன்று ககO

மந்திரஸாதகாடப
உருவேற்றுபவர், ருஎ

மந்திரிகளவீதி, உஎக

மந்திரியாகிய சோழிகவேளுநி, உOரு

மயிராச்சாந்து, ருஅ

மருந்தில்கூற்றம் - பரிகாரமில்லாத யம
ன, உஉ௮
மருவூர்ப்பாக்கம் - காவிரிப்பூம்பட்டினத்
தின ஒருபகுதி, கக
மல்லதேவன் - பாணவம்சத்திற் பிறந்த
ஓரரசன். இவனுக்கு ஜகதேகமல்ல
னென்றும் ஒருபெயருண்டு, க௯க
மல்லிகைவிசேடம - ஒருவகைமல்லிகை,
உகக
மலர்ப்பாணம் ஐந்து - தாமரை, மா, அ
சோகம், முல்லை, நீலமென்பன, ௬௪
மலைநாட்டுவழக்கு, ௬உக
மலைபடுகடாம - ஒருதமிழ்நூல்; சங்கப்
புலவர்களருளிசசெய்த பத்துப்பா
ட்டினுட் பத்தாவது, இஃது

ு௨௯ - அடிகளையுடைய அகவற்
பாவால் அமைந்துளளது, மலையை
யானையாக உருவகித்து அதன்கட்
பிறந்த ஓசையைக் கடாமெனச் சிற
ப்பித்தமையின, இப்பாட்டு இப்
பெயாபெற்றது. பரிசில்பெறுதற்
குச்சமைந்த கூத்தனொருவனைப்
பரிசில்பெற்ருனொருவன டல்குன்
றக்கோட்டத்துச் செங்கணமாத்து
வேள்நனனன்சேய்நன்னனிடத்தே
ஆற்றுப்படுத்தியதாக அந்நன்னனை
இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்
றூர்ப் பெருங்கௌசிகனர் பாடி
யது ; இதனைக் கூத்தராற்றுப்படை
யெனவும பெயர்பெறும் ; இதில்
அந்நன்னனது பலவகைச்சிறப்பும,

நவிரமென்னுமலையிற் காரியுண்
டிக்கடவுளென்னுந் திருநாமத்
தோடு எழுந்தருளியிருக்கும் சிவ
பெருமானுடைய மகிமையுங் கூறப்

விஷயம்.	பக்கம்.
படும். இதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரெழுதியவுரையொன்றுண்டு,	௬ள, எ௬, உ௬௪
மழையைத்தருங்கற்பு,	க௬ள, கக௬
மற்கலிதேவன் - ஆசீவகமதத்தோருடைய கடவுள்,	உ(ர)/\''1 ௺

மனதநின்குணமூன்று - அருணிவேவு, ஆசையறுத்தல், தவப்பறறு என பன பொருமை, பகைமை, மூட ததன்மை அஃதாவது முதநிரமணி யை நமபாமையெனனு மூனறனே யும மனக்குற்றமென்பா சைஞதே சத்துப் பௌததர், ருாஎ

மனும்வந்தன் - ஒருசோழன், உ0சு

மனுஷ்யலோகம, ரு0ா

மனுஸ்மிருதி - ஒருவடநூல் ; இது மனு வெனபவரால் அருளிச்செய்யப்பட் டது. கஉ - அததியாயஙகளேயும, உகூ.உரு - சுலோகங்களேயும் உடை யது, மற்ற கஎ-ஸ்மிருதிகளினுஞ

சிறநதது, இதில் வாணுசிரமதா மஙகளும் பிறவும் கூறப்படும் இந் நூற்குக் குல்லூகபட்டீயம், கோவி ந்தராஜீயம், மேதாதிதீய முதலிய பல வியாக்கியானங்களுண்டென்று கூறுவர். இது மனுதர்மசாஸதிர மென்றுஙகூறப்படும. கபச, ககசு

மஹாநிரயம் - எட்டுநரகங்களுள் ஒன்று; பெள. சூரு

மஹாப்ரஹ்மலோகம் - பிரமலோகமிரு பதினுள்மூன்ருவது; து உரு

அரும்பதவுரையுடைக்கியவை.

ளுள்.

மி.

மீ.

மஹாவிஹ்மநாதஸூத்திரம் - ஒருபௌத்தநூல்; இதில் பூாததேயமென்னும் பிரமாணத்தினிலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளதென்பா, ௨௫௬

மஹாஹஸ்திபதோபமஸூதகிரம் - மத்தியமநிகாயமென்னும் நூலின்பகுப்புக்களுள் ஒன்றனபெயர், இதிற் பிரத்தியக்ஷதத்தினிலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளதென்பர், ௨௮௬

மா.

மாசாத்துவான் - கோவலன்தந்தை, ௨௭௯

மாடலன் - தலையாலங்கானமென்னுமூரிலிருந்த ஓரந்தணன், ௨௭௩

மாணூர் - ஒருபுத்தஸ்தலம்; இதனை, "வாணும் பரியாயும்", "மிக்கதனங்களை" என்னும் செய்யுட்களாலுணர்க, ௪௯

மாயாதேவி - கௌதமபுத்தருடையதாய், ௩௦௦

மாரன் - நற்குணநற்செய்கைகளை நீக்கித் தீக்குணந்தீச்செய்கைகளைவிளைவிப்

மு.

முக்குற்றங்கடிந்தோன் - புத்தன், ௩௦௨

முச்சந்தி, ௨௭௧

முசுகுந்தன் - காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையாண்ட ஓரரசன், ௬௧

முட்டுப்பாடு, ௨௮

முடுக்குத்தெருக்கள், ௭௨

முத்துக்கோப்பார், ௨௭௦

முததுச்சல்லி - முத்தின்கோவையாற் செய்யப்படும் தொங்கல்விசேடம், ௧௬௬

முத்துத்தூக்கு - முத்தின்கோவையாற் செய்யப்படும் தொங்கல்விசேடம், ௧௫௬

முதல்விசயாதித்தன் - பாணவம்சத்திற் பிறந்த ஓரரசன், ௧௯௧

முதலாம் விக்கிரமாதித்தன் - பாணவம்சத்திற்பிறந்த ஓரரசன்; இவன்பிரபுமேருதேவனுடைய புத்திரன், ௧௯௧

முதலாயிரம் - திவ்யப்பிரபந்தத்துட் பெரியாழ்வார்முதலிய எழுவருளிச் செய்த பத்துப்பிரபந்தங்களுள்ள ௫௯

௪௧௮ அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம். **பக்கம்.**

து ; அவைவருமாறு :—(க) - பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த திருப்பல்லாண்டு, கஉ ; (உ) - பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௪௬௧ ; (௩) - ஆண்டாள் திருப்பாவை, ௩0 . [ஆண்டாள் - சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார்] (௪) நாச்சியார்திருமொழி, க௪௩ ; [நாச்சியார் - சூடிக்கொடுத்தநாச்சியார்] (௫) - பெருமாள் திருமொழி, க0௫. [பெருமாள் - குலசேகராழ்வார்](௬) திருமழிசையாழ்வார் திருச்சந்த விருத்தம், கஉ0; (எ) - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலை, ௪௫ ; (அ) - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருப்பள்ளியெழுச்சி, க0. (௯)-திருப்பாணாழ்வார் அமலனாதிப்பிரான், க0 ; (க0) - மதுரகவியாழ்

வார் கண்ணிஹுண்சிறுத்தாம்பு, கக.
ஆகப்பாசுரம் தொளாயிரத்து நாற்ப
த்தேழு, உ௫க

முதலைச்சாதி விசேடங்கள் - கராம், இட
ங்கரென்பன, உ௬அ

முதற்கண்டம் - நால்வகைக்கண்டத்துள்
ஒன்று; அஃதாவது பன்னிருநிதா
னத்துள்ளேயடங்கிய பேதைமை
யும் செய்கையும்; பௌ. ௬௭௬

முதற்சந்தி - மூவகைச்சந்திகளுள் ஒன்
று; அஃதாவது பன்னிருநிதானத
துள்ளேயடங்கிய செய்கையுமுணர்
வுஞ்சேர்தல்; பௌ. ௬0௪

முதற்குலையுடையமகளிர், எ௬

முதன்மாளுக்கன், கசுரு
முதிதபாவனை - ஐந்துபாவனைகளுள் ஒன்று ; அஃதாவது ஆக்கமுடையவர்களுடைய நல்ல அதிர்ஷ்டமானது எப்பொழுதும் நீங்காதிருத்தல்வேண்டுமென்று பாவித்தல்முதலியன ; பௌ. ருகஎ
முதிதை - ஸந்தோஷம், ருகஎ
முதுமக்கட்டாழி - பிணங்களையிட்டு மேலே கவிக்குஞ்சாடி ; இதனை, புறநானூறு உஉஅ, உகூ௦, உருசு, ருகசு - ம் பாட்டுக்களாலுணர்க. இன்னும், பண்டைக்காலத்திற் பிராயத்தால் முதிர்ந்தவர்கள் துன்பமின்றியிருத்தற்காகவும் ஒருவகையார் தவஞ்செய்தற்காகவும் உப

யோகிக்கப்பட்டுவந்த தாழிகளும் இப்பெயரால் வழங்கப்பட்டுவந்தனவென்று தெரியவருகின்றது; அதனைப் பின்வருவனவற்றாலுணர்க: "தாழி யிற்பி ணங்களுந் தலைப்ப டாவெ றுந்தலைப், பாழி யிற்பி ணங்க ளுந்து ளப்பெ ழுப்ப டுத்தியே" என்பது தக்கயாகப் பரணி: 'ஆருகதரிலே ஆசீவகர் பெருமிடாக்களிற்புக்குத் தவஞ்செய்வர்' என்பது இத்தாழிசையுரை. "பதுமக் கடவுள் படைப்படையக்

காத்த, முதுமக்கட் சாடி முதலோன்'' என்பது குலோத்துங்கசோழனுலா, '' ஒடி மறலி யொளிய முதுமக்கட், சாடி வகுத்த தராபதியும்'' என்பது விக்கிரம சோழனுலா. '' சித்தமகிழ்ந் தீனமறச் செங்கோணடாததநம, னுத்தமனென் றந்நாளுயிர்கொடுபோ காமையினன், மொய்த்த முதியோர்க்கு முதுமக்கட் சாடிபல, வைததகுல தீபகனே மன்னுவோ மன்னுவோ'' என்பது திருவெண்காட்டுப்புராணம், ருக

முட்டணி - புத்தர்மஙங்கங்கள்; எந்த நற்கருமஞ்செய்யத்தொடங்கினும இவற்றை மூன்றுமுறை வணங்க வேண்டுமென்பர், பௌ. உசறு

முரசடிக்குங்குறுந்தடி, கஉ

முரசறைவோன், க

முல்லைநிலங்கடந்தது - பெருங்கதையின் சிற்றுறுப்புக்களுளொன்று, ருஅ

முல்லைப்பண், ரு

முல்லைப்பாட்டு - ஒரு தமிழ்நூல், சங்கப்புலவர்களருளிச்செய்த பத்துப்பாட்டினுள் ஐந்தாவது, இது கா௩-அடிகளையுடைய அகவற்பாவாலமைந்துள்ளது பகைமேற்சென்ற தலைவனவருமளவும் தலைவி

ததனைக்கண்டு தோழிமுதலியோ
ராகிய வாயில்கள் தம்முட்கூறிய
தாகக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப்
பொன்வாணிகனார்மகனார் நப்பூத
னார் பாடியது, ௧௦௧

முழந்தாளளவாக வீரருடுக்குமுடைவி
சேடம், ௩௦

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

ன்று, பௌ. கூ0எ

மே.

மேதங்கரர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர், கூ0உ

மேருமந்தரபுராணம் - ஒருதமிழ்ச்சைனநூல், இது, வைசயந்தன்முத்திச் சருக்கமுதல் ஸ்ரீவிகாரச்சருக்கமிறுதியாகிய பன்னிரண்டு சருக்கங்களையுடையது. இதன் கவித்தொகை கஉ0௬; தீர்த்தங்கரர் இருபத்துநால்வரிற் பதின்மூன்றுவரான விமலதீர்த்தங்கரருடைய கணதரர்களாகிய மேரு மந்தரரென்னுமிருவருடைய சரித்திரங்களை விரித்துக்கூறுதல்பற்றி இஃது இப்பெயர்பெற்றதென்பர், இந்நூலா

மோவாய் - மோவாய்க்கட்டை, ௨௯

ய.

௧௫௪

யந்திரவாவி, ௨௪

யமகம் - அபிதர்மபிடகத்தின் பகுப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர், ௨௪௫

யவனதேசம், ௧௭௫

யா.

யாகசாலை, ௧௧௮

யாகத்தலைவன், ௨௩௯

யாமலோகம் - தெய்வலோகமாறினுள்

ஒன்று, பௌ. ௨

யாழ், ௧௫௩

யாழ்கைவைத்தது - பெருங்கதையின் சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்று, ௧௭

யாழ்த்தண்டு, ௩௮

விஷயம். **பக்கம்.**

யாழ் நால்வகை - பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டியாழெ ன்பன, ௩௮

யாழ்ப்பாணர் - பலவகைப்பாணருள்

யோ.

வ

வஞ்சிக்கொடி - ஒருவகைக்கொடி, உசஎ
வஞ்சிமிலேதல் - பகைவர்நாட்டைக் கொள்ளநினைந்து போர்செய்தற்கு அவர்மேற்செல்வோர் அதற்கு அறிகுறியாக வஞ்சிப்பூமாலையைச் சூடிக்கொள்ளுதல், உசசு
வட்டாடல் - ஒருவகை விளையாட்டு; அஃதாவது உண்டையுருட்டல், கசுக

வட ஆர்க்காடு, கசுக
வட மகதநாடு, ககரு
வடமொழியாட்டி - பார்ப்பனி, சஎ
வடித்தல் - சுட்டுவிரலும் பெருவிரலுங் கூட்டி யாழ் நரம்பை அகமும் புறமும் ஆராய்தல், கசுஎ

விஷயம். பக்கம்.

வா.

வாய்மை நான்கு - சத்தியம் நான்கு, அவை துக்கம், துக்கோற்பத்தி, துக்கநிவாரணம், துக்கநிவாரண மார்க்கமென்பன; இவை, சத்திய சதுஷ்டயமென்றும், ஆரியஸத்தை யென்றும் நீலகேசித்திரட்டிலாயிற் கூறப்படும். பௌ. உ௦, உசஈ

வாய்வாளாமை - பேசாதிருத்தல்; இது நால்வகை விஞவிடைகளுள் ஒன்

விஷயம். பக்கம். விஷயம். பக்கம்.

து ; பௌ. ௩0௪ ; தவமுடையோர்க்குரிய நியமங்களெட்டினுளொன்று, ௩௧௬

வாயில்களொன்பது - இந்திரியங்களொன்பது, ௩௧௮

வாயுசந்தானம் - நால்வகைச்சந்தானங்களுள் ஒன்று ; அது காற்றைப்போன்ற தொடர்ச்சி ; பௌ. ௩0௪

வாராகம் - ஒருவடநூல் ; அது வேதாங்கமாகிய கணித நூல்வகைகளுள் ஒன்று ; வராகமிகிரரென்பவராற் செய்யப்பட்டதாதலின், இஃது இப்பெயர்பெற்றது, ௨௫௪

வாராணவசி - காசி, ௧௨௧

வாளரம் - ஒருவகைஅரம். ௨௭0

வான்மீகராமாயணம் - வான்மீகமுனிவர் செய்த இராமாயணம் , இது வான்மீகி ராமாயணமென்றும், ஆதிகாவ்யமென்றுங் கூறப்படும், ௧௮௩

வி.

விக்கிரமார்க்கன் - ஓரரசன், ௧00

விகுதி - விகிருதி. ௩0௪

விசயபாகு - பாணவம்சத்திற்பிறந்த ஓரரசன் ; இவன் புகழ்விப்பவர்கண்டனென்ற இரண்டாம்விசயாதித்தனுடைய புத்திர ராஜனென்றஅர ,௧௩௩

விசாகம் - ஒரு நட்சத்திரம், ௩௩

விசித்திரன் - ஆரியவரசர்களுள் ஒருவன், ௨௭௩

விசுத்திமார்க்கம் - நடுமார்க்கம் ; பௌ. ௭0, ௧௫, ௩௧௨

விசுவாமித்திரமுனிவர், ௧0௪

விசேடவாதி - வைசேடிகவாதி, ௨௩௩

விஞ்ஞானத்திற் கர்மபீஜமடங்கியிருக்குமென்பது : பௌ. ௩௧௫

வித்தியாதரருலகு, ௧௪௭

வித்தியாமண்டபம், ௧௪

வித்தியோதயபாடசாலை - இலங்கையிலுள்ள பௌத்த வித்தியாசாலை, ௨௮௯, ௩0௨

விந்தியமலை, ௧௮௩

விந்தியவாஸிநி - துர்க்கை, ௧௮௩

விந்தை - துர்க்கை, ௩0

விநமி - ஓரிராசகுமாரன், ௧௨௧

விபங்கத்தின்பகுதி இரண்டென்பது, ௨௪௫

விபங்கம் - வினயபிடகத்தின் பேருறுப்புக்களுள் ஒன்றற்கும், அபிதர்மபிடகத்தின் பகுதிகளுள் ஒன்றற்கும் பெயர், ௨௪௫

விபச்சித - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர், ௩0௨

விபரீதம் - ஒன்றை மற்றொன்றாகவே நினைப்பது, ௨௪௧

விம்பசாரகதை-ஒருதமிழ்ப்பௌத்தநூல்; இது கௌதமபுத்தருடைய மாணக்கர்களுள் ஒருவனும் இராஜக்கிருகநகரத்தரசனுமாகிய பிம்பஸாரனென்பவனுடைய சரித்திரத்தை விரித்துக்கூறுவதோர் காப்பியமென்று மட்டுந்தெரிகின்றது இதையன்றி நூலாசிரியரின்னாரென்றாவது இன்னகாலத்திற் செய்யப்பட்டதென்றாவது இவ்வளவு பகுப்புடையது இததுணைச் செய்யுளுடையதென்றாவது ஒருவாற்றானும் விளங்கவேயில்லை , நீலகேசித்திரட்டிற் குண்டலகேசிவாதத்தில், "முன்கொன்றான் றன்றாயை" என்னுஞ் செய்யுளொயிற் பின்புள்ள செய்யுளும் அதன்பினபுள்ள வாக்கியமும் எழுதப்பட்டிருந்தன, "உலும்பினி வன

விஷயம். பக்கம்

விருஷபதீர்த்தங்கரர்புராணம் - சைன நூலாகிய ஸ்ரீபுராணத்தின் பகுப்பி னுளொன்றன்பெயர், ௧உ௬

விருஷபர்- பழையபுத்தர்களுளொருவர், ௩௦உ

விழாவாத்திரை - பெருங்கதையின் சிற் றுறுப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர், ௧உ

விளாமரம், ௬௦

விற்பொறி, உ௬௯,உஎ௫

வினயதருமவகை: பௌ. உ௯௯

வினயபிடகத்தின்வகைமூன்று, உச௫

வினயபிடகம் - பௌத்தாகமங்கள் மூன்

றனுள் முதலாவது; இதில் துறவிகளுக்குரியவிதிகள் கூறப்படும் பட்டினியிருத்தற்குரிய நாட்களில் துறந்த பௌத்தர்களால் இந்நூல்படிக்கப்படும் ; அங்ஙனம் படிப்பதற்குப் பாணமென்று பெயர் கூறுவர், ௨௪௫

வீடுபெறுதற்குச் செய்யுந்தவம், கககஎ

வீரசோழியம் - தமிழிலக்கண நூல்களு ளொன்று ; இதில் எழுத்துச்சொற் பொருள் யாப்பு அணி யென்னும் ஐந்திலக்கண விதிகளும் கூறப்பட் டுள்ளன ; அவ்வைந்திலுட் பொரு ளிலக்கணமொழிந்த மற்றவற்றிற் பெரும்பாலன வடமொழி விதியே. இந்நூலாசிரியர் பௌத்த சமயத்தி னராகிய பொன்பற்றியூர்ப் புத்தமி

விஷயம். பக்கம்.

ன, இந்நூல,

ட்டிற் புத்தசமயம் பரவியதான, பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்டகாலத்திற் செய்யப்பட்டதென ஊகித்தறியப்படுகின்றது. ஆனாலும், டண்டைத்தமிழுரையாசிரியர்களாலும் சிலநூற்றாண்டுகளுக்குமுன்பிருந்த தமிழுரையாசிரியர்களாலும் இஃது எடுத்தாளப்பட்டிலது, அதற்குக் காரணம்யாதோதெரியவில்லை, அக்காலத்து அரசாண்ட வீரசோழனென்னும் அரசன்பெயராற் செய்யப்பட்டமையின், இஃது இப்பெயர் பெற்றது, இதிலுள்ளகலித்துறைகள் ௧௨௧. இதற்குப் பெருந்தேவனென்பவரால் உரைசெய்யப்பட்

டுள்ளது ; அவ்வுரையில் யாப்புப்படலத்துக் காட்டப்பட்ட உதாரணங்களிற்பல புத்தமதக்கொள்கையைத்தழுவியிருந்தமையின், அவை மணிமேகலை அரும்பதவுரைக்கு நிரம்ப உதவியாக இருந்தன, ௪௧.௫0, ௧௯௪, ௨௬௫, ௨௭௯, ௨அ௪, ௩00, ௫0௧, ௫0௨, ௩0௬

வீரநாராயணச்சோழன் - ஓரரசன், இவன்சிதம்பரம் கனகசபையின்முகட்டைப்பொன்வேய்ந்தபராந்தகனென்றுஞ் சொல்லப்படுவான்; பாணவம்சத்தை வேரறக்களைந்து அவர்களுடைய நாட்டைக் கங்கவம்சத்தைச் சார்ந்த அத்திமல்லனென்ற

அரசனுக்குக்கொடுத்தவன் ; இவன் கி. பி. பத்தாம் நூற்ருண்டில் ஜீவித்திருந்தானென்றுசொல்லுவர், கஙக

வீரவளே, கஎக

வீரியபாரமிதை - வீரியநிறைத்தல் தசபாரமிதையுளொன்று ; வாயபோதியையுறுமளவும் விணைமடியான், றளர்வின்றியோடியதாளிஞனல்லனே" என்பதஞற்பெறப்படும், பள்ளிவலங்கோடல்முதலியனசெய்வுழிச் சோம்பாமையுமாம், உசரு, ருOக

வீரியம் - வீரியபாரமிதை, ருOக

வெ.

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம்.	பக்கம்.
வெணகலககனறு	௨௭௰
வெண்சிறுகடுகு,	௫௧
வெண்ணீறு,	௨௯
வெண்ணெய்க்குன்று,	௧௱௧
வெப்பம்பொறுத்தல் – தவத்தினர்க்குரிய எண்வகை நியமங்களுளொன்று, ௫௧௬	
வெள்ளிக்குடம்,	௫௪
வெள்ளிமலை,	௧௪௭

வெள்ளியுயிர் - ஐவகையுயிர்களுள் ஒரு வகையுயிர்; இது சைனநூல்வழக்கு, உ௱எ
வெள்ளிவீதியார் - கடைச்சங்கப்புலவருள் ஒருவர், உ௫௪
வெள்வெளட்சாந்து - வெள்ளிய எள்ளாலாகிய விழுது, கஆ
வெள்ளைக்கோட்டி - பயனில்லாதகூட்டம், ௬௨எ

வே.

வேட்கைநோய் - ஆசையாகிய நோய், க௮உ
வேட்கோவர் - குயவர், உஎ௦
வேதம்செய்யாமொழியென்பது, உ௱௪
வேதவாதச்சருக்கம் - நீலகேசித்திரட்டி

னுறுப்புக்களுளொன்று, உருச
வேதவாதம், உ{illegible}ரு
வேதனை - நுகர்ச்சி ; இஃது பன்னிரு
நிதானத்துளொன்று, பௌ. ௩௦ரு,
௩௦[illegible]
தாங்கம், ககரு, ககஎ, உ[illegible]
ம்பு, எரு, உருக
வேய்த்தறிபவன்-ஒற்றியறிபவன். உசஉ
வேலூர் : இந்நகரை முனனொருகாலத்
தில் ஆண்ட நல்லியக்கோடனென்
பவன் தன்பகைமிகுதிக்கு அஞ்சி
முருகக்கடவுளை வழிபட்டவிடத்து
அவர் இக்கேணியிற் பூவைவாங்
கிப் பகைவரையெறியென்று சன

லாக நிருமித்தமையின், இஃது இப்பெயர்பெற்றது, இதனை, "திறல்வேலனுதியிற் பூத்தகேணி, விறல்வேல் வென்றி வேலூர்" என்னுஞ் சிறுபாணாற்றுப்படை [௧௭௨-௧௭௩] யாலும், அதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரெழுதிய உரையாலும் உணர்க, ௧௬௯

விஷயம். பக்கம்.

ம்பர் - கழைக்கூத்தர், ௧௨௩
- வெந்தவேலைக்கோ,

௧௯

வை.

அவர் ஞானம்பெற்றதினம் இதுவே யென்றுங் கூறுவர், ௯௪, ௧௯௧

வைசியாபெறும்பட்டம், ௯௮

வைசேடிகவாதச்சருக்கம் - நீலகேசித் திரட்டினுறுப்புகளு ளொன்று, ௨௱௫

வைசேடிகவாதம், ௨௱௨

வைணவவாதம், ௨௯௬

வைதாளியாடுவோர் - பலவகையான தாளங்களுடனே ஆடுபவர், ௨௭௧

வைதிகசொல் - வேதத்திலுள்ள பதங்கள், ௨௯௮

வைதிகஸாரவ[illegible]ளமர் - தோழப்பர், ௭௯

ᐱ - வைரமுடைய பகை, ௧0௨

ஜ்யௌதிஷிகர் - சோதிடர், ௬௦௦
ஜ்வாலை - தீக்கொழுந்து, ௩௩௮

ஜ

ஜகதேகமல்லன் - பாணவம்சத்திற்பிறந்த ஓரரசன். இவன் முதலாம்விஜயாதித்தனுடைய புத்திரன்: இவனுக்கு மல்லதேவனென்றும் ஒரு பெயருண்டு, ௧௪௧

ஜயதேவர் - வடமொழியிற் கீதகோவிந்தமென்னுநூலையியற்றியவர், இவர் மனைவியாராகிய பத்மாவதியார்க்குக் கண்ணபிரான் காட்சிகொடுத்ததுண்டென்று கூறுவர், ௪௧

விஷயம். **பக்கம்.**

ஜா.

ஜீ.

ஸை.

ஸவர், உஎ

ஶ்ரா.

ஶ்ராத்தேயத்தினிலக்கணம், உ௮௬

ஶ்ராவகன் - (தருமம்) கேட்பவன்; இது புத்தர்களில் துறவிக்கு உரியபெய ராகவும் வழங்குகின்றது; ககூ௫

ஶ்ரீ.

ஶ்ரீபாதம் - புத்தனுடைய பாதங்கள்; இவற்றைப் பூசித்தல் ஶ்ரீபாதபூசை யென்று கூறப்படும். இது, சீன தேசத்துப் புத்தகத்திற் கணடது. பண்டைக்காலத்தில், இலங்கைத்

தீவிலுள்ள சமந்தகூடம் (=ஆடம்ஸ் பீக்), காஞ்சீபுரம், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைச்சார்ந்த உவவனம், சிறுதீவாகிய மணிபல்லவம், பாத பங்கயமலை என்னுமிவ்விடங்களிற் புத்தனுடைய பாதக்குறிகளுள்ள பீடங்களிருந்தனவென்றும், அவைகள் பூசிக்கப்பட்டு வந்தனவென்றும், மேற்கூறிய இடங்கள் பௌத்தர்களுக்கு யாத்திரைப்பதிகளாக இருந்தனவென்றும் மணிமேகலையாற் புலப்படுகின்றன.

ஸ்ரீபுராணம் - ஒரு சைனநூல்; இதில் விருஷபர்முதல் ஸ்ரீ வர்த்தமானர் இறுதியாகவுள்ள இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்கரர்களுடைய சரித்திரங்கள் மிகவிரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன; இது, தென்மொழியும் வடமொழியுங்கலந்ததான மணிப்பிரவாளநடையாகவுள்ளது; இக்கால

த்து வழங்காத பற்பல தமிழ்ச்சொற்கள் இதிற்காணப்படும்; இந்நூலைச் சைனர் தினந்தோறும் பூசித்துப் பாராயணஞ்செய்துவருவதுண்டு, சா, கஉசு

ஸ்ரீமல்லிநாதஸூரி – சிறந்த வடமொழி யுரையாசிரியர்களுள் ஒருவர்; இவர், ரகுவம்சம், குமாரஸம்பவம், மேகஸந்தேசம், மாகம், கிராதார் ஜுனீயம், நைஷதம், பட்டிகாவ்ய முதலிய நூல்களுக்கு வியாக்கியானஞ்செய்திருப்பதாகக் கூறுகின்றனர். உஅரு

ஸ்ரீலக்ஷணபாவனை – அசுபபாவனை; பௌ. ளகஅ

ஸ்ரீவியாஸபாரதம், கருக

ஸ்ரீஹர்ஷகவி – இப்பெயர்பெற்ற வடமொழிப் பண்டிதர்கள் இருவருளர், அவருள் ஒருவர் நாகானந்தமென்னுநூலையியற்றியவர்; இவர்

அரசர், ௧௦௩; மற்றொருவர் நை
டதநூலாசிரியர், ௨௮௫

ஷ.

ஷட்கதி - அறுவகைப்பிறப்பு ; அவை
மக்கள்வகை முதலியன ; பௌ.
௯௦௯

ஷடாயதனம் - ஆறுவாயில்; அவை
மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி,
மனம் என்பன, பௌ. ௯௦௩,
௯௦௫, ௯௦௭

ஸ.

ஸ்கந்தம் - கூட்டம், ௯௦௪ ; தூண், ௫௮
ஸ்தவிரர் - உத்தமபிக்ஷுக்கள், கௌதம

புத்தருடைய உத்தமமாணாக்கர்களு
க்கு ஶ்ராவகரென்பது பெயராயிரு
ந்ததென்றும், அவர்களுக்குப் பிற்
காலத்து ஸ்தவிரரென்பது பெயரா
யிற்றென்றுங்கூறுகின்றனர்; பௌ.

உ௲ரு

ஸ்தேரகாதை - ஸூத்திரபிடகத்தின்
சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர்,

உசடு

ஸ்தேரர் - உத்தமபிக்ஷுக்கள்; பௌ.

உசடு

ஸ்தேரீகாதை - ஸூத்திரபிடகத்தின் சிற்
றுறுப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர், உசடு

அரும்பதவுரையி லடங்கியவை. ௫

விஷயம். பக்கம்.

வ௰.

ஸகஸ்ராரசக்கரரேகை - இரேகைவிசேடம். இந்தச் சாமுத்திரிகைக்குறி, கௌதமபுத்தருடைய காலிலிருந்ததென்று புத்தசரித்திரம் கூறுநிற்கும், ருக

ஸகாமலோகங்கள் - நர்கலோகமுதற்பரநிர்மிதவசவர்த்தியென்னும் கூ-வது தெய்வலோகமிறுதியாகவுள்ள உலகம் பதினொன்றும், ரூ

ஸகிருதாகாமித்துவம் - தியானங்களைந்துள் இரண்டாவது, இது கஉ-பகுப்புக்களையுடையது, பௌ.

ஸங்கத்தினிலக்கணம், ௬ ௦

ஸங்கம் சரணம் கச்சாமி - ஒருமந்திரம். ஸங்கத்தை அடைக்கலமாக அடைகிறேனென்பது இதன் பொருள். பௌ. ௬ ௦ ௦

ஸஞ்சீவனம் - எண்வகைநரகத்துளொன்று; பௌ. ௯ ௯

ஸத்தியசதுஷ்டயஞானம் - துக்கமுதலியசத்தியங்கள் நான்கினையும் அறிந்துகொள்ளும்ஞானம், பௌ. உ௯௯, ௬ ௦ ௧

ஸத்தியசதுஷ்டயம்-சத்தியங்கள்நான்கு, பௌ. உ௪எ, ௬௧உ

ஸத்துவம் - உண்மை, ௨௬௯

ஸந்தானம் நான்கு - தொடர்ச்சி நான்கு, அவை வாயுஸந்தான முதலியன. பௌ. ௩௦௪

ஸநாதனம் - எப்போதுமிருப்பது, ௧௦

விஷயம். **பக்கம்.**

ஸம்பிரதாபனம் - எண்வகை நரகத்துள் ஒன்று; பௌ. ௧௧

ஸம்மியக்கருமம் - நற்செய்கை; இஃது அஷ்டாங்கமார்க்கத்தொன்று, பௌ. ௯௧௨

ஸம்மியக்திருஷ்டி - நற்காட்சி; பௌ. ௯௧௨

ஸம்மியக்வாக்கு - நல்வாய்மை; பௌ. ௬௧௨

ஸம்மியக்வியாயாமம் - நன்முயற்சி; பௌ. ௬௧௨

ஸம்மியகஸ்மிருதி - நற்கடைப்பிடி; பௌ. ௬௧௨

ஸம்மியக்ஸங்கல்பம் - நல்லூற்றம்; பௌ. ௬௧௨

ஸம்மியக்ஸமாதி - நல்லுளத்து ஓர்தலைப்பாடு, பௌ. ௬௧௨

ஸம்மியகாஜீவம் - நல்வாழ்க்கை , பௌ.
௫௧௨

ஸம்யுக்தநிகாயம் - ஸூத்திரபிடகத்தின்
பேருறுப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர்,

௨௪(௫)

ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தம் - ஐவகைக்கந்தத்துள்
ஒன்று , பௌ. ௯௧௯

ஸம்ஸ்காரம் - செய்கை ; இது பன்னிரு
நிதானத்துளொன்று ; பௌ. ௯௰௯

ஸம்ஹாதம் - எண்வகைநரகத்துள் ஒன்று;
கூறப்படும்;

பௌ. ௮௬

ஸா.

ஸி.

ஸிததார்த்தர் - பழையபுதகர்களுள் ஒரு வர், ௬0௨

௪௨௬ அரும்பதவுரையி லடங்கியவை.

விஷயம். பக்கம். | விஷயம்.

பக்கம்,

ஸித்தார்த்தன் - கௌதமபுத்தருடைய இயற்பெயர், ௨௧௧, ௬0௧

ஸித்தி - கைகூடுதல், ௨௪௫

ஸிஹ்மிகை - ஓரரக்கி, ௧௮௬

ஸு

ஸுதர்சலோகம் - பிரமலோகமிருபதி
னுட் பதினான்காவது ; பௌ. ௬

ஸுதர்சிலோகம் - பிரமலோகமிருபதி
னுட் பதினைந்தாவது ; பௌ. ௫

ஸுமங்களர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒரு
வர். ௬0௨

ஸுமேதர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர்,
௫0௨

ஸுஜாதர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர்,
௬0௨

ஸூ.

ஸூத்திரதருமவகை ; பௌ. உகக

ஸூத்திரவிபாதம் - ஸூத்திரபிடகத்தின் சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர், உசரு

ஸூத்திரபிடகம் - பௌத்தாகமமூன்றனுள் இரண்டாவது, இதில் உபாஸகர்க்குரிய தருமங்கள் கூறப்பட்டுள்ளனவென்பர், உசரு

ஹ

'மான் - இந்திரனுடைய வச்சிராயு

தத்திற்கும் அஞ்சாத ஹறனுவையு

டையவனென்பது இதன் உறுப்புப்

பொருள்; ஹறனு - கன்னத்தின்மே

லுள்ளமேடு, க௮௬

ஹேதுப்ரபவதர்மம் - காரணத்திலிருந்து உண்டாதற்றன்மை; இக்கருத்தமைந்த, பின்னுள்ள சுலோகத்தாற் புத்தனைப் பண்டைக்காலத்திற் பௌத்தர் துதித்துவந்தார்களென்று தெரிகின்றது :—"யேதர்மாঃ ஹேதுப்ரபவாঃ ஹேதும் தேஷாம் ததாகதঃ, ஆஹ தேஷாம் யோநிரோதঃ ஏவம்வாதீ மஹாஶ்ரமணঃ" உஉ

கஷ.

க்ஷணிகத்தினிலக்கணம், உசுo

க்ஷமாபாரமிதை - க்ஷமைபூரித்தல், இது
தசபாரமிதையுளொன்று, பௌ.உசரு

க்ஷு.

க்ஷுத்திரக நிகாயத்தின்வகை ஏழென்ப
து, உசரு

க்ஷுத்திரகநிகாயம் - ஸுத்திரபிடகத்தி
ன் பேருறுப்புக்களுளொன்றன்பெ
யர், உசரு

க்ஷுத்திரகபாடம் - ஸூத்திரபிடகத்தின் சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்றன்பெயர், உசரு

க்ஷுல்லவர்க்கம் - வினயபிடகத்தின் சிற்றுறுப்புக்களுளொன்றன்பெயர் இது சுல்லவர்க்கமெனவும் வழங்கப்படும், உசரு

அரும்பதவுரையிலுள்ள

உதாரணச்செய்யுளகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.

செய்யுள்.

இ.

இசையினிலிவட்கு,
இடங்கழிநெஞ்சத்து,
இடங்கழிமாண்மாலே,

இடமுலைகையாற்,
இடித்துமின்னி,
இந்தவிதமைந்தும்,
இந்திரவிகார,
இந்நால்வகையினு,
இம்மைச்செய்தது,
இமயஞ்சூட்டிய,
இமயவில்வாங்கிய,
இமிழ்கடல்வரைப்,
இயங்கலுமியங்கு,

இயறேர்க்குட்டுவ,

இரத்திநீடிய,

இரவிற்கோர்,

இருட்பாரவினை,

இருந்தமன்னவற்,

இருநிலமருங்கின்,

இல்லடுகள்ளின்,

இளையரினமுறைய,

இறும்பூதுபோலு,

இறுவ்ளாயிவர்வ,

இறைவன்குரவ,
இறைவிகோட்டத்,
இன்சொலாலீர,
இன்பஞ்சார்,
இன்பஞ்சால்பெரும்.
இன்புறுதங்கணவ,
இன்மையென,
இன்றுணெத்தா,
இன்னுயிரிழந்த,

ஏ.

ஈங்கிவள்,

ஈத்துவக்குமின்,

ஈமத்தாழி,

ஈமத்தூமமு,

ஈவாருங்கொள்,

ஈணோர்க்குணா,

உ.

உடன்றுமேல்வந்த,

உடைகலப்பட்ட,

உடையோர்போல,

உண்டிமுதற்றே,
உண்ணையுமுண்ணேன்

உதாரணச்செய்யுளகராதி.

செய்யுள். பக்கம். | செய்யுள்.

பக்கம்.

செய்யுள். பக்கம்.

கே.

கை.

கொ.

கோ.

ச.

சா.

செய்யுள். பக்கம்.

ஈ0

சுளாவித்துப, க௮0

சுவன்மேலறுவை, ௬௧

சூ.

சூதர்வாழ்த்த, ௨௭௧

சூர்மருங்கறுத்த, ௧௯௭

செ.

செம்புருகு, ௨௬௯

செம்பொருள்கண், ௧௯௪

செம்பொனீண்முடி, ௨0௫

செம்மலர்த்திரு, ௬௪

செய்திகொன்றோர், ௨௨௬

செய்யாமொழி, ௨௫௪

செய்யார்தேஎங், ௯0

செய்யுள். பக்கம்.

தா.

௯௧

தாவில்கொள்கை, ௨௭௨

தாழியபெருங்கா, ௫௯

தாஞ்சிலமே, ௨௪௯, ௨௮௪

தானமேமுத்லாகத், ௨௬௯, ௨௮௬

௮௯

திண்ணென்றீ, ௨௯௫

திருமகளிருக்கை, ௨௭, ௧௯

திருமேவுபதுமஞ், ௯௦௫

திருவாதவூர்ச், ௯௧

திருவிரிபூம்பொழில், ௧௰௬

௫௬

'யது,

௧௯௮

தொடித்தோட்கை,	௧௭௧
தொடுப்பினுயிரம்,	௭௮
தொடுப்பெறிந்,	௧௧௭
தொடுப்பேருழவ,	௭௮
தொய்யா துவித்திய,	௧௧௭
தொல்வரவு,	௧௦௫
தொழுமடியர்,	௫௦௦

செய்யுள்.

தோ.

தோடாரிலங்கு,

தோமறுகடிஞை,
தோயுங்கதழ்,
தோளுற்றொள்தெய்,
தோற்றியபொருள்கள்,

ந.

நண்ணுவழியின்றி,
நம்முமைமுசாஅங்,
நயனுடையான,
நளாழுதாளர்,
நல்கிஞநல்கா,

நல்லோர்குழீஇய,
நலங்கிளரொழுக்கந்,
நளியிருமுந்நீர்,
நற்காட்சி,
நற்பொருணன்,
நற்றவஞ்செய்வா,
நறுஞ்சாந்தகலத்,
நறுந்தண்ணகி,
நறையும்விரை,
நன்கனநாறுமி,
நன்மரனளிய,

நன்முயற்சி,
நனைசினையன,

நா.

நாக்கடிப்பாக,
நாடகமேத்தும்,
நாத்திகமல்லது,
நான்வாய்நிறைந்த.
நாணவன்றன்மகள்,

நி.

நிகரமைந்த,

நிலநீரெறிகாற்,
நிலனெளியரந்த,
நிலைபெறவெல்லாரு,
நிவந்துசெனீத்தங்,
நிழல்வாய்நேமி,
நிறைக்குறினிறைத்,
நிறையருந்தானை,
நிறையழிகொல்,
நின்றநின்கார்,
நின்னசைவேட்கை,

நின்றுங்குவரூஉ,
நினைத்தொறுதிதுவென்,

௧௧௮
௫௯௫
௧௧௫
௫௧௨
௧௦௫
௧௯௭
௧௬௭
௧௭௨
௫௭
௫௧௮
௧௯
௫௧௨
௫௫

நெஞ்சுநடுக்குறூஉம், ௧௫௯
நெடுஞ்சுழிப்பட்ட, ௫௭
நெடுந்தேர்க்கொடி, ௫௭
நெடுமுடிக்குரிசில, ௨௯௧
நெல்லுப்புல்லு, ௨௭௧
நெறியெனப்படுவது, ௨௬௫

நே.

நேர்கட்டி, ௨௬௮

நோ.

நோக்கார்கொ, ௨௧௪
நோதகவுண்டோ, ௧௮௪
நோற்றுணல்யாக்கை, ௧௬௦

ப.

செய்யுள்.	பக்கம்.
பழுதொழிந்தெழு,	கடு௮
பளிக்கறைப்பவள,	சரு
பளிக்கறைப்பூமி,	கஎரு
பறவையலைசூழ,	உகூ0
பன்மலரடுக்கிய,	உரு
பன்றிபுல்வாய்,	கசஉ, கள0
பனியிருவிசும்பிற்,	உசா

பா.

பாசண்டச்சாத்த,	ககூகூ
பாசண்டன்பால்,	ககூகூ
பாடிமிழ்,	
பாணர்மண்டை,	ருஅ
	ககூகூ

பி.

பீ.

பு.

செய்யுள். பக்கம்.

பெ.

பே.

பை.

பொ.

போ.

ம.

ருரு

சாசு உதாரணச்செய்யுளகராதி.

செய்யுள்.

மண்டிணிந்தநில,

மண்ணோடியை,

மண்மாண்புனை,

மணிமருடெண்ணீ,

மணிமேகலையை,

மணியுயிர்டொன்,

மதிமருள்வெண்,,

மதுராபதியென்,

மருடருமனமவாய்,

மருந்தில்கூற்றம்,

மருளறுத்தபெரும்,

மருளூமபசு,

மல்லற்பேரூர்,

மலிதேரான்கச்சி,

மலைத்தல்போகி,

மலைததனையென்,

மற்றதனைப்பைம்,

மற்றது கேட்டு,

மற்றவன்றேவ,

மறப்பினுமோ,

மறைநவிலந்தணர்,

மன்பதைகாக்கு,

மன்றமும்பொதி,

மன்றில்வதியுநர்,

மன்னவனெப்படி,

மன்னுயிர்தெற்,

மா.

மாசாத்துவான்,

மாதர்காத,
மாதரின்மாதவ,
மாதிரங்கொழுக்க,
மாமேவிருந்,
மாயவன்றன்,
மாராயம்பெற்ற
மால்வரைச்சில,
மாவுமாக்களு,
மாற்றருங்கூற்ற,
மாற்றவர்மறப்படை,
மாறுகொண்டறை,

மி.

மிக்கதனங்களை,
மிக்குப்புகழெய்,
மிறைக்கொளி,

மீ.

மீதியல்கருடனே,
மீன்கணற்றதன்,

பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.

மை.

உதாரணச்செய்யுளகராதி. கூ.

வாக்குமனமாக்கை,
வாடாமாலை,
வாடாவஞ்சி,
வாணன்பேரூர்,
வாய்வதிற்-றநதை,
வாய்வதின்வந்த,
வாயிற்கடைமணி,
வாரசும்பொழுகு,
வாழ்கநுங்கண்ணி,
வாழியரோ,
வானவருறையு,
வானுடும்பரி,
வாணிபவில்லின்,
வானுட்கும்வடி,

வி.

விசும்பாடெருவை,
விடர்ச்சிலைபொறி,
விடருந்தூர்த்தரும,
விண்ணவர்நாயக,
வித்தகரியற்றிய,
விருந்தின்றுணை,
விருந்தோமபி,

௩௧௩	வெண்மையநன்,	௨௫௭
௨௫	வெம்முனைவெற்றி,	௨௪௭
௧௭௪	வெயினுழைபறி,	௩௪
௩௰	வெரூஉப்பறைநுவ,	௧௧௮, ௧௯௯
௧௰௭	வெள்ளமாறுது,	௧௰௪
௧௰௭	வெள்ளிமாலவணா,	௧௪௭
௨௰௯	வெள்ளிமுளைத்த,	௧௧௮
௭.௮	வெள்ளின்மாலை,	௯௧
௪௯	வெள்வெட்சாந்,	௧௯
௯	வெள்ளைககோட்டி,	௧௨௭, ௧௨௯
௪௧	வெற்றிவேன்மன்ன,	௧௧
௪௬	வெணவேலாடவ,	௧௦௫
௫௫		

வே.

௩௯௲

	வேத்தியல்பொது,	௧எ
	வேதனை துன்பின,	௯௧௯
௬௨	வேந்தன்மேய,	௧எ௧
௨எ௬	வேநதனும்வேந்து,	௧எ௨
௩௨௬	வேயாமாடமும்,	௨எ௨
௫0௨	வேலியாயிரம,	௧0௭
௩௬௫		

வை.

௧௪௬		௨
௧௨௯	வையையெனற,	

மணிமேகலையின் 'அரும்பதவுரையில் மேற்கோள்களாக

எடுத்துக் காட்டிய தமிழ்நூற்பெயர்கள் முதலியன வருமாறு:—

பரணங்களை

பட்டுள்ள பக்கங்களிற் காண்க ;

'பெயர்களின்பின்னே குறிக்கப்

ளங்கிய சிலவற்றிற்குமட்டும் விவரணம் எ.

தமிழ்நூற்பெயர்கள்:— **பக்கம்.**

தமிழ்நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்:—

தமிழ்நூல் உரையாசிரியர்களின் பெயர்கள் :—

பக்கம்.

வடமொழிநூற்பெயர்கள் :—

பக்கம்.

௨௫.	மனுஸ்மிருதி	௪௧௬
௨௬.	வாராகம	௪௨௧
௨௭.	வால்மீகராமாயணம்	௪௭௧
௨௮.	ஸ்ரீவியாஸபாரதம்	௪௨௭
௨௯.	— —	௪௨௫

வடமொழி நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள் :—

௧.	தோழப்பர் (-வைதிகஸார்வ பௌமர்.)*	௩௧௮
௨.	பட்டோஜிதீக்ஷிதர்*	௪௦௪
௩.	வாராஹமிஹிரர்	௪௨௦
௪.	வித்தியாநாதகவி	௪௦௮

௭. ஜயதேவர் ௲௨௱
௯. ஸ்ரீஹர்ஷகவி ௲௨௪

வடமொழியுரையாசிரியர் :—

க. குமாரஸ்வாமிஸூரி ௲௦௮
உ. ஸ்ரீமல்லிநாதஸூரி ௲௨௪

மணிப்பிரவாளநூல்:—

ஸ்ரீபுராணம் (சைனநூல்) ௲௨௪

---

* இவ்விருவரும் உரையாசிரியர்களாகவுங் கூறப்படுவர்.

இந்நூலால்தெரிந்த அரசர்களின்பெயர்கள் முதலியன.

[இதிலுள்ள பெயர்களுட் சிலவற்றின்பின்னே

இருதலைப்பிறையி னுள்ள எண்கள் காதைகளை யுணர்த்துவன வென்றும், மற்றவைகள் பாட்டுக்களின் அடிகளை யுணர்த்துவனவென்றுங் கொள்க. பெயர்களின் விவரணங்களை இப் புத்தகத்தின் முன்புள்ள அபிதான விளக்கத்திற் காண்க.]

(க)—அரசர்களின் பெயர்கள்:—

க - அத்திபதி.

உ - இரவிவன்மன்.

ந - இராகுலன்.

ச - இராமன்

ரு - உதயகுமரன்.

சு - ககந்தன்.

எ - கரிகால்வளவன்

அ - கரிகாற்பெருவளத்தான்

கூ - கனகன் (உ௬) அசு.

க0 - காந்தன்.

கக - கிள்ளிவளவன்.*

கஉ - குமரன்

கங - சீதரன்

கச - செங்குட்டுவன்.

கரு - துச்சயன்

கசா -

கஎ - தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட்
செம்பியன்.

கஅ - தொடுகழற்கிள்ளி.*

ககூ - நாகநாட்டரசரிருவர்.

உ௦ - நெடுஞ்செழியன்.

உக - நெடுமுடிக்கிள்ளி.*

உஉ - புண்ணியராசன்.

௨௩ - பூமிசந்திரன்.

௨௪ - மனு

௨௫ - மாவண்கிள்ளி.*

௨௬ - மாவலி

௨௭ - முசுகுந்தன்.

௨௮ - வசு.

௨௯ - வடிவேற்கிள்ளி *

௩0 - வத்தவன் (வத்ஸராஜன்).

௩௧ - வளவணன்.

௩௨ - வாணன்.

௩௩ - விசயன் (உசு) அசு.

௩௪ - விடர்ச்சிலைபொறித்தவேந்தன்.

௩௫ - விராடன்.

௯௬ - வெண்வேற்கிள்ளி.*

(௨)—அக்ஷயபாத்திரம்:—

அமுதசுரபி.

(௩)—ஆறுகள்:—

௧ - கஙகை.
௨ - காயங்கரை
௩ - காரியாறு.
௪ - காவேரி.
௫ - குமரி.

(௪)—உலகம்:—

௧ - துடிதலோகம். ௨ - விததியாதரருலகு.

(௫)—ஊர்கள்:—

௧ - அசோதரநகரம்.
௨ - இடவயம்.
௩ - உஞ்சை.
௪ - கச்சயம்.
௫ - கபிலை.
௬ - காஞ்சனபுரம்.

இக்குறியின் முன்புள்ளவைகள் ஒருவருடையபெயர்களென்றுஞ் சொல்லுதற் கிடமுண்டு.

அரசர்களின்பெயர்கள் முதலியன.

௪௮.

எ - காஞ்சி.
அ - காவிரிப்பூம்பட்டினம் (காகந்தி)
கூ - கொற்கை.
க0 - கோசம்பி - கௌசாம்பிநகரம்.
கக - சண்பை.
கஉ - சிங்கபுரம்.
கஙு - சித்திபுரம்.
கச - சேடி (கஎ) - உக.
கரு - தக்கிணமதுரை (மதுரை.)
கசு - நாகபுரம்
கஎ - வசந்தி.
கஅ - வஞ்சி
ககூ - வயனங்கோடு.
உ0 - வாரணசி.

(சு)—குலங்கள்:—

க - இந்திரகுலம். (உச) கசுச.
உ - சூரியகுலம். பதிகம், கூ
ங - மாவலிகுலம். (கக) - குரு.

(எ)—கோயில்கள்.

க - இந்திரவிகாரம். (உசு)-கு?? (உ?)
எ0.
சு - தீவதிலகைகோயில். (உ?) - உகஉ
உ - கலெநியமம். (கங) - க0சு (கச) - உகச.
க?, கஎ.
ங - குச்சரக்குடிகை. (க?)-க?(?)க? உ.
எ - புத்தபாதபீடிகைக்கோயில்.
ச - சக்கரவாளக்கோட்டம.
அ - பூதசதுக்கம்.
கூ - மணிமேகலாதெய்வக்கோயில். (? ?)
உகஉ - உகரு.
(?) - தருநிலை - கற்பகத்தருநிற்குங்கோயில்.
க0- வச்சிரக்கோட்டம் - வச்சிராயுதகுமகோயில்.

(அ)—தருமசாலை .-

உலகவறவி.

(கூ)—தீவங்கள்:-

க - இரதந்தினதத்வம
உ - இலங்காதீவம்.
ங - சம்புத்தீவம்.
ச - சிறுதீவு இரண்டாய்ப்.(ங) - ககூசா
ரு - பெருந்தீவுநான்கு. (ச) - ககூரு.
சா - மணிபல்லவம்.

(க0)—தெய்வங்கள்:—

க - அந்தரி-துர்க்கை.
உ - அரூபப்பிரமர்நால்வகையினர்.
ங - இந்திரன்.
ச - உரூபப்பிரமர்பதினாறுவகையினர்
ரு - கண்ணகி.
சா - கந்திற்பாவை. துவதிகன்)
எ - குமரி. (கரு) - எச.
அ - கோவலன். (உசா) - ங.
கூ - சதுக்கப்பூதம்.
க0 - சம்புத்தீவக்காவற்றெய்வம். (சம்பாபதி)
கக - சித்திரசேனன். (உக) - கருரு.
கஉ - சிந்தாதேவி.
கங - சிவபெருமான்.
கச - திருமால்.
கரு - தீவதிலகை.
கசா - துவதிகன். (கந்திற்பாவை.)
கஎ - பலதேவன்.
கஅ - பிரமன்.
ககூ - பூதம். (அங்காடிப்பூதம், சதுக்கப்பூதம்.)
உ0 - மணிமேகலாதெய்வம்.
உக - மதுராபதி.
உஉ - மஹாப்பிரஹ்மா. (பதிகம்) - உகூ
உங - மாரன்.
உச - மாருதவேகன்.
உரு - முருகக்கடவுள்.
உசா - விந்தாகடிகை.

(கக)—நகரத்தெய்வங்கள்:—

க - சம்பாபதி உ - மதுராபதி

(கஉ)—நாடுகள்:—

க - அங்கநாடு.
உ - உத்தரமகதம். (உக) -
ங - கலிங்கநாடு.
ச - காந்தாரநாடு.
சாவகநாடு.
சா - நாகநாடு.
எ - பாண்டிநாடு.
அ - பூருவதேயம்.
கூ - மகதம். (உகூ) - சஉ.

(கங)—நூல்கள்:—

க - யநூல். ( ) - ஙக.
உ - திருக்குறள். (உஉ) - சாக.
- பிடகம். (உசா) - சாசா.
ச - மடைநூல், (உ) - உஉ.
ரு - மற்கலிநூல். (நவகதிர்)(உஎ)-கசா(

(கச)—நோய்:—

யானைத்தீநோய்

(கரு)—பாம்பு.—

திட்டிவிடம்.

(கசா)—புத்தத்தலமுள்ள இடங்கள்.—*

க - காஞ்சி. (உஅ) - களரு.
உ - காவிரிப்பூம்பட்டினம். (ங) - சாசா.
ங - சமந்தம். (சமனொளி) (கக) - உஉ : (உ) - க0எ
ச - பாதபங்கயமலை (க0) - சாஅ : (கஉ) - ஙஅ, க0க.
ரு - மணிபல்லவம். (அ) - சாங (சா) - க, (உரு) - ஙச.
சா - வஞ்சிநகர். (உஅ) கங0 - கஙக

* துடிதபுரமெனவும் மாஞலூரெனவும் இரண்டு புத்தத்தலங்களிலிருந்தனவென்றும் அவை முற்காலத்திருந்த பௌத்தர்களாகிய தமிழ்க்கவிஞர்களாற் புகழப்பட்டு வந்தனவென்றும் பின்வரும்பாடல்கள் புலப்படுத்தும். அப்பாடல்கள்வருமாறு:— "தொழுமடிய ரிதயமல ரொருபொழுதும் பிரிவரிய துணைவ னெனலா, மெழுமிரவி கிரணநிக ரிலகுதுகில் புனைசெய்தரு ளிறைவ னிடமாங், குழுவுமறை யவருமுனி வருமரி பிரமருர கவனு மெவருந், தொழுதகைய விமையவரு மறமருவு துதிசெய் தெழு துடிதபுரமே." (இது, வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௯௯-ம் கலித்துறை யுதாரணம்), "மிக்கதனங் களைமாரி மூன்றும் பெய்யும் வெங்களிற்றை மிகுசிந்தாமணியை மேனி, யொக்கவரிந் தொருகூற்றை யிரண்டு கண்ணை யொளிதிகழுந் திருமுடியை யுடம்பி லூனை, யெக்கிவிழுங் குருதிகளை யசு தன்னை யின்னுயிர்போற் றேவியரை யீன்ற செல்வ, மக்களைவந் திரந்தவர்க்கு மகிழ்ந்தே யீயும் வானவர்தா முறைந்தபதி மாஞலூரே." (இது, சிவஞானசித்தியார், பரபக்கம், சௌத்திராந்திகன்மதத்துள்ள "முழுதுணர்ந்து" என்னுந் திருவிருத்தத்திற்கு ஸ்ரீஞானப்பிரகாசரெழுதிய வுரையிற்கண்டது.), "வானுடும் பரியாயு மரிணை மாயும் வன்கேழற் களிறாயு மெண்காற் புள்மான், றானுயும் பணையெருமை யொருத்த லாயுந் தடக்கையினங் களிறாயுஞ் சடங்க மாயு, மீனுயு முயலாயு மன்ன மாயு மயிலாயும் பிறவாயும் வெல்லுஞ் சிங்க, மானுயுங் கொலைகளவு கள்பொய் காமம் வரைந்தவர்தா முறைந்தபதி மாஞலூரே." (இது, நீலகேசித்திரட்டு, குண்டலகேசிவாதச் சருக்கத்துள்ள "எதிலாரிடர்க்கும்" என்னுஞ் செய்யுளுரையிற் காணப்பட்டது.)

அரசர்களின்பெயர்கள் முதலியன.

(௧௭)—புலவர்கள்:—

௧ - இளங்கோவடிகள். (பதிகம்) - ௧௫.
௩ - திருவள்ளுவர். (௨௨) - ௬௧.
௨ - கூலவாணிகன் சாத்தனார். (பதிகம்) ௧௯.

(௧௮)—பொய்கைகள்:—

௧ - கோமுகி. ௨ - சரவணம்.

(௧௯)—மலைகள்:—

க - இமயம்.
உ - சமந்தம் (சமனொளி).
ங - தவளமலை (கரு) - ந.
ச - நாகர்மலை.
ரு - பாதபங்கயமலை (கிருத்திரகூடம்).
சா - பொதியில்.
எ - மேரு.
அ - மேருவைச்சார்ந்த எழுவகைக்குன்றங்கள்.
கூ - விந்தம்.

(உ0)—முனிவர்கள்:—

க - அக்கபாதர். (உஎ) - அஉ.
உ - அகத்தியர்.
ங - அசலர்.
ச - அறவணவடிகள்.
ரு - கவேரர்.
சா - கிருதகோடி.
எ - கேசகம்பளர்.
அ - கௌதமமுனிவர்.
கூ - சங்கதருமர்.
க0 - சாதுசக்கரர்.
கக - சிருங்கி.
கஉ - சைமினி
கங - தருமசாவகர்.
கச - பரசுராமர்.
கரு - பிரமதருமர்.
கசா - புத்தர்.
கஎ - மண்முகமுனிவர்.
கஅ - விசுவாமித்திரர்.
ககூ - வியாசர்.
உ0 - விரிஞ்சி.
உக - விருச்சிகர்.

(உக)—வனங்கள்:—

க - கவேரவனம். உ - சம்பாதிவனம. ங - தருமதவனம்.

(உஉ)—வாதங்கள்:—

க - அளவைவாதம் (உஎ) - ரு.
உ - ஆசீவகவாதம். (உஎ) - க0அ.
ங - சாங்கியவாதம். (உஎ) - உ0உ.
ச - சைவவாதம். (உஎ) - அஎ.
ரு - நிகண்டவாதம். (உஎ) - கசாஎ.
சா - பிரமவாதம். (உஎ) - கூசா.
எ - பூதவாதம் (உஎ) - உசாங.
அ - மந்திரவாதம. (ங) - எஎ.
கூ - வேதவாதம். (உஎ) - க00.
க0 - வைசேடிகவாதம் (உஎ) - உசக.
கக - வைணவவாதம். (உஎ) - கூகூ.

(உரு)—விழாக்கள்:—

க - இந்திரவிழா.
உ - தீவதிலகைவிழா. (உச) - உகடு.
ங - மங்கலத்திருநாள் (கo) - சங.
ச - மணிமேகலாதெய்வவிழா. (உஅ) - உகடு.

மணிமேகலைப் பிரயோகவிளக்கம்.

பழைய நூல்களின் உரைகளில் உரையாசிரியர்களால் மணிமேகலையி லிருந்து உதாரணங்களாக எடுத்துக்காட்டப்பட்ட மூலங்களுள் இப்பொழுது எனக்குக் கிடைத்தவைகள் இங்கே பதிப்பிக்கப்பட்டன.

இலக்கணவிளக்கவுரை.

சூத்திர வெண்.		மணிமேகலை.
எக	"எட்டி குமர னிருந்தோன் றன்னை" ...	ச - ம் காதை, ருஅ.
,,	"எட்டிப்பூ"	, , உஉ - ம் காதை, ககங.
உசச	"மாமறை மாக்கள் வருகுலங் கேண்மோ".	கங - ம் காதை, கங.
,,	"முதுமறை யந்தணிர் முன்னிய துரைமோ"	கங - ம் காதை, ருசு.

சிலப்பதிகாரம்

அடியார்க்குநல்லாருரை.

பக்கம், வரி. உரைப்பாயிரம்.

௪ - ௧ "நாடகக் காப்பிய நன்னூ னுனிப்போர்" ௧௯ - ம் காதை, ௮௦.

பதிகம்,

௧௧ - ௧ "இறும்பூது சான்ற"... .. ௨௦ - ம் காதை, ௫௫.

அந்திமாலைச்சிறப்புச்செய்காதை.

௧௦௯ - ௧௧ "எற்கெடுத் திரங்கி"... ... ... ௫ - ம் காதை, ௩௩.

இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை.

௧௩௫-௧௮ "வசித்தொழி லுதவ மாதிரங் கொழுப்ப" ௧௪ - ம் காதை, ௫௭.

கடலாடுகாதை.

௧௩௯-௨௪ "சுரியற் குடி...... பேடுகாண் குநரும்" ௩ - ம் காதை, ௧௧௯ - ௧௨௫. களுத்திறமுணாத்தகாதை,

௨௧௭-௨௮ "கரந்துரு வெய்திய கடவு ளாளரும்" ௧ - வது காதை, ௧௫.

நாடுகாண்காதை.

௨௩௦- ௧௪ "நாவேழ் நாளினும்"... .. .. ௧ - வது காதை, ௮. ௨௩௯-௪௦ "இலவத் திகை... ....குளர்"... ௩ - ம் காதை, ௪௫ - ௪௯.

கொலைக்களக்காதை.

௩௮௧-௨௭ "நினக்கிவன் மகளு .... காரிகை" ௨௧ - ம் காதை, ௨௯ - ௩௨.

ஊர்சூழ்வரி.

௪௨௯- ௩௦ "ஊழ்வினை வந்திவ ளுயிருண்டு கழிந்தது" ௯ - ம் காதை, ௧௫௨.

மணிமேகலைப் பிரயோகவிளக்கம்.

௪௪௩.

சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம்.

திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசருரை.

திரு விருத்தம். சௌத்திராந்திகன்மதம். மணிமேகலை.

௬ "பேதைமை செய்கை. ..நரகிருப்பர்" { உ௪ - ம் காதை, க0௫ - கக0. ௬0 - ம் காதை, ௪௫ - ௪௬.

௬0 "தீவினை யென்பதி......பிரமரு மாகி" {

உ௪ - ம் காதை, ௯௨௬ - க௬௬.
௬0 - ம் காதை, ௬௪ - ௮0.

சீவகசிந்தாமணி.

நச்சினார்க்கினியருரை.

இலம்பகக் கவித் கனகமாலையாரிலம்பகம்.

தொகை.
௬௬ 'மணிமேகலையிற்கூறிய கலைகள்' ... உ - ம் காதை, க௮ - ௬௧.

மண்மகளிலம்பகம.

௬ "வேத்தியல் ... . நவகை" ... உ - ம் காதை,

க௯ - ௬௫.

திருக்குறள்.

பரிமேலழகருரை.

குறள் எண்.
௫௪௬ "மாதவர் நோனபு .. ... னின்றால்"... உஉ - ம் காதை, உ0௯-உ0௬.
பரிமேலழகர்கொண்டபாடம் "காவலினறித் தங்கா" என்பது.

க0௪௬ "குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்" } கக - ம் காதை, எ௬.

தொல்காப்பியம்.

இளம்பூரணருரை.

சூத்திர (எழுதததிகாரம்.)
வெண்.
கடுசு "எட்டிப்பூ" . . ... உஉ - ம காதை, ககரு.

தொல்காப்பியம.

நச்சினார்க்கினியருரை.

(எழுதததிகாரம)
... உஉ - ம் காதை, ககரு.
கடுசு "எட்டிப்பூ" ... ... சு - ம் காதை, ருஅ.
" "எட்டி குமர னிருக்தோன் றன்னை"
(சொல்லதிகாரம்.)
ருஎ "ஐம்பெருங் குழுவு மெண்பே ராயமும்" ... க - வது காதை, கஎ.

நன் னூல்.

சங்கரநமச்சிவாயருரை.

சூத்திர (எழுத்ததிகாரம்)
வெண். .. உஉ - ம் காதை, ககரு.
கசுஙி "எட்டிப்பூ" ... ...

சுசுசு மணிமேகலைப் பிரயோகவிளக்கம்.

கஅசு "கருப்புகாண்" ... ... கஅ - ம் காதை, கOரு.

" "கருப்புவில்" ... ... { கஅ - ம் காதை, கOரு ; உ0 - ம் காதை, கூஉ.

(சொல்லதிகாரம்.)
கூசுக "மாமறை மாக்கள் வருகுலங் கேண்மோ" கரு - ம் காதை, கூங.
" "முதுமறை யந்தணிர் முன்னிய துணமோ" கரு - ம் காதை, ருசு.

நீலகேசித்திரட்டு.

சமயதிவாகரவாமனமுனிவருரை.

மொக்கலவாதச்சருக்கம்.

'சொல்'' என்னுஞ்செய்யுளுரை: } ௨௪-ம் காதை, ௧௨௫-௧௨௭;
யென்பதி ...... பிரமருமாகி'' } ௩௦-ம் காதை, ௬௪-௮௦.

புத்தவாதச்சருக்கம்.

" குயலாகுயலம்'' என்னும் செய்யுளுரை: }
" தீவினையென்பதி.... ... பிரமருமாகி'' }

௨௪-ம் காதை, ௧௨௫-௧௨௭;
௩௦-ம் காதை, ௬௪-௮௦.

மேற்கூறிய உரையாசிரியரும் பிறரும் மணிமேகலையின் மூலவாக்கியங்களையே தமது உரைநடையாகத் தழுவியெழுதியும் பாராட்டியிருக்கின்றனர்.

அவருட் பரிமேலழகர் எழுதியவற்றிற் சிலவருமாறு:—

திருக்குறள்.

௨௦-ம் அதிகாரத்தின் அவதாரிகை - ' பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில சொல்லென வாக்கின்கணிகழும்பாவநான்கனுள்'= மணிமேகலை, ௨௪-ம் காதை, ௧௨௭-௧௨௮-ம் அடிகள், ௩௦-ம் காதை, ௬௮-௬௯-ம் அடிகள்— " பொய் யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில், சொல்லெனச் சொல்லிற் றோன்றுவ நான்கும்."

௨௦௮-ம் திருக்குறளின் விசேடவுரை - ' தன் காலம் வருந்துணையும் புலனாகாது உயிரைப்பற்றிநின்று அது வந்துழி உருப்பதாய தீவினை'= மணிமேகலை, ௨௬-ம் காதை, ௩௨-ம் அடி - " உம்மை வினைவந் துருத்த வொழியாது."

௩௬௨-ம் திருக்குறளின் விசேடவுரை - ' பிறப்புப் பிணி மூப்பு இறப்புக்களாற்றுன்பமுற்று.' ௩௭௦-ம் திருக்குறளின் விசேடவுரை - ' பிறப்புப் பிணிமூப்பு இறப்புக்கள்'= மணிமேகலை, ௩௦-ம் காதை, ௬௫ - ௧௦௩-ம் அடிகள் - " பிறப் பெனப் படுவதக் கருமப் பெற்றியி, னுறப்புண ருள்ளஞ் சார்பொடு கதிகளிற், கார ண காரிய வுருக்களிற் றோன்றல், பிணியெனப் படுவது சார்பிற் பிறிதா, யியற்கை

யித் திரிந்துடம் பிடும்பை புரிதல், மூப்பென மொழிவ தந்தத் தளவுந், தாக்குநிலை யாமையிற் றுந்தளர்ந் திடுதல், சாக்கா டென்ப தருவுருத் தன்மை, யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திடுதல்." ககு - ககஅ - ம் அடிகள் - "தோற்றஞ் சார்பின் மூப்புப் பிணி சாக்கா, டவல மரற்றுக் கவலைகை யாறெனத், தவ்வி றுன்பந் தலைவரு மென்ப." கசுo - கசுஉ - ம் அடிகள் - "பிறப்பு மீளும் பிறப்புப்பிணி மூப்புச், சாக்கா டவல மரற்றுக் கவலை, கையா றென்றிக் கடையி றுன்பம்." கஎ௫ - கஎசு - ம் அடிகள் - "நான்காங் கண்டம் பிறப்பே பிணியே, மூப்பே சாவென மொழிந்திடு துன்பம்." கஅஎ - கஅஅ - ம் அடிகள் - "பிறப்பே பிணியே மூப்பே சாவே, யவல மரற்றுக் கவலைகை யாறுகள்."

இன்னும் இவைபோன்ற பலவுளவெனினும், அவை விரிவஞ்சி எழுதாது விடப்பட்டன.

மணிமேகலையில் வந்துள்ள

வேறுகதைகள்.

அடி எண். பதிகம்.

க - அ.

சம்புத்தீவத்தெய்வமாகிய சம்புவென்பவள், பூமிதேவிக்கு அரக்கரால் வருந் துயரத்தைப் போக்குதற்கு நாவல்மரத்தின்கீழேநின்று தவஞ்செய்தது.

கo - கஉ.

காந்தனென்னுஞ் சோழனொருவனுடைய வேண்டுகோளால், அகத்தியமுனிவர், தமது கமண்டலத்திருந்த காவிரியைப் பெருகச் செய்தது.

உ௯ - ௬௧. சம்பாபதி, புகார்நகரததிற்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினமென்று பெயரளித்தது.

க—வது காதை.

௧ - ௯.

அகத்தியமுனிவர் கட்டளையின்படி, தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியனென்னுஞ் சோழனொருவன், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இந்திரனுக்கு விழாச்செய்தது.

உ—வது காதை.

௪௯ - ௫௫. கண்ணகி மதுரையம்பதியை அழித்தது.

௩—வது காதை.

௫௩ - ௫௪.

சூரியனுடையகிரணததாற் சிறையிழந்த சம்பாதி காவிரிப்பூம்பட்டினததைச்சார்ந்த ஒருவனத்திலிருந்தமையால், அவ்வனம், சம்பாதிவனமென்று பெயர்பெற்றதென்பது.

௫௫ - ௫௬.

காவிரியின்றந்தையாகிய கவேரமுனிவரிருந்தமையால், காவிரிப்பூம்பட்டினததைச்சார்ந்த ஒருவனம், கவேரவனமென்று பெயர்பெ

ற்றதெனபது.

கஉகூ - கஉச. பிரத்தியுமநன் பேடிக்கோலம்பூண்டு வாணாசுரனுடைய நகரவீதி

யிறசென்று ஆடியது.

கசசு - கரு௭. அருச்சுனன் பேடிவடிவங்கொண்டு விராடநகரஞ்சென்றது.

௬—வது காதை.

க0௭ - க0அ. கரிகாற்பெருவளத்தான் முதுமைவேடம்பூண்டு வழக்குத்தீர்த்தது.

கக—வது காதை.

அகூ - கூக. வறட்காலமொன்றில் உணவுகிடையாமையால் கௌசிகமுனிவர் நாயூனக் கவர்ந்து தின்னததொடங்கியபொழுது இந்திரன்கட்டளையால் மழைபெய்ததென்பது.

கங—வது காதை.

சுங. அசலமுனிவர் பசுவின் புதல்வரென்பது.

ஷை. சிருங்கிமுனிவா மானின் புதல்வரெனபது.

சுச. விரிஞ்சிமுனிவர் புலியின் புதல்வரென்பது.

சு . கேசகம்பளரெனபவர் நரியின் புதலவரென்பது.

சுசுக

வேறு கதைகள்.

நஇ - [illegible] முனிவரிருவர் பிரமதேவருடைய முன்னிலேயில் தெய்வகணிகையொருத்தியால் தோன்றின ரென்பது.

கரு—வது காதை.

சுக - சுசு. பிரச்சோதனனாற் சிறைவைக்கப்பட்ட உதயணனைச் சிறைமீட்டற்கு யூகியென்பவன் வேறுவடிவங்கொண்டு சென்றது.

கஎ—வது காதை.

௯ - ௧௨. அணைகட்டுதற்பொருட்டு வானரங்கள் மலைகளைக்கொணர்ந்து கடலிற் போகட்டது.

௧௯—வது காதை.

௯0 - ௧௧. அகலிகையை விரும்பிய இந்திரன் கௌதமமுனிவருடையசாபத்தால் ஆயிரங்கண்பெற்றது.

௯௨ - ௧௩. அக்கினிதேவன் முனிவரெழுவர்களுடைய மனைவியரைவிரும்பியதை அவன்மனைவி யறிந்து, அம்மங்கையர்வேடத்தைத் தனித்தனியே ஒவ்வொருகாலத்துப்பூண்டு, அவன்வேட்கையைத

௧௯—வது காதை.

௫௧ - ௫௨. திருமால் வாமனவடிவங்கொண்டு மாவலிபாலிரந்து பின்பு பேருருவெடுத்து அடியிற் படியை அடக்கியது.

௨௨—வது காதை.

௨௫. பரசுராமர் அரசர்களுடைய பரம்பரையை வேரறுத்தது.
௨௭. மனுவென்னுஞ்சோழராசன், தன்மகன்மேலே தேர்க்காலைச்செலுத்தி முறைசெய்தது.

௨௩—வது காதை.

௧0௭ - ௧௧௧. காருகமடந்தையொருத்தியின் வரைவிலொழுக்கத்தால், அவளுடையமகன் மரணமுற்றது.

௧௧௨ - ௧௧௮. வேடனொருவன், அறிவில்லாமல், சூன்முதிர்ந்த மானொன்றையெய்து, அதன்வயிற்றினின்றும் நழுவிய குட்டியைக் கண்டு, உயிர்

உஃ—வது காதை.

எ - கரு. தேவகணிகையர் நூற்றிருபத்தொருவர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் மானிடக்கணிகையர்மரபில் மூன்பு பிறந்தார்களென்று சித்திராபதி இராசமாதேவிக்குக் கூறியது

உரு—வது காதை.

உ0௧-உ0உ. (?)

உசு—வது காதை.

௧ரு - கூ௧. கற்பின்மிக்க நீலியென்பவளுடைய சாபத்தால், கோவலன் கொலை

எஎ - ௬0. சேரன் செங்குட்டுவன், கண்ணகியின் படிமஞ்சமைத்தற்கு வடநாட்டரசர்களை வென்று இமயமலையிலிருந்து கற்கொணர்ந்தது.

புத்ததேவனுடைய பெயர்கள்.—

சூ - சூடாமணிநிகண்டு.
பி - பிங்கலம்.
தி - திவாகரம.
ம - மணிமேகலை.
நா - நாமலிங்காநுசாஸநம்.
வே- வேறுநூல்கள்.

[இப்பெயர்களுள் ஒருபொருட்பல்பெயராய்வருவன்வுமுள.]

அகளங்க| சூ.

அண்ணல், சூ திி.

அதவ்யவாதி, நா.

அநந்தலோசனன், தி.

அர்க்கபந்து, நா.

அரசுநிழலிருந்தோன், சூ.

அருங்கலைநாயகன், தி.

அருணெறிகாக்குஞ்செல்வன், தி.

அருளறம்பூண்டோன், ம.

அறம்பகர்ந்தகோன், வே.

அறவாழியாள்வோன், ம.

அறவியங்கிழவோன், ம.

அறவோன், ம.

அறிவன், பி.

வண, சூ.

ஆதிபுங்கவன், பி.

ஆதிமுதல்வன், ம.

ஆதிமுனிவன், ம.

ஆரியன், ம.

இயல்குணன், ம.

உரகர்துயரமொழிப்போன், ம

உலோகஜித், நா.

எண்ணில்கண்ணுடையோன், சூ.

எண்பிறக்கொழியவிறந்தோன், ம.

கண்ட்

கலைகட்கெல்லாம்நாதன், சூ.

காமற்கடந்தோன், ம.

கௌதமன், நா.

சாக்கியமுனி, நா.

சாக்கியன், சூ.

சாக்கியஸிஹ்மன், நா.

சாந்தன், சூ. தி. பி.

சாஸ்தா, நா.

தான், சூ.

சினன், சூ. தி.
சினேந்திரன், ம.
செல்வன், சூ.

சைனன், சூ. தி.
செளததோதனி, நா.

தசபலன், நா.
ததாகதன் சூ. நா.

தாமராஜன, சூ. நா.

தருமதலைவன், ம.

தருமன், பி.
தன்னுயிர்க்கிரங்கான், ம.
தீநெறிக்கடும்பகைகடந்தோன், ம.

தீமொழிக்கடைத்தசெவியோன், ம.

துறக்கம்வேண்டாத்தொல்லோன், ம.

நரகர்துயர்கெடநடப்போன், ம

நல்லறம்பகர்ந்தோன், வே.

நற்றவமூர்த்தி, தி.

நாதன, ம

பகவன், சூ தி. பி. ம

பகவான், நா

பஞ்சதாரைவிட் டவுணர்க்கூட்டியபெரு
மான், சூ. தி.

பரதுக்கதுக்கன், வே.

பார்மிசைநடந்தோன், பி.

பாரின்மிசையோன், தி.

பிடகன், பி.
பிணிப்பறுமாதவன், ம.
பிறர்க்கறமருளும்பெரியோன், ம
பிறர்க்கறமுயலும்பெரியோன், ம.
பிறர்க்குரியாளன், ம.
பிறவிப்பிணிமருத்துவன், ம.
புங்கவன், தி.
புண்ணியமுதல்வன், சூ. தி.
புண்ணியமூர்த்தி, சூ. தி.
புத்தஞாயிறு, ம
புத்தன், தி, நா.

புலவன், ம.
புனிதன், தி. பி.

பூமிசைநடந்தோன், சூ. தி
பெரியவன், ம.
பெருந்தவமுனிவன், ம.
பெருமனன், ம.
பேரறிவாளன், ம.
பொதுவறிவிகழ்ந்துபுலமுறுமாதவன், ம.
போதித்தலைவன், ம.
போதிநாதன், ம.

போதிப்பகவன், டி.

போதிமாதவன், ம.

போதிமூலத்துநாதன், ம.

போதியுரவோன், ம.

போதிவேந்தன், தி. பி, வே.

மன்னுயிர்முதல்வன், ம.

மாயாதேவிசுதன், சூ. நா.

மாரனைவென்றவீரன், ம.

மாரஜித், நா.

மிக்கோன், ம.

முக்குற்றங்கடிந்தோன், தி.

முக்குற்றமில்லோன், சூ.

முத்தன், தி.

முழுதுமுணர்ந்தோன், ம.

முற்றவுணர்ந்தமுதல்வன், ம.

முன்னவன், ம.

முனி, நா.

முனீந்திரன், சு. நா.

முனைவன், பி.

வரதன், வே.

வரன், சு. தி. பி.

வாமன், சு. தி. பி. ம.

வாய்மொழிசிறந்தநாவோன், ம.

விநாயகன், சு. நா.

ஜினன், நா. பி.

ஸ்ரீகனன், நா.

ஷடபிஜ்ஞன், நா

ஸந்மார்க்கநாதன், வே.

ஸமந்தபத்ரன், நா.

ஸர்வஜ்ஞன், நா

ஸர்வார்த்தஸித்தன், நா.

வித்தார்த்தன், வே

ஸௌகதன், கா. ம.

இன்னும் பலவுள.

தேவாரங்கள். ௫௫௧

கணபதிதுணை

புத்தர், பரதுக்கதுக்கியாகிப் பிறர்க்கேயுறுதிக்குழந்தாராயினும், ஈசனுண்டென்றாவது ஆன்மாக்களுண்டென்றாவது யாதொன்றும் விளங்கக்கூறாமையாற் பெரியோர்கள், அவருடைய கொள்கைகளை எடுத்தெடுத்துக்கூறிப் பலவகையாக மறுத்துரைப்பாராயினர்; அம்மறுப்புக்களை எண்ணெழுதப்புகின் மிகவிரியுமாதலால், அவற்றுட் சில எடுத்துக்காட்டப்படும்.—

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்

அருளிச்செய்த

தேவாரங்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கோயில்

பட்டைத துவராடைப படிமங் கொண்டாடு
முட்டைர் கட்டுரை மொழிவ கேளாதே
சிட்டா வாழ்தில்லைச சிறறம பலமேய
நட்டப் பெருமானை நாளுந தொழுவோமே.

வெறறரையுழலவா துவராடையவேடததாரவாகள்ளுரைகொள்ளன்மின
மறறவருலகின்னவலமமவைமாறறில்லார்
கறறவர்தொழுதேத்துசிற்றம்பலஙகாதலாற்கழற்சேவடிகைதொழ
வுறறவருலகினனுறுதிகொளவலலவரே

திருநெல்வாயில்.

குண்ட மண்டுகொக் கூறை மூடாசொற
பண்ட மாகவை யாத பணபினா
விண்ட யவகுநெல வாயிலா நஞ்சை
யுண்ட கண்டரெம முசசி யாரே.

திருக்கழிப்பாலை

செய்ய நுண்டுவ ராடையி னுரொடு
மெய்யின் மாசு பிறக்கிய வீறிலாக
கையர் கேண்மைய னேகழிப் பாலெயெம
மையன் சேவடி யேயடைந் துய்ம்மினே

௪௫0 ## தேவாரங்கள்.

திருமகேந்திரப்பள்ளி

உடைதுறந் தவர்களு முடைதுவ ருடையரும்
படுபழி யுடையவர் பகர்வன விடுமினீர்
மடைவளர் வயலணி மகேந்திரப் பள்ளியு
ளிடமுடை யீசனை யிணையடி பணிமினே.

திருவெண்காடு.

போதியர்கள் பிண்டியர்கண் மிண்டுமொழி பொருளென்னும்
பேதையர்க ளவர்பிறிமி னறிவுடையீ ரிதுகேண்மின்
வேதியர்கள் விரும்பியசீர் வியன்றிருவெண் காட்டானென
ரோதியவர் யாதுமொரு தீதிலரென் றுணருமினே.

திருவையாறு.

குண்டாடு குற்றுடுக்கைச் சமணரொடு சாக்கியருங் குணமொன் றில்லா
மிண்டாடு மிண்டருரை கேளாதே யாளாமின் மேவித் தொண்டீர்
ரெண்டோளர் முக்கண்ண ரெம்மீச ரிறைவரினி தமருங் கோயில்
செண்டாடு புனற்பொன்னி செழுமணிகள் வந்தலைக்குந்
திருவையாறே.

திருவாசகம்

[திருத்தோணோக்கம்]

புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயர்
தத்த மதங்களிற் றட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு
மத்தன் கருணையினாற் றோணோக்க மாடாமோ.
திருச்சிற்றம்பலம்.

திவ்யப்ரபந்தம்

முதலாயிரம்—திருமாலை, ௭

புலையற மாகி நின்ற புத்தொடு சமண மெல்லாங்
கலையறக் கற்ற மாந்தர் காண்பரோ கேட்ப ரோதான
தலையறுப் புண்டுஞ் சாவேன் சத்தியங் காண்மி னையா
சிலையினா லிலங்கை செற்ற தேவனே தேவ னாவான்.

பெரியதிருமொழி—௧௧-ம் திருப்பதிகம், ௫

பொங்குபோதியும்பிண்டியும்முடைப்புத்தர்நோன்பியர்பள்ளி
யுளுறை
தங்கடேவருந்தாங்களுமேயாகவென்னெஞ்சமென்பாய்
எங்கும்வானவர்தானவர்நிறைந்தேத்தும்வேங்கடம்மேவிநின்றருள்
அங்கணாயகற்கின்றடிமைத்தொழில்பூண்டாயே.

பிழையும் திருத்தமும்.

புத்தசரித்திரம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
க	கூ	முனனம	
உ	கரு	மாயை	மாயாதேவி
ச	அ	ருவனுமே	ருவனே
எ	உ0	ஙனம	ஙனமே
கக	கஅ	போது	போதுகௌதமர்
கச	கஉ	தாஓர்	ஜோர்
உக	உஎ	காசி	அயனிகாசி
௩0	கஅ	சலோ	சவலோ
௬..	ப	யக	யங
௫௫	.,	சலோ	சவ்லே

ருச	கச	பாளி
	௩எ	பது
௬ ௬		தியம

ஞூ கூ யனே

அக வெஞ்சினய

கக அ மாது

கக ஆ வெநரு

க ர க கூடவோ

க சு கூ கேட்

க ஙா () நினை மா

,, Fக

க௱()		வீடெச
கள(ரு)	அ	
க௲ அா	ஙூ	
க௧க	௲எ	
க௧௲		டோாமிரு
உகஉ	(ரு)	யுட
உசாரு		யாரு
உ௧சு	,)	சோாடு
,,	,,	வுடைபூ

உ கரு   உண   யுளள

கூசo   றிமேய

பௌத்ததருமம்.

பாளீ
பகாம்

மணிமேகலை மூலம்.

ஹியும

ஷாகன்

ஞெய ஞசபடு

மாத்து

ஞெநஹ

கூ மை ற

ஞெகட்

ஹிசள

சக

ஷ்ச்ஞெச

ஞெமாசி

ணிப்பப

யயரு

ெடா(ைணி

மரு

ெரா(ே

வைடப்பூ

வுள்ளா

றிப்ெப

பிழையும் திருத்தமும்.

பக்கம்.	பங்திகள்	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உ	உ	உகூ	விருத்	வர்த்
கூ	,,	கக	ச-ம் காதை, உஅ	
கா	க	க-உ	முதலியோர்	
எ	,,	உரு	சம	சம
கஎ	உ	உஉ	ருள	ருள
உ0	,,	உ0	கஉ௪-கூகூஉ	கஉ௲-கூகூக.
உக	க	உரு	ககூஅ	ககள
உ௪	,,	உகூ	மைய	மையே
கூக	உ	கஅ	மாதத்தில்	நாளில்
கூஉ	க	,,	ழத்	ழுச்சென்னீர்நனைப்பத்
கூஅ	உ	க	தழீஉ	தழீஇ
ஷை	,,	க0	ககூ	கக௪
௪ரு	க	உ	னிளங	னிளங்
௪கூ	,,	கூரு	மாஞ	மாஞ
ஷை	,,	௪௪	சூழ்	க்குழ
ருக	உ	உஉ	கடி	கட
ருஎ	,,	கூ	ரிததிரத்	ரிதத்
ருஅ	உ	உகூ	ணடை	லடை
ருக	,,	கஉ	ஒறண்ணி	ஓறண்ணி,
கூரு	,,	கூ0	உஅ-ம்	உ௲-உகூ-ம
கூள்	க	கஎ	ஹாதம்	றுதம்
ஷை	,,	உஉ	ணமுத	ணலோகமுத
எக	உ	உகூ	கண்	நண்
அக	க	அ	ரங்கள	ரம்
ஷை	,,	உஅ	ண்க	ண்க
அகூ	,,	கூ	ரூர்	ருள
கூ0	உ	எ	தகூட	ந
கூஉ	க	கஉ	ரித்திரத்	ரிதத
கூரு	உ	கரு	லும	லும்
க00	க	எ	லும்	லும்,
ஷை	,,	உரு	ஞ்யோதிஷ்	ஞ்யெளதிஷி
[illegible]	[illegible]	ரு-அ	மணம	.ணம

க00	உ	[illegible]		ஒான்
க0௬	,,	க0	ொன	
க0ரு	,,	கஅ-கஉ	கக-ம் காதை. கபஉ	.
க0அ	,,	கச	குதத	நத
ககஉ	,,	ககூ		ரச-எஅ நிரப்ட்டதோன்று [ம
கஉச	க	உ-	தஙகு	நங்கு
கஉஅ	உ	கரு	வன்	வன்-
க௬0	க	கசா	சீவ	சிவ
க௬க	உ	கசு	[illegible]	ள
க௬கூ	,,	உ0	ரன்	ன்,
கசு0	,,	ரு	யார	பாம
கஎகூ	க	கஉ	மாம்	ளம்,
கருகூ	உ	கஎ	பிதூமணிக்	விதலைக்

பக்கம்.	பங்தகள்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கருச	க	ங	சம்பா	சித்திரா
கருசு	உ	கங	,,	,,
கருஎ	க	உச	மூன்	"மூன்
கருஅ	,,	உகூ	சப்பா	சித்திரா
கருகூ	உ	உரு	நறு	"நறு
கசு0	க	ககூ	சம்பா	சித்திர
களக	,,	ட	தொடி	"தொடி
களஉ	,,	க	வேந்த	"வேந்த
களச	உ	ரு	மாலே	மாலே.
களரு	க	கூ	முசி	மொசி
கஅஎ	,,	சு	டிம	டும
,,	உ	கஎ	றும	றும்
கஅஅ	,,	கஅ	சித்தல்	சியாமை
கஅகூ	க	சு	தர்	தார்
ககூ0	உ	உ0	அவனெடு	வங்கத்தவனெடு
ககூக	,,	எ	உலோகாயதன்	பூதவாதி
ககூஉ	உ	சு	மூதிா-	மூதிர்
உ0ங	,,	கங	அரசன்சொல்ல	
உ0ரு	க	கங	குடை,	குடை'
உ0கூ	,,	சு	கும	கும்-
உகஉ	,,	(ா)	யாவு	யரவு"
உககூ	உ	கஎ	தொகுதி	தொகுதி,
உஉஉ	,,	எ	க0ரு	க0ரு-
உஙஉ	,,	கசு	பவில்	பல்
உஙச	,,	ககூ	வண்	வுண்
உசரு	,,	கஉ	கணி	கினி
உரு0	க	உங	சிவ	(சிவ
,,	உ	கச	சாதத	சதத
உருச	க	கங	பசியெ	பசி[illegible]ம
,,	உ	க	திரி	திர
உருஅ	,,	உரு	தன்	தன்ம
உருகூ	,,	உக	பெரியவாச்சான்பிள்ளை	மணவாளமாமுனிகள்

—	..			டைவ
உ௪௬	,,	உ௭	டைந்த	டிய
உ௮௯	,,	௪	டிய	பாவீ
உ௧௧	உ	௧௯	பாலீ	ழுமர்
௯௦௫	,,	௧	ழுர்ம	தசகோஷங்களை
,,	,,	௧௭-௧௮	தசஸம்யோஜனையெ	திரமா
௩௦௭	,,	௪	திரையா	திதம
௯௧௮	,,	௧	திதை	வும் ௧௮-ம் காதை, ௧௯௯-
௯௧௧	௧	௧௧	வும்	டேறு [௯௩-அ
௯௯௧	உ	௯	டேற்ருளர்	காமித்தவம
௯௯௭	௧	உ௦	காமி	வாஸது
௩௭௯	௧	௪	வஸதி	மோகம
—	உ	௫	போகம	

பிரகடன பத்திரம்.

	ரூபா.	அணா.
புறநானூறு மூலமும் உரையும்	௪	௦
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ..	௦	௯
பத்துப்பாட்டு நச்சினார்க்கினியருரை	௫	௦
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ..	௦	௯
சீவகசிந்தாமணி நச்சினார்க்கினியருரை . ..	௯	௦
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் .	௦	௮
சிலப்பதிகாரம் அடியார்க்குநல்லாருரை அரும்பதவுரை	௫	௮
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் .	௦	௭
மணிமேகலை அரும்பதவுரை	௫	௦
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ்	௦	௭
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை மூலமும் உரையும் ..	௧	௮
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் .	௦	௪

மதுரைக்காஞ்சி நச்சினார்க்கினியருரை ..	க	௦
மணிமேகலைக் கதைச்சுருக்கம் .	௦	அ
புத்தசரித்திரம், பௌத்ததருமம், பௌத்தசங்கம் ...	௦	௧௨
இவை மூன்றினுக்கும் தனித்தனி தபாற்கூலி	௦	௨
நெடுநல்வாடை நச்சினார்க்கினியருரை ..	௦	௬
கச்சி ஆனந்தருத்திரேசர் வண்டுவிடுதூது .. .	௦	௨
திருமயிலைத் திரிபந்தாதி	௦	க

நெடுநல்வாடைமுதலியவற்றிற்குத் தனித்தனியே தபாற்கூலி அணா அரை.

இப்புத்தகங்களை

அடியிற்குறித்தவர்களிடத்தும் என்னிடத்தும்

விலைக்குப்பெற்றுக்கொள்ளலாம்

சென்னப்பட்டணம்,

புக்ஸெல்லர்

ஸ்ரீநிவாஸ வரதாசாரியர் கம்பெனி.

மதிராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தலைவர்

சை. இரத்தினசெட்டியாரவர்கள்.

திருச்சிராப்பள்ளி ஸெண்ட்ஜோஸப் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

முத்திச்சிதம்பரம்பிள்ளையவர்கள்.

மதுரைப் புஸ்தகக்கடை.

சண்முகம்பிள்ளை.

இங்ஙனம்,

வே. சாமிநாதையன்.